

Dziennik Urzędowy C 212 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

5 sierpnia 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2009 – 2010

Posiedzenia od 5 do 7 maja 2009 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 263 E z 5.11.2009.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 5 maja 2009 r.

2010/C 212 E/01

Zalecenie adresowane do Komisji w skardze 185/2005/ELB

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie specjalnego sprawozdania Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich dla Parlamentu Europejskiego w związku z projektem zalecenia dla Komisji Europejskiej w sprawie skargi 185/2005/ELB (2009/2016(INI))

1

Środa, 6 maja 2009 r.

2010/C 212 E/02

Zmiana porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie zmienionego wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami w zakresie wieloletnich ram finansowych (2007-2013) (COM(2009)0171 – C6-0508/2008 – 2008/2332(ACI)).....

3

ZAŁĄCZNIK

4

2010/C 212 E/03

Etykiety efektywności energetycznej telewizorów

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie projektu dyrektywy Komisji wykonującej i zmieniającej dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej telewizorów

6

2010/C 212 E/04

Roczny program działania na rok 2009 dla podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych w zakresie rozwoju (część II: projekty celowe)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie projektu decyzji Komisji ustanawiającej roczny program działania na rok 2009 na rzecz podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych w procesie rozwoju (część II: projekty celowe)

8

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 212 E/05	Odnowiona agenda społeczna Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie odnowionej agendy społecznej (2008/2330(INI))	11
2010/C 212 E/06	Aktywna integracja osób wykluczonych z rynku pracy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy (2008/2335(INI))	23
Czwartek, 7 maja 2009 r.		
2010/C 212 E/07	Uwzględnianie tematyki płci w stosunkach zewnętrznych UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie uwzględniania tematyki płci w stosunkach zewnętrznych UE oraz w procesie budowania pokoju i ugruntowywania tożsamości narodowej (2008/2198(INI))	32
2010/C 212 E/08	Nowa rola i obowiązki Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego (2008/2063(INI))	37
2010/C 212 E/09	Aspekty finansowe traktatu lizbońskiego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 w sprawie aspektów finansowych traktatu lizbońskiego (2008/2054(INI))	46
2010/C 212 E/10	Sytuacja w Republice Mołdowy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie sytuacji w Republice Mołdowy	54
2010/C 212 E/11	Sprawozdanie roczne dotyczące praw człowieka na świecie za rok 2008 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2008 oraz polityki UE w tym zakresie (2008/2336(INI))	60
2010/C 212 E/12	Równowaga instytucjonalna w Unii Europejskiej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wpływu traktatu lizbońskiego na rozwój równowagi instytucjonalnej w Unii Europejskiej (2008/2073(INI))	82
2010/C 212 E/13	Stosunki pomiędzy Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi w kontekście postanowień traktatu z Lizbony Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie rozwoju stosunków pomiędzy Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi w kontekście postanowień traktatu z Lizbony (2008/2120(INI))	94
2010/C 212 E/14	Realizacja inicjatywy obywatelskiej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. wzywające Komisję do przedłożenia wniosku w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie realizacji inicjatywy obywatelskiej (2008/2169(INI))	99
	ZAŁĄCZNIK	103
2010/C 212 E/15	Projekt rozporządzenia Komisji (WE) zmieniającego załącznik XVII do rozporządzenia REACH Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie projektu rozporządzenia Komisji zmieniającego załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH)	106
2010/C 212 E/16	Iran: sprawa Roxany Saberi Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie Iranu: sprawa Roxany Saberi	109

Wtorek, 5 maja 2009 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Zalecenie adresowane do Komisji w skardze 185/2005/ELB

P6_TA(2009)0340

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie specjalnego sprawozdania Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich dla Parlamentu Europejskiego w związku z projektem zalecenia dla Komisji Europejskiej w sprawie skargi 185/2005/ELB (2009/2016(INI))

(2010/C 212 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając specjalne sprawozdanie Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich dla Parlamentu Europejskiego,
- uwzględniając art. 195 ust. 1 akapit drugi Traktatu WE,
- uwzględniając decyzję 94/262/EWWiS, WE, Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 1994 r. w sprawie przepisów i ogólnych warunków regulujących wykonywanie funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3 ust. 7,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 21,
- uwzględniając europejski kodeks dobrej praktyki administracyjnej, a w szczególności jego art. 5 ust. 3,
- uwzględniając art. 195 ust. 2 zdanie pierwsze Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Petycji (A6-0201/2009),

⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 4.5.1994, s. 15.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- A. mając na uwadze, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości zasada niedyskryminacji ze względu na wiek, zawarta w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stanowi ogólną zasadę prawa wspólnotowego,
- B. mając na uwadze, że różnica w traktowaniu ze względu na wiek stanowi dyskryminację z tego względu, chyba że różnica w traktowaniu ma obiektywnie uzasadnienie, a zastosowane środki są właściwe i konieczne,
- C. mając na uwadze, że zdaniem rzecznika praw obywatelskich Komisja nie uzasadniła w wystarczającym stopniu traktowania przez nią zewnętrznych (freelance), pomocniczych tłumaczy ustnych (ACI), którzy ukończyli 65 lat, oraz nadal prowadzi obecną politykę zatrudniania ACI,
- D. mając na uwadze, że zdaniem rzecznika praw obywatelskich jest to przypadek złej administracji,
- E. mając na uwadze, że Parlament jako jedyna instytucja Unii pochodząca z wyborów powszechnych ma obowiązek utrzymania i ochrony niezależności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w pełnieniu przez niego obowiązków wobec obywateli Europy, a także monitorowania, w jaki sposób realizowane są jego zalecenia,
1. popiera krytyczne uwagi Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i jego zalecenie w sprawie polityki Komisji dotyczącej zatrudniania ACI, którzy ukończyli 65 lat;
 2. wzywa Komisję, żeby zmieniła obecną politykę, która polega na faktycznym zakazie zatrudniania ACI, którzy ukończyli 65 lat; wszelako nie uważa, że w okolicznościach niniejszej sprawy przysługuje odszkodowanie;
 3. zauważa, że po otrzymaniu od rzecznika praw obywatelskich podobnego projektu zalecenia Parlament podjął natychmiastowe działania, żeby zmienić praktykę zatrudniania ACI, którzy ukończyli 65 lat, a w odniesieniu do obowiązujących przepisów przyjął wykładnię, która nie skutkuje dyskryminacją;
 4. uważa, że zmiana obowiązujących przepisów i wyeliminowanie dyskryminacji z procesu naboru nie nakładają na instytucję wspólnotową obowiązku zatrudniania ACI, którzy ukończyli 65 lat, jednak wdrożenie takiej zmiany dostosowałoby przepisy Komisji do ogólnej zasady prawa Unii Europejskiej; ponadto uważa, że z uwagi na niedobory tłumaczy ustnych w niektórych językach urzędowych taka decyzja zwiększyłaby dla danej instytucji możliwość zapewnienia jak najlepszej usługi, jak dowiodła tego sytuacja w Parlamencie;
 5. wzywa Komisję, żeby wspólnie z Parlamentem podjęła prace nad przeglądem przepisów regulujących zatrudnianie ACI i innego rodzaju pracowników, aby zagwarantować uniknięcie wszelkiego rodzaju dyskryminacji;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie i Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich.
-

Środa, 6 maja 2009 r.

Zmiana porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.

P6_TA(2009)0354

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie zmienionego wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami w zakresie wieloletnich ram finansowych (2007-2013) (COM(2009)0171 – C6-0508/2008 – 2008/2332(ACI))

(2010/C 212 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zmieniony wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0171),
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. między Parlamentem Europejskim, Radą oraz Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 21, 22 i 23,
 - uwzględniając swe rezolucje z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie śródkresowego przeglądu ram finansowych na lata 2007-2013⁽²⁾ oraz z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie wytycznych dotyczących procedury budżetowej na rok 2010⁽³⁾,
 - uwzględniając wyniki debaty trójstronnej z dnia 2 kwietnia 2009 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A6-0278/2009),
1. zatwierdza wnioski debaty trójstronnej z dnia 2 kwietnia 2009 r.;
 2. podkreśla, że porozumienie osiągnięte w sprawie przeglądu wieloletnich ram finansowych jest wynikiem pomyślnej współpracy międzyinstytucjonalnej w wychodzeniu naprzeciw kryzysowi finansowemu i gospodarczemu, jakiego doświadczają państwa członkowskie UE, poprzez propagowanie solidarności w obszarze źródeł energii i objęcia obszarów wiejskich siecią szerokopasmową, a także poprzez wsparcie sektora rolnictwa;
 3. przypomina, że za sprawą tego porozumienia Parlament występujący w podwójnej roli - władzy prawodawczej i budżetowej - zabezpiecza swe bieżące priorytety, jak dokonał tego w trakcie procedury budżetowej w 2008 r., gdy osiągnięto porozumienie w sprawie finansowania programu Galileo;
 4. wyraża zgodę na polityczny kompromis przewidujący mechanizm kompensacji zaplanowany na procedurę budżetową 2010, a w razie wyjątkowej potrzeby - na 2011; przypomina, że jak stwierdzono we wspólnym oświadczeniu przyjętym przez Parlament Europejski, Radę i Komisję podczas rozmów trójstronnych w dniu 2 kwietnia 2009 r. mechanizm kompensacji pozostaje bez uszczerbku dla środków finansowych programów uzgadnianych w ramach procedury współdecyzji i rocznej procedury budżetowej i będzie finansowany przy użyciu wszystkich środków budżetowych przewidzianych w budżetowych ramach prawnych;
 5. ponownie potwierdza, że dla szeregu deficytów i kwot niewykorzystanych nie znaleziono rozwiązania w trakcie negocjacji porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. i kwestię tych deficytów należy rozpatrzyć w trakcie śródkresowego przeglądu 2008-2009, co przewidziano w oświadczeniu załączonym do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., jak również w trakcie rocznych procedur budżetowych, jeśli to możliwe przy zastosowaniu większej elastyczności, a w każdym razie wszystkich środków przewidzianych przez porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.; przypomina, co wyraził Parlament w swym jednostronnym oświadczeniu wydanym podczas rozmów trójstronnych z dnia 2 kwietnia 2009 r., że przy przeprowadzaniu śródkresowego przeglądu Komisja powinna uwzględnić zasady określone w rezolucji przyjętej przez Parlament w dniu 25 marca 2009 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0174.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0095 i 0096.

Środa, 6 maja 2009 r.

6. przestrzega przed systematycznym wykorzystywaniem marginesu działu 2 na finansowanie innych działań, gdyż może to narażać na szwank interesy sektora rolnictwa w świetle nieoczekiwanych spadków cen rynkowych;
7. ubolewa, że porozumienie z Radą osiągnięto dopiero na dwa miesiące przed końcem kadencji, co pozostawiło mniejszą przestrzeń do negocjacji, i wyraża ubolewanie, że narzuciło to instytucjom konieczność pracy w pośpiechu, pomimo zwykłego klimatu lojalnej współpracy;
8. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania decyzji wraz z przewodniczącym Rady oraz do zarządzenia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 6 maja 2009 r.

zmieniająca porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami w zakresie wieloletnich ram finansowych (2007-2013)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 21, akapit pierwszy i drugi pkt 22, oraz pkt 23,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na posiedzeniu trójstronnym w dniu 2 kwietnia 2009 r. Parlament Europejski, Rada i Komisja zawarły porozumienie w sprawie finansowania, w ramach europejskiego planu naprawy gospodarczej na rzecz modernizacji infrastruktury i solidarności energetycznej, projektów w dziedzinie energetyki i Internetu szerokopasmowego, jak również projekty służące wsparciu działań związanych z nowymi wyzwaniami określonymi w kontekście śródkresowej oceny reformy Wspólnej Polityki Rolnej z 2003 r. (ocena funkcjonowania). Do celów tego finansowania konieczna jest w pierwszej kolejności zmiana wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013 zgodnie z pkt 21, 22 i 23 porozumienia międzyinstytucjonalnego, w celu podniesienia pułapu na 2009 r. w odniesieniu do środków na zobowiązania w poddziale 1a o kwotę 2 000 000 000 EUR w cenach bieżących.
- (2) Zwiększenie pułapu w poddziale 1a zostanie w pełni zrównoważone poprzez obniżenie pułapu środków na zobowiązania w ramach działu 2 na 2009 r. o kwotę 2 000 000 000 EUR.
- (3) W celu zachowania odpowiedniego stosunku między zobowiązaniami i płatnościami, zostaną zmienione roczne pułapy środków na płatności. Korekta będzie neutralna.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ W tym celu kwoty wynikające z powyższego porozumienia przelicza się na ceny z 2004 r.

Środa, 6 maja 2009 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Załącznik I do porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami zastępuje się tekstem zamieszczonym w załączniku do niniejszej decyzji.

Sporządzono w Strasburgu, 6 maja 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

**RAMY FINANSOWE NA LATA 2007-2013 ZMODYFIKOWANE POD KĄTEM EUROPEJSKIEGO PLANU
NAPRAWY GOSPODARCZEJ (CENY BIEŻĄCE)**

(mln euro — w cenach z 2004 r.)

ŚRODKI NA ZOBOWIĄZANIA	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	Ogółem 2007-2013
1. Trwały wzrost	50 865	53 262	55 883	54 860	55 400	56 866	58 256	385 392
1a Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia	8 404	9 595	12 021	11 000	11 306	12 122	12 914	77 362
1b Spójność na rzecz wzrostu i zatrudnienia	42 461	43 667	43 862	43 860	44 094	44 744	45 342	308 030
2. Ochrona i zarządzanie zasobami naturalnymi	51 962	54 685	52 205	53 379	52 528	51 901	51 284	367 944
w tym wydatki związane z rynkiem i płatnościami bezpośrednie	43 120	42 697	42 279	41 864	41 453	41 047	40 645	293 105
3. Obywatelstwo, wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość	1 199	1 258	1 380	1 503	1 645	1 797	1 988	10 770
3a Wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość	600	690	790	910	1 050	1 200	1 390	6 630
3b Obywatelstwa	599	568	590	593	595	597	598	4 140
4. UE jako partner globalny	6 199	6 469	6 739	7 009	7 339	7 679	8 029	49 463
5. Administracja ⁽¹⁾	6 633	6 818	6 973	7 111	7 255	7 400	7 610	49 800
6. Wyrównania	419	191	190					800
ŚRODKI NA ZOBOWIĄZANIA OGÓŁEM	117 277	122 683	123 370	123 862	124 167	125 643	127 167	864 169
jako procent DNB	1,08 %	1,09 %	1,07 %	1,05 %	1,03 %	1,02 %	1,01 %	1,048 %
ŚRODKI NA PŁATNOŚCI OGÓŁEM	115 142	119 805	110 439	119 126	116 552	120 145	119 391	820 600
jako procent DNB	1,06 %	1,06 %	0,96 %	1,01 %	0,97 %	0,98 %	0,95 %	1,00 %
Dostępny margines	0,18 %	0,18 %	0,28 %	0,23 %	0,27 %	0,26 %	0,29 %	0,24 %
Paup zasobów własnych jako procent DNB	1,24 %	1,24 %	1,24 %	1,24 %	1,24 %	1,24 %	1,24 %	1,24 %

⁽¹⁾ Wydatki na emerytury ujęte w ramach paup dla tego działu obliczane są po potrąceniu składek na odnośny fundusz emerytalny, w ramach limitu 500 mln euro w cenach z 2004 r. na okres 2007-2013

Środa, 6 maja 2009 r.

Etykiety efektywności energetycznej telewizorów

P6_TA(2009)0357

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie projektu dyrektywy Komisji wykonującej i zmieniającej dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej telewizorów

(2010/C 212 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę Rady 92/75/EWG z dnia 22 września 1992 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez urządzenia gospodarstwa domowego ⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 9 i 12,
 - uwzględniając projekt dyrektywy Komisji .../.../EC wykonującej i zmieniającej dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej telewizorów,
 - uwzględniając opinię wydaną dnia 30 marca 2009 r. przez komitet, o którym mowa w art. 10 dyrektywy 92/75/EWG,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2006 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału” (COM(2006)0545),
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (COM(2008)0778),
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (przekształcenie) ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 5a ust.3 lit. b) decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾,
 - uwzględniając art.81 ust.2 i art.4 lit. b) Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że głównym celem dyrektywy 92/75/EWG (zwanej dalej „dyrektywą ramową”) jest, jak stwierdzono w jej art. 1, „umożliwienie harmonizacji krajowych przepisów dotyczących publikowania, w szczególności w formie etykiet oraz informacji o produkcie, informacji o zużyciu energii i innych podstawowych zasobów oraz informacji dodatkowych o niektórych typach urządzeń gospodarstwa domowego, umożliwiając tym samym konsumentom wybór urządzeń energooszczędnych”,
- B. mając na uwadze, że w dyrektywie stwierdza się również, iż „udostępnianie rzetelnych, stosownych i porównywalnych informacji dotyczących zużycia energii przez urządzenia gospodarstwa domowego może wpływać na wybór konsumentów na korzyść tych urządzeń, które zużywają mniej energii”,
- C. mając na uwadze, że jak podkreślono w dokonanej przez Komisję ocenie wpływu, załączonej do wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (SEC(2008)2862), pierwotnie, z powodzeniem stosowane etykietowanie w skali A-G zostało przyjęte jako wzorzec w różnych krajach na świecie, między innymi w Brazylii, Chinach, Argentynie, Chile, Iranie, Izraelu i Republice Południowej Afryki,

⁽¹⁾ Dz.U. L 297, z 13.10.1992, s. 16.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0345.

⁽³⁾ Dz.U. L 184, z 17.7.1999, s. 23.

Środa, 6 maja 2009 r.

- D. mając na uwadze, że telewizory zaliczają się do urządzeń o wysokim zużyciu energii, a w związku z tym istnieją znaczne możliwości oszczędności energii poprzez dodanie tej kategorii do systemu etykiet efektywności energetycznej zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy ramowej,
- E. mając na uwadze, że etykiety efektywności energetycznej telewizorów powinny być jak najbardziej spójne z ustalonymi systemami etykiet efektywności energetycznej innych urządzeń gospodarstwa domowego,
- F. mając na uwadze, że w wyżej wspomnianym komunikacie Komisji stwierdzono, iż: „istniejące klasyfikacje oznakowania będą uaktualniane i ponownie skalowane co 5 lat lub w przypadku gdy uzasadniają to nowe zmiany technologiczne, w oparciu o badania ekoprojektowe, w celu zastrzeżenia oznakowania »A« dla 10-20 % sprzętu o najwyższej wydajności”,
- G. mając na uwadze, że dla pomyślnego wdrożenia systemu etykiet efektywności energetycznej zasadnicze znaczenie ma wprowadzenie środków, które zapewnią konsumentom jasne, obszerne, porównywalne i zrozumiałe informacje na temat efektywności energetycznej urządzeń gospodarstwa domowego,
- H. mając na uwadze, że nabywanie przez konsumentów większej liczby energooszczędnych urządzeń zamiast mniej sprawnych, zwiększyłoby przychody wytwórców sprzętu,
- I. mając na uwadze, że w projekcie dyrektywy Komisji, zwłaszcza w odniesieniu do projektu etykiety efektywności energetycznej i klas efektywności energetycznej, wprowadzono kolejną zmianę polegającą na dodaniu nowych klas A (na przykład A-20 %, A-40 %, A-60 %), co może prowadzić do dalszej dezorientacji konsumentów, może utrudnić właściwe zrozumienie przez nich systemu etykiet efektywności energetycznej oraz osłabić ich zdolność do wyboru urządzeń o wyższej efektywności energetycznej,
- J. mając na uwadze, że niewielka liczba zmian technicznych w etykiecie może sprawić, iż etykieta będzie o wiele bardziej czytelna i bardziej zrozumiała dla konsumentów,
- K. mając na uwadze, że wykazano, iż skala A-G jest dla konsumentów zrozumiała, ale Komisja nie przeprowadziła żadnej oceny wpływu ukazującej, czy klasy A-20 %, A-40 %, A-60 % obok pustych niższych klas są dla konsumentów pomocne, czy wprowadzają ich w błąd,
- L. mając na uwadze, że dokonanie ponownego skalowania istniejących produktów w zamkniętej skali A-G przyczyniłoby się przede wszystkim do uniknięcia stworzenia pustych niższych klas, które mogą wprowadzać konsumentów w błąd,
- M. mając na uwadze, że wprowadzenie takich dodatkowych klas efektywności na istniejących etykietach A-G, również w przypadku innych produktów, może doprowadzić do jeszcze większej dezorientacji co do tego, czy klasa A oznacza produkt energooszczędny, czy nieefektywny,
- N. mając na uwadze, że taki środek nie spełnia celu podstawowego instrumentu zapewniającego konsumentom rzetelne, stosowne i porównywalne informacje,
- O. mając na uwadze, że Komisja przedstawiła swój wniosek dotyczący przekształcenia dyrektywy ramowej, który mógłby wprowadzać dalsze zmiany mające wpływ na proponowane środki wykonawcze,
1. sprzeciwia się przyjęciu projektu dyrektywy Komisji wykonującej i zmieniającej dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej telewizorów;
 2. uważa, że projekt dyrektywy Komisji nie jest zgodny z celem podstawowego instrumentu;
 3. wzywa Komisję do wycofania projektu dyrektywy i do przedstawienia komitetowi, o którym mowa w art. 10 dyrektywy 92/75/EWG, nowego wniosku opartego na zamkniętej skali A-G w jak najkrótszym terminie, a w każdym razie nie później niż 30 września 2009 r.;

Środa, 6 maja 2009 r.

4. uważa graficzny wzór etykiety za kluczowy element dyrektywy w sprawie etykiet efektywności energetycznej, o którym należy zdecydować w ramach przeglądu i przekształcenia rozważanego obecnie w procedurze współdecyzji;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz parlamentom i rządów państw członkowskich.

Roczny program działania na rok 2009 dla podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych w zakresie rozwoju (część II: projekty celowe)

P6_TA(2009)0358

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie projektu decyzji Komisji ustanawiającej roczny program działania na rok 2009 na rzecz podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych w procesie rozwoju (część II: projekty celowe)

(2010/C 212 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 14 ust. 1 lit. b),
- uwzględniając projekt decyzji Komisji ustanawiającej roczny program działania na rok 2009 na rzecz podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych w procesie rozwoju (część II: projekty celowe) (CMTD(2009)0387 – D004766/01),
- uwzględniając opinię wydaną dnia 15 kwietnia 2009 r. przez komitet, o którym mowa w art. 35 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 (zwany dalej „komitetem zarządzającym instrumentem finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI)”),
- uwzględniając ogólną ocenę działań służących zwiększeniu w Europie świadomości publicznej w kwestii rozwoju oraz edukacji na rzecz rozwoju (nr ref. KE 2007/146962 sprawozdanie końcowe),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie wyzwań wspólnotowej polityki współpracy na rzecz rozwoju dla nowych państw członkowskich ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 8 decyzji 1999/468/WE Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. w sprawie ustalenia zasad wykonywania kompetencji wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 81 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dnia 15 kwietnia 2009 r. komitet zarządzający instrumentem finansowania współpracy na rzecz rozwoju głosował w ramach procedury pisemnej za projektem rocznego programu działania na rok 2009 na rzecz podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych w procesie rozwoju (część II: projekty celowe) (CMTD(2009)0387 – D004766/01),

⁽¹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0097.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Środa, 6 maja 2009 r.

- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 7 ust. 3 decyzji 1999/468/WE oraz art. 1 porozumienia z dnia 3 czerwca 2008 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim a Komisją w sprawie procedur wprowadzenia w życie decyzji Rady 1999/468/WE Parlament otrzymał projekty środków wykonawczych przedłożone komitetowi zarządzającemu instrumentem współpracy na rzecz rozwoju oraz wyniki głosowania,
- C. mając na uwadze, że art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 stanowi, że jednym z celów programu tematycznego dotyczącego podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych w procesie rozwoju jest podnoszenie poziomu wiedzy społeczeństwa europejskiego o kwestiach dotyczących rozwoju oraz mobilizowanie we Wspólnocie i państwach przystępujących aktywnego wsparcia publicznego na rzecz zmniejszania ubóstwa oraz na rzecz strategii zrównoważonego rozwoju w krajach partnerskich,
- D. mając na uwadze, że 11 państw członkowskich przedstawiło we wspólnym oświadczeniu państw członkowskich w sprawie podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych w procesie współpracy na rzecz rozwoju, przesłanym Komisji w dniu 19 marca 2009 r., swoje obawy dotyczące zamiaru Komisji zaprzestania bezpośredniego finansowania (procedura projektów celowych) projektów TRIALOG i DEEEP ⁽¹⁾, które były realizowane odpowiednio od 1998 i 2003 r., w zamian za co Komisja zobowiązuje je do uczestniczenia w procedurze składania wniosków,
- E. mając na uwadze, że we wspólnym oświadczeniu 11 państw członkowskich, w tym 9 nowych państw członkowskich, ostrzegło, że okres, w jakim Komisja planuje przerwać bezpośrednie wsparcie dla projektów TRIALOG i DEEEP jest zdecydowanie nieodpowiedni, biorąc pod uwagę obecną sytuację finansową w wielu nowych państwach członkowskich oraz konsekwencje, jakie niesie ona ze sobą dla zdolności organizacji pozarządowych do prowadzenia działalności i rozwijania się, wyrażając jednocześnie obawę, że niedobór finansowania, jaki może wystąpić, zaszkodzi tym projektom, powodując utratę wykwalifikowanego personelu, wiedzy specjalistycznej oraz utworzonych już sieci,
- F. mając na uwadze, że podobne obawy wyraził przewodniczący Komisji Rozwoju w piśmie z dnia 19 marca 2009 r., w którym podkreślił, że informacja i możliwości rozwojowe w dziedzinie współpracy rozwojowej w nowych państwach członkowskich oraz uświadamianie społeczeństwa w zakresie kwestii związanych z rozwojem stanowią niezmiennie priorytety komisji, a także zwrócił się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi obiektywnych i przejrzystych kryteriów, w oparciu o które podejmuje ona decyzje o wyborze działań i projektów kwalifikujących się do bezpośredniego finansowania, zwracając się również o przesunięcie realizacji proponowanych działań przynajmniej o rok, by uniknąć możliwego niedoboru finansowania, które zaszkodziłoby powodzeniu realizacji tych projektów,
- G. mając na uwadze, że we wspomnianej wyżej ogólnej ocenie działań służących zwiększeniu w Europie świadomości publicznej w kwestii rozwoju oraz edukacji na rzecz rozwoju stwierdzono, że strategiczne wykorzystanie projektów celowych pozwoliło osiągnąć cele programu współfinansowania z udziałem europejskich organizacji pozarządowych działających w dziedzinie rozwoju, jak również że DEEEP stanowi ważny instrument koordynacji zacieśniającego się dialogu, wspierania wymiany najlepszych rozwiązań oraz tworzenia sieci i partnerstwa na poziomie UE między platformami krajowymi a UE, oraz że TRIALOG przyczynił się skutecznie do poprawy dialogu i zwiększania możliwości rozwojowych we współpracy z państwami członkowskimi i państwami pragnącymi przystąpić do UE,
- H. mając na uwadze, że program TRIALOG pomógł sprostać potrzebie istnienia strategii powszechnej komunikacji i edukacji - podkreślonej w rezolucji Parlamentu z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie wyzwań wspólnotowej polityki współpracy na rzecz rozwoju dla nowych państw członkowskich - aby przeciwdziałać postawie charakteryzującej się brakiem uznania priorytetów współpracy na rzecz rozwoju w nowych państwach członkowskich, a także że program DEEEP stanowi odpowiedź na wezwanie Parlamentu do poprawy edukacji w dziedzinie rozwoju i podnoszenia świadomości obywateli europejskiej w tym zakresie, o czym mowa we wspomnianej wyżej rezolucji,
- I. mając na uwadze, że w wyżej wspomnianym rocznym programie działania na rok 2009 Komisja proponuje również, by przyznać bezpośrednią dotację na realizowany przez Europejską Fundację Rozwoju Zarządzania (European Foundation of Management Development) projekt poświęcony zwiększeniu zdolności w zakresie zarządzania na Kubie, mając na uwadze, że w ramach programu tematycznego poświęconego instrumentowi finansowania współpracy na rzecz rozwoju przeznaczanego dla podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych w procesie rozwoju, procedura projektów celowych nie była nigdy wcześniej wykorzystywana przy realizacji działań w krajach partnerskich,

⁽¹⁾ DEEEP: „Development Education Exchange in Europe” - <http://www.deeep.org/>
TRIALOG: „Development NGOs in the enlarged EU” - <http://www.trialog.or.at/start.asp?ID=96>

Środa, 6 maja 2009 r.

J. mając na uwadze, że Komisja przedstawiła następnie komunikat wyjaśniający dla komitetu ds. podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych ⁽¹⁾, w którym przedstawia szczegółowo kryteria wyboru ukierunkowanych działań, wyjaśniając, że opierają się one na art. 168 zasad wykonania rozporządzenia finansowego ⁽²⁾, oraz że dotacje mogą być w szczególności przyznawane organom posiadającym *de jure* lub *de facto* monopol oraz na działania o szczególnym charakterze, które wymagają szczególnego rodzaju organu posiadającego odpowiednie kompetencje techniczne, wysoko wyspecjalizowanego lub posiadającego odpowiednie uprawnienia administracyjne,

1. sprzeciwia się przyjęciu projektu decyzji Komisji ustanawiającej roczny program działania na rok 2009 na rzecz podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych w procesie rozwoju (część II: projekty celowe) (CMTD(2009)0387 – D004766/01), w jego obecnej formie;

2. zwraca się do Komisji o wyjaśnienie kryteriów determinujących wystąpienie sytuacji monopolu *de jure* lub *de facto*, mając na uwadze, że we wspólnym oświadczeniu 11 państw członkowskich stwierdziło, że z perspektywy nowych państw członkowskich istnieje nadal faktyczna sytuacja monopolu w zakresie prowadzonej w ramach projektów TRIALOG i DEEEP działalności na poziomie europejskim;

3. nalega, by stosowano otwarcie i przejrzystość i jednolicie kryteria przyznawania bezpośrednich dotacji dla projektów celowych, aby zapewnić wszystkim podmiotom jednakowe warunki działania; dlatego nalega, by stosować te same kryteria dla projektów TRIALOG, DEEEP oraz dla projektu z zakresu zwiększenia zdolności w zakresie zarządzania na Kubie;

4. domaga się zapewnienia nieprzerwanego finansowania, za pośrednictwem strategicznego ogólnoeuropejskiego programu, dla cennych działań w zakresie promowania najlepszych rozwiązań oraz tworzenia sieci i partnerstwa na poziomie UE, a także między krajowymi platformami a UE, oraz do poprawy dialogu i zwiększenia możliwości rozwojowych we współpracy z nowymi państwami członkowskimi i państwami kandydującymi do UE;

5. zachęca Komisję do prowadzenia dialogu z Parlamentem w kontekście zbliżającego się przeglądu ⁽³⁾ systemu zaproszeń do składania wniosków dotyczących programów tematycznych; uważa za niewłaściwe wyprzedzanie jakichkolwiek zaleceń dotyczących zmian lub ulepszeń systemu, które mogą być wynikiem przeglądu; apeluje zatem, aby istniejące ustalenia dotyczące działań finansowanych bezpośrednio pozostawić bez zmian na okres 12 miesięcy oraz aby wszelkie przyszłe zmiany odzwierciedlały wyniki procesu przeglądu i zapewniały długoterminowy, przewidywalny i zrównoważony rozwój działań w ramach współpracy;

6. wzywa Komisję do przyjęcia projektu decyzji ustanawiającej roczny plan działania na rok 2009 na rzecz podmiotów państwowych i władz lokalnych w procesie rozwoju (część II: projekty celowe) (CMTD(2009)0387 – D004766/01) w celu włączenia ogólnounijnych projektów służących zwiększeniu świadomości w kwestii rozwoju w rozszerzonej UE oraz z rozwojem wymiany edukacyjnej w UE;

7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ AIDCO/F1/NC D(2009) z dnia 6.4.2009 (D004766-01-EN-02).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 1).

⁽³⁾ Proces Palermo II.

Środa, 6 maja 2009 r.

Odnowiona agenda społeczna

P6_TA(2009)0370

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie odnowionej agendy społecznej (2008/2330(INI))

(2010/C 212 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie Odnowionej Agendy Społecznej: *Możliwości, dostęp i solidarność w Europie XXI wieku* (COM(2008)0412), (Komunikat w sprawie odnowionej Agendy Społecznej),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2008 r. w sprawie wyzwań związanych z układami zbiorowymi w UE ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. zatytułowany „Odnowione zobowiązanie na rzecz europejskiego modelu społecznego: udoskonalenie otwartej metody koordynacji w zakresie ochrony socjalnej i integracji społecznej” (COM(2008)0418),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie niedyskryminacji ze względu na płeć i solidarności między pokoleniami ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. zatytułowany „Niedyskryminacja i równość szans: odnowione zobowiązanie” (COM(2008)0420),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2008 r. w sprawie europejskiego planu naprawy gospodarczej (COM(2008)0800),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2008 r. zatytułowany „Większa równowaga między pracą a rodziną: ułatwianie godzenia życia zawodowego, prywatnego i rodzinnego” (COM(2008)0635),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 października 2006 r. zatytułowany „Długoterminowa stabilność finansów publicznych w UE” (COM(2006)0574) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie przyszłości systemów zabezpieczenia społecznego oraz emerytur i rent: ich finansowania i dążenia do zindywidualizowania uprawnień ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 października 2007 r. zatytułowany „Modernizacja ochrony socjalnej na rzecz większej sprawiedliwości społecznej i spójności gospodarczej: dalsze propagowanie aktywnej integracji osób najbardziej oddalonych od rynku pracy” (COM(2007)0620), oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 9 października 2008 r. w sprawie propagowania integracji społecznej i walki z ubóstwem, w tym ubóstwem dzieci, w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady nr 92/441/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnych kryteriów dotyczących wystarczających zasobów i pomocy społecznej w systemach zabezpieczenia społecznego ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0544.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0513.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0039.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0556.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0467.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 245 z 26.8.1992, s. 46.

Środa, 6 maja 2009 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 czerwca 2007 r. zatytułowany „Wspólne zasady wdrażania modelu „flexicurity”: więcej lepszych miejsc pracy dzięki elastyczności i bezpieczeństwu zatrudnienia” (COM(2007)0359) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie wspólnych zasad dotyczących elastyczności rynku pracy z bezpieczeństwem socjalnym ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 czerwca 2008 r. zatytułowany „Najpierw myśl na małą skalę – program „Small Business Act” dla Europy” (COM(2008)0394),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 lutego 2007 r., zatytułowany „Ocena realiów społecznych – Sprawozdanie okresowe na wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej w 2007 r.” (COM(2007)0063) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie oceny realiów społecznych ⁽²⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z 24 maja 2006 r. zatytułowany „Upowszechnianie godnej pracy dla wszystkich – Wkład Unii w realizację programu godnej pracy na świecie” (COM(2006)0249), oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 października 2005 r. w sprawie kobiet i ubóstwa w Unii Europejskiej ⁽⁴⁾ oraz zawartą w niej definicję ubóstwa,
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 17 czerwca 2008 r. dotyczące wniosku w sprawie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010) ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności postanowienia dotyczące praw socjalnych, oraz art. 136 traktatu WE,
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 22 listopada 2006 r. zatytułowaną „Modernizacja prawa pracy w celu sprostania wyzwaniom XXI wieku” (COM(2006)0708),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 18 lipca 2001 r. zatytułowaną „Promowanie europejskich ram odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw” (COM (2001)0366), komunikat Komisji z dnia 22 marca 2006 r. zatytułowany „Realizacja partnerstwa na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: uczynienie Europy liderem w zakresie odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw” (COM(2006)0136) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: nowe partnerstwo ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie rozwiązania kwestii bezdomności ulicznej ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając międzynarodowy pakt ONZ dotyczący praw gospodarczych, socjalnych i kulturalnych z 1966 r.,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Kultury i Edukacji i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0241/2009),
- A. mając na uwadze, że główną negatywną konsekwencją obecnego kryzysu finansowego i gospodarczego dla UE będzie gwałtowny wzrost bezrobocia, które najdotkliwiej odczują najuboższe warstwy społeczne; mając na uwadze, że wyższy poziom bezrobocia jest związany ze wzrostem ubóstwa i braku równego dostępu do opieki zdrowotnej, wyłączenia społecznego, przestępczości, braku bezpieczeństwa i zaufania;

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 E z 20.11.2008, s. 174.

⁽²⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 463.

⁽³⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 321.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 233 E z 28.9.2006, s. 130.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0286.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 45.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0163.

Środa, 6 maja 2009 r.

- B. mając na uwadze, że niezależnie od panującego kryzysu UE już wcześniej borykała się z problemami wynikającymi z niskiego wzrostu gospodarczego, napiętej sytuacji demograficznej oraz trudności w związanych z życiem w warunkach coraz bardziej zglobalizowanej światowej gospodarki,
- C. mając na uwadze, że w 2007 r. 15,2 % obywateli Unii w wieku od 18 do 24 roku życia to osoby przedwcześnie przerywające kształcenie,
- D. mając na uwadze, że w przypadku wielu ludzi w UE zatrudnienie nadal nie gwarantuje wyjścia z ubóstwa, a 8 % osób pracujących było w 2006 r. zagrożonych ubóstwem,
- E. mając na uwadze, że w 2006 r., 16 % obywateli Europy było zagrożonych ubóstwem. mając na uwadze, że dzieci, liczne rodziny, samotni rodzice, osoby bezrobotne i niepełnosprawne, młodzi ludzie oraz osoby w podeszłym wieku, mniejszości etniczne i migranci są szczególnie narażeni,
- F. mając na uwadze, że kobiety w dalszym ciągu są bardziej narażone na ubóstwo niż mężczyźni ze względu na takie czynniki jak ich zależność finansowa, różnice w zarobkach mężczyzn i kobiet oraz częstsze wykonywanie przez kobiety niskopłatnej pracy; mając na uwadze, że sytuacja ta zwiększa ryzyko utrwalania się ubóstwa w kolejnych pokoleniach,
- G. mając na uwadze fakt, że wzrost cen w ostatnich latach wywarł znaczący wpływ na budżety domowe i nieproporcjonalnie dotknął najuboższe grupy społeczne,
- H. mając na uwadze, że różne badania (takie jak „Badanie Russell Sage Foundation w sprawie przyszłości rynku pracy”) pokazują, że jedna na cztery osoby pracujące w rejonach o najbardziej rozwiniętej gospodarce już wkrótce może otrzymywać niskie płace i być narażona na zwiększone ryzyko ubóstwa, mając na uwadze, że niskopłatne prace wydają się wykazywać duże podobieństwo, ponieważ często przybierają postać niestandardowego stosunku pracy, gdzie pracownicy o niskich kwalifikacjach, kobiety pracujące na niepełny etat, imigranci i młodzi ludzie są narażeni na większe ryzyko, mając na uwadze, że istnieje przekazywana z pokolenia na pokolenie tendencja do podejmowania niskopłatnej pracy oraz mając również na uwadze, że ogranicza to dostęp do dobrej edukacji, dobrej opieki zdrowotnej oraz pogarsza inne podstawowe warunki życiowe,
- I. mając na uwadze, że art. 2 traktatu WE stanowi, że równość między mężczyznami a kobietami jest jedną z podstawowych zasad Unii Europejskiej,
- J. mając na uwadze, że UE musi stawić czoła przemianom demograficznym, które charakteryzują się przede wszystkim wzrostem średniej długości życia oraz niższą płodnością, chociaż w niektórych krajach pojawiają się sygnały świadczące o odwróceniu się trendu niskiej płodności,
- K. mając na uwadze fakt, że przemiany demograficzne prawdopodobnie doprowadzą do podwojenia do 2050 r. współczynnika obciążenia ludności w wieku produkcyjnym ludnością w wieku nieprodukcyjnym, a konsekwencje obejmą przede wszystkim zdrowie fizyczne i psychiczne populacji,
- L. z zadowoleniem przyjmuje dokument Komisji zatytułowany „Raport demograficzny 2008: realizacja potrzeb społecznych w starzejącym się społeczeństwie” (SEC(2008)2911), w którym uznaje się zasadniczą rolę, jaką odgrywają w społeczeństwie opiekunowie nieformalni; wzywa Komisję do wzięcia pod uwagę silnych argumentów społecznych za uwzględnieniem opiekunów w formułowaniu przyszłej polityki,
- M. mając na uwadze, wpływ kryzysu finansowego na gospodarkę nie jest w pełni znany, jednak niemożliwe będzie osiągnięcie celu, którym jest stworzenie 5 milionów miejsc pracy w UE w latach 2008-2009; mając na uwadze, że recesja gospodarcza doprowadzi do zwiększenia bezrobocia i z pewnością zwiększe ubóstwa i będzie stanowić wyzwanie dla europejskiego modelu społecznego,
- N. mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy powoduje wzrost bezrobocia i brak bezpieczeństwa, co powoduje poważne napięcia w zakresie spójności społecznej w obrębie UE, charakteryzujące się występowaniem podziałów i napięć społecznych w wielu państwach członkowskich,

Środa, 6 maja 2009 r.

- O. mając na uwadze, że UE zobowiązała się do osiągnięcia celu związanego ze zrównoważonym środowiskowo i społecznie rozwojem, oraz biorąc pod uwagę, że możliwości tworzenia nowych miejsc pracy, które mogą wynikać z tego zobowiązania należy w pełni wykorzystać,
- P. mając na uwadze, iż dialog społeczny może być istotny w radzeniu sobie z kryzysem zaufania, który pogłębia się w związku z kryzysem gospodarczym, a wielu ludzi w naszym społeczeństwie obawia się o swoją przyszłość, mając na uwadze, że takie pierwszeństwo muszą również otrzymać osoby już wykluczone oraz takie, których obecna sytuacja pogarsza się w wyniku trwającego kryzysu,
- Q. mając na uwadze, że bardziej interwencjonistyczne instytucjonalne ustalenia UE, charakteryzujące się pewnym stopniem redystrybucji dochodów oraz wspólną definicją „europejskiego modelu społecznego” mają pozytywny wpływ na jakość życia zawodowego milionów mężczyzn i kobiet znajdujących się w bardziej niekorzystnej sytuacji na naszych rynkach pracy,
- R. mając na uwadze, że poszanowanie krajowych ram prawnych i konwencjonalnych, cechujące się wyważonym prawem pracy i układami zbiorowymi regulującymi te modele, jest warunkiem wstępnym zharmonizowanych zasad w różnorodnych systemach,
- S. mając na uwadze, że w przypadku niestandardowego stosunku pracy postanowienia i procedury zdefiniowane przez partnerów w układach zbiorowych nie mają już zastosowania,
- T. mając na uwadze, że odnowiona agenda społeczna powinna opierać się na zasadzie skutecznej i wydajnej polityki społecznej, przyczynić się do wzrostu gospodarczego oraz dobrobytu oraz że może to również pomóc przywrócić malejące poparcie obywateli dla UE,
- U. wyraża ubolewanie, że odnowiona agenda społeczna nie porusza kwestii pewności prawnej usług społecznych użyteczności publicznej,
- V. mając na uwadze, że wyrażono poważne zaniepokojenie z powodu roli i widoczności odnowionej agendy społecznej, w tym z powodu braku jasności jej celu lub metod jej realizacji, jak również zmniejszenia znaczenia nadanego otwartej metodzie koordynacji społecznej (OMC),
- W. mając na uwadze, iż europejskie modele społeczne to spójne wartości przy jednoczesnej różnorodności systemów i że należą one ogólnie rzecz biorąc do kompetencji państw członkowskich: mając na uwadze, że cele europejskiego modelu społecznego zapisane w Traktacie WE, w Karcie Praw Podstawowych oraz w traktacie z Lizbony muszą być traktowane jako nadrzędne cele UE, jeżeli UE chce wyjść naprzeciw oczekiwaniom i obawom swoich obywateli; mając na uwadze, że kolejne wiosenne posiedzenia na szczycie Rady Europejskiej potwierdzały cel wyeliminowania ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz potrzebę wzmocnienia w traktacie lizbońskim wymiaru społecznego; mając na uwadze, że porażka oraz sukces krajowej polityki dotyczącej zatrudnienia oraz systemu zabezpieczeń społecznych wpływają również na inne państwa członkowskie, dlatego dyskusja dotycząca reformy europejskiego modelu społecznego musi być głównym aspektem współdziałania państw członkowskich oraz UE,
- X. mając na uwadze, że niepowodzenie strategii lizbońskiej mającej na celu zredukowanie ubóstwa - obecnie 78 mln osób żyjące w ubóstwie - oraz nasilający się brak równości powinny nabrać priorytetowego znaczenia; mając na uwadze, że aby przekonać obywateli, że UE priorytetowo traktuje ich dobro, a dopiero na drugim miejscu interesy przedsiębiorstw i banków, musi ona dokonywać postępów w zakresie rozwoju i realizacji unijnych i krajowych celów redukcji ubóstwa i wyłączenia społecznego oraz w kluczowych obszarach, w odniesieniu do których istnieją obecnie wskaźniki,
- Y. mając na uwadze, że w kilku sprawach rozpatrywanych przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich sformułowanie „postanowienia, które mają kluczowe znaczenie dla...ochrony porządku politycznego, społecznego i gospodarczego” zostało użyte bez sprecyzowania, kto może w takich przypadkach decydować, które postanowienia są kluczowe dla ochrony postanowień z zakresu polityki publicznej w państwie członkowskim,

Środa, 6 maja 2009 r.

- Z. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że to nie do państw członkowskich należy jednostronne definiowanie pojęcia polityki publicznej czy jednostronne nałożenie obowiązujących przepisów ich prawa pracy na dostawców usług z siedzibą w innym państwie członkowskim; mając również na uwadze, że nie jest jasne do kogo należy to uprawnienie, jeżeli nie do państw członkowskich,
- AA. mając na uwadze, że nie ma jasnego rozróżnienia między zlecaniem tylko robocizny i podejrzanym handlem a świadczeniem usług w oparciu o prawomocne umowy z uczciwymi podmiotami prowadzącymi własną działalność; mając na uwadze, że należy wprowadzić rozróżnienie między nieuczciwymi praktykami a uczciwymi stosunkami cywilnymi i handlowymi,

Działania priorytetowe

Europejskie modele społeczne

1. wzywa Radę oraz Komisję, biorąc pod uwagę recesję gospodarczą do potwierdzenia wagi silnej społecznie Europy, poprzez wprowadzanie zrównoważonej, skutecznej oraz wydajnej polityki dotyczącej kwestii społecznych oraz zatrudnienia; wzywa Komisję do opracowania ambitnej agendy polityki społecznej na lata 2010-2015;
2. wzywa Komisję do przygotowania spójnego planu polityki na rzecz godziwego zatrudnienia zgodnie z Kartą Praw Podstawowych Unii Europejskiej;
3. podkreśla znaczenie umieszczenia tworzenia i promowania miejsc pracy na czele agendy społecznej w tym trudnym okresie; uważa, że obecnie bardziej niż kiedykolwiek, ważniejsza jest większa elastyczność w miejscu pracy;
4. wzywa Komisję do łączenia odnowionej agendy społecznej z innymi inicjatywami, takimi jak: Europejski pakt na rzecz równości płci, Europejski pakt na rzecz młodzieży i Europejski sojusz na rzecz rodzin, aby grupy społeczne znajdujące się w niekorzystnej sytuacji miały lepszy dostęp do świadczeń socjalnych;
5. wyraża zaniepokojenie, że środki zaproponowane w komunikacie Komisji w sprawie odnowionej agendy społecznej są niewystarczająco spójne, aby móc oddziaływać na obecny poziom ubóstwa i wykluczenia w UE oraz stawić czoła obecnym wyzwaniom związanym ze spójnością społeczną;
6. w szczególności wyraża ubolewanie, że w komunikacie Komisji w sprawie odnowionej agendy społecznej brakuje wniosków dotyczących następujących kwestii, kluczowych dla osiągnięcia równowagi między wolnością gospodarczą a prawami socjalnymi: oraz
 - dyrektywy w sprawie podstawowych praw pracy stosujących się do wszystkich pracowników, niezależnie od ich statusu zawodowego, w celu ochrony wciąż rosnącej liczby pracowników o nietypowym statusie;
 - przeglądu dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾ przewidującego neutralny pod względem płci schemat oceny pracy, mający na celu zmniejszenie różnic płacowych wynikających z różnicy płci, zarówno w obrębie poszczególnych sektorów gospodarczych, jak i pomiędzy nimi;
 - dyrektywy w sprawie transgranicznych rokowań zbiorowych dostosowanej do realiów transgranicznej działalności przedsiębiorstw;
7. podkreśla potrzebę dalszego rozwoju minimalnych norm dotyczących praw pracowniczych; zdaje sobie sprawę, że ani wolność gospodarcza ani postanowienia dotyczące konkurencji nie powinny mieć pierwszeństwa nad podstawowymi prawami socjalnymi;
8. zwraca uwagę, że polityka społeczna powinna dotyczyć kluczowych działań, takich jak lepsza równowaga pomiędzy silniejszymi uprawnieniami i swobodami społecznymi, zwalczanie dyskryminacji oraz promocja równości, modernizacja i reformowanie europejskich modeli społecznych przy jednoczesnym wzmacnianiu ich wartości;

⁽¹⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

Środa, 6 maja 2009 r.

9. zauważa, że określenie przepisów państw członkowskich kluczowych dla ochrony porządku politycznego, społecznego i gospodarczego jest kwestią polityczną i powinno się odbyć w drodze demokratycznego prawomocnego procesu; wzywa zatem Komisję do zainicjowania otwartej debaty w celu wyjaśnienia kwestii, jakie postanowienia wchodzą w zakres legislacji z zakresu polityki publicznej oraz zaproponowania w razie konieczności odpowiednich przepisów;

10. uważa, że to nie jest odpowiedni czas na zmniejszanie wydatków socjalnych lecz raczej na wzmocnienie reform strukturalnych; dodaje, że UE powinna wspierać infrastrukturę modeli społecznych państw członkowskich, w szczególności usług społecznych użyteczności publicznej, poprzez potwierdzanie wagi uniwersalnego dostępu do nich, ich jakości oraz zrównoważenia;

11. ubolewa, że chociaż kryzys finansowy wskazuje na znaczenie działania państwa w odniesieniu do utrzymania działalności gospodarczej i wzmocnienia spójności społecznej, Komisja nie zapewniła przyszłości i kluczowej roli usług publicznych w Unii Europejskiej poprzez zaproponowanie dyrektywy ramowej dotyczącej usług użyteczności publicznej;

12. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji legislacyjnej mającej na celu zagwarantowanie pewności prawnej usług społecznych użyteczności publicznej;

13. podkreśla potrzebę znalezienia sposobów modernizacji i zreformowania systemów zabezpieczenia społecznego na poziomie krajowym w celu wyeliminowania ubóstwa z długoterminową perspektywą, szczególnie w zakresie właściwego minimalnego wynagrodzenia, emerytur, rent oraz usług związanych z ochroną zdrowia; podkreśla również potencjał w zakresie poprawienia równowagi finansowej minimalnej płacy oraz systemu świadczeń emerytalnych oraz jakości i wydajności świadczeń zdrowotnych, poprzez poprawę ich organizacji oraz dostępu do nich i wzmocnione partnerstwo między sektorem publicznym a prywatnym, przy poszanowaniu zasad subsydiarności oraz wspieraniu zwiększonych wysiłków na rzecz stworzenia systemów opodatkowania według stawki progresywnej mogących zredukować brak równości;

14. zauważa, że niektóre państwa członkowskie wprowadziły pojęcie minimalnego wynagrodzenia; proponuje, by inne państwa członkowskie skorzystały z ich doświadczenia; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia warunków koniecznych do powszechnego udziału w życiu społecznym i gospodarczym, a w szczególności do ustanowienia przepisów dotyczących takich kwestii jak minimalne wynagrodzenie oraz do ustanowienia innych prawnych i ogólnie wiążących uregulowań lub w drodze umów zbiorowych zgodnie z tradycjami krajowymi, co umożliwiłyby pełnoetatowym pracownikom utrzymanie się na godziwym poziomie ze swoich zarobków;

15. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o dopilnowanie by wszyscy mieszkańcy mieli dostęp do podstawowych usług bankowych;

16. uważa, że sport i działalność kulturalna stanowią zasadnicze czynniki integracji społecznej oraz przyczyniają się do pobudzania rozwoju osobistego, promowania dobra społecznego i pielęgnowania talentów;

17. zwraca się do Komisji, że problematyka środowiskowa i zdrowotna zostanie w krótkim czasie włączona do ogółu obszarów polityki UE, aby zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia i środowiska zgodnie z postanowieniami Traktatu WE;

18. podziela zdecydowanie Komisji w dążeniu do rozszerzenia agendy społecznej na nowe dziedziny; ubolewa nad faktem, że kwestia ochrony środowiska zbyt często rozważana jest jedynie pod kątem zmian klimatu; z zadowoleniem przyjmuje ponowione oświadczenia Komisji, w których opowiada się ona za zrównoważoną gospodarką charakteryzującą się niską emisją CO₂, lecz ubolewa nad tym, że wniosek Komisji nie zawiera żadnych konkretnych środków mających na celu uwzględnienie skutków społecznych i zdrowotnych kryzysu ekologicznego i klimatycznego;

19. podkreśla, że skrajne ubóstwo oraz związane z nim wykluczenie społeczne należy postrzegać nie tylko przez pryzmat samych liczb, według kryteriów ekonomicznych, lecz należy również uwzględnić aspekty związane z prawami człowieka i prawami obywatelskimi; uznaje, że sama zasada swobodnego przepływu kapitału i towarów nie pozwala na zlikwidowanie ubóstwa a w szczególności długotrwałego ubóstwa oraz że skutkiem skrajnego ubóstwa jest pozbawienie szans i uniemożliwienie osobom żyjącym w ubóstwie prawdziwego udziału w życiu społecznym, gdyż prowadzi ono do zubożenia na własne środowisko;

Środa, 6 maja 2009 r.

Polityka społeczna i polityka zatrudnienia

20. z zadowoleniem przyjmuje wnioski zawarte w przygotowanym przez Komisję pakiecie poświęconym równowadze między pracą a życiem prywatnym, którego realizacja rozpoczęła się pod koniec 2008 r.; zachęca Komisję do wydania zaleceń skierowanych do państw członkowskich, które zdecydowanie pozostają w tyle jeśli chodzi o wypełnienie do 2010 r. celów Rady Europejskiej z Barcelony z 2002 r. dotyczących świadczenia usług opieki nad dziećmi; wzywa Komisję do dalszego zachęcania pracodawców do otwartości w zakresie elastycznej organizacji pracy przy optymalizacji wiedzy w zakresie technologii informatycznych oraz nowych form organizacji pracy i promowania w ten sposób elastyczności harmonogramu pracy oraz jego zgodności z godzinami pracy, urzędowania i otwarcia szkół;
21. zachęca Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie skuteczniejszego godzenia życia prywatnego, rodzinnego i zawodowego, optymalizacji wiedzy w zakresie technologii informatycznych oraz nowych form organizacji pracy, przy uwzględnieniu potrzeb i dobra dzieci oraz promowaniu skuteczniejszej ochrony zatrudnienia, potwierdzającej prawo rodziców i opiekunów do elastycznej organizacji pracy odpowiadającej ich potrzebom, oraz ze zwróceniem szczególnej uwagi na dostęp do tego prawa osób o niskich dochodach i w niepewnej sytuacji zatrudnienia lub o niskiej jakości zatrudnienia;
22. ubolewa nad słabością unijnych polityk oraz polityk państw członkowskich w obliczu pogłębiającego się ubóstwa, zwłaszcza ubóstwa dzieci;
23. zachęca państwa członkowskie, aby zapewniły system gwarantowanego minimalnego dochodu na rzecz integracji społecznej, zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności;
24. proponuje, aby nowe wyzwania demograficzne rozwiązywać poprzez zajęcie się sytuacją kobiet żyjących w ubóstwie, które nie mają równego i odpowiedniego dostępu do wyżywienia, mieszkania i zarobków, i które zmagają się z trudnościami w pogodzeniu pracy z życiem rodzinnym i prywatnym;
25. wzywa do skuteczniejszego zapobiegania oraz zwalczania przedwczesnego kończenia kształcenia pod hasłem „szkoła popłaca”; wzywa do skutecznej organizacji systemów edukacji i tworzenia programów nauczania dostosowanych do przyszłych rynków pracy uwzględniających potrzeby społeczne i rozwój technologii; wzywa do dalszego promowania i wspierania koncepcji szkół drugiej szansy oraz nieoficjalnych i nieformalnych metod nauczania, w przypadku których udowodniono, że prowadzą do większego uczestnictwa młodzieży i dorosłych niż tradycyjne systemy edukacji przyczyniając się do zmniejszenia liczby uczniów przedwcześnie opuszczających szkołę w Unii Europejskiej; w tym celu wzywa do długo oczekiwanej eliminacji wszelkiego braku równości szans w systemach edukacyjnych UE, w szczególności eliminacji edukacji na niskim poziomie i segregacji w systemach edukacji, co miało nieodwracalne negatywne konsekwencje dla grup marginalizowanych, w szczególności Romów;
26. podkreśla potrzebę skuteczniejszych działań na rzecz kształcenia przez całe życie i szkoleń, których celem jest lepsze przygotowanie obywateli, szczególnie mniej wykwalifikowanych, do (ponownego) wejścia na rynek pracy, płynnie i bez dyskryminacji oraz przyczynienia się do innowacji społecznych; proponuje zaakcentowanie przedsiębiorczości, w szczególności wśród kobiet i młodych ludzi, kompetencji związanych z technologiami informatycznymi i komunikacyjnymi, wiedzy z zakresu finansów oraz umiejętności posługiwania się językami obcymi;
27. zwraca uwagę na potrzebę poprawy edukacji w UE poprzez dodanie dynamiki procesowi czynienia systemów edukacyjnych państw członkowskich kompatybilnymi i porównywalnymi w celu ułatwienia wzajemnego uznawania kwalifikacji i standardów zawodowych;
28. uważa, że polityka aktywnej integracji społecznej musi mieć decydujący wpływ na zwalczanie ubóstwa i wykluczenia społecznego, zarówno w przypadku osób wykonujących pracę za wynagrodzeniem („pracujący ubodzy”), jak i osób nieposiadających płatnego zatrudnienia;
29. podkreśla potrzebę promowania współpracy uczelni wyższych i przedsiębiorstw na zasadach partnerskich i przy obopólnym wsparciu, co jest niezmiernie ważne z punktu widzenia zarówno własnych korzyści tych organizacji, jak również ich personelu oraz studentów; uważa, że należy zbudować pomost między programami akademickimi a przedsiębiorstwami, które powinny mieć możliwość, między innymi, uzupełniania programów studenckich, oferowania stażów, organizowania dni otwartych dla studentów itp.;

Środa, 6 maja 2009 r.

30. zwraca uwagę na potrzebę bardziej zrównoważonego podejścia do relacji pomiędzy elastycznością, bezpieczeństwem oraz gwarancją godnych wynagrodzeń, w celu zintegrowania ludzi młodych i starszych, kobiet, ludzi długo pozostających bez pracy oraz grupy w mniej korzystnej sytuacji na rynku pracy; proponuje, aby przy wdrażaniu krajowych strategii w zakresie modelu flexicurity państwa członkowskie uwzględniły rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie wspólnych zasad wdrażania modelu „flexicurity”;

31. uważa, że szczególnie w czasie kryzysu finansowego i gospodarczego, którego skutkiem są często zwolnienia i restrukturyzacje, ogromne znaczenie ma uczestnictwo pracowników w procesie podejmowania w przedsiębiorstwach decyzji mających wpływ na ich pracę i środki utrzymania, z zadowoleniem przyjmuje niedawny przegląd⁽¹⁾ dyrektywy Rady 94/45/WE z dnia 22 września 1994 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Rady Zakładowej lub trybu informowania i konsultowania pracowników w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym⁽²⁾; ponawia swój apel o dalszą poprawę funkcjonowania europejskich rad zakładowych zgodnie ze swoją rezolucją z dnia 4 września 2001 r. w sprawie stosowania dyrektywy 94/45/WE⁽³⁾;

32. podkreśla, iż polityka społeczna oraz polityka zatrudnienia powinny sprzyjać tworzeniu miejsc pracy i szybko reagować na obecny kryzys gospodarczy oraz przyczynić się do powstania możliwości zatrudnienia i kształcenia oraz do ograniczenia utraty dochodów; uważa, że strategię polityczne powinny w aktywny sposób motywować obywateli do poszukiwania możliwości zatrudnienia oraz do rejestrowania własnej działalności gospodarczej; uważa, że w tym celu państwa członkowskie powinny zastanowić się nad korzystnymi sposobami finansowania, takimi jak gwarancje kredytowe, niższe stopy procentowe lub zryczałtowane sumy świadczeń dla bezrobotnych, przy jednoczesnym łagodzeniu skutków utraty dochodów, oraz stworzyć możliwości kształcenia, co pomoże osobom bezrobotnym w znalezieniu nowej pracy; przypomina o holistycznym podejściu Komisji do aktywnej integracji, które obejmuje odpowiednie wsparcie dochodów, dostęp do zintegrowanych rynków pracy i wysokiej jakości usług społecznych;

33. zwraca się do Komisji o podjęcie inicjatyw prowadzących do wyraźnego rozróżnienia między pracodawcami, osobami rzeczywiście samozatrudnionymi i drobnymi przedsiębiorcami z jednej strony a pracownikami z drugiej strony;

34. zwraca uwagę na palącą potrzebę wspierania matek poprzez przyznawanie zasiłków rodzinnych dla matek niemowląt oraz utworzenie odpowiednich ram dla ich powrotu na rynek pracy, z poświęceniem szczególnej uwagi samotnym matkom ze względu na delikatną sytuację tej grupy;

35. zwraca uwagę, że gospodarka społeczna, jako inna forma przedsiębiorczości, odgrywa kluczową rolę w przyczynianiu się do trwałej gospodarki europejskiej, łącząc dochodowość z solidarnością; dodaje, że podmioty gospodarki społecznej wymagają bezpiecznych ram prawnych; zwraca uwagę na niezwykle istotne społecznie znaczenie pracy ochotniczej, w szczególności w zakresie walki z ubóstwem i wyłączeniem społecznym oraz wspierania grup społecznych znajdujących się w niekorzystnym położeniu;

36. podkreśla, że nie wszyscy ludzie mogą pracować oraz że nie ma obecnie pracy dla wszystkich, a także potwierdza znaczenie wdrożenia zalecenia 92/441/EWG zatwierdzonego na posiedzeniu Rady w dniach 11 i 12 grudnia 2008 r. dotyczącego zapewnienia „wystarczających środków i pomocy społecznej, pozwalających na życie w sposób nienaruszający ludzkiej godności”, poprzez rozszerzenie programów płacy minimalnej na wszystkie państwa członkowskie oraz podwyższenie poziomów w celu zapewnienia dostępu i odpowiedniości;

37. wyraża przekonanie, że rozwój mikrokredytów może odegrać ważną rolę we wspieraniu ludzi (długo)bezrobotnych do przejścia na samozatrudnienie; zwraca uwagę, że w wielu takich sytuacjach mikrokredyty pomogły już w ponownym wejściu w życie zawodowe oraz że jest to zgodne ze strategią lizbońską; zwraca się do Komisji, aby udoskonalila generowanie i osiągalność informacji o możliwościach i dostępności mikrokredytu oraz czynnie skupiła się na tych grupach społecznych, które mogłyby najbardziej skorzystać na mikrokredytach i mają w tym zakresie największe potrzeby;

38. wzywa do promowania silniejszych powiązań pomiędzy wprowadzaniem modelu „flexicurity” a poprawą w zakresie dialogu społecznego, z poszanowaniem zwyczajów i praktyk na poziomie krajowym;

(1) Dyrektywa 2009/38/WE (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

(2) Dz.U. L 254 z 30.9.1994, s. 64.

(3) Dz.U. C 72 E z 21.3.2002, s. 68.

Środa, 6 maja 2009 r.

39. nalega na usunięcie przeszkód biurokratycznych dla małych i średnich przedsiębiorstw; wzywa do dalszego wdrażania zasad zaproponowanych w komunikacie Komisji w sprawie programu Small Business Act;

40. uznając w pełni kompetencje państw członkowskich w zakresie polityki w dziedzinie płac, sugeruje partnerom społecznym na szczeblu krajowym, aby prowadzili dyskusję na temat nowych metod polityki płacowej, które mogłyby odwrócić obecną zmniejszającą się proporcję zarobków do zysków oraz uwzględnić większy udział finansowy pracowników w dochodach przedsiębiorstw, poprzez wykorzystanie programów, które zmniejszają wpływ inflacji; uważa, że takie programy pozwolą na gromadzenie dodatkowych zarobków pracowników w specjalnych funduszach inwestycyjnych, stworzonych przez przedsiębiorstwa; wzywa do podjęcia debaty dotyczącej sposobów mobilizowania przedsiębiorstw do zaangażowania się w tę metodologię, co więcej wzywa do debaty na temat ram prawnych, regulujących dostęp pracowników do takich funduszy stopniowo na przestrzeni czasu; zwraca uwagę partnerów społecznych na znaczenie odnowionego zobowiązania do zapewnienia płacy umożliwiającej godne życie, gwarantującego minimalną płacę wynoszącą znacznie więcej niż wystarczający poziom dochodów, dla umożliwienia ludziom wyjścia z biedy i pozytywnego korzystania z pracy;

41. nalega, aby propagowanie niedyskryminacji i równych szans opierało się zarówno na solidnej podstawie legislacyjnej, jak i na szeregu narzędzi politycznych, oraz aby niedyskryminacja i równych szans zostały wprowadzone w główny nurt wszystkich aspektów odnowionej agendy społecznej;

42. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie badań dotyczących średnioterminowego i długoterminowego wpływu mobilności wiedzy, aby wykorzystać ich wyniki jako solidną podstawę środków służących ograniczeniu szkodliwych skutków;

Imigracja

43. zwraca uwagę na negatywny wpływ (możliwy drenaż mózgow), jaki może mieć imigracja na procesy rozwojowe w krajach pochodzenia, między innymi na więzy rodzinne, zdrowie, edukację i badania; z drugiej strony przypomina o skutkach kryzysu gospodarczego w postaci nierównowagi na rynku pracy w krajach przyjmujących;

44. podkreśla znaczenie etycznej rekrutacji z krajów trzecich, szczególnie w odniesieniu do specjalistów w dziedzinie opieki zdrowotnej i wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do opracowania kodeksu postępowania w przypadku rekrutacji międzynarodowej;

45. podkreśla, że długoterminowy wpływ imigracji na przemiany demograficzne nie jest przesądzony, ponieważ zależy on zmienności trendów imigracyjnych, ponownego łączenia rodzin oraz wskaźnika płodności;

46. uważa, że imigranci, jeżeli są legalnie zatrudnieni, mogą przyczyniać się do zrównoważonego rozwoju systemów zabezpieczeń społecznych oraz być gwarantami swoich własnych emerytur i uprawnień socjalnych;

47. podkreśla, że właściwa polityka imigracyjna oparta na prawach człowieka powinna propagować spójną i skuteczną strategię integracji migrantów w oparciu o zasadę równych szans, której celem będzie zagwarantowanie ich praw podstawowych oraz lepszej równowagi między prawami i obowiązkami;

48. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji, aby nałożyć sankcje na pracodawców zatrudniających obywateli krajów trzecich przebywających nielegalnie na terytorium UE; podkreśla znaczenie walki z wykorzystywaniem obywateli krajów trzecich przebywających nielegalnie na terytorium UE, przy jednoczesnym poszanowaniu praw osób znajdujących się w niekorzystnej sytuacji; w tym kontekście wzywa Komisję do wspierania możliwości legalnego zatrudnienia obywateli krajów trzecich przebywających legalnie na terytorium UE;

49. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie stosowania praw pacjenta w transgranicznej opiece zdrowotnej (COM(2008)0414); zwraca jednak uwagę na fakt, że dyrektywa ta nie może prowadzić do większej dyskryminacji obywateli Unii ze względu na ich sytuację ekonomiczną;

50. uważa, że poprawa wdrożenia i egzekwowania istniejących przepisów dotyczących pracy zawartych w prawie krajowym i wspólnotowym oraz w konwencjach Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) musi stanowić priorytet dla instytucji UE i państw członkowskich;

Środa, 6 maja 2009 r.

51. podkreśla potrzebę dalszego zaostrzenia przepisów antydyskryminacyjnych w całej UE; wzywa Komisję do wspierania wymiany najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w celu dalszej udanej integracji migrantów; zwraca uwagę, że szczególnie w czasach kryzysu gospodarczego najbardziej podatni na zagrożenia członkowie społeczeństwa, wśród których często znajdują się migranci, są narażeni na nieproporcjonalne trudności;

UE na arenie międzynarodowej

52. wyraża przekonanie, że w swoich stosunkach zewnętrznych UE mogłaby odgrywać bardziej aktywną rolę w promowaniu najważniejszych standardów społecznych i w zakresie ochrony środowiska; jest przekonany, że należy zwiększyć wysiłki w zakresie mechanizmów zapobiegania, monitorowania oraz sankcjonowania naruszania prawa;

53. uważa, że UE mogłaby zrobić więcej, by wpłynąć na agendę międzynarodową oraz na agendę na rzecz godnej pracy oraz aktywnie promować przestrzeganie konwencji MOP, praw człowieka oraz podstawowych wolności, oraz iż mogłoby to przyczynić się do osiągnięcia pokoju na świecie jak również do ochrony wartości i interesów UE;

54. podkreśla fakt, że opracowanie wspólnotowych ram prawnych, czy to poprzez prawo pierwotne, czy też poprzez prawodawstwo wtórne, nie powinno w żaden sposób stać w sprzeczności ze zobowiązaniami międzynarodowymi w ramach konwencji MOP;

55. zwraca uwagę, że UE powinna dążyć do globalizacji, która pozwala na większą integrację społeczną, równowagę gospodarczą oraz ochronę środowiska; zwraca uwagę, że sposób prowadzenia działalności gospodarczej przez korporacje pociąga za sobą nie tylko ogromne skutki ekonomiczne, ale również społeczne w UE oraz krajach trzecich, w szczególności w krajach rozwijających się; dlatego wzywa Komisję do aktywnego promowania koncepcji odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw poprzez stosowanie tzw. miękkiego prawa lub w odpowiednich przypadkach poprzez wnioski legislacyjne;

Fundusze strukturalne

56. proponuje wzmocnienie potencjału funduszy strukturalnych, poprzez uproszczenie, większą elastyczność i ulepszenie procedur oraz aspektów związanych z integracją społeczną, w celu udzielenia pomocy państwom członkowskim w zakresie optymalizacji wyników polityki społecznej oraz polityki zatrudnienia; wzywa państwa członkowskie i regiony do pełnego włączenia do tych działań partnerów zgodnie z art. 16 rozporządzenia ogólnego w sprawie funduszy strukturalnych⁽¹⁾; usilnie zaleca, aby udostępniono Europejski Fundusz Społeczny (EFS) partnerom w celu rozbudowy potencjału;

57. podkreśla, że odnowiona agenda społeczna musi zawierać wyraźne zobowiązanie, że fundusze strukturalne i fundusze spójności UE pomogą osiągnąć cele agendy społecznej; dlatego zwraca się do państw członkowskich o wykorzystanie EFS i wszystkich innych funduszy strukturalnych nie tylko w celu poprawy możliwości zatrudnienia, ale także w celu poprawy infrastruktury socjalnej;

58. uznając, że fundusze strukturalne pozostają w większości przypadków głównym instrumentem finansowania realizującym cele społeczne, zwraca się do Komisji i państw członkowskich o promowanie synergii z innymi programami oraz wspieranie spójności między wieloletnimi programami ramowymi, takimi jak Daphne, Progress, program w dziedzinie zdrowia publicznego oraz program „Europa dla obywateli”;

59. wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na regiony najbardziej dotknięte globalizacją, jak również na regiony w nowych państwach członkowskich, w których następują przemiany społeczne;

60. proponuje, aby program Progress przyczynił się do lepszej oceny modernizacji europejskich modeli społecznych poprzez ocenę projektów pilotażowych;

61. uważa, że w wyniku swobodnego przepływu osób w ramach rynku wewnętrznego w niektórych częściach UE, a w szczególności w dużych miastach, pojawiają się nowe problemy związane z zapewnieniem ochrony socjalnej w sytuacjach nadzwyczajnych ludziom, którzy nie mogą sami się utrzymać, wywierając dodatkową presję na (dobroczynne) usługi prywatne i publiczne polegające na świadczeniu pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych, na przykład osobom bezdomnym lub grupom pozostającym na marginesie społeczeństwa;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25).

Środa, 6 maja 2009 r.

Działania pomocnicze*Dialog społeczny i obywatelski*

62. podkreśla, że elastyczność oraz akceptacja przemian wśród obywateli może wzrosnąć, dzięki zwiększeniu zaufania, które można poprawić poprzez bardziej przejrzysty i skuteczny dialog społeczny oraz zapewnienie bardziej skutecznej demokracji uczestniczącej w kształtowaniu i realizacji polityki;
63. uważa, że szczególnie ważne jest, aby dialog społeczny wspierał strategię polityczne dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy oraz generalnie sprzyjał poprawie jakości życia w miejscu pracy; wzywa Komisję do zainicjowania debaty nad sposobami włączenia osób niezatrudnionych na stałe (pracowników tymczasowych, zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin, zatrudnionych na czas określony) do dialogu społecznego;
64. wzięwszy pod uwagę fakt, że niewielka jest wiedza na temat wyników negocjacji europejskich partnerów społecznych oraz iż są one niedostatecznie upowszechniane, wzywa do pogłębiania świadomości w zakresie wyników dialogu społecznego, w celu zwiększenia jego wpływu oraz promowania jego rozwoju;
65. wyraża przekonanie, iż kultura współpracy, która zastępuje kulturę konfliktu na rynku pracy, powinna być nadal wspierana poprzez promowanie dialogu społecznego;
66. wyraża przekonanie, iż organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz osoby doświadczające ubóstwa i wykluczenia społecznego muszą być bardziej bezpośrednio i na równych zasadach zaangażowane w debaty na temat modelu ekonomiczno-społecznego;
67. zwraca uwagę, że partnerzy społeczni powinni dołożyć starań, aby pracować według planów wieloletnich, ze specjalnym harmonogramem i terminami, w celu wypracowania długoterminowej zrównoważonej strategii;
68. wzywa do szeroko zakrojonej debaty pomiędzy zainteresowanymi podmiotami europejskimi, krajowymi organami publicznymi, pracodawcami, pracownikami i społeczeństwem obywatelskim na temat agendy społecznej na okres po roku 2010;
69. zwraca uwagę, że państwa członkowskie powinny wspierać nowe mierzalne, wiążące i wyrażalne w liczbach cele i wskaźniki społeczne w strategii lizbońskiej na okres po 2010 r., w tym zobowiązania do działań na rzecz likwidacji ubóstwa i wykluczenia społecznego, jak również opracowanie nowego paktu postępu społecznego, w którym zostałyby określone cele i architekturę nowej, trwałej pod względem społecznym i sprawiedliwej globalnie UE, która powinna tworzyć i wzmacniać otwartą metodę koordynacji polityki społecznej jako główny filar;
70. zwraca uwagę na fakt, że przedsiębiorstwa odgrywają istotną rolę nie tylko w kategoriach gospodarczych, ale także społecznych w UE; dlatego należy promować korporacyjną odpowiedzialność społeczną oraz zwrócić uwagę na potrzebę dokonywania szybkich postępów w zakresie wysokiej jakości zatrudnienia, w tym godnej płacy, aby wzmocnić model społeczny i zapobiec dumpingowi socjalnemu;
71. popiera skuteczny dialog pomiędzy Parlamentem i społeczeństwem obywatelskim, dialog potrzebny w państwach członkowskich na poziomie scentralizowanym, regionalnym oraz lokalnym;
72. zauważa, że Europejski Rok Wolontariatu byłby dla UE idealną okazją do nawiązania kontaktu ze społeczeństwem obywatelskim; wzywa Komisję do przygotowania gruntu pod uznanie roku 2011 Europejskim Rokiem Wolontariatu poprzez jak najszybsze przedstawienie odpowiedniego wniosku legislacyjnego;
73. uważa, że społeczeństwo obywatelskie powinno być od początku procesu decyzyjnego zaangażowane oraz, że wszelkie informacje powinny być powszechnie dostępne, powinien istnieć system wzajemnej informacji zwrotnej, a wszyscy uczestnicy powinni zdawać sobie sprawę z zakresu przemian;
74. podkreśla znaczenie i wartość procesu konsultacji, który stanowi skuteczne narzędzie wzmacniające pozycję obywateli poprzez umożliwienie im bezpośredniego wpływu na proces polityczny na szczeblu UE; wzywa Komisję do podjęcia dalszych kroków w kierunku upowszechniania informacji o przyszłych konsultacjach UE za pośrednictwem mediów oraz innych odpowiednich forów na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym;

Środa, 6 maja 2009 r.

75. uważa, że instytucje europejskie, partnerzy społeczni oraz społeczeństwo obywatelskie powinny koniecznie w trybie pilnym zawrzeć „pakt społeczny” dotyczący działań społecznych z realistycznymi i wiążącymi celami i wskaźnikami;

76. zwraca uwagę, że aktywność obywatelska zaczyna się w dzieciństwie i apeluje o propagowanie i wsparcie struktur i inicjatyw umożliwiających aktywność obywatelską dzieci i młodzieży na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym;

Prawo UE

77. podkreśla potrzebę dalszych prac i finalizacji rozporządzenia w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz dyrektywy w sprawie możliwości przeniesienia praw do emerytury oraz wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną;

78. wzywa do poprawy procesu legislacyjnego na poziomie UE poprzez jednoznaczne stwierdzenie, dlaczego konieczne są działania na tym poziomie, zapewniając wysokiej jakości treść oraz gruntowną i niezależną ocenę skutków społecznych, środowiskowych i gospodarczych; wzywa w szczególności do skutecznego wdrożenia porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa z 2003 r. ⁽¹⁾;

79. podkreśla, że skuteczna współpraca pomiędzy państwami członkowskimi oraz skuteczny monitoring transpozycji prawa UE powinny stać się priorytetem;

80. uważa, że lepszy proces legislacyjny na poziomie UE powinno mieć na celu aktywne zaangażowanie organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz dotyczyć problemów obywateli, zbliżając ich przez to do UE;

Otwarta metoda koordynacji

81. twierdzi, że powinno istnieć lepsze powiązanie na poziomie UE pomiędzy polityką gospodarczą a polityką społeczną, że należy potwierdzić pierwotne cele agendy lizbońskiej oraz zadbać o to, aby polityka gospodarcza i polityka zatrudnienia aktywnie przyczyniły się do likwidacji ubóstwa i wykluczenia społecznego;

82. podkreśla potrzebę przyjęcia wiążącej prawnie karty podstawowych praw socjalnych;

83. zauważa, że traktat lizboński tworzy odnośne aspekty polityki społecznej, które należy wziąć pod uwagę podczas definiowania i wdrażania polityki UE;

84. uważa, że strategia lizbońska na okres po 2010 r. powinna dotyczyć wzmocnionej otwartej metody koordynacji i zwraca się do Komisji o dalsze zachęcanie państw członkowskich do określania krajowych celów ilościowych w zakresie integracji społecznej i ograniczenia ubóstwa, wspartych w szczególności przez nowe wymierne wskaźniki ilościowe;

85. wzywa Radę oraz Komisję do umożliwienia rzeczywistego zaangażowania Parlamentu w strategię lizbońską na okres po 2010 r.;

*

* *

86. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

Środa, 6 maja 2009 r.

Aktywna integracja osób wykluczonych z rynku pracy

P6_TA(2009)0371

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy (2008/2335(INI))

(2010/C 212 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2008 r. w sprawie zalecenia Komisji dotyczącego aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy (COM(2008)0639),
- uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 99, 137 i 141,
- uwzględniając zalecenie Komisji 2008/867/WE z dnia 3 października 2008 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy ⁽¹⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady 92/441/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnych kryteriów dotyczących wystarczających środków i pomocy społecznej w systemach ochrony socjalnej ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje prezydencji przedstawione po posiedzeniu Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 11–12 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 lutego 2009 r. dotyczący wspólnego sprawozdania 2009 w sprawie ochrony socjalnej i włączenia społecznego (COM(2009)0058) oraz dokument roboczy służb Komisji z dnia 24 lutego 2009 r. dotyczący wspólnego sprawozdania w sprawie zabezpieczenia społecznego i integracji społecznej za rok 2008; przegląd państw (SEC(2009)0255),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 listopada 2006 r. w sprawie sytuacji osób niepełnosprawnych w rozszerzonej Unii Europejskiej: europejski plan działania na lata 2006-2007 ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2006 r. w sprawie poprawy zdrowia psychicznego ludności - strategia zdrowia psychicznego dla Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając postępy osiągnięte w dziedzinie równych szans i niedyskryminacji w UE w zakresie transpozycji dyrektywy 2000/43/WE i dyrektywy 2000/78/WE,
- uwzględniając konwencję ONZ dotyczącą statusu uchodźców,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi,
- uwzględniając Konwencję ONZ dotyczącą praw osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 307 z 18.11.2008, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 245 z 26.8.1992, s. 46.

⁽³⁾ Dz.U. C 316 E z 22.12.2006, s. 370.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 148.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

Środa, 6 maja 2009 r.

- uwzględniając konkluzje prezydencji przedstawione po posiedzeniu Rady Europejskiej w Barcelonie w dniach 15–16 marca 2002 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 października 2007 r. zatytułowany „Modernizacja ochrony socjalnej na rzecz większej sprawiedliwości społecznej i spójności gospodarczej: dalsze propagowanie aktywnej integracji osób najbardziej oddalonych od rynku pracy” (COM(2007)0620) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z 9 października 2008 r. w sprawie propagowania integracji społecznej i walki z ubóstwem, w tym ubóstwem dzieci, w Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając zalecenia europejskich partnerów społecznych zawarte w sprawozdaniu z dnia 18 października 2007 r., zatytułowanym: „Key Challenges Facing European Labour Markets: A Joint Analysis of European Social Partners” (Główne wyzwania, przed jakimi stoją europejskie rynki pracy: wspólna analiza europejskich partnerów społecznych),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 lutego 2007 r. zatytułowany „Ocena realiów społecznych – Sprawozdanie okresowe na wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej w 2007r.” (COM(2007)0063) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 15 listopada 2007 r. w tej samej sprawie ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. zatytułowany „Odnowiona agenda społeczna: Możliwości, dostęp i solidarność w Europie XXI wieku” (COM(2008)0412) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 6 maja 2009 r. w tej samej sprawie ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 października 2006 r. zatytułowany „Długoterminowa stabilność finansów publicznych w UE” (COM(2006)0574) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie przyszłości systemów zabezpieczenia społecznego oraz emerytur i rent: ich finansowania oraz tendencji do indywidualizacji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie rozwiązania kwestii bezdomności ulicznej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich ⁽⁶⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1098/2008/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. w sprawie Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie gospodarki społecznej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/962/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽⁹⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1720/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie kształcenia dorosłych: na naukę nigdy nie jest za późno ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając protokół w sprawie usług użyteczności publicznej załączony do traktatu lizbońskiego ⁽¹²⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0467.

⁽²⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 463.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0370.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0556.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0163.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 321.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 298 z 7.11.2008, s. 20.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0062.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 45.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 46.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 306 z 17.12.2007, s. 158.

Środa, 6 maja 2009 r.

- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A6-0263/2009),
- A. mając na uwadze, że aktywna integracja nie powinna zastępować integracji społecznej, ponieważ słabsze grupy społeczne niezdolne do udziału w rynku pracy mają prawo do godnego życia i pełnego udziału w społeczeństwie, a więc i do minimalnego dochodu, zatem niedrogie usługi socjalne wysokiej jakości powinny być łatwo dostępne bez względu na zdolność jednostki do udziału w rynku pracy,
- B. mając na uwadze, że aktywna integracja jest związana nie tylko z możliwościami jednostki, lecz również z organizacją społeczeństwa; mając zatem na uwadze, że należy wyeliminować strukturalne przyczyny wykluczenia, w tym dyskryminację i niewłaściwe świadczenie usług,
- C. mając na uwadze, że wyraźne wykluczenie z rynku pracy może być efektem braku wystarczających możliwości zatrudnienia, nie zaś braku aktywności człowieka,
- D. mając na uwadze, że integracja na rynku pracy nie może być warunkiem nabycia praw do minimalnego dochodu oraz dostępu do wysokiej jakości usług socjalnych; mając na uwadze, że minimalny dochód i dostęp do wysokiej jakości usług socjalnych jest warunkiem koniecznym integracji na rynku pracy,
- E. mając na uwadze, że osoby najbardziej oddalone od rynku pracy to często osoby mające liczne i skomplikowane potrzeby, trudności lub problemy, takie jak długotrwała zależność od niskich i niewystarczających dochodów, długotrwałe bezrobocie, niski poziom wykształcenia i analfabetyzm, dorastanie w rodzinie znajdującej się w trudnej sytuacji, niepełnosprawność, słabe zdrowie, życie w regionie charakteryzującym się wieloma trudnościami, niepewne warunki mieszkaniowe lub brak stałego miejsca zamieszkania, rasizm i dyskryminacja, a zatem strategię na rzecz integracji powinny odzwierciedlać różnorodność osób wykluczonych,
- F. mając na uwadze, że wykluczenie społeczne i wykluczenie z rynku pracy ma poważny wpływ na zdrowie psychiczne osób dotkniętych wykluczeniem, i mając na uwadze, że osoby pozostające bez zatrudnienia przez dłuższy czas są o wiele bardziej podatne na depresję i inne zaburzenia psychiczne,
- G. mając na uwadze, że osoby pozostające poza rynkiem pracy potrzebują w większym stopniu szkoleń, ponieważ ich wykształcenie jest niewystarczające lub ponieważ pozostając wiele czasu poza rynkiem pracy, straciły zdolność korzystania z umiejętności nabytych podczas edukacji,
- H. mając na uwadze, że osoby najsłabsze ponoszą często pośrednie konsekwencje warunkowości strategii aktywizacji zawodowej oraz że skutki te powinny być monitorowane i że należy unikać negatywnego wpływu na słabsze grupy społeczne,
- I. mając na uwadze, że środki aktywnej integracji muszą współgrać z wyznaczaniem celów UE celów krajowych w zakresie zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego,
- J. mając na uwadze, że większością gospodarstw domowych kierują kobiety, że stanowią one większość rodziców samotnie wychowujących dzieci, a także większość opiekunów; mając zatem na uwadze, że polityka aktywnej integracji wymaga przyjęcia zestawu działań wspierających kobiety najbardziej oddalone od rynku pracy w korzystaniu ze strategii aktywnej integracji; mając na uwadze, że sytuacja kobiet na rynku pracy jest bezpośrednio powiązana z ubóstwem wynikającym z wieku, które dotyka przede wszystkim kobiet,
- K. mając na uwadze, że w okresie recesji gospodarczej i rosnącego bezrobocia istnieje ryzyko utraty miejsc pracy przez wiele osób, które powiększą grono tych, którzy są już obecnie dotknięci ubóstwem oraz wykluczeni z rynku pracy, zwłaszcza w przypadku grup społecznych o szczególnie niepewnej sytuacji, takich jak kobiety, osoby starsze czy osoby niepełnosprawne; mając na uwadze, że istotne jest, aby polityka integracji społecznej i powiązana z nią polityka rynku pracy była realizowana z zastosowaniem integralnego i spójnego podejścia w ramach europejskiego planu naprawy gospodarczej; mając na uwadze, że środki publiczne powinny zostać w części wykorzystane do utrzymania, a nawet zwiększenia inwestycji w opiekę społeczną, zdrowotną i oświatę, a także w inne podstawowe usługi socjalne oraz usługi użyteczności publicznej,

Środa, 6 maja 2009 r.

L. mając na uwadze, że pogląd, zgodnie z którym najlepszym sposobem na wyjście z wykluczenia jest znalezienie pracy, może zostać urzeczywistniony w pełni wyłącznie wtedy, gdy praca ta jest zrównoważona, wysokiej jakości i odpowiednio wynagradzana; mając na uwadze, że zasada jednakowej płacy za jednakową pracę jest również niedostatecznie realizowana,

M. mając na uwadze, że opiekunowie rodzin spełniają istotną rolę opiekuńczą, edukacyjną i wspierającą, nie będąc zintegrowani z systemem zatrudnienia, nie posiadając wynagrodzenia ani praw socjalnych, a w przypadku ponownego wejścia na rynek pracy nie przyznaje im się prawa do uznania umiejętności nabytych lub rozwiniętych podczas okresów opieki nad rodziną,

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w swoim zaleceniu 2008/867/WE Komisja wykorzystwała zalecenie 92/441/EWG, w którym uznano podstawowe prawo człowieka do wystarczających dochodów i pomocy w osiągnięciu godnej egzystencji, a także określono wspólne zasady egzekwowania tego prawa; popiera wspólne zasady i praktyczne wytyczne przedstawione w zaleceniu 2008/867/WE w sprawie strategii aktywnej integracji opartej na trzech filarach, a mianowicie na odpowiednim wsparciu dochodów, integracyjnym rynku pracy oraz dostępie do usług wysokiej jakości; szczególnie podkreśla, że strategia aktywnej integracji musi zostać zbudowana na następujących zasadach: prawa jednostki, poszanowanie godności ludzkiej oraz zasady braku dyskryminacji, równych szans i równości płci; wspieranie integracji na rynku pracy połączone z pełnym udziałem w życiu społecznym, a także wdrażanie zasad jakości, odpowiedzialności i dostępności w obrębie trzech filarów;

2. zgadza się z Radą, że należy usprawnić proces wdrażania zalecenia 92/441/EWG w odniesieniu do dochodu minimalnego oraz transferów socjalnych, że pomoc społeczna powinna zapewnić odpowiednie minimalne dochody umożliwiające godne życie, przynajmniej na poziomie wyższym niż poziom „zagrożenia ubóstwem” oraz być wystarczająca, aby umożliwić wyjście z ubóstwa oraz że należy zwiększyć wykorzystanie świadczeń;

3. wyraża zadowolenie z wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie C-303/06 dotyczącej opiekunów będących ofiarami dyskryminacji ze względu na pokrewieństwo z osobą niepełnosprawną; nawołuje Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia odpowiednich środków w celu zapewnienia opiekunom ochrony przed dyskryminacją w dostępie do rynku pracy oraz do zachęcenia państw członkowskich, by podjęły konieczne kroki, w celu zapewnienia zgodności z wyrokiem Trybunału;

4. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia odpowiedniego wsparcia dochodu, aby zwalczać ubóstwo i wykluczenie społeczne; zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia, zgodnie z zaleceniem 92/441/EWG i zaleceniem 2008/867/WE odpowiedniej wysokości dochodu minimalnego, który powinien być proporcjonalny, przejrzysty, dostępny dla wszystkich i zrównoważony;

5. uważa, iż istotne jest skuteczne wykonywanie przez Komisję Europejską i państwa członkowskie dyrektywy 2000/78/WE, która ustanawia ramy prawne dla równego traktowania w zatrudnieniu, w celu przeciwdziałania dyskryminacji w pracy i zatrudnieniu na tle religijnym, wyznaniowym, z powodu niepełnosprawności, wieku lub orientacji seksualnej;

6. zaznacza, że skierował do Rady wnioski dotyczący wyznaczenia przez UE celu w zakresie programów minimalnych dochodów oraz programów składkowych dochodów zastępczych, zapewniających wsparcie dochodu w wysokości co najmniej 60 % krajowych średnich zrównanych dochodów oraz ponadto określenia harmonogram realizacji tego celu przez wszystkie państwa członkowskie;

7. dostrzega skomplikowane interakcje między pomocą społeczną a aktywnością na rynku pracy; zwłaszcza gdy oferta obejmuje jedynie pracę krótkotrwałą, sezonową, na czas określony lub w niepełnym wymiarze godzin oraz gdy warunki przyznawania świadczeń, systemy ochrony socjalnej oraz niewielkie stawki podatkowe mogą mieć efekt zniechęcający do podjęcia pracy zarobkowej, a system ochrony socjalnej jest zbyt mało elastyczny, by w jego ramach możliwe było podjęcie właściwych działań; apeluje zatem o stworzenie systemów, które skutecznie wspierałyby osoby w okresie przejściowym, zamiast narażać je na szkody lub odbierać im pomoc natychmiast, gdy tylko podejmą pracę;

8. zwraca uwagę na znaczenie ustanowienia świadczeń socjalnych związanych z zatrudnieniem dla najbardziej narażonych osób; zaznacza jednak, że w świetle zasady pomocniczości, zapewnienie takich świadczeń należy do państw członkowskich;

Środa, 6 maja 2009 r.

9. zaznacza, że odbiorcy odpowiedniego wsparcia dochodów i członkowie ich rodzin będą mieli możliwość uniknięcia groźby ubóstwa oraz będą mogli stać się aktywnymi obywatelami biorącymi udział w życiu społecznym i gospodarczym, a także korzystać z solidarności międzypokoleniowej;
10. proponuje, aby państwa członkowskie uważnie rozważyły politykę w kwestii płacy minimalnej, tak aby rozwiązać problem rosnącej liczby „ubogich pracowników” oraz zapewnić możliwość podjęcia pracy osobom oddalonym od rynku pracy;
11. uważa, że czynna integracja wymaga zmniejszenia rozbieżności między regionami i obszarami we Wspólnocie dzięki jak najszybszej poprawie sytuacji w obszarach dotkniętych kryzysem gospodarczym oraz dzięki rozwojowi obszarów wiejskich;
12. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz zwalczania nielegalnego lub ukrytego zatrudnienia, które prowadzi do wykluczenia dotkniętych tym zjawiskiem osób z dostępu do niektórych społecznych placówek i usług;
13. zwraca się o zapewnienie polityki aktywnej integracji, która:
- byłaby zgodna z podejściem obejmującym całe życie człowieka w kontekście edukacji, uczenia się przez całe życie, polityki społecznej i zatrudnienia;
 - byłaby zindywidualizowana, ukierunkowana i dostosowana do potrzeb;
 - zapewniałaby podejście zintegrowane i szerokie uczestnictwo oraz
 - spełniałaby warunki niezbędne do zapewnienia uczestnictwa, nie tworząc zarazem warunków, które uniemożliwiłyby uzyskanie dochodu minimalnego;
14. zwraca się do Komisji o rozważenie pełnej ewidencji kosztów w dziedzinie aktywnej integracji i integracji społecznej, gdyż doświadczenie wskazuje, że inwestycje na wczesnym etapie oraz działania zapobiegawcze mogą ograniczyć koszty ogólne ponoszone przez społeczeństwo w perspektywie długoterminowej; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w zaleceniu 2008/867/WE zaproponowano odpowiednie zwiększenie inwestycji w integrację społeczną;
15. uważa, że państwa członkowskie powinny zapewniać ukierunkowane świadczenia dodatkowe dla grup nieuprzywilejowanych (takich jak osoby niepełnosprawne lub przewlekle chore, samotni rodzice lub wielodzietne gospodarstwa domowe), pokrywające dodatkowe koszty związane m.in. ze wsparciem indywidualnym, korzystaniem ze specjalnych udogodnień oraz z opieki medycznej i społecznej, ustanawiając między innymi przystępne ceny leków dla mniej uprzywilejowanych grup społecznych; podkreśla potrzebę zapewnienia godziwego poziomu rent i emerytur;
16. zgadza się, szczególnie w związku ze złożonymi potrzebami niektórych osób, że istnieje potrzeba zaprojektowania i wdrożenia zindywidualizowanych działań na rzecz integracji łączących minimalny dochód, integrację na rynku pracy i usługi socjalne, że należy skoncentrować się na wczesnej identyfikacji i działaniach zapobiegawczych oraz że należy priorytetowo potraktować działania skierowane do najbardziej narażonych osób;
17. jest zdania, że podczas tworzenia i wdrażania tego rodzaju środków należy uwzględnić opinie osób, do których są one kierowane; wzywa państwa członkowskie do popierania kwestii wzmocnienia pozycji społecznych organizacji pozarządowych, aby ułatwić ich udział w formułowaniu i wdrażaniu polityki integracji;
18. wzywa państwa członkowskie do wypracowania bardziej konstruktywnego podejścia do polityki narkotykowej, z naciskiem na zapobieganie, edukację i leczenie odwykowe, a nie sankcje karne;
19. wzywa do zaprzestania stygmatyzacji osób dotkniętych problemami psychicznymi oraz osób z trudnościami w uczeniu się, do działań na rzecz zdrowia psychicznego i dobrego stanu psychofizycznego, do zapobiegania zaburzeniom psychicznym, a także do zwiększenia środków na leczenie i opiekę;

Środa, 6 maja 2009 r.

20. jest zdania, że problemy związane z wykluczeniem w wielu przypadkach pojawiają się już w pierwszych latach życia, a zatem działania zapobiegawcze są niezbędne w celu wskazania najbardziej narażonych dzieci i młodzieży, na długo zanim porzucą oni szkołę; zwraca uwagę, że młodzież wykluczona ze szkoły częściej dopuszcza się zachowań antyspołecznych i czynów przestępczych, co potęguje trudności w zdobyciu pracy w późniejszym czasie; jest zdania, że szeroko zakrojony dialog z osobami zainteresowanymi oraz wsparcie dla działań zapobiegawczych i usług socjalnych służących poprawie szans dzieci i młodzieży z najsłabszych grup społecznych mają kluczowe znaczenie dla powodzenia polityki integracji; podkreśla również znaczenie problemu wykluczenia osób starszych, którzy tracą pracę i nie są w stanie ponownie wejść na rynek pracy;

21. jest zdania, że należy uważnie rozpatrzyć potrzeby młodych ludzi poszukujących pierwszej pracy oraz uważa, że politykę i środki mogące ułatwić przejście z fazy kształcenia na rynek pracy należy podejmować na szczeblu krajowym; uważa ponadto, że pracy instytucji UE i państw członkowskich powinien stale towarzyszyć zorganizowany dialog z organizacjami młodzieżowymi;

22. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia starań mających na celu rozwiązanie problemów, z jakimi spotykają się opiekunowie, łącznie z prawem do swobodnego decydowania, czy chcą zajmować się opieką i do jakiego stopnia, możliwością łączenia opieki z pracą zarobkową i zatrudnieniem oraz dostępem do systemów ubezpieczeń społecznych i emerytur, tak aby uniknąć ubożenia w wyniku zajmowania się opieką;

23. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że za podstawowe prawo i kluczowy element europejskiego modelu społecznego uznano potrzebę powszechnego zapewnienia niedrogich i wysokiej jakości usług socjalnych, a także potrzebę wsparcia utrzymania w zatrudnieniu osób pracujących, oraz że uznano zasady określone w zaleceniu 2008/867/WE; jest zdania, że tego rodzaju usługi socjalne obejmują stałe, niedrogie miejsce zamieszkania, powszechnie dostępny transport publiczny, podstawowe szkolenia zawodowe i opiekę zdrowotną, a także dostęp do niedrogich źródeł energii i innych usług sieciowych; zauważa, że należy poczynić postępy w zakresie zagwarantowania obowiązku świadczenia usług powszechnych w usługach użyteczności publicznej; aby zapewnić wypełnienie tego obowiązku uznaje za konieczne opracowanie planu działania w celu przyjęcia dyrektywy ramowej UE w sprawie usług użyteczności publicznej; zwraca uwagę na niewystarczające postępy w realizacji celów barcelońskich dotyczących niedrogich wysokiej jakości usług opieki nad dziećmi, które należy poprawić, tak aby objąć nimi wszystkie dzieci w szkolnictwie podstawowym; zwraca również uwagę, że potrzeby innych osób wymagających opieki są również niedostatecznie spełniane i powinny zostać poddane podobnemu procesowi;

24. jest przekonany, że przezwyciężenie dyskryminacji, z jaką spotykają się osoby starające się o dostęp do towarów, usług i udogodnień, ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia integracji i dlatego z zadowoleniem przyjmuje wniosek w sprawie kompleksowej dyrektywy mającej na celu przeciwdziałanie dyskryminacji ze względu na wiek, niepełnosprawność, orientację seksualną i religię lub przekonania poza środowiskiem pracy;

25. zachęca państwa członkowskie do rozważenia standardowych taryf socjalnych dla grup najbardziej narażonych, na przykład w obszarze opłat za energię i transportu publicznego, oraz instrumentów ułatwiających otrzymywanie mikrokredytów w celu propagowania aktywnej integracji, jak również bezpłatnej opieki zdrowotnej i edukacji dla osób napotyających trudności natury materialnej;

26. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia statusu spółdzielczych kas pożyczkowych, co przyczyni się do zaoferowania obywatelom bezpiecznego i uregulowanego środowiska umożliwiającego oszczędzanie i pożyczanie pieniędzy oraz będzie przeciwdziałać zadłużeniu osobistemu, stanowiącemu narastający problem; wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania jednostkom prawa do otwierania cenowo przystępnego rachunku bankowego, który stanowi zasadniczy środek umożliwiający uczestnictwo zarówno w działalności gospodarczej, jak i w życiu społecznym;

27. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia osobom niepełnosprawnym dodatkowego wsparcia potrzebnego do wejścia na rynek pracy, a także w trakcie wykonywania pracy; wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do podpisania i ratyfikowania zarówno Konwencji ONZ dotyczącej praw osób niepełnosprawnych, jak i jej protokołu fakultatywnego; zauważa, że państwa członkowskie powinny ustanowić odpowiednie procedury i struktury dla skutecznego wdrożenia Konwencji ONZ dotyczącej praw osób niepełnosprawnych na ich terytorium;

28. jest przekonany, że młodzi ludzie napotykać szczególne przeszkody w aktywnej integracji, w tym nieuzasadnioną dyskryminację związaną z wiekiem oraz problemy z dostępem do przystępnych cenowo systemów szkolenia zawodowego;

29. z zadowoleniem przyjmuje dążenie do umożliwienia osobom niepełnosprawnym życia poza zakładami opieki, ale zauważa, że wymaga to odpowiedniego poziomu ułatwiających samodzielne życie usług na szczeblu lokalnym, prawa do osobistej opieki, prawa do niezależności ekonomicznej oraz pełnego uczestnictwa w życiu społecznym w państwach członkowskich;

Środa, 6 maja 2009 r.

30. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia odpowiednich środków służących ułatwieniu dostępu do programów nauki przez całe życie w celu ograniczenia wykluczenia osób starszych, m.in. z rynku pracy, oraz do wspierania stałego uczestnictwa tych osób w życiu społecznym, kulturalnym i obywatelskim;
31. jest zdania, że należy podejmować więcej działań mających na celu rozwiązanie problemów przemocy w rodzinie oraz wykorzystywania dzieci i osób starszych;
32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania pełnego, właściwego i skutecznego wdrożenia istniejących przepisów Wspólnoty dotyczących kwestii równości płci, równości rozumianej ogólnie oraz braku dyskryminacji; wzywa do rozszerzenia i egzekwowania przepisów w celu usunięcia utrudniających zatrudnienie oraz kształcenie i szkolenia zawodowe barier o charakterze strukturalnym;
33. uważa, że dobrej jakości edukacja jest kluczowym warunkiem wstępnym korzystnego zatrudnienia w przyszłości i integracji; nawołuje państwa członkowskie do uzupełnienia przepisów dotyczących edukacji publicznej z myślą o usunięciu wszelkich barier ograniczających dostęp do edukacji, zapewniając zintegrowaną edukację i powszechny dostęp do niej; jest zdania, że osoby, które pozostawały wykluczone z rynku pracy przez dłuższy czas, muszą mieć większe uprawnienia do otrzymania pomocy finansowej na uczenie się przez całe życie, zwłaszcza w przypadku „kluczowych kompetencji”;
34. wzywa Komisję i państwa członkowskie do stosowania zasady uwzględniania problematyki płci w całej strategii aktywnej integracji;
35. jest zdania, że oferowane szkolenia powinny odbywać się z uwzględnieniem potrzeb poszczególnych osób i powinny być do nich dostosowane; wzywa do organizowania szkoleń i działań wspierających integrację, które byłyby skierowane do określonych grup, nie zaś ujednoczone i nie uwzględniające potrzeb osób niepełnosprawnych, osób sprawujących opiekę nad inną osobą czy też osób z problemami zdrowotnymi; wskazuje na sprawdzone rozwiązania zgromadzone w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i programu Equal w zakresie szkoleń, które są dostosowane do potrzeb osób najbardziej oddalonych od rynku pracy i wykorzystują ich nieudokumentowane umiejętności oraz umiejętności zdobyte w ramach edukacji nieformalnej;
36. zaleca poprawę jakości edukacji i zintegrowanie systemów edukacji z rynkiem pracy i kryteriami uczestnictwa społecznego, a także zmniejszenie nierówności w dostępie do wszystkich form edukacji oraz jakości oferowanej edukacji;
37. jest zdania, że szkolenia powinny także zapewniać ich adresatom wiedzę na temat ich praw i obowiązków w pracy, w tym gruntowne przeszkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz prawa przynależności do związków zawodowych, a także praw do informacji i konsultacji oraz uczenia się przez całe życie i szkolenia;
38. zwraca uwagę na ryzyko, że nowatorskie rozwiązania służące przygotowaniu osób najbardziej oddalonych od rynku pracy do zdobycia zatrudnienia mogą być pozbawione finansowania na korzyść bardziej tradycyjnych rozwiązań przynoszących wymierne efekty; wzywa zatem Komisję, aby zwiększyła finansowanie działań oddolnych w ramach funduszy strukturalnych, a szczególnie w ramach EFS, oraz opracowanie wskaźników do pomiaru postępów na drodze integracji społecznej i integracji aktywnej, tak aby przeznaczyć je na innowacyjne inicjatywy obywatelskie mające na celu wsparcie aktywnej integracji jako jednego z celów integracji społecznej zaakcentowanej w ramach określonego strategią lizbońską przeznaczenia funduszy strukturalnych, proponowanego finansowania innowacji społecznych oraz poprzez inne źródła finansowania;
39. zwraca uwagę, że na skutek przemian demograficznych do końca 2030 roku stosunek osób czynnych zawodowo do osób nieaktywnych zawodowo będzie wynosił prawdopodobnie 2:1; wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania politycznych strategii aktywnej integracji w celu zapewnienia, że opiekunowie, z których wielu musi wycofać się z rynku pracy ze względu na obowiązki związane z opieką, nie ucierpią z tego powodu w późniejszych latach;
40. podkreśla, że podstawą strategii aktywnej integracji jest konieczność stworzenia integracyjnego rynku pracy, który zapewniłby wszystkim pracownikom godne warunki pracy i różnorodność zatrudnienia, tak aby uwzględnić różne potrzeby dotyczące miejsca pracy, indywidualne wymagania pracowników, schemat i czas pracy, różne poziomy kwalifikacji oraz różne potrzeby związane z godzeniem życia rodzinnego, prywatnego i zawodowego; zauważa, że zatrudnienie dobrej jakości ma podstawowe znaczenie dla propagowania zachowania miejsc pracy;

Środa, 6 maja 2009 r.

41. wzywa państwa członkowskie do promowania konkurencyjnego rynku pracy faworyzującego rozwój publicznych i prywatnych systemów ochrony socjalnej po rozsądnych kosztach i umożliwiającym zainteresowanym osobom, w tym członkom mniejszości etnicznych, wybór sposobów zmniejszenia ryzyka wykluczenia z rynku pracy;
42. wzywa państwa członkowskie do wykorzystania narzędzi służących zmotywowaniu wszystkich podmiotów do stworzenia integracyjnego rynku pracy oraz do zwiększenia udziału osób najbardziej od niego oddalonych; zwraca uwagę na narzędzia stosowane w kontekście lokalnego dialogu społecznego, zachęt finansowych, ulg podatkowych oraz rozwoju gospodarki społecznej; z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Komisji w sprawie udzielenia wsparcia gospodarce społecznej jako istotnemu źródłu zatrudnienia dla osób niepełnosprawnych;
43. wskazuje na potrójną rolę organów lokalnych i regionalnych w promocji aktywnej integracji: jako pracodawców, promotorów rozwoju gospodarczego i zatrudnienia oraz podmiotów świadczących usługi publiczne, w tym usługi dla grup najbardziej narażonych; wzywa państwa członkowskie do ustanowienia na szczeblu regionalnym i lokalnym sieci doradczych i referencyjnych, w których zainteresowane osoby mogłyby otrzymać pomoc w dostępie do rynku pracy oraz konkretnych usług socjalnych (tj. systemów świadczeń socjalnych, usług opieki zdrowotnej, zdrowia psychicznego i opieki społecznej, a także kształcenia zawodowego), dostosowaną do ich szczególnej sytuacji;
44. zdecydowanie uważa, że należy zwiększyć starania mające na celu przezwyciężenie przeszkód utrudniających integrację osób ubiegających się o azyl; wzywa państwa członkowskie do przeciwdziałania uzależnieniu osób ubiegających się o azyl od zasiłków poprzez zezwolenie im na pracę oraz do rozważenia rozwoju bardziej legalnych dróg imigracji;
45. wzywa państwa członkowskie, aby utrzymały politykę azylową opartą na prawach człowieka, zgodnie z konwencją dotyczącą statusu uchodźców i innymi odpowiednimi aktami z zakresu praw człowieka;
46. uznaje, że handel ludźmi jest źródłem ogromnego cierpienia i wykluczenia społecznego oraz wzywa państwa członkowskie do skuteczniejszego egzekwowania przepisów dotyczących przeciwdziałania handlowi ludźmi i dyskryminacji, włączenia ofiar handlu ludźmi do społeczeństwa, a w szczególności do podpisania, ratyfikowania i wdrożenia Konwencji o działaniach zapobiegających handlowi ludźmi;
47. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by odcięły się od mylnego utożsamiania migracji ekonomicznej ze staraniem się o azyl, a starania się o azyl i migracji ekonomicznej z nielegalną imigracją;
48. jest zdania, że pobyt w więzieniu bez odpowiedniej resocjalizacji i edukacji stwarza bariery na drodze do integracji i często prowadzi jedynie do dalszego wykluczenia społecznego, bezrobocia i przestępczości;
49. zdecydowanie uważa, że utrzymywanie ustalonego wieku przymusowego przejścia na emeryturę stanowi przeszkodę w aktywnej integracji i zmusza wiele osób, które wolałyby nadal pracować, do niepotrzebnego pozostawania poza rynkiem pracy;
50. wzywa Komisję do ścisłego skoordynowania procesu politycznego dotyczącego aktywnej integracji, a szczególnie wysokiej jakości usług socjalnych, z nieustannym tworzeniem dobrowolnych zasad świadczenia wysokiej jakości usług użyteczności publicznej, a także do bezzwłocznego zbadania wszelkich możliwych sposobów wyjaśnienia kontekstu prawnego funkcjonowania usług socjalnych użyteczności publicznej oraz stworzenia dla nich ram prawnych służących jako punkt odniesienia, w szczególności poprzez przyjęcie instrumentów legislacyjnych, w tym dyrektywy ramowej;
51. zwraca uwagę na swój niedawny wniosek skierowany do Komisji i Rady w sprawie ustanowienia celów związanych ze zmniejszaniem ubóstwa (ogólnie pojętego ubóstwa, ubóstwa dzieci, ubóstwa osób pracujących oraz trwałego, długoterminowego ubóstwa), minimalnym poziomem dochodu zapewnianym przez emerytury oraz z dostępem do opieki zdrowotnej i jej jakością (ograniczeniem śmiertelności noworodków, poprawą zdrowia i zwiększaniem długości życia itd.); ponawia swój wniosek o ustalenie celu UE polegającego na obniżeniu ubóstwa dzieci o 50 % do roku 2012 oraz na zlikwidowaniu bezdomności ulicznej dzieci, młodzieży i dorosłych do roku 2015;

Środa, 6 maja 2009 r.

52. wzywa do przyjęcia konkretnego planu wdrożenia aktywnej strategii integracji na podstawie udziału społeczeństwa obywatelskiego i innych zainteresowanych, w tym osób żyjących w ubóstwie; jest zdania, że w planie tym należy wyszczególnić ramy czasowe oraz realistyczne cele jakościowe i ilościowe, które należy określić na podstawie szczegółowych wskaźników i po przeprowadzeniu pogłębionego dialogu między zainteresowanymi stronami; uważa również, że należy w nim określić, w jaki sposób aktywna integracja ma być realizowana i monitorowana za pośrednictwem otwartej metody koordynacji na rzecz ochrony socjalnej i integracji społecznej, szczególnie na szczeblu lokalnym, krajowym i regionalnym; dlatego też z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji, aby zaangażować władze lokalne w monitorowanie wdrażania strategii aktywnej integracji poprzez sfinansowanie z programu „Progress” sieci obserwatoriów aktywnej integracji prowadzonych przez organy lokalne; nawołuje Komisję i państwa członkowskie do przyznania tym obserwatoriom znaczącej roli w procesie kształtowania przyszłej polityki oraz prowadzenia aktywnych programów integracji w ramach zmienionej strategii lizbońskiej, a zwłaszcza europejskiej strategii zatrudnienia;

53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Uwzględnianie tematyki płci w stosunkach zewnętrznych UE

P6_TA(2009)0372

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie uwzględniania tematyki płci w stosunkach zewnętrznych UE oraz w procesie budowania pokoju i ugruntowywania tożsamości narodowej (2008/2198(INI))

(2010/C 212 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zasady określone w art. 2, art. 3 ust. 2, art. 13, art. 137 ust. 1 lit. i) oraz art. 141 Traktatu WE,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej proklamowaną w dniu 7 grudnia 2000 r.,
- uwzględniając traktat lizboński podpisany dnia 13 grudnia 2007 r. w Lizbonie,
- uwzględniając konwencję ONZ z dnia 18 grudnia 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
- uwzględniając IV Światową konferencję w sprawie kobiet, która odbyła się w Pekinie we wrześniu 1995 r., deklarację i platformę działania przyjętą w Pekinie, a także późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na sesjach specjalnych ONZ Pekin +5 i Pekin +10 w sprawie dalszych działań i inicjatyw mających na celu wdrożenie deklaracji pekińskiej i platformy działania, odpowiednio z dnia 9 czerwca 2000 r. i z dnia 11 marca 2005 r.,
- uwzględniając plan działania UE w sprawie milenijnych celów rozwoju przyjęty przez Radę w dniu 18 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ (UNSCR) S/RES/1325 (2000) przyjętą w dniu 31 października 2000 r. oraz nr S/RES/1820 (2008) przyjętą w dniu 19 czerwca 2008 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 23 i 24 maja 2005 r. dotyczące bezpieczeństwa europejskiego,
- uwzględniając dokument Rady z 8 grudnia 2008 r. zatytułowany „Wdrażanie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 wzmocnionej przez rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 w kontekście EPBiO”,
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych z dnia 13 listopada 2006 r. dotyczące propagowania równouprawnienia oraz uwzględniania problematyki płci w zarządzaniu kryzysowym,
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie walki z przemocą wobec kobiet, prowadzonej zwłaszcza w ramach Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (EPBiO), oraz walki ze wszelkimi przejawami dyskryminacji wobec nich,
- uwzględniając „Kompleksowe podejście do wdrażania przez UE rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa”, zatwierdzone przez Radę ds. Ogólnych w dniu 8 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając toczące się prace nad dokumentem roboczym służb Komisji zatytułowanym „W kierunku opracowania planu działania UE w sprawie równouprawnienia oraz wzmocnienia pozycji kobiet w działaniach zewnętrznych UE”,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- uwzględniając rozwój europejskiej polityki sąsiedztwa od 2004 r., a w szczególności sprawozdania Komisji z postępów w jej realizacji oraz plany działania przyjęte wspólnie z Armenią, Azerbejdżanem, Egiptem, Gruzją, Izraelem, Jordanią, Libanem, Mołdawią, Marokiem, Autonomią Palestyńską, Tunezją i Ukrainą,
 - uwzględniając proces rozszerzenia i sprawozdania Komisji z postępów poczynionych w tym procesie,
 - uwzględniając wcześniejsze rezolucje dotyczące wzmocnienia pozycji kobiet w polityce międzynarodowej i polityce rozwoju oraz ich rolę w utrzymaniu bezpieczeństwa i pokoju, a zwłaszcza rezolucje z dnia 1 czerwca 2006 r. ⁽¹⁾, z 16 listopada 2006 r. ⁽²⁾ oraz z 13 marca 2008 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucje na temat europejskiej polityki sąsiedztwa, strategii rozszerzenia UE oraz na temat krajów i regionów sąsiadujących z UE,
 - uwzględniając rezolucje dotyczące instrumentów pomocy zewnętrznej,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie perspektyw rozwoju dotyczących budowania pokoju i ugruntowywania tożsamości narodowej w regionach po konfliktach zbrojnych ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0225/2009),
- A. mając na uwadze, że stosowanie praw człowieka w odniesieniu do kobiet, wzmocnienie ich pozycji i przedstawicielstwa ma znaczenie nie tylko dla rozwiązania kwestii braku równouprawnienia oraz rzeczywistego uwzględnienia wymiaru płci w zewnętrznych stosunkach UE, ale także dla pomyślnej realizacji polityki zewnętrznej UE, w tym w dziedzinie pomocy, rozwoju, rozszerzenia, polityki sąsiedztwa, rozwiązywania konfliktów, bezpieczeństwa, odbudowy pokoju oraz handlu międzynarodowego,
- B. mając na uwadze, że choć państwa członkowskie są stronami wszystkich większych międzynarodowych ram dotyczących równouprawnienia i praw kobiet, a także fakt, że choć na szczeblu UE istnieje szereg dokumentów strategicznych, praktyczne zobowiązanie do jeszcze aktywniejszego skupienia się na problematyce płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet w polityce zewnętrznej jest nadal słabe, a wdrażanie istniejących dokumentów strategicznych jest niewystarczające, zaś środki budżetowe przeznaczone konkretnie na kwestie płci są zbyt ograniczone,
- C. mając na uwadze, że pomimo znacznej poprawy w kwestii propagowania równouprawnienia w ciągu ostatnich lat, główne instytucje UE, tzn. Parlament, Rada i Komisja, nie posiadają wystarczającej liczby personelu powołanego specjalnie do wdrażania zadeklarowanych celów w dziedzinie płci w obszarze polityki zewnętrznej i rozszerzenia, zaś personel odpowiedzialny obecnie za kwestie płci zobowiązany jest do łączenia prac w tej dziedzinie z przynajmniej jednym, a niekiedy nawet dwoma innymi zakresami obowiązków,
- D. mając na uwadze, że UE potrzebuje całościowego i spójnego podejścia do kwestii płci,

Uwagi ogólne

1. zauważa, że instytucje UE przywiązują coraz większą wagę do kwestii płci i wzmocnienia pozycji kobiet, podkreśla jednak, że pozostaje nadal wiele do zrobienia w kwestii przełożenia zobowiązań politycznych na działania praktyczne, podkreśla również znaczenie odpowiedniego nakładu środków oraz odpowiedniej liczby personelu odpowiedzialnego za realizację celów w dziedzinie płci;
2. przypomina, że włączanie kwestii płci do głównego nurtu polityki wymaga nie tylko oświadczeń politycznych na wysokim szczeblu, ale także woli politycznej ze strony liderów UE i państw członkowskich, nadawania priorytetu celom oraz monitorowania dokonanych postępów;

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 287.

⁽²⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 347.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0103.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0639.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

3. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie wyżej wymienionego „Kompleksowego podejścia do wdrażania przez UE rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) i 1820 (2008) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa”, a także przyjęcie przez Radę ds. Ogólnych w dniu 8 grudnia 2008 r. wytycznych dotyczących przemocy w stosunku do kobiet i dziewcząt oraz zwalczania wszelkich form dyskryminacji ich; wzywa państwa członkowskie, które jeszcze nie przyjęły krajowych planów w sprawie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 do niezwłocznego spełnienia wniosku Rady Bezpieczeństwa dotyczącej opracowania przez nie takich planów; zachęca Komisję do zapewnienia wsparcia technicznego i pomocy krajom trzecim pragnącym opracowywać krajowe strategie wdrażania wyżej wymienionych rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ;

4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zmieniony tekst Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa zawiera odniesienie do wyżej wymienionych rezolucji Rady Bezpieczeństwa S/RES/1325 (2000) i S/RES/1820 (2008), a także do rezolucji S/RES/1612 (2005);

5. wzywa Komisję do przyspieszenia prowadzonych przez nią prac i do wyjścia z propozycją „Planu działania UE w sprawie równouprawnienia i wzmocnienia pozycji kobiet w działaniach zewnętrznych UE” do lipca 2009 r. w bliskiej współpracy z państwami członkowskimi oraz Sekretariatem Rady; plan ten stosowany będzie w 27 państwach członkowskich i w negocjacjach z krajami trzecimi wraz ze zbiorem skutecznych instrumentów nadzoru;

6. wzywa Radę i Komisję, aby systematycznie uwzględniały kwestie równouprawnienia oraz wzmocnienia pozycji kobiet w dialogu politycznym i debatach na temat strategii politycznych pomiędzy UE a krajami partnerskimi;

7. zwraca się do delegacji Parlamentu Europejskiego z wnioskiem o zajęcie się kwestiami dotyczącymi równouprawnienia oraz wzmocnienia pozycji kobiet w relacjach z parlamentami krajów trzecich; podkreśla znaczenie udzielania wsparcia i pomocy parlamentom krajowym krajów trzecich, mając na uwadze wzmocnienie ich zdolności do wprowadzenia perspektywy płci do prac legislacyjnych;

8. podkreśla znaczenie organizacji społeczeństwa obywatelskiego w kwestii wzmacniania pozycji kobiet; wzywa Komisję do zapewnienia im właściwego wsparcia finansowego oraz do wspierania uczestnictwa kobiecych organizacji pozarządowych w procesach dialogu politycznego z krajami partnerskimi, a także w negocjacjach pokojowych na świecie;

9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania spójności w podejściu do polityki związanej z tematyką płci i zwiększenia uprawnień kobiet; domaga się zebrania istniejących już różnych ram politycznych w tej dziedzinie w porozumienie UE w sprawie płci obejmujące zarówno politykę wewnętrzną, jak i zewnętrzną;

10. zachęca do regularnego organizowania konferencji w celu omawiania kwestii odnoszących się do równych szans dla kobiet i mężczyzn przy udziale delegacji z parlamentów krajowych złożonych z kobiet i mężczyzn, a także w celu opracowania wspólnych strategii wdrażania projektów odnoszących się do tej kwestii;

11. zwraca się do Komisji o bardziej spójne i systematyczne zajęcie się kwestią braku równouprawnienia i nadanie jej priorytetu w programowaniu i wdrażaniu instrumentów pomocy wewnętrznej, zwłaszcza pod względem wspierania reform sektora bezpieczeństwa; nalega na uwzględnianie w krajowych dokumentach strategicznych celów, działań i środków związanych z problematyką płci oraz do lepszego zajmowania się kwestiami płci za pośrednictwem tych dokumentów; podkreśla potrzebę całościowego podejścia do stosowania instrumentów pomocy zewnętrznej, łącznie z instrumentem pomocy przedakcesyjnej, instrumentem europejskiej polityki sąsiedztwa, europejskim instrumentem na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka, instrumentem stabilności oraz programami tematycznymi, takimi jak program „Inwestowanie w ludzi” w celu optymalnej realizacji celów równouprawnienia i wzmocnienia pozycji kobiet;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

12. uważa, że środki przeznaczone na służbę zdrowia, a co za tym idzie na zdrowie dziewczynek i kobiet, są niewystarczające w kontekście zobowiązań UE w zakresie polityki rozwoju; podkreśla konieczność przeznaczenia na programy zdrowia kobiet dodatkowych środków finansowych w ramach instrumentów pomocy zewnętrznej; wskazuje na fakt, że według specjalnego sprawozdania Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w sprawie wsparcia udzielanego przez Komisję Europejską na rozwój służby zdrowia w Afryce Subsaharyjskiej, opublikowanego w styczniu 2009 r., środki przypisanych w budżecie WE na wspieranie służby zdrowia, przeznaczony na służbę zdrowia w tym regionie nie wzrósł od 2000 r., podczas gdy tabela podsumowująca postępy w zakresie realizacji Milenijnych Celów Rozwoju z 2007 r. nadal stwierdza wysoki wskaźnik umieralności matek w Afryce Subsaharyjskiej;

13. wskazuje, że skuteczne uwzględnienie problematyki równouprawnienia w polityce wymaga wzmocnionej koordynacji pomiędzy darczyńcami a stronami, mechanizmów odpowiedzialności oraz aktywniejszego udziału rządów krajowych w procesie rozwoju; podkreśla w tym kontekście wartość dodaną partnerstwa KE/NZ na rzecz równouprawnienia z myślą o rozwoju i pokoju oraz inicjatyw budżetowych uwzględniających problematykę równouprawnienia; z zadowoleniem przyjmuje stworzenie grupy zadaniowej ds. kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, przewidziane w wyżej wymienionym kompleksowym podejściu do wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ S/RES/1325 (2000) i S/RES/1820 (2008) przez UE;

14. ponownie podkreśla potrzebę skoncentrowania się nie tylko na kobietach, ale także na relacjach między mężczyznami i kobietami wynikających z ról płci, które są źródłem braku równouprawnienia i pogłębiają to zjawisko; jest przekonany, że w związku z tym w projektach należy uwzględnić zarówno mężczyzn, jak i kobiety;

15. podkreśla, że UE powinna zwrócić szczególną uwagę na potrzeby kobiet najsłabszych i społecznie zmarginalizowanych, a zwłaszcza kobiet upośledzonych, uchodźczyń lub przedstawicielek grup mniejszościowych;

16. wzywa Komisję do dalszego opracowywania procedur, punktów odniesienia i wskaźników w celu zagwarantowania, że w prowadzonej przez nią polityce zewnętrznej realizuje ona swe zobowiązania pod względem równouprawnienia;

17. jest zdania, że Europejski Instytut ds. Równouprawnienia, założony w 2006 r., powinien rozpocząć działalność jak najszybciej, a jego mandat powinien zostać rozszerzony na politykę zewnętrzną;

18. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wdrożenia brukselskiego wezwania do działania w sprawie przemocy seksualnej w sytuacjach konfliktów i po ich zakończeniu;

19. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań mających na celu zapobieganie handlowi ludźmi oraz zwalczanie tego zjawiska;

20. podkreśla, że gwałt oraz przemoc seksualną stosuje się jako broń w czasie wojny; podkreśla, że powinny one podlegać karze jako zbrodnie wojenne oraz zbrodnie przeciwko ludzkości; domaga się większej liczby programów wsparcia dla ofiar tych zbrodni;

21. podkreśla potrzebę wykorzystania partnerstwa UE z ONZ, światowego doświadczenia tej organizacji w pogłębianiu równouprawnienia i wzmacnianiu pozycji kobiet, mając na uwadze poprawę skuteczności oraz skutki polityki UE i udzielanej przez nią pomocy, a także zapewnienie spójności wsparcia zewnętrznego dla krajów partnerskich w celu realizacji ich zobowiązań;

Uwzględnianie problematyki płci w procesie decyzyjnym w UE

22. jest zdania, że aktualna liczba osób zajmująca się kwestiami płci w Radzie i Komisji jest niewystarczająca; wzywa te instytucje do skierowania większej liczby personelu do struktur odpowiedzialnych za działania zewnętrzne UE z zadaniem zajęcia się konkretnie kwestiami równouprawnienia oraz wzmocnienia pozycji kobiet;

23. odnotowuje stały brak kobiet na wysokich stanowiskach w Radzie i Komisji i domaga się wzmoczonych działań zwłaszcza w kierunku podwyższenia liczby kobiet wśród szefów delegacji UE i jej specjalnych przedstawicieli; podkreśla, że w przyszłości służby działań zewnętrznych powinny charakteryzować się lepszą równowagą między liczbą kobiet i mężczyzn, zwłaszcza na wysokich stanowiskach, powinno się w nich również znaleźć więcej osób odpowiedzialnych za kwestie płci;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

24. wzywa państwa członkowskie do włączenia większej liczby kobiet do misji i operacji prowadzonych w ramach EPBiO, domaga się również większego zaangażowania kobiet we wszystkie etapy ich planowania i wdrażania na wszystkich szczeblach; podkreśla konieczność włączenia wiedzy na temat płci w proces planowania misji lub operacji od samego początku, podkreśla również znaczenie systematycznego i solidnego szkolenia w kwestii płci przed oddelegowaniem personelu na misje lub operacje;

25. zwraca uwagę, że czyni się ostatnio wiele wysiłków w kierunku włączenia kwestii płci do kultury EPBiO, między innymi poprzez stworzenie ilościowego wymiaru uwzględniania problematyki równouprawnienia w polityce w ramach EPBiO (np. poprzez kwestionariusze, opracowywanie list kontrolnych, liczenie mężczyzn i kobiet zaangażowanych w działania EPBiO itp.); podkreśla jednakże potrzebę stworzenia jakościowych ram pojęciowych pomagających w zrozumieniu kontekstu społeczno-ekonomicznego tam, gdzie rozmieszczane są misje EPBiO (czyli na obszarach konfliktu) oraz problematyki równouprawnienia podczas wdrażania działań i programów;

26. z zadowoleniem przyjmuje powołanie, zgodnie ze wspomnianymi wnioskami Rady z listopada 2006 r., doradcy ds. płci przy prawie wszystkich misjach EPBiO; podkreśla jednak, że pracy takich doradców może szkodzić brak konkretnej polityki UE w kwestii płci – w szczególności ze względu na brak wiedzy w zakresie problematyki płci lub niechęć do uwzględnienia wagi tej problematyki – oraz brak linii budżetowych poświęconych problematyce płci w finansowaniu misji EPBiO;

27. wyraża uznanie dla inicjatyw zapewnienia personelowi udającemu się na misje w ramach EPBiO i zatrudnionemu w odnośnych kwaterach głównych szkoleń w zakresie kwestii płci, a także dla znacznych wysiłków podjętych przez Komisję w celu przeszkolenia personelu, zwłaszcza w obrębie delegacji; ponownie podkreśla, że każdy pracownik na każdym etapie planowania, programowania i wdrażania polityki zewnętrznej UE powinien zostać właściwie przeszkolony; zwraca się do Komisji i państw członkowskich z prośbą o dopilnowanie, aby obowiązkowym szkoleniem zostali objęci wszyscy pracownicy udający się na misje i w delegacje, w tym przedstawiciele kierownictwa, a także aby otrzymali oni wskazówki dotyczące kwestii płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet;

28. wyraża przekonanie, że podczas planowania misji w ramach EPBiO należy wziąć pod uwagę zaangażowanie lokalnych organizacji kobiet w proces pokojowy, aby wykorzystać swoisty wkład, jaki mogą one wnieść oraz uznać szczególny sposób, w jaki kobiety są dotknięte przez konflikt;

29. podkreśla, że obecnie parytety są niezbędnym środkiem zapewniającym równouprawnienie podczas misji pokojowych i bezpieczeństwa, a także środkiem w podejmowaniu decyzji w ramach krajowych i międzynarodowych programów odbudowy i gwarantującym polityczną obecność kobiet przy stole negocyjnym;

30. podkreśla znaczenie planowania budżetu z uwzględnieniem kwestii płci; zwraca uwagę, że kwestie płci powinny być opracowywane jako kwestia tematyczna w dużych instrumentach pomocy zewnętrznej oraz że na kwestie płci należy przeznaczyć specjalne środki, powinno się również określić punkty odniesienia w celu sprawdzenia skuteczności wykorzystania przyznanych funduszy;

*

* *

31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Nowa rola i obowiązki Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego

P6_TA(2009)0373

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego (2008/2063(INI))

(2010/C 212 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej oraz Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisany dnia 13 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej oraz Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską zmieniony Jednolitym Aktem Europejskim oraz traktatami z Maastricht, Amsterdamu i Nicei,
- uwzględniając kartę praw podstawowych z dnia 12 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając deklarację z Laeken z dnia 15 grudnia 2001 r. w sprawie przyszłości Unii Europejskiej,
- uwzględniając Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy, podpisany w Rzymie dnia 29 października 2004 r.,
- uwzględniając rezolucję z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie planu działań dotyczących procesu konstytucyjnego Unii ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie zwołania konferencji międzyrządowej: opinia Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 lutego 2008 w sprawie traktatu lizbońskiego ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich, Komisji Rybołówstwa, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisji Petycji (A6-0145/2009),

Nowe obszary polityki

Nowe cele i klauzule horyzontalne

1. z zadowoleniem przyjmuje wiążący charakter, który Traktat lizboński nadaje karcie praw podstawowych, a także z zadowoleniem przyjmuje uznanie praw, swobód i zasad ustanowionych dla wszystkich obywateli i mieszkańców Unii Europejskiej; podkreśla, że Parlament zaangażowany będzie w zapewnianie pełnego przestrzegania postanowień karty;

⁽¹⁾ Dz.U. C 125 E z 22.5.2008, str. 215.

⁽²⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 347.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0055.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. z zadowoleniem przyjmuje wzmocnienie demokracji przedstawicielskiej i demokracji uczestniczącej, wynikające z wprowadzenia między innymi tak zwanej „inicjatywy obywatelskiej” (art. 11 traktatu UE zmieniony traktatem lizbońskim (TUE)), dopuszczający wezwanie przez milion obywateli z kilku państw członkowskich Komisji Europejskiej do przedłożenia wniosku prawodawczego;
3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ochronie środowiska naturalnego przyznane zostało znaczące miejsce w polityce Unii Europejskiej we wszystkich obszarach, a także, że art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zawiera wyraźne odniesienie do walki ze zmianami klimatycznymi na szczeblu międzynarodowym; podkreśla, że Parlament powinien nadal naciskać na Unię Europejską, aby objęła wiodącą rolę we wszystkich obszarach polityki związanych z walką ze zmianami klimatycznymi i globalnym ociepleniem;
4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że TFUE ustanawia związek pomiędzy budowaniem przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości a ochroną praw podstawowych i porządku prawnego Unii Europejskiej oraz jej państw członkowskich (art. 67 TFUE);
5. zwraca uwagę, w szczególności na cel ustanowienia „społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności zmierzającej do zapewnienia pełnego zatrudnienia i postępu społecznego oraz wysokiego poziomu ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego” (art. 3 ust. 3 TUE), a tym samym ustanowienia związku pomiędzy celem ustanowienia rynku wewnętrznego i innymi celami;
6. z satysfakcją odnotowuje, że wartości (art. 2 TUE) i cele (art. 3 ust. 3 TUE) Unii obejmują równość kobiet i mężczyzn;
7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że art. 208 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) mówi, iż „polityka Unii i polityka państw członkowskich w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju uzupełniają się i wzmacniają wzajemnie”, inaczej niż obecnie obowiązujący art. 177 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którym „polityka Wspólnoty w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju [stanowi] uzupełnienie polityk realizowanych przez państwa członkowskie”; podkreśla wzrost odpowiedzialności Parlamentu, biorąc pod uwagę fakt, że Unia odgrywać będzie większą rolę w inicjowaniu wyznaczania kierunków polityki, co doprowadzić powinno do lepszej współpracy pomiędzy darczyńcami i lepszego podziału zadań, a także do większej skuteczności pomocy mającej na celu „zmniejszenie, a docelowo likwidację ubóstwa” w kontekście milenijnych celów rozwoju;
8. uważa, że uwzględnienie spójności terytorialnej jako celu Unii (art. 3 TUE) stanowi uzupełnienie celów spójności gospodarczej i społecznej, a także, że ustanowienie podstaw prawnych w tych obszarach zwiększy uprawnienia Parlamentu w zakresie oceny terytorialnego wpływu polityki Unii w podstawowych obszarach; z zadowoleniem zauważa, że art. 349 i 355 TFUE potwierdzają szczególny status najbardziej oddalonych regionów;
9. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie postanowień horyzontalnych dotyczących wysokiego poziomu zatrudnienia, ochrony socjalnej, walki z wykluczeniem społecznym, wysokiego poziomu kształcenia i szkolenia oraz ochrony zdrowia ludzi, dotyczących zwalczania dyskryminacji, a także dotyczących ochrony środowiska naturalnego, które odgrywać będą rolę zasad ogólnych stanowiących podstawę przy wyznaczaniu kierunków polityki Unii Europejskiej w poszczególnych obszarach (art. 9, 10 i 11 TFUE);
10. z zadowoleniem przyjmuje również fakt umocnienia ochrony konsumentów w takim zakresie, że zostanie ona włączona do innych dziedzin polityki Unii - które zostaną określone i wdrożone - oraz, jako zadanie przekrojowe, zajmuje obecnie o wiele ważniejsze miejsce na mocy art. 12 TFUE;
11. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie postanowienia dotyczącego solidarności, zawartego wyraźnie w art. 122 TFUE, zgodnie z którym Rada może postanowić o podjęciu odpowiednich środków w przypadku wystąpienia poważnych trudności w zaopatrzeniu w niektóre produkty, zwłaszcza w obszarze energii;
12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że art. 214 TFUE uznaje pomoc humanitarną za odrębną politykę Unii; uważa, że część piąta, tytuł III, rozdz. 1 (współpraca na rzecz rozwoju) i rozdz. 3 (pomoc humanitarna) TFUE zapewnia jasno określoną podstawę prawną pomocy na rzecz rozwoju i pomocy humanitarnej, w przypadku których zastosowanie ma zwykła procedura prawodawcza;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

13. z zadowoleniem przyjmuje także zwiększenie uprawnień Unii Europejskiej w obszarze ochrony ludności w celu udzielenia doraźnej pomocy i pomocy w przypadku kataklizmów w państwach trzecich (art. 214 TFUE);

Nowe podstawy prawne

14. podkreśla, że rozszerzenie zakresu działań zewnętrznych Unii na mocy traktatu lizbońskiego, w tym ustanowienie nowych podstaw prawnych i instrumentów w obszarach związanych z polityką zagraniczną (działania zewnętrzne oraz wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa/europejska polityka bezpieczeństwa i obrony), wymaga nowej równowagi międzyinstytucjonalnej gwarantującej odpowiednią kontrolę demokratyczną ze strony Parlamentu;

15. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kwestie dotyczące energetyki objęte teraz będą odrębnym tytułem XXI części trzeciej TFUE, a także, że działania w tej dziedzinie będą miały w ten sposób podstawę prawną (art. 194 TFUE); zwraca jednak uwagę, że podczas, gdy z zasady stosowana będzie zwykła procedura prawodawcza, decyzje w sprawie doboru źródeł energii pozostaną w kompetencjach państw członkowskich, podczas, gdy ustanowienie środków fiskalnych w tej dziedzinie wymagać będzie jedynie zasięgnięcia opinii Parlamentu Europejskiego;

16. z zadowoleniem odnotowuje wspólne wartości Unii w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, a także z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie podstawy prawnej określania zasad i warunków wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą (art. 14 TFUE i protokół nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym);

17. uważa, że z zasady zmiany wprowadzone traktatem lizbońskim w dziedzinie wspólnej polityki handlowej (art. 206 i 207 TFUE) przyczynią się do wzmocnienia demokratycznej legitymacji i skuteczności tej polityki, w szczególności dzięki wprowadzeniu zwykłej procedury prawodawczej oraz wymogu uzyskania zgody w przypadku każdej umowy; zwraca uwagę, że wszystkie kwestie wchodzące w zakres wspólnej polityki handlowej wejdą w zakres wyłącznych kompetencji Unii, skutkiem czego nie będzie już dłużej mieszanych umów handlowych zawartych zarówno przez Unię, jak i państwa członkowskie;

18. wyraża zadowolenie z uwzględnienia postanowienia dotyczącego europejskiej polityki przestrzeni kosmicznej (art. 189 TFUE), a także z zadowoleniem przyjmuje zapewnienie Parlamentowi i Radzie możliwości przyjęcia w trybie zwykłej procedury prawodawczej niezbędnych środków ustanawiających europejski program kosmiczny; uważa jednak, że zapis „z wyłączeniem jakiegokolwiek harmonizacji przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich”, który pojawia się w tym artykule, może pociągać za sobą pewne przeszkody dla wdrażania wspólnej polityki w zakresie przestrzeni kosmicznej;

19. zwraca uwagę, że traktat lizboński przewiduje nową podstawę prawną podejmowania decyzji dotyczących praw własności intelektualnej w trybie współdecyzji (art. 118 TFUE);

20. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie zakresu działań Unii Europejskiej w dziedzinie polityki młodzieży, zachęcając młodzież do udziału w demokratycznym życiu Europy (art. 165 TFUE);

21. z zadowoleniem przyjmuje nową podstawę prawną określoną w art. 298 TFUE, który stanowi, że „wykonując swoje zadania, instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii korzystają ze wsparcia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej”, ponieważ umożliwia to przyjęcie regulacji prawnej określającej procedury administracyjne Unii;

22. z zadowoleniem przyjmuje umocnienie podstawy prawnej przyjmowania środków Unii Europejskiej w dziedzinach zapobiegania i zwalczania nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe Unii (art. 325 TFUE); podkreśla fakt, że traktat lizboński uchyla zastrzeżenie, zawarte w obecnym art. 280 Traktatu WE, które przewiduje, że środki takie „nie dotyczą ani stosowania krajowego prawa karnego ani krajowej administracji wymiaru sprawiedliwości”;

23. zwraca uwagę, że postanowienia nowego Traktatu dotyczące współpracy sądowej w sprawach cywilnych i karnych ustanawiają podstawę prawną przyjmowania środków mających na celu wspieranie szkolenia sędziów i innych pracowników wymiaru sprawiedliwości (art. 81 i 82 TFUE);

Czwartek, 7 maja 2009 r.

24. podkreśla fakt, że traktat lizboński przewiduje także możliwość ustanowienia Prokuratury Europejskiej w celu zwalczania przestępstw przeciwko interesom finansowym Unii (art. 86 TFUE);

25. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat lizboński wprowadza wiążące postanowienia dotyczące ochrony praw dziecka jako jednego z celów wewnętrznych i zewnętrznych Unii Europejskiej (art. 3 ust. 3 akapit drugi i 5 TUE);

26. z zadowoleniem przyjmuje uwzględnienie w traktacie lizbońskim turystyki w formie nowego tytułu (art. 195 TFUE), który stanowi, że Unia uzupełnia działania państw członkowskich w tym zakresie; z zadowoleniem przyjmuje także wprowadzenie postanowienia, że wnioski prawodawcze objęte tym tytułem przyjmowane będą w ramach zwykłej procedury prawodawczej;

27. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat lizboński uwzględnił turystykę wśród dziedzin, dla których przewidziana została podstawa prawna (art. 165 TFUE); podkreśla w szczególności, że Unia będzie mogła przynajmniej podejmować działania mające na celu rozwój sportu, a zwłaszcza jego wymiaru europejskiego, i należyście uwzględnić szczególny charakter sportu w ramach wdrażania innych europejskich strategii politycznych;

Nowe uprawnienia Parlamentu

Nowe uprawnienia w zakresie współdecyzji

28. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat lizboński znacznie wzmocni demokratyczną legitymację Unii Europejskiej poprzez rozszerzenie uprawnień Parlamentu w zakresie współdecyzji;

29. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości została w pełni uwzględniona w TFUE (art. 67-89), formalnie likwidując trzeci filar; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że większość decyzji dotyczących wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych oraz polityki azylowej, polityki imigracyjnej i polityki wizowej, a także wymiaru sprawiedliwości i współpracy policyjnej w sprawach karnych podejmowana będzie zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą;

30. uważa, że wprowadzenie zwykłej procedury prawodawczej w dziedzinie wspólnej polityki rolnej (WPR) zwiększa demokratyczną odpowiedzialność Unii Europejskiej, ponieważ Parlament Europejski będzie organem posiadającym takie same uprawnienia prawodawcze jak Rada; podkreśla, że zgodnie z art. 43 ust. 2 TFUE procedura współdecyzji będzie miała zastosowanie do każdego aktu prawnego w dziedzinie rolnictwa, a zwłaszcza w przypadku czterech podstawowych kwestii horyzontalnych w dziedzinie rolnictwa (jednolitej organizacji wspólnego rynku, regulacji płatności bezpośrednich, regulacji rozwoju obszarów wiejskich i finansowania WPR); zwraca także uwagę, że w ramach art. 43 ust. 2 TFUE uwzględnione zostaną także przepisy dotyczące jakości, rolnictwa ekologicznego i promocji;

31. podkreśla, że wszelkie uprawnienia Rady do przyjęcia środków na mocy art. 43 ust. 3 TFUE podlegają uprzedniemu przyjęciu, zgodnie ze zwykłą procedurą legislacyjną, aktu legislacyjnego na podstawie art. 43 ust. 2 TFUE, który określa warunki i ograniczenia dotyczące przyznanych Radzie uprawnień; jest zdania, że art. 43 ust. 3 TFUE nie przewiduje podstawy prawnej ani żadnego odrębnego uprawnienia, które umożliwiłoby przyjęcie lub zmianę któregośkolwiek aktu Rady obowiązującego obecnie w zakresie WPR; apeluje do Rady, aby nie przyjmowała żadnych środków, o których mowa w art. 43 ust. 3 TFUE bez uprzedniego zasięgnięcia opinii Parlamentu;

32. zwraca uwagę, że traktat lizboński wprowadza głębokie zmiany w systemie podejmowania decyzji dotyczących wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) i zwiększa jego demokratyczną odpowiedzialność; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Parlament i Rada ustanowią zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą przepisy niezbędne do osiągnięcia celów WPRyb (art. 43 ust. 2 TFUE); uważa w tym zakresie, że każda kwestia formalnie objęta coroczną regulacją, za wyjątkiem ustalania możliwości połowowych i podziału kwot, taka jak środki techniczne czy nakłady połowowe, lub uwzględnianie umów przyjętych w ramach regionalnych organizacji rybołówstwa, mających swoje własne podstawy prawne, powinna być objęta zwykłą procedurą prawodawczą;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

33. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie zwykłej procedury prawodawczej w przypadku przyjmowania szczegółowych zasad stosowania procedury wielostronnego nadzoru (art. 121 ust. 6 TFUE), co powinno wzmocnić koordynację gospodarczą;

34. uważa, że odpowiedzialność Europejskiego Banku Centralnego (EBC) za składanie sprawozdań z polityki monetarnej jest teraz większa, ponieważ EBC uważany jest za instytucję Unii Europejskiej; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kilka postanowień tego statutu może zostać teraz zmienionych po zasięgnięciu opinii Parlamentu, zgodnie z art. 40.2 tego statutu; stwierdza, że nie stanowi to naruszenia niezależności EBC w dziedzinie polityki monetarnej lub określonych w traktacie priorytetów;

35. uważa, że wprowadzenie art. 182 TFUE wnosi poprawę, ponieważ wieloletni program ramowy i realizacja europejskiej przestrzeni badawczej, o których mowa w tym artykule, objęte będą zwykłą procedurą prawodawczą; zwraca jednak uwagę, że programy szczegółowe określone w tym artykule przyjmowane będą zgodnie ze specjalną procedurą prawodawczą, wymagając tylko zasięgnięcia opinii Parlamentu Europejskiego (art. 182 ust. 4 TFUE);

36. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że jeśli chodzi o wdrażanie funduszy strukturalnych, traktat lizboński przyznaje Parlamentowi Europejskiemu takie same uprawnienia jak Radzie, wprowadzając zamiast obowiązującej obecnie procedury zgody zwykłą procedurę prawodawczą; uważa, że jest to szczególnie istotne w kontekście wdrażania funduszy strukturalnych w okresie po 2013 r., ponieważ zwiększa to przejrzystość i odpowiedzialność tych funduszy wobec obywateli;

37. zwraca uwagę, że przepisy zakazujące dyskryminacji ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię lub przekonania, inwalidztwo, wiek lub orientację seksualną objęte zostaną specjalną procedurą prawodawczą, a ich przyjęcie wymagać będzie zgody Parlamentu (art. 19 TFUE);

38. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zwykła procedura prawodawcza obejmie środki mające na celu zwalczanie handlu ludźmi, a w szczególności kobietami i dziećmi, a także wykorzystywanie seksualne (art. 79 ust. 2 i art. 83 ust. 1 TFUE);

39. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie zakresu stosowania procedury podejmowania decyzji kwalifikowaną większością w celu uwzględnienia obszaru edukacji, w tym sportu (art. 165 ust. 4 TFUE);

40. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że procedura współdecyzji będzie miała zastosowanie do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (art. 336 TFUE), ponieważ umożliwi to Parlamentowi wzięcie udziału na tych samych zasadach co Rada w zmienianiu tego regulaminu;

Nowe uprawnienia budżetowe

41. zwraca uwagę, że traktat lizboński wprowadza gruntowne zmiany w dziedzinie finansów Unii, szczególnie jeśli chodzi o stosunki międzyinstytucjonalne i procedury podejmowania decyzji;

42. zwraca uwagę, że Rada i Parlament muszą dojść do porozumienia, w granicach zasobów własnych, w sprawie programowania wydatków, które stają się wtedy prawnie wiążące (art. 312 TFUE); z zadowoleniem przyjmuje fakt, że budżet musi zostać w całości przyjęty wspólnie przez Parlament i Radę, zgodnie z wieloletnimi ramami finansowymi; z zadowoleniem przyjmuje usunięcie rozróżnienia pomiędzy wydatkami obowiązkowymi i wydatkami nieobowiązkowymi (art. 314 TFUE); z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rozporządzenia finansowe przyjmowane będą w trybie zwykłej procedury prawodawczej (art. 322 TFUE);

Czwartek, 7 maja 2009 r.

43. przywołuje swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie aspektów finansowych traktatu lizbońskiego⁽¹⁾;

Nowa procedura zgody

44. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zastosowanie uproszczonej procedury zmiany w przypadkach stanowienia większością kwalifikowaną i zastosowanie zwykłej procedury prawodawczej w dziedzinach objętych tytułem V TUE lub TFUE wymaga zgody Parlamentu;

45. zwraca uwagę na wprowadzenie dla państw członkowskich „klauzuli o wystąpieniu” (art. 50 TUE); podkreśla, że zawarcie umowy przewidującej warunki umożliwiającego danemu państwu członkowskiemu wystąpienie z Unii wymaga uprzedniej zgody Parlamentu;

46. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zgoda Parlamentu będzie niezbędna w przypadku szerokiego zakresu umów międzynarodowych podpisywanych przez Unię; podkreśla swój zamiar wezwania Rady, w razie potrzeby, do nie podejmowania rokowań w sprawie umów międzynarodowych do czasu, gdy Parlament przedstawił swoje stanowisko oraz umożliwienia Parlamentowi, na podstawie sprawozdania sporządzonego przez komisję przedmiotowo właściwą, przyjęcia zaleceń na dowolnym etapie rokowań, a także wzięcia pod uwagę takich zaleceń przed zakończeniem rokowań;

47. apeluje, aby każda przyszła umowa „mieszana”, łącząca elementy wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz elementy nieobjęte tą polityką, traktowana była zasadniczo zgodnie z zasadą jednej podstawy prawnej, którą powinna być podstawa bezpośrednio związana z podstawowym przedmiotem danej umowy; zwraca uwagę, że Parlament będzie miał prawo do wyrażenia swojej opinii, z wyjątkiem przypadków, w których dana umowa dotyczy wyłącznie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;

Nowe uprawnienia w zakresie kontroli

48. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przewodniczący Komisji Europejskiej wybierany będzie przez Parlament Europejski, na wniosek Rady Europejskiej, z uwzględnieniem terminu wyborów do Parlamentu Europejskiego; przywołuje swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wpływu traktatu lizbońskiego na rozwój równowagi międzyinstytucjonalnej w Unii Europejskiej⁽²⁾;

49. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wiceprzewodniczący Komisji/wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa podlegał będzie, wraz z pozostałymi członkami Komisji, kolegialnie, zatwierdzeniu w drodze głosowania przez Parlament Europejski, a także głosowaniu nad wotum nieufności, a zatem odpowiadał będzie wobec Parlamentu;

50. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie nowej procedury mianowania sędziów i rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości oraz Sądu, określonej w art. 255 TFUE, zgodnie z którym decyzja rządów krajowych musi zostać poprzedzona opinią w sprawie nadawania się kandydatów do wykonywania swoich obowiązków, wydaną przez komitet składający się z siedmiu ekspertów, przy czym jedną z kandydatur ma być kandydaturą zaproponowaną przez Parlament Europejski;

51. zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia przejrzystości i demokratycznej kontroli dotyczącej utworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) zgodnie z art. 27 ust. 3 TUE i powołuje się na swoje prawo do wyrażenia opinii w sprawie ustanowienia tej służby; uważa, że ESDZ powinna podlegać administracyjnie Komisji Europejskiej;

52. oczekuje wyjaśnień w sprawie kryteriów oraz mianowania i oceny specjalnych przedstawicieli Unii Europejskiej, w tym określenia ich zadań i celów ich zadań, okresu wykonywania mandatu oraz współpracy i komplementarności z przyszłymi przedstawicielstwami Unii;

53. zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia przejrzystości i demokratycznej kontroli dotyczącej ustanowienia Europejskiej Agencji Obrony (EAO) i realizowanych przez nią działań, mianowicie poprzez zapewnienie stałej wymiany informacji pomiędzy dyrektorem generalnym EAO i właściwą komisją Parlamentu Europejskiego;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0374.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0387.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

54. z zadowoleniem przyjmuje nową rolę konsultacyjną, którą będzie odgrywał zgodnie z art. 40.2 statutu ESBC i EBC w odniesieniu do zmiany składu Rady Prezesów EBC;

55. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że agencje, a w szczególności Europol i Eurojust, podlegać będą większej kontroli ze strony Parlamentu (art. 85 i 88 TFUE); uważa zatem, że utrzymanie procedury konsultacji dla utworzenia wspólnych przedsięwzięć w dziedzinie badań naukowych i rozwoju technologicznego (art. 187 i 188 TFUE) może nie odpowiadać duchowi aktów prawnych Unii Europejskiej w zakresie tworzenia agencji;

Nowe prawa do informacji

56. wzywa przewodniczącego Rady Europejskiej do przekazywania Parlamentowi pełnych informacji o przygotowaniach do zgromadzeń Rady Europejskiej, a także do składania sprawozdań z wyników tych zgromadzeń, o ile to możliwe w terminie dwóch dni roboczych (jeżeli są one niezbędne na specjalne posiedzenie Parlamentu);

57. wzywa przewodniczącego prezydencji Rady podlegającej rotacji do przekazywania Parlamentowi informacji o programach prezydencji, a także o osiągniętych wynikach;

58. wzywa przyszłego wiceprzewodniczącego Komisji/wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do uzgodnienia z Parlamentem odpowiednich metod informowania Parlamentu o działaniach zewnętrznych Unii oraz metod zasięgania opinii w takich sprawach, należyście angażując wszystkie komisje parlamentarne odpowiedzialne za dziedziny wchodzące w zakres kompetencji wysokiego przedstawiciela;

59. podkreśla, że jeśli chodzi o negocjowanie i zawieranie umów międzynarodowych, Komisja Europejska będzie miała obowiązek prawny informować Parlament o postępach w rokowaniach na tych samych zasadach, jak w przypadku specjalnego komitetu wyznaczonego przez Radę zgodnie z art. 218 TFUE; żąda przekazywania takich informacji w tym samym zakresie i w tym samym terminie, jak w przypadku przekazywania ich właściwemu komitetowi Rady zgodnie z tym artykułem;

Nowe prawa inicjatywy

60. z zadowoleniem przyjmuje nową rolę Parlamentu w przedkładaniu propozycji zmian Traktatów; skorzysta z tego prawa i przedstawi nowe koncepcje dotyczące przyszłości Europy, kiedy nowe wyzwania uczynią to koniecznym;

61. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Parlament będzie miał prawo inicjatywy, jeśli chodzi o wnioski dotyczące swojego składu, przestrzegając zasad określonych w traktatach (art. 14 TUE);

62. zwraca uwagę, że traktat lizboński wprowadza specjalną procedurę prawodawczą przyjmowania przepisów określających zasady i warunki działania oraz uprawnienia tymczasowych komisji śledczych (art. 226 TFUE);

Nowe procedury

Kontrola ze strony parlamentów krajowych

63. z zadowoleniem przyjmuje przyznanie nowych uprawnień parlamentom krajowym w zakresie uprzedniej kontroli zastosowania zasady pomocniczości w przypadku każdego aktu prawnego Unii; uważa, że zwiększenie kontroli europejskiej polityki w poszczególnych obszarach przez parlamenty krajowe zwiększy także świadomość społeczną działań Unii;

64. podkreśla, że nowe prawa parlamentów krajowych muszą być w pełni przestrzegane od dnia wejścia w życie traktatu lizbońskiego;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

65. z zadowoleniem przyjmuje zaciągnięcie przez władze lokalne i regionalne zobowiązania do przestrzegania zasady pomocniczości; zwraca uwagę na prawo Komitetu Regionów do wnoszenia do Trybunału Sprawiedliwości skarg w przypadku stwierdzenia przez Komitet naruszenia zasady pomocniczości (art. 8 ust. 2 protokołu nr 2);

Akty delegowane

66. docenia ulepszenia wynikające z wprowadzenia nowych postanowień dotyczących aktów prawnych i hierarchii norm, a w szczególności tworzenia aktów delegowanych (art. 290 TFUE), umożliwiających przekazanie Komisji Europejskiej uprawnień do przyjęcia aktów o charakterze nieprawodawczym o zasięgu ogólnym lub do zmiany elementów aktu prawodawczego innych niż istotne; zwraca uwagę, że w każdym takim przypadku cele, przedmiot, zakres oraz okres obowiązywania takich uprawnień muszą być wyraźnie określone przez Parlament i Radę aktem prawodawczym;

67. z zadowoleniem przyjmuje w szczególności postanowienia art. 290 ust. 2 TFUE, który przewiduje prawo Parlamentu (i Rady) zarówno do odwołania delegacji uprawnień, jak i do sprzeciwu wobec poszczególnych aktów uchwalonych w ramach procedury delegowania;

68. zwraca uwagę, że w przypadku aktów delegowanych TFUE nie zapewnia podstawy prawnej środka ramowego, ale proponuje, żeby instytucje mogły uzgodnić standardową formułę przekazania takich uprawnień, która byłaby umieszczana stale przez Komisję Europejską w danym projekcie aktu prawodawczego; podkreśla, że zachowałoby to swobodę prawodawcy;

69. zwraca się do Komisji Europejskiej o wyjaśnienie, jak ma zamiar interpretować deklarację nr 39 załączoną do aktu końcowego konferencji międzyrządowej, w trakcie której przyjęty został traktat lizboński, dotycząca zasięgania opinii ekspertów w dziedzinie usług finansowych, a także, jak zamierza stosować tę interpretację, oprócz postanowień TFUE dotyczących aktów delegowanych;

Akty wykonawcze

70. zwraca uwagę, że traktat lizboński uchyla obecny art. 202 traktatu WE dotyczący uprawnień wykonawczych i wprowadza w art. 291 TFUE nową procedurę – „akty wykonawcze” – który to artykuł przewiduje możliwość przekazania Komisji Europejskiej uprawnień wykonawczych w przypadkach, w których niezbędne są „jednolite warunki wykonywania prawnie wiążących aktów Unii”;

71. zwraca uwagę, że art. 291 ust. 3 TFUE wymaga, aby Parlament i Rada przyjęły, wcześniej, rozporządzenia dotyczące mechanizmów „kontroli przez państwa członkowskie” wykonywania przez Komisję uprawnień wykonawczych;

72. zwraca uwagę, że traktat lizboński nie zawiera podstawy dla obecnie obowiązującej procedury komitologii, a także, że rozpatrywane wnioski prawodawcze nieprzyjęte przed wejściem w życie tego Traktatu będą musiały zostać zmienione w celu spełnienia wymagań określonych w art. 290 i 291 TFUE;

73. uważa, że na okres wstępny mogłoby zostać wynegocjowane z Radą rozwiązanie przejściowe tak, żeby w następstwie ewentualnej próżni prawnej nie pojawiła się żadna przeszkoda, a nowe regulacje mogły zostać przyjęte przez prawodawcę po wnikliwym rozpatrzeniu wniosków Komisji Europejskiej;

Priorytety na okres przejściowy

74. wzywa Komisję Europejską do przekazania współprawodawcom wszystkich rozpatrywanych wniosków prawodawczych, w odniesieniu do których zastosowanie mają nowe podstawy prawne i zmiany w procedurach prawodawczych;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

75. zwraca uwagę, że Parlament zadecyduje, jakie przyjąć stanowisko w sprawie opinii, które zostały już przyjęte w ramach procedur konsultacyjnych w sprawach, które zostały objęte zwykłą procedurą prawodawczą, czy niezbędne jest podtrzymanie swojego wcześniejszego stanowiska, czy też przyjęcie nowego stanowiska; podkreśla, że w każdym przypadku podtrzymanie odnośnych opinii jako stanowiska Parlamentu podczas pierwszego czytania może zostać poddane pod głosowanie przez Parlament dopiero po wejściu w życie traktatu lizbońskiego;

76. żąda zawarcia porozumienia międzyinstytucjonalnego uniemożliwiającego przyjęcie rozpatrywanych wniosków prawodawczych dotyczących „trzeciego filara”, a posiadających wymiar praw podstawowych do czasu wejścia w życie traktatu lizbońskiego tak, żeby możliwe było sprawowanie pełnej kontroli sądowej w przypadku takich kwestii, podczas gdy środki niemające wpływu na prawa podstawowe lub mające taki wpływ jedynie w ograniczonym zakresie mogą również być przyjmowane przed wejściem w życie tego Traktatu;

Propozycje

77. wzywa inne instytucje do rozpoczęcia negocjacji w sprawie zawarcia porozumienia międzyinstytucjonalnego obejmującego:

- (a) podstawowe cele, które ma zrealizować Unia Europejska po 2009 r., na przykład w formie porozumienia ramowego pomiędzy trzema instytucjami politycznymi w sprawie planu prac w trakcie kadencji Parlamentu i Komisji Europejskiej rozpoczynającej się w 2009 r.;
- (b) środki wykonawcze, które mają zostać przyjęte w celu zapewnienia, że wejście w życie nowego Traktatu przyniesie korzyści instytucjom i obywatelom Unii Europejskiej;

78. żąda zmiany porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem i Radą określającego zasady współpracy w dziedzinie polityki zagranicznej, w tym wzajemnej wymiany informacji poufnych na podstawie art. 14 i 36 TUE oraz art. 295 TFUE;

79. wzywa Radę i Komisję Europejską do rozważenia podjęcia negocjacji z Parlamentem w sprawie nowego porozumienia międzyinstytucjonalnego zawierającego definicję merytoryczną udziału Parlamentu na każdym etapie procesu prowadzącego do zawarcia każdej umowy międzynarodowej;

80. w wyniku wprowadzenia nowych postanowień dotyczących wieloletnich ram finansowych (art. 312 TFUE) oraz nowych postanowień dotyczących rozporządzenia finansowego (art. 322 TFUE) wzywa do dokonania przeglądu porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami;

81. jest zdania, że należy podjąć wszelkie niezbędne działania w celu ustanowienia europejskiej polityki informacji i komunikacji, a wspólne polityczne oświadczenie trzech instytucji złożone w sprawie komunikacji uważa za pierwszy praktyczny krok na drodze do osiągnięcia tego celu;

82. wzywa Komisję do niezwłocznego przedstawienia inicjatywy w sprawie realizacji „inicjatywy obywatelskiej”, określającej wyraźne, proste i przyjazne dla obywateli warunki korzystania z „prawa obywatelskiego”; przywołuje swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. wzywającą Komisję do przedłożenia wniosku w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie realizacji inicjatywy obywatelskiej⁽¹⁾;

83. wzywa Komisję do przyjęcia przepisów wykonawczych do art. 298 TFUE w sprawie należytej administracji, stanowiących odpowiedź na ponawiane od dawna wezwania Parlamentu i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich do opracowania i wdrożenia wspólnego systemu prawa administracyjnego regulującego europejską administrację;

84. zwraca uwagę, że traktat lizboński dopuszcza ujęcie w budżecie Unii środków na Europejski Fundusz Rozwoju, co zwiększy demokratyczne umocowanie znacznej części polityki UE na rzecz rozwoju; wzywa Radę i Komisję do podjęcia w ramach przeglądu śródkresowego 2008/2009 niezbędnych działań w odniesieniu do budżetu Unii Europejskiej;

(1) Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0389.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

85. zaleca pilne ponowne zbadanie i wzmocnienie pozycji Unii w organizacjach międzynarodowych niezwłocznie po wejściu w życie traktatu lizbońskiego, kiedy to Unia zastąpi Wspólnoty Europejskiej;

86. wzywa Radę i Komisję do uzgodnienia z Parlamentem strategii mającej na celu zapewnienie spójności pomiędzy przyjętymi aktami prawnymi i kartą praw podstawowych oraz postanowieniami Traktatów dotyczącymi polityki w obszarach, takich jak zapobieganie dyskryminacji, ochrona ubiegających się o azyl, zwiększenie przejrzystości, ochrona danych, prawa mniejszości oraz prawa ofiar i podejrzanym;

87. zwraca się do Rady i Komisji o udzielenie wkładu w poprawę stosunków pomiędzy instytucjami Unii Europejskiej i władzami krajowymi, szczególnie w dziedzinach prawodawstwa i sądownictwa;

88. wzywa Komisję i Radę do zapewnienia ustanowienia skutecznej wspólnej polityki energetycznej mającej na celu efektywną koordynację rynków energetycznych w państwach członkowskich UE oraz rozwój tych rynków przy równoczesnym uwzględnieniu zewnętrznych aspektów, koncentrując się na źródłach i drogach dostaw energii;

89. wzywa Radę do rozważenia wraz z Parlamentem, jak należy wykorzystać postanowienia art. 127 ust. 6 TFUE, uprawniającego Radę do powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań dotyczących „polityk w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i innymi instytucjami finansowymi z wyjątkiem instytucji ubezpieczeniowych”;

90. zobowiązuje się do dostosowania swojej wewnętrznej struktury organizacyjnej, aby zoptymalizować i zrationalizować wykonywanie nowych uprawnień przyznanym mu na mocy traktatu;

*

* *

91. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom państw członkowskich.

Aspekty finansowe traktatu lizbońskiego

P6_TA(2009)0374

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 w sprawie aspektów finansowych traktatu lizbońskiego (2008/2054(INI))

(2010/C 212 E/09)

Parlament Europejski,

— uwzględniając traktat lizboński zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisany w dniu 13 grudnia 2007 r. (dalej nazywany „traktatem z Lizbony”),

— uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską zmieniony Jednolitym Aktem Europejskim oraz traktatami z Maastricht, Amsterdamu i Nicei,

— uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾,

(1) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2003 r. w sprawie reformy procedury budżetowej: możliwe opcje w perspektywie przeglądu traktatów ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie wyzwań politycznych i środków budżetowych w rozszerzonej Unii w latach 2007-2013 ⁽³⁾,
 - uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 11-12 grudnia 2008 r. dotyczące ponownego podjęcia prac w związku z traktatem z Lizbony,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0183/2009),
- A. mając na uwadze, że traktat z Lizbony wprowadza daleko idące zmiany w dziedzinie finansów Unii, w szczególności dotyczące stosunków międzyinstytucjonalnych i procesów decyzyjnych,
- B. mając na uwadze, że ustanawia on ścisłą hierarchię podstawowych aktów prawnych dotyczących działalności finansowej i budżetowej Unii, a tym samym przyczynia się do koniecznego doprecyzowania systemu podejmowania decyzji,
- C. mając na uwadze, że wieloletnie ramy finansowe (WRF) – które są kilkuletnim planem wydatków odzwierciedlającym priorytety polityczne Unii pod względem finansowym i które określają wysokość wydatków Unii w danym okresie – w myśl traktatu z Lizbony stają się wiążącym aktem prawnym, opartym na nowej specjalnej podstawie prawnej dla przyjęcia rozporządzenia dotyczącego WRF,
- D. mając na uwadze, że brak synchronizacji między WRF a kadencjami Parlamentu Europejskiego i Komisji dotychczas przyczyniał się do okrojenia uprawnień budżetowych Parlamentu, gdyż Parlament często jest związany ramami finansowanymi wynegocjowanymi i przyjętymi za poprzedniej kadencji,
- E. mając na uwadze, że jeżeli nie dokona się żadnych zmian w harmonogramie, podczas niektórych kadencji Parlament nigdy nie będzie w stanie podejmować decyzji budżetowych dotyczących jego samego, gdyż ramy finansowe przyjęte przez poprzedników obejmą całą kadencję,
- F. mając na uwadze, że aktualna mała rozpiętość marginesów dostępnych w poszczególnych pozycjach, a także ograniczona wysokość środków w dostępnych mechanizmach elastyczności utrudniają Unii odpowiednie reagowanie na nieprzewidziane czynniki polityczne oraz grożą pozbawieniem rocznej procedury budżetowej jej sensu,
- G. mając na uwadze, że wejście w życie traktatu z Lizbony wymaga, aby instytucje odpowiedzialne za decyzje finansowe i budżetowe Unii wypracowały porozumienie dotyczące optymalnego przejścia ku nowym aktom prawnym i nowym procedurom decyzyjnym,
- H. mając na uwadze, że aby zapewnić dobre funkcjonowanie Unii Gospodarczej i Walutowej, należy uwzględnić budżet Unii przy koordynowaniu strategii budżetowych państw członkowskich,

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 E z 10.3.2004, s. 143.

⁽²⁾ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 214.

⁽³⁾ Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, s. 373.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

1. mając na uwadze, że na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 11–12 grudnia 2008 r. potwierdzono, że traktat z Lizbony jest niezbędny, aby umożliwić rozszerzonej Unii funkcjonowanie w bardziej skutecznym, demokratycznym i wydajnym sposób, także na arenie międzynarodowej, oraz że określono sposób postępowania, jak również gwarancje prawne w odpowiedzi na obawy wyrażone przez wyborców irlandzkich, tak aby traktat mógł wejść w życie przed końcem 2009 r., nie naruszając celów i dążeń zawartych w traktatach,

Kontekst ogólny

1. z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte w traktacie z Lizbony w dziedzinie kontroli demokratycznej i przejrzystości finansów Unii; sygnalizuje, że należy usprawnić i dostosować mechanizmy porozumienia międzyinstytucjonalnego i metody współpracy wewnętrznej, aby umożliwić Parlamentowi pełne korzystanie z nowych uprawnień;

Środki własne

2. wyraża ubolewanie, że jeśli chodzi o środki własne Unii, państwa członkowskie nie wykorzystały okazji do stworzenia systemu rzeczywistych środków własnych Unii, bardziej sprawiedliwego, bardziej przejrzystego, łatwiej dostrzegalnego dla obywateli i podlegającego bardziej demokratycznej procedurze decyzyjnej;
3. w szczególności ubolewa, że nie dokonano żadnych postępów w kwestii zaangażowania Parlamentu w określanie limitów i rodzaju środków własnych, jakimi dysponuje Unia; przypomina, że utrzymany zostaje rozdział między decyzją w sprawie dochodów a decyzją w sprawie wydatków;
4. z zadowoleniem przyjmuje natomiast poczynione wysiłki dotyczące możliwości przyjmowania środków wykonawczych do decyzji w sprawie środków własnych dzięki specjalnej procedurze legislacyjnej, zgodnie z którą Rada stanowi, kwalifikowaną większością głosów, dopiero po uzyskaniu zgody Parlamentu;
5. zwraca się do Rady o jak najczęstsze korzystanie z tej opcji, aby procedura decyzyjna stała się bardziej elastyczna;

Wieloletnie ramy finansowe

6. z zadowoleniem zauważa, że w traktacie z Lizbony nadano formalny status WRF, które stają się aktem prawnie wiążącym; przypomina, że WRF ustanawiają plan wydatków Unii i określają wysokość wydatków Unii w danym okresie, przyczyniając się do poprawy dyscypliny budżetowej;
7. pozytywnie odnosi się do tego, że rozporządzenie ustanawiające WRF będzie podlegało wspólnemu zatwierdzeniu przez Parlament i Radę, w drodze specjalnej procedury;
8. ubolewa jednak, że w traktacie z Lizbony utrzymano wymóg jednogłośnej decyzji Rady w sprawie przyjmowania WRF, co bardzo utrudnia procedurę decyzyjną i sprzyja negocjacom w formie poszukiwania „najmniejszego wspólnego mianownika”; w konsekwencji zachęca Radę Europejską do skorzystania, gdy tylko będzie to możliwe, z klauzuli pozwalającej jej na przejście – w wyniku jednogłośnej decyzji – do stosowania większości kwalifikowanej przy przyjmowaniu WRF;
9. z zalem zauważa również, że w ramach nowej procedury Parlament ma jedynie prawo do wyrażenia zgody, a nie rzeczywiste uprawnienia do współdecydowania; podkreśla, że zgodnie z traktatem z Lizbony instytucje muszą od początku procedury dokładać wszelkich starań, aby zagwarantować jej ostateczny sukces; zwraca się więc do Rady, aby od początku procedury okazała gotowość do prowadzenia systematycznego dialogu politycznego z Parlamentem w celu pełnego uwzględnienia jego priorytetów;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

10. zauważa, że zgodnie z traktatem z Lizbony WRF będą nie tylko określać „kwoty rocznych pułapów środków na zobowiązania z podziałem na kategorie wydatków oraz rocznego pułapu środków na płatności”, lecz również zawierać „wszelkie inne postanowienia wymagane dla prawidłowego prowadzenia rocznej procedury budżetowej”⁽¹⁾;

Okres obowiązywania WRF

11. z zadowoleniem zauważa, że Traktat z Lizbony przewiduje możliwość programowania finansowego na okres pięciu lat, dzięki czemu plany te będą w miarę możliwości zsynchronizowane (pod warunkiem dokonania niezbędnych dostosowań) z kadencjami Parlamentu i Komisji, zgodnie z logiką demokratyczną; podkreśla, że może zająć konieczność dokonania szczególnych ustaleń w związku z wymaganymi przez określone obszary polityki dłuższymi okresami programowania finansowego;

12. popiera zatem wprowadzenie WRF obejmujących pięć lat, ale jest świadom, że uzyskanie idealnej synchronizacji między WRF, kadencją Parlamentu Europejskiego i kadencją Komisji może okazać się trudne z uwagi na fakt, że okres negocjacyjny długości co najmniej jednego roku może okazać się konieczny, aby Parlament i Komisja każdej kadencji mogły podejmować zasadnicze decyzje polityczno-finansowe w czasie trwania swojego mandatu;

13. za bardzo pozytywne uważa włączenie WRF w ogólną logikę strategicznego planowania międzyinstytucjonalnego – idea ta została zresztą wzmocniona w traktacie z Lizbony – co zaproponowano w sprawozdaniu Komisji Spraw Konstytucyjnych w sprawie równowagi instytucjonalnej⁽²⁾;

14. popiera przedstawioną w tym sprawozdaniu propozycję mówiącą, że każde nowe kolegium komisarzy podczas prezentacji swojego „programu w zakresie prawodawstwa” musiałyby przedstawić propozycje dotyczące tych linii ram finansowych, które uważa za niezbędne do realizacji priorytetów politycznych swojego mandatu – priorytetów, które następnie, po międzyinstytucjonalnym uzgodnieniu programu prawodawstwa, byłyby rozwijane poprzez realizację propozycji zawartych w WRF;

15. uważa ponadto, że już podczas debat na posiedzeniu plenarnym i przesłuchań przed komisjami parlamentarnymi kandydat na przewodniczącego Komisji powinien być w stanie przedstawić informacje o przewidywalnych finansowych konsekwencjach celów politycznych, do których realizacji zamierza dążyć nowa Komisja;

16. podkreśla, że przejście do wspomnianego wyżej pięcioletniego systemu planowania finansowego może wymagać przedłużenia okresu obowiązywania obecnych WRF do 2016 r. włącznie, a także ich przystosowania, tak aby przyszłe WRF obejmujące okres pięcioletni weszły w życie najpóźniej na początku 2017 r.⁽³⁾; zaleca, żeby negocjacje dotyczące przyszłych WRF zostały zamknięte w każdym przypadku na koniec pierwszego kwartału 2016, tak aby można było prowadzić procedurę budżetową na rok 2017 z uwzględnieniem parametrów ram obowiązujących już na rok 2017;

17. podkreśla, że negocjacje powinny być prowadzone w sposób umożliwiający instytucjom założenie wejścia w życie nowych WRF już od roku 2016;

18. uważa, że przedłużenie i przystosowanie obecnych WRF powinny zostać uwzględnione podczas najbliższego przeglądu śródkresowego w roku 2010;

⁽¹⁾ Art. 312 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

⁽²⁾ Sprawozdanie Dehaene z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wpływu traktatu z Lizbony na rozwój równowagi instytucjonalnej w Unii Europejskiej, (A6-0142/2009).

⁽³⁾ Według tabeli umieszczonej w sprawozdaniu Komisji Budżetowej z dnia 26 lutego 2009 r. na temat przeglądu śródkresowego ram finansowych 2007-2013 (A6-0110/2009):

Rok	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019
przyg. bud	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Kadencja	2004 / 2009					2009 / 2014			2014 / 2019			
WRF	Przegląd 2007 / 2013					2013 / 2016			2017 / 2021			

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Elastyczność

19. podkreśla, że prawnie wiążący charakter WRF wymaga wprowadzenia obecnie bardziej niż kiedykolwiek większej elastyczności, tak aby Unia miała możliwość reagowania na nieprzewidziane wyzwania w sposób wystarczająco giętki i skuteczny, zarówno na terenie Unii Europejskiej, jak i poza jej granicami;

20. zwraca uwagę na fakt, że zgodnie z traktatem z Lizbony okres ważności pułapów przewidzianych na ostatni rok oraz innych postanowień WRF zostanie przedłużony, jeżeli nie uda się przyjąć nowych WRF przed wygaśnięciem poprzednich WRF; uważa, że stanowi to dodatkowy argument za większą elastycznością;

21. podkreśla w tym świetle znaczenie wzmocnienia z jednej strony mechanizmów elastyczności w obrębie poszczególnych działów i pomiędzy nimi, a z drugiej strony poprzez wyspecjalizowane i mobilne fundusze elastyczności poza marginesami;

22. przypomina, że Komisja Budżetowa będzie miała sposobność wypowiedzenia się na ten temat podczas przyjmowania swojego sprawozdania dotyczącego śródkresowego przeglądu WRF 2007-2013;

Przejsie od porozumienia międzyinstytucjonalnego do WRF

23. przypomina, że w stosownym czasie przed wejściem w życie traktatu z Lizbony należy wypracować porozumienie między instytucjami dotyczące sposobu przejścia od obecnego porozumienia międzyinstytucjonalnego do WRF zawartych w akcie prawnym przewidzianym w traktacie z Lizbony; przypomina, że niezbędny jest okres ośmiu tygodni na przeprowadzenie kontroli projektów aktów prawodawczych przez parlamenty krajowe;

24. w związku z tym jest zdania, że trzeba będzie osiągnąć porozumienia w sprawie rozmieszczenia przepisów, które obecnie są zawarte w porozumieniu międzyinstytucjonalnym, a które muszą zostać przesunięte do nowych WRF, w sprawie przepisów, które znalazłyby się w przyszłym rozporządzeniu finansowym, lub też w sprawie przepisów, które uzasadniałyby, w stosownych przypadkach, utrzymanie porozumienia międzyinstytucjonalnego – ewentualnie wzbogaconego o nowe przepisy – w sprawie współpracy budżetowej; przypomina, że tego podziału przepisów obecnego porozumienia międzyinstytucjonalnego należy dokonać z uwzględnieniem kryteriów określonych w samym traktacie z Lizbony;

Roczna procedura budżetowa

25. z dużym zadowoleniem przyjmuje zniesienie rozróżnienia między wydatkami obowiązkowymi a wydatkami nieobowiązkowymi, z czego wynika prawo Parlamentu do wspólnego decydowania z Radą o wszystkich wydatkach Unii na takich samych warunkach;

26. podkreśla, że zniesienie rozróżnienia na wydatki obowiązkowe i wydatki nieobowiązkowe nie jest sprzeczne ze spoczywającą na Unii powinnością przestrzegania zobowiązań finansowych, oraz z zadowoleniem zauważa, że w myśl traktatu z Lizbony Parlament, Rada i Komisja mają zapewnić „dostępność środków finansowych umożliwiających Unii wykonywanie jej zobowiązań prawnych wobec stron trzecich”⁽¹⁾;

27. zauważa, że zmiany w procedurze rocznej powinny prowadzić do jej uproszczenia poprzez wprowadzenie jednego czytania dla każdej instytucji oraz uruchomienie kilku mechanizmów mających ułatwić porozumienie między obydwoma organami władzy budżetowej; podkreśla, że zmiany te powinny prowadzić do ograniczenia biurokracji;

Rola Komisji

28. podkreśla wzmocnienie roli przyznanej Komisji, która nabywa prawo inicjatywy w sprawach budżetowych i może modyfikować swój projekt budżetu do chwili powołania komitetu pojednawczego;

⁽¹⁾ Art. 323 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

29. z zadowoleniem zauważa, że traktat przewiduje również, iż do Komisji należy podejmowanie wszelkich koniecznych inicjatyw mających na celu zbliżenie stanowisk Parlamentu i Rady podczas prac komitetu pojednawczego, a tym samym zachęca Komisję, aby w pełni odgrywała rolę mediatora między Parlamentem a Radą z myślą o osiągnięciu porozumienia;

Zupełnie nowe podejście

30. zwraca uwagę na fakt, że nowa procedura przewiduje tylko jedno czytanie projektu budżetu przez każdą instytucję; podkreśla, że nowa procedura i jedno czytanie w rzeczywistości nie pozwalają instytucjom zmienić swojego stanowiska w drugim czytaniu, co było możliwe dotychczas; jest w związku z tym przekonany, że procedura ta wymagać będzie od Parlamentu uściślenia swych priorytetów politycznych na wcześniejszym etapie oraz odpowiedniego dostosowania swego operatywnego podejścia i organizacji umożliwiającej osiągnięcie wszystkich wyznaczonych celów;

31. przypomina, że w czytaniu tym należy potwierdzać polityczne priorytety Parlamentu, lecz powinno ono dawać również możliwość znalezienia porozumienia z Radą na zakończenie prac komitetu pojednawczego (lub umożliwić Parlamentowi ponowne głosowanie nad jego poprawkami zdecydowaną większością w przypadku przyjęcia przez Parlament i odrzucenia przez Radę tekstu powstałego w wyniku prac komitetu pojednawczego);

32. podkreśla w tym kontekście wagę zachowania pragmatycznego kalendarza, podobnego do obecnego, wzywając jednocześnie do wprowadzenia w stosownym czasie mechanizmów pojednania; przypomina ponadto, że wprowadzenie nieformalnych mechanizmów dialogu między instytucjami ma zasadnicze znaczenie dla ułatwienia porozumienia przed rozpoczęciem procedury i w trakcie jej trwania;

33. jest przekonany, że traktat z Lizbony wzmocni uprawnienia Parlamentu, pod warunkiem że zapewni on sobie środki umożliwiające skuteczne zarządzanie napiętym kalendarzem oraz zwiększoną potrzebą antycypacji wynikających z nowej procedury;

34. uważa, że w przyszłości rezolucja Parlamentu poprzedzająca pierwsze posiedzenie pojednawcze będzie miała większe znaczenie, ponieważ umożliwi Parlamentowi formalne wypowiedzenie się na temat priorytetów budżetowych na nadchodzący rok budżetowy, bez uwarunkowań natury taktycznej wynikających ze stanowiska Rady wobec projektu budżetu; uważa, że w ten sposób rezolucja ta pozwoli instytucjom na wyraźne uświadomienie sobie priorytetów Parlamentu przed negocjacjami międzyinstytucjonalnymi; dodaje, że zapewni to również Parlamentowi Europejskiemu możliwość przedstawienia pewnych wstępnych wytycznych dotyczących pilotażowych projektów i działań przygotowawczych;

35. przypomina, że priorytety te będą w dużym stopniu wykorzystywane przez Parlament jako wytyczne przy czytaniu projektu budżetu, a także stanowić będą mandat negocjacyjny na negocjacje w ramach komitetu pojednawczego;

36. podkreśla znaczenie zorganizowania w lipcu trójstronnego dialogu, aby umożliwić każdej instytucji wyraźne określenie priorytetów pozostałych stron i pozwolić Parlamentowi na poinformowanie pozostałych instytucji o treści lipcowej rezolucji w sprawie projektu budżetu;

37. podkreśla korzyści wynikające z nawiązania dogłębnego dialogu – przy przestrzeganiu własnych kompetencji każdej strony – z równoważnymi komisjami w parlamentach krajowych w sprawie projektu budżetu i priorytetów Parlamentu Europejskiego w ramach rocznej procedury budżetowej;

Komitet pojednawczy

38. podkreśla znaczenie, jakiego nabierze w przyszłości komitet pojednawczy jako organ rozwiązujący rozbieżności polityczne między dwoma organami władzy budżetowej; przypomina, że zadaniem komitetu będzie osiągnięcie w ciągu 21 dni porozumienia w sprawie kompromisowego tekstu, który wejdzie w życie, jeżeli nie zostanie odrzucony przez władzę budżetową; uważa, że członkowie komitetu powinni znajdować się na bardzo wysokim szczeblu politycznym;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

39. wyraża zadowolenie z faktu, że traktat z Lizbony nadaje Parlamentowi decydującą rolę na zakończenie procedury; zauważa bowiem, że:

— tekst komitetu pojednawczego („wspólny projekt”) nie będzie uważany za przyjęty, jeżeli sprzeciwi się temu Parlament (większością zasiadających w nim posłów);

— jeżeli Rada odrzuci wspólny projekt, a Parlament go zatwierdzi, projekt ten wejdzie w życie w niezmienionej postaci albo Parlament będzie mógł narzucić poprawki, które przyjął podczas czytania projektu budżetu kwalifikowaną większością głosów (większość zasiadających w nim posłów i trzy piąte oddanych głosów);

40. podkreśla, że wskazane byłoby, aby delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego przewodnił przewodniczący Komisji Budżetowej, a w jej skład wchodził, w razie potrzeby i bez uszczerbku dla politycznego charakteru powoływania swoich członków przez grupy polityczne, poza członkami tejże komisji, członkowie wyspecjalizowanych komisji parlamentarnych, w przypadku gdy przedmiotem negocjacji jest konkretna kwestia z zakresu ich obszaru polityki;

41. zachęca Radę do szybkiego znalezienia porozumienia z Parlamentem w sprawie funkcjonowania komitetu pojednawczego;

42. uważa ze swojej strony, że komitet pojednawczy powinien móc odbywać posiedzenia co najmniej dwukrotnie na najwyższym szczeblu politycznym, jeżeli jest to niezbędne dla osiągnięcia porozumienia, a jego posiedzenia powinien poprzedzać trójstronny polityczny dialog przygotowawczy, zgodnie z tradycyjną formułą; przypomina, że przedstawiciele Rady uczestniczący w tych posiedzeniach powinni posiadać polityczny mandat negocjacyjny;

43. proponuje, aby prace były przygotowywane przez międzyinstytucjonalną grupę przygotowawczą składającą się z generalnego sprawozdawcy i przedstawicieli grup politycznych ze strony Parlamentu oraz ze stałego przedstawiciela kraju sprawującego przewodnictwo Unii, którego będą mogli wspomagać dwaj inni wiceprzewodniczący z ramienia trojki;

44. przypomina również, że instytucje powinny osiągnąć porozumienie co do członków sekretariatu tego komitetu, który prawdopodobnie powinien składać się z urzędników obu organów władzy budżetowej oraz pracować przy wsparciu Komisji;

Kwestie polityki rolnej

45. zwraca uwagę na fakt, że zasada, według której Komisja nie może już zmienić swojego projektu po zwołaniu komitetu pojednawczego nie pozwala na przedstawienie jesienią tradycyjnego pisma w sprawie poprawek w celu uwzględnienia zaktualizowanych przewidywań dla polityki rolnej oraz jej skutków budżetowych; uważa, że w takim przypadku najbardziej odpowiednią procedurą byłoby przedstawienie przez Komisję – jeżeli zajdzie taka potrzeba – specjalnego projektu budżetu korygującego („specjalnego budżetu korygującego dla sektora rolnictwa”) po ostatecznym ustaleniu wszystkich danych dotyczących rolnictwa;

Stosunki z władzą prawodawczą

46. podkreśla, że paralela między objęciem wszystkich wydatków Unii władzą budżetową Parlamentu oraz prawie pełne objęcie dziedziny legislacyjnej procedurą współdecyzji wymaga szerszego uwzględnienia budżetowego wymiaru działalności legislacyjnej; uważa, że w tym celu należy nasilić współpracę między Komisją Budżetową a komisjami sektorowymi w celu należytego uwzględnienia skutków działalności legislacyjnej Parlamentu dla kwestii finansowych, w szczególności w odniesieniu do wpływu na wieloletnie ramy finansowe oraz budżet roczny; proponuje w związku z tym, aby w skład legislacyjnych komitetów pojednawczych w dziedzinach mających skutki finansowe wchodził jeden członek Komisji Budżetowej; przypomina w związku z tym o pracach grupy roboczej ds. reformy parlamentarnej, zwłaszcza w kwestii szczególnych form współpracy pomiędzy komisjami parlamentarnymi przy opracowywaniu trzeciego sprawozdania okresowego;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

47. przypomina ponadto, że traktat z Lizbony nakłada na wszystkie instytucje Unii obowiązek dbania o przestrzeganie dyscypliny budżetowej; przypomina, że wewnętrzne przepisy Parlamentu przewidują już specjalną procedurę, której celem jest przestrzeganie tej zasady; uważa, że procedura ta powinna stać się wykonalna i skuteczna;

Rozporządzenie finansowe

48. wyraża zadowolenie z faktu, że rozporządzenie finansowe stanie się rozporządzeniem przyjmowanym przez Radę i PE w ramach zwykłej procedury prawodawczej (procedury współdecyzji) po wydaniu opinii przez Trybunał Obrachunkowy;

49. przypomina, że traktat z Lizbony zawiera główne przepisy do zastosowania w celu rozróżnienia między przepisami obecnego porozumienia międzyinstytucjonalnego, które powinny zostać zachowane w przyszłym porozumieniu międzyinstytucjonalnym a przepisami, które powinny raczej zostać ujęte w wieloletnich ramach finansowych;

50. zauważa jednak, że rozporządzenie finansowe powinno zawierać wszystkie przepisy niezbędne dla określenia procedury zgodnie z przepisami Traktatu ⁽¹⁾; uważa, że takie sformułowanie objęłoby funkcjonowanie komitetu pojednawczego, mechanizm progowy i oczywiście aktualizację przepisów rozporządzenia finansowego, których bezpośrednio dotyczą zmiany wprowadzone traktatem z Lizbony (tj. zniesienie klasyfikacji wydatków na obowiązkowe i nieobowiązkowe, nowa procedura współdecyzji w przypadku przeniesienia środków itp.);

51. uważa, że ogromne znaczenie ma osiągnięcie przez instytucje porozumienia politycznego w tych sprawach w stosownym czasie, tak aby można było wprowadzić niezbędne zmiany do rozporządzenia finansowego zgodnie z nową procedurą po wejściu w życie traktatu z Lizbony oraz, w razie potrzeby, podjąć tymczasowe postanowienia umożliwiające niezakłóconą kontynuację procedury budżetowej;

52. zachęca Komisję do przedstawienia w stosownym czasie wniosku, którego celem będzie umożliwienie Parlamentowi i Radzie znalezienie porozumienia w sprawie zastosowania rozróżnienia, o którym mowa w ust. 49, do treści obecnego porozumienia międzyinstytucjonalnego;

53. uważa, że nie należy mylić takiego dostosowania rozporządzenia finansowego z przeprowadzaniem co trzy lata przeglądem rozporządzenia, przewidzianym na 2010 r.;

Skutki budżetowe zmian instytucjonalnych oraz nowych uprawnień Unii

54. zauważa, że wejście w życie traktatu z Lizbony będzie miało również wpływ na budżet Unii w związku ze zmianami, jakie wprowadza on na szczeblu instytucjonalnym, w szczególności poprzez podniesienie Rady Europejskiej do rangi instytucji oraz utworzenia stałego przewodnictwa i stanowiska wysokiego przedstawiciela, a także Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych wspierającej jej działanie;

55. potwierdza już teraz zamiar pełnego wykonywania swoich uprawnień budżetowych w odniesieniu do zmian instytucjonalnych i podkreśla znaczenie, jakie ma osiągnięcie w odpowiednim czasie porozumienia z Radą w sprawie finansowania Rady Europejskiej, a w szczególności stałego przewodnictwa, a także w sprawie finansowania przyszłej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych; podkreśla, że finansowanie tej służby powinno znajdować się pod całkowitą kontrolą władzy budżetowej;

56. wskazuje, że w ramach WPZiB oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony traktat z Lizbony przewiduje ustanowienie nowych procedur w celu udzielenia szybkiego dostępu do budżetu Unii i utworzenia funduszu początkowego ze składek państw członkowskich; niemniej podkreśla, że wszelkie działania zewnętrzne Unii powinny co do zasady być finansowane ze środków Wspólnoty i tylko w drodze wyjątku – w nadzwyczajnych okolicznościach – w oparciu o wkłady spoza budżetu Unii;

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 322 ust. 1 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej powinien on zawierać „zasady finansowe określające w szczególności warunki uchwalania i wykonywania budżetu”.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

57. stwierdza, że traktat z Lizbony będzie miał również wpływ, chociaż ograniczony, kolejno na nowe specjalne uprawnienia nadane Unii; oświadcza, że jest gotowy do przeanalizowania we właściwym czasie konkretnych skutków wykonywania tych nowych uprawnień; uważa, że wszystkie te uprawnienia na pewno nie będą wykonywane natychmiast po wejściu w życie traktatu z Lizbony, lecz w miarę opracowywania związanych z nimi wniosków legislacyjnych; uważa jednak, że nie powinny one być finansowane ze szkodą dla finansowania obecnych działań Unii;

Koordinacja z budżetami krajowymi

58. wzywa parlamenty krajowe do corocznego udziału we wspólnej debacie publicznej na temat wytycznych do polityk budżetowych na szczeblu krajowym i wspólnotowym, poprzedzającej rozpatrywanie odnośnych projektów budżetu, tak aby już na samym początku wprowadzić wspólne ramy refleksji umożliwiające koordynację polityk krajowych państw członkowskich, z jednoczesnym uwzględnieniem wkładu wspólnotowego;

59. zaznacza, że decyzję o podziale wydatków budżetowych Unii w związku z głównymi celami Unii znacznie wyjaśniałoby publikowanie każdego roku przez wszystkie państwa członkowskie krajowych, i ewentualnie regionalnych, środków budżetowych, które są przeznaczane na realizację przedmiotowych celów;

*

* *

60. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również parlamentom państw członkowskich.

Sytuacja w Republice Mołdowy

P6_TA(2009)0384

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie sytuacji w Republice Mołdowy

(2010/C 212 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swe poprzednie rezolucje w sprawie Republiki Mołdowy, zwłaszcza rezolucję z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie wyborów parlamentarnych w Mołdowie⁽¹⁾, a także rezolucje dotyczące europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) i współpracy regionalnej w rejonie Morza Czarnego,
- uwzględniając oświadczenie końcowe oraz zalecenia Parlamentarnej Komisji Współpracy UE-Republika Mołdowy z posiedzenia w dniach 22 i 23 października 2008 r.,
- uwzględniając dokument strategiczny Komisji z 2004 r. zawierający sprawozdanie dotyczące Republiki Mołdowy,
- uwzględniając porozumienie o partnerstwie i współpracy podpisane dnia 28 listopada 1994 r. pomiędzy Republiką Mołdowy i UE, które weszło w życie dnia 1 lipca 1998 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 grudnia 2008 r. w sprawie partnerstwa wschodniego (COM(2008)0823),

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 E z 1.12.2005, s. 398.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- uwzględniając pomoc udzieloną Republice Mołdowy przez Unię Europejską w ramach europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa (ENPI) obejmującą projekt na rzecz wsparcia wyborów w Republice Mołdowy, który zapewnił pomoc finansową na rzecz wolnych i uczciwych wyborów w Republice Mołdowy,
 - uwzględniając plan działania EPS między UE a Republiką Mołdowy przyjęty na siódmym posiedzeniu Rady Współpracy UE-Republika Mołdowy w dniu 22 lutego 2005 r., a także coroczne sprawozdania okresowe z postępu prac dotyczących Republiki Mołdowy,
 - uwzględniając umowę dotyczącą ułatwiania procedury wydawania wiz zawartą pomiędzy UE i Republiką Mołdowy w 2007 r.,
 - uwzględniając oświadczenie w sprawie wstępnych ustaleń i wniosków Międzynarodowej misji obserwacji wyborów parlamentarnych w Republice Mołdowy z dnia 5 kwietnia 2009 r. oraz powyborcze sprawozdanie sporządzone przez Biuro OBWE ds. Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka za okres 6–17 kwietnia 2009 r.,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie wydane dnia 9 kwietnia 2009 r. przez ministrów spraw zagranicznych Francji, Czech i Szwecji w sprawie sytuacji w Republice Mołdowy,
 - uwzględniając oświadczenia prezydencji UE z dni 7 i 8 kwietnia 2009 r. w sprawie sytuacji w Republice Mołdowy,
 - uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych, której posiedzenie odbyło się w dniach 27-28 kwietnia 2009 r., a także wymianę poglądów w tej sprawie z prezydentką UE, która odbyła się na posiedzeniu Komisji Spraw Zagranicznych Parlamentu w dniu 28 kwietnia 2009 r.,
 - uwzględniając oświadczenia z dnia 7 i 11 kwietnia 2009 r. wydane przez Wysokiego Przedstawiciela UE ds. WPZiB Javiera Solanę w sprawie sytuacji w Republice Mołdowy,
 - uwzględniając oświadczenia z dni 6, 7 i 11 kwietnia 2009 r. wydane przez komisarz ds. stosunków zewnętrznych Benitę Ferrero-Waldner w sprawie sytuacji w Republice Mołdowy,
 - uwzględniając oświadczenie z dnia 12 kwietnia 2009 r. wydane przez misję ONZ przebywającą w Republice Mołdowy,
 - uwzględniając rezolucję Rady Europy nr 1280 z dnia 24 kwietnia 2002 r.,
 - uwzględniając mołdawskie memorandum Amnesty International z dnia 17 kwietnia 2009 r. w sprawie sytuacji w Republice Mołdowy podczas wydarzeń w dniu 7 kwietnia 2009 r. oraz po nich,
 - uwzględniając sprawozdanie delegacji *ad hoc* Parlamentu do Republiki Mołdowy, która odwiedziła ten kraj w dniach 26-29 kwietnia 2009 r.,
 - uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że EPS oraz przewidziana niebawem inauguracja partnerstwa wschodniego są dowodem uznania europejskich aspiracji Republiki Mołdowy oraz jej znaczenia jako kraju silnie związanego historycznie, kulturowo i gospodarczo z państwami członkowskimi Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że plan działania UE-Republika Mołdowy ma na celu zachęcanie do politycznych i instytucjonalnych reform w Republice Mołdowy, w tym także w dziedzinie demokracji i praw człowieka, praworządności, niezawisłości sądownictwa i wolności mediów, a także dobrych stosunków sąsiedzkich,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- C. mając na uwadze, że celem wyznaczonym na czerwiec 2009 r. jest rozpoczęcie negocjacji w sprawie nowej umowy między Republiką Mołdowy a UE w ramach Rady Współpracy UE-Republika Mołdowy,
- D. mając na uwadze, że Republika Mołdowy jest członkiem Rady Europy i OBWE, a zatem zobowiązała się do prawdziwego promowania demokracji i poszanowania praw człowieka, w tym w dziedzinie zapobiegania i zwalczania tortur, złego traktowania i innych form niehumanitarnego i poniżającego traktowania,
- E. mając na uwadze, że wybory parlamentarne w Republice Mołdowy miały miejsce w dniu 5 kwietnia 2009 r. i że monitorowała je Międzynarodowa Misja Obserwacji Wyborów złożona z członków Biura OBWE ds. Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka oraz przedstawicielei Parlamentu Europejskiego, Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE i Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy,
- F. mając na uwadze wyrażane przed wyborami poważne obawy dotyczące rządowej kontroli nad mediami publicznymi, zastraszania i nękania przywódców opozycji i prywatnych mediów oraz nadużywania przez partię rządzącą zasobów administracyjnych do jej własnych celów,
- G. mając na uwadze, że od 500 000 do miliona Mołdawian mieszka za granicą i że przed wyborami z dnia 5 kwietnia 2009 r. kilkakrotnie wysyłano do mołdawskich władz apele podpisane przez wiele organizacji pozarządowych i stowarzyszeń zrzeszających mołdawską diasporę, w tym apel skierowany do prezydenta Republiki Mołdowy, przewodniczącego parlamentu i premiera Republiki Mołdowy z lutego 2009 r. dotyczący środków pozbawiających prawa do głosu Mołdawian mieszkających za granicą, które to apele zostały zignorowane; mając na uwadze bardzo niewielką (22 000) liczbę Mołdawian głosujących poza granicami Republiki Mołdowy,
- H. mając na uwadze, że faktyczne władze separatystycznego regionu Naddnieprza uniemożliwiły uczestnictwo w wyborach dużej liczbie obywateli Mołdowy,
- I. mając na uwadze, że Międzynarodowa Misja Obserwacji Wyborów oświadczyła we wstępnych ustaleniach, że wybory spełniły wiele międzynarodowych norm i zobowiązań, lecz że konieczna jest dalsza poprawa w celu uwolnienia procesu wyborczego od zbędnych zakłóceń administracyjnych oraz w celu zwiększenia zaufania społecznego,
- J. mając na uwadze, że partie opozycyjne i Koalicja 2009 skarżyły się na poważne nieprawidłowości, jakie wystąpiły podczas wyborów 5 kwietnia 2009 r. w przygotowaniu list uprawnionych do głosowania i list uzupełniających oraz podczas liczenia i selekcji kart do głosowania,
- K. mając na uwadze, że po ponownym przeliczeniu głosów w dniu 21 kwietnia 2009 r. Główna Komisja Wyborcza opublikowała ostateczne wyniki wyborów, które zostały zatwierdzone przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 22 kwietnia 2009 r.,
- L. mając na uwadze, że wydarzenia, jakie nastąpiły po wyborach, cechowało użycie siły oraz przytłaczająca kampania zastraszania i przemocy ze strony mołdawskiego rządu, co wzbudza wątpliwości co do rzeczywistego zaangażowania mołdawskich władz na rzecz demokratycznych wartości i praw człowieka oraz co do istnienia społecznego zaufania do tych władz,
- M. mając na uwadze, że pokojowe protesty spowodowane były wątpliwościami dotyczącymi uczciwości wyborów i brakiem zaufania do instytucji publicznych, w tym do instytucji sprawujących pieczę nad procedurą wyborczą, oraz mając na uwadze, że godne ubolewania akty przemocy i wandalizmu zostały wykorzystane przez władze do zastraszania społeczeństwa obywatelskiego w sposób gwałtowny i nieproporcjonalny oraz do dalszego ograniczenia już obecnie wątpliwych podstawowych praw i wolności obywateli Republiki Mołdowy,
- N. mając na uwadze, że przyjmuje się, iż co najmniej 310 osób zostało aresztowanych i zatrzymanych, przy czym pewna liczba aresztowanych nadal przebywa w więzieniach, a po aresztowaniu przetrzymywani byli systematycznie źle traktowani na posterunkach policji w stopniu, w jakim można by to uznać za tortury,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- O. mając na uwadze, że pobicia i nieuzasadnione aresztowania osób cywilnych przez niezidentyfikowane jednostki policyjne wydawały się nie mieć na celu uspokojenia nastrojów, ale raczej doprowadzenie do zamierzonych aktów represji,
- P. mając na uwadze, że w tym kraju nadal mają miejsce poważne przypadki łamania praw człowieka popełniane przez mołdawskie władze, nieuzasadnione nękanie przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i protestujących, a także przypadki braku przestrzegania praworządności i odnośnych europejskich konwencji, których Republika Mołdowy jest sygnatariuszem,
- Q. mając na uwadze, że rząd Republiki Mołdowy oskarżył Rumunię o zaangażowanie w powyborcze demonstracje i wydalili ambasadora Rumunii; mając na uwadze, że mołdawski rząd przywrócił również obowiązek wizowy dla obywateli tego państwa członkowskiego UE,
- R. mając na uwadze, że należy podkreślić, iż nie pojawiły się żadne poważne poszlaki czy dowody, na podstawie których którekolwiek z państw członkowskich UE mogłoby zostać oskarżone o to, że odpowiada za pełne przemocy wydarzenia ostatnich tygodni,
- S. mając na uwadze, że prawdziwe i harmonijne partnerstwo można rozwijać wyłącznie w oparciu o wspólne wartości, ze szczególnym uwzględnieniem demokracji, praworządności oraz poszanowania praw człowieka i swobód obywatelskich,
- T. mając na uwadze, że poprzez program na rzecz partnerstwa wschodniego Unia Europejska stara się zwiększyć stabilność, zaprowadzić lepsze rządy i wzmocnić rozwój gospodarczy w Republice Mołdowy i w innych państwach za wschodnimi granicami UE,
1. podkreśla wagę bliższych stosunków pomiędzy UE a Republiką Mołdowy oraz potwierdza potrzebę współpracy na rzecz wzmocnienia stabilności, bezpieczeństwa i dobrobytu na kontynencie europejskim, aby uniknąć pojawienia się nowych linii podziału;
 2. potwierdza swe zaangażowanie na rzecz kontynuacji konkretnego i ukierunkowanego na osiągnięcie celów dialogu z Republiką Mołdowy, ale przywiązuje wielką wagę do wprowadzenia wyraźnych zapisów dotyczących praworządności i poszanowania praw człowieka przy jednoczesnym podkreśleniu, że dalsze zacieśnianie stosunków, w tym dzięki zawarciu nowego rozszerzonego porozumienia, powinno być uzależnione od rzeczywistego i widocznego zaangażowania ze strony mołdawskich władz na rzecz demokracji i praw człowieka;
 3. podkreśla że pełne przestrzeganie międzynarodowych norm demokratycznych przed wyborami, podczas ich trwania i po zakończeniu procesu wyborczego ma zasadnicze znaczenie dla dalszego rozwoju stosunków między Republiką Mołdowy a Unią Europejską;
 4. stanowczo potępia rozległą kampanię mającą na celu zastraszanie, poważne łamanie praw człowieka oraz wszelkie inne nielegalne działania przeprowadzone przez mołdawski rząd w następstwie wyborów parlamentarnych;
 5. nalega, aby mołdawskie władze natychmiast zaprzestały wszelkich nielegalnych aresztowań i przeprowadziły rządowe działania zgodnie z podjętymi przez ten kraj zobowiązaniami międzynarodowymi i obowiązkami wynikającymi z demokracji, praworządności i praw człowieka;
 6. jest szczególnie zaniepokojony bezprawnymi i bezpodstawnymi aresztowaniami oraz szeroko rozpowszechnionym łamaniem praw człowieka osób aresztowanych, zwłaszcza jeśli chodzi o prawo do życia, prawo do nie bycia poddawanym fizycznemu maltretowaniu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu, torturom i karom, jak i prawo do wolności i bezpieczeństwa, prawo do uczciwego procesu oraz prawo do organizowania zgromadzeń, zrzeszania się i wolności słowa, a także jest zaniepokojony faktem, że nadużycia te nadal mają miejsce;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

7. podkreśla, że na szczeblu krajowym należy podjąć dialog z udziałem rządu i partii opozycyjnych w ramach poważnych wysiłków na rzecz zasadniczej poprawy procedur demokratycznych i funkcjonowania instytucji demokratycznych w Republice Mołdowy i że w ramach tego dialogu należy niezwłocznie zająć się nieprawidłowościami odnotowanymi w ustaleniach Międzynarodowej Misji Obserwacji Wyborów;
8. podkreśla jednak, że wewnętrzne napięcia w Republice Mołdowy są bardzo duże i w związku z tym jest głęboko przekonany, że istnieje pilna potrzeba utworzenia niezależnej komisji śledczej z udziałem UE, Komitetu Rady Europy ds. zapobiegania torturom oraz niezależnych ekspertów, mającej na celu bezstronny i jawny proces dochodzenia;
9. zwraca się o postawienie przed sądem wszystkich osób odpowiedzialnych za przemoc wobec zatrzymanych; wzywa ponadto, by ustalenia komisji śledczej doprowadziły także do rzeczywistej reformy systemu prawnego i służb policyjnych w Republice Mołdowy;
10. wzywa do przeprowadzenia specjalnego dochodzenia w sprawie śmiertelnych ofiar wydarzeń, które miały miejsce po wyborach, a także w sprawie wszystkich zarzutów dotyczących gwałtów i złego traktowania aresztowanych oraz w sprawie politycznie motywowanych zatrzymań, takich jak w przypadku Anatola Mătăsaru i Gabriela Stati;
11. potępia kampanię zastraszania wszczętą przez mołdawskie władze przeciw dziennikarzom, przedstawicielom społeczeństwa obywatelskiego i partiom opozycyjnym, obejmującą zwłaszcza aresztowania i wydalenia dziennikarzy, przerwy w dostępie do stron internetowych i stacji telewizyjnych, nadawanie propagandy w kanałach publicznych i blokowanie przedstawicielom opozycji dostępu do mediów publicznych; uważa, że działania te mają na celu odizolowanie Republiki Mołdowy od krajowych i międzynarodowych mediów i społecznej kontroli; z ubolewaniem potępia kontynuowanie tego typu cenzury widocznej w korespondencji wysłanej przez ministra spraw wewnętrznych i ministra sprawiedliwości do organizacji pozarządowych, partii politycznych i mediów;
12. głęboko ubolewa nad decyzją władz mołdawskich o wydaleniu rumuńskiego ambasadora i o wprowadzeniu obowiązku wizowego dla obywateli tego państwa członkowskiego UE; podkreśla, że dyskryminacja obywateli UE na podstawie ich przynależności państwowej jest nie do przyjęcia, oraz wzywa władze mołdawskie, żeby przywróciły system bezwizowy dla obywateli Rumunii;
13. wzywa jednocześnie Radę i Komisję do dokonania przeglądu systemu wizowego UE w odniesieniu do Republiki Mołdowy w celu złagodzenia warunków udzielania wiz obywatelom Republiki Mołdowy, zwłaszcza wymogów finansowych, oraz umożliwienia wprowadzenia lepszych regulacji dotyczących podróży; ma jednak nadzieję, że Mołdawianie nie wykorzystają ulepszonych systemu ubiegania się o wize i podróżowania do rozpoczęcia masowych wyjazdów z kraju, lecz że zachęci ich to do aktywnego działania na rzecz dalszego rozwoju ojczyzny;
14. zauważa, że zarzuty jakoby jakiś kraj UE był zaangażowany w te wydarzenia wydają się bezpodstawne i nie były omawiane ani powtarzane podczas spotkań, jakie odbyła delegacja *ad hoc* w Republice Mołdowy;
15. domaga się natychmiastowych i konkretnych dowodów na potwierdzenie wszelkich zarzutów mołdawskiego rządu dotyczących rzekomo przestępczych czynów protestujących i udziału obcych rządów;
16. przyjmuje do wiadomości oświadczenia mołdawskich władz odnośnie do wszczęcia postępowania karnego w sprawie „próby przejęcia władzy państwowej w dniu 7 kwietnia 2009 r.” oraz wzywa do przeprowadzenia dochodzenia w sposób jawny i do wyjaśnienia wszystkich zarzutów stawianych przez mołdawskie władze odnośnie do ewentualnego udziału w tych wydarzeniach co najmniej jednego kraju trzeciego;
17. uważa za niedopuszczalne przedstawianie wszystkich protestów jako czynów przestępczych i jako rzekomego „spisku antykonstytucyjnego”, choć potępia wszystkie akty przemocy i wandalizmu; uważa, że pokojowe protesty były w znacznym stopniu spowodowane wątpliwościami dotyczącymi uczciwości wyborów, brakiem zaufania do instytucji publicznych i niezadowoleniem ze społecznej i gospodarczej sytuacji w Republice Mołdowy;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

18. uważa, że konstruktywny dialog z partiami opozycyjnymi, społeczeństwem obywatelskim i przedstawicielami organizacji międzynarodowych jest jedynym wyjściem z obecnej sytuacji w Republice Mołdowy;
19. podkreśla, że każde nowe wybory wymagają porozumienia pomiędzy opozycją a rządem w sprawie konkretnej poprawy procesu wyborczego;
20. powtórnie podkreśla znaczenie niezawisłości sądownictwa i domaga się podjęcia dalszych kroków w celu zagwarantowania niezależności redakcyjnej wszystkich mediów, w tym Radia Telewizji Mołdowa, a także zaprzestania wszelkich szykan wobec kanału ProTV i wszelkich pogroźek w związku z przedłużeniem mu licencji, a także domaga się znacznej poprawy mołdawskiego prawa wyborczego jako najważniejszych elementów wszelkich przyszłych wyborów i umacniania demokracji w Republice Mołdowy;
21. wyraża ubolewanie, że mołdawski rząd nie podjął żadnych starań na rzecz ułatwienia udziału w głosowaniu mieszkającym za granicą obywatelom Mołdawii zgodnie z sugestiami Komisji Weneckiej Rady Europy; wzywa władze Republiki Mołdowy do przyjęcia we właściwym czasie koniecznych środków, by to umożliwić;
22. podkreśla poważne rozbieżności pomiędzy wstępnym sprawozdaniem misji obserwacyjnej Biura OBWE ds. Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka w sprawie przeprowadzenia wyborów a oskarżeniami o szeroko rozpowszechnione nadużycia ze strony znacznej liczby mołdawskich organizacji pozarządowych; wskazuje, że rozbieżności takie należy uwzględnić w każdym przeprowadzanym w przyszłości przeglądzie działań monitorujących ze strony misji obserwacyjnej biura OBWE ds. Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka oraz udziału UE w międzynarodowych wyborczych misjach obserwacyjnych;
23. uważa, że w celu zachowania wiarygodności wobec ludności Republiki Mołdowy UE powinna zaangażować się w rozwiązanie obecnego problemu w sposób proaktywny, głęboki i wszechstronny; wzywa Radę do rozważenia możliwości wysłania do Republiki Mołdowy misji dotyczącej państwa prawnego w celu wsparcia organów ścigania w procesie reform, zwłaszcza w obszarach policji i wymiaru sprawiedliwości;
24. podkreśla, że Rada, Komisja i państwa członkowskie muszą w pełni wykorzystać europejską politykę sąsiedztwa, a w szczególności nowy program na rzecz partnerstwa wschodniego, celem wzmocnienia stabilności, zapewnienia lepszych rządów i zrównoważonego rozwoju gospodarczego w Republice Mołdowy i w innych krajach na wschodnich granicach Unii;
25. wzywa Komisję do zagwarantowania, aby fundusze UE udostępniane Republice Mołdowy w dziedzinie praw człowieka i podstawowych swobód miały szerszy zasięg, szczególnie poprzez pełne wykorzystanie europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka oraz postanowień europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa; wzywa Komisję do przedłożenia mu szczegółowego sprawozdania w sprawie wykorzystania wszystkich funduszy UE w Republice Mołdowy, ze szczególnym naciskiem na fundusze przyznane na dobre zarządzanie i rozwój demokracji;
26. wzywa Radę i Komisję, żeby wzmocniły mandat specjalnego przedstawiciela UE ds. Republiki Mołdowy zarówno w zakresie treści, jak i środków;
27. ponownie potwierdza wsparcie dla integralności terytorialnej Republiki Mołdowy oraz zwraca uwagę, że rozwiązanie kwestii naddniestrzańskiej wymaga silniej zaznaczonej roli UE;
28. podkreśla ponownie, że Unia Europejska musi dołożyć wszelkich starań, by zapewnić obywatelom Republiki Mołdowy prawdziwie europejską przyszłość; wzywa wszystkie siły polityczne w Republice Mołdowy i partnerów tego kraju, by nie wykorzystywali obecnego braku stabilności do zawrócenia Mołdowy z drogi ku Europie;
29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Zgromadzeniom Parlamentarnym Rady Europy i OBWE oraz rządowi i parlamentowi Republiki Mołdowy.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Sprawozdanie roczne dotyczące praw człowieka na świecie za rok 2008

P6_TA(2009)0385

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2008 oraz polityki UE w tym zakresie (2008/2336(INI))

(2010/C 212 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dziesiąte roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka (2008) (dokument Rady 14146/1/2008),
- uwzględniając art. 3, 6, 11, 13 i 19 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 177 i 300 Traktatu WE,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie istotne międzynarodowe akty dotyczące praw człowieka ⁽¹⁾,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając wszystkie konwencje praw człowieka ONZ oraz fakultatywne protokoły do nich,
- uwzględniając regionalne akty dotyczące praw człowieka, w tym m.in. Afrykańską kartę praw człowieka i ludów, protokół fakultatywny w sprawie praw kobiet w Afryce, Amerykańską konwencję praw człowieka oraz Arabską kartę praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie sytuacji w strefie Gazy ⁽²⁾ oraz konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 27 stycznia 2009 r. w sprawie procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie,
- uwzględniając wejście w życie w dniu 1 lipca 2002 r. Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz rezolucje Parlamentu dotyczące MTK ⁽³⁾,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi oraz Plan Unii Europejskiej z 2005 r. dotyczący najlepszych praktyk, standardów i procedur zwalczania handlu ludźmi i zapobiegania mu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając protokół nr 13 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dotyczący zniesienia kary śmierci we wszystkich okolicznościach,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania (konwencję przeciwko torturom),
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz protokół fakultatywny do niej,

⁽¹⁾ Wszelkie ważne teksty źródłowe – zob. tabelę w załączniku III do sprawozdania A6-0128/2007 Komisji Spraw Zagranicznych.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0025.

⁽³⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, s. 265; Dz.U. C 262 z 18.9.2001, s. 262; Dz.U. C 293 E z 28.11.2002, s. 88; Dz.U. C 271 E z 12.11.2003, s. 576; Teksty przyjęte, 22 maja 2008 r., P6_TA(2008)0238; Teksty przyjęte, 21 października 2008 r., P6_TA(2008)0496.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 311 z 9.12.2005, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między AKP a WE oraz umowę zmieniającą ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽³⁾ (europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka, EIDHR),
- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie praw człowieka na świecie,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie piątej i siódmej sesji Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych (UNHRC), przyjęte odpowiednio w dniach 7 czerwca 2007 r. ⁽⁴⁾ i 21 lutego 2008 r. ⁽⁵⁾ oraz w sprawie wyniku negocjacji dotyczących UNHRC,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 1 lutego 2007 r. ⁽⁷⁾ oraz z dnia 26 kwietnia 2007 r. ⁽⁸⁾ w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci, a także rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 września 2001 r. w sprawie okaleczania narządów płciowych kobiet ⁽⁹⁾, w której zadeklarowano, że wszelkie formy takiego okaleczania, bez względu na jego stopień, są aktem przemocy wobec kobiet i stanowią naruszenie ich praw podstawowych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania prowadzonych z krajami trzecimi dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka ⁽¹⁰⁾, w tym praw kobiet, do których należy wyraźnie odnosić się w każdym dialogu dotyczącym praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2008 r. w sprawie oceny sankcji UE jako elementu działań i polityki UE w obszarze praw człowieka ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie: 'W kierunku strategii UE na rzecz praw dziecka' ⁽¹²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie wolności słowa w Internecie ⁽¹³⁾,
- uwzględniając wszystkie swoje rezolucje w sprawie drastycznych przypadków łamania praw człowieka, demokracji i praworządności,
- uwzględniając Forum Praw Człowieka z udziałem organizacji pozarządowych z Unii Europejskiej, które odbyło się w Lizbonie w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych, która została podpisana przez Wspólnotę Europejską oraz przez większość jej państw członkowskich w dniu 30 marca 2007 r., a którą ustanowiono obowiązek uwzględnienia interesów i problemów osób niepełnosprawnych w działaniach dotyczących praw człowieka, skierowanych do państw trzecich,

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 14.12.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3; Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27.

⁽³⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 125 E z 22.5.2008, s. 220.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0065.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 107.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007, s. 91.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 775.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, s. 126.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 214.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0405.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 24.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 879.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- uwzględniając Deklarację Organizacji Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka oraz działania specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ ds. sytuacji obrońców praw człowieka,
 - uwzględniając Międzynarodową konwencję w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zniknięciami, przyjętą w grudniu 2006 r.,
 - uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego (MPH) ⁽¹⁾, dzieci w konfliktach zbrojnych oraz obrońców praw człowieka, a także w sprawie kary śmierci, tortur i innych form okrutnego, niehumanitarnego i poniżającego traktowania, dialogów na temat praw człowieka z państwami trzecimi, propagowania i ochrony praw dziecka, przemocy wobec kobiet oraz walki z wszelkimi formami dyskryminacji kobiet,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie misji obserwacji wyborów UE: cele, praktyka i przyszłe wyzwania ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2009 r. dotyczącą rozwoju Rady Praw Człowieka ONZ, w tym roli UE ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 45 oraz art. 112 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0264/2009),
- A. mając na uwadze, że prawa człowieka i ochrona tych praw opierają się na uznaniu godności istoty ludzkiej; mając na uwadze, że trzeba przypomnieć w tym kontekście wstęp do Powszechnej deklaracji praw człowieka: 'uznanie przyrodzonej godności oraz równych i niezbywalnych praw wszystkich członków wspólnoty ludzkiej jest podstawą wolności, sprawiedliwości i pokoju na świecie',
- B. mając na uwadze, że sprawiedliwość, wolność, demokracja i praworządność wypływają z prawdziwego uznania godności istoty ludzkiej, oraz mając na uwadze, że jest ono fundamentem praw człowieka,
- C. mając na uwadze, że dziesiąte Roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka (2008) opracowane przez Radę i Komisję zawiera ogólny przegląd działań instytucji UE w zakresie praw człowieka wewnątrz Unii Europejskiej i poza jej granicami,
- D. mając na uwadze, że celem niniejszej rezolucji jest przeanalizowanie, ocena, a w niektórych przypadkach konstruktywna krytyka działań Komisji, Rady i Parlamentu w zakresie praw człowieka,
- E. mając na uwadze, że sytuacja wewnętrzna Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka ma bezpośredni wpływ na jej wiarygodność i zdolność do realizacji skutecznej zewnętrznej polityki praw człowieka,
- F. mając na uwadze, że trzeba poświęcić więcej uwagi przestrzeganiu podstawowych praw człowieka, szczególnie praw politycznych, w ramach negocjowania i stosowania dwustronnych lub regionalnych porozumień handlowych, nawet jeśli są zawierane z ważnymi partnerami handlowymi,
- G. mając na uwadze, że w umowach zawieranych przez Unię Europejską i jej partnerów z krajów trzecich należy przestrzegać klauzuli dotyczącej praw człowieka,

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 23.12.2005, s. 4.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0194.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0021.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

H. mając na uwadze, że polityka wspierająca prawa człowieka jest nadal zagrożona w wielu regionach świata, ponieważ naruszaniu praw człowieka nieodłącznie towarzyszą starania sprawców naruszeń, aby ograniczyć wpływ tej polityki, szczególnie w krajach, gdzie naruszenia praw człowieka są istotne dla zachowania władzy przez niedemokratyczny rząd,

1. jest zdania, że UE powinna prowadzić spójną i konsekwentną politykę obrony i wspierania praw człowieka na całym świecie, oraz podkreśla konieczność skuteczniejszego prowadzenia tego rodzaju polityki;

2. podtrzymuje swoje przekonanie, że w celu poprawy wspierania praw człowieka Unia Europejska powinna wzmocnić wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz że należy dopilnować, aby wspieranie praw człowieka jako główny cel WPZiB określony w art. 11 Traktatu o Unii Europejskiej było ściśle wdrażane w dialogach prowadzonych przez UE i w jej stosunkach instytucjonalnych ze wszystkimi krajami świata;

3. wzywa Radę i Komisję do zwiększenia starań w celu poprawy zdolności Unii Europejskiej do szybkiego reagowania na naruszanie praw człowieka przez państwa trzecie; podkreśla ważną rolę UE w kwestiach problematyki praw człowieka w obecnym świecie oraz swoje zwiększone oczekiwania pod tym względem; wzywa do przyjęcia wspólnego stanowiska UE w zakresie ochrony praw człowieka zarówno w jej polityce zewnętrznej, jak i na jej własnym terytorium;

4. wzywa do utrzymania najwyższej czujności w kwestii poszanowania klauzuli dotyczącej praw człowieka w umowach zawieranych przez Unię Europejską z krajami trzecimi, jak również do systematycznego umieszczania przedmiotowej klauzuli w przyszłych umowach; przypomina, że klauzula dotycząca praw człowieka, ze względu na swoją funkcję istotnego elementu, obowiązuje w odniesieniu do całości postanowień umowy; po raz kolejny nalega, by klauzuli tej towarzyszył każdorazowo prawdziwy mechanizm wdrażania;

Roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka (2008)

5. podkreśla znaczenie Rocznych sprawozdań UE na temat praw człowieka dla analizy i oceny polityki Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka oraz uznaje pozytywną rolę działań instytucji UE w tym zakresie;

6. powtarza swój apel o zapewnienie szerszych i dokładniejszych informacji potrzebnych do oceny polityki oraz o przedstawienie propozycji i wytycznych w celu usprawnienia ogólnego podejścia, zminimalizowania ewentualnych sprzeczności oraz dostosowania priorytetów politycznych w poszczególnych krajach, tak aby móc przyjąć krajową strategię w dziedzinie praw człowieka lub przynajmniej rozdział dotyczący tej kwestii w krajowym dokumencie strategicznym; powtarza wezwanie do regularnej, okresowej oceny stosowania i efektów polityki Unii Europejskiej, jej instrumentów i inicjatyw w zakresie praw człowieka w państwach trzecich; wzywa Radę i Komisję do opracowania odrębnych, wymiernych wskaźników i poziomów docelowych pozwalających zmierzyć skuteczność prowadzonej polityki;

7. z zadowoleniem przyjmuje publiczną prezentację sprawozdania za 2008 r. przez Radę i Komisję podczas posiedzenia podkomisji PE ds. praw człowieka, które odbyło się w dniu 4 listopada 2008 r. i zbiegło się z 60. rocznicą przyjęcia Powszechnej deklaracji praw człowieka w dniu 10 grudnia 1948 r., a także jego prezentację podczas sesji plenarnej w tym samym dniu, w którym uhonorowano Hu Jia z Chin przyznawaną co roku Nagrodą im. Sacharowa na rzecz wolności myśli;

8. ponownie wzywa Radę i Komisję do wskazania krajów 'będących przedmiotem szczególnej troski', w których wspieranie praw człowieka nastęcza szczególnych trudności, a także krajów, w których prawa człowieka są łamane, oraz wzywa Radę i Komisję do opracowania w tym celu kryteriów pozwalających zmierzyć wyniki poszczególnych krajów w zakresie przestrzegania praw człowieka, umożliwiając w ten sposób ustanowienie konkretnych priorytetów politycznych;

9. wzywa Radę i Komisję do zwiększenia wysiłków mających na celu sprawienie, aby roczne sprawozdanie na temat praw człowieka dotarło do jak największej liczby osób; jednocześnie wzywa do przeprowadzenia publicznych kampanii informacyjnych, dzięki którym stałyby się bardziej widoczna rola Unii Europejskiej w tej dziedzinie;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

10. wzywa Radę i Komisję do przeprowadzania okresowych badań w celu przeanalizowania wpływu działań Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka na społeczeństwo oraz wiedzy na ten temat tych działań, jaką ono posiada;

11. stwierdza, że w sprawozdaniu pokazano, że pomimo badań przeprowadzonych w różnych państwach członkowskich Unia Europejska nie dokonała oceny praktyk państw członkowskich w odniesieniu do polityki rządu Stanów Zjednoczonych za prezydentury George'a Busha dotyczącej walki z terroryzmem;

12. zgodnie z rezolucją przyjętą jednogłośnie przez peruwiański Kongres w kwietniu 2009 r. wzywa Radę, aby rozważyła wpisanie Movimiento Revolucionario Túpac Amaru (MRTA) na europejską listę organizacji terrorystycznych;

13. podkreśla, że, w ocenie wielu grup opiniotwórczych na świecie, realizacja polityki migracyjnej stanowi wyzwanie dla wiarygodności działań zewnętrznych Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka;

Działalność Rady i Komisji w dziedzinie praw człowieka na arenie międzynarodowej

14. jest zdania, że poprawa ilościowa i jakościowa pracy sekretariatu Rady ds. praw człowieka pozwoli Unii Europejskiej wyeksponować działalność na rzecz wspierania i egzekwowania praw człowieka w ramach polityki zewnętrznej; oczekuje, że powołanie w przyszłości wysokiego przedstawiciela do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, który będzie również pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Komisji, znacznie zwiększy spójność i skuteczność działań UE, jeżeli traktat z Lizbony wejdzie w życie;

15. uważa za niezwykle istotne, aby z uwagi na znaczenie kwestii praw człowieka w sytuacjach konfliktu i po jego zakończeniu kompetencje wszystkich specjalnych przedstawicieli Unii Europejskiej obejmowały wyraźnie wspieranie i egzekwowanie praw człowieka;

16. powtarza apel do Komisji o zachęcanie państw członkowskich Unii Europejskiej i państw trzecich, z którymi trwają negocjacje dotyczące ewentualnego przystąpienia lub zacieśnienia stosunków, aby podpisały i ratyfikowały wszystkie kluczowe konwencje ONZ i Rady Europy dotyczące praw człowieka oraz protokoły fakultatywne do nich oraz aby podjęły współpracę w ramach międzynarodowych procedur i mechanizmów w dziedzinie praw człowieka; domaga się zwłaszcza zawarcia umowy ramowej między Unią Europejską i UNCHR w celu wspierania ratyfikacji i wdrożenia przez wszystkie państwa członkowskie konwencji ONZ;

17. wzywa Radę i Komisję do dalszych energicznych starań o powszechną ratyfikację statutu rzymskiego oraz o przyjęcie niezbędnych krajowych przepisów wykonawczych zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽¹⁾ oraz zgodnie z nawiązującym do wspólnego stanowiska planem działań z 2004 r.; zwraca się o objęcie podobnymi staraniami ratyfikacji i wdrożenia umowy w sprawie przywilejów i immunitetów MTK, która jest ważnym narzędziem operacyjnym Trybunału; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po ratyfikacji statutu rzymskiego przez Madagaskar, Wyspy Cooka i Surinam w 2008 r. liczba jego sygnatariuszy wzrosła w lipcu 2008 r. do 108; wzywa Republikę Czeską, jako jedyne państwo członkowskie UE, które nie ratyfikowało jeszcze statutu rzymskiego, aby uczyniła to bezzwłocznie ⁽²⁾; apeluje do Rumunii o uchylenie dwustronnego porozumienia ze Stanami Zjednoczonymi o niewydawaniu osób;

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 18.6.2003, s. 67.

⁽²⁾ Do dnia 18 lipca 2008 r. statutu rzymskiego nie ratyfikowało jeszcze 85 państw: Algieria, Angola, Armenia, Azerbejdżan, Bahamy, Bahrajn, Bangladesz, Białoruś, Bhutan, Brunei, Kamerun, Republika Zielonego Przylądka, Chile, Chiny, Wybrzeże Kości Słoniowej, Kuba, Republika Czeska, Korea Północna, Egipt, Salwador, Gwinea Równikowa, Erytrea, Etiopia, Grenada, Gwatemala, Gwinea Bissau, Haiti, Indie, Indonezja, Iran, Irak, Izrael, Jamajka, Kazachstan, Kiribati, Kuwejt, Kirgistan, Laos, Liban, Libia, Malezja, Malediwy, Mauretania, Federacja Mikronezji, Mołdawia, Monako, Maroko, Mozambik, Związek Myanmar/Birma, Nepal, Nikaragua, Oman, Pakistan, Palau, Papua Nowa Gwinea, Filipiny, Katar, Rosja, Rwanda, Saint Lucia, Wyspy Świętego Tomasza i Książęca, Arabia Saudyjska, Seszele, Singapur, Wyspy Salomona, Somalia, Sri Lanka, Sudan, Suazi, Syria, Tajlandia, Togo, Tonga, Tunezja, Turcja, Turkmenistan, Tuvalu, Ukraina, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Stany Zjednoczone, Uzbekistan, Vanuatu, Wietnam, Jemen, Zimbabwe.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

18. zwraca się do wszystkich prezydencji UE, by poruszały kwestię znaczenia współpracy z MTK na wszystkich szczytach UE i we wszystkich dialogach UE z krajami trzecimi, w tym na szczycie UE-Rosja i w dialogu UE-Chiny, a także wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do intensywniejszej współpracy z Trybunałem oraz do zawarcia umów dwustronnych dotyczących egzekwowania wyroków oraz ochrony świadków i ofiar; pozytywnie ocenia ponadto porozumienie o współpracy i pomocy między UE a MTK i na tej podstawie wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do udzielania Trybunałowi wszelkiej niezbędnej pomocy w prowadzonych przez niego sprawach, w tym wsparcia w terenie; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje pomoc Belgii i Portugalii w aresztowaniu i wydaniu MTK Jeana-Pierre'a Bemby w maju 2008 r.;

19. wzywa do bezzwłocznego ratyfikowania Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych przez Wspólnotę Europejską i jej państwa członkowskie; podkreśla, że protokół fakultatywny do konwencji powinien być postrzegany jako jej nieodłączna część oraz wzywa do równoczesnego przystąpienia do konwencji i protokołu ⁽¹⁾;

20. podkreśla konieczność zwiększenia aktywności Unii Europejskiej i jej państw członkowskich w zakresie praw człowieka i problemów demokracji w ramach ich udziału w różnego rodzaju forach międzynarodowych w 2009 r., w tym w pracach Rady Praw Człowieka ONZ, Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, Rady Ministerialnej Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz Rady Europy;

21. z zadowoleniem przyjmuje finansowaną przez EIDHR konferencję obrońców praw człowieka, która odbyła się w Parlamencie Europejskim w Brukseli w dniach 7-8 października 2008 r., jako jedną z najważniejszych inicjatyw międzyinstytucjonalnych Parlamentu Europejskiego, Komisji Europejskiej i Organizacji Narodów Zjednoczonych, uświetniającą 60. rocznicę uchwalenia Powszechnej deklaracji praw człowieka;

22. z zadowoleniem przyjmuje współpracę Unii Europejskiej i Rady Europy, która odbywa się na mocy Protokołu ustaleń podpisanego w maju 2007 r.; z zadowoleniem przyjmuje zorganizowanie posiedzeń czterostronnych w dniach 23 października 2007 r. i 10 marca 2008 r. z udziałem prezydencji UE, Komisji, Sekretarza Generalnego Rady Europy oraz przewodniczącego Komitetu Ministerialnego Rady Europy; potwierdza znaczenie dalszego wspierania współpracy w dziedzinie praw człowieka, praworządności oraz demokracji pluralistycznej, które są wspólnymi wartościami obu wspomnianych organizacji i wszystkich państw członkowskich UE;

23. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie podpisane w dniu 18 czerwca 2008 r. między Komisją a Radą Europy dotyczące współpracy w ramach Agencji Praw Podstawowych UE; podkreśla, że porozumienie zawiera postanowienia dotyczące organizowania regularnych posiedzeń, wymiany informacji oraz koordynacji działalności;

24. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie Konwencji o broni kasetowej podczas konferencji dyplomatycznej, która odbyła się w Dublinie w dniach 19–30 maja 2008 r.; wyraża zaniepokojenie faktem, że nie wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej podpisały traktat podczas zwołanej w tym celu konferencji w Oslo w dniu 3 grudnia 2008 r., oraz zwraca się do nich o jej bezzwłoczne podpisanie ⁽²⁾; zwraca uwagę, że konwencja wprowadza natychmiastowy i bezwarunkowy zakaz stosowania wszelkiego rodzaju broni kasetowej, gdyż powoduje ona niedopuszczalne szkody wśród ludności cywilnej;

25. z zadowoleniem przyjmuje współpracę Serbii w aresztowaniu Radovana Karadžicia i jego przekazaniu Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu ds. Byłej Jugosławii (MTKB); z zaniepokojeniem odnotowuje, że Ratko Mladić i Goran Hadžić w dalszym ciągu przebywają na wolności i nie zostali jeszcze postawieni przed MTKBJ; w tej kwestii wzywa władze serbskie do pełnej współpracy z Trybunałem, która powinna doprowadzić do aresztowania i przekazania wszystkich pozostałych oskarżonych, a tym samym otworzyć drogę do ratyfikacji umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu;

⁽¹⁾ Stan na listopad 2008 r.: Austria, Węgry, Słowenia i Hiszpania ratyfikowały zarówno konwencję, jak i protokół fakultatywny.

⁽²⁾ Spośród państw członkowskich UE do tej pory konwencji nie podpisały: Cypr, Estonia, Finlandia, Grecja, Łotwa, Litwa, Polska, Rumunia i Słowacja.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

26. apeluje do wszystkich państw członkowskich o pełną współpracę w ramach mechanizmów międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości, szczególnie w doprowadzaniu przed sąd uciekinierów; z głębokim zaniepokojeniem zauważa, że Sudan nadal nie doprowadził do aresztowania Ahmada Muhammada Haruna ('Ahmada Haruna') i Alego Muhammada Ali Abd-Al-Rahmana ('Alego Kushayba') i przekazania ich MTK, co stanowi lekceważenie zobowiązań wynikających z rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593 (2005); zdecydowanie potępia odwet ze strony Sudanu po wydaniu przez MTK nakazu aresztowania prezydenta al-Bashira i wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu niedawnej fali represji wobec obrońców praw człowieka, która doprowadziła w czerwcu 2008 r. do aresztowania Mohammeda el-Sari, którego skazano na 17 lat więzienia za współpracę z MTK; wyraża zadowolenie w związku z niedawnym zwolnieniem Hassana al-Turabiego, przywódcy głównego ugrupowania opozycyjnego, Ludowej Partii Kongresowej, po dwóch miesiącach aresztu za oświadczenie nawołujące prezydenta al-Bashira do poniesienia odpowiedzialności politycznej za zbrodnie popełnione w Darfurze; przypomina ponadto swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie Sudanu i Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) ⁽¹⁾ i raz jeszcze wzywa prezydencje UE i państwa członkowskie do dotrzymania i realizacji ich własnych słów zawartych w oświadczeniu UE z marca 2008 r. i w konkluzjach Rady w sprawie Sudanu z czerwca 2008 r., gdzie stwierdzono, że UE 'jest gotowa rozważyć wprowadzenie środków skierowanych przeciwko osobom odpowiedzialnym za brak współpracy z MTK, jeżeli nadal nie będzie spełniony obowiązek wynikający z rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593 w sprawie współpracy z MTK';

27. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie dnia 26 stycznia 2009 r. pierwszego w historii procesu przed MTK, przeciwko Thomasowi Lubandze z Demokratycznej Republiki Konga (DRK) i zauważa, że jest to pierwszy proces w historii międzynarodowego prawa karnego, w którym ofiary aktywnie uczestniczą w postępowaniu; w tym kontekście apeluje do MTK o zintensyfikowanie wysiłków, by zaangażować w proces konstruktywną interakcję z MTK społeczności w krajach znajdujących się w sytuacjach kryzysowych, co pozwoli promować zrozumienie i poparcie dla jego mandatu i sprostać oczekiwaniom, a także umożliwi tym społecznościom śledzenie i zrozumienie procesu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych; z zadowoleniem przyjmuje współpracę DRK w przekazaniu MTK Thomasa Lubangi, Germaina Katangi i Mathieu Ngudjolo; ubolewa jednak, że wydany przez MTK nakaz aresztowania Bosco Ntagandy nie został jeszcze wykonany, i wzywa uczestników zbliżających się posiedzeń Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych, by zażądali niezwłocznego aresztowania i wydania MTK Bosco Ntagandy; zauważa z niepokojem, że i tak już niestabilna sytuacja w DRK ostatnio jeszcze się pogorszyła w wyniku kolejnych ataków Bożej Armii Oporu, która w okresie od 24 grudnia 2008 r. do 13 stycznia 2009 r. dokonała na północy DRK brutalnej masakry co najmniej 620 cywilów i porwała ponad 160 dzieci; dlatego też podkreśla pilną potrzebę aresztowania dowódców Bożej Armii Oporu, czego żądał Parlament w rezolucji z dnia 21 października 2008 r. w sprawie oskarżenia i osądzenia Josepha Kony'ego przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym ⁽²⁾; z zaniepokojeniem odnotowuje, że wystawione przez MTK nakazy aresztowania czterech członków Bożej Armii Oporu w Ugandzie nadal nie zostały wykonane;

28. z zadowoleniem odnotowuje pierwsze obiecujące oświadczenia nowej administracji USA w sprawie MTK, uznające, że MTK 'prawdopodobnie stanie się ważnym i wiarygodnym narzędziem pozwalającym stawiać przed wymiarem sprawiedliwości wysokich rangą przywódców odpowiedzialnych za potworności popełnione w Kongu, Ugandzie i Darfurze' ⁽³⁾, a także wzywa USA do ponownego złożenia podpisu i do większego zaangażowania się w prace MTK, zwłaszcza poprzez współpracę w sytuacjach podlegających dochodzeniu lub wstępnej analizie MTK;

29. z równym zadowoleniem odnotowuje przyjęcie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ Deklaracji praw ludów tubylczych, stanowiącej ramy, na podstawie których państwa mogą chronić i wspierać prawa ludności tubylczej bez wykluczenia czy dyskryminacji; apeluje zatem do Komisji o kontrolę nad wykonaniem deklaracji, szczególnie poprzez EIDHR, a także o nakłonienie wszystkich państw członkowskich do pilnego ratyfikowania Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 169 dotyczącej ludności tubylczej i plemiennej, która potwierdza – jako akt prawnie wiążący – zasady ustanowione w przedmiotowej deklaracji; z zadowoleniem przyjmuje jednak działalność Komisji skierowaną do ludności tubylczej, a także projekt zatytułowany 'Propagowanie praw ludności tubylczej i plemiennej poprzez porady prawne, budowanie zdolności i dialog' zainicjowany przez Komisję Europejską i MOP jako projekt wspólnego zarządzania; zauważa, że prawie 20 lat po wejściu w życie konwencji MOP ratyfikowały ją jedynie trzy

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0238.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0496.

⁽³⁾ Oświadczenie ambasador Susan E. Rice, stałej przedstawiciel USA, w sprawie poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego, złożone na posiedzeniu Rady Bezpieczeństwa w dniu 29 stycznia 2009 r.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

państwa członkowskie, a mianowicie Dania, Holandia i Hiszpania; zachęca zatem do podejmowania inicjatyw szerzących wiedzę na temat tego ważnego aktu prawnego oraz podnoszących jego skuteczność na całym świecie poprzez zapewnienie jego ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie;

30. powtarza apel o opracowanie europejskiej strategii ramowej w sprawie Romów ze względu na szczególną sytuację socjalną społeczności romskich w Unii Europejskiej, w krajach kandydujących oraz w krajach uczestniczących w procesie stabilizacji i stowarzyszenia; z zadowoleniem odnotowuje zorganizowany przez Komisję pierwszy szczyt unijno-romski, który odbył się we wrześniu 2008 r. pod wspólnym patronatem przewodniczącego Komisji oraz prezydencji francuskiej, a którego celem było wsparcie zdecydowanych starań o rozwiązanie konkretnych problemów oraz o zapewnienie mechanizmów pozwalających na lepsze zrozumienie sytuacji Romów w całej Europie;

31. z zadowoleniem przyjmuje konsensus osiągnięty na konferencji przeglądowej procesu durbańskiego w sprawie dokumentu dotyczącego jej wyników w dniu 21 kwietnia 2009 r., jako kontynuacji Światowej Konferencji przeciwko Rasizmowi, który między innymi przewiduje pełną ochronę wolności wypowiedzi określonej w prawie międzynarodowym, ponownie i z większą mocą apeluje o ochronę praw imigrantów oraz uznaje występowanie licznych i coraz poważniejszych form dyskryminacji; potępia przemówienie prezydenta Mahmouda Ahmadinejada sprzeczne z duchem i celem konferencji, a mianowicie ze zwalczaniem plagi rasizmu; z zadowoleniem przyjmuje sesje merytoryczne Rady Praw Człowieka ONZ – odgrywającej rolę komitetu przygotowawczego konferencji przeglądowej – które odbyły się w dniach 21 kwietnia – 21 kwietnia – 2 maja 2008 r. oraz 6–17 października 2008 r.;

32. wyraża rozczarowanie z powodu braku wiodącej roli Rady i niezdolności państw członkowskich do uzgodnienia wspólnej strategii podczas przeglądowej konferencji zobowiązań powziętych w Durbanie w dziedzinie walki przeciwko rasizmowi, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i pochodnym formom nietolerancji, która to konferencja odbyła się w Genewie w dniach 20-24 kwietnia 2009 r. (Durban II); wyraża głębokie ubolewanie z powodu braku jedności i współpracy, szczególnie w obliczu spodziewanego rozszerzenia zakresu polityki zagranicznej UE na mocy nowego traktatu UE; wzywa Komisję i szczególnie Radę do wyjaśnienia Parlamentowi, czy planowana była strategia UE i jakie działania podjęto w celu uzgodnienia wspólnego stanowiska, oraz do przedłożenia sprawozdania w sprawie rozwoju wydarzeń i konsekwencji rezultatów konferencji Durban II;

33. z zadowoleniem przyjmuje zorganizowane przez Komisję w marcu 2008 r. drugie Europejskie forum na temat praw dziecka, podczas którego skoncentrowano się na mechanizmach ostrzegawczych dotyczących zaginionych dzieci, a także na kwestiach ubóstwa i wykluczenia społecznego dzieci, ze szczególnym uwzględnieniem dzieci romskich;

34. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie roku 2008 Europejskim Rokiem Dialogu Międzykulturowego, który został zaproponowany przez Komisję, a ustanowiony decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady; przypomina, że dialog międzykulturowy ma do odegrania coraz większą rolę w rozwijaniu europejskiej tożsamości i obywatelstwa; apeluje do państw członkowskich i Komisji, aby przedstawiły strategię propagowania dialogu międzykulturowego, wspierały w ramach swoich kompetencji cele Sojuszu Cywilizacji oraz utrzymywały wsparcie polityczne dla tego Sojuszu;

Rada Praw Człowieka ONZ

35. z zadowoleniem przyjmuje prace Rady i podkreśla jej kluczową rolę w całej konstrukcji ONZ, a także jej możliwości w zakresie tworzenia cennych podstaw dla wielostronnej aktywności Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka; zwraca uwagę, że ten nowy organ powinien kontynuować działalność, aby zdobyć większą wiarygodność;

36. podkreśla nieodzowną rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego dla skuteczności działań Rady Praw Człowieka ONZ;

37. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie powszechnego przeglądu okresowego oraz pierwszą turę tego przeglądu, która miała miejsce w kwietniu i maju 2008 r. i zakończyła się przyjęciem sprawozdań z wyników podczas sesji plenarnej Rady Praw Człowieka ONZ w czerwcu 2008 r.; zwraca uwagę, że wdrożenie pierwszych dwóch cykli nowego mechanizmu potwierdziło możliwości powszechnego przeglądu okresowego, oraz ma nadzieję, że wdrożenie mechanizmu powszechnego przeglądu okresowego pozwoli osiągnąć konkretne rezultaty i ulepszenia; wzywa Radę i Komisję do uważnego obserwowania i monitorowania postępów przeglądu oraz wzywa Radę do zasięgnięcia opinii Parlamentu w tej sprawie;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

38. zauważa, że – jak podkreślono w sprawozdaniu rocznym – państwa członkowskie UE są w Radzie Praw Człowieka ONZ mniejszością; apeluje do instytucji UE i do jej państw członkowskich o podjęcie wspólnych wysiłków celem zaradzenia tej sytuacji dzięki tworzeniu korzystnych sojuszy z państwami i podmiotami pozapaństwowymi prowadzącymi walkę o powszechność i niepodzielność praw człowieka;

39. w tym kontekście wzywa Radę i Komisję do wzmocnienia kontaktów z demokratycznymi rządami z innych grup regionalnych należących do Rady w celu zwiększenia szans na powodzenie inicjatyw służących zapewnieniu przestrzegania zasad zapisanych w Powszechnej deklaracji praw człowieka; zwraca się do Komisji o przedstawienie rocznego sprawozdania opisującego wzory zachowań podczas głosowania w ONZ w sprawach dotyczących praw człowieka oraz analizującego, w jaki sposób wpływa na nie polityka UE i jej państw członkowskich oraz polityka innych bloków;

40. wzywa do wzmocnionej współpracy między Radą Europy i Unią Europejską w dziedzinie wspierania praw mniejszości i ochrony języków regionalnych i mniejszościowych, przy wykorzystaniu narzędzi prawnych dotyczących niedyskryminacji do propagowania różnorodności i tolerancji;

41. potwierdza ogromne znaczenie specjalnych procedur i mandatów krajowych w ramach Rady Praw Człowieka ONZ; jest zdania, że należy zapewnić przejrzystość procesu przedłużenia mandatów; z zadowoleniem przyjmuje nowy informator na temat specjalnych procedur ONZ oraz nalega na kontynuowanie starań na rzecz powołania niezależnych, doświadczonych kandydatów w sposób reprezentatywny, według kryterium geograficznego, jak i pod względem płci; zwraca uwagę na niedawne zmiany w mandatach tematycznych i krajowych; z zadowoleniem przyjmuje nowo ustanowione mandaty tematyczne dotyczące współczesnych form niewolnictwa oraz dostępu do wody pitnej i urządzeń sanitarnych; z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie mandatu specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Sudanie do czerwca 2009 r.;

42. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE zaproponowała zorganizowanie w październiku 2007 r. specjalnej sesji Rady Praw Człowieka ONZ na temat Birmy, która doprowadziła do uchwalenia w czerwcu 2008 r. rezolucji potępiającej systematyczne naruszanie praw człowieka oraz rekrutację dzieci-żołnierzy w Birmy, a także wzywającej władze tego kraju do bezwarunkowego i natychmiastowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych;

Wyniki w zakresie wytycznych Unii Europejskiej dotyczących praw człowieka

43. jest zdania, że pomimo opóźnienia w ostatecznej ratyfikacji traktatu z Lizbony przygotowania do utworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych powinny zostać aktywnie wykorzystane w celu zharmonizowania podejścia w ramach zagranicznych misji państw członkowskich i Komisji w dziedzinie praw człowieka poprzez połączenie struktur i personelu w celu stworzenia prawdziwych ambasad Unii Europejskiej;

44. dostrzega dążenie prezydencji słoweńskiej i francuskiej do sfinalizowania wytycznych Unii Europejskiej dotyczących praw dziecka; z niecierpliwością czeka na spodziewane w przyszłym roku projekty konkretnych środków wykonawczych skoncentrowanych na wdrażaniu całościowego, kompleksowego podejścia wyrażonego w najważniejszych wytycznych;

45. uważa, że należy przyjąć środki niezbędne do zapewnienia bardziej systematycznego monitorowania kwestii dotyczących praw człowieka przez misje UE, np. poprzez wyznaczenie punktów ogniskowych dotyczących praw człowieka oraz włączenie do programów szkolenia personelu misji UE wytycznych nt. praw człowieka i ich wdrażania;

Sytuacja kobiet, przemoc wobec kobiet, morderstwa kobiet

46. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że prezydencja francuska w drugiej połowie 2008 roku uznała problematykę sytuacji kobiet za nowy priorytet działań Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka; podkreśla zwłaszcza potrzebę stawienia czoła takim tragicznym zjawiskom, jak przemoc wobec kobiet (w tym okaleczanie kobiecych narządów płciowych) i morderstwa kobiet (w tym aborcja selektywna ze względu na płeć płodu);

Czwartek, 7 maja 2009 r.

47. zważywszy fakt, że społeczność międzynarodowa nie doprowadziła do poprawy sytuacji w Zimbabwie, która stanowi klęskę w dziedzinie praw człowieka, wzywa Radę i państwa członkowskie do zbadania przyczyn tego stanu rzeczy, opracowania skuteczniejszej polityki i poinformowania Parlamentu, jakie działania zamierzają podjąć, z uwzględnieniem zakresu stosunków między UE i jej państwami członkowskimi a licznymi krajami afrykańskimi, zwłaszcza w Afryce południowej;

48. z zadowoleniem przyjmuje fakt przyjęcia nowych wytycznych z dnia 8 grudnia 2008 r., ustanawiających kompleksową strategię mającą na celu intensyfikację działań UE na rzecz zwiększenia bezpieczeństwa kobiet, szczególnie w krajach dotkniętych konfliktem, a także w innych krajach; ubolewa jednak na faktem, że Parlament nie był bardziej zaangażowany w opracowanie tych nowych wytycznych, i nawołuje w tym kontekście do ustanowienia w przyszłości mechanizmu konsultacji z Parlamentem zarówno w fazie opracowywania, jak i oceny i przeglądu tych nowych wytycznych;

49. niemniej jednak podkreśla braki w opracowywaniu polityki Unii Europejskiej w zakresie ochrony praw człowieka w przypadku kobiet; braki te zostały odzwierciedlone w sprawozdaniu Rady, która, dokonując oceny różnych kwestii związanych z tym tematem, jest w stanie podać niewiele wiążących się z nim elementów;

Kara śmierci

50. przypomina rezolucję w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci (rezolucję nr 62/149), przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 18 grudnia 2007 r., w której wezwano do ogłoszenia powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci; podkreśla, że rezolucja kończy się wezwaniem państw członkowskich ONZ do ogłoszenia moratorium na egzekucje w celu zniesienia kary śmierci;

51. z zadowoleniem przyjmuje Wspólną deklarację przeciwko karze śmierci podpisaną w dniu 10 października 2008 r. przez przewodniczących Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w imieniu UE oraz przez przewodniczącego Zgromadzenia Parlamentarnego, przewodniczącego Komitetu Ministrów oraz Sekretarza Generalnego Rady Europy, w dniu, w którym co roku obchodzony jest Europejski Dzień przeciwko Karze Śmierci; przypomina, że wprowadzenie zakazu kary śmierci jest jednym z kluczowych postanowień Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, której art. 2 wyraźnie stanowi: 'Nikt nie może być skazany na karę śmierci ani poddany jej wykonaniu';

52. z zadowoleniem przyjmuje zmienioną i zaktualizowaną wersję wytycznych UE w sprawie kary śmierci; przypomina, że UE sprzeciwia się karze śmierci w każdych okolicznościach, i ponownie podkreśla, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do umocnienia godności ludzkiej oraz dalszego rozwoju praw człowieka;

53. wzywa prezydencję, aby zachęciła Włochy, Litwę, Polskę i Hiszpanię, które podpisały Protokół nr 13 do europejskiej konwencji praw człowieka, dotyczący zniesienia kary śmierci w każdych okolicznościach, lecz nadal go nie ratyfikowały, aby to uczyniły; przyznaje przy tym, że wytyczne dotyczące kary śmierci mogłyby być stosowane z większą spójnością, gdyby państwa członkowskie podpisywały i ratyfikowały tego rodzaju protokoły i konwencje;

54. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kara śmierci jest coraz rzadziej stosowana, i że została zniesiona w 2008 r. w przypadku wszystkich przestępstw w Rwandzie i Uzbekistanie; z zadowoleniem przyjmuje projekt irańskiego kodeksu karnego, w którym zakazano skazywania na śmierć przez ukamienowanie, oraz apeluje do parlamentu irańskiego o uchwalenie kodeksu karnego wprowadzającego całkowity zakaz kamienowania; potępia fakt, że w irańskim reżimie wciąż wydawane są i wykonywane wyroki śmierci wobec oskarżonych poniżej 18. roku życia (zwłaszcza tych, których jedyną 'zbrodnią' jest według prawa szariatatu odbycie stosunków homoseksualnych); podkreśla, że Iran to jedyny kraj, w którym w 2008 r. dokonano egzekucji nieletnich przestępców; jest głęboko zaniepokojony faktem, że co najmniej 130 dalszych nieletnich przestępców oczekuje w Iranie na wykonanie kary śmierci; ponownie potępia coraz częstsze stosowanie kary śmierci przez władze irańskie, co plasuje je na drugim miejscu po Chinach w czołówce krajów, w których odnotowywana jest największa liczba egzekucji; odnotowuje, że nie wydano ani jednego wyroku śmierci w Gwatemali; wyraża jednak zaniepokojenie możliwością ponownego egzekwowania kary śmierci; apeluje zatem do rządu gwatemalskiego o rzetelne zobowiązanie się do ogłoszenia całkowitego moratorium

Czwartek, 7 maja 2009 r.

na wykonywanie kary śmierci; z zadowoleniem przyjmuje jednak decyzje podjęte przez prezydenta Alvara Coloma w marcu 2008 r., które mogą doprowadzić do zniesienia kary śmierci w Gwatemali; wyraża zaniepokojenie utrzymaniem kary śmierci w ustawodawstwie krajowym w Peru; zwraca uwagę, że od 2007 r. wszystkie wyroki kary śmierci w Chinach są ponownie rozpatrywane przez Sąd Najwyższy; w dalszym ciągu wyraża jednak zaniepokojenie z powodu wykonywania przez Chiny największej liczby egzekucji na świecie; potępia stosowanie kary śmierci na Białorusi, która jako jedyny kraj w Europie nadal stosuje tę karę, a tym samym działa sprzecznie z europejskimi wartościami;

Tortury i inne formy okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania

55. apeluje do wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, które jak dotąd nie podpisały lub nie ratyfikowały protokołu dodatkowego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, aby uczyniły to jak najszybciej;

56. w dalszym ciągu wyraża zaniepokojenie szczerością zaangażowania w przestrzeganie praw człowieka państw członkowskich Unii Europejskiej, które odmawiają podpisania wyżej wymienionej Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zniknięciami; z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację tej konwencji przez Argentynę w maju 2008 r. i zwraca się do wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, które jeszcze tego nie uczyniły, aby jak najszybciej podpisały i ratyfikowały konwencję⁽¹⁾;

57. z zadowoleniem przyjmuje zmienioną wersję wytycznych UE dotyczących tortur, przyjętych przez Radę w kwietniu 2001 r. i zaktualizowanych w 2008 r., które służą jako narzędzie działań UE stosowane w kontaktach z państwami trzecimi na wszystkich szczeblach, a także na wielostronnych forach dotyczących praw człowieka w celu wsparcia i wzmocnienia prowadzonych starań, aby zapobiec stosowaniu tortur i znęcania się oraz je wyeliminować we wszystkich rejonach świata; przypomina, że UE jest zdecydowana utrzymać całkowity zakaz stosowania tortur oraz innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania;

58. oczekuje, że Rada i Komisja zacieśnią współpracę z Radą Europy w celu stworzenia ogólnoeuropejskiej strefy wolnej od tortur i innych form znęcania się, aby dać wyraźny sygnał, że kraje europejskie są zdecydowane eliminować tego rodzaju praktyki w pierwszej kolejności wewnątrz własnych granic, by w ten sposób dać przykład innym krajom świata, w których podobne praktyki niestety wciąż występują;

59. z zadowoleniem przyjmuje ocenę wytycznych UE dotyczących tortur i innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania, zawierającą zalecenia oraz środki wykonawcze służące wzmocnieniu działań w tej dziedzinie; z zadowoleniem odnotowuje włączenie zaleceń zawartych w opracowaniu zatytułowanym 'Stosowanie wytycznych Unii Europejskiej dotyczących tortur i innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania', przedstawionym podkomisji ds. praw człowieka Parlamentu w dniu 28 czerwca 2007 r. oraz Grupie Roboczej ds. Praw Człowieka (COHOM) w grudniu 2007 r.; z zadowoleniem odnotowuje wnioski sformułowane na podstawie analizy wykonania wytycznych; z zadowoleniem przyjmuje środki wykonawcze, które mają pod tym względem służyć jako wzór dla misji UE i delegacji Komisji; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje określone kryteria działania w poszczególnych przypadkach oraz wyraża ubolewanie z powodu braku środków przeciwdziałających wydawaniu osób do kraju, gdzie narażone są na ryzyko poddania torturom lub innym formom nieludzkiego i poniżającego karania; w związku z tym ponownie apeluje do UE o przestrzeganie norm i standardów ustanowionych międzynarodowymi i regionalnymi aktami prawnymi dotyczącymi tortur i znęcania się;

60. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję nr 62/148 w sprawie tortur i innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania, popieraną przez UE, a uchwaloną przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 4 marca 2008 r., przypominając, że wolność od tortur i innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania jest prawem podstawowym, które należy chronić w każdych okolicznościach; zwraca uwagę, że sieć komisji parlamentarnych Unii Europejskiej ds. praw człowieka odbyła drugie posiedzenie w siedzibie Parlamentu Europejskiego w dniu 25 czerwca 2008 r., kładąc szczególny nacisk na zwalczanie tortur, przy udziale specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur Manfreda Nowaka;

⁽¹⁾ Sygnatariusze (stan na listopad 2008 r.): Austria, Belgia, Cypr, Dania, Finlandia, Francja, Niemcy, Grecja, Irlandia, Włochy, Litwa, Luksemburg, Malta, Holandia, Portugalia, Słowacja, Słowenia, Hiszpania, Szwecja (jedynie pięć krajów – Albania, Argentyna, Francja, Honduras i Meksyk – ratyfikowało konwencję, która do wejścia w życie wymaga ratyfikacji przez 20 krajów).

Czwartek, 7 maja 2009 r.

61. apeluje do Rady i do Komisji o kontynuowanie zabiegów dyplomatycznych w odniesieniu do wszystkich międzynarodowych partnerów Unii Europejskiej w zakresie ratyfikacji i wykonania międzynarodowych konwencji o zakazie stosowania tortur i innych form znęcania się, a także zapewniania pomocy w rehabilitacji ofiar tortur; wzywa Radę i Komisję, aby uznały zwalczanie tortur i innych form znęcania się za absolutny priorytet polityki UE w dziedzinie praw człowieka, w szczególności poprzez wzmocnienie wykonania wytycznych Unii Europejskiej oraz wszystkich pozostałych instrumentów UE, w tym EIDHR, oraz poprzez dopilnowanie, by państwa członkowskie unikały przyjmowania zapewnień dyplomatycznych od państw trzecich, w których istnieje realne ryzyko poddawania osób torturom lub innym formom znęcania się;

62. zwraca uwagę na znaczenie rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania⁽¹⁾, które weszło w życie w dniu 30 lipca 2006 r. i zgodnie z którym zakazuje się wywozu i przywozu towarów, które nie mają żadnego innego praktycznego zastosowania niż wykonywanie kary śmierci lub torturowanie i inne okrutne, nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie; apeluje do Rady i do Komisji o dokonanie oceny stosowania powyższego rozporządzenia przez państwa członkowskie oraz o zbadanie możliwości rozszerzenia jego zakresu;

63. ubolewa, że w DRK jest 1 350 000 wysiedleńców, z czego 850 000 w Kiwu Północnym; po raz kolejny podkreśla potrzebę pilnych działań w formie kompleksowego dochodzenia mającego na celu postawienie przed wymiarem sprawiedliwości sprawców odpowiedzialnych za zabicie około 150 osób w listopadzie 2008 r. w Kiwandży, dokonane przez bojowników Narodowego Kongresu Obrony Ludu i ugrupowania Mai Mai; wzywa rządy DRK i Rwandy, by zobowiązały się do udzielenia misji ONZ w DRK (MONUC) pełnego wsparcia w wypełnieniu jej mandatu pokojowego w tym regionie oraz by dążyły do ochrony cywilów w regionie przed przemocą i potwornościami, jakie miały tam miejsce do tej pory; zwraca się ponadto do Rady i Komisji o wsparcie dochodzenia w sprawie poważnych przypadków łamania międzynarodowego prawa humanitarnego, do których dochodzi tam co dnia, a które obejmują gwałty, egzekucje pozasądowe i torturowanie, a także przypomina o konieczności wdrożenia zdecydowanej strategii UE, która pomoże zmienić sytuację w regionie;

64. w dalszym ciągu jest głęboko zaniepokojony katastrofalnym kryzysem humanitarnym w Zimbabwie, epidemią cholery oraz dalszym powstrzymywaniem się reżimu Mugabego od podjęcia skutecznych działań w celu zaradzenia kryzysowi; ponownie wzywa Radę i Komisję do kategorycznego potępienia działań prowadzonych przez reżim Mugabego oraz do potwierdzenia swojego zaangażowania na rzecz ludności Zimbabwe w formie długoterminowego programu pomocy humanitarnej; ponownie potępia przypadki zastraszania i przetrzymywania przez reżim Mugabego obrońców praw człowieka oraz przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, jak Jestiny Mukoko, oraz wzywa do postawienia przed wymiarem sprawiedliwości osób, które dopuściły się tych aktów;

Prawa dzieci

65. ponownie podkreśla konieczność stosowania unijnych wytycznych dotyczących udziału dzieci w konfliktach zbrojnych; apeluje do wszystkich państw o przyjęcie zobowiązań paryskich z 2007 r. dotyczących ochrony dzieci przed bezprawnym rekrutowaniem lub wykorzystywaniem przez siły lub oddziały zbrojne;

66. z zadowoleniem przyjmuje zaktualizowaną wersję wytycznych, przyjętą w dniu 16 czerwca 2008 r., a także fakt, że UE poleciła swym ambasadorom opracować w odniesieniu do 13 krajów priorytetowych indywidualne strategie dotyczące wprowadzenia, określonych w wytycznych, sześciu nowych problemów tematycznych: rekrutacji, zabijania i okaleczania, ataków na szkoły i szpitale, blokowania pomocy humanitarnej, przemocy na tle seksualnym i płciowym oraz naruszeń prawa i nadużyć;

⁽¹⁾ Dz.U. L 200 z 30.7.2005, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

67. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w czerwcu 2008 r. konkluzji Rady Europejskiej dotyczących praw dziecka, szczególnie dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym; zwraca uwagę, że Rada wezwała Komisję i państwa członkowskie do dalszego zapewniania spójności, komplementarności i koordynacji polityki i programów w dziedzinie praw człowieka, bezpieczeństwa i rozwoju w celu skutecznego, trwałego i kompleksowego wyeliminowania krótko-, średnio- i długofalowych skutków konfliktu zbrojnego dla dzieci;

68. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez UE w czerwcu 2008 r. zmienionej listy kontrolnej, która służy włączeniu ochrony dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym do europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony; zwraca uwagę, że zawiera ona pewne merytoryczne usprawnienia, zwłaszcza w zakresie opracowania definicji ochrony dzieci, specjalnego szkolenia dotyczącego dzieci w konfliktach zbrojnych; monitorowania i raportowania, wyeksponowania działań i szerzenia wiedzy, możliwości skorzystania z pomocy określonych specjalistów w terenie, a także rozszerzenia komunikacji eksperckiej między pracownikami misji/operacji a Brukselą;

69. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy prezydencji dotyczące dzieci dotkniętych konfliktami zbrojnymi; zwraca uwagę na konferencję pod tytułem 'Zwiększenie wpływu w terenie – współpraca organizacji pozarządowych i UE w obszarze tematycznym dzieci dotkniętych konfliktami zbrojnymi', zorganizowaną przez prezydencję słoweńską w kwietniu 2008 r.;

70. zwraca uwagę na rezolucję w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych, przyjętą w dniu 22 lutego 2008 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ, a także sprawozdanie specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ; zdecydowanie potępia rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w konfliktach zbrojnych w Czadzie i Iraku;

71. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie oraz wnioski grupy roboczej Rady Bezpieczeństwa ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych; zdecydowanie potępia przypadki poważnego naruszenia praw dzieci oraz nieustannego wykorzystywania dzieci w konfliktach zbrojnych w Sri Lance, Birmie, Somalii, Kongu, Burundi i na Filipinach;

72. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że 16 państw członkowskich UE ⁽¹⁾ podpisało Deklarację genewską w sprawie przemocy zbrojnej i rozwoju, dzięki czemu liczba sygnatariuszy osiągnęła 97; apeluje do pozostałych 11 państw członkowskich UE o jak najszybsze podpisanie deklaracji genewskiej;

73. wzywa państwa członkowskie, które tego nie uczyniły, aby bezzwłocznie podpisały i ratyfikowały protokoły fakultatywne do Konwencji o prawach dziecka ⁽²⁾;

74. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2008 r. w ramach programu tematycznego pod hasłem 'Inwestowanie w ludzi' Komisja wezwała organizacje pozarządowe do składania propozycji projektów na rzecz dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym oraz handlem dziećmi; wzywa Komisję, aby nadal poświęcała szczególnie dużo uwagi sytuacji dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym;

Obrońcy praw człowieka

75. z zadowoleniem przyjmuje konferencję obrońców praw człowieka zorganizowaną w dniach 7-8 października 2008 r.; przypomina o zaangażowaniu UE w zapewnianie lepszej ochrony obrońców praw człowieka w ich walce o realizację wizji zawartej w Powszechnej deklaracji praw człowieka;

⁽¹⁾ Austria, Bułgaria, Finlandia, Francja, Niemcy, Grecja, Węgry, Irlandia, Włochy, Holandia, Portugalia, Rumunia, Słowenia, Hiszpania, Szwecja i Wielka Brytania.

⁽²⁾ Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii (stan na listopad 2008 r.): nieratyfikowany przez Republikę Czeską, Finlandię, Niemcy, Węgry, Irlandię, Luksemburg, Maltę i Wielką Brytanię. Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne (stan na listopad 2008 r.): nieratyfikowany przez Estonię, Węgry i Holandię.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

76. zwraca uwagę na fakt, że miliony dzieci na świecie są wykorzystywane i wyzyskiwane seksualnie; zwraca się do Rady, Komisji i państw członkowskich o uczynienie wszystkiego, co w ich mocy, w celu zapobiegania wykorzystywaniu i wyzyskowi seksualnemu dzieci i zwalczania tego zjawiska, a także w celu ochrony praw dzieci będących ofiarami takiego wykorzystywania i wyzysku oraz wspierania krajowej i międzynarodowej współpracy w walce z wykorzystywaniem i wyzyskiem seksualnym dzieci;

77. z zadowoleniem przyjmuje deklarację dotyczącą działań Rady Europy służących poprawie ochrony obrońców praw człowieka oraz wspieraniu ich działań, przyjętą przez Komitet Ministrów w dniu 6 lutego 2008 r.;

78. wyraża zadowolenie z utworzenia w 2006 r. przez Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (ODIHR) OBWE punktu centralnego dla obrońców praw człowieka, który ma na celu kontrolę ich sytuacji we wszystkich państwach OBWE; zdecydowanie zachęca instytucje UE do wzmocnienia udzielanego przez nie wsparcia dla obrońców praw człowieka poprzez utworzenie punktu centralnego w Parlamencie Europejskim, w Radzie i Komisji, w celu lepszego monitorowania indywidualnych przypadków, a także koordynacji działań z innymi organizacjami międzynarodowymi i europejskimi;

79. z zadowoleniem przyjmuje zmienioną wersję wytycznych UE dotyczących obrońców praw człowieka z 2008 r.; podkreśla, że zawarte w niej zostały postanowienia mające na celu poprawę wsparcia i ochrony udzielanej obrońcom praw człowieka przez misje UE, takie jak lokalne strategie wdrażania wytycznych, lokalne grupy robocze ds. praw człowieka oraz organizowanie co najmniej raz w roku posiedzeń z udziałem obrońców praw człowieka i dyplomatów; jednocześnie przyjmuje z zadowoleniem zawarcie w wytycznych możliwości wydawania wiz „nadzwyczajnych” i ułatwień w zakresie tymczasowego schronienia w państwach członkowskich UE jako sposobów sprawnego zapewnienia pomocy i ochrony obrońcom praw człowieka znajdującym się w sytuacji zagrożenia w krajach trzecich;

80. ponownie wzywa Radę i państwa członkowskie do przeanalizowania w aspekcie praktycznym kwestii wiz wydawanych w trybie pilnym obrońcom praw człowieka poprzez włączenie wyraźnego odniesienia do ich szczególnej sytuacji w nowym wspólnym kodeksie wizowym i ustanowienie w ten sposób odrębnej, przyspieszonej procedury wizowej, wykorzystując w tym celu doświadczenia rządu irlandzkiego czy hiszpańskiego; zwraca uwagę na debatę dotyczącą wydawania wiz do celów tymczasowego przeniesienia obrońców praw człowieka, którzy znajdują się w stanie bezpośredniego zagrożenia lub potrzebują na pewien czas schronienia, a także wzywa COHOM do podjęcia działań w tym kierunku; jest zdania, że poufny charakter działań prowadzonych przez Unię Europejską na rzecz obrońców praw człowieka jest niekiedy przydatny, lecz zwraca się do lokalnych przedstawicieli Unii Europejskiej o systematyczne dostarczanie – pomimo poufności – wszystkich informacji mających związek z poczynionymi działaniami tego typu organizacjom pozarządowym działającym w terenie, obrońcom praw człowieka jak również ich rodzinom;

81. odwołuje się do konkluzji Rady w sprawie Białorusi z dnia 13 października 2008 r. oraz do wydanego w dniu 30 września 2008 r. komunikatu prezydencji dotyczącego wyborów parlamentarnych, które odbyły się w tym miesiącu na Białorusi; wyraża ubolewanie z powodu nieprzestrzegania standardów międzynarodowych oraz demokratycznych kryteriów OBWE w czasie wyborów; z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie przed wyborami ostatniego oficjalnego więźnia politycznego Aleksandra Kazulina; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że co najmniej 10 działaczy odbywa w dalszym ciągu karę ‘ograniczenia wolności’, która zezwala im na przebywanie wyłącznie w domu lub w pracy; wyraża ogromne zaniepokojenie sytuacją w zakresie praw człowieka na Białorusi;

82. potępia nasilenie przez rząd chiński przed Igrzyskami Olimpijskimi ograniczeń nałożonych na obrońców praw człowieka, które zabraniały im rozmów telefonicznych i komunikowania się przez internet, a także w ramach których śledzone były ich ruchy i stosowany był wobec nich areszt domowy o różnym stopniu surowości oraz niezwykle ścisły nadzór i kontrola, w wyniku czego wielu działaczy zdecydowało się na odłożenie lub zawieszenie swojej działalności do końca igrzysk;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

83. zwraca szczególną uwagę na znaczny wpływ, jakie prawo do wolności słowa w internecie może mieć na społeczności zamknięte, i wzywa UE do wspierania dysydentów internetowych na całym świecie; w związku z tym zwraca się do Komisji i Rady o zajęcie się w ramach zewnętrznej polityki handlowej UE wszystkimi przypadkami ograniczeń świadczenia przez firmy europejskie dostępu do internetu i usług społeczeństwa informacyjnego w krajach trzecich oraz o traktowanie wszystkich niepotrzebnych ograniczeń świadczenia tych usług jako barier handlowych;

84. wyraża ogromne zaniepokojenie faktem, że w 2008 r. Iran w dalszym ciągu prześladował niezależnych obrońców praw człowieka i działaczy społeczeństwa obywatelskiego oraz że w dalszym ciągu dochodzi do poważnych naruszeń praw człowieka; potępia nieuzasadnione aresztowania, torturowanie i więzienie obrońców praw człowieka z powodu ich pracy pod zarzutem prowadzenia działalności zagrażającej bezpieczeństwu państwa; wyraża ubolewanie z powodu obecnej polityki rządu wymierzonej przeciwko nauczycielom i profesorom, utrudniającej uczniom dostęp do szkolnictwa wyższego, a także potępia prześladowanie i więzienie działaczy studenckich;

85. wyraża zaniepokojenie w związku z sytuacją praw człowieka w Nikaragui i Wenezueli oraz z atakami i prześladowaniami, których ofiarą pada wiele organizacji broniących praw człowieka w tych krajach; w tym kontekście wzywa rządy Nikaragui i Wenezueli oraz ich organy do podjęcia działań w celu ochrony praw i wolności demokratycznych oraz praworządności;

86. utrzymuje swoje stanowisko w związku z kubańskimi laureatami nagrody im. Sacharowa, Oswaldem Payá Sardiñasem i grupą znaną pod nazwą 'Damas de Blanco' ('Kobiety w bieli'); uznaje za niedopuszczalne, aby państwo, z którym UE wznowiła dialog polityczny w wielu dziedzinach, w tym w dziedzinie praw człowieka, uniemożliwiło Oswaldowi Payá Sardiñasowi i grupie Kobiety w bieli udział w obchodach 20-lecia nagrody; zdecydowanie odrzuca systematyczną przemoc i powtarzające się akty prześladowania, których ofiarami są laureaci nagrody im. Sacharowa; w związku z tym wzywa rząd kubański do natychmiastowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i więźniów sumienia oraz do uznania prawa wszystkich Kubańczyków do swobodnego wjazdu na teren kraju i opuszczania go;

Wytyczne dotyczące dialogów na temat praw człowieka i oficjalnych konsultacji z państwami trzecimi

87. przyjmuje do wiadomości zaktualizowaną wersję wytycznych dotyczących dialogów z krajami trzecimi na temat praw człowieka, które zostały przyjęte w czasie francuskiej prezydencji; po raz kolejny wzywa Radę i Komisję do rozpoczęcia kompleksowej oceny tych wytycznych, w oparciu o szczegółową ocenę każdego dialogu i osiągniętych wyników, oraz do opracowania w tym celu wyraźnych wskaźników oceny wpływu każdego dialogu oraz kryteriów decydujących o jego rozpoczęciu, zakończeniu i wznowieniu; podkreśla konieczność organizowania w dalszym ciągu – tak przed każdym dialogiem, jak i po nim – nieformalnych posiedzeń międzyinstytucjonalnych w celu zwiększenia wymiany informacji pomiędzy instytucjami i umożliwienia lepszej koordynacji w przypadku, gdy jest ona niezbędna; przypomina w tym kontekście, że przyjęcie odrębnych strategii w zakresie praw człowieka dla poszczególnych krajów przyczyni się do wzmocnienia spójności polityki UE w dziedzinie praw człowieka;

88. w tym kontekście ponownie podkreśla propozycje zawarte w wymienionej wyżej rezolucji Parlamentu z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania prowadzonych z krajami trzecimi dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka;

89. wyraża ubolewanie z powodu odroczenia przez Chiny 11. szczytu UE-Chiny z powodu wizyty Dalajlamy w Europie i podkreśla potrzebę zdecydowanego ożywienia i ponownego przemyślenia dialogu na temat praw człowieka między Unią Europejską a Chinami; wyraża zaniepokojenie w związku z poważnymi naruszeniami praw człowieka w Chinach i podkreśla, że pomimo obietnic reżimu składanych przed Igrzyskami Olimpijskimi w sierpniu 2008 r. sytuacja w tym kraju w zakresie praw człowieka nie poprawiła się; wskazuje ponadto na fakt, że ograniczenia wolności stowarzyszania się, wolności słowa i wyznania zostały jeszcze bardziej zaostrome; z mocą potępia sposób rozprawienia się z Tybetańczykami w związku z falą protestów, która przetoczyła się przez Tybet począwszy od dnia 10 marca 2008 r., i represje praktykowane przez rząd chiński, które nasiliły się od tego czasu w Tybecie, oraz wzywa do ponownego uruchomienia szczerego i zorientowanego na wyniki dialogu między obiema stronami w oparciu o 'Memorandum w sprawie prawdziwej autonomii ludności Tybetu'; zwraca uwagę, że pomimo wielokrotnych zapewnień chińskiego rządu o zamiarze ratyfikowania Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych proces ratyfikacji jest nadal w toku; odwołuje

Czwartek, 7 maja 2009 r.

się do swojej rezolucji z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie aresztowania chińskiego dysydenta Hu Jia⁽¹⁾, który otrzymał w 2008 r. nagrodę im. Sacharowa za krzewienie wolności przekonań; wzywa rząd chiński do natychmiastowego uwolnienia Hu Jia oraz do zniesienia aresztu domowego, który został nałożony na jego żonę Zeng Jinyan i na jego córkę; potępia falę represji wobec sygnatariuszy petycji 'Karta 08', dokumentu nawołującego do demokratycznych reform w Chinach i wzywającego do uwolnienia dysydenta Liu Xiaobo, przetrzymywanego od dnia 9 grudnia 2008 r.; wyraża zaniepokojenie faktem, że system prawny pozostaje narażony na arbitralne i często umotywowane politycznie ingerencje, w tym w formie systemu tajemnic państwowych uniemożliwiającego zapewnienie przejrzystości niezbędnej do stworzenia systemu dobrych rządów, w którym dominuje praworządność; w tym kontekście wyraża ubolewanie z powodu systematycznego karania prawników, którzy starają się, aby chiński system prawny działał zgodnie z chińskim prawem i z poszanowaniem praw obywateli; zauważa utrzymującą się kruchość wolności słowa w internecie w Chinach i w związku z tym zwraca się do europejskich przedsiębiorstw świadczących usługi w zakresie hostingu treści internetowych o powstrzymanie się od ujawniania wszelkim zagranicznym urzędnikom jakichkolwiek informacji, dzięki którym można zidentyfikować użytkownika danej usługi, wyjąwszy przypadki, w którym ujawnienie to służyć by miało słusznemu celowi egzekwowania prawa danego kraju zgodnie z Powszechną deklaracją praw człowieka;

90. w dalszym ciągu wyraża zaniepokojenie z powodu przerwania dialogu na temat praw człowieka z Iranem w 2004 r. z powodu braku jakichkolwiek postępów w dążeniu do poprawy sytuacji praw człowieka oraz braku współpracy ze strony Iranu; wzywa irańskie władze do podjęcia dialogu w celu wsparcia wszystkich podmiotów społeczeństwa obywatelskiego działających na rzecz demokracji oraz do wzmocnienia – za pomocą działań pokojowych, bez udziału przemocy – istniejących procesów, które sprzyjają reformom demokratycznym, instytucjonalnym i konstytucyjnym, zapewniają zrównoważony charakter tych reform oraz konsolidują zaangażowanie wszystkich irańskich obrońców praw człowieka oraz przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w ramach procesów kształtowania polityki, wzmacniając odgrywaną przez nich rolę w powszechnym dyskursie politycznym; wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu pogorszenia w 2008 r. sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie oraz utrzymania ograniczeń wolności wypowiedzi i zgromadzeń; w tym kontekście wyraża głębokie zaniepokojenie prześladowaniem dziennikarzy, pisarzy, uczonych i działaczy na rzecz praw kobiet i praw człowieka; w dalszym ciągu wyraża zaniepokojenie z powodu represjonowania mniejszości etnicznych i religijnych w Iranie; potępia coraz częstsze stosowanie kary śmierci w tym kraju, również w przypadku nieletnich;

91. wyraża ubolewanie z powodu braku efektów konsultacji Unii Europejskiej z Rosją na temat praw człowieka; wyraża ubolewanie z powodu wydanej przez władze rosyjskie odmowy udziału w którymkolwiek z posiedzeń okrągłego stołu, które zorganizowano w ramach przygotowań do konsultacji z udziałem krajowych i międzynarodowych organizacji pozarządowych; zwraca uwagę, że w trakcie konsultacji Unia Europejska zgłosiła zastrzeżenia dotyczące przestrzegania praw człowieka ze szczególnym uwzględnieniem wolności wypowiedzi i zgromadzeń, funkcjonowania społeczeństwa obywatelskiego, praw mniejszości, zwalczania rasizmu i ksenofobii oraz praw dzieci i kobiet, a także międzynarodowych zobowiązań UE i Rosji w zakresie praw człowieka; wyraża jednak ubolewanie z powodu niepowodzenia podjętej przez Unię Europejską próby wprowadzenia zmian w polityce rosyjskiej, szczególnie w odniesieniu do bezkarności i niezawisłości sądownictwa, traktowania obrońców praw człowieka i więźniów politycznych, w tym również Michaiła Chodorkowskiego, niezależności mediów oraz wolności wypowiedzi, traktowania mniejszości etnicznych i religijnych, poszanowania praworządności i ochrony praw człowieka w sferach zbrojnych, dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, a także innych kwestii; odwołuje się do swojej rezolucji z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie przygotowania szczytu UE-Rosja w Chanty-Mansyjsku (26-27 czerwca 2008 r.)⁽²⁾; ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu pogorszenia się sytuacji obrońców praw człowieka oraz trudności napotykanych przez organizacje pozarządowe w zakresie rejestracji oraz prowadzenia działalności; powtarza wyrazy zaniepokojenia z powodu ustawy przeciw ekstremizmowi, która może utrudnić swobodny przepływ informacji oraz doprowadzić władze rosyjskie do dalszego ograniczenia prawa do wolności wypowiedzi niezależnych dziennikarzy i przeciwników politycznych; wyraża dalsze zaniepokojenie, zgodnie z raportem Amnesty International za 2008 r., z powodu nieprzestrzegania przez prokuraturę prawa Michaiła Chodorkowskiego i jego współpracownika Platona Lebediewa do sprawiedliwego procesu spełniającego standardy międzynarodowe oraz wyraża głębokie ubolewanie z powodu sposobu traktowania byłego wiceprezesa Jukosu Wasilija Aleksaniana, którego odmowa złożenia fałszywych zeznań przeciwko Michaiłowi Chodorkowskiemu sprawiła, że władze rosyjskie pozwoliły na pogorszenie się jego stanu zdrowia aż do stadium krytycznego; przyłącza się do Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy w wezwaniu władz rosyjskich do 'skorzystania ze wszystkich dostępnych środków

⁽¹⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 82.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0309.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

prawnych', aby doprowadzić do uwolnienia Igora Sutiagina i Walentyna Daniłowa; z zadowoleniem przyjmuje zwolnienie Michaiła Triepaszkina; wyraża głębokie ubolewanie z powodu konieczności odwołania misji obserwacji wyborów prezydenckich w Rosji w marcu 2008 r. Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowiek z powodu ograniczeń dla tej misji, wprowadzonych przez władze rosyjskie;

92. przyjmuje do wiadomości istnienie podkomisji praw człowieka gromadzących państwa południowego wybrzeża Morza Śródziemnego (Maroko, Tunezja, Liban, Jordania, Egipt, Izrael i Autonomia Palestyńska), które funkcjonują w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, oraz apeluje do Rady i Komisji o ustanowienie podkomisji ds. praw człowieka z udziałem wszystkich sąsiadujących krajów, ponawia wezwanie do włączenia posłów do PE w przygotowania do posiedzeń tego rodzaju podkomisji oraz do przekazywania Parlamentowi informacji na temat ich wyników; z zadowoleniem przyjmuje konsultacje wśród społeczeństwa obywatelskiego prowadzone w krajach partnerskich na etapie wstępnym i końcowym przez delegację Komisji oraz odpowiednie służby Komisji w Brukseli; zastanawia się jednak nad skutecznością i spójnością stosowanych metod, a w szczególności kryteriów oceny dyskusji prowadzonych w ramach tych podkomisji; uważa, że podkomisje powinny umożliwić ścisłą kontrolę zapisanych w planach działań kwestii związanych z prawami człowieka, podkreśla jednak, że dyskusje dotyczące praw człowieka nie powinny ograniczać się do wspomnianych podkomisji oraz podkreśla znaczenie koordynacji z pracami innych podkomisji zajmujących się problematyką praw człowieka, na przykład migracją; podkreśla potrzebę włączenia tych kwestii do dialogu politycznego na wszystkich, nawet najwyższych szczeblach, aby wzmocnić spójność polityki UE w tej dziedzinie; pozostaje w dalszym ciągu przekonany, że europejska polityka sąsiedztwa w formie, w jakiej istnieje i jest zorganizowana (plan działania, sprawozdanie z kontroli i podkomisje), mogłaby być prawdziwym narzędziem promowania praw człowieka, jeżeli Unia Europejska okazałaby prawdziwą wolę polityczną sprawienia, żeby nadrzędny charakter praw człowieka respektowany był w sposób spójny, systematyczny i przekrojowy; uważa w związku z tym, że poszanowanie praw człowieka i zasad demokracji musi być warunkiem wstępnym wzmocnienia stosunków między Unią Europejską a danym krajem trzecim; w kontekście zawarcia umowy ramowej z Libią wzywa Radę i Komisję do potraktowania z należytą uwagą dialogu i współpracy w dziedzinie praw człowieka;

93. głęboko ubolewa nad niedawną eskalacją konfliktu zbrojnego oraz dalszym pogarszaniem się sytuacji humanitarnej w strefie Gazy, a jednocześnie wyraża swoje bezwarunkowe współczucie dla ludności cywilnej w południowym Izraelu; wzywa wszystkie zaangażowane strony do pełnego wdrożenia rezolucji nr 1860 (2009) Rady Bezpieczeństwa ONZ w celu zapewnienia trwałego zawieszenia broni; podkreśla pilną potrzebę zapewnienia faktycznej odpowiedzialności w przypadkach naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje decyzję UNHRC o powołaniu niezależnej misji rozpoznawczej mającej zbadać zbrodnie wojenne i poważne naruszenia praw człowieka popełniane przez wszystkie strony w czasie niedawnego konfliktu w strefie Gazy; wzywa wszystkie zaangażowane strony do współpracy z przedstawicielami ONZ prowadzącymi dochodzenia związane z prawami człowieka; odnotowuje zobowiązanie Rady ds. Stosunków Zewnętrznych z dnia 27 stycznia 2009 r. do ścisłego monitorowania tych dochodzeń oraz zwraca się do Komisji, aby w ścisłej konsultacji z państwami członkowskimi podjęła decyzję w sprawie dalszych działań, które zostaną podjęte, gdy znane będą wyniki dochodzeń;

94. z uznaniem odnosi się do drugiej rundy dialogu UE z Uzbekistanem na temat praw człowieka, która miała miejsce w dniu 5 czerwca 2008 r.; zwraca uwagę, że zorganizowane w Taszkencie w dniach 2–3 października 2008 r. seminarium poświęcone wolności mediów; jest jednak zdania, że seminarium nie spełniło powierzonego mu zadania, jakim było zapewnienie otwartej dyskusji na temat przypadków naruszania praw człowieka i wolności mediów w Uzbekistanie; zwraca uwagę na brak niezależnego międzynarodowego dochodzenia w sprawie masakry w Andżanie oraz na brak poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w Uzbekistanie; z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie dwóch obrońców praw człowieka, Dilmuroda Muchiddinowa i Mamaradzaba Nazarowa; potępia przetrzymywanie w więzieniu obrońców praw człowieka i niezależnych dziennikarzy z powodu oskarżeń o charakterze politycznym oraz apeluje do władz uzbeckich o uwolnienie wszystkich obrońców praw człowieka i innych więźniów politycznych; ponawia wyrazy głębokiego zaniepokojenia z powodu uwięzienia Saliżona Abdurachmanowa, niezależnego dziennikarza, oraz Agzama Turgunowa, działacza na rzecz praw człowieka; odnotowuje konkluzje Rady z dnia 13 października 2008 r. w sprawie Uzbekistanu; apeluje do władz uzbeckich o uznanie akredytacji nowego dyrektora oddziału Human Rights Watch w tym kraju oraz o nieutrudnianie działań tej organizacji oraz innych organizacji międzynarodowych i pozarządowych; zwraca się do Uzbekistanu o pełną i skuteczną współpracę ze specjalnymi sprawozdawcami ONZ ds. tortur i wolności słowa oraz o zniesienie ograniczeń w zakresie rejestracji i działania organizacji pozarządowych w Uzbekistanie; zwraca

Czwartek, 7 maja 2009 r.

uwagę, że Rada postanowiła nie przedłużać ograniczeń wjazdowych w odniesieniu do niektórych osób wymienionych we wspólnym stanowisku 2007/734/WPZiB⁽¹⁾, które zostało zawieszane zgodnie z konkluzjami Rady z dni 15-16 października 2007 r. i 29 kwietnia 2008 r.; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Rada postanowiła jednak przedłużyć o 12 miesięcy embargo na handel bronią nałożone tym wspólnym stanowiskiem; zwraca się do Rady i do Komisji o dokonanie przeglądu ogólnej sytuacji w zakresie praw człowieka w Uzbekistanie; ponawia apel o natychmiastowe uwolnienie więźniów politycznych; przyjmuje do wiadomości oświadczenie prezydencji Unii Europejskiej z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie poszczególnych przypadków;

95. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w lipcu 2008 r. Unia Europejska i Turkmenistan odbyły pierwszą rundę dialogu na temat praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje formułowanie zastrzeżeń dotyczących sytuacji w zakresie praw człowieka w Turkmenistanie, szczególnie w kwestii wolności opinii i zgromadzeń, niezależności sądownictwa oraz funkcjonowania społeczeństwa obywatelskiego; odwołuje się do swojej rezolucji z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie strategii UE dla Azji Środkowej⁽²⁾ oraz przypomina, że Turkmenistan musi czynić postępy w najważniejszych dziedzinach, aby UE mogła z nim zawrzeć umowę przejściową, między innymi zapewniając pracownikom Międzynarodowego Czerwonego Krzyża swobodny i nieograniczony dostęp, reformując system edukacyjny zgodnie z międzynarodowymi normami, bezwarunkowo zwalniając wszystkich więźniów politycznych oraz więźniów sumienia, znosząc wszystkie rządowe utrudnienia w podróżowaniu, a także umożliwiając wszystkim organizacjom pozarządowym i organom praw człowieka swobodne prowadzenie działalności w kraju; wzywa Radę i Komisję do wyraźnego sprecyzowania przed podpisaniem umowy przejściowej szczegółowych postępow w dziedzinie praw człowieka i do opracowania w tym celu planu działań z jasno ustalonymi terminami sprawdzania zgodności;

96. popiera gotowość Rady do nawiązania dialogów na temat praw człowieka ze wszystkimi pozostałymi krajami Azji Środkowej; wzywa do dążenia w ramach omawianych dialogów do konkretnych rezultatów oraz pełnego przestrzegania wytycznych Unii Europejskiej dotyczących dialogów na temat praw człowieka z państwami trzecimi, gwarantując udział społeczeństwa obywatelskiego oraz Parlamentu Europejskiego; wzywa do przeznaczenia na ustanowienie dialogów odpowiednich zasobów w ramach sekretariatów Rady i Komisji;

97. zwraca uwagę na znaczenie zaangażowania Turcji i UE w proces akcesyjny tego kraju dla trwających reform w zakresie praw człowieka w Turcji; uważa, że zgoda rządu na nadawanie kurdyjskiego programu telewizyjnego jest bardzo pozytywnym krokiem na drodze do wolności słowa w Turcji; wyraża jednakże ubolewanie z powodu faktu, że w dalszym ciągu zabronione jest używanie języka kurdyjskiego w parlamencie i w kampaniach politycznych; powtarza, że potrzebne są dalsze reformy systemu prawnego, by zagwarantować poszanowanie i ochronę mniejszości oraz pełną wolność słowa w prawie oraz w praktyce, zgodnie z EKPC oraz orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka; zauważa z niepokojem, że nie dokonano żadnych postępów w zakresie ratyfikacji instrumentów w dziedzinie praw człowieka, w szczególności protokołu OPCAT, konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz protokołów dodatkowych nr 4, 7 i 12 do EKPC;

98. apeluje do nowego rządu pakistańskiego o podjęcie odpowiednich działań w celu poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w Pakistanie; odwołuje się do wniosku Amnesty International, która wezwała rząd pakistański do przywrócenia wszystkich sędziów niezgodnie z prawem zdymisjonowanych przez poprzedniego prezydenta Perweza Muszarrafa w 2007 r.; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE skierowała do Pakistanu niezależną misję obserwacji powszechnych wyborów parlamentarnych w lutym 2008 r.; z zadowoleniem odnotowuje, że wybory były otwarte na konkurencję i doprowadziły do większego zaufania społeczeństwa do procesu demokratycznego; zwraca uwagę, że UE jest zdecydowana wspierać proces wzmocnienia instytucji demokratycznych, oraz wzywa Radę i Komisję do poparcia działań na rzecz demokracji, zainicjowanych przez sądownictwo i adwokaturę, szczególnie poprzez skierowanie zaproszeń do niektórych ich przedstawicieli, w tym do Mohammeda Chaudhry'ego; podkreśla potrzebę włączenia praw człowieka do priorytetów UE w ramach jej stałego dialogu z Pakistanem;

(1) Wspólne stanowisko Rady 2007/734/WPZiB z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko Uzbekistanowi (Dz.U. L 295 z 14.11.2007, s. 34).

(2) Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0059.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

99. z zadowoleniem przyjmuje postanowienia Rady dotyczące prowadzenia dialogu na temat praw człowieka z różnymi krajami Ameryki Łacińskiej; podkreśla, że dialogowi temu powinny towarzyszyć zdecydowane, konkretne i namacalne roszczenia w dziedzinie praw człowieka, które nałożą również zobowiązania na instytucje UE w zakresie stosunków z odnośnymi krajami; podkreśla także stosowność objęcia tą inicjatywą również krajów Ameryki Środkowej; odnotowuje podpisanie przez rząd Kuby w lutym 2008 r. Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych; wzywa do bezwarunkowej ratyfikacji tych konwencji; wzywa rząd Kuby do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych oraz do poszanowania praw gwarantowanych przez zawarte traktaty; przyjmuje do wiadomości decyzję Rady z dnia 20 czerwca 2008 r. o zniesieniu nieformalnych sankcji nałożonych na Kubę; przyjmuje do wiadomości, że Rada podejmie w 2009 r. decyzję o tym, czy będzie kontynuowany dialog polityczny z Kubą w zależności od tego, czy w państwie tym dokonano znacznych postępów w dziedzinie praw człowieka;

100. wzywa Rosję jako mocarstwo okupujące Gruzję do przestrzegania praw człowieka w Abchazji i Osetii Południowej, w tym prawa obywateli do powrotu do swych domów; wzywa wszystkie zaangażowane strony do dalszej realizacji zobowiązań zgodnie z porozumieniami z dnia 12 sierpnia i 8 września 2008 r.; zwraca się do wszystkich zaangażowanych rządów o dalsze przekazywanie szczegółowych map i informacji dotyczących obszarów dotkniętych konfliktem, na których zdetonowano bomby kasetowe, tak aby ułatwić usunięcie pozostałości broni kasetowej oraz zapewnienie ludności cywilnej bezpieczeństwa na wspomnianych obszarach; jest zdania, że rządy obu państw powinny również informować społeczeństwo na temat zagrożeń związanych z niewypałami poprzez publiczne kampanie informacyjne; wzywa odpowiednie administracje państwowe do wpuszczenia międzynarodowych obserwatorów ds. praw człowieka do Osetii Południowej i Abchazji;

101. wyraża zaniepokojenie z uwagi na brak postępów, jaki wykazuje sytuacja w zakresie praw człowieka w Birmie, zwłaszcza z myślą o nadchodzących wyborach zaplanowanych na 2010 r.; potępia niedawne aresztowania i wyroki, jakie wydano po pokazowych procesach wobec ponad stu członków birmańskiej opozycji oraz bardzo surowe kary, na jakie zostali skazani; wzywa rząd Birmy do bezwzględnego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych; uważa, że biorąc pod uwagę fakt, że pomimo wszelkich zastosowanych sankcji obecna sytuacja w zakresie praw człowieka w dalszym ciągu nie wykazuje poprawy, Parlament powinien wysłać znaczącą misję do Birmy oraz że należy wzmocnić międzynarodową presję wywieraną na birmański reżim;

Ogólna kontrola działań Rady i Komisji w tym wyników działalności dwóch prezydencji

102. wzywa prezydencję Rady do skoncentrowania się na krajach będących przedmiotem szczególnej troski w zakresie praw człowieka;

103. z zadowoleniem przyjmuje wydarzenia i dyskusje, jakie miały miejsce w ramach Europejskiego Roku Dialogu Międzykulturowego 2008 oraz odnotowuje inicjatywy podjęte przez obie prezydencje;

104. z zadowoleniem przyjmuje dziesiąte Forum Praw Człowieka z udziałem organizacji pozarządowych z Unii Europejskiej, zorganizowane przez prezydencję francuską i Komisję w dniu 10 grudnia 2008 r., a poświęcone 60. rocznicy uchwalenia Powszechnej deklaracji praw człowieka, a w szczególności skoncentrowane na dyskryminacji kobiet;

105. wzywa do zwiększenia wysiłków i podjęcia przez Unię Europejską bardziej konkretnych działań mających na celu wypracowanie porozumienia politycznego w konflikcie w Darfurze i ułatwienie wdrażania ogólnosiwiatowego porozumienia pokojowego; podkreśla potrzebę położenia definitywnego kresu bezkarności poprzez nakładanie sankcji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych; z zadowoleniem przyjmuje wsparcie Unii Europejskiej dla wydawanych przez MTK w odniesieniu do Darfuru nakazów aresztowania, które powinny zostać jak najszybciej wykonane;

106. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1834 z dnia 24 września 2008 r. rozszerzającą mandat misji ONZ w Republice Środkowoafrykańskiej i w Czadzie do marca 2009 r., a także wyrażony przez ONZ zamiar zezwolenia na rozmieszczenie sił wojskowych ONZ w ramach misji EUFOR Chad/CAR, zarówno w Czadzie, jak i Republice Środkowoafrykańskiej;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

107. z zadowoleniem przyjmuje fakt prowadzenia i regularnego aktualizowania przez Radę wykazu krajów szczególnego zainteresowania, w odniesieniu do których podejmowane są dodatkowe wspólne starania w celu wdrożenia wytycznych Unii Europejskiej dotyczących dzieci w konfliktach zbrojnych, kary śmierci (tzw. krajów na pograniczu) oraz obrońców praw człowieka;

108. powtarza apel, aby wszystkie debaty na temat praw człowieka i demokracji prowadzone z udziałem państw trzecich, wszystkie akty prawne, dokumenty i sprawozdania, w tym roczne sprawozdanie na temat praw człowieka, zawierały wyraźne odniesienie do kwestii dyskryminacji łącznie z problematyką mniejszości etnicznych, narodowych i językowych, wolności wyznaniowej, w tym nietolerancji wobec innych wyznań oraz praktyk dyskryminujących mniejszości religijne, dyskryminacji o podłożu kastowym, ochrony i wspierania praw ludności tubylczej, praw kobiet oraz praw dzieci, osób niepełnosprawnych, także umysłowo, a także osób o różnych orientacjach seksualnych i tożsamości płciowych, przy pełnym udziale zrzeszających ich organizacji wewnątrz Unii Europejskiej, a w odpowiednich przypadkach również w krajach trzecich;

109. zwraca uwagę na inicjatywę Unii Europejskiej wobec Basenu Morza Śródziemnego, przedstawioną jako nowe wyzwanie przez prezydentkę francuską i mającą na celu wspieranie demokracji i przestrzegania praw człowieka w strefie śródziemnomorskiej; zaznacza, że rozwój nowych inicjatyw Unii Europejskiej wobec basenu Morza Śródziemnego nie może prowadzić do zwracania mniejszej uwagi i nadawania mniejszego priorytetu promowaniu niezbędnych reform dotyczących demokracji i praw człowieka w tym regionie;

Programy pomocy zewnętrznej Komisji i EIDHR

110. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że priorytety Parlamentu zostały uwzględnione w dokumentach programowych EIDHR na 2007 i 2008 r.;

111. wzywa do aktualizacji kompendiów elektronicznych, które mają obejmować wszystkie projekty w ramach EIDHR w ujęciu geograficznym i tematycznym;

112. z zadowoleniem odnotowuje zainteresowanie zgłaszaniem projektów w ramach nowego celu wspierania obrońców praw człowieka i możliwości pilnych działań dla ich ochrony; zwraca uwagę, że Komisja wyłoniła 11 beneficjentów w celu wdrożenia wspomnianych projektów i oczekuje, że konkretne działania rozpoczną się już na początku 2009 r.;

113. ponownie wzywa Komisję do dostosowania liczby pracowników skierowanych do wdrażania EIDHR, zarówno w siedzibie głównej, jak i w delegacjach, tak aby uwzględnić cechy szczególne nowego instrumentu i związane z nim problemy;

114. wzywa Komisję do zapewnienia spójności między priorytetami politycznymi Unii Europejskiej a wspieranymi przez nią projektami i programami, szczególnie w związku z jej dwustronnym programowaniem we współpracy z państwami trzecimi;

Pomoc w organizacji wyborów oraz misje obserwacyjne

115. z zadowoleniem odnotowuje, że UE w coraz większym zakresie stosuje pomoc w organizacji wyborów oraz misje obserwacji wyborów w celu wspierania demokracji w państwach trzecich, rozszerzając w ten sposób przestrzeganie praw człowieka, podstawowych wolności i praworządności, oraz że jakość i niezależność tych misji jest powszechnie uznawana;

116. podkreśla, że kompleksowa metodologia UE, obejmująca cały cykl wyborczy i zawierająca zarówno pomoc w organizacji wyborów, jak i misję ich obserwacji, w pełni się sprawdziła, przekształcając UE w jedną z ważniejszych międzynarodowych organizacji zajmujących się obserwacją wyborów;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

117. z zadowoleniem przyjmuje pierwszy „Podręcznik obserwacji wyborów UE”, wydany w kwietniu 2008 r.; z zadowoleniem odnotowuje rozdział poświęcony problematyce płci; zwraca uwagę, że nowy podręcznik zawiera kompleksowy przegląd stosowanych przez UE metod obserwacji wyborów oraz opis sposobów planowania misji, ich rozmieszczenia i wdrażania, a także stosowania międzynarodowych standardów oceny i składania sprawozdań;

118. wzywa do zachowania zwiększonej czujności w odniesieniu do kryteriów wyboru krajów, do których skierowana ma zostać pomoc w organizacji wyborów lub misja ich obserwacji, a także do przestrzegania metod oraz zasad ustanowionych na szczeblu międzynarodowym, szczególnie w kwestii zachowania niezależności misji;

119. ponawia wezwanie do włączenia procesu wyborczego, wraz z etapem przed- i powyborczym, do dialogu politycznego na różnych szczeblach z odpowiednimi państwami trzecimi w celu zapewnienia spójności polityki UE oraz potwierdzenia kluczowej roli praw człowieka i demokracji;

Włączenie praw człowieka do głównego nurtu polityki

120. wzywa Komisję, aby w dalszym ciągu uważnie monitorowała przyznawanie korzyści płynących z ogólnego systemu preferencji (GSP+) krajom, w których stwierdzono poważne uchybienia we wdrażaniu ośmiu konwencji MOP dotyczących najważniejszych standardów pracy w postaci naruszeń praw obywatelskich i politycznych lub wykorzystywania pracy więźniów; zwraca się do Komisji o opracowanie kryteriów decydujących o wycofaniu GSP z powodu naruszania praw człowieka;

Prawa ekonomiczne, społeczne i kulturalne

121. podkreśla, że prawa ekonomiczne, społeczne i kulturalne są tak samo ważne jak prawa obywatelskie i polityczne; podkreśla zaangażowanie Unii Europejskiej we wspieranie realizacji milenijnych celów rozwoju określonych w konkluzjach Rad Europejskich z grudnia 2007 r. i czerwca 2008 r.;

122. wzywa UE do włączenia ochrony praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych do głównego nurtu jej stosunków zewnętrznych z państwami trzecimi poprzez regularne włączanie ich do programu dialogów i konsultacji na temat praw człowieka z państwami trzecimi oraz naleganie na wprowadzenie protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, szczególnie w celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania procedury indywidualnych skarg;

123. wzywa Komisję i Radę do zapewnienia spójności praw ekonomicznych, społecznych i kulturalnych w zakresie rozwoju UE, handlu zewnętrznego i polityki praw człowieka, a także do ustanowienia w tym celu międzywydziałowej grupy roboczej ds. praw ekonomicznych, społecznych i kulturowych;

124. podkreśla, że prawa człowieka obejmują prawo do wyżywienia, odpowiednich warunków mieszkaniowych, do wykształcenia, wody, ziemi, godnej pracy, zabezpieczenia społecznego oraz do tworzenia związków zawodowych, oraz że szczególnie ważne jest zagwarantowanie wymienionych praw grupom szczególnie narażonym, takim jak mieszkańcy krajów najsłabiej rozwiniętych, krajów po zakończeniu konfliktu lub krajów wschodzących, ludność tubylcza, ofiary zmian klimatycznych, migranci itp.;

125. wzywa Komisję do podjęcia szczególnych starań w celu zapewnienia prawa do wyżywienia w sytuacji obecnego kryzysu żywnościowego i ogólnego kryzysu gospodarczego;

126. podkreśla konieczność propagowania społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz zobowiązania przedsiębiorstw ponadnarodowych mających siedzibę w państwie członkowskim UE do przestrzegania odpowiednich regulacji MOP w ramach działalności prowadzonej w państwie trzecim;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

127. z zadowoleniem odnotowuje, że system GSP+, poprzez połączenie praw człowieka i handlu międzynarodowego, wspiera zrównoważony rozwój, a także dobre rządy oraz wzywa do skutecznego monitorowania zgodności z klauzulą podstawową;

128. ponownie wzywa Radę i Komisję do podejmowania inicjatyw na szczeblu międzynarodowym w celu zwalczania prześladowań i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, np. poprzez wspieranie rezolucji na ten temat na forum Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz udzielanie wsparcia organizacjom pozarządowym i podmiotom wspierającym równość i brak dyskryminacji;

Skuteczność interwencji Parlamentu Europejskiego w sprawach dotyczących praw człowieka

129. oczekuje, że rezolucje i inne kluczowe dokumenty dotyczące problematyki praw człowieka zostaną przetłumaczone na języki krajów, których one dotyczą;

130. z zadowoleniem przyjmuje przełomową deklarację, którą poparło 66 państw, w tym wszystkie państwa UE, przedstawioną na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego ONZ w dniu 18 grudnia 2008 r., w której potwierdzono, że międzynarodowa ochrona praw człowieka obejmuje również orientację seksualną i tożsamość płciową, i uznano ponownie zasadę niedyskryminacji, zgodnie z którą prawa człowieka stosują się jednakowo do każdej jednostki ludzkiej niezależnie od jej orientacji seksualnej czy tożsamości płciowej;

131. wzywa Radę do zareagowania w adekwatny sposób na życzenia i obawy wyrażone przez Parlament w oficjalnych komunikatach, zwłaszcza w związku z rezolucjami przyjmowanymi w trybie pilnym;

132. przypomina delegacjom Parlamentu udającym się do krajów trzecich, że powinny każdorazowo włączać do programu wizyt międzyparlamentarną debatę na temat sytuacji w zakresie praw człowieka, a także posiedzenia z obrońcami praw człowieka w celu zdobywania informacji z pierwszej ręki na temat sytuacji w zakresie praw człowieka w danym kraju oraz, w razie potrzeby, wyeksponowania obrońców praw człowieka na poziomie międzynarodowym i zapewniania im ochrony;

133. wyraża przekonanie, że jedynie wzmocniona jednostka „praw człowieka” w strukturze Parlamentu Europejskiego byłaby w stanie promować spójną, skuteczną, systematyczną i przekrojową politykę praw człowieka w naszej instytucji, a także wobec Rady i Komisji, zwłaszcza w świetle postanowień traktatu z Lizbony w dziedzinie polityki zagranicznej;

134. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie sieci laureatów nagrody im. Sacharowa, które ogłoszono podczas obchodów 20. rocznicy istnienia tej nagrody; uważa, że należałoby w trybie pilnym podjąć decyzję o sposobie funkcjonowania tej sieci oraz o środkach niezbędnych do realizacji przypisanych jej celów ponownie wzywa, aby wszystkim laureatom nagrody im Sacharowa, a zwłaszcza Aung San Suu Kyi, Oswaldo José Payá Sardiñas, grupie Damas de Blanco oraz Hu Jia zagwarantować dostęp do instytucji europejskich; ubolewa nad brakiem jakiegokolwiek znaczącej reakcji na wezwania UE skierowane do władz Chin, Birmy i Kuby dotyczące poszanowania podstawowych wolności, szczególnie wolności wypowiedzi i zrzeszania się;

*

* *

135. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, a także rządowi państw i terytoriów wymienionych w niniejszej rezolucji.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Równowaga instytucjonalna w Unii Europejskiej

P6_TA(2009)0387

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wpływu traktatu lizbońskiego na rozwój równowagi instytucjonalnej w Unii Europejskiej (2008/2073(INI))

(2010/C 212 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących z 6 marca 2008 r.,
 - uwzględniając traktat lizboński zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską podpisany w dniu 13 grudnia 2007 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie traktatu lizbońskiego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej ze szczytu w dniach 11 i 12 grudnia 2008 r.,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinię Komisji Rozwoju (A6-0142/2009),
- A. mając na uwadze, że traktat lizboński wspiera równowagę instytucjonalną Unii poprzez wzmocnienie podstawowych funkcji poszczególnych instytucji politycznych i przez to ich odpowiednich ról w ramach instytucjonalnych, w których współpraca między instytucjami jest kluczowa dla osiągnięcia sukcesu procesu integracyjnego Unii,
- B. mając na uwadze, że traktat lizboński przekształca była „metodę wspólnotową”, poprzez jej dostosowanie i wzmocnienie, w „metodę unijną”, według której:
- Rada Europejska określa ogólne kierunki i priorytety polityczne,
 - Komisja wspiera ogólny interes Unii i podejmuje w tym celu odpowiednie inicjatywy,
 - Parlament Europejski i Rada pełnią wspólnie funkcję prawodawczą i budżetową w oparciu o wnioski Komisji,
- C. mając na uwadze, że traktat lizboński rozszerza tę szczególną metodę podejmowania decyzji w Unii na nowe sfery działań prawodawczych i budżetowych,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0055.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- D. mając na uwadze, że traktat lizboński stanowi, iż Rada Europejska może jednomyślnie i za zgodą Parlamentu Europejskiego rozszerzyć głosowanie większością kwalifikowaną i zwykłą procedurę legislacyjną, wspierając w ten sposób metodę unijną,
- E. mając na uwadze, że chociaż celem traktatu lizbońskiego jest uproszczenie i poprawa spójności prezydencji Rady Europejskiej i Rady Unii Europejskiej, to jednak jest prawdopodobne, że współistnienie odrębnej prezydencji Rady Europejskiej i Rady do Spraw Zagranicznych (oraz Eurogrupy) łącznie z dalszym stosowaniem systemu rotacyjnego przy prezydencjach innych składów rady przynajmniej na początku skomplikuje funkcjonowanie Unii,
- F. mając na uwadze, że zasada równości płci oznacza przestrzeganie równej reprezentacji kobiet i mężczyzn w życiu publicznym również w ramach procedury nominacji na najważniejsze stanowiska polityczne w Unii Europejskiej,
- G. mając na uwadze, że nowa procedura wyboru przewodniczącego/ej Komisji wymaga rozważenia wyniku wyborów oraz przeprowadzenia stosownych konsultacji między przedstawicielami Rady Europejskiej i Parlamentu Europejskiego, zanim Rada Europejska przedstawi swego kandydata,
- H. mając na uwadze, że organizacja współpracy międzyinstytucjonalnej w procesie decyzyjnym będzie kluczem do sukcesu działań Unii,
- I. mając na uwadze, że traktat lizboński uznaje wzrastające znaczenie strategicznych programów wieloletnich i rocznych programów operacyjnych, zapewniając sprawną współpracę między instytucjami i skuteczne stosowanie procedur decyzyjnych, jak również podkreśla rolę Komisji jako inicjatora głównych działań w zakresie programowania,
- J. mając na uwadze, że obecne siedmioletnie programowanie finansowe oznacza, iż zajdzie sytuacja, w której podczas swoich pełnych kadencji Parlament Europejski i Komisja nie będą mogły podejmować podstawowych politycznych decyzji finansowych w trakcie urzędowania, ponieważ ramy ustanowione przez ich poprzedników obowiązywały będą do końca ich kadencji, jednak problem ten można rozwiązać, korzystając z oferowanej przez traktat lizboński możliwości programowania finansowego w okresie pięcioletnim, który mógłby odpowiadać kadencji Parlamentu i Komisji,
- K. mając na uwadze, że traktat lizboński wprowadza nowe, kompleksowe podejście do działań zewnętrznych Unii – aczkolwiek z zastosowaniem szczególnych mechanizmów podejmowania decyzji w sprawach związanych ze wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) – jak również ustanawia funkcję łączącą role wiceprzewodniczącego/ej Komisji (wysokiego przedstawiciela) wspomaganą przez specjalne służby zewnętrzne, co stanowi kluczowy element oddający istotę nowego, zintegrowanego podejścia,
- L. mając na uwadze, że traktat lizboński wprowadza nowy system reprezentowania Unii w relacjach zewnętrznych, który z zasady powierzony jest na różnych płaszczyznach przewodniczącemu/ej Rady Europejskiej, przewodniczącemu/ej Komisji i wiceprzewodniczącemu/ej Komisji (wysokiemu przedstawicielowi), i który wymaga starannego powiązania i ścisłej koordynacji między poszczególnymi podmiotami odpowiedzialnymi za reprezentację w celu uniknięcia niekorzystnych konfliktów kompetencji i zbędnego powielania,
- M. mając na uwadze, że w trakcie szczytu Rady Europejskiej z dnia 11 i 12 grudnia 2008 r. uzgodniono, iż w przypadku wejścia w życie traktatu lizbońskiego przed końcem roku Rada podjęłaby niezbędne środki prawne mające na celu utrzymanie składu Komisji w dotychczasowej formie, tj. obecności jednego komisarza z każdego państwa członkowskiego;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Ocena ogólna

1. z zadowoleniem przyjmuje innowacje instytucjonalne zawarte w traktacie lizbońskim, które stwarzają korzystne warunki dla nowej, wzmocnionej równowagi instytucjonalnej wewnątrz Unii, umożliwiając instytucjom skuteczniejsze, bardziej otwarte i demokratyczne funkcjonowanie oraz pozwalając jej osiągnąć lepsze rezultaty odpowiadające oczekiwaniom obywateli, jak również pełnić powierzoną rolę na arenie światowej;
2. podkreśla, że zasadnicza podstawa funkcjonowania wszystkich instytucji jest wzmocniona, co umożliwia każdej z nich skuteczniejsze doskonalenie jej roli, niemniej jednak zaznacza, że nowe ramy instytucjonalne wymagają od poszczególnych instytucji trwałej współpracy z pozostałymi w celu osiągnięcia pozytywnych skutków dla całej Unii;

Rozszerzenie „metody unijnej” w podejmowaniu decyzji jako podstawa dla równowagi instytucjonalnej

3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że podstawowe elementy „metody wspólnotowej” – prawo inicjatywy Komisji i wspólne podejmowanie decyzji przez Parlament Europejski i Radę – zostały przez traktat lizboński zachowane i umocnione, ponieważ:

- Rada Europejska jest instytucją, której szczególna rola polegająca na nadawaniu impulsów i ukierunkowywaniu Unii zostaje wzmocniona, co umożliwia określanie celów strategicznych i priorytetów, nie zakłócając wykonywania podstawowych uprawnień prawodawczych i budżetowych Unii;
- potwierdzona jest rola Komisji jako „siły” nadającej tempo działalności europejskiej, przez co zapewnia się, że jej wyłączność przedkładania inicjatyw prawodawczych pozostanie nienaruszona (a nawet będzie wzmocniona) zwłaszcza w procedurze budżetowej;
- kompetencje Parlamentu Europejskiego jako organu władzy prawodawczej są wzmocnione, ponieważ zwykła procedura legislacyjna (określenie to zastąpi obecną procedurę współdecyzji) staje się ogólną zasadą (chyba że traktaty przewidują zastosowanie specjalnej procedury legislacyjnej) i zostaje rozszerzona na prawie wszystkie dziedziny prawodawstwa europejskiego, łącznie z wymiarem sprawiedliwości i sprawami wewnętrznymi;
- rola Rady jako drugiego organu władzy prawodawczej jest potwierdzona i zachowana – jednak z pewną przewagą w kilku istotnych dziedzinach, będącą rezultatem zawartego w traktacie lizbońskim uściślenia mówiącego, że Rada Europejska nie pełni funkcji prawodawczej;
- nowa procedura budżetowa obejmująca wszystkie rodzaje wydatków będzie podobnie oparta na procesie wspólnego podejmowania decyzji, przy równorzędnych uprawnieniach, przez Parlament Europejski i Radę, które również wspólnie decydowały będą w kwestii wieloletnich ram finansowych – w obu przypadkach w odpowiedzi na inicjatywę Komisji;
- rozróżnienie między aktami prawodawczymi a aktami delegowanymi oraz uznanie szczególnej funkcji wykonawczej Komisji przy jednakowej kontroli dwóch organów władzy prawodawczej poprawi jakość prawodawstwa europejskiego; Parlament Europejski odgrywa nową rolę przy nadawaniu Komisji delegowanych uprawnień oraz przy nadzorze nad aktami delegowanymi i wykonawczymi;
- odnośnie do uprawnień Unii do sporządzania traktatów uznana jest rola Komisji (przy bliskiej współpracy z wiceprzewodniczącym Komisji (wysokim przedstawicielem)) związana z możliwością prowadzenia negocjacji, a zgoda Parlamentu wymagana będzie dla zawarcia przez Radę prawie wszystkich rodzajów umów międzynarodowych;

4. z zadowoleniem przyjmuje założenie traktatu lizbońskiego mówiące, że Rada Europejska może jednomyślnie i za zgodą Parlamentu Europejskiego, pod warunkiem braku zastrzeżeń ze strony parlamentów krajowych, rozszerzyć podejmowanie decyzji przez głosowanie większością kwalifikowaną oraz zwykłą procedurę legislacyjną na dziedziny, w których dotychczas ich nie stosowano;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

5. podkreśla, że te klauzule „pomostowe” odzwierciedlają rzeczywistą tendencję w kierunku możliwie najszerszego stosowania „metody unijnej”, dlatego wzywa Radę Europejską, aby w pełni wykorzystwała możliwości oferowane przez traktat;

6. utrzymuje, że całkowita realizacja wszystkich innowacji instytucjonalnych i proceduralnych wprowadzonych przez traktat lizboński wymaga głębokiej i trwałej współpracy między instytucjami biorącymi udział w poszczególnych procedurach, przy pełnym wykorzystaniu nowych mechanizmów oferowanych przez traktat, zwłaszcza porozumień międzyinstytucjonalnych;

Parlament Europejski

7. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat lizboński w pełni uznaje Parlament Europejski jako jeden z dwóch organów władzy prawodawczej i budżetowej Unii, jak również jego rolę w przyjmowaniu decyzji politycznych istotnych dla Unii oraz że jego funkcje w zakresie kontroli politycznej są wzmocnione i rozszerzone, choć w mniejszym stopniu, na sferę WPZiB;

8. podkreśla, że takie uznanie roli Parlamentu Europejskiego wymaga pełnej współpracy z pozostałymi instytucjami, zwłaszcza w związku z dostarczaniem Parlamentowi w odpowiednim czasie wszelkich dokumentów niezbędnych dla pełnienia jego funkcji, na równi z Radą, oraz w kwestii dostępu i udziału w odpowiednich grupach roboczych i spotkaniach odbywających się w innych instytucjach na warunkach jednakowych z innymi uczestnikami w procedurze podejmowania decyzji; wzywa trzy pozostałe instytucje, aby rozważyły zawarcie porozumień międzyinstytucjonalnych określających najlepsze praktyki na tych obszarach w celu optymalizacji wzajemnej współpracy;

9. utrzymuje, że Parlament Europejski powinien wprowadzać niezbędne reformy wewnętrzne w celu dostosowania swoich struktur, procedur i metod pracy do nowych kompetencji oraz zwiększonych wymagań programowania i współpracy międzyinstytucjonalnej wynikających z traktatu lizbońskiego⁽¹⁾; z zainteresowaniem zwrócił uwagę na wynik prac specjalnej grupy roboczej ds. reformy parlamentarnej i przypomina, że właściwa komisja parlamentarna pracowała ostatnio nad reformą regulaminu w celu dostosowania go do założeń traktatu lizbońskiego⁽²⁾;

10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat lizboński rozszerza na Parlament Europejski prawo inicjatywy w kwestii zmiany traktatów, uznaje prawo Parlamentu do udziału w konwencji oraz wymaga zgody Parlamentu w przypadku, gdy Rada Europejska stwierdzi brak uzasadnienia dla zwołania konwencji; uważa, że takie założenia przemawiają za uznaniem, że Parlament Europejski ma prawo pełnego udziału w konferencji międzyrządowej na warunkach podobnych do Komisji; uważa, że jak wynika z doświadczenia dwóch poprzednich konferencji międzyrządowych, porozumienie międzyinstytucjonalne mogłoby w przyszłości określić wytyczne dla organizowania takich konferencji, zwłaszcza w związku z udziałem Parlamentu Europejskiego oraz kwestiami dotyczącymi przejrzystości;

11. przyjmuje do wiadomości uzgodnienia przejściowe odnoszące się do składu Parlamentu Europejskiego; uważa, że wprowadzenie w życie tych uzgodnień będzie wymagało zmiany w prawie pierwotnym; zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia wszelkich niezbędnych przepisów prawnych umożliwiających wstępny wybór w czerwcu 2009 r. 18 dodatkowych posłów do Parlamentu Europejskiego, aby umożliwić im uczestniczenie w posiedzeniach Parlamentu Europejskiego w charakterze obserwatorów od daty wejścia w życie traktatu lizbońskiego; przypomina jednak, że dodatkowi posłowie będą mogli otrzymać wyłącznie jednocześnie i od ustalonej daty pełne uprawnienia dopiero wtedy, gdy zakończone zostaną wszystkie niezbędne krajowe procedury ratyfikacji zmian w prawie pierwotnym; przypomina Radzie, że na mocy traktatu lizbońskiego (art. 14 ust. 2 TUE) Parlament zyska znaczące uprawnienia w zakresie inicjatywy i zgody w odniesieniu do składu Parlamentu, z których zamierza w pełni korzystać;

(1) Rezolucja Parlamentu z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego, P6_TA(2009)0373.

(2) Decyzja Parlamentu z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ogólnego przeglądu Regulaminu Parlamentu Europejskiego (P6_TA(2009)0359) i sprawozdanie w sprawie dostosowania Regulaminu Parlamentu Europejskiego do traktatu z Lizbony (A6-0277/2009) (sprawozdania Corbetta)

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Rola Rady Europejskiej

12. uważa, że formalne uznanie Rady Europejskiej jako odrębnej, autonomicznej instytucji posiadającej szczególne, jasno określone w traktatach kompetencje wiąże się z koniecznością ukierunkowania jej roli w kwestii podstawowego zadania polegającego na nadawaniu niezbędnych impulsów politycznych oraz określaniu ogólnych kierunków i celów działań Unii Europejskiej;

13. z zadowoleniem przyjmuje również przewidzianą przez traktat lizboński zasadniczą rolę Rady Europejskiej w kwestii rewizji traktatów i odnośnie pewnych przyjmowanych przez nią lub z jej udziałem decyzji o podstawowym znaczeniu dla życia politycznego Unii – między innymi związanych z nominacjami na najważniejsze stanowiska polityczne, rozwiązywaniem blokad politycznych w wielu procedurach decyzyjnych oraz stosowaniem mechanizmów elastyczności;

14. uważa również, że wobec obecnego włączenia Rady Europejskiej do struktury instytucjonalnej UE zachodzi potrzeba jaśniejszego i bardziej szczegółowego określenia jej obowiązków, w tym ewentualnej sądowej kontroli jej działań, w szczególności w świetle art. 265 TFUE;

15. podkreśla szczególną wiodącą rolę Rady Europejskiej w sferze działań zewnętrznych, zwłaszcza w zakresie WPZiB, w której powierzone jej zadania związane z określaniem interesów strategicznych, celów oraz ogólnych wytycznych tej polityki mają znaczenie kluczowe; w tym kontekście zwraca uwagę na potrzebę aktywnego zaangażowania Rady, przewodniczącego/ej Komisji i wiceprzewodniczącego/ej Komisji (wysokiego przedstawiciela) w przygotowanie prac Rady Europejskiej w tym zakresie;

16. utrzymuje, że potrzeba polepszenia współpracy międzyinstytucjonalnej między Parlamentem Europejskim a Radą Europejską przemawia za optymalizacją warunków, na jakich przewodniczący/a Parlamentu Europejskiego uczestniczy w dyskusjach Rady Europejskiej, co może zostać uregulowane porozumieniem politycznym dotyczącym stosunków między tymi dwiema instytucjami; uważa, że korzystne byłoby podobne sformalizowanie tych warunków przez Radę Europejską w jej regulaminie wewnętrznym;

Stala Prezydencja Rady Europejskiej

17. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie stałej długoterminowej prezydencji Rady Europejskiej, co pomoże zapewnić większą ciągłość, skuteczność i spójność pracy tej instytucji, a przez to działań Unii; podkreśla, że mianowanie przewodniczącego Rady Europejskiej powinno nastąpić jak najszybciej po wejściu w życie traktatu lizbońskiego w celu zapewnienia równoległości kadencji nowo wybranego Parlamentu i okresu urzędowania nowej Komisji;

18. podkreśla zasadniczą rolę przewodniczącego/ej Rady Europejskiej w życiu Unii, nie jako prezydenta Unii Europejskiej, lecz jako zwierzchnika Rady Europejskiej odpowiedzialnego/ej za prowadzenie prac poprzez zapewnianie przygotowania i ciągłości działań, wspomaganie osiągania konsensusu wśród jej członków, przedstawianie sprawozdań Parlamentowi Europejskiemu oraz reprezentowanie Unii w relacjach zewnętrznych w ramach WPZiB, według szczebla kompetencji i bez uszczerbku dla funkcji wiceprzewodniczącego/ej Komisji (wysokiego przedstawiciela);

19. przypomina, że przewodniczący/a Rady Europejskiej przy współpracy z przewodniczącym/ą Komisji i na podstawie prac Rady do Spraw Ogólnych powinien/na czuwać nad przygotowaniem posiedzeń Rady Europejskiej i ciągłością jej działań, co wymaga utrzymania wzajemnych stosunków i bliskiej współpracy między przewodniczącym/ą Rady Europejskiej i przewodniczącym/ą Rady do Spraw Ogólnych;

20. w tym kontekście za niezbędną uważa zrównoważoną współpracę między przewodniczącym/ą Rady Europejskiej a przewodniczącym/ą Komisji, prezydencją rotacyjną oraz, w sprawach związanych z reprezentacją Unii w relacjach zewnętrznych w ramach WPZiB, z wiceprzewodniczącym/ą Komisji (wysokim przedstawicielem);

Czwartek, 7 maja 2009 r.

21. przypomina, że chociaż traktat lizboński stanowi, iż Rada Europejska wspomagana jest przez Sekretariat Generalny Rady Unii Europejskiej, określone wydatki Rady Europejskiej powinny być wyszczególnione w odrębnej części budżetu i powinny obejmować specjalne środki przeznaczone dla przewodniczącego/ej Rady Europejskiej, który/a musi być wspomagany/a na rozsądnych warunkach przez swój własny gabinet;

Rada

22. z zadowoleniem przyjmuje kroki podjęte w traktacie lizbońskim zmierzające do rozważenia roli Rady jako drugiego organu władzy prawodawczej i budżetowej Unii dzielącego z Parlamentem Europejskim – choć wciąż przy pewnej przewadze w niektórych dziedzinach – podejmowanie wielu decyzji wewnątrz systemu instytucjonalnego, który ewoluował stopniowo zgodnie z logiką parlamentu dwuizbowego;

23. zwraca uwagę na zasadniczą rolę powierzoną przez traktat lizboński Radzie do Spraw Ogólnych – i w związku z tym jej przewodniczącemu/ej – polegającą na zapewnianiu spójności i ciągłości prac poszczególnych składów Rady, jak również przygotowaniu i ciągłości prac Rady Europejskiej (przy współpracy z jej przewodniczącym/ą i przewodniczącym/ą Komisji);

24. podkreśla, że szczególna rola Rady w przygotowaniu, określaniu i realizacji WPZiB wzywa do wzmocnionej koordynacji między przewodniczącym/ą Rady do Spraw Ogólnych a wiceprzewodniczącym/ą Komisji (wysokim przedstawicielem) pełniącym rolę przewodniczącego/ej Rady do Spraw Zagranicznych oraz między nimi a przewodniczącym/ą Rady Europejskiej;

25. wyraża przekonanie, że przewidziane przez traktat lizboński rozdzielenie ról Rady do Spraw Ogólnych i Rady do Spraw Zagranicznych oznacza potrzebę różnej kompozycji tych dwóch składów Rady, zwłaszcza ze względu na fakt, że szersze pojęcie stosunków zewnętrznych Unii określone w traktatach i wymienione przez traktat lizboński będzie coraz bardziej utrudniało posiadanie łącznych mandatów w obu składach Rady; w związku z tym uważa za pożądane, aby ministrowie spraw zagranicznych skupiali się przede wszystkim na działaniach Rady do Spraw Zagranicznych;

26. w tym kontekście uznaje, że może być konieczne, aby premier lub głowa państwa członkowskiego sprawującego prezydencję Rady, osobiście przewodniczył i zapewniał właściwe funkcjonowanie Rady do Spraw Ogólnych jako organu odpowiedzialnego za koordynację poszczególnych składów Rady oraz orzekanie w kwestii priorytetów i rozstrzygania konfliktów, które obecnie zbyt szybko kierowane są do Rady Europejskiej;

27. uznaje istnienie poważnych problemów związanych z koordynacją między poszczególnymi składami Rady, których przyczyna tkwi w nowym systemie prezydencji, i aby ich uniknąć, podkreśla znaczenie „nowych” stałych 18-miesięcznych trojek (grupy trzech Prezydencji), które wspólnie dzieliły będą prezydencję poszczególnych składów Rady (z wyłączeniem Rady do Spraw Zagranicznych i Eurogrupy) i COREPER w celu zagwarantowania spójności, jednolitości i ciągłości pracy całej Rady oraz zapewnienia współpracy międzyinstytucjonalnej niezbędnej dla prawidłowego przebiegu procedur prawodawczych i budżetowych w decyzjach podejmowanych wspólnie z Parlamentem Europejskim;

28. za kluczowe uważa rozwijanie przez trojki aktywnej i stałej współpracy w trakcie swojej wspólnej kadencji; podkreśla znaczenie wspólnych programów operacyjnych każdej 18-miesięcznej trojki dla funkcjonowania Unii, o czym szerzej mówi ustęp 51 niniejszej rezolucji; zachęca trojki do przedstawienia Parlamentowi swoich wspólnych programów operacyjnych – zawierających m.in. propozycje harmonogramu debat legislacyjnych – na posiedzeniu plenarnym na początku wspólnej kadencji;

29. uważa, że premier lub głowa państwa członkowskiego sprawującego prezydencję w Radzie będzie odgrywał zasadniczą rolę polegającą na zapewnianiu spójności grupy prezydenckiej i jednolitości pracy poszczególnych składów Rady, jak również czuwaniu nad niezbędną koordynacją z Radą Europejską, zwłaszcza w związku z przygotowaniem i ciągłością jej prac;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

30. zwraca również uwagę, że premier lub głowa państwa sprawującego prezydencję rotacyjną w Radzie powinien być uprzywilejowanym partnerem Parlamentu Europejskiego w zakresie działań prezydencji; uważa, że powinien być on/ona zachęcany/a do zwracania się do Parlamentu podczas posiedzeń plenarnych w celu przedstawienia odpowiedniego programu działań prezydencji i przekazywania informacji na temat rozwoju i rezultatów osiągniętych podczas jego sześciomiesięcznej kadencji, jak również poddawania pod dyskusję wszelkich innych istotnych kwestii politycznych powstałych w trakcie sprawowania prezydencji;

31. podkreśla, że w obecnej sytuacji związanej z rozwojem Unii sprawy dotyczące bezpieczeństwa i obrony wciąż stanowią integralną część WPZiB oraz uważa, że jako takie powinny pozostać w zakresie kompetencji Rady do Spraw Zagranicznych, której przewodniczy wiceprzewodniczący/a Komisji (wysoki przedstawiciel), w razie potrzeby przy dodatkowym udziale ministrów obrony;

Komisja

32. z zadowoleniem przyjmuje potwierdzenie niezwykle istotnej roli Komisji jako „motoru” napędzającego działania Unii poprzez:

- uznanie quasi-monopolu Komisji w odniesieniu do inicjatywy prawodawczej, który zostaje rozszerzony na wszystkie obszary działalności Unii z wyjątkiem WPZiB, a szczególnie wzmocniony w zakresie kwestii finansowych;
- zwiększenie roli Komisji polegającej na ułatwianiu porozumienia pomiędzy dwiema gałęziami władzy - prawodawczą i budżetową;
- wzmocnienie roli Komisji jako „organu wykonawczego” Unii za każdym razem, kiedy wdrażanie postanowień prawa wspólnotowego wymaga wspólnego podejścia, w sytuacji, gdy Rada odgrywa taką rolę jedynie w odniesieniu do WPZiB oraz w należycie uzasadnionych przypadkach określonych w aktach legislacyjnych;

33. z zadowoleniem przyjmuje również wzmocnienie pozycji przewodniczącego/ej w ramach kolegium członków Komisji, zwłaszcza w odniesieniu do instytucjonalnej odpowiedzialności komisarzy wobec niego/ej oraz wewnętrznej organizacji Komisji, co stwarza warunki niezbędne do wzmocnienia jego/jej przywództwa w Komisji, a także zwiększenia jej spójności; wyraża przekonanie, że zakres wspomnianego wzmocnienia mógłby nawet okazać się szerszy w związku z osiągnięciem porozumienia pomiędzy głowami państw i szefami rządów mającego na celu utrzymanie Komisji w składzie jednego komisarza na każde państwo członkowskie;

Wybór przewodniczącego Komisji

34. podkreśla, że wybór przewodniczącego/ej Komisji przez Parlament Europejski na wniosek Rady Europejskiej zwiększy polityczny charakter jego/jej mianowania;

35. podkreśla, że taka procedura wyboru uwydatni demokratyczną legitymację przewodniczącego/ej Komisji oraz wzmocni jego/jej pozycję zarówno wewnątrz Komisji (w zakresie niepodważalności stosunków wewnętrznych z pozostałymi komisarzami), jak i ogólnie w ramach stosunków międzyinstytucjonalnych;

36. uważa, że zwiększona legitymacja przewodniczącego/ej Komisji przyniesie korzyści także Komisji jako całości, wzmacniając jej zdolność funkcjonowania w charakterze niezależnego promotora ogólnego interesu wspólnotowego i siły napędzającej dla działań wspólnotowych;

37. przypomina w tym kontekście, że fakt możliwego przedstawienia kandydata na stanowisko przewodniczącego Komisji przez Radę Europejską, stanowiącą większością kwalifikowaną, oraz fakt wyboru tego kandydata przez Parlament Europejski większością głosów członków wchodzących w jego skład stanowią dodatkowy bodziec zachęcający wszystkie zaangażowane strony do rozwijania niezbędnego dialogu mającego na celu zapewnienie pomyślnego zakończenia tego procesu;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

38. przypomina, że Rada Europejska jest zobowiązana traktatem lizbońskim do „uwzględniania wyborów do Parlamentu Europejskiego” oraz, przed mianowaniem kandydata, do przeprowadzenia „stosownych konsultacji”, które nie należą do formalnych kontaktów pomiędzy tymi dwiema instytucjami; przypomina również, że deklaracja 11 dołączona do Aktu końcowego konferencji międzyrządowej, która przyjęła Traktat z Lizbony ⁽¹⁾, wzywa w tym kontekście do przeprowadzenia „konsultacji w ramach procedury uznanej za najbardziej odpowiednią” pomiędzy przedstawicielami Parlamentu Europejskiego i Rady Europejskiej;

39. proponuje, by przewodniczący/a Rady Europejskiej był upoważniany/a przez Radę Europejską (osobiście lub z delegacją) do przeprowadzania wspomnianych wyżej konsultacji, sugeruje również, że powinien/powinna on/ona konsultować się z przewodniczącym/ą Parlamentu Europejskiego w celu zorganizowania niezbędnych spotkań z każdym z przywódców grup politycznych w Parlamencie Europejskim, którym ewentualnie towarzyszyliby przywódcy (lub delegacja) europejskich partii politycznych, oraz że przewodniczący/a Rady Europejskiej powinien/powinna po wyżej wspomnianych spotkaniach przedstawiać sprawozdanie Radzie Europejskiej;

Proces nominacji

40. uważa, że przy wyborze osób na stanowiska przewodniczącego/ej Rady Europejskiej, przewodniczącego/ej Komisji oraz wiceprzewodniczącego/ej Komisji (wysokiego przedstawiciela) należy uwzględnić odpowiednie kwalifikacje kandydatów; przyznaje ponadto, że, jak określono w Deklaracji 6 załączonej do wyżej wspomnianego Aktu końcowego ⁽²⁾, przy tym wyborze należy uwzględnić konieczność poszanowania geograficznej i demograficznej różnorodności Unii oraz jej państw członkowskich;

41. uważa ponadto, że w kwestii nominacji do najważniejszych politycznych stanowisk w Unii Europejskiej państwa członkowskie oraz europejskie ugrupowania polityczne powinny wziąć pod uwagę nie tylko kryteria równowagi geograficznej i demograficznej, ale także kryteria dotyczące równowagi politycznej i równowagi płci;

42. uważa w tym kontekście, że proces nominacji powinien odbywać się po wyborach do Parlamentu Europejskiego, tak aby ich wyniki zostały uwzględnione, co z kolei odegra zasadniczą rolę w wyborze przewodniczącego/ej Komisji; zwraca uwagę na fakt, że jedynie po jego/jej wyborze możliwe będzie zapewnienie wymaganej równowagi;

43. proponuje w tym kontekście jako ewentualny model przedstawioną poniżej procedurę oraz harmonogram nominacji, które mogłyby zostać uzgodnione pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą Europejską:

- 1. i 2. tydzień po wyborach europejskich: pojawienie się grup politycznych w Parlamencie Europejskim;
- 3. tydzień po wyborach: konsultacje pomiędzy przewodniczącym/ą Rady Europejskiej a przewodniczącym/ą Parlamentu Europejskiego, po których odbywają się odrębne spotkania pomiędzy przewodniczącym/ą Rady Europejskiej a przewodniczącymi grup politycznych (ewentualnie wraz z przewodniczącymi europejskich partii politycznych lub ograniczonych liczbowo delegacji);
- 4. tydzień po wyborach: ogłoszenie przez Radę Europejską kandydata na przewodniczącego Komisji z uwzględnieniem wyników konsultacji wspomnianych w poprzednim tirecie;
- tydzień 5. i 6. po wyborach: kontakty pomiędzy kandydatem na przewodniczącego Komisji a grupami politycznymi; oświadczenia kandydata i przedstawienie jego/jej politycznych wytycznych Parlamentowi Europejskiemu; głosowanie w Parlamencie Europejskim nad kandydatem na przewodniczącego Komisji;
- lipiec/sierpień/wrzesień: wybrany przewodniczący/a Komisji uzgadnia z Radą Europejską nominację na stanowisko wiceprzewodniczącego/ej Komisji (wysokiego przedstawiciela) oraz proponuje listę desygnowanych komisarzy (obejmującą wiceprzewodniczącego/ą Komisji (wysokiego przedstawiciela));

⁽¹⁾ Deklaracja 11 odnosząca się do artykułu 17 ustępy 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej

⁽²⁾ Deklaracja nr 6 dotycząca art. 15 ust. 5 i 6, art. 17 ust. 6 i art. 18 Traktatu o Unii Europejskiej.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- wrzesień: Rada Europejska przyjmuje listę desygnowanych komisarzy (obejmującą wiceprzewodniczącego/ą Komisji (wysokiego przedstawiciela));
- wrzesień/październik: przesłuchania desygnowanych komisarzy oraz wiceprzewodniczącego/ej Komisji (wysokiego przedstawiciela) w Parlamencie Europejskim;
- październik: przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu kolegium komisarzy i ich programu; głosowanie nad całym kolegium (w tym nad wiceprzewodniczącym/ą Komisji (wysokim przedstawicielem)); Rada Europejska zatwierdza skład nowej Komisji; nowa Komisja przyjmuje swoje obowiązki;
- listopad: Rada Europejska nominuje przewodniczącego Rady Europejskiej;

44. podkreśla, że niezależnie od przypadku proponowany scenariusz powinien zostać zastosowany począwszy od roku 2014;

45. wyraża przekonanie, że ewentualność wejścia w życie traktatu lizbońskiego przed końcem roku 2009 wymaga wypracowania porozumienia politycznego pomiędzy Radą Europejską a Parlamentem Europejskim w celu zagwarantowania, że procedura wyboru przewodniczącego kolejnego składu Komisji oraz desygnowania komisarzy będzie niezależnie od przypadku prowadzona w poszanowaniu istoty nowych uprawnień przyznanych w tym zakresie Parlamentowi Europejskiemu na mocy postanowień traktatu lizbońskiego;

46. wyraża przekonanie, że w przypadku wszczęcia przez Radę Europejską procedury mianowania przewodniczącego Komisji niezwłocznie po wyborach europejskich w czerwcu 2009 r. ⁽¹⁾ pod uwagę winna zostać wzięta konieczność zapewnienia wystarczającej ilości czasu na przeprowadzenie i nieformalne zakończenie procedury konsultacji politycznych z nowo wybranymi przedstawicielami grup politycznych, w formie przewidzianej traktatem lizbońskim; wyraża przekonanie, że pozwoliłoby to na całkowite zachowanie istoty jego nowych uprawnień i że Parlament Europejski mógłby następnie przejść do zatwierdzenia mianowania przewodniczącego Komisji;

47. podkreśla, że niezależnie od przypadku procedura mianowania składu kolegium komisarzy powinna zostać wszczęta dopiero po upowszechnieniu wyników drugiego referendum przeprowadzonego w Irlandii; podkreśla, że instytucje byłyby wówczas w pełni świadome kontekstu prawnego związanego z warunkami wykonywania mandatu przez nowych członków Komisji i mogłyby w pełni uwzględnić odpowiedni zakres uprawnień proceduralnych oraz skład, strukturę i zakres kompetencji nowej Komisji; w przypadku pozytywnego wyniku referendum formalne zatwierdzenie przez Parlament Europejski nowego kolegium komisarzy, w tym przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela), powinno mieć miejsce dopiero po wejściu w życie traktatu lizbońskiego oraz po dokonaniu wyboru przewodniczącego Komisji;

48. przypomina, że w przypadku negatywnego wyniku drugiego referendum w Irlandii traktat nicejski utrzyma niezależnie od przypadku moc obowiązującą, a nowy skład kolegium komisarzy będzie musiał zostać ustalony w oparciu o uregulowania ustanawiające liczbę komisarzy na poziomie niższym niż liczba państw członkowskich; podkreśla, że w tym przypadku Rada będzie zobligowana do podjęcia decyzji w sprawie obecnej ilości członków nowej ograniczonej liczbowo Komisji; podkreśla wolę polityczną Parlamentu Europejskiego dążącą do zapewnienia ścisłego przestrzegania powyższych uregulowań;

Programowanie

49. wyraża przekonanie, że programowanie zarówno na poziomie strategicznym, jak i operacyjnym będzie niezbędne w celu zapewnienia skuteczności i spójności działań Unii;

50. w związku z powyższym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat lizboński wzywa w szczególności do programowania jako sposobu zwiększenia zdolności instytucji do działania i proponuje, aby w odniesieniu do następujących kwestii opracowano pewne równoczesne programy działania:

⁽¹⁾ Zgodnie z deklaracją w sprawie mianowania członków przyszłej Komisji zawartym w konkluzjach ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 11 i 12 grudnia 2008 r.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny uzgodnić kwestię „umowy” lub „programu” w zakresie prawodawstwa, w oparciu o szerokie cele strategiczne i priorytety przedstawione przez Komisję po rozpoczęciu się jej mandatu, która powinna zostać poddana wspólnej debacie Parlamentu Europejskiego i Rady, mającej za cel osiągnięcie porozumienia (o ile to możliwe, w formie specjalnego porozumienia międzyinstytucjonalnego, nawet jeżeli takie porozumienie nie jest prawnie wiążące) pomiędzy tymi trzema instytucjami w sprawie wspólnych celów i priorytetów na pięcioletnią kadencję;
- na podstawie wspomnianej umowy lub programu Komisja powinna rozwijać następnie swoje plany programowania finansowego i przedstawić do końca czerwca roku następującego po wyborach swoje propozycje dotyczące wieloletnich ram finansowych przygotowanych na okres pięciu lat, wraz z listą wniosków legislacyjnych niezbędnych w celu wprowadzenia stosownych programów w życie, które z kolei powinny zostać przedyskutowane i przyjęte przez Radę oraz Parlament Europejski zgodnie z procedurą określoną w traktatach przed końcem tego samego roku (lub do końca pierwszego kwartału następnego roku);
- umożliwiłoby to Unii dysponowanie wieloletnimi ramami finansowymi na okres pięciu lat, gotowymi do wprowadzenia w życie na początku roku N+2 (lub N+3) ⁽¹⁾, gwarantując tym samym Parlamentowi Europejskiemu i każdej Komisji możliwość zdecydowania o ich „własnym” programowaniu;

51. wyraża przekonanie, że przejście na wspomniany system pięcioletniego finansowego i politycznego programowania wymagać będzie przedłużenia i dostosowania bieżących ram finansowych zawartych w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾ do końca 2015/2016 r., podczas gdy kolejne porozumienie wejdzie w życie na początku 2016/2017 r. ⁽³⁾;

52. proponuje, aby w oparciu o umowę/program w zakresie prawodawstwa oraz uwzględniając wieloletnie ramy finansowe:

- Komisja przedstawiała Parlamentowi Europejskiemu i Radzie swój roczny roboczy i legislacyjny program w celu przeprowadzenia wspólnej debaty pozwalającej Komisji na wprowadzenie koniecznych zmian;
- Rada do Spraw Ogólnych w porozumieniu z Parlamentem Europejskim powinna przyjąć wspólne programowanie operacyjne dotyczące działań każdej grupy składającej się z trzech prezydencji na okres ich pełnej 18 miesięcznej kadencji, co posłuży jako ramy dla odpowiedniego programu działań każdej prezydencji w ciągu jej sześciomiesięcznej kadencji;

Stosunki zewnętrzne

53. podkreśla wagę nowego wymiaru, jaki dzięki traktatowi lizbońskiemu zyskują działania zewnętrzne Unii jako całość, w tym WPZiB, co wraz z osobowością prawną Unii oraz istotnymi dla tego obszaru innowacjami instytucjonalnymi (zwłaszcza powołanie sprawującego podwójną funkcję wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela) oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych) mogłoby być decydującym czynnikiem w zakresie spójności i skuteczności działań Unii w tym obszarze oraz mogłoby w istotny sposób zwiększyć jej przejrzystość na arenie światowej;

54. przypomina, że wszystkie decyzje z zakresu spraw zagranicznych muszą odnosić się do podstaw prawnych, w oparciu o które zostały przyjęte, w celu ułatwienia identyfikacji procedury wykorzystanej do ich przyjęcia oraz procedury, zgodnie z którą należy je wdrożyć;

⁽¹⁾ N oznacza „rok wyborów europejskich”.

⁽²⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1).

⁽³⁾ Zgodnie z rezolucją Parlamentu z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie śródkresowego przeglądu ram finansowych na lata 2007-2013, Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0174 oraz rezolucją Parlamentu z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie aspektów finansowych traktatu z Lizbony P6_TA(2009)0374.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Wiceprzewodniczący Komisji (wysoki przedstawiciel)

55. wyraża przekonanie, że utworzenie stanowiska sprawującego podwójną funkcję wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela) jest podstawowym krokiem w celu zapewnienia spójności, skuteczności oraz przejrzystości wszystkich zewnętrznych działań Unii;

56. podkreśla, że wiceprzewodniczący Komisji (wysoki przedstawiciel) musi być nominowany przez Radę Europejską kwalifikowaną większością głosów za zgodą przewodniczącego Komisji, a także musi zostać zaakceptowany przez Parlament Europejski jako wiceprzewodniczący Komisji wraz z całym kolegium członków Komisji; wzywa przewodniczącego Komisji do zapewnienia, że Komisja w pełni wywiązuje się ze swoich obowiązków w tym kontekście, mając na względzie, że wysoki przedstawiciel jako wiceprzewodniczący Komisji będzie odgrywał niezwykle istotną rolę, gwarantując spójność oraz wysoką wydajność kolegium, oraz że przewodniczący Komisji ma polityczny i instytucjonalny obowiązek zapewnić, że posiada odpowiednie umiejętności do zintegrowania kolegium; podkreśla również, że Rada Europejska musi być świadoma wspomnianego wyżej aspektu roli wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela) i musi przeprowadzić procedurę od samego początku do niezbędnych konsultacji z przewodniczącym Komisji w celu zapewnienia jej pomyślnego zakończenia; przypomina, że w pełni wykorzystywała możliwość dokonania oceny zdolności politycznych i instytucjonalnych nominowanego wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela) w ramach uprawnień dotyczących nominacji nowej Komisji;

57. podkreśla, że Europejska Służba Działań Zewnętrznych będzie odgrywać podstawową rolę we wspieraniu wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela) oraz będzie stanowić niezbędny element, od którego zależało będzie powodzenie nowego zintegrowanego podejścia w zakresie działań zewnętrznych Unii; podkreśla, że utworzenie nowej służby będzie wymagać formalnego wniosku wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela), co będzie możliwe jedynie po objęciu przez niego/nią odnośnych obowiązków, a wniosek ten będzie mógł zostać przyjęty przez Radę wyłącznie po uzyskaniu opinii Parlamentu Europejskiego i zgody Komisji; deklaruje zamiar pełnego wykorzystywania uprawnień w zakresie budżetu w odniesieniu do tworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych;

58. podkreśla, że zadania wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela) są niezwykle uciążliwe oraz będą wymagać szczególnej koordynacji z pozostałymi instytucjami, zwłaszcza z przewodniczącymi Komisji, wobec którego będzie on/ona politycznie odpowiedzialny/odpowiedzialna w zakresie stosunków zewnętrznych podlegających kompetencjom Komisji, ze zmieniającą się prezydencją Rady oraz z przewodniczącym Rady Europejskiej;

59. podkreśla, że osiągnięcie celów, które doprowadziły do utworzenia funkcji wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela) będzie w dużej mierze zależeć od istnienia politycznego zaufania pomiędzy przewodniczącym Komisji a wiceprzewodniczącym Komisji (wysokiego przedstawiciela) oraz od umiejętności owocnej współpracy wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela) z przewodniczącym Rady Europejskiej, ze zmieniającą się prezydencją Rady oraz innymi odpowiedzialnymi komisarzami, którą on/ona koordynuje z wykorzystaniem szczególnych kompetencji odnoszących się do stosunków zewnętrznych Unii;

60. wzywa Komisję i wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela) do pełnego wykorzystania możliwości przedstawienia wspólnych inicjatyw w zakresie stosunków zagranicznych w celu wzmocnienia spójności różnych obszarów działań Unii w sferze zewnętrznej oraz zwiększenia prawdopodobieństwa przyjęcia tych inicjatyw przez Radę, w szczególności w związku z WPZiB; w związku z tym podkreśla potrzebę kontroli parlamentarnej działań w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;

61. utrzymuje, że konieczne jest podjęcie pewnych praktycznych kroków w celu zmniejszenia ilości zadań wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela):

— wiceprzewodniczący Komisji (wysoki przedstawiciel) powinien zaproponować nominację specjalnych przedstawicieli, posiadających wyraźny mandat określony zgodnie z art. 33 Traktatu o Unii Europejskiej, aby pomagali mu/jej w poszczególnych obszarach jego/jej kompetencji w zakresie WPZiB (wspomniani wyżej specjaliści przedstawiciele nominowani przez Radę powinni być również wysłuchiwać przez Parlament Europejski oraz powinni regularnie informować Parlamentu Europejski o swoich działaniach);

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- powinien/powinna on/ona koordynować swoje działania w obszarach innych niż WPZiB z komisarzami odpowiedzialnymi za teki w tych obszarach oraz w razie konieczności przekazywać funkcje reprezentowania Unii Europejskiej na arenie międzynarodowej w tych obszarach;
- w razie nieobecności wiceprzewodniczący Komisji (wysoki przedstawiciel) powinien decydować, kto będzie go/ją reprezentował, rozpatrując każdy przypadek z osobna w zależności od zakresu obowiązków do wypełnienia w danej sytuacji;

Reprezentacja

62. uważa, że traktat lizboński ustanawia skuteczny, aczkolwiek skomplikowany system operacyjny reprezentowania Unii w relacjach zewnętrznych oraz proponuje jego wyrażenie za pomocą następujących wytycznych:

- przewodniczący Rady Europejskiej reprezentuje Unię na szczeblu głów państw lub szefów rządów w kwestiach dotyczących WPZiB, ale nie posiada uprawnień do prowadzenia politycznych negocjacji w imieniu Unii, co jest zadaniem wiceprzewodniczącego Komisji (wysokiego przedstawiciela); może on/ona zostać również wezwany/a do spełnienia szczególnej roli reprezentowania Rady Europejskiej podczas niektórych międzynarodowych zdarzeń;
- przewodniczący Komisji reprezentuje Unię na najwyższym szczeblu w odniesieniu do wszystkich aspektów stosunków zewnętrznych Unii, za wyjątkiem kwestii dotyczących WPZiB, lub wszelkich szczególnych polityk sektorowych znajdujących się w zakresie działań zewnętrznych Unii (handel zagraniczny itd.); wiceprzewodniczący Komisji (wysoki przedstawiciel) lub właściwy/upoważniony komisarz może również przyjąć taką rolę działając z upoważnienia Komisji;
- wiceprzewodniczący Komisji (wysoki przedstawiciel) reprezentuje Unię na poziomie ministerialnym lub w organizacjach międzynarodowych związanych z działaniami zewnętrznymi Unii ogółem; sprawuje on/ona również zewnętrzne funkcje reprezentacyjne jako przewodniczący/a Rady do Spraw Zagranicznych;

63. wyraża przekonanie, że nie będzie już wskazane, by przewodniczący/a Rady do Spraw Ogólnych (zwłaszcza premier państwa członkowskiego sprawującego prezydencję) lub przewodniczący/a danego sektorowego składu Rady został powołany do reprezentowania Unii w stosunkach zewnętrznych;

64. podkreśla znaczenie koordynacji oraz współpracy pomiędzy wszystkimi stronami odpowiedzialnymi za różne zadania związane z reprezentowaniem Unii w stosunkach zewnętrznych, tak aby uniknąć sporów kompetencyjnych i zapewnić spójność i przejrzystość Unii w kwestii spraw zagranicznych;

*

* *

65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji i sprawozdania Komisji Spraw Konstytucyjnych Radzie, Komisji oraz parlamentom krajowym państw członkowskich.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Stosunki pomiędzy Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi w kontekście postanowień traktatu z Lizbony

P6_TA(2009)0388

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie rozwoju stosunków pomiędzy Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi w kontekście postanowień traktatu z Lizbony (2008/2120(INI))

(2010/C 212 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Protokół w sprawie roli parlamentów krajowych w Unii Europejskiej, załączony do traktatu z Amsterdamu,
- uwzględniając Protokół w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączony do traktatu z Amsterdamu,
- uwzględniając traktat z Lizbony, w szczególności art. 12 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając Protokół w sprawie roli parlamentów państw członkowskich w Unii Europejskiej, załączony do traktatu lizbońskiego, a w szczególności jego art. 9,
- uwzględniając Protokół w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, załączony do traktatu lizbońskiego,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lutego 2002 r. w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi w zakresie integracji europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając wytyczne dotyczące stosunków między rządami i parlamentami w sprawach wspólnotowych (standardy minimalne) z dnia 27 stycznia 2003 r. („kopenhaskie wytyczne parlamentarne”) ⁽²⁾, przyjęte na XXVIII posiedzeniu Konferencji Komisji ds. Wspólnotowych i Europejskich Parlamentów Unii Europejskiej (COSAC),
- uwzględniając wytyczne w sprawie współpracy międzyparlamentarnej w Unii Europejskiej z dnia 21 czerwca 2008 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając wnioski z posiedzenia COSAC XL, które odbyło się w Paryżu w dniu 4 listopada 2008 r., a w szczególności pkt 1 przedmiotowych wniosków,
- uwzględniając sprawozdanie podkomisji parlamentu irlandzkiego pt. „Przyszłość Irlandii w Unii Europejskiej” z listopada 2008 r., w szczególności ustępy 29-37 podsumowania, w których dużo uwagi poświęca się żądaniu wzmocnienia kontroli parlamentarnej rządów krajowych jako członków Rady,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rozwoju (A6-0133/2009),

⁽¹⁾ Rezolucja przyjęta w ramach sprawozdania A5-0023/2002 Komisji Spraw Konstytucyjnych (sprawozdanie Napolitano) (Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, s. 322).

⁽²⁾ Dz.U. C 154 z 2.7.2003, s. 1.

⁽³⁾ Zmieniony tekst uzgodniony przez konferencję przewodniczących parlamentów Unii Europejskiej na posiedzeniu w dniach 20 i 21 czerwca 2008 r. w Lizbonie.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- A. mając na uwadze, że ostatnia przyjęta przez Parlament Europejski rezolucja w sprawie stosunków z parlamentami krajowymi pochodzi z 2002 r. i z tego względu konieczne jest dokonanie jej powtórnej oceny,
- B. mając na uwadze, że na szczeblu Unii obywatele reprezentowani są bezpośrednio w Parlamencie Europejskim, a państwa członkowskie w Radzie przez swoje rządy, które z kolei w sposób demokratyczny odpowiadają przed swoimi parlamentami krajowymi (zob. art. 10 ust. 2 Traktatu o UE w brzmieniu traktatu z Lizbony); niezbędny proces parlamentaryzacji Unii musi zatem opierać się na dwóch filarach: z jednej strony na rozszerzeniu uprawnień Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do wszystkich decyzji podejmowanych przez Unię, a z drugiej strony na wzmocnieniu uprawnień parlamentów krajowych odnośnie do ich rządów,
- C. mając na uwadze, że współpraca w ramach Konwentu Europejskiego między przedstawicielami parlamentów krajowych i przedstawicielami Parlamentu Europejskiego, jak również między nimi i przedstawicielami państw ubiegających się o członkostwo w UE, była udana,
- D. mając na uwadze, że wspólne posiedzenia parlamentarne poświęcone określonym tematom w ramach okresu refleksji spełniły oczekiwania i dlatego można by skorzystać z tej praktyki w przypadku zwołania nowego konwentu lub podobnych okazji,
- E. mając na uwadze, że w ostatnich latach stosunki między Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi poprawiły się i różnicowały, a na szczeblu parlamentów jako całości, jak również na szczeblu komisji parlamentarnych prowadzonych jest coraz więcej działań,
- F. mając na uwadze, że w ramach przyszłego rozwoju stosunków należy uwzględnić wady i zalety różnych stosowanych obecnie praktyk,
- G. mając na uwadze, że nowe uprawnienia przyznane parlamentom krajowym w ramach traktatu z Lizbony, w szczególności odnoszące się do zasady pomocniczości, stanowią dla nich zachętę do aktywnego zaangażowania się na wczesnym etapie w proces tworzenia polityki na szczeblu UE,
- H. mając na uwadze, że wszystkie formy współpracy międzyparlamentarnej powinny być zgodne z dwiema podstawowymi zasadami: większej skuteczności oraz demokratyzacji parlamentarnej,
- I. mając na uwadze, że podstawowym zadaniem i zasadniczą funkcją Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych jest uczestnictwo w procesie podejmowania decyzji legislacyjnych oraz nadzоровanie decyzji politycznych, odpowiednio na szczeblu krajowym i europejskim; mając na uwadze, że nie oznacza to, iż bliska współpraca dla powszechnej korzyści jest zbędna, w szczególności w odniesieniu do transpozycji prawa UE do prawa krajowego,
- J. mając na uwadze, że należy wypracować polityczne wytyczne, na podstawie których przedstawiciele i organy Parlamentu Europejskiego mogą opracować przyszłe działania odnoszące się do stosunków z parlamentami krajowymi oraz wdrożyć przepisy traktatu lizbońskiego odnoszące się do parlamentów krajowych,

Wkład traktatu lizbońskiego w rozwój stosunków

1. z zadowoleniem przyjmuje nowe funkcje i uprawnienia parlamentów krajowych zawarte w traktacie lizbońskim, będącym „traktatem parlamentów”, które zwiększają rolę odgrywaną przez parlamenty krajowe w procesach politycznych Unii Europejskiej; jest zdania, że uprawnienia te można podzielić na trzy kategorie:

uzyskiwanie informacji o:

- ocenie polityk realizowanych w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
- pracach Stałego Komitetu Bezpieczeństwa Wewnętrznego;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- wnioskach dotyczących zmian traktatów;
- wnioskach o członkostwo w Unii;
- uproszczonych zmianach traktatu (z sześciomiesięcznym wyprzedzeniem);
- wnioskach dotyczących środków uzupełniających traktat;

aktywne uczestnictwo:

- we właściwym funkcjonowaniu Unii (przepis ochronny);
- w nadzorze nad Europolem i Eurojustem wraz z Parlamentem Europejskim;
- w konwencjach dotyczących zmian traktatu;

sprzeciw wobec:

- przepisów prawnych sprzecznych z zasadą pomocniczości, za pomocą procedur „żółtej kartki” i „pomarańczowej kartki”;
- zmian traktatu w procedurze uproszczonej;
- środków współpracy sądowniczej w sprawach cywilnych (prawo rodzinne);
- naruszenia zasady pomocniczości poprzez wniesienie sprawy do Trybunału Sprawiedliwości (jeżeli zezwala na to prawo krajowe);

Obecne stosunki

2. z zadowoleniem zauważa, że w ostatnich latach jego stosunki z parlamentami krajowymi i ich członkami rozwijały się dość korzystnie, choć w niewystarczającym jeszcze zakresie, w szczególności poprzez następujące formy wspólnych działań:

- wspólne posiedzenia parlamentarne poświęcone horyzontalnym tematom wykraczającym poza zakres kompetencji jednej komisji;
- regularne wspólne posiedzenia komisji (co najmniej dwa razy na pół roku);
- międzyparlamentarne posiedzenia ad hoc na szczeblu komisji z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub parlamentu państwa członkowskiego przewodniczącego Radzie;
- międzyparlamentarne spotkania na szczeblu przewodniczących komisji;
- współpracę na szczeblu przewodniczących parlamentów w ramach Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej;
- wizyty posłów do parlamentów krajowych w Parlamencie Europejskim w celu wzięcia udziału w posiedzeniach odpowiednich wyspecjalizowanych komisji;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- spotkania w ramach grup lub partii politycznych na szczeblu europejskim, skupiające polityków ze wszystkich państw członkowskich i posłów do Parlamentu Europejskiego;

Przyszłe stosunki

3. uważa, że konieczne jest wypracowanie nowych form dialogu między Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi, wyprzedzającego działania legislacyjne i następującego po nich;
4. wzywa parlamenty krajowe do wzmożonych działań na rzecz wymagania od rządów krajowych odpowiedzialności za zarządzanie przez nie wykorzystywaniem funduszy UE; apeluje do parlamentów krajowych o kontrolowanie jakości krajowych ocen wpływu i sposobu, w jaki rządy krajowe przenoszą przepisy prawa UE do prawa krajowego oraz realizują polityki UE i programy finansowania na poziomie kraju, regionów i władz lokalnych; zwraca się do parlamentów krajowych o dokładne monitorowanie sprawozdań dotyczących krajowych planów działania w zakresie strategii lizbońskiej;
5. uważa za właściwe wspieranie parlamentów krajowych w sprawowaniu przez nie nadzoru nad projektami legislacyjnymi przed ich rozpatrzeniem przez prawodawcę europejskiego oraz w skutecznym sprawowaniu przez nie nadzoru nad rządami działającymi w ramach Rady;
6. stwierdza, że regularne dwustronne posiedzenia Wspólnego Komitetu odpowiednich wyspecjalizowanych komisji oraz spotkania międzyparlamentarne ad hoc na szczeblu komisji, organizowane na zaproszenie Parlamentu Europejskiego, umożliwiają prowadzenie dialogu już na wczesnym etapie obecnych lub planowanych aktów prawnych lub inicjatyw politycznych i z tego względu konieczne jest ich utrzymanie i systematyczne rozwijanie w dążeniu do stworzenia stałej sieci odpowiednich komisji; jest zdania, że przed takimi spotkaniami lub po nich mogą się odbywać dwustronne spotkania ad hoc komisji w celu rozpatrzenia szczególnych problemów krajowych oraz że Konferencji Przewodniczących można by powierzyć zadanie sporządzenia i koordynowania z parlamentami krajowymi programu działań wyspecjalizowanych komisji;
7. zauważa, że spotkania przewodniczących wyspecjalizowanych komisji Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych, na przykład posiedzenia przewodniczących Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Spraw Konstytucyjnych czy Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, stanowią również narzędzie wymiany informacji i opinii ze względu na ograniczoną liczbę uczestników;
8. jest zdania, że inne niż wyżej wymienione formy współpracy mogą stanowić skuteczny wkład w tworzenie europejskiej przestrzeni politycznej i dlatego powinny być w dalszym ciągu opracowywane i różnicowane;
9. z zadowoleniem przyjąłby w tym kontekście innowacje na szczeblu parlamentów krajowych; na przykład przyznanie posłom do Parlamentu Europejskiego uprawnienia do uzyskania zaproszenia do wystąpienia raz w roku na posiedzeniu plenarnym parlamentu krajowego, do uczestnictwa w roli doradców w posiedzeniach komisji do spraw europejskich, do uczestnictwa w posiedzeniach wyspecjalizowanych komisji w trakcie rozpatrywania przez nie istotnych aktów prawnych Unii Europejskiej, lub do uczestnictwa w roli doradców w posiedzeniach poszczególnych grup politycznych;
10. zaleca przyznanie wystarczających środków finansowych na organizację spotkań wyspecjalizowanych komisji z odpowiednimi komisjami parlamentów krajowych, jak również spotkań sprawozdawców Parlamentu Europejskiego z ich odpowiednikami w parlamentach krajowych, a także zaleca zbadanie, czy możliwe jest spełnienie wymogów technicznych niezbędnych do przeprowadzania wideokonferencji pomiędzy sprawozdawcami wyspecjalizowanych komisji parlamentów krajowych i Parlamentu Europejskiego;
11. jest zdania, że zwiększone uprawnienia parlamentów krajowych w odniesieniu do przestrzegania zasady pomocniczości, zgodnie z postanowieniami traktatu lizbońskiego, umożliwią wpłynięcie na kształt prawodawstwa europejskiego i nadzór nad nim na wczesnym etapie oraz przyczynią się do lepszego stanowienia prawa i zgodności prawodawstwa na szczeblu UE;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

12. stwierdza, że parlamentom krajowym po raz pierwszy przyznano określoną rolę w odniesieniu do spraw UE, która różni się od roli odgrywanej przez rządy krajowe, przyczynia się do większej kontroli demokratycznej i zbliża Unię do jej obywateli;
13. przypomina, że parlamenty krajowe powinny sprawować nadzór nad rządami państw przede wszystkim zgodnie z właściwymi zasadami i aktami prawa konstytucyjnego;
14. podkreśla, że parlamenty krajowe odgrywają istotną rolę w procesie wdrażania prawa unijnego, a duże znaczenie mógłby mieć mechanizm wymiany najlepszych praktyk w tym zakresie;
15. zauważa w tym kontekście, że stworzenie elektronicznej platformy wymiany informacji między parlamentami, w formie strony internetowej IPEX ⁽¹⁾, stanowi istotny krok naprzód, ponieważ umożliwia monitorowanie dokumentów UE na szczeblu parlamentów krajowych i Parlamentu Europejskiego oraz ewentualnie ich przeniesienie na grunt prawa krajowego przez parlamenty krajowe w czasie rzeczywistym; uważa zatem za niezbędne właściwe finansowanie tego systemu opracowanego i zarządzanego przez Parlament Europejski;
16. zaleca bardziej systematyczne monitorowanie poprzedzającego proces legislacyjny dialogu między parlamentami krajowymi a Komisją (tak zwana „inicjatywa Barroso”) w celu uzyskania informacji o stanowisku parlamentów krajowych już na wczesnym etapie procesu legislacyjnego; wzywa parlamenty krajowe, aby udostępniały wydane przez siebie opinie na ten temat Parlamentowi Europejskiemu w tym samym czasie;
17. z zadowoleniem przyjmuje poczynione w ostatnich latach postępy w zakresie rozwoju współpracy pomiędzy Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi w dziedzinie spraw zagranicznych, bezpieczeństwa i obronności;
18. wyraża przekonanie, że parlamenty krajowe powinny odgrywać istotną rolę w informowaniu opinii publicznej o wspólnej polityce zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz o europejskiej polityce bezpieczeństwa i obrony (EPBiO);
19. stwierdza ponownie z zaniepokojeniem, że odpowiedzialność za środki finansowe w zakresie WPZiB oraz EPBiO przed parlamentami jest niewystarczająca i że dlatego współpraca między Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi musi ulec poprawie, aby wszystkie aspekty tych polityk podlegały kontroli demokratycznej ⁽²⁾;
20. ze względu na potrzebę zapewnienia spójności i wydajności, a także uniknięcia powielania zadań, wzywa do zakończenia działalności Zgromadzenia Parlamentarnego Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE) z chwilą pełnego i ostatecznego włączenia jej w ramy Unii Europejskiej oraz wejścia w życie traktatu z Lizbony;

Rola COSAC

21. jest zdania, że przyszła rola polityczna COSAC powinna zostać określona w ścisłej współpracy między Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi, COSAC zaś, zgodnie z Protokołem w sprawie roli parlamentów krajowych w Unii Europejskiej, stanowiącym załącznik do traktatu z Amsterdamu, powinien zachować przede wszystkim charakter forum wymiany informacji i debaty w zakresie ogólnych zagadnień politycznych oraz najlepszych praktyk w odniesieniu do nadzoru nad rządami państw ⁽³⁾; jest zdania, że informacje i debata powinny w drugiej kolejności koncentrować się na pracach legislacyjnych w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz na przestrzeganiu zasady pomocniczości na szczeblu Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ IPEX: Międzyparlamentarna wymiana informacji UE, uruchomiona w lipcu 2006 r.

⁽²⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1) oraz art. 28 ust. 3 TUE.

⁽³⁾ Zob.: wymienione wytyczne dotyczące stosunków między rządami i parlamentami w sprawach wspólnotowych (standardy minimalne).

Czwartek, 7 maja 2009 r.

22. jest zdecydowany odegrać w pełni swoją rolę, realizować swoje zadania w odniesieniu do funkcjonowania COSAC oraz w dalszym ciągu zapewniać wsparcie techniczne dla sekretariatu COSAC i przedstawicieli parlamentów krajowych;

23. przypomina, że działania Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych w ramach COSAC muszą się uzupełniać i nie mogą podlegać zewnętrznym podziałom czy naciskom;

24. jest zdania, że jego komisje wyspecjalizowane powinny być w większym stopniu zaangażowane w przygotowania posiedzeń COSAC i udział w nich; uważa, że jego delegacji powinien przewodniczyć przewodniczący Komisji Spraw Konstytucyjnych, a w jej skład powinni wchodzić przewodniczący i sprawozdawcy komisji wyspecjalizowanych zajmujących się zagadnieniami omawianymi na danym posiedzeniu COSAC; uznaje za wskazane informowanie Konferencji Przewodniczących i posłów o przebiegu i wynikach posiedzeń COSAC po każdym posiedzeniu;

*

* *

25. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Realizacja inicjatywy obywatelskiej

P6_TA(2009)0389

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. wzywające Komisję do przedłożenia wniosku w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie realizacji inicjatywy obywatelskiej (2008/2169(INI))

(2010/C 212 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 192 ust. 2 TWE,
- uwzględniając traktat lizboński zmieniający Traktat o Unii Europejskiej oraz Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisany w Lizbonie w dniu 13 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie traktatu z Lizbony ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie okresu refleksji: struktura, zagadnienia i kontekst oceny debaty na temat Unii Europejskiej ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 39 oraz art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinię Komisji Petycji (A6-0043/2009),

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 16.12.2004, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0055.

⁽³⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, s. 306.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- A. mając na uwadze, że w traktacie lizbońskim ustanowiono inicjatywę obywatelską, zgodnie z którą obywatele Unii w liczbie nie mniejszej niż milion, mający obywatelstwo znacznej liczby państw członkowskich, mogą podjąć inicjatywę zwrócenia się do Komisji o przedłożenie odpowiednich wniosków, w ramach jej uprawnień, w sprawach, w odniesieniu do których, zdaniem obywateli, stosowanie traktatów wymaga ustanowienia unijnego aktu prawnego – art. 11 ust. 4 traktatu UE w nowym brzmieniu („TUE n.b.”),
- B. mając na uwadze, że w ten sposób milion obywateli Unii otrzyma takie samo uprawnienie do wezwania Komisji do przedłożenia wniosku dotyczącego aktu prawnego, jakie już od momentu ustanowienia Wspólnot Europejskich w 1957 r. przysługuje Radzie (pierwotnie art. 152 traktatu EWG, obecnie art. 208 traktatu WE, a w przyszłości art. 241 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) oraz Parlamentowi Europejskiemu od czasu wejścia w życie traktatu z Maastricht w 1993 r. (obecnie art. 192 traktatu WE, w przyszłości art. 225 TFUE),
- C. mając na uwadze, że w ten sposób obywatele wezmą bezpośredni udział w stosowaniu suwerennych uprawnień Unii Europejskiej, gdyż po raz pierwszy zostaną bezpośrednio włączeni w zgłaszanie wniosków w sprawie europejskich aktów prawodawczych,
- D. mając na uwadze, że art. 11 ust. 4 TUE n.b. służy ustanowieniu indywidualnego prawa udziału w inicjatywie obywatelskiej jako szczególnego wyrazu prawa do uczestnictwa w demokratycznym życiu Unii zgodnie z art. 10 ust. 3 TUE n.b.,
- E. mając na uwadze, że prawo podjęcia inicjatywy jest często mylone z prawem składania petycji; mając na uwadze, że należy dopilnować, aby obywatele w pełni rozumieli różnicę między tymi dwoma prawami, szczególnie dlatego, że petycję składa się do Parlamentu, a inicjatywa obywatelska jest kierowana do Komisji,
- F. mając na uwadze, że organy Unii i państwa członkowskie mają obowiązek stworzyć warunki dla bezproblemowego, przejrzystego i skutecznego korzystania z uprawnienia do udziału obywateli Unii,
- G. mając na uwadze, że procedury i warunki dotyczące inicjatywy obywatelskiej, w tym minimalna liczba państw członkowskich, z których muszą pochodzić obywatele podejmujący taką inicjatywę, zostały określone przez Parlament i Radę zgodnie z właściwą procedurą prawodawczą na mocy rozporządzenia (art. 24 ust. 1 TFUE),
- H. mając na uwadze, że przy uchwaleniu tego rozporządzenia oraz przy jego wykonywaniu konieczne jest zapewnienie w szczególności praw podstawowych do równego traktowania, dobrego sprawowania rządów oraz ochrony prawnej,

Minimalna liczba państw członkowskich

- I. mając na uwadze, że „minimalna liczba państw członkowskich, z których muszą pochodzić obywatele, którzy występują z taką inicjatywą” (art. 24 ust. 1 TFUE) powinna stanowić „znaczną liczbę państw członkowskich” (art. 11 ust. 4 TUE n.b.),
- J. mając na uwadze, że określenie minimalnej liczby państw członkowskich nie może nastąpić całkowicie dowolnie, lecz musi wynikać z celu tego uregulowania, a liczbę tę należy interpretować w odniesieniu do innych postanowień traktatowych w celu uniknięcia sprzecznych interpretacji,
- K. mając na uwadze, że celem tego uregulowania jest zapewnienie, że punktem wyjściowym europejskiego procesu prawodawczego nie jest szczególny interes pojedynczego państwa członkowskiego, lecz ogólny interes europejski,
- L. mając na uwadze, że art. 76 TFUE wskazuje, że wniosek prawodawczy zgłoszony przez jedną czwartą państw członkowskich spełnia przesłankę dostatecznego uwzględnienia ogólnego interesu europejskiego, mając zatem na uwadze, że taką minimalną liczbę państw członkowskich można uznać za bezsprzeczną,
- M. mając na uwadze, że cel niniejszego uregulowania zostanie spełniony jedynie w takim przypadku, jeżeli będzie to powiązane z minimalną liczbą głosów poparcia pochodzących z każdego z tych państw członkowskich,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- N. mając na uwadze, że z art. 11 ust. 4 TUE n.b., który określa liczbę miliona obywateli Unii spośród populacji liczącej ok. 500 milionów obywateli, można wywnioskować, że za reprezentatywną uznaje się 1/500 ludności,

Minimalny wiek uczestników

- O. mając na uwadze, że art. 11 ust. 4 TUE n.b. dotyczy wszystkich obywateli Unii,
- P. mając na uwadze, że każde ograniczenie prawa do demokratycznego udziału i każde nierówne traktowanie ze względu na wiek musi jednak odpowiadać zasadzie proporcjonalności,
- Q. mając na uwadze, że ponadto należy uniknąć sprzecznych interpretacji, mogących na przykład wyniknąć w przypadku, gdyby minimalny wiek umożliwiający udział w wyborach europejskich w danym państwie członkowskim byłby niższy niż wiek umożliwiający udział w inicjatywie obywatelskiej,

Procedura

- R. mając na uwadze, że w przypadku skutecznej inicjatywy obywatelskiej Komisja będzie zobowiązana do rozpatrzenia jej przedmiotu i podjęcia decyzji, czy i w jakim zakresie przedłoży odpowiedni wniosek dotyczący aktu prawnego;
- S. mając na uwadze, że byłoby wskazane, aby inicjatywy odnosiły się do jednej właściwej podstawy prawnej lub kilku z nich dla przedkładania proponowanego aktu prawnego przez Komisję,
- T. mając na uwadze, że inicjatywa obywatelska może dojść do skutku jedynie wtedy, jeżeli jest dopuszczalna w tym sensie, że:
- zawiera skierowane do Komisji wezwanie do przedłożenia wniosku dotyczącego aktu prawnego Unii,
 - Unia posiada w tej sprawie kompetencje prawodawcze, a Komisja prawo inicjatywy prawodawczej w danym wypadku oraz
 - akt prawny będący przedmiotem wniosku nie jest w oczywisty sposób sprzeczny z ogólnymi zasadami prawa stosowanymi w Unii Europejskiej,
- U. mając na uwadze, że inicjatywa obywatelska jest skuteczna, jeżeli jest dopuszczalna w powyższym sensie i reprezentatywna, czyli popiera ją co najmniej milion osób będących obywatelami znacznej liczby państw członkowskich,
- V. mając na uwadze, że zadaniem Komisji jest sprawdzenie, czy spełnione zostały wymogi skutecznej inicjatywy obywatelskiej,
- W. mając na uwadze, że dla organizacji inicjatywy obywatelskiej wysoce pożądane jest uzyskanie – jeszcze przed rozpoczęciem zbierania głosów poparcia – pewności prawnej odnośnie do jej dopuszczalności,
- X. mając na uwadze, że Komisja nie może dokonać sprawdzenia prawdziwości głosów poparcia, w związku z czym zadanie to powinny wykonać państwa członkowskie; mając jednak na uwadze, że związane z tym zobowiązania państw członkowskich obejmują jedynie inicjatywy podejmowane w ramach art. 11 ust. 4 TUE n.b. i w żadnym wypadku inicjatywy, które są niedopuszczalne z określonych względów; mając na uwadze, że z tego powodu konieczne jest, aby państwa członkowskie, jeszcze przed rozpoczęciem zbierania głosów poparcia, miały pewność prawną co do dopuszczalności inicjatywy obywatelskiej,
- Y. mając na uwadze, że sprawdzanie dopuszczalności inicjatywy obywatelskiej przez Komisję ogranicza się jedynie do wyżej wymienionych zagadnień prawnych i nie może pod żadnym pozorem kierować się względami oportunistycznym politycznym; mając na uwadze, że dzięki temu Komisja, w oparciu o własne interesy polityczne, nie będzie miała pełnej swobody przy podejmowaniu decyzji, czy inicjatywa obywatelska powinna zostać uznana za dopuszczalną, czy nie,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- Z. mając na uwadze, że korzystny wydaje się podział procedury dotyczącej inicjatywy obywatelskiej na pięć następujących etapów:
- zgłoszenie inicjatywy,
 - zbieranie głosów poparcia,
 - przedłożenie inicjatywy,
 - zajęcie stanowiska przez Komisję,
 - sprawdzenie, czy akt prawny będący przedmiotem wniosku jest spójny z traktatami,

Zasada przejrzystości

- AA. mając na uwadze, że inicjatywa obywatelska jest środkiem, za pośrednictwem którego możliwe jest korzystanie z publicznego suwerennego prawa w dziedzinie prawodawstwa i jako taka podlega zasadzie przejrzystości; mając na uwadze, że oznacza to, iż organizatorzy inicjatywy obywatelskiej muszą publicznie odpowiadać za prowadzenie księgowości w odniesieniu do finansowania, w tym źródeł tego finansowania,

Monitoring polityczny

- AB. mając na uwadze, że monitoring przebiegu inicjatywy obywatelskiej jest politycznym zadaniem Parlamentu,
- AC. mając na uwadze, że odpowiedzialność ta dotyczy wdrożenia rozporządzenia w sprawie inicjatywy obywatelskiej jako takiego oraz politycznego stanowiska Komisji wobec wniosku złożonego w ramach inicjatywy obywatelskiej,
- AD. mając na uwadze, że należy zapewnić zgodność wniosków kierowanych do Komisji w ramach inicjatywy obywatelskiej z demokratycznie zatwierdzonymi priorytetami i wnioskami Parlamentu,
1. zwraca się do Komisji o przedłożenie niezwłocznie po wejściu w życie traktatu lizbońskiego wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie inicjatywy obywatelskiej, na podstawie art. 24 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednie uwzględnienie w tym kontekście zaleceń zawartych w załączniku do przedmiotowej rezolucji;
 3. apeluje, by rozporządzenie było jasne, proste i przyjazne dla użytkownika oraz obejmowało praktyczne elementy związane z definicją inicjatywy obywatelskiej, tak aby nie była ona mylona z prawem do składania petycji;
 4. postanawia zbadać – bezpośrednio po przyjęciu tego rozporządzenia – możliwość ustanowienia skutecznego systemu monitorowania przebiegu inicjatywy europejskiej;

*

* *

5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK

ZALECENIA W SPRAWIE TREŚCI WNIOSKU KOMISJI DOTYCZĄCEGO ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY W SPRAWIE REALIZACJI INICJATYWY OBYWATELSKIEJ***Określenie minimalnej liczby państw członkowskich***

1. Minimalna liczba państw członkowskich, z których muszą pochodzić obywatele Unii uczestniczący w inicjatywie obywatelskiej, wynosi jedną czwartą państw członkowskich.
2. Wymóg ten jest spełniony jedynie wtedy, jeżeli z każdego danego państwa członkowskiego inicjatywę popiera co najmniej 1/500 jego obywateli.

Określenie minimalnego wieku uczestników

3. W inicjatywie obywatelskiej może wziąć udział każdy obywatel Unii uprawniony do głosowania zgodnie z ustawodawstwem jego własnego państwa członkowskiego.

Ustanowienie procedury

4. Procedura inicjatywy obywatelskiej obejmuje pięć następujących etapów:
 - zgłoszenie inicjatywy,
 - zbieranie głosów poparcia,
 - przedłożenie inicjatywy,
 - zajęcie stanowiska przez Komisję,
 - sprawdzenie, czy akt prawny będący przedmiotem wniosku jest spójny z traktatami,
5. Pierwszy etap inicjatywy obywatelskiej rozpoczyna się z chwilą jej zgłoszenia przez organizatorów do Komisji, a kończy się z chwilą podjęcia przez Komisję formalnej decyzji dotyczącej skuteczności tego zgłoszenia. Ma on następujące cechy charakterystyczne:
 - (a) Inicjatywa obywatelska wymaga prawidłowego zgłoszenia przez organizatorów do Komisji. W celu zgłoszenia konieczne jest podanie przez każdego organizatora swojego nazwiska, daty urodzenia, obywatelstwa oraz miejsca zamieszkania, jak również dokładnego brzmienia inicjatywy obywatelskiej w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej.
 - (b) Komisja sprawdza formalną dopuszczalność zgłaszanej inicjatywy obywatelskiej. Inicjatywa obywatelska jest formalnie dopuszczalna, jeżeli spełnia następujące cztery warunki:
 - zawiera skierowane do Komisji wezwanie do przedłożenia wniosku dotyczącego wydania aktu prawnego Unii Europejskiej;
 - UE posiada kompetencje do przyjęcia danego aktu prawnego na mocy traktatów stanowiących podstawę funkcjonowania Unii Europejskiej;
 - Komisja posiada kompetencje do przedłożenia wniosku dotyczącego takiego aktu prawnego na mocy traktatów stanowiących podstawę funkcjonowania Unii Europejskiej;
 - akt prawny będący przedmiotem wniosku nie jest w oczywisty sposób sprzeczny z ogólnymi zasadami prawa stosowanymi w Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej Komisja udziela organizatorom niezbędnego wsparcia w celu zapewnienia dopuszczalności zgłoszonych inicjatyw. Ponadto Komisja informuje organizatorów o bieżących i planowanych procedurach prawodawczych w sprawach dotyczących danej inicjatywy obywatelskiej oraz o zgłoszonych już skutecznie inicjatywach obywatelskich, które w całości lub częściowo dotyczą tej samej sprawy.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (c) W okresie dwóch miesięcy od zgłoszenia inicjatywy obywatelskiej Komisja podejmuje decyzję co do dopuszczalności i możliwości zgłoszenia inicjatywy. Odmowa zgłoszenia może nastąpić wyłącznie z przyczyn prawnych i w żadnym razie ze względów politycznych.
 - (d) Decyzja jest skierowana zarówno indywidualnie do organizatorów, jak i do szerokiego grona odbiorców. Informowani są o niej organizatorzy oraz publikuje się ją w Dzienniku Urzędowym. O decyzji bezzwłocznie informowany jest Parlament Europejski, Rada i państwa członkowskie.
 - (e) Decyzja podlega kontroli Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z właściwymi przepisami prawa wspólnotowego. Dotyczy to również przypadku, jeżeli Komisja nie podejmie takiej decyzji.
 - (f) Na swojej stronie internetowej Komisja prowadzi publicznie dostępny wykaz wszystkich skutecznie zgłoszonych inicjatyw obywatelskich.
 - (g) Organizatorzy inicjatywy obywatelskiej mogą w każdej chwili wycofać inicjatywę. W takim przypadku uznaje się ją za niezgłoszoną i skreśla się z wyżej wymienionego wykazu Komisji.
6. Drugi etap inicjatywy obywatelskiej obejmuje zbieranie indywidualnych głosów poparcia dla skutecznie zgłoszonej inicjatywy oraz urzędowe potwierdzenie przez państwa członkowskie wyniku zbierania indywidualnych głosów poparcia. Ma on następujące cechy charakterystyczne:
- (a) Państwa członkowskie zapewniają skuteczną procedurę zbierania prawidłowych głosów poparcia dla inicjatywy obywatelskiej oraz urzędowego potwierdzenia wyniku tego zbierania głosów.
 - (b) Głos poparcia uznaje się za prawidłowy, jeżeli został on zgłoszony w terminie przewidzianym na zbieranie głosów poparcia przy poszanowaniu odpowiednich przepisów prawa państw członkowskich oraz prawa UE. Okres zbierania głosów poparcia wynosi jeden rok i rozpoczyna się z pierwszym dniem trzeciego miesiąca od podjęcia decyzji w sprawie zgłoszenia inicjatywy obywatelskiej.
 - (c) Wszystkie osoby popierające inicjatywę muszą indywidualnie wyrazić swoje poparcie, z reguły w formie samodzielnie złożonego podpisu (odręcznego lub ewentualnie elektronicznego). Głos poparcia musi zawierać informację dotyczącą co najmniej nazwiska, daty urodzenia, miejsca zamieszkania oraz obywatelstwa osoby popierającej. Osoby posiadające więcej niż jedno obywatelstwo podają informację tylko o jednym, dobrowolnie wybranym obywatelstwie.
- Dane osobowe podlegają ochronie, za którą odpowiedzialni są organizatorzy inicjatywy obywatelskiej.
- (d) Poparcie dla inicjatywy obywatelskiej można wyrazić tylko jeden raz. Każdy głos poparcia zawiera odrębne oświadczenie osoby popierającej złożone pod przysięgą, że nie poparła już wcześniej tej samej inicjatywy obywatelskiej.
 - (e) Do zakończenia terminu zbierania głosów poparcia możliwe jest wycofanie każdego głosu poparcia. W takiej sytuacji wcześniej wyrażony głos poparcia uznaje się za niezgłoszony. Organizatorzy są zobowiązani do poinformowania o takiej możliwości każdej osoby popierającej. Każdy głos poparcia zawiera odrębne oświadczenie osoby popierającej, że została o tym powiadomiona.
 - (f) Każda osoba popierająca otrzymuje od organizatorów kopię swojego głosu poparcia, w tym kopię swojego ustawowego oświadczenia oraz oświadczenia dotyczącego przyjęcia do wiadomości możliwości wycofania głosu poparcia.
 - (g) Po sprawdzeniu potwierdzeń głosów poparcia, państwa członkowskie w okresie dwóch miesięcy wystawiają organizatorom inicjatywy obywatelskiej urzędowe poświadczenie liczby prawidłowo wyrażonych głosów poparcia, w podziale według obywatelstwa osób popierających. Podejmują odpowiednie kroki w celu zagwarantowania, że każdy głos poparcia jest zatwierdzany przez dane państwo członkowskie tylko raz oraz że skutecznie zapobiega się wielokrotnemu zatwierdzeniu przez różne państwa członkowskie bądź różne organy danego państwa członkowskiego.
- Dane osobowe podlegają ochronie, za którą odpowiedzialne są właściwe organy państw członkowskich.
7. Trzeci etap inicjatywy obywatelskiej rozpoczyna się z chwilą przedłożenia jej do Komisji przez organizatorów, a kończy się z chwilą podjęcia przez Komisję formalnej decyzji dotyczącej skuteczności przedłożenia inicjatywy obywatelskiej. Ma on następujące cechy charakterystyczne:
- (a) Inicjatywa obywatelska wymaga prawidłowego przedłożenia do Komisji przez organizatorów. Przy przedkładaniu należy przedstawić wystawione przez państwa członkowskie zaświadczenia dotyczące liczby potwierdzonych głosów poparcia.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (b) Komisja sprawdza reprezentatywność przedłożonej inicjatywy obywatelskiej. Inicjatywę obywatelską uznaje się za reprezentatywną, jeżeli:
 - popiera ją co najmniej milion obywateli Unii,
 - obywatele ci pochodzą co najmniej z jednej czwartej państw członkowskich,
 - przy czym liczba obywateli z danego państwa członkowskiego powinna wynosić odpowiednio co najmniej 1/500 ludności danego państwa członkowskiego.
 - (c) W okresie dwóch miesięcy po przedłożeniu inicjatywy obywatelskiej Komisja podejmuje decyzję co do skuteczności przedłożenia tej inicjatywy. Decyzja zawiera stanowisko w sprawie reprezentatywności inicjatywy. Odmowa przedłożenia może nastąpić wyłącznie z przyczyn prawnych i w żadnym razie ze względów politycznych.
 - (d) Decyzja jest skierowana zarówno indywidualnie do organizatorów, jak i do szerokiego grona odbiorców. Informowani są o niej organizatorzy oraz publikuje się ją w Dzienniku Urzędowym. O decyzji bezzwłocznie informowany jest Parlament Europejski, Rada i państwa członkowskie.
 - (e) Decyzja podlega kontroli Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z właściwymi przepisami prawa wspólnotowego. Dotyczy to również przypadku, jeżeli Komisja nie podejmie takiej decyzji.
 - (f) Na swojej stronie internetowej Komisja prowadzi publicznie dostępny wykaz wszystkich skutecznie przedłożonych inicjatyw obywatelskich.
8. Czwarty etap inicjatywy obywatelskiej obejmuje merytoryczne rozpatrzenie przez Komisję przedmiotu inicjatywy i kończy się przyjęciem formalnego stanowiska Komisji dotyczącego zawartego w inicjatywie wezwania w sprawie przedłożenia wniosku dotyczącego aktu prawnego. Ma on następujące cechy charakterystyczne:
- (a) Skutecznie przedłożona inicjatywa obywatelska zobowiązuje Komisję do merytorycznego rozpatrzenia przedmiotu inicjatywy.
 - (b) W tym celu Komisja wysłuchuje organizatorów inicjatywy i daje im możliwość szczegółowego przedstawienia przedmiotu inicjatywy.
 - (c) Komisja podejmuje decyzję dotyczącą wniosku zawartego w inicjatywie w ciągu trzech miesięcy. Jeżeli postanowi o nieprzedłożeniu wniosku prawodawczego, wyjaśnia Parlamentowi i organizatorom przyczyny takiej decyzji.
 - (d) Decyzja jest skierowana zarówno indywidualnie do organizatorów, jak i do szerokiego grona odbiorców. Informowani są o niej organizatorzy oraz publikuje się ją w Dzienniku Urzędowym. O decyzji bezzwłocznie informowany jest Parlament Europejski, Rada i państwa członkowskie.
 - (e) Jeżeli Komisja nie podejmie żadnej decyzji w odniesieniu do wniosku przedłożonego w ramach inicjatywy obywatelskiej, podlega to sądowej kontroli Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, zgodnie z właściwymi przepisami prawa wspólnotowego.

Zasada przejrzystości

- 9. Organizatorzy skutecznie zgłoszonej inicjatywy obywatelskiej mają obowiązek, w odpowiednim terminie po zakończeniu procedury, przedstawić Komisji sprawozdanie dotyczące finansowania inicjatywy, w tym źródeł finansowania (sprawozdanie dotyczące przejrzystości). Sprawozdanie jest badane przez Komisję i publikowane wraz z opinią.
 - 10. Z zasady Komisja zaczyna zajmować się treścią inicjatywy obywatelskiej dopiero po przedstawieniu należycie przygotowanego sprawozdania dotyczącego przejrzystości.
-

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Projekt rozporządzenia Komisji (WE) zmieniającego załącznik XVII do rozporządzenia REACH

P6_TA(2009)0390

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie projektu rozporządzenia Komisji zmieniającego załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH)

(2010/C 212 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) oraz utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 131,
- uwzględniając dyrektywę Rady 83/477/EWG z dnia 19 września 1983 r. w sprawie ochrony pracowników przed ryzykiem związanym z narażeniem na działanie azbestu w miejscu pracy (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 8 dyrektywy 80/1107/EWG) ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 96/59/WE z dnia 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli (PCB/PCT) ⁽³⁾,
- uwzględniając projekt rozporządzenia Komisji (WE) nr ... z dnia ... zmieniającego załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (projekt rozporządzenia Komisji),
- uwzględniając opinię przedłożoną przez komitet, o którym mowa w art. 133 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006,
- uwzględniając art. 5a ust.3 lit. b) decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 ze skutkiem od dnia 1 czerwca 2009 r. uchyla i zastępuje dyrektywę Rady 76/769/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do ograniczeń we wprowadzaniu do obrotu i stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych,
- B. mając na uwadze, że załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 zmienionego załącznikiem do projektu rozporządzenia Komisji ma na celu zastąpienie załącznika I do dyrektywy 76/769/EWG ustanawiającej ograniczenia w stosowaniu niektórych substancji i preparatów niebezpiecznych,
- C. mając na uwadze, że art. 67 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 stanowi, iż substancje, mieszaniny czy wyroby nie mogą być wytwarzane, wprowadzane do obrotu ani stosowane, jeżeli nie spełniają warunków któregośkolwiek dotyczącego ich ograniczenia wymienionego w załączniku XVII,

⁽¹⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 263 z 24.9.1983, s. 25.

⁽³⁾ Dz.U. L 243 z 24.9.1996, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- D. mając na uwadze, że pkt 2 pozycja 6 wyżej wspomnianego załącznika do projektu rozporządzenia Komisji ma na celu rozszerzenie obowiązującego zakazu dotyczącego wprowadzania do obrotu i wykorzystywania włókien azbestu i produktów je zawierających na wytwarzanie tych włókien i wyrobów zawierających włókna azbestu,
- E. mając na uwadze, że pkt 2 pozycja 6 wyżej wspomnianego załącznika do projektu rozporządzenia Komisji zachowuje zwolnienia z zakazu dotyczącego włókien azbestu
- odnoszące się do zawierających włókna azbestu wyrobów już zainstalowanych lub znajdujących się w użytkowaniu przed dniem 1 stycznia 2005 r., pod specjalnymi warunkami zapewniającymi wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego
 - oraz odnoszące się do zawierających chryzolit przepon w istniejących instalacjach elektrolizy,
- F. mając na uwadze, że nie można wprowadzać na rynek Wspólnoty nowych ilości azbestu z wyjątkiem przepon do elektrolizy, oraz mając na uwadze, że istnieją szczegółowe przepisy wspólnotowe dotyczące ochrony pracowników przed zagrożeniem wynikającym z narażenia na azbest w pracy podczas usuwania go, a niestety nie istnieją żadne przepisy wspólnotowe dotyczące dekontaminacji wyrobów zawierających azbest, co pozostawia tę kwestię kompetencji państw członkowskich,
- G. mając na uwadze, że azbest pozostaje odpowiedzialny za znaczącą liczbę chorób spowodowanych narażeniem na jego włókna,
- H. mając na uwadze, że dyrektywa 96/59/WE nakłada na państwa członkowskie obowiązek dekontaminacji lub unieszkodliwiania urządzeń zawierających PCB lub unieszkodliwiania zużytych PCB w celu ich całkowitego zlikwidowania; mając na uwadze, że Wspólnota powinna przedsięwziąć podobne działanie odnośnie do włókien azbestu,
- I. mając na uwadze, że prawodawstwo Wspólnoty obejmuje sześć minerałów azbestu (krokidolit, amozyt, antofyllit, aktynolit, tremolit i chryzotyl), jednak nie obejmuje jeszcze minerałów azbestopodobnych, takich jak richteryt i winchit, choć można je uznać za nie mniej szkodliwe niż tremolit, amozyt czy krokidolit lub inne podobnie stosowane w materiałach izolacyjnych,
- J. mając na uwadze, że po otrzymaniu sprawozdań państw członkowskich, które stosują zwolnienie odnośnie do przepon, Komisja dokona przeglądu tego zwolnienia i zwróci się do Agencji o przygotowanie dokumentacji zgodnie z art. 69 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 w celu zakazania wprowadzania do obrotu i wykorzystywania przepon zawierających chryzolit,
- K. mając na uwadze argumenty niektórych interesariuszy, że obecnie należy znieść to odstępstwo, gdyż istnieją już technologie zastępcze (przepony niezawierające azbestu), stosowane przez większość europejskich producentów środków chemicznych,
- L. mając na uwadze, że najskuteczniejszym sposobem ochrony ludzkiego zdrowia byłby w istocie bezwzględny zakaz stosowania włókien azbestu chryzotylowego i produktów je zawierających,
- M. mając na uwadze, że w przypadku większości pozostałych zastosowań azbestu chryzotylowego dostępne są obecnie produkty zastępcze lub alternatywne, których nie zalicza się do substancje rakotwórczych i które uznaje się za mniej niebezpieczne,
- N. mając na uwadze, że w ramach przeprowadzonego na mocy dyrektywy 76/769/EWG przeglądu dotyczącego odstępstwa dla przepon z azbestem chryzotylowym ⁽¹⁾ zbadano i uwzględniono zarówno skutki zdrowotne, jak i ekonomiczne, kiedy to Komisja przekazała swoje zróżnicowane podejście w projekcie rozporządzenia, popartym przez zdecydowaną większość państw członkowskich,

(1) http://ec.europa.eu/enterprise/chemicals/legislation/markrestr/index_en.htm

Czwartek, 7 maja 2009 r.

1. w świetle
 - podejścia przyjętego w projekcie rozporządzenia Komisji w celu wyeliminowania włókien azbestu w perspektywie średniookresowej,
 - przeglądu odstępstwa dla przepon zawierających azbest chryzotylowy, przeprowadzonego na mocy dyrektywy Komisji 1999/77/WE, oraz
 - oświadczenia złożonego przez Komisję przed komitetem, o którym mowa w art. 133 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, w dniu 20 lutego 2008 r., przy okazji przyjęcia projektu rozporządzenia Komisji;powstrzymuje się od wyrażenia sprzeciwu wobec przyjęcia projektu rozporządzenia Komisji;
2. przyjmuje do wiadomości przegląd dotyczący odstępstwa dla przepon zawierających azbest chryzotylowy oraz podkreśla, że instalacje wysokiego napięcia można z powodzeniem eksploatować przy pomocy materiałów zastępczych i że niektóre z takich instalacji zostały w UE przekształcone;
3. podkreśla, że obecnie w czterech państwach członkowskich w instalacjach typu niskiego napięcia używa się jeszcze przepon azbestowych, dla których nie ma dostępnych materiałów zastępczych pomimo dużego programu badawczego przeprowadzonego przez odnośne przedsiębiorstwa;
4. podkreśla, że zgodnie z przeglądem dotyczącym odstępstwa dla przepon zawierających azbest chryzotylowy możliwość narażenia pracowników na działanie azbestu występuje tylko wtedy, gdy przepony wymagają wymiany (ich okres użytkowania wynosi maksymalnie 10 lat), gdyż w trakcie eksploatacji komory elektrolizy są szczelnie zamknięte, by nie dopuścić do ulatniania się gazowego chloru, a według informacji z sektora dopuszczalne normy narażenia pracowników na działanie chryzotyłu są w pełni przestrzegane;
5. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zapewnienia ścisłego wdrożenia dyrektywy 83/477/EWG;
6. ubolewa, że do tej pory nie było możliwe opracowanie europejskiego spisu wyrobów objętych odstępstwem od zakazu na mocy pkt 2 pozycja 6 wyżej wymienionego załącznika do projektu rozporządzenia Komisji zmieniającego załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
7. wzywa Komisję do sporządzenia takiego spisu niezwłocznie po otrzymaniu danych dotyczących istotnych środków przyjętych na szczeblu krajowym, jednak nie później niż w terminie do dnia 1 stycznia 2012 r.;
8. wzywa Komisję do zgłoszenia przed upływem 2009 r. wniosku legislacyjnego w sprawie kontrolowanego unieszkodliwiania włókien azbestu, dekontaminacji lub unieszkodliwiania urządzeń zawierających włókna azbestu w celu ich całkowitego zlikwidowania;
9. apeluje ponadto do Komisji o ustanowienie strategii na rzecz objęcia zakazem wszelkich form azbestu oraz wszelkich zastosowań włókien azbestu do 2015 r., zawierającej odpowiednie wymogi odnoszące się do wywozu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów i uwzględniającej zasadę bliskości geograficznej, określoną w dyrektywie 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów, gdyż azbest pozostaje przyczyną znacznej liczby chorób spowodowanych narażeniem na jego włókna;
10. wzywa Komisję do regularnego informowania Parlamentu o wdrażaniu projektu rozporządzenia Komisji;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Iran: sprawa Roxany Saberi

P6_TA(2009)0391

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie Iranu: sprawa Roxany Saberi

(2010/C 212 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu, zwłaszcza te dotyczące praw człowieka,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 63/191 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,
 - uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 1 października 2008 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,
 - uwzględniając oświadczenie prezydencji UE z dnia 10 kwietnia 2009 r. w związku z rozwojem sprawy Roxany Saberi oraz oświadczenie prezydencji złożone w imieniu UE w dniu 20 kwietnia 2009 r. w związku z wyrokiem wydanym w sprawie Roxany Saberi,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Powszechną deklarację praw człowieka, a także Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, których stroną jest Iran,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 18 kwietnia 2009 r. Irański Sąd Rewolucyjny wydał wyrok ośmiu lat pozbawienia wolności za szpiegostwo w sprawie przeciwko Roxanie Saberi, dziennikarce o podwójnym, amerykańskim i irańskim obywatelstwie, która pracowała dla szeregu organizacji, w tym dla radia ABC, BBC, południowoafrykańskiej korporacji nadawczej (SABC) oraz dla NPR,
- B. mając na uwadze fakt, że Roxana Saberi przez pięć tygodni nie miała dostępu do pomocy prawnej oraz że proces w jej sprawie nie był sprawiedliwy ani przejrzysty,
- C. mając na uwadze, że prawnik reprezentujący Roxanę Saberi złożył odwołanie od wyroku, ponieważ pozwana utrzymuje, że jest niewinna wszystkich zarzucanych jej czynów,
- D. mając na uwadze, że Roxana Saberi rozpoczęła strajk głodowy i została przyjęta do szpitala w więzieniu Evin w dniu 1 maja 2009 r. w rzekomo w bardzo słabym stanie,
- E. mając na uwadze, że dziennikarka Maryam Malek, uczestniczka kampanii na rzecz równości pod nazwą „milion podpisów”, została aresztowana w dniu 25 kwietnia 2009 r., podobnie jak aresztowanych zostało przed nią wielu uczestników tej kampanii, oraz mając na uwadze fakt, że jej rodzina nie jest w stanie uiścić kaucji za jej zwolnienie, ustalonej na kwotę 200 mln riali (ponad 10 000 EUR),
- F. mając na uwadze, że w dniu Międzynarodowego Święta Pracy, 1 maja 2009 r., w wielu miejscowościach w Iranie służby policji i bezpieczeństwa brutalnie stłumiły pokojowe demonstracje zorganizowane przez dziesięć niezależnych organizacji pracowniczych oraz mając na uwadze, że według doniesień aresztowanych zostało ponad 100 osób,
- G. mając na uwadze, że w dniu 1 maja 2009 r. władze Iranu wykonały wyrok śmierci na Delarze Darabi w centralnym więzieniu w mieście Rasht, pomimo iż 19 kwietnia 2009 r. Sąd Najwyższy odroczył jej egzekucję o dwa miesiące, oraz mając na uwadze fakt, że jest ona kolejną osobą straconą w tym roku za zbrodnię, którą rzekomo popełniła będąc jeszcze nieletnią,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

H. mając na uwadze, że ogólna sytuacja w zakresie praw człowieka w Iranie od 2005 r. stale się pogarsza we wszystkich dziedzinach i pod wszelkimi względami, zwłaszcza w odniesieniu do wykonywania praw obywatelskich i swobód politycznych, mimo że Iran podjął się propagowania i ochrony praw człowieka oraz podstawowych wolności w ramach różnych międzynarodowych instrumentów dotyczących tego obszaru,

1. potępia bezpodstawny wyrok wydany w dniu 18 kwietnia 2009 r. przez Irański Sąd Rewolucyjny w sprawie przeciwko Roxanie Saberi;

2. wyraża swoje głębokie zaniepokojenie pogarszającym się stanem zdrowia Roxany Saberi;

3. wzywa Sąd Apelacyjny, aby ten na posiedzeniu w dniu 12 maja 2009 r. bezzwłocznie i bezwarunkowo zwolnił Roxanę Saberi z uwagi na fakt, że postępowanie przeciwko niej odbyło się przy drzwiach zamkniętych, bez poszanowania zasad sprawiedliwego procesu zgodnych z normami międzynarodowymi, oraz do oczyszczenia jej ze wszystkich zarzutów;

4. jest głęboko wstrząśnięty niesprawiedliwym procesem i egzekucją Delary Darabi i zbulwersowany z powodu dalszego dokonywania egzekucji młodocianych przestępców wbrew prawu międzynarodowemu i pomimo zapewnień ze strony władz Iranu, że kraj ten położył kres tym nieludzkim praktykom; wzywa władze Iranu do wywiązania się ze zobowiązania do zaprzestania egzekucji młodocianych przestępców;

5. potępia system kaucji praktykowany przez władze Iranu usiłujące powstrzymać wszelkie oświadczenia publiczne krytycznych obywateli lub pokojowe ruchy reformatorskie oraz wzywa do bezzwłocznego uwolnienia Maryam Malek;

6. przypomina, że wielu działaczy na polu praw pracowniczych, w tym Mansour Osanloo, Ebrahim Maddadi, Farzad Kamangar i Ghaleb Hosseini, przetrzymywanych jest w więzieniach jedynie z powodu ich zaangażowania na rzecz uczciwego traktowania pracowników, oraz ponawia swój apel o ich natychmiastowe uwolnienie;

7. wzywa władze Iranu do przestrzegania wszystkich ratyfikowanych przez Iran międzynarodowych instrumentów w zakresie praw człowieka, zwłaszcza Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych i Powszechnej deklaracji praw człowieka, gwarantujących prawo do sprawiedliwego procesu; w tym kontekście nalega, aby władze Islamskiej Republiki Iranu niezwłocznie zaniechały praktyki kamieniowania; jednoznacznie potępia ostatnią egzekucję przez ukamieniowanie Vali Azada i wyraża głębokie zaniepokojenie mającą nastąpić egzekucją Mohammada Ali Navida Khamami oraz Ashrafa Kalhor;

8. wzywa prezydencję Rady oraz przebywających w Iranie dyplomatów państw członkowskich do niezwłocznego podjęcia wspólnych działań w związku z powyżej wspomnianymi sprawami;

9. ponawia swoje kierowane do Rady i Komisji wezwanie, aby nadal badały sytuację w zakresie praw człowieka w Iranie i aby w pierwszej połowie 2009 r. przedłożyły Parlamentowi wyczerpujące sprawozdanie w tej sprawie;

10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Praw Człowieka ONZ, prezesowi Sądu Najwyższego Iranu oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Madagaskar

P6_TA(2009)0392

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie sytuacji na Madagaskarze

(2010/C 212 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenia złożone przez prezydencję w imieniu UE w dniu 17 i 20 marca 2009 r.,
 - uwzględniając przewroty wojskowe, do których doszło w minionych miesiącach w Mauretanii i w Gwinei, oraz sankcje nałożone w ich wyniku przez społeczność międzynarodową,
 - uwzględniając inauguracyjne posiedzenie konsultacyjne międzynarodowej grupy kontaktowej ds. Madagaskaru, które odbyło się w Addis Abebie w dniu 30 kwietnia 2009 r.,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że po dwóch miesiącach zacieklej walk Andry Rajoelina, były burmistrz malgaskiej stolicy Antananarivo, w dniu 17 marca 2009 r. dokonał na Madagaskarze popieranego przez wojsko zamachu stanu,
- B. mając na uwadze, że samozwańcze władze przejściowe pod przewodnictwem Andry'ego Rajoeliny zawiesiły działalność Zgromadzenia Narodowego i Senatu, a demokratycznie wybrany prezydent Marc Ravalomanana pod presją rebeliantów zmuszony został do opuszczenia Madagaskaru,
- C. mając na uwadze, że w lutym bieżącego roku były rząd siłą usunął ze stanowiska Andry'ego Rajoelinę, wybranego w grudniu 2007 r. na burmistrza miasta stołecznego Antananarywy,
- D. mając na uwadze, że gniew mieszkańców nasilił się na wieść o planach byłego rządu dotyczących wydzierzawienia miliona akrów ziemi na południu kraju koreańskiemu przedsiębiorstwu zamierzającemu prowadzić tam uprawę intensywną,
- E. mając na uwadze, że niekonstytucyjna zmiana rządu jest kolejnym poważnym ciosem dla trwającego na kontynencie afrykańskim procesu demokratyzacji i wzmaga obawy o powrót fali zamachów stanu w Afryce, które to obawy wyrażono na 12. sesji zwyczajnej Zgromadzenia Unii Afrykańskiej, które odbyło się w Addis Abebie w dniach od 1 do 4 lutego 2009 r.,
- F. mając na uwadze arbitralne aresztowanie premiera Manandafy'ego Rakotoniriny, mianowanego przez prezydenta elekta, oraz jednego członków jego rządu,
- G. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ i organizacje międzynarodowe, których członkiem jest Madagaskar, nie uznają zaprowadzonego de facto reżimu i wzywają do przywrócenia konstytucyjnego rządu,
- H. mając na uwadze zawieszenie członkostwa Madagaskaru w organizacjach regionalnych, do których należy (Unii Afrykańskiej i Południowoafrykańskiej Wspólnocie Rozwoju), a także w Międzynarodowej Organizacji Krajów Francuskojęzycznych i w Unii Międzyparlamentarnej; mając na uwadze, że Unia Europejska, Stany Zjednoczone Ameryki, Norwegia i Francja potępiły złamanie zasad państwa prawa i porządku konstytucyjnego, jakim jest zamach stanu, i zawiesiły pomoc dla Madagaskaru,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- I. mając na uwadze, że na 12. posiedzeniu ministerialnym trójki afrykańskiej i trójki UE, które odbyło się w dniu 28 kwietnia 2009 r. w Luksemburgu w ramach dialogu między Afryką a UE, wezwano do szybkiego przeprowadzenia wyborów na Madagaskarze i do przywrócenia porządku konstytucyjnego,
- J. mając na uwadze, że od czasu ustanowienia Andry'ego Rajoeliny faktycznym szefem państwa w stolicy trwają pokojowe demonstracje z udziałem dziesiątków tysięcy osób, tłumione siłą przez małgaskie oddziały wojskowe,
- K. mając na uwadze, że przywrócenie porządku konstytucyjnego powinno stawiać sobie następujące cele i opierać się na następujących zasadach: jasny harmonogram przeprowadzenia wolnych, sprawiedliwych i przejrzystych wyborów, zaangażowanie wszystkich krajowych zainteresowanych stron politycznych i społecznych, w tym prezydenta Marka Ravalomanany i innych osobistości, wspieranie konsensusu między stronami, poszanowanie konstytucji Madagaskaru, a także przestrzeganie odpowiednich instrumentów Unii Afrykańskiej i międzynarodowych zobowiązań Madagaskaru,
- L. mając na uwadze, że w wyżej wymienionym inauguracyjnym posiedzeniu konsultacyjnym międzynarodowej grupy kontaktowej ds. Madagaskaru udział wzięli przedstawiciele ONZ, UA i UE oraz wielu organizacji regionalnych i krajów dążących do koordynacji wysiłków społeczności międzynarodowej na rzecz wspierania szybkiego przywrócenia porządku konstytucyjnego na Madagaskarze,
- M. mając na uwadze, że ONZ zaapelowało o przeznaczenie 35,7 mln USD na pomoc humanitarną dla tego kraju, antycypując niedostatki żywności, które wystąpią w tym roku w wyniku zamętu spowodowanego impasem politycznym,
- N. mając na uwadze, że większość mieszkańców Madagaskaru żyje za mniej niż 1 dolara dziennie, a niskie dochody ograniczają zdolność większości gospodarstw domowych do uzyskania dostępu do żywności, wody, usług sanitarnych, opieki zdrowotnej i edukacji,
- O. mając na uwadze, że kraj ucierpiał w wyniku trzech kolejnych lat suszy i niskich zbiorów, rosnących cen żywności i nieustannego braku bezpieczeństwa żywnościowego oraz cyklonów,
 1. zdecydowanie potępia zamach stanu i wszelkie próby niedemokratycznego przejścia władzy;
 2. wzywa do natychmiastowego przywrócenia w kraju porządku prawnego i konstytucyjnego i apeluje do stron, by dążąc do wyjścia z kryzysu, w pełni przestrzegały przepisów konstytucji Madagaskaru;
 3. ubolewa z powodu zawieszenia działalności Zgromadzenia Narodowego i Senatu i wzywa do jej natychmiastowego wznowienia, a także apeluje o poszanowanie mandatów i immunitetu parlamentarzystów do czasu przeprowadzenia nowych demokratycznych wyborów parlamentarnych;
 4. wzywa społeczność międzynarodową, by wzmogły wysiłki o położenie kresu przemocy politycznej na Madagaskarze;
 5. uważa, że stabilność, dobrobyt i swobody demokratyczne można zagwarantować tylko dzięki nastawionemu na porozumienie i obejmującemu wszystkich procesowi dialogu, poświęconemu zasadniczemu przyczynom licznych gospodarczych, społecznych, politycznych i środowiskowych problemów tego kraju, akceptowanemu przez wszystkie strony i prowadzącemu do bezpośredniej konsultacji z ludnością małgaską;
 6. wzywa wszystkich uczestników życia politycznego, by uznali dobre rządy i zwalczanie ubóstwa za najważniejsze punkty swoich programów, z myślą o lepszym podziale dóbr i o podniesieniu standardu życia mieszkańców poprzez wprowadzenie zdecydowanej polityki zrównoważonego rozwoju, obejmującej podstawową opiekę zdrowotną, edukację, tworzenie miejsc pracy itd.;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

7. popiera działania organizacji regionalnych i decyzję Unii Afrykańskiej o ustanowieniu w Antananarywie agencji operacyjnej międzynarodowej grupy kontaktowej ds. Madagaskaru pod kierownictwem Ablasségo Ouedraogo, specjalnego wysłannika przewodniczącego Komisji Unii Afrykańskiej;
8. wzywa specjalnego wysłannika UA na Madagaskar, by we współpracy z przedstawicielami społeczności międzynarodowej w Antananarywie i przy uwzględnieniu dyskusji rozpoczętych już pod egidą UA i ONZ nawiązał kontakt ze wszystkimi stronami w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie sposobów i środków szybkiego przywrócenia porządku konstytucyjnego;
9. zwraca uwagę na pogarszającą się sytuację humanitarną w kraju, którą zaostrzają bieżące wydarzenia polityczne, i wzywa społeczność międzynarodową, a w szczególności UE, do zwiększenia zakresu pomocy humanitarnej w celu złagodzenia cierpień ludności Madagaskaru;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, prawowitym władzom Republiki Madagaskaru, władzom przejściowym, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, UA, Południowoafrykańskiej Wspólnocie Rozwoju, Biuru Pomocy Humanitarnej Komisji Europejskiej, Centralnemu Funduszowi ONZ ds. Pomocy w Sytuacjach Kryzysowych oraz Biuru ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej.

Wenezuela: sprawa Manuela Rosalesa

P6_TA(2009)0393

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie Wenezueli: sprawa Manuela Rosalesa

(2010/C 212 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji w Wenezueli, a w szczególności rezolucję z dnia 24 maja 2007 r. w sprawie kanału Radio Caracas TV w Wenezueli ⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 23 października 2008 r. w sprawie przypadków pozbawiania praw politycznych w Wenezueli ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze napiętą sytuację polityczną w Wenezueli, kraju zbaczającym ostatnio w kierunku niepokojącego autorytaryzmu, opartego na zmianach zasad demokracji, zupełnym braku niezależności poszczególnych organów władzy państwowej oraz niedostatecznym przestrzeganiu prawa i konstytucji Boliwariańskiej Republiki Wenezueli, a przejawiającego się gnębieniem opozycji, groźbami i zastraszaniem, politycznymi i sądowymi prześladowaniami opozycji oraz wywodzących się z niej demokratycznie wybranych burmistrzów i gubernatorów, ruchu studenckiego i dziennikarzy,
- B. mając na uwadze sprawę Manuela Rosalesa, byłego kandydata na prezydenta, eks-gubernatora stanu Zulia, obecnie demokratycznie wybranego burmistrza miasta Maracaibo, przywódcy opozycji, któremu prezydent Chavez wielokrotnie publicznie groził więzieniem, co w końcu doprowadziło do wszczęcia procesu sądowego opartego na skardze z 2004 r. za domniemane nieprawidłowości w oświadczeniu o dochodach złożonym w okresie, kiedy był on gubernatorem stanu Zulia; z drugiej strony proces ten ma wyraźne cechy prześladowania politycznego, ponieważ w jego trakcie nie przestrzega się właściwych przepisów postępowania i brak jest odpowiednich gwarancji prawnych, a o wyroku skazującym, mającym wyraźny polityczny charakter, już z góry przesądzono,

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 484.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0525.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- C. mając na uwadze, że w wyniku prześladowania politycznego Manuel Rosales zwrócił się do sąsiadującej z Wenezuelą Republiki Peru o azyl polityczny, który mu przyznano ze względów politycznych i humanitarnych, co spowodowało, że Wenezuela natychmiast odwołała swojego ambasadora w Peru,
- D. mając na uwadze, że oskarżenia kierowane wobec szefa opozycji mają wyraźne podłoże polityczne, a rząd w dużym stopniu kontroluje władzę sądowniczą; mając na uwadze, że rząd przygotowuje nowe środki, które przyczynią do zmniejszenia niezawisłości władzy sądowniczej, w związku z czym nie będzie można spodziewać się sprawiedliwych procesów sądowych w Wenezueli,
- E. mając na uwadze, że w dniu 2 kwietnia 2009 r. agenci wywiadu wojskowego zatrzymali przy użyciu broni emerytowanego generała Raula Izajasza Baduela, który do niedawna był ministrem obrony w rządzie wenezuelskim, a następnie przeszedł do opozycji; mając na uwadze, że obecnie, kiedy jest w opozycji, oskarżono go o domniemane sprzeniewierzenie środków pieniężnych sił zbrojnych, do którego doszło rzekomo podczas sprawowania przez niego funkcji ministra obrony,
- F. mając na uwadze, że Antonio Ledezma, przywódca opozycji i wybrany demokratycznie 23 listopada 2008 r. burmistrz Caracas, nie mógł objąć swojego stanowiska, ponieważ pomieszczenia Urzędu Miasta Caracas w Palacio de Gobierno zostały poddane nielegalnej okupacji przez osoby z kręgów boliwaryjskich, a wenezuelskie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do tej pory nie zrobiło nic, aby je stamtąd usunąć; mając na uwadze, że prezydent Chavez doprowadził niedawno do przyjęcia ustawy o okręgu stołecznym, dotyczącej bezpośrednio uprawnień burmistrza, ponieważ przewiduje ona, że prezydent może mianować dowolnie wybraną osobę szefem samorządu miasta Caracas, któremu podlegać będzie prezydent miasta Caracas, co pozbawia go praktycznie wszystkich uprawnień w dziedzinie administracji podatkowej, opracowywania i wykonywania planów rozwoju oraz nadzoru nad jednostkami zdecentralizowanej administracji okręgu stołecznego,
- G. mając na uwadze, że burmistrz Caracas nie tylko traci wszystkie swoje uprawnienia, lecz jest również przedmiotem agresywnej kampanii prześladowczej, gróźb, wyzwisk i pogroźek, do których podlega bezpośrednio urząd prezydenta republiki,
- H. mając na uwadze, że na mocy ustawy przekazującej rządowi Wenezueli zarządzanie portami lotniczymi i morskimi w marcu 2009 r. wojsko zajęło na rozkaz prezydenta republiki liczne porty morskie i lotnicze, których większość znajduje się w regionach, którymi rządzą członkowie opozycji; mając na uwadze, że celem tej ustawy jest spowodowanie ograniczeń finansowych i utrudnień gospodarczych dla przeciwników politycznych; mając na uwadze, że zgodnie z art. 164-10 Konstytucji Boliwaryjskiej Republiki Wenezueli zarządzanie portami morskimi i lotniczymi, drogami i autostradami leży wyłącznie w kompetencjach władz stanowych we współpracy z centralnymi organami administracji i w żadnym przypadku nie może być wyłączną kompetencją administracji centralnej,
- I. mając na uwadze, że w bezprecedensowym wyroku o politycznym charakterze, wydanym niedawno przez sędzię Marjori Calderon, która jest małżonką wysokiego rangą przywódcy partii Socjalistycznej Zjednoczonej Partii Wenezueli (PSUV), komisarzy policji Ivana Simonovisa, Lazara Forera, Henry'ego Vivasa i ośmiu funkcjonariuszy straży miejskiej skazano bez żadnego dowodu na trzydzieści lat pozbawienia wolności, co jest najwyższą karą przewidzianą w wenezuelskim kodeksie karnym; mając na uwadze, że osoby te spędziły ponad pięć lat w areszcie tymczasowym w pomieszczeniach policyjnych, w których brak światła dziennego; mając na uwadze, że wyrok skazujący zakończył najdłuższy w historii Wenezueli proces, pełnego nieprawidłowości i w trakcie którego nie przestrzegano podstawowych praw procesowych oskarżonych; mając ponadto na uwadze, że nie ukarano winnych większości z dziewiętnastu przestępstw, które zostały popełnione 11 kwietnia 2002 r. – sąd uznał bez żadnych dowodów, że oskarżeni są winni trzem z tych przestępstw – pomimo licznych zeznań, nagrań telewizyjnych i dokumentów dowodowych, wskazujących, że odpowiedzialność za nie ponoszą uzbrojeni osobnicy z kręgów boliwaryjskich, których można w pełni zidentyfikować,
- J. mając na uwadze, że prezydent w wielu miejscach kierował obelżywe i ubliżające wypowiedzi pod adresem wielu zagranicznych mandatariuszy, natomiast kiedy sam został przedmiotem krytyk w swoim własnym kraju, zareagował nakazując natychmiastowe wydalenie cudzoziemców, którzy ośmielili się go krytykować, przy czym jeden z posłów do Parlamentu Europejskiego został wydalony z użyciem siły,
- K. mając na uwadze, że prezydent Chavez narzucił w lutym 2009 r. roku drugie referendum w celu zatwierdzenia ponownego wyboru na czas nieograniczony prezydenta i wszystkich wybieralnych stanowisk publicznych, pomimo że przegrał referendum z grudnia 2007 r. w sprawie reformy konstytucji, obejmującym tę samą sprawę, co stanowi pogwałcenie konstytucji Wenezueli, która zabrania poddawania pod referendum tego samego projektu reformy w trakcie tej samej kadencji Zgromadzenia,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- L. mając na uwadze, że wenezuelskie organy władzy uznały za niepożądaną obecność oficjalnej delegacji Parlamentu Europejskiego, która po wielu nieuzasadnionych zmianach terminów przez władze Wenezueli miała udać się z wizytą do tego kraju w pierwszym tygodniu marca 2009 r.,
1. wyraża ogromne zaniepokojenie pogorszeniem sytuacji i stanu demokracji w Wenezueli, której poważnie zagraża załamanie ze względu na skupienie władzy w rękach prezydenta republiki oraz sprawowane przez niego coraz bardziej autorytarne rządy;
 2. solidaryzuje się z wszystkimi osobami, będącymi przedmiotem prześladowań politycznych w Wenezueli, których symbolem obecnie jest Manuel Rosales; wyraża zadowolenie z decyzji rządu Peru o przyznaniu azylu politycznego Manuelowi Rosalesowi; zdecydowanie potępia stosowanie gróźb, przemocy i nadużywanie władzy, obelgi i posługiwanie się organami sądowymi jako bronią polityczną w celu zastraszenia i usunięcia przeciwnika;
 3. przypomina, że zgodnie z Międzyamerykańską kartą demokratyczną Organizacji Państw Amerykańskich w demokracji, oprócz niepodlegającego wątpliwości prawowitego dojścia do władzy, wspartego i uzyskanego w drodze wyborów, władza ta musi być również prawowicie sprawowana, przy przestrzeganiu ustalonych zasad gry, obowiązującej konstytucji, przepisów prawnych i zasad praworządności jako gwarancji w pełni demokratycznego działania, które powinna koniecznie obejmować demokratyczne i pokojowe poszanowanie przeciwników politycznych, zwłaszcza jeżeli ich mandat wynika z głosów oddanych przez wyborców;
 4. wzywa władze kraju, a w szczególności prezydenta, do wejścia na drogę dialogu, przestrzegania zasad praworządności i legalności konstytucyjnej oraz poszanowania przeciwników politycznych, tak aby poszczególne prądy polityczne, wybrane przez społeczeństwo Wenezueli, mogły dojść do głosu i odpowiednio reprezentować społeczeństwo w życiu publicznym;
 5. wzywa rząd Wenezueli do przestrzegania zawartych i ratyfikowanych przez Wenezuelę porozumień międzynarodowych, w tym Amerykańskiej konwencji praw człowieka, z konkretnym odniesieniem do zawartych tam przepisów dotyczących praw politycznych określonych w art. 23 ust. 1 oraz w art. 2 i 25 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Państw Amerykańskich, Europejsko-Latynoamerykańskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu, Parlamentowi Merkosuru oraz rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Boliwariańskiej Republiki Wenezueli.
-

Czwartek, 7 maja 2009 r.

ZALECENIA

PARLAMENT EUROPEJSKI

Rozwój obszaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych

P6_TA(2009)0386

Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie rozwoju obszaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych (2009/2012(INI))

(2010/C 212 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt zalecenia dla Rady, który złożył Panayiotis Demetriou w imieniu grupy politycznej PPE-DE, w sprawie rozwoju obszaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych (B6-0335/2008),
- uwzględniając art. 6, 29, 31 ust. 1 lit. c) oraz art. 34 ust. 2 lit. a) i b) Traktatu o Unii Europejskiej, Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności art. 47, 48, 49 i 50, oraz Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności art. 5, 6, 7 i 13,
- uwzględniając zielone księgi Komisji z dnia 19 lutego 2003 r. w sprawie zabezpieczeń proceduralnych, z których mogą korzystać podejrzani oraz oskarżeni w postępowaniu karnym w Unii Europejskiej (COM(2003)0075) i z dnia 26 kwietnia 2006 r. w sprawie domniemania niewinności (COM(2006)0174), jak również przedstawiony przez Komisję wniosek dotyczący decyzji ramowej Rady w sprawie niektórych praw proceduralnych w postępowaniu karnym w Unii Europejskiej (COM(2004)0328) oraz opinię Parlamentu z dnia 12 kwietnia 2005 r. na ten temat ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 9 marca 2004 r. w sprawie praw więźniów w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej ⁽³⁾ i opinię Parlamentu z dnia 2 września 2008 r. na ten temat ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Europejskiej Rady Europy ds. Efektywności Wymiaru Sprawiedliwości (CEPEJ) z 2008 r. zatytułowane „Europejskie systemy sprawiedliwości: skuteczność wymiaru sprawiedliwości”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie stworzenia forum dla omawiania strategii i praktyk UE w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości (COM(2008)0038),
- uwzględniając wnioski z posiedzenia Rady WSiSW, które odbyło się w dniach 27-28 listopada 2008 r., w sprawie ustanowienia sieci współpracy legislacyjnej ministerstw sprawiedliwości państw członkowskich Unii Europejskiej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, s. 159.

⁽²⁾ Dz.U. C 102 E z 28.4.2004, s. 154.

⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 27.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0381.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- uwzględniając inicjatywę Republiki Francuskiej mającą na celu przyjęcie decyzji Rady ustanawiającej europejską sądową sieć szkoleniową ⁽¹⁾, opinię Parlamentu z dnia 24 września 2002 r. na ten temat ⁽²⁾, komunikat Komisji z dnia 29 czerwca 2006 r. w sprawie szkolenia pracowników wymiaru sprawiedliwości w Unii Europejskiej (COM(2006)0356) oraz rezolucję Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie szkolenia sędziów, prokuratorów i pracowników wymiaru sprawiedliwości w Unii Europejskiej ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie roli sędziego krajowego w europejskim systemie wymiaru sprawiedliwości ⁽⁴⁾ w celu stworzenia rzeczywistej kultury UE w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. na temat roli Eurojustu i europejskiej sieci sądowej w walce z przestępczością zorganizowaną i terroryzmem w Unii Europejskiej (COM(2007)0644), skonsolidowaną wersję decyzji Rady 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością (5347/2009), decyzję Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie europejskiej sieci sądowej ⁽⁵⁾ oraz stanowiska Parlamentu z dnia 2 września 2008 r. na ten temat ⁽⁶⁾,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2008/978/WSiSW z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie europejskiego nakazu dowodowego dotyczącego przedmiotów, dokumentów i danych, które mają zostać wykorzystane w postępowaniach w sprawach karnych ⁽⁷⁾ oraz stanowisko Parlamentu z dnia 21 października 2008 r. na ten temat ⁽⁸⁾,
- uwzględniając wyniki badania „Analiza w zakresie przyszłości stosowania zasady wzajemnego uznawania w sprawach karnych w Unii Europejskiej” ⁽⁹⁾ opublikowanego ostatnio przez Université Libre de Bruxelles,
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji ramowej Rady w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania (17506/2008),
- uwzględniając sprawozdania oceniające stosowanie decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW dotyczącej europejskiego nakazu aresztowania i procedur wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie konfiskaty aktywów i majątku organizacji przestępczych (COM(2008)0766),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 maja 2008 r. zatytułowany „Droga do europejskiej strategii w dziedzinie e-sprawiedliwości” (COM(2008)0329), konkluzje Rady w sprawie strategii w dziedzinie e-sprawiedliwości, rezolucję Parlamentu z dnia 18 grudnia 2008 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie e-sprawiedliwości ⁽¹¹⁾, jak również opinię Parlamentu z dnia 9 października 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie ustanowienia europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów skazanych (ESPIRS), zgodnie z art. 11 decyzji ramowej 2008/XX/WSiSW ⁽¹²⁾ oraz konkluzje Rady w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów osiągniętych w czasie prezydencji francuskiej w zakresie e-sprawiedliwości przyjęte na posiedzeniu Rady WSiSW w dniach 27-28 listopada 2008 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 18 z 19.1.2001, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. C 273 E z 14.11.2003, s. 99.

⁽³⁾ Dz.U. C 299 z 22.11.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0352.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte P6_TA(2008)0384 oraz P6_TA(2008)0380.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 72.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0486.

⁽⁹⁾ Gisèle Vernimmen-Van Tiggelen i Laura Surano, Instytut Studiów Europejskich, Université Libre de Bruxelles – Sieć Akademicka Europejskiego Prawa Karnego (ECLAN).

⁽¹⁰⁾ COM(2006)0008 oraz dokumenty Rady 8409/2008, 10330/1/2008, 7024/1/2008, 7301/2/2008, 9617/2/2008, 9927/2/2008, 13416/2/2008, 15691/2/2008 i 17220/1/2008.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0637.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0465.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- uwzględniając swoje poprzednie zalecenia ⁽¹⁾ dla Rady,
- uwzględniając traktat z Lizbony oraz szczególnie rozdział 4 art. 82-86 (Współpraca sądowa w sprawach karnych) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając potrzebę określenia najlepszego sposobu rozwijania obszaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych,
- uwzględniając sporządzenie projektu przyszłego programu sztokholmskiego,
- uwzględniając konieczność intensyfikacji poświęconego tym zagadnieniom dialogu z parlamentami krajowymi, społeczeństwem obywatelskim i organami sądowymi,
- uwzględniając art. 114 ust. 3 i art. 94 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0262/2009),
 - A. mając na uwadze, że administracja wymiaru sprawiedliwości wchodzi w zakres uprawnień krajowych państw członkowskich,
 - B. mając na uwadze, że uwzględniając traktat lizboński, należy podkreślić, iż jego wejście w życie poszerzy uprawnienia UE w zakresie współpracy w ramach wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i wprowadzi mechanizm współdecydowania w procesie stanowienia prawa w tym zakresie poprzez zniesienie systemu filarów,
 - C. mając na uwadze, że w programie haskim, jak również w programie z Tampere, uznano stworzenie europejskiego obszaru sprawiedliwości za priorytet i podkreślono, że wzmocnienie wymiaru sprawiedliwości powinno zakładać budowanie pewności oraz wzajemne zaufanie, wdrożenie programów wzajemnego uznawania, opracowanie jednakowych norm dla praw procesowych w postępowaniu karnym, zbliżenie przepisów – w celu uniknięcia sytuacji, w której przestępcy wykorzystywaliby rozbieżności w systemach sprawiedliwości, oraz w celu zagwarantowania obywatelom ochrony, niezależnie od ich miejsca pobytu w UE, jak również w celu dalszego rozwoju Eurojustu,
 - D. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. z realizacji programu haskiego za rok 2007 (COM(2008)0373) osiągnięcia w zakresie współpracy sądowej w sprawach karnych były dotąd nieznaczne z uwagi na blokowanie polityki i opóźnienia, co znalazło odzwierciedlenie w coraz mniejszej liczbie przyjmowanych instrumentów, jednocześnie zaobserwowano jednak satysfakcjonujący postęp w innych dziedzinach, takich jak współpraca w sprawach cywilnych, zarządzanie na granicach, legalna oraz nielegalna imigracja i polityka azylowa,
 - E. mając na uwadze, że w wielu przypadkach postępowanie karne ma zasadniczy wpływ na podstawowe wolności zarówno ofiar przestępstwa, jak i podejrzanych i oskarżonych,
 - F. mając na uwadze, że ochrona praw, takich jak prawo do rzetelnego procesu, domniemanie niewinności, prawo do obrony, prawa ofiar przestępstw, zasada *ne bis in idem* oraz minimalne zabezpieczenia proceduralne w areszcie przedprocesowym, ma podstawowe znaczenie w postępowaniu karnym,
 - G. mając na uwadze, że codzienna współpraca sądowa w sprawach karnych wciąż opiera się na instrumentach wzajemnej pomocy, takich jak Konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych z 2000 r. oraz Europejska konwencja o pomocy prawnej w sprawach karnych z 1959 r.,

⁽¹⁾ Zalecenie z dnia 14 października 2004 r. dla Rady i Rady Europejskiej w sprawie przyszłości przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, jak również w sprawie warunków niezbędnych do jej legalnego i skutecznego funkcjonowania (Dz.U. C 166 E z 7.7.2005, s. 58) oraz zalecenie z dnia 22 lutego 2005 r. dla Rady w sprawie jakości wymiaru sprawiedliwości w zakresie prawa karnego i harmonizacji ustawodawstwa karnego w państwach członkowskich (Dz.U. C 304 E z 1.12.2005, s. 109).

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- H. mając na uwadze, że w ramach celów i zasad prawa europejskiego zasada wzajemnego uznawania zakłada, że w przypadku wydania decyzji przez właściwy organ sądowy w jednym z państw członkowskich decyzja ta staje się w pełni i bezpośrednio skuteczna na całym terytorium Unii, a władze sądowe państwa członkowskiego, na którego terytorium decyzja ta może podlegać wykonaniu, pomagają w jej wyegzekwowaniu w taki sam sposób, jak gdyby decyzja ta została wydana przez właściwy organ tego państwa członkowskiego, chyba że instrument, w ramach którego jest wdrażana, nakłada ograniczenia na jej wykonanie,
- I. mając na uwadze, że wdrożenie zasady wzajemnego uznawania, stanowiącej podstawę współpracy sądowej od czasu posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere, jest jeszcze dalekie od zadowalającej realizacji i powinno mu towarzyszyć stosowanie jednolitego zestawu gwarancji i zabezpieczeń proceduralnych,
- J. mając na uwadze, że tam, gdzie nastąpiło już wdrożenie, jak w przypadku europejskiego nakazu aresztowania, zasada wzajemnego uznawania okazała się skuteczna i stanowi ogromną wartość dodaną dla współpracy sądowej w Unii Europejskiej,
- K. mając na uwadze, że dla pełnej skuteczności, zasada wzajemnego uznawania w znacznym stopniu zależy od stworzenia wspólnej europejskiej kultury sądowej opartej na wzajemnym zaufaniu, wspólnych zasadach, współpracy oraz osiągnięciu pewnego stopnia harmonizacji, na przykład przy określaniu konkretnych przestępstw oraz sankcji, oraz od rzeczywistej ochrony praw podstawowych, zwłaszcza w odniesieniu do praw procesowych, minimalnych norm dotyczących warunków i kontroli przetrzymywania, praw więźniów oraz dostępnych dla poszczególnych osób mechanizmów odwołania się,
- L. mając na uwadze, że szkolenie sędziów, prokuratorów, adwokatów i innych pracowników administracji wymiaru sprawiedliwości odgrywa kluczową rolę w budowaniu wzajemnego zaufania i kształtowaniu wspólnej europejskiej kultury sądowej, wzmacniając jednocześnie równowagę prawną między interesami oskarżenia i obrony oraz zapewniając ciągłość i skuteczność obrony w sprawach transgranicznych,
- M. mając na uwadze postęp w dziedzinie szkoleń pracowników wymiaru sprawiedliwości, w szczególności dzięki zaangażowaniu ze strony europejskiej sieci szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości (EJTN) oraz podejmowanym w jej ramach działaniom,
- N. mając na uwadze, że pomimo znaczących wyników osiągniętych do tej pory rola EJTN została zredukowana w związku z ograniczeniami wynikającymi z jej struktury organizacyjnej oraz ze względu na brak wystarczających środków,
- O. mając na uwadze, że w świetle omówionej powyżej sytuacji organy sądowe nie posiadają obecnie odpowiednich środków szkoleniowych, potrzebnych do odpowiedniego stosowania prawa UE oraz że tylko niewielka część sądownictwa ma dostęp do szkoleń związanych z wymiarem sprawiedliwości UE,
- P. mając na uwadze, że przyszłe działania na rzecz rozwoju europejskiego obszaru sprawiedliwości w sprawach karnych muszą opierać się wyłącznie na obiektywnym, bezstronnym, przejrzystym, dokładnym i stałym monitorowaniu wdrażania polityki UE oraz instrumentów prawnych, jak również jakości i skuteczności wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich,
- Q. mając na uwadze, że obecnie w UE brak jest spójnego, stałego i jasnego monitorowania polityki UE w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych lub jakości i skuteczności wymiaru sprawiedliwości,
- R. mając na uwadze, że monitorowanie miałoby kluczowe znaczenie dla podmiotów odpowiedzialnych za podejmowanie decyzji w UE przy rozważaniu najbardziej odpowiednich działań legislacyjnych przy jednoczesnym wzmocnieniu wzajemnego zaufania do poszczególnych systemów sprawiedliwości,
- S. mając na uwadze, że ten system oceny powinien korzystać z dostępnych systemów ewaluacyjnych, nie powielając działań lub wyników, a także powinien zakładać aktywny udział Parlamentu,
- T. mając na uwadze, że utworzone niedawno forum wymiaru sprawiedliwości może w istotny sposób przyczynić się do wcześniejszej oceny inicjatyw prawodawczych UE,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- U. mając na uwadze, że w celu zapewnienia spójności działań UE przy jednoczesnej ochronie praw podstawowych konsultacje publiczne przeprowadzane za pośrednictwem odpowiednich procedur, w tym ocen wpływu, powinny mieć miejsce, zanim Komisja lub państwa członkowskie wystąpią z wnioskami lub inicjatywami dotyczącymi przyjęcia instrumentów legislacyjnych UE,
 - V. mając na uwadze, że stała wymiana informacji, metod działania i doświadczeń pomiędzy organami sądowymi w państwach członkowskich w zasadniczy sposób przyczynia się do stworzenia atmosfery opartej na wzajemnym zaufaniu, na co wskazują godne uwagi wyniki osiągnięte w ramach programu wymiany dla organów sądowych,
 - W. mając na uwadze, że w obszarze współpracy sądowej w sprawach karnych nadal brakuje odpowiedniego ogólnego systemu ochrony danych i w związku z tym prawa osób, których dotyczą dane, muszą być starannie uregulowane w ramach poszczególnych instrumentów legislacyjnych,
 - X. mając na uwadze, że skuteczność wymiaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych zależy od wykorzystania nowych technologii i narzędzi internetowych, z poszanowaniem praw podstawowych, we wdrażaniu polityki UE, jak również w procesie rozpowszechniania informacji i projektów oraz dyskusji w tym zakresie,
 - Y. mając na uwadze, że sądownictwo krajowe odgrywa coraz istotniejszą rolę w zwalczaniu międzynarodowej przestępczości i jednocześnie w ochronie podstawowych praw i wolności,
 - Z. mając na uwadze, że organy koordynacyjne, takie jak Eurojust, wnoszą istotną wartość dodaną, a ich działania w zakresie walki z międzynarodową przestępczością nasiliły się znacząco, mimo że ich uprawnienia są wciąż zbyt ograniczone oraz że niektóre państwa członkowskie niechętnie dzieliły się informacjami w tym zakresie,
 - AA. mając na uwadze, że brak jest koordynacji pracy adwokatów i w związku z tym należy ją wspierać na szczeblu UE,
 - AB. mając na uwadze, że mafie i przestępczość zorganizowana zasadniczo stały się zjawiskiem ponadnarodowym, wywierającym wpływ społeczny, kulturalny, gospodarczy i polityczny na państwa członkowskie i kraje sąsiedzkie, co wymaga przeciwdziałania również na szczeblu społecznym, we współpracy ze społeczeństwem obywatelskim i instytucjami demokratycznymi,
1. zwraca się do Rady z następującymi zaleceniami:
- (a) biorąc pod uwagę fakt, że obszar sprawiedliwości UE w sprawach karnych musi opierać się na poszanowaniu praw podstawowych, konieczne jest ponowne podjęcie prac w zakresie ochrony praw podstawowych, a zwłaszcza bezwzględne przyjęcie:
 - instrumentu prawnego o ambitnych celach w zakresie gwarancji proceduralnych w postępowaniu karnym, opartych na zasadzie domniemania niewinności, takich jak prawo do pouczenia o prawach, prawo do adwokata, a w razie potrzeby prawo do bezpłatnej porady prawnej zarówno przed procesem, jak i w trakcie jego trwania, prawo do przedstawienia dowodu, prawo do otrzymywania informacji dotyczących rodzaju lub przyczyn zarzutów lub podstaw podejrzeń w języku zrozumiałym dla podejrzanego/oskarżonego, prawo dostępu do wszelkich odnośnych dokumentów w języku, który jest zrozumiały dla podejrzanego/oskarżonego, prawo do tłumaczenia ustnego, prawo do rozprawy sądowej i prawo do obrony, ochrona podejrzanych/oskarżonych, którzy nie rozumieją lub nie orientują się w przebiegu postępowania, minimalne normy przetrzymywania, warunki i ochrona młodocianych podejrzanych/oskarżonych, skuteczne i dostępne mechanizmy wniesienia odwołania,
 - szerokich ram prawnych zapewniających ofiarom przestępstw jak najpełniejszą ochronę, w tym odpowiednie odszkodowanie i ochronę świadków, zwłaszcza w sprawach związanych z przestępczością zorganizowaną,
 - instrumentu prawnego w zakresie dopuszczalności dowodów w postępowaniu karnym,
 - środków umożliwiających ustanowienie minimalnych norm w zakresie warunków panujących w więzieniach i aresztach oraz ogólnego wykazu praw więźniów w UE, obejmującego między innymi prawo do informacji i pomocy konsularnej,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- środków mających stanowić siłę napędową i wsparcie społeczeństwa obywatelskiego i instytucji w ich wysiłkach na rzecz zwalczania mafii oraz działań zmierzających do przyjęcia prawnego instrumentu przewidującego konfiskatę aktywów i majątku międzynarodowych organizacji przestępczych oraz ich przeznaczenie na cele społeczne;
- (b) biorąc pod uwagę fakt, że zasada wzajemnego uznawania jest podstawą współpracy sądowej w sprawach karnych, konieczne jest bezzwłoczne przyjęcie instrumentów prawnych UE, które są nadal potrzebne do zakończenia wdrażania tej zasady, a także zapewnienie opracowania równoważnych norm dla praw procesowych i zbliżenia minimalnych wymogów dotyczących aspektów postępowania karnego;
- (c) należy skutecznie wdrażać, wspólnie z państwami członkowskimi, zasadę wzajemnego uznawania w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnym oraz zwrócić należytą uwagę na trudności oraz osiągnięcia w procesie wdrażania i codziennego stosowania europejskiego nakazu aresztowania, a także upewnić się, że stosując tę zasadę, państwa członkowskie przestrzegają praw podstawowych i ogólnych przepisów, zgodnie z art. 6 traktatu UE;
- (d) należy wezwać państwa członkowskie do stosowania zasady proporcjonalności przy wdrażaniu decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania, a także należy zwrócić uwagę na inne instrumenty prawne, takie jak przesłuchania za pośrednictwem wideokonferencji, które mogą być odpowiednie w określonych przypadkach pod warunkiem zastosowania właściwych zabezpieczeń;
- (e) należy przeanalizować we współpracy z Parlamentem obecną sytuację w zakresie współpracy sądowej w sprawach karnych w Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę zarówno niedociągnięcia, jak i postępy;
- (f) należy powołać wraz z Komisją i Parlamentem komisję ekspertów (prawników) w celu przygotowania badania dotyczącego podobieństw i różnic między systemami prawa karnego we wszystkich państwach członkowskich oraz przedłożyć propozycje stworzenia obszaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych, który zapewni równowagę między skutecznością postępowań karnych a ochroną praw jednostki;
- (g) należy ustanowić wraz z Komisją i Parlamentem oraz we współpracy z odnośnymi komisjami Rady Europy, takimi jak CEPEJ, oraz istniejącymi sieciami europejskimi zajmującymi się sprawami karnymi obiektywny, bezstronny, przejrzysty, szeroko zakrojony, horyzontalny i stały system monitorowania i oceny wdrażania polityki UE oraz instrumentów prawnych w tym zakresie, a także jakości i skuteczności, prawości i uczciwości wymiaru sprawiedliwości przy uwzględnieniu poziomu wdrożenia orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przez państwa członkowskie; taki system powinien być oparty na systemie oceny wzajemnej i umożliwić sporządzanie wiarygodnych sprawozdań co najmniej raz do roku; system oceny powinien w szczególności:
 - stworzyć sieć oceny, obejmującą zarówno poziom polityczny, jak i techniczny,
 - określić na podstawie kontroli istniejących systemów oceny: priorytety, zakres, kryteria oraz metody, biorąc pod uwagę, że ocena nie powinna być teoretyczna, lecz prowadzić do oceny wpływu polityki UE w praktyce oraz na codzienne zarządzanie w ramach wymiaru sprawiedliwości, jak również na jakość i skuteczność, prawość i uczciwość wymiaru sprawiedliwości przy uwzględnieniu poziomu wdrożenia orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przez państwa członkowskie,
 - unikać powielania istniejących systemów oceny i promować ich współdziałanie,
 - stosować łączone podejście wykorzystujące informacje statystyczne i legislacyjne oraz ocenę stosowania instrumentów UE w praktyce,
 - gromadzić porównywalne dane oraz wykorzystywać w miarę możliwości już dostępne dane,
 - ściśle angażować Parlament zarówno na płaszczyźnie politycznej, jak i technicznej systemu oceny;
- (h) należy przeanalizować wraz z Komisją i Parlamentem obecny stan systemu szkoleń dla pracowników wymiaru sprawiedliwości w Unii Europejskiej, jego słabe strony i potrzeby oraz podjąć natychmiastowe działania, unikając jakiegokolwiek niepotrzebnego powielania starań, na rzecz promowania stworzenia rzeczywistej kultury UE w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości poprzez powołanie Europejskiej Szkoły Sprawiedliwości dla sędziów, prokuratorów, adwokatów i innych pracowników administracji wymiaru sprawiedliwości, która to szkoła powinna:

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- powstać w oparciu o istniejącą EJTN i z myślą o jej przekształceniu w instytut UE powiązany z istniejącymi agencjami, mieć solidną i właściwą strukturę, w której najistotniejszą rolę odgrywać będą szkoły prawa państw członkowskich, sieci sądowe i inne organizacje, takie jak Akademia Prawa Europejskiego oraz organizacje działające na rzecz ochrony praw, i być powiązana z Komisją,
 - zarządzać programami wymiany dla wymiaru sprawiedliwości oraz dalej je rozwijać,
 - uzgodnić wspólny program szkoleń w zakresie wymiaru sprawiedliwości, gwarantujący obecność elementu europejskiego istotnego dla poszczególnych dziedzin prawa,
 - oferować, na zasadzie dobrowolności, europejskim sędziom, prokuratorom i adwokatom zarówno szkolenia wstępne, jak i na bardziej zaawansowanych poziomach,
 - poprawić umiejętności językowe organów sądowych, prawników i innych zaangażowanych podmiotów,
 - oferować takie szkolenia również krajom kandydującym i innym krajom, z którymi UE zawarła umowy o partnerstwie i współpracy;
- (i) należy wezwać państwa członkowskie do pełnego i bezwłocznego wdrożenia decyzji Rady w sprawie umacniania Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji Rady 2002/187/WSiSW (5613/2008) ⁽¹⁾ i zachęcić władze krajowe do włączania Eurojustu we wczesne etapy procedur współpracy, do przewyższenia niechęci do dzielenia się informacjami oraz pełnej współpracy, która ma już miejsce na poziomie krajowym, a także w pełni zaangażować Parlament, wraz z Komisją i Eurojustem, w przyszłe działania w celu prawidłowego wdrażania decyzji ustanawiającej Eurojust;
- (j) należy sporządzić plan wdrażania wyżej wspomnianej decyzji, w szczególności w odniesieniu do uprawnień Eurojustu w zakresie:
- rozwiązywania sporów jurysdykcyjnych,
 - wszczynania dochodzenia lub postępowania;
- (k) należy podjąć działania zmierzające do corocznej publikacji szczegółowego sprawozdania w sprawie przestępczości w UE, konsolidującego sprawozdania dotyczące poszczególnych dziedzin, takich jak OCTA (ocena zagrożenia przestępczością zorganizowaną), roczne sprawozdanie Eurojustu itd.;
- (l) należy wezwać państwa członkowskie do dalszej pracy nad wnioskiem Republiki Czeskiej, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słoweńskiej, Republiki Słowackiej oraz Królestwa Szwecji w sprawie decyzji ramowej Rady w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów (5208/2009) z poszanowaniem praw podejrzanego lub oskarżonego do informacji i czynnego udziału na wszystkich etapach wybranej procedury postępowania karnego oraz do ponownych konsultacji z Parlamentem w oparciu o postęp osiągnięty podczas negocjacji w Radzie;
- (m) należy zwrócić należytą uwagę na korzyści wynikające z zastosowania nowych technologii w celu zagwarantowania wysokiego poziomu bezpieczeństwa publicznego oraz w pełni wykorzystać potencjał Internetu do upowszechniania informacji, wzmocnić rolę nowo utworzonego forum wymiaru sprawiedliwości, zachęcać do rozwijania nowych metod uczenia się (e-edukacja) oraz gromadzić i wymieniać dane, aktualizować i wzmacniać istniejące bazy danych, takie jak bazy danych służb celnych, które mają podstawowe znaczenie dla zwalczania przemytu i handlu ludźmi, a jednocześnie zagwarantować poszanowanie praw podstawowych, a zwłaszcza wysoki poziom ochrony prywatności osób w zakresie przetwarzania danych osobowych w ramach współpracy sądowej i policyjnej w sprawach karnych.
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie oraz przedstawienia go do wglądu Komisji.

(1) Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

OPINIE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Olimpiady Specjalne w Unii Europejskiej

P6_TA(2009)0347

Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego w sprawie wsparcia Olimpiad Specjalnych w Unii Europejskiej

(2010/C 212 E/20)

Parlament Europejski,

uwzględniając art. 116 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że organizowane w Europie Olimpiady Specjalne zapewniają osobom dorosłym oraz dzieciom z upośledzeniami umysłowymi dostęp do możliwości rozwojowych o charakterze sportowym i społecznym,
- B. mając na uwadze, że programy Olimpiad Specjalnych ustanawiane są we wszystkich państwach członkowskich UE i zrzeszają pół miliona atletów,
- C. mając na uwadze, że organizacja Olimpiad Specjalnych wdraża w życiu codziennym politykę UE, zarówno poprzez propagowanie ponadgranicznych działań z zakresu sportu i wolontariatu, jak i poprzez łamanie stereotypów związanych z niepełnosprawnością, przyczynianie się do dobra zdrowia publicznego oraz włączanie osób marginalizowanych w działalność społeczną,
- D. mając na uwadze, że organizowane w przyszłości w Europie Olimpiady Specjalne obejmują dwa znaczące wydarzenia, tj. Europejskie Letnie Igrzyska Olimpiad Specjalnych (Warszawa, Polska, 2010) oraz Światowe Letnie Igrzyska Olimpiad Specjalnych (Ateny, Grecja, 2011),
- E. mając na uwadze, że UE wsparła finansowo Światowe Letnie Igrzyska Olimpiad Specjalnych organizowane w Irlandii w roku 2003,
 1. wyraża przekonanie, że zapewnienie na szczeblu lokalnym, krajowym i międzynarodowym usług związanych z Olimpiadami Specjalnymi wymaga znacznego wkładu finansowego;
 2. przyjmuje do wiadomości, że organizacja Olimpiad Specjalnych w Europie ubiega się o wsparcie ze strony Komisji Europejskiej w celu zapewnienia właściwego finansowania Europejskich Igrzysk Olimpiad Specjalnych (Warszawa, 2010) oraz Światowych Igrzysk Olimpiad Specjalnych (Ateny, 2011);
 3. uznaje płynące ze zorganizowania wspomnianych wydarzeń w Europie korzyści na rzecz atletów, ich rodzin oraz szerszej społeczności;
 4. wzywa Komisję Europejską do udzielenia wsparcia finansowego na rzecz igrzysk organizowanych w roku 2010 w Warszawie oraz w roku 2011 w Atenach;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia, wraz z nazwiskami sygnatariuszy, Radzie, Komisji oraz parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wniosek Alda Patriciella o skorzystanie z immunitetu i przywilejów

P6_TA(2009)0337

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku Alda Patriciella o skorzystanie z immunitetu i przywilejów (2009/2021(IMM))

(2010/C 212 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając ogłoszony na sesji plenarnej w dniu 9 marca 2009 r. wniosek Alda Patriciella o skorzystanie z immunitetu w związku z dochodzeniem prowadzonym obecnie przez prokuraturę przy sądzie okręgowym w Izerni,
 - uwzględniając art. 9 i 10 Protokołu w sprawie Przywilejów i Immunitetów Wspólnot Europejskich z dnia 8 kwietnia 1965 r., jak również art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
 - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r. i 21 października 2008 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 6 ust. 3 oraz art. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A6-0286/2009),
1. wyraża zgodę na skorzystanie przez Aldo Patriciello z immunitetu i przywilejów;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji oraz sprawozdania właściwej komisji do właściwych władz Republiki Włoskiej.

⁽¹⁾ Sprawa 101/63, Wagner/Fohrmann i Krier, Zbiór Orzeczeń 1964, s. 195, sprawa 149/85, Wybot/Faure i inni, Zbiór Orzeczeń 1986, s. 2 391 i sprawy połączone C-200/07 i C-201/07, Marra/De Gregorio i Clemente, dotychczas nieopublikowane w Zbiorze.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Wniosek Umberto Bossiego o skorzystanie z immunitetu poselskiego

P6_TA(2009)0338

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku Umberta Bossiego o skorzystanie z immunitetu (2009/2020(IMM))

(2010/C 212 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając ogłoszony na sesji plenarnej w dniu 9 marca 2009 r. wniosek Umberta Bossiego z dnia 19 lutego 2009 r. o skorzystanie z immunitetu w związku z dochodzeniem prowadzonym obecnie przez prokuraturę przy sądzie okręgowym w Verbánii,
 - uwzględniając art. 9 i 10 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich z dnia 8 kwietnia 1965 r. oraz art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
 - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r. i 21 października 2008 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 6 ust. 3 oraz art. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A6-0269/2009),
1. wyraża zgodę na skorzystanie przez Umberta Bossiego z immunitetu i przywilejów;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji oraz sprawozdania właściwej komisji do właściwych władz Republiki Włoskiej.

⁽¹⁾ Sprawa 101/63, Wagner/Fohrmann i Krier, Zbiór Orzeczeń 1964, s. 195, sprawa 149/85, Wybot/Faure i inni, Zbiór Orzeczeń 1986, s. 2391 i sprawy połączone C-200/07 i C-201/07, Marra/De Gregorio i Clemente, dotychczas nie wprowadzone do Zbioru Orzeczeń.

Środa, 6 maja 2009 r.

Uprawnienia komisji parlamentarnych

P6_TA(2009)0348

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uprawnień stałych komisji parlamentarnych

(2010/C 212 E/23)

Parlament Europejski,

— uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących,

— uwzględniając art. 174 Regulaminu,

1. postanawia powołać następujące komisje stałe:

- I. Komisja Spraw Zagranicznych,
- II. Komisja Rozwoju
- III. Komisja Handlu Międzynarodowego
- IV. Komisja Budżetowa
- V. Komisja Kontroli Budżetowej
- VI. Komisja Gospodarcza i Monetarna
- VII. Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych
- VIII. Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności
- IX. Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii
- X. Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów
- XI. Komisja Transportu i Turystyki
- XII. Komisja Rozwoju Regionalnego
- XIII. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- XIV. Komisja Rybołówstwa
- XV. Komisja Kultury i Edukacji
- XVI. Komisja Prawna

Środa, 6 maja 2009 r.

XVII. Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

XVIII. Komisja Spraw Konstytucyjnych

XIX. Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia

XX. Komisja Petycji;

2. postanawia zastąpić tekst załącznika VI do Regulaminu następującym tekstem:

„ZAŁĄCZNIK VI

Uprawnienia stałych komisji parlamentarnych

I. Komisja Spraw Zagranicznych

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO). W tym zakresie komisję wspiera podkomisja do spraw bezpieczeństwa i obrony;
2. stosunków z innymi instytucjami i organami UE, z ONZ oraz z innymi organizacjami międzynarodowymi i zgromadzeniami międzyparlamentarnymi w sprawach objętych zakresem jej uprawnień;
3. wzmocnienia stosunków politycznych z krajami trzecimi, w szczególności z krajami leżącymi w bezpośrednim sąsiedztwie Unii, poprzez szeroko zakrojone programy współpracy i pomocy lub poprzez porozumienia międzynarodowe, takie jak porozumienia stowarzyszeniowe i umowy o partnerstwie;
4. otwierania, monitorowania oraz finalizowania negocjacji dotyczących przystąpienia państw europejskich do Unii;
5. kwestii dotyczących praw człowieka, ochrony mniejszości i promowania wartości demokratycznych w krajach trzecich. W tym zakresie komisję wspiera podkomisja do spraw praw człowieka. Posłowie z innych właściwych w tym zakresie komisji i organów są zapraszani do uczestnictwa w posiedzeniach tej podkomisji, z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów.

Komisja ta zapewnia koordynację prac wspólnych komisji parlamentarnych i parlamentarnych komisji do spraw współpracy, jak też delegacji międzyparlamentarnych, delegacji ad hoc i misji obserwacji wyborów objętych zakresem jej kompetencji.

II. Komisja Rozwoju

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. promowania, realizacji i monitorowania polityki rozwoju i współpracy Unii, a zwłaszcza:
 - (a) dialogu politycznego z krajami rozwijającymi się, zarówno dwustronnego jak i w ramach odpowiednich organizacji międzynarodowych i na płaszczyźnie międzyparlamentarnej,
 - (b) pomocy dla krajów rozwijających się i porozumień o współpracy z nimi,
 - (c) promowania wartości demokratycznych, dobrego zarządzania i praw człowieka w krajach rozwijających się;
2. kwestii związanych z Porozumieniem o Partnerstwie AKP-UE i stosunków z właściwymi organami;

Środa, 6 maja 2009 r.

3. zaangażowania Parlamentu w misje obserwacji wyborów, w razie potrzeby we współpracy z innymi właściwymi komisjami i delegacjami.

Komisja koordynuje pracę delegacji międzyparlamentarnych i delegacji ad hoc objętych zakresem jej kompetencji.

III. Komisja Handlu Międzynarodowego

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

kwestii związanych z tworzeniem i wdrażaniem wspólnej polityki handlowej Unii oraz jej zewnętrznymi stosunkami gospodarczymi, a w szczególności:

1. stosunków finansowych, gospodarczych i handlowych z krajami trzecimi i organizacjami regionalnymi;
2. środków harmonizacji technicznej lub standaryzacji w dziedzinach objętych instrumentami prawa międzynarodowego;
3. stosunków z właściwymi organizacjami międzynarodowymi oraz z organizacjami promującymi integrację gospodarczą i handlową na poziomie regionalnym poza Unią;
4. stosunków z WTO, również w jej wymiarze parlamentarnym.

Komisja pozostaje w kontakcie z właściwymi delegacjami międzyparlamentarnymi i delegacjami ad hoc w zakresie gospodarczych i handlowych aspektów stosunków z krajami trzecimi.

IV. Komisja Budżetowa

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. wieloletnich ram finansowych dochodów i wydatków Unii oraz systemu środków własnych Unii;
2. prerogatyw budżetowych Parlamentu, a mianowicie budżetu Unii, jak również negocjowania i wdrażania porozumień międzyinstytucjonalnych w tej dziedzinie;
3. preliminarzy Parlamentu, zgodnie z procedurami określonymi w Regulaminie;
4. budżetu organów zdecentralizowanych;
5. działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
6. włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu, z zastrzeżeniem uprawnień komisji właściwej w zakresie Porozumienia o Partnerstwie AKP-UE;
7. skutków finansowych oraz zgodności wszystkich aktów prawnych Wspólnoty z wieloletnimi Ramami Finansowymi, z zastrzeżeniem uprawnień właściwych komisji;
8. śledzenia i oceny wykonania bieżącego budżetu niezależnie od postanowień artykułu 72 ust. 1, przenoszenia środków finansowych, procedur dotyczących schematów organizacyjnych, środków administracyjnych oraz opinii w sprawach związanych z projektami budowlanymi o znaczących skutkach finansowych;
9. rozporządzenia finansowego, z wyłączeniem kwestii dotyczących wykonywania, zarządzania i kontroli budżetu.

Środa, 6 maja 2009 r.

V. Komisja Kontroli Budżetowej

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. kontroli wykonania budżetu Unii i Europejskiego Funduszu Rozwoju oraz podejmowanych przez Parlament decyzji w kwestii absolutorium, w tym także wewnętrznych procedur dotyczących absolutorium i wszelkich innych środków towarzyszących podejmowaniu takich decyzji bądź je wdrażających;
2. zamknięcia, przedstawienia i kontroli rachunków i bilansów Unii, jej instytucji i wszelkich innych finansowanych przez nią organów, w tym ustalania środków finansowych do przeniesienia i bilansowania sald;
3. kontroli działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
4. monitorowania efektywności różnych form finansowania przez Wspólnotę wdrażania polityk Unii pod względem kosztów;
5. badania nadużyć i nieprawidłowości w wykonywaniu budżetu Unii, działań w zakresie prewencji i ścigania oraz ogólnej ochrony interesów finansowych Unii;
6. stosunków z Trybunałem Obrachunkowym, mianowania jego członków i oceny jego sprawozdań;
7. rozporządzenia finansowego w zakresie wykonania, zarządzania i kontroli budżetu.

VI. Komisja Gospodarcza i Monetarna

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. polityki gospodarczej i pieniężnej Unii, funkcjonowania Unii Gospodarczo-Walutowej oraz europejskiego systemu walutowego i finansowego (w tym także stosunków z właściwymi instytucjami i organizacjami);
2. swobodnego przepływu kapitału i płatności (płatności transgraniczne, jednolity obszar płatniczy, bilansowanie płatności, polityka przepływu kapitału oraz udzielania i zaciągania pożyczek, kontrola przepływu kapitału pochodzącego z krajów trzecich, środki stymulujące eksport kapitału unijnego);
3. międzynarodowego systemu walutowego i finansowego (w tym także stosunków z instytucjami i organizacjami finansowymi i walutowymi);
4. uregulowań w zakresie konkurencji oraz pomocy państwowej i publicznej;
5. przepisów podatkowych;
6. wydawania przepisów i nadzorowania usług, instytucji i rynków finansowych, w tym także sprawozdawczości finansowej, audytu, zasad rachunkowości, ładu korporacyjnego i innych zagadnień prawa spółek dotyczących usług finansowych.

VII. Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. polityki zatrudnienia i wszelkich aspektów polityki społecznej, takich jak warunki pracy, ubezpieczenia społeczne i ochrona socjalna;
2. środków mających na celu ochronę zdrowia i zapewnienie bezpieczeństwa w miejscu pracy;

Środa, 6 maja 2009 r.

3. Europejskiego Funduszu Społecznego;
4. polityki szkoleń zawodowych, w tym także podnoszenia kwalifikacji zawodowych;
5. swobodnego przepływu pracowników i emerytów;
6. dialogu społecznego;
7. wszelkich form dyskryminacji w miejscu pracy i na rynku pracy, z wyjątkiem dyskryminacji ze względu na płeć;
8. stosunków z:
 - Europejskim Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop),
 - Europejską Fundacją na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy,
 - Europejską Fundacją ds. Kształcenia,
 - Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa i Higieny Pracy;oraz stosunków z innymi właściwymi organami UE i organizacjami międzynarodowymi.

VIII. Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. polityki dotyczącej środowiska naturalnego i środków ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do:
 - (a) zanieczyszczenia powietrza, gleby i wody, gospodarowania odpadami i ich powtórnego wykorzystania, niebezpiecznych substancji i produktów, poziomu hałasu, zmian klimatycznych, ochrony bioróżnorodności,
 - (b) trwałego rozwoju,
 - (c) działań i porozumień na szczeblu międzynarodowym i regionalnym podjętych w celu ochrony środowiska,
 - (d) naprawiania szkód powstałych w środowisku,
 - (e) obrony cywilnej,
 - (f) Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska;
 - (g) Europejskiej Agencji Chemikaliów;
2. zdrowia publicznego, a w szczególności:
 - (a) programów i działań szczególnych w dziedzinie zdrowia publicznego,
 - (b) produktów farmaceutycznych i kosmetycznych,

Środa, 6 maja 2009 r.

- (c) związanych ze zdrowiem aspektów bioterroryzmu,
 - (d) Europejskiej Agencji Oceny Produktów Medycznych i Europejskiego Centrum Zapobiegania i Kontroli Chorób;
3. kwestii związanych z bezpieczeństwem żywności, w szczególności:
- (a) znakowania i bezpieczeństwa produktów spożywczych,
 - (b) przepisów weterynaryjnych dotyczących ochrony zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami; kontroli artykułów spożywczych i systemów produkcji spożywczej w aspekcie zdrowia publicznego,
 - (c) Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności i Europejskiego Urzędu ds. Żywności i Weterynarii.

IX. Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki przemysłowej Unii i zastosowania nowych technologii, w tym także środków dotyczących średnich i małych przedsiębiorstw;
2. polityki naukowej Unii, w tym także rozpowszechniania i wykorzystania wyników badań naukowych;
3. polityki kosmicznej;
4. działalności Wspólnego Centrum Badawczego i Centralnego Ośrodka Pomiarów Jądrowych, jak również JET, ITER i innych projektów z tej dziedziny;
5. środków wspólnotowych dotyczących ogólnie polityki energetycznej, bezpieczeństwa zaopatrzenia w energię i efektywności energetycznej, w tym także tworzenie i rozwój sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury energetyki;
6. Traktatu Euratom i Agencji Zaopatrzenia Euratom, bezpieczeństwa nuklearnego, wyłączania urządzeń i usuwania odpadów w sektorze nuklearnym;
7. społeczeństwa informacyjnego i technologii informacyjnych, w tym także tworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury telekomunikacji.

X. Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. koordynacji na szczeblu wspólnotowym krajowych systemów ustawodawstwa w dziedzinie rynku wewnętrznego i unii celnej, a zwłaszcza:
 - (a) swobodnego przepływu towarów, w tym harmonizacji standardów technicznych,
 - (b) swobody przedsiębiorczości,
 - (c) swobody świadczenia usług, z wyjątkiem sektora finansowego i pocztowego;

Środa, 6 maja 2009 r.

2. środków mających na celu identyfikowanie i usuwanie potencjalnych barier w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego;
3. promowania i ochrony interesów gospodarczych konsumentów, z wyjątkiem obszarów zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności, w kontekście ustanowienia rynku wewnętrznego.

XI. Komisja Transportu i Turystyki

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. środków dotyczących rozwoju wspólnej polityki transportu kolejowego, drogowego, śródlądowego, morskiego i powietrznego, a zwłaszcza:
 - (a) wspólnych reguł dotyczących transportu w ramach Unii Europejskiej,
 - (b) tworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury transportu,
 - (c) świadczenia usług transportowych i stosunków z krajami trzecimi w dziedzinie transportu,
 - (d) bezpieczeństwa transportu,
 - (e) stosunków z międzynarodowymi organizacjami do spraw transportu;
2. usług pocztowych;
3. turystyki.

XII. Komisja Rozwoju Regionalnego

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

polityki regionalnej i polityki spójności, a zwłaszcza:

- (a) Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Spójności i innych unijnych instrumentów polityki regionalnej,
- (b) oceny wpływu innych polityk unijnych na spójność gospodarczą i społeczną,
- (c) koordynacji unijnych instrumentów strukturalnych,
- (d) regionów peryferyjnych i wysp, jak również współpracy transgranicznej i międzyregionalnej,
- (e) stosunków z Komitetem Regionów, organizacjami współpracy międzyregionalnej oraz władzami lokalnymi i regionalnymi.

XIII. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. funkcjonowania i rozwoju wspólnej polityki rolnej;

Środa, 6 maja 2009 r.

2. rozwoju wsi, w tym działań w ramach odpowiednich instrumentów finansowych;
3. ustawodawstwa w zakresie:
 - (a) zagadnień weterynaryjnych i fitosanitarnych oraz pasz zwierzęcych, o ile środki takie nie mają na celu ochrony zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami,
 - (b) hodowli i dobrostanu zwierząt;
4. poprawy jakości produktów rolnych;
5. zaopatrzenia w surowce rolnicze;
6. Wspólnotowego Urzędu Odmian Roślin;
7. leśnictwa.

XIV. Komisja Rybołówstwa

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. funkcjonowania i rozwoju wspólnej polityki rybołówstwa oraz zarządzania nią;
2. zachowania zasobów rybnych;
3. wspólnej organizacji rynku produktów rybnych;
4. polityki strukturalnej w sektorze rybołówstwa i upraw wodnych, w tym instrumentów finansowych orientacji w dziedzinie rybołówstwa;
5. umów międzynarodowych dotyczących rybołówstwa.

XV. Komisja Kultury i Edukacji

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. aspektów kulturalnych Unii Europejskiej, a zwłaszcza:
 - (a) pogłębiania wiedzy oraz upowszechniania kultury,
 - (b) ochrony i promowania różnorodności kulturowej i językowej,
 - (c) zachowania i ochrony dziedzictwa kulturalnego, wymiany kulturalnej i twórczości artystycznej,
2. polityki edukacyjnej Unii, w tym także europejskiego szkolnictwa wyższego, wspierania systemu szkół europejskich i kształcenia ustawicznego;
3. polityki audiowizualnej oraz kulturalnych i edukacyjnych aspektów społeczeństwa informacyjnego;
4. polityki dotyczącej młodzieży oraz rozwoju polityki w zakresie sportu, wypoczynku i rozrywki;

Środa, 6 maja 2009 r.

5. polityki informacyjnej i środków przekazu;
6. współpracy z krajami trzecimi w obszarze sportu i edukacji oraz stosunków z właściwymi organizacjami i instytucjami międzynarodowymi.

XVI. Komisja Prawna

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. wykładni i stosowania prawa europejskiego, zgodności aktów Unii Europejskiej z prawem pierwotnym, a szczególnie wyboru podstawy prawnej oraz przestrzegania zasad pomocniczości i proporcjonalności;
2. wykładni oraz stosowania prawa międzynarodowego w zakresie, w jakim dotyczy ono Unii Europejskiej;
3. uproszczenia prawa wspólnotowego, zwłaszcza wniosków legislacyjnych mających na celu jego oficjalne skodyfikowanie;
4. ochrony prawnej praw i prerogatyw Parlamentu, w tym także udziału Parlamentu w postępowaniach przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości i Sądem Pierwszej Instancji;
5. aktów Wspólnoty mających wpływ na porządek prawny państw członkowskich, w następujących dziedzinach:
 - (a) prawa cywilnego i handlowego,
 - (b) prawa spółek,
 - (c) prawa własności intelektualnej,
 - (d) prawa procesowego;
6. środków dotyczących współpracy sądowej i administracyjnej w sprawach cywilnych;
7. odpowiedzialności w zakresie ochrony środowiska i sankcji za przestępstwa przeciw środowisku;
8. kwestii etycznych związanych z nowymi technologiami, przy zastosowaniu procedury obejmującej zaangażowane komisje;
9. statutu posła do Parlamentu Europejskiego i regulaminu pracowniczego Wspólnot Europejskich;
10. przywilejów i immunitetów, jak również weryfikacji mandatów poselskich;
11. organizacji i statutu Trybunału Sprawiedliwości;
12. Urzędu ds. Harmonizacji na Rynku Wewnętrznym.

XVII. Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. ochrony, na terytorium Unii, praw obywatelskich, praw człowieka i praw podstawowych, w tym także ochrony mniejszości, zgodnie z postanowieniami Traktatów i Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;

Środa, 6 maja 2009 r.

2. środków niezbędnych do zwalczania wszelkich form dyskryminacji oprócz dyskryminacji ze względu na płeć oraz dyskryminacji w miejscu pracy bądź na rynku pracy;
3. ustawodawstwa w obszarze przejrzystości oraz ochrony osób fizycznych pod kątem przetwarzania danych osobowych;
4. utworzenia i rozwijania przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, a w szczególności:
 - (a) środków dotyczących wjazdu i przepływu osób, azylu i migracji,
 - (b) środków dotyczących zintegrowanego zarządzania wspólnymi granicami,
 - (c) środków dotyczących współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych;
5. Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii i Europejskiego Centrum Monitorowania Rasizmu i Ksenofobii, Europolu, Eurojustu, Cepolu i innych organów i agencji działających w tym obszarze;
6. stwierdzenia istnienia wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia wspólnych zasad państw członkowskich przez jedno z nich.

XVIII. Komisja Spraw Konstytucyjnych

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. instytucjonalnych aspektów procesu integracji europejskiej, zwłaszcza w ramach przygotowania i przebiegu konwencji i konferencji międzyrządowych;
2. wprowadzenia w życie Traktatu UE i oceny jego funkcjonowania;
3. konsekwencji dla instytucji wynikających z negocjacji w sprawie rozszerzenia Unii;
4. stosunków międzyinstytucjonalnych, w tym także analizy porozumień międzyinstytucjonalnych, o których mowa w art. 120 ust. 2 Regulaminu, w celu ich zatwierdzenia przez Parlament;
5. jednolitej procedury wyborczej;
6. partii politycznych na poziomie europejskim, z zastrzeżeniem kompetencji Prezydium;
7. stwierdzenia poważnego i stałego naruszenia wspólnych zasad państw członkowskich przez jedno z nich;
8. wykładni i stosowania Regulaminu oraz propozycji zmian.

XIX. Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. definiowania, promowania i ochrony praw kobiet w Unii oraz środków wspólnotowych w tym zakresie;
2. promowania praw kobiet w krajach trzecich;

Środa, 6 maja 2009 r.

3. polityki równych szans, w tym równości między kobietami i mężczyznami w dostępie do rynku pracy i w sposobie traktowania w pracy;
4. likwidacji wszelkich form dyskryminacji ze względu na płeć;
5. realizacji i dalszego rozwijania zasady równości szans (mainstreaming) we wszystkich sektorach;
6. nadzorowania oraz realizacji umów i konwencji międzynarodowych dotyczących praw kobiet;
7. polityki informacyjnej dotyczącej kobiet.

XX. Komisja Petycji

Komisja posiada uprawnienia w zakresie:

1. petycji;
2. stosunków z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich.”
3. postanawia, że niniejsza decyzja wejdzie w życie pierwszego dnia pierwszej sesji siódmej kadencji parlamentarnej;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

Delegacje międzyparlamentarne, delegacje do wspólnych komisji parlamentarnych, delegacje do komisji współpracy parlamentarnej oraz wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych

P6_TA(2009)0349

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie liczby delegacji międzyparlamentarnych, delegacji do wspólnych komisji parlamentarnych, delegacji do komisji współpracy parlamentarnej oraz wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych

(2010/C 212 E/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących,
- uwzględniając art. 188 i 190 Regulaminu,
- uwzględniając umowy o stowarzyszeniu, współpracy i inne umowy zawarte przez Unię Europejską z krajami nienależącymi do UE,
- pragnąc umocnić demokrację parlamentarną poprzez ciągły dialog międzyparlamentarny,

Środa, 6 maja 2009 r.

1. postanawia następująco określić liczbę delegacji i ich podział regionalny:

a) Europa, Bałkany Zachodnie i Turcja

Delegacje do:

- wspólnej komisji parlamentarnej UE-Chorwacja
- wspólnej komisji parlamentarnej UE-Była Jugosłowiańska Republika Macedonii
- wspólnej komisji parlamentarnej UE-Turcja

Delegacja do spraw stosunków ze Szwajcarią, Islandią i Norwegią oraz do wspólnej komisji parlamentarnej Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG)

Delegacja do spraw stosunków z Albanią, Bośnią i Hercegowiną, Serbią, Czarnogorą i Kosowem

b) Rosja, państwa Partnerstwa Wschodniego, Azja Środkowa i Mongolia

Delegacja do komisji współpracy parlamentarnej UE-Rosja

Delegacja do komisji współpracy parlamentarnej UE-Ukraina

Delegacja do komisji współpracy parlamentarnej UE-Mołdawia

Delegacja do spraw stosunków z Białorusią

Delegacja do komisji współpracy parlamentarnej UE-Armenia, UE-Azerbejdżan i UE-Gruzja

Delegacja do komisji współpracy parlamentarnej UE-Kazachstan, UE-Kirgistan i UE-Uzbekistan oraz do spraw stosunków z Tadżykistanem, Turkmenistanem i Mongolią

c) Maghreb, Maszrek, Izrael i Palestyna

Delegacje do spraw stosunków z:

- Izraelem
- Palestyńską Radą Legislacyjną
- państwami Maghrebu i Unią Maghrebu Arabskiego
- państwami Maszreku

d) Półwysep Arabski, Irak, Iran

Delegacje do spraw stosunków z:

- państwami Półwyspu Arabskiego
- Irakiem
- Iranem

Środa, 6 maja 2009 r.

e) Ameryka Północna i Południowa

Delegacje do spraw stosunków z:

- Stanami Zjednoczonymi
- Kanadą
- państwami Ameryki Środkowej
- państwami Wspólnoty Andyjskiej
- Mercosurem

Delegacja do wspólnej komisji parlamentarnej UE-Meksyk

Delegacja do wspólnej komisji parlamentarnej UE-Chile

f) Azja/Pacyfik

Delegacje do spraw stosunków z:

- Japonią
- Chińską Republiką Ludową
- Indiami
- Afganistanem
- państwami Azji Południowej
- państwami Azji Południowo-Wschodniej i Stowarzyszeniem Państw Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN)
- Półwyspem Koreańskim
- Australią i Nową Zelandią

g) Afryka

Delegacje do spraw stosunków z:

- Republiką Południowej Afryki
- Parlamentem Panafrykańskim

h) zgromadzenia wielostronne

Delegacja do Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE

Delegacja do Euro-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego

Środa, 6 maja 2009 r.

Delegacja do Euro-Latynoamerykańskiego Zgromadzenia Parlamentarnego

Delegacja do Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest

Delegacja do spraw stosunków ze Zgromadzeniem Parlamentarnym NATO

(która będzie składać się z członków Podkomisji Bezpieczeństwa i Obrony)

2. a) postanawia, że członkowie komisji parlamentarnych zajmujących się umowami o partnerstwie gospodarczym będą wyłaniani jedynie z Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Rozwoju – z zapewnieniem czołowej roli Komisji Handlu Międzynarodowego jako komisji przedmiotowej właściwej – oraz że będą oni aktywnie koordynować swoją pracę ze Wspólnym Zgromadzeniem Parlamentarnym (WZP) AKP-UE;
- b) postanawia, że członkowie zgromadzeń parlamentarnych Euromed, Eurolat i Euronest będą wyłaniani jedynie z delegacji dwustronnych lub podregionalnych właściwych dla każdego ze zgromadzeń;
3. przypomina decyzję Konferencji Przewodniczących o ustanowieniu Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest, stowarzyszającego Parlament Europejski z parlamentami Ukrainy, Mołdawii, Białorusi, Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji; postanawia, co do Białorusi, że Konferencja Przewodniczących przedstawi propozycje dotyczące reprezentacji tego kraju w Zgromadzeniu Parlamentarnym Euronest;
4. postanawia, że Konferencja Przewodniczących Delegacji powinna opracować projekt kalendarza rocznego, do przyjęcia przez Konferencję Przewodniczących po konsultacjach z Komisją Spraw Zagranicznych, Komisją Rozwoju i Komisją Handlu Międzynarodowego, z zastrzeżeniem jednak, że Konferencja Przewodniczących będzie mogła modyfikować ten kalendarz w odpowiedzi na wydarzenia polityczne;
5. postanawia, że grupy polityczne i posłowie niezrzeszeni wyznaczą stałych zastępców mających uczestniczyć w pracach wszystkich typów delegacji oraz że liczba tych zastępców nie może przekroczyć liczby członków pełnoprawnych reprezentujących grupy lub liczby posłów niezrzeszonych;
6. postanawia zacieśnić współpracę z komisjami zainteresowanymi pracami delegacji oraz wzmocnić proces konsultacji z nimi poprzez organizowanie wspólnych posiedzeń tych organów w zwykłych miejscach pracy;
7. postara się zadbać, aby w praktyce co najmniej jeden sprawozdawca/przewodniczący komisji mógł także uczestniczyć w pracach delegacji, komisji współpracy parlamentarnej, wspólnych komisji parlamentarnych oraz wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych; postanawia ponadto, że przewodniczący na wspólny wniosek przewodniczących danej delegacji i komisji wydaje zezwolenia na ich wyjazdy służbowe;
8. postanawia, że niniejsza decyzja wejdzie w życie podczas pierwszej sesji miesięcznej siódmej kadencji parlamentarnej.
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.

Środa, 6 maja 2009 r.

Zmiana przepisów Regulaminu dotyczących procedury rozpatrywania petycji

P6_TA(2009)0353

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie zmiany przepisów Regulaminu dotyczących procedury rozpatrywania petycji (2006/2209(REG))

(2010/C 212 E/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego PE z dnia 20 lipca 2006 r.,
- uwzględniając art. 201 oraz art. 202 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinię Komisji Petycji (A6-0027/2009),

1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do swojego Regulaminu poniższych zmian;
2. zaznacza, że zmiany te wejdą w życie pierwszego dnia najbliższej sesji miesięcznej, z wyjątkiem poprawki dotyczącej art. 193a (nowy), która wejdzie w życie pierwszego dnia po wejściu w życie odpowiedniego przepisu traktatu;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 1

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 191 – ustęp 2 a (nowy)

2a. W przypadku gdy pod petycją złożyło podpis kilka osób fizycznych lub prawnych, sygnatariusze wyznaczają przedstawiciela i jego zastępców, którzy są uznawani za składających petycję do celów niniejszego tytułu.

W przypadku gdy przedstawiciel lub jego zastępca nie zostali wyznaczeni, pierwszy sygnatariusz lub inna odpowiednia osoba jest uznawana za składającego petycję.

Poprawka 2

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 191 – ustęp 2 b (nowy)

2b. Każda osoba składająca petycję może w każdej chwili wycofać poparcie dla petycji.

Po wycofaniu poparcia przez wszystkich składających petycję, petycja staje się bezprzedmiotowa.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 3
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 191 – ustęp 3

3. Petycje muszą być sporządzone w *jednym z języków urzędowych* Unii Europejskiej.

Petycje sporządzone w innych językach będą rozpatrywane tylko wówczas, gdy autor petycji dołączy ich tłumaczenie **lub streszczenie w jednym** z języków urzędowych **Unii Europejskiej. W pracach nad petycją Parlament opiera się na tym tłumaczeniu lub streszczeniu.** W korespondencji z autorem petycji Parlament używa języka urzędowego, w którym zostało sporządzone tłumaczenie lub streszczenie.

3. Petycje muszą być sporządzone w *jednym z języków urzędowych* Unii Europejskiej.

Petycje sporządzone w innych językach będą rozpatrywane tylko wówczas, gdy autor petycji dołączy ich tłumaczenie **na jeden** z języków urzędowych. W korespondencji z autorem petycji Parlament używa języka urzędowego, w którym zostało sporządzone tłumaczenie lub streszczenie.

Prezydium może podjąć decyzję, zgodnie z którą petycje i korespondencja ze składającym petycję mogą być sporządzane w innych językach używanych w danym państwie członkowskim.

Poprawka 4
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 191 – ustęp 5

5. Petycje wpisane do rejestru ogólnego Przewodniczący przekazuje właściwej komisji, która *bada, czy ich przedmiot objęty jest zakresem działalności Unii Europejskiej.*

5. Petycje wpisane do rejestru ogólnego Przewodniczący przekazuje właściwej komisji, która *orzeka o dopuszczalności lub niedopuszczalności petycji zgodnie z art. 194 Traktatu WE.*

Jeżeli właściwa komisja nie osiąga konsensusu w sprawie dopuszczalności petycji, petycja ogłaszana jest jako dopuszczalna na wniosek co najmniej jednej czwartej członków komisji.

Poprawka 5
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 191 – ustęp 6

6. Petycje uznane przez komisję za niedopuszczalne pozostawia się bez biegu. Decyzja wraz z uzasadnieniem doręczana jest autorowi petycji.

6. Petycje uznane przez komisję za niedopuszczalne pozostawia się bez biegu. Decyzja wraz z uzasadnieniem doręczana jest autorowi petycji. *W miarę możliwości zaleca się składającemu petycję inne drogi odwoławcze.*

Poprawka 6
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 191 – ustęp 7

7. *W przypadkach przewidzianych w powyższym ustępie komisja może doradzić autorowi petycji, aby zwrócił się do właściwych organów danego państwa członkowskiego lub Unii Europejskiej.*

skreślony

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 7
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 191 – ustęp 8

8. *Petycja jest wpisywana do rejestru publicznego, chyba że autor petycji wnosi, aby była ona rozpatrywana w trybie poufnym.*

8. *Petycje wpisane do rejestru zasadniczo posiadają status dokumentów jawnych, zaś imię i nazwisko składającego petycję oraz treść petycji mogą zostać dla celów przejrzystości opublikowane przez Parlament.*

Poprawka 8
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 191 – ustęp 8 a (nowy)

8a. *Bez względu na postanowienia zawarte w powyższym ust. 8 składający petycję może zwrócić się z wnioskiem o utajnienie jego nazwiska w celu ochrony swojej prywatności. W takim przypadku Parlament zobowiązany jest przychylić się do tego wniosku.*

W przypadku gdy w związku ze skargą składającego petycję nie może zostać wszczęte postępowanie z powodu anonimowości, składający petycję konsultowany jest w sprawie kroków, które mają zostać podjęte w następstwie tej skargi.

Poprawka 9
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 191 – ustęp 8 b (nowy)

8b. *Składający petycję może zwrócić się z wnioskiem, by jego petycja została rozpatrzona w trybie poufnym; w takim przypadku Parlament podejmuje odpowiednie środki ostrożności gwarantujące, że treść petycji nie zostanie udostępniona do wiadomości publicznej. Składający petycję będzie informowany o szczegółowych warunkach zastosowania powyższego przepisu.*

Poprawka 10
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 192 – ustęp -1 (nowy)

-1. *Petycje, które uznano za dopuszczalne, rozpatrywane są przez właściwą komisję w ramach jej zwyczajowej działalności w formie debaty na posiedzeniu zwyczajnym, bądź też w formie procedury pisemnej. Jeżeli petycja ma zostać poddana debacie lub składający petycję sam wyrazi takie życzenie, może on zostać zaproszony na posiedzenie komisji. Przewodniczący według swego uznania może udzielić prawa głosu składającemu petycję.*

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 11
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 192 – ustęp 1

1. Właściwa komisja może postanowić o sporządzeniu *sprawozdań lub wyrażeniu w inny sposób swojego stanowiska w sprawie petycji, które uznała za dopuszczalne.*

1. Komisja może, *w związku z dopuszczalną petycją*, postanowić o sporządzeniu *sprawozdania z własnej inicjatywy zgodnie z art. 45 ust. 1 Regulaminu lub o złożeniu Parlamentowi związłego projektu rezolucji pod warunkiem braku sprzeciwu Konferencji Przewodniczących. Takie projekty rezolucji wpisywane są do projektu porządku dziennego sesji, która będzie miała miejsce najpóźniej osiem tygodni po ich przyjęciu w komisji. Projekty rezolucji poddawane są pod jedno głosowanie bez debaty, chyba że Konferencja Przewodniczących postanowi w drodze wyjątku zastosować art. 131a.*

Komisja może *zwrócić się do innej komisji*, zgodnie z art. 46, *o wyrażenie opinii, w szczególności w przypadku petycji dotyczących zmian obowiązujących przepisów prawnych.*

Zgodnie z art. 46 *i załącznikiem VII* komisja może *zasięgnąć opinii innych komisji właściwych do rozpatrywania spraw będących przedmiotem petycji.*

Poprawka 12
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 192 – ustęp 2

2. Tworzy się elektroniczny rejestr umożliwiający obywatelom przyłączenie się do autora petycji poprzez złożenie podpisu elektronicznego pod uznaną za dopuszczalną oraz wpisaną do rejestru petycją.

2. Tworzy się elektroniczny rejestr umożliwiający obywatelom przyłączenie się do autora petycji poprzez złożenie podpisu elektronicznego pod uznaną za dopuszczalną oraz wpisaną do rejestru petycją *lub wycofanie poparcia dla petycji.*

Poprawka 13
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 192 – ustęp 3

3. W ramach *rozpatrywania* petycji *lub* ustalania stanu faktycznego komisja może *przesłuchać osoby składające petycję*, zorganizować *przesłuchania ogólne lub wysłać swoich członków na miejsce zdarzeń w celu ustalenia faktów.*

3. W ramach *analizowania* petycji, ustalania stanu faktycznego *lub poszukiwania rozwiązań* komisja może zorganizować *misje informacyjne do państwa członkowskiego lub regionu, o którym jest mowa w petycji.*

Sprawozdania z wizyt sporządzane są przez ich uczestników. Są one przekazywane przewodniczącemu po zatwierdzeniu przez komisję.

Poprawka 14
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 192 – ustęp 4

4. *W celu przygotowania opinii* komisja może zwrócić się do Komisji o przedstawienie *jej* dokumentów, przekazanie informacji *lub udostępnienie swoich usług.*

4. Komisja może zwrócić się do Komisji o *udzielenie jej pomocy, zwłaszcza poprzez przedstawienie szczegółowych informacji dotyczących stosowania lub poszanowania prawa wspólnotowego, a także poprzez przekazanie wszelkich informacji i dokumentów związanych z przedmiotem petycji. Przedstawiciele Komisji Europejskiej są zapraszani do udziału w posiedzeniach komisji.*

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 15

**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 192 – ustęp 5**

5. W razie potrzeby komisja przedkłada Parlamentowi do głosowania projekty rezolucji dotyczące rozpatrzonych przez nią petycji.

5. Komisja Petycji może zwrócić się do przewodniczącego o przekazanie swojej opinii lub zalecenia Komisji, Radzie lub zainteresowanym organom państwa członkowskiego w celu podjęcia przez nich działań lub udzielenia odpowiedzi.

Komisja może także zwrócić się do Przewodniczącego Parlamentu o przekazanie jej opinii Komisji lub Radzie.

Poprawka 16

**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 192 – ustęp 7**

7. Sygnatariusze petycji są informowani przez Przewodniczącego Parlamentu o podjętych decyzjach oraz ich motywach.

7. Składającemu petycję przekazywana jest informacja o decyzji podjętej przez komisję oraz uzasadnienie tej decyzji.

Po zakończeniu rozpatrywania petycji uznanej za dopuszczalną procedura jest zamykana, a wiadomość o jej zamknięciu przekazywana jest składającemu petycję.

Poprawka 17

**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 193 a (nowy)**

Artykuł 193 a

Inicjatywa obywatelska

W przypadku gdy Parlament poinformowany jest o tym, że Komisja została wezwana do przedstawienia wniosku w sprawie aktu prawnego na mocy art. 11 ust. 4 traktatu WE, Komisja Petycji upewnia się, czy fakt ten ma wpływ na jej pracę oraz, w przypadku gdy taki wpływ istnieje, informuje o tym autorów petycji, którzy złożyli petycje w sprawach powiązanych z danym tematem.

Środa, 6 maja 2009 r.

Ogólny przegląd Regulaminu PE

P6_TA(2009)0359

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ogólnego przeglądu Regulaminu Parlamentu Europejskiego (2007/2124(REG))

(2010/C 212 E/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 201 oraz art. 202 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0273/2009),
1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do swojego Regulaminu poniższych zmian;
 2. podejmuje decyzję o włączeniu do Regulaminu w postaci załącznika XVIe kodeksu postępowania w zakresie negocjacji w sprawach objętych procedurą współdecyzji w formie zatwierdzonej przez Konferencję Przewodniczących w dniu 18 września 2008 r.,
 3. postanawia, że poprawki wejdą w życie pierwszego dnia siódmej kadencji Parlamentu;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 1

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 9 – ustęp 1 – akapit pierwszy

1. Parlament **może ustanowić** zasady dotyczące przejrzystości interesów finansowych posłów, które załącza się do niniejszego Regulaminu .

1. Parlament **ustanawia** zasady dotyczące przejrzystości interesów finansowych posłów, które załącza się do niniejszego Regulaminu.

Poprawka 2

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 10 a (nowy)

Artykuł 10a

Obserwatorzy

1. Po podpisaniu przez dane państwo traktatu o przystąpieniu państwa do Unii Europejskiej, Przewodniczący, po uzyskaniu zgody Konferencji Przewodniczących, może zwrócić się do parlamentu państwa przystępującego o wyznaczenie spośród jego własnych posłów pewnej liczby obserwatorów, równej liczbie przyszłych mandatów w Parlamencie Europejskim przyznanych temu państwu.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

2. *Obserwatorzy ci biorą udział w posiedzeniach Parlamentu w oczekiwaniu na wejście w życie traktatu akcesyjnego i dysponują prawem zabierania głosu w komisjach i grupach politycznych. Nie mają prawa do głosowania bądź do kandydowania w wyborach dotyczących stanowisk w Parlamencie. Ich udział w pracach Parlamentu nie ma żadnego wpływu prawnego na działania Parlamentu.*

3. *W odniesieniu do korzystania z infrastruktury Parlamentu oraz zwrotu kosztów ponoszonych z tytułu działań obserwacyjnych, obserwatorów traktuje się tak samo, jak posłów do PE.*

Poprawka 51

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 11

Przewodniczący senior

1. W trakcie posiedzenia przewidzianego w art.127 ust.2, jak i każdego innego posiedzenia poświęconego wyborowi Przewodniczącego i Prezydium, **najstarszy wiekiem z obecnych posłów** sprawuje funkcję Przewodniczącego seniora do czasu ogłoszenia wyboru Przewodniczącego.

2. Pod przewodnictwem Przewodniczącego *seniora* nie może odbywać się debata, której przedmiotem nie jest wybór Przewodniczącego lub weryfikacja mandatów.

Uprawnienia Przewodniczącego, o których mowa w art.3 ust.2 drugi akapit, wykonuje **najstarszy wiekiem poseł do Parlamentu Europejskiego**. Wszelkie inne kwestie związane z weryfikacją mandatów, poruszane podczas obrad pod przewodnictwem **najstarszego wiekiem posła do Parlamentu Europejskiego**, odsyła się do komisji odpowiedzialnej za weryfikację mandatów.

Czasowe sprawowanie funkcji Przewodniczącego

1. W trakcie posiedzenia przewidzianego w art.127 ust.2, jak i każdego innego posiedzenia poświęconego wyborowi Przewodniczącego i Prezydium, **ustępujący Przewodniczący lub w razie jego jeden z ustępujących wiceprzewodniczących w porządku pierwszeństwa, lub też w razie ich braku poseł sprawujący swój urząd najdłużej pełni funkcję Przewodniczącego seniora** do czasu ogłoszenia wyboru Przewodniczącego.

2. Pod przewodnictwem **posła sprawującego czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy ust. 1** nie może odbywać się debata, której przedmiotem nie jest wybór Przewodniczącego lub weryfikacja mandatów.

Uprawnienia Przewodniczącego, o których mowa w art.3 ust.2 drugi akapit, wykonuje **poseł sprawujący czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy ust. 1**. Wszelkie inne kwestie związane z weryfikacją mandatów, poruszane podczas obrad pod jego przewodnictwem, odsyła się do komisji odpowiedzialnej za weryfikację mandatów.

Poprawka 52

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 13

1. W pierwszej kolejności przeprowadzany jest wybór Przewodniczącego. Przed każdą turą głosowania kandydatury powinny być przedstawione **Przewodniczącemu seniorowi**, który informuje o nich Parlament. Jeśli po trzech turach głosowań żaden kandydat nie otrzyma bezwzględnej większości oddanych głosów, w czwartej turze kandydują tylko dwaj posłowie, którzy w trzeciej turze otrzymali największą liczbę głosów; w przypadku tej samej liczby głosów za wybranego uznany zostaje kandydat starszy wiekiem.

2. Po wyborach **Przewodniczący senior** ustępuje miejsca wybranemu Przewodniczącemu. Przemówienie inauguracyjne może wygłosić jedynie wybrany Przewodniczący.

1. W pierwszej kolejności przeprowadzany jest wybór Przewodniczącego. Przed każdą turą głosowania kandydatury powinny być przedstawione **posłowi sprawującemu czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy art. 11**, który informuje o nich Parlament. Jeśli po trzech turach głosowań żaden kandydat nie otrzyma bezwzględnej większości oddanych głosów, w czwartej turze kandydują tylko dwaj posłowie, którzy w trzeciej turze otrzymali największą liczbę głosów; w przypadku tej samej liczby głosów za wybranego uznany zostaje kandydat starszy wiekiem.

2. Po wyborach **poseł sprawujący czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy art. 11** ustępuje miejsca wybranemu Przewodniczącemu. Przemówienie inauguracyjne może wygłosić jedynie wybrany Przewodniczący.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 3

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 24 – ustęp 4a (nowy)

4a. Konferencja Przewodniczących jest odpowiedzialna za organizację systematycznych konsultacji z europejskim społeczeństwem obywatelskim na istotne tematy. Mogą one obejmować organizację debat publicznych, otwartych dla zainteresowanych obywateli, na tematy związane z ogólnym interesem europejskim. Prezydium mianuje wiceprzewodniczącego odpowiedzialnego za prowadzenie takich konsultacji, który przedstawia sprawozdania Konferencji Przewodniczących.

Poprawka 4

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 28 – ustęp 2

2. Każdy poseł może składać pytania dotyczące działalności Prezydium, Konferencji Przewodniczących oraz kwestorów. Pytania te są przedstawiane Przewodniczącemu w formie pisemnej. Są one publikowane wraz z udzielonymi na nie odpowiedziami w **Biuletynie** Parlamentu w terminie do **trzydziestu** dni od daty ich przedstawienia.

2. Każdy poseł może składać pytania dotyczące działalności Prezydium, Konferencji Przewodniczących oraz kwestorów. Pytania te są przedstawiane Przewodniczącemu w formie pisemnej. Są one **podawane do wiadomości posłów i** publikowane wraz z udzielonymi na nie odpowiedziami **na stronie internetowej** Parlamentu w terminie do **30** dni od daty ich przedstawienia.

Poprawka 5

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 30 a (nowy)

Artykuł 30a

Zespoły międzypartyjne

1. Poszczególni posłowie mogą tworzyć zespoły międzypartyjne lub inne nieformalne grupy posłów w celu prowadzenia nieoficjalnej wymiany poglądów na temat konkretnych kwestii pomiędzy różnymi grupami politycznymi, zbliżając do siebie posłów z różnych komisji parlamentarnych, a także zachęcając do kontaktów pomiędzy posłami a społeczeństwem obywatelskim.

2. Takie grupy lub zespoły nie mogą uczestniczyć w żadnych działaniach, które mogą prowadzić do zakłócenia oficjalnej działalności Parlamentu lub jego organów. Z zastrzeżeniem przestrzegania warunków określonych w przyjętych przez Prezydium przepisach dotyczących tworzenia zespołów międzypartyjnych, grupy polityczne mogą ułatwiać ich działalność, udzielając im wsparcia logistycznego. Takie grupy lub zespoły składają oświadczenia dotyczące wszelkiego wsparcia zewnętrznego zgodnie z załącznikiem I.

Poprawka 6

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 36 – ustęp 1

1. Z zastrzeżeniem postanowień art.40, każdy projekt Komisji oraz każdy inny dokument o charakterze legislacyjnym są weryfikowane przez właściwą komisję w celu ustalenia zgodności finansowej danego aktu z **perspektywą finansową**.

1. Z zastrzeżeniem postanowień art. 40, każdy projekt Komisji oraz każdy inny dokument o charakterze legislacyjnym są weryfikowane przez właściwą komisję w celu ustalenia zgodności finansowej danego aktu z **wieloletnimi ramami finansowymi**.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

(Poprawka horyzontalna: sformułowanie „perspektywa finansowa” jest zastąpione w całym tekście Regulaminu sformułowaniem „wieloletnie ramy finansowe”)

Poprawka 7
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 39 – ustęp 1

1. Zgodnie z art.192 akapit drugi Traktatu WE Parlament może, przyjmując rezolucję na podstawie sprawozdania z inicjatywy własnej właściwej komisji, zwrócić się do Komisji o przedłożenie wszelkich stosownych wniosków mających na celu przyjęcie nowego lub modyfikację istniejącego aktu prawnego. Rezolucja jest przyjmowana większością głosów członków Parlamentu. Parlament może jednocześnie ustalić termin przedstawienia wniosku.

1. Zgodnie z art.192 akapit drugi Traktatu WE Parlament może, przyjmując rezolucję na podstawie sprawozdania z inicjatywy własnej właściwej komisji, zwrócić się do Komisji o przedłożenie wszelkich stosownych wniosków mających na celu przyjęcie nowego lub modyfikację istniejącego aktu prawnego. Rezolucja jest przyjmowana większością głosów członków Parlamentu **w końcowym głosowaniu**. Parlament może jednocześnie ustalić termin przedstawienia wniosku.

Poprawka 8
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 45 – ustęp 2

2. Projekty rezolucji zawarte w sprawozdaniach z własnej inicjatywy są rozpatrywane przez Parlament zgodnie z procedurą krótkiej prezentacji określoną w art.131a. Poprawki do takich projektów rezolucji do rozważenia na posiedzeniu plenarnym są **niedopuszczalne, chyba że** zostały złożone przez sprawozdawcę w celu uwzględnienia nowych informacji, **niemniej jednak można** projekty rezolucji w celu zastąpienia rezolucji zawartej w sprawozdaniu, zgodnie z art.151 ust.4. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania w przypadku, gdy temat sprawozdania uzasadnia przeprowadzenie priorytetowej debaty na posiedzeniu plenarnym, gdy sprawozdanie zostało sporządzone zgodnie z prawem do inicjatywy, o którym mowa w art.38a lub 39, lub gdy sprawozdanie można uznać za strategiczne w świetle kryteriów określonych przez Konferencję Przewodniczących.

2. Projekty rezolucji zawarte w sprawozdaniach z własnej inicjatywy są rozpatrywane przez Parlament zgodnie z procedurą krótkiej prezentacji określoną w art.131a. Poprawki do takich projektów rezolucji do rozważenia na posiedzeniu plenarnym są **dopuszczalne jedynie, jeżeli** zostały złożone przez sprawozdawcę w celu uwzględnienia nowych informacji **lub przez co najmniej jedną dziesiątą posłów do Parlamentu**. **Grupy polityczne mogą** składać projekty rezolucji w celu zastąpienia rezolucji zawartej w sprawozdaniu, zgodnie z art. 151 ust. 4. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania w przypadku, gdy temat sprawozdania uzasadnia przeprowadzenie priorytetowej debaty na posiedzeniu plenarnym, gdy sprawozdanie zostało sporządzone zgodnie z prawem do inicjatywy, o którym mowa w art.38a lub 39, lub gdy sprawozdanie można uznać za strategiczne w świetle kryteriów określonych przez Konferencję Przewodniczących.

Poprawka 9
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 47 – odniesienie 3

— zainteresowani przewodniczący, sprawozdawca i sprawozdawcy komisji opiniodawczych **dążą do wspólnego uzgodnienia**, które części tekstu należą do ich poszczególnych wyłącznych lub wspólnych kompetencji oraz uzgadniają szczegóły współpracy;

— zainteresowani przewodniczący, sprawozdawca i sprawozdawcy komisji opiniodawczych **wspólnie uzgadniają**, które części tekstu należą do ich poszczególnych wyłącznych lub wspólnych właściwości oraz uzgadniają szczegóły współpracy. **W przypadku braku porozumienia co do wyznaczenia zakresu właściwości, sprawa kierowana jest - na wniosek jednej z zainteresowanych komisji - do Konferencji Przewodniczących, która może podjąć decyzję w sprawie poszczególnych uprawnień, bądź postanowić, że zastosowanie w tym przypadku ma procedura wspólnych posiedzeń komisji zgodnie z art.179(2) Regulaminu stosuje się odpowiednio;**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 10

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 47 – odniesienie 4

— komisja przedmiotowo właściwa przyjmuje poprawki komisji zaangażowanej bez głosowania, jeśli dotyczą one aspektów, które **przewodniczący komisji przedmiotowo właściwej uzna, na podstawie załącznika VI i po konsultacji z przewodniczącym komisji zaangażowanej, za wchodzące** w wyłączny zakres kompetencji zaangażowanej komisji **opiniodawczej, oraz jeśli nie są one sprzeczne z innymi elementami sprawozdania. Przewodniczący komisji przedmiotowo właściwej uwzględnia wszelkie porozumienia przyjęte na mocy trzeciego tiret;**

— komisja przedmiotowo właściwa przyjmuje poprawki komisji zaangażowanej bez głosowania, jeśli dotyczą one aspektów, które **wchodzą** w wyłączny zakres właściwości zaangażowanej komisji. **Jeżeli poprawki dotyczące kwestii wchodzących w zakres wspólnych właściwości komisji właściwej i komisji zaangażowanej zostaną odrzucone przez tę pierwszą, komisja zaangażowana może złożyć te poprawki bezpośrednio na posiedzeniu plenarnym;**

Poprawka 11

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 47 a (nowy)

Artykuł 47a

Procedura obejmująca wspólne posiedzenia komisji

Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w art. 46 ust. 1 i art. 47 Regulaminu, Konferencja Przewodniczących może, jeśli uzna, że kwestia ma znaczenie zasadnicze, podjąć decyzję o zastosowaniu procedury obejmującej wspólne posiedzenia komisji oraz wspólne głosowanie. W takim przypadku właściwi sprawozdawcy sporządzają jeden projekt sprawozdania. Projekt ten analizują i głosują nad nim zaangażowane komisje podczas wspólnych posiedzeń przebiegających pod wspólnym przewodnictwem przewodniczących danych komisji. Komisje mogą tworzyć międzykomisyjne grupy robocze celem przygotowania wspólnych posiedzeń i głosowań.

Poprawka 12

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 51 – ustęp 2 – akapit drugi

Przyjęcie projektu rezolucji legislacyjnej zamyka **procedurę konsultacji**. Jeżeli Parlament nie przyjmie rezolucji legislacyjnej, wniosek zostaje odesłany do właściwej komisji.

Przyjęcie projektu rezolucji legislacyjnej zamyka **pierwsze czytanie**. Jeżeli Parlament nie przyjmie rezolucji legislacyjnej, wniosek zostaje odesłany do właściwej komisji.

Poprawka 13

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 51 – ustęp 3

3. Tekst wniosku w brzmieniu przyjętym przez Parlament wraz z towarzyszącą mu rezolucją przekazywany jest przez Przewodniczącego Radzie i Komisji jako **opinia** Parlamentu.

3. Przewodniczący przekazuje Radzie i Komisji tekst wniosku w brzmieniu przyjętym przez Parlament wraz z towarzyszącą mu rezolucją jako **stanowisko** Parlamentu.

(Poprawka horyzontalna: we wszystkich postanowieniach dotyczących procedury współdecyzji sformułowanie „opinia Parlamentu” jest zastąpione w całym tekście Regulaminu sformułowaniem „stanowisko Parlamentu”)

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 14**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 52 – ustęp 1**

1. Jeżeli wniosek Komisji nie uzyska większości oddanych głosów, Przewodniczący, zanim Parlament przejdzie do głosowania nad rezolucją legislacyjną, zwraca się do Komisji **o wycofanie** wniosku.

1. Jeżeli wniosek Komisji nie uzyska większości oddanych głosów **lub jeżeli zostanie przyjęty wniosek o jego odrzucenie złożony przez komisję przedmiotowo właściwą lub przez co najmniej 40 posłów**, Przewodniczący, zanim Parlament przejdzie do głosowania nad rezolucją legislacyjną, zwraca się do Komisji **o wycofanie** wniosku.

Poprawka 15**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 52 – ustęp 2**

2. Jeżeli Komisja wycofa swój wniosek, Przewodniczący **stwierdza bezprzedmiotowość** procedury **konsultacyjnej z nią związanej** i informuje o tym Radę.

2. Jeżeli Komisja wycofa swój wniosek, Przewodniczący **ogłasza zamknięcie** procedury i informuje o tym Radę.

Poprawka 16**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 52 – ustęp 3**

3. Jeżeli Komisja nie wycofa swojego wniosku, Parlament ponownie odsyła sprawę do właściwej komisji bez przeprowadzania głosowania nad projektem rezolucji legislacyjnej.

3. Jeżeli Komisja nie wycofa swojego wniosku, Parlament ponownie odsyła sprawę do właściwej komisji bez przeprowadzania głosowania nad projektem rezolucji legislacyjnej, **chyba że Parlament na wniosek przewodniczącego lub sprawozdawcy komisji przedmiotowo właściwej, grupy politycznej lub co najmniej czterdziestu posłów, przeprowadza głosowanie nad projektem rezolucji legislacyjnej.**

W **takim** przypadku właściwa komisja ponownie sporządza dla Parlamentu sprawozdanie w formie ustnej lub pisemnej, w ustalonym przez Parlament terminie, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy.

W przypadku **odesłania do komisji** właściwa komisja ponownie sporządza dla Parlamentu sprawozdanie w formie ustnej lub pisemnej, w ustalonym przez Parlament terminie, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy.

Poprawka 59**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 65 a (nowy) (do wprowadzenia w rozdziale 6: Zamknięcie procedury Legislacyjnej)****Artykuł 65 a****Negocjacje międzyinstytucjonalne w procedurach legislacyjnych**

1. **Negocjacje z pozostałymi instytucjami, mające na celu osiągnięcie porozumienia w trakcie trwania procedury legislacyjnej, są prowadzone z uwzględnieniem kodeksu postępowania w zakresie negocjacji w ramach zwykłej procedury ustawodawczej (załącznik XVIe).**

2. **Przed rozpoczęciem tego rodzaju negocjacji właściwa komisja powinna zasadniczo podjąć decyzję większością głosów swoich członków i przyjąć mandat, kierunki lub priorytety.**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

3. Jeżeli negocjacje prowadzą do kompromisu z Radą w związku z przyjęciem sprawozdania przez komisję, w każdym przypadku należy przeprowadzić ponowne konsultacje z komisją przed głosowaniem na posiedzeniu plenarnym.

Poprawka 18

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 66

1. Jeżeli zgodnie z art.251 ust.2 Traktatu WE Rada poinformuje Parlament, że przyjęła jego **poprawki lecz nie zmieniła w inny sposób wniosek Komisji, lub jeżeli żadna z tych dwóch instytucji nie zmieniła wniosku Komisji**, Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym, że wniosek został **ostatecznie** przyjęty.

2. Przed ogłoszeniem przyjęcia wniosku Przewodniczący sprawdza, czy techniczne dostosowania ewentualnie wprowadzone przez Radę nie zmieniają jego treści. W razie wątpliwości Przewodniczący konsultuje się z właściwą komisją. W przypadku, gdy niektóre zmiany dotyczą treści wniosku, Przewodniczący informuje Radę, że Parlament przystąpi do drugiego czytania, kiedy tylko zostaną spełnione warunki określone w art.57.

3. Po dokonaniu ogłoszenia, o którym mowa w ust.1, Przewodniczący wraz z przewodniczącym Rady podpisuje proponowany akt prawny oraz zarządza jego ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, zgodnie z art.68.

Jeżeli zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada poinformuje Parlament, że przyjęła jego stanowisko, Przewodniczący, **po ostatecznym opracowaniu zgodnie z art. 172a**, ogłasza na posiedzeniu plenarnym, że wniosek został przyjęty **w takim brzmieniu, które odpowiada stanowisku Parlamentu**.

Poprawka 19

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 68 – Tytuł

Podpisanie przyjętych aktów prawnych

Wymogi dotyczące sporządzania aktów prawnych

Poprawka 20

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 68 – ustęp 1

1. Akty prawne przyjęte wspólnie przez Parlament i Radę są podpisywane przez Przewodniczącą oraz Sekretarza Generalnego, po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone.

skreślony

Poprawka 21

Regulamin Parlamentu Europejskiego Artykuł 68 – ustęp 7

7. Powyższe akty prawne są ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przez Sekretarzy Generalnych Parlamentu i Rady.

skreślony

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 22

Regulamin Parlamentu Europejskiego

Artykuł 68a (nowy) (do wprowadzenia w rozdziale 6: Zamknięcie Procedury Legislacyjnej)

Artykuł 68a

Podpisanie przyjętych aktów prawnych

Po opracowaniu ostatecznej wersji tekstu przyjętego zgodnie z art. 172a Regulaminu i po sprawdzeniu należytego przeprowadzenia wszystkich procedur, akty przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu WE podpisane są przez Przewodniczącego i Sekretarza Generalnego i publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przez sekretarzy generalnych Parlamentu i Rady.

Poprawka 68

Regulamin Parlamentu Europejskiego

Artykuł 80a – ustęp 3 – akapit trzeci

Poprawki do niezmienionych fragmentów mogą być jednak dopuszczone w drodze wyjątku, po rozpatrzeniu każdej z nich przez przewodniczącego tej komisji, jeżeli uzna on, że istnieją ku temu istotne przyczyny związane z wewnętrzną spójnością tekstu lub ze związkiem tych poprawek z innymi dopuszczonymi zmianami. Przyczyny te należy wymienić w pisemnym uzasadnieniu do poprawek.

Jeżeli jednak, zgodnie z pkt 8 porozumienia międzyinstytucjonalnego, właściwa komisja zamierza także złożyć poprawki to ujednoliconych fragmentów wniosku, powiadamia ona niezwłocznie o tym zamiarze Radę i Komisję, zaś Komisja powinna poinformować komisję, przed głosowaniem zgodnie z art. 50, o swoim stanowisku w sprawie poprawek i o tym, czy zamierza wycofać wniosek dotyczący przekształcenia.

Poprawka 23

Regulamin Parlamentu Europejskiego

Artykuł 83 – ustęp 1

1. Jeżeli planowane jest rozpoczęcie negocjacji dotyczących zawarcia, przedłużenia lub wprowadzenia zmian do umowy międzynarodowej, w tym także umowy w konkretnej dziedzinie, takiej jak sprawy walutowe lub handlowe, właściwa komisja **dba, aby Parlament był wyczerpująco informowany przez Komisję**, w razie potrzeby w trybie poufnym, o jej zaleceniach dotyczących mandatu negocjacyjnego.

1. Jeżeli planowane jest rozpoczęcie negocjacji dotyczących zawarcia, przedłużenia lub wprowadzenia zmian do umowy międzynarodowej, w tym także umowy w konkretnej dziedzinie, takiej jak sprawy walutowe lub handlowe, właściwa komisja **może postanowić o sporządzeniu sprawozdania lub monitorowaniu w inny sposób procedury i informuje o tej decyzji Konferencję Przewodniczących Komisji Parlamentarnych**. W stosownych przypadkach inne komisje mogą być poproszone o wydanie opinii, zgodnie z art. 46 ust. 1. W stosownych przypadkach zastosowanie mają art. 179 ust. 2, art. 47 lub 47a.

Przewodniczący i sprawozdawcy właściwej komisji oraz zaangażowanych komisji podejmują wspólnie odpowiednie działania, aby zapewnić przedstawienie przez Komisję Parlamentowi, w razie potrzeby w trybie poufnym, wyczerpujących informacji o jej zaleceniach dotyczących mandatu negocjacyjnego oraz informacji, o których mowa w ust. 3 i 4.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 24

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 83 – ustęp 6 a (nowy)

6a. Przed głosowaniem w sprawie udzielenie zgody właściwa komisja, grupa polityczna lub co najmniej jedna dziesiąta posłów mogą wystąpić z wnioskiem, aby Parlament zasięgnął opinii Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności umowy międzynarodowej z traktatami. W przypadku przyjęcia takiego wniosku przez Parlament głosowanie w sprawie udzielenia zgody zostaje odroczone do chwili wydania opinii przez Trybunał.

Poprawka 25

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 97 – ustęp 3

3. Parlament sporządza rejestr dokumentów Parlamentu. Dokumenty legislacyjne oraz inne **wymienione w załączniku** są, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001, bezpośrednio dostępne poprzez rejestr Parlamentu. W miarę możliwości w rejestrze zamieszczane są odsyłacze do innych dokumentów Parlamentu.

Kategorie dokumentów bezpośrednio dostępnych są wymienione na liście przyjętej przez **Parlament** oraz **zamieszczonej w załączniku**. Lista ta nie ogranicza prawa dostępu do dokumentów nienależących do powyższych kategorii.

Dokumenty Parlamentu, które nie są dostępne bezpośrednio poprzez rejestr, są udostępniane na pisemny wniosek.

Prezydium może przyjąć postanowienia zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 regulujące warunki udostępniania dokumentów. Postanowienia te są publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

3. Parlament sporządza rejestr dokumentów Parlamentu. Dokumenty legislacyjne oraz **niektóre** inne **kategorie dokumentów** są, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001, bezpośrednio dostępne poprzez rejestr Parlamentu. W miarę możliwości w rejestrze zamieszczane są odsyłacze do innych dokumentów Parlamentu.

Kategorie dokumentów bezpośrednio dostępnych są wymienione na liście przyjętej przez **Prezydium** oraz **opublikowanej na stronie internetowej Parlamentu**. Lista ta nie ogranicza prawa dostępu do dokumentów nienależących do powyższych kategorii; **dokumenty te są udostępniane na pisemny wniosek.**

Prezydium może przyjąć postanowienia zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 regulujące warunki udostępniania dokumentów. Postanowienia te są publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

(załącznik XV zostanie skreślony.)

Poprawka 26

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 103 – ustęp 1

1. Członkowie Komisji, Rady i Rady Europejskiej mogą w każdej chwili zwrócić się do Przewodniczącego o udzielenie im głosu w celu złożenia oświadczenia. Przewodniczący decyduje, kiedy ma zostać złożone oświadczenie i czy nastąpi po nim obszerna debata czy też **trzydziestominutowa** tura krótkich i zwięzłych pytań ze strony posłów.

1. Członkowie Komisji, Rady i Rady Europejskiej mogą w każdej chwili zwrócić się do Przewodniczącego **Parlamentu** o udzielenie im głosu w celu złożenia oświadczenia. Przewodniczący **Rady Europejskiej wygłasza oświadczenie po każdym posiedzeniu Rady. Przewodniczący Parlamentu** decyduje, kiedy ma zostać złożone oświadczenie i czy nastąpi po nim obszerna debata czy też **30-minutowa** tura krótkich i zwięzłych pytań ze strony posłów.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 60
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 116 – ustęp 1

1. Nie więcej niż pięciu posłów może przedstawić pisemne oświadczenie o długości nie przekraczającej dwustu słów **i dotyczące tematu objętego zakresem działalności** Unii Europejskiej. Oświadczenia te są drukowane w językach urzędowych i rozpowszechniane oraz umieszczane w rejestrze wraz z nazwiskami ich sygnatariuszy. Rejestr jest jawny i podczas sesji miesięcznych znajduje się przed wejściem do sali obrad, a pomiędzy sesjami miesięcznymi we właściwym miejscu wyznaczonym przez Kolegium Kwestorów.

1. Nie więcej niż pięciu posłów może przedstawić pisemne oświadczenie o długości nie przekraczającej dwustu słów, **które dotyczy kompetencji Unii Europejskiej i nie pokrywa się z zagadnieniami będącymi przedmiotem trwającego w danej chwili procesu legislacyjnego. Przewodniczący udziela zezwolenia, rozpatrując każdy przypadek osobno.** Oświadczenia te są drukowane w językach urzędowych i rozpowszechniane oraz umieszczane w rejestrze wraz z nazwiskami ich sygnatariuszy. Rejestr jest jawny i podczas sesji miesięcznych znajduje się przed wejściem do sali obrad, a w okresie pomiędzy sesjami miesięcznymi we właściwym miejscu wyznaczonym przez Kolegium Kwestorów.

Poprawka 27
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 116 – ustęp 3

3. Jeśli pod oświadczeniem podpisze się większość członków Parlamentu, Przewodniczący informuje o tym Parlament i publikuje nazwiska sygnatariuszy w protokole.

3. Jeśli pod oświadczeniem podpisze się większość członków Parlamentu, Przewodniczący informuje o tym Parlament i publikuje nazwiska sygnatariuszy w protokole, **a oświadczenie jako tekst przyjęty.**

Poprawka 28
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 116 – ustęp 4

4. Pod koniec sesji miesięcznej **oświadczenie jest przekazywane instytucjom, które są w nim wymienione**, z podaniem nazwisk sygnatariuszy. **Oświadczenie to wpisuje się do protokołu posiedzenia, w czasie którego zostało ogłoszone. Zamieszczenie oświadczenia w protokole oznacza zamknięcie procedury.**

4. **Procedura zamykana jest wraz z przekazaniem adresatom**, pod koniec sesji miesięcznej, **oświadczenia**, z podaniem nazwisk sygnatariuszy.

Poprawka 29
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 131 a

Na żądanie sprawozdawcy lub na wniosek Konferencji Przewodniczących Parlament może też zadecydować o rozpatrzeniu kwestii niewymagającej pełnej debaty w drodze krótkiej prezentacji dokonanej przez sprawozdawcę na posiedzeniu plenarnym. W takim przypadku Komisja ma możliwość **zabrania głosu, a każdy poseł może skorzystać z prawa** odpowiedzi **poprzez przekazanie dodatkowego pisemnego oświadczenia zgodnie z art.142 ust.7.**

Na żądanie sprawozdawcy lub na wniosek Konferencji Przewodniczących Parlament może też zadecydować o rozpatrzeniu kwestii niewymagającej pełnej debaty w drodze krótkiej prezentacji dokonanej przez sprawozdawcę na posiedzeniu plenarnym. W takim przypadku Komisja ma możliwość **udzielenia** odpowiedzi, **po której następuje trwająca maksymalnie dziesięć minut dyskusja, podczas której przewodniczący może udzielić głosu posłom wyrażającym chęć jego zabrania. Czas każdego wystąpienia nie przekracza jednej minuty.**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawki 30 i 66
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 142

Przydzielanie czasu wystąpień

1. Konferencja Przewodniczących może zaproponować sposób przydzielenia czasu wystąpień w trakcie danej debaty. Parlament głosuje nad tą propozycją bez debaty.

2. Czas wystąpień jest przydzielany według następujących zasad:

- (a) pierwsza część czasu wystąpień jest rozdzielana równo pomiędzy wszystkie grupy polityczne;
- (b) druga część czasu wystąpień jest rozdzielana pomiędzy grupy polityczne proporcjonalnie do liczby ich członków;
- (c) posłom niezrzeszonym przydziela się ogółem czas wystąpień obliczony według części przydzielonych każdej grupie politycznej zgodnie z lit. a i b.

3. Jeżeli czas wystąpień został ustalony dla kilku punktów porządku dziennego łącznie, grupy polityczne informują Przewodniczącego, jaką część czasu swojego wystąpienia zamierzają poświęcić na każdy z tych punktów. Przewodniczący czuwa nad przestrzeganiem przydzielonego czasu wystąpień.

Przydzielanie czasu wystąpień oraz lista mówców

1. Konferencja Przewodniczących może zaproponować sposób przydzielenia czasu wystąpień w trakcie danej debaty. Parlament głosuje nad tą propozycją bez debaty.

1a. Żaden poseł nie może zabrać głosu, jeżeli nie udzielił mu go Przewodniczący. Mówca przemawia ze swojego miejsca i zwraca się do Przewodniczącego. Jeśli mówca odbiega od tematu, Przewodniczący przywołuje go do porządku.

1b. Dla pierwszej części danej debaty Przewodniczący może sporządzić listę mówców obejmującą jedną lub więcej tur mówców ze wszystkich grup politycznych, którzy pragną zabrać głos, w kolejności zależnej od wielkości grupy, a także obejmującą jednego posła niezrzeszonego.

2. Czas wystąpień **w tej części debaty** jest przydzielany według następujących zasad

- (a) pierwsza część czasu wystąpień jest rozdzielana równo pomiędzy wszystkie grupy polityczne;
- (b) druga część czasu wystąpień jest rozdzielana pomiędzy grupy polityczne proporcjonalnie do liczby ich członków;
- (c) posłom niezrzeszonym przydziela się ogółem czas wystąpień obliczony według części przydzielonych każdej grupie politycznej zgodnie z lit. a i b.

3. Jeżeli czas wystąpień został ustalony dla kilku punktów porządku dziennego łącznie, grupy polityczne informują Przewodniczącego, jaką część czasu swojego wystąpienia zamierzają poświęcić na każdy z tych punktów. Przewodniczący czuwa nad przestrzeganiem przydzielonego czasu wystąpień.

3a. Pozostały czas przeznaczony na debatę nie jest w konkretny sposób przydzielany z wyprzedzeniem. Przewodniczący natomiast zgodnie z ogólną zasadą udziela posłom głosu na czas nieprzekraczający jednej minuty. Przewodniczący dba o to aby, w miarę możliwości, przemawiali na przemian mówcy o różnych orientacjach politycznych i pochodzący z różnych państw członkowskich.

3b. Prawo do wypowiedzi w pierwszej kolejności mogą otrzymać na własny wniosek przewodniczący lub sprawozdawca właściwej komisji oraz przewodniczący grup politycznych wypowiadający się w imieniu swoich grup, bądź też mówcy ich zastępujący.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

4. Czas wypowiedzi jest ograniczony do jednej minuty dla wystąpień dotyczących **protokołu obrad**, wniosków proceduralnych oraz zmian w końcowym projekcie porządku dziennego lub w porządku dziennym.

5. Podczas debaty nad sprawozdaniem Komisja i Rada z zasady zabierają głos niezwłocznie po przedstawieniu sprawozdania przez sprawozdawcę. Rada, Komisja oraz sprawozdawca mogą ponownie zabrać głos, w szczególności w celu odpowiedzi na wystąpienia posłów.

6. Z zastrzeżeniem postanowień art.197 Traktatu WE, Przewodniczący stara się osiągnąć porozumienie z Komisją i Radą co do odpowiedniego przydziału czasu ich wystąpień.

7. Posłowie, którzy nie zabierali głosu w danej debacie mogą, nie częściej niż raz w sesji miesięcznej, złożyć pisemne oświadczenie o długości nieprzekraczającej 200 słów, które zostaje załączone do pełnego sprawozdania z debaty.

POPRAWKA

3c. Jeżeli Przewodniczący uważa, że nie doprowadzi to do zakłócenia debaty, może udzielić głosu posłom, którzy poprzez podniesienie niebieskiej kartki zgłaszają chęć zadania innemu posłowi pytania o długości nie przekraczającej 30 sekund, w trakcie jego przemówienia, o ile poseł ten wyrazi zgodę.

4. Czas wypowiedzi jest ograniczony do jednej minuty dla wystąpień dotyczących: **protokołów posiedzeń**, wniosków proceduralnych oraz zmian w końcowym projekcie porządku dziennego lub w porządku dziennym.

4a. Przewodniczący, niezależnie od jego innych uprawnień porządkowych, może polecić usunięcie z protokołów posiedzeń wystąpień posłów, którym nie udzielono głosu lub którzy kontynuowali wystąpienie po przekroczeniu przydzielonego im czasu.

5. Podczas debaty nad sprawozdaniem Komisja i Rada z zasady zabierają głos niezwłocznie po przedstawieniu sprawozdania przez sprawozdawcę. Rada, Komisja oraz sprawozdawca mogą ponownie zabrać głos, w szczególności w celu odpowiedzi na wystąpienia posłów.

6. Z zastrzeżeniem postanowień art.197 Traktatu WE, Przewodniczący stara się osiągnąć porozumienie z Komisją i Radą co do odpowiedniego przydziału czasu ich wystąpień.

7. Posłowie, którzy nie zabierali głosu w danej debacie mogą, nie częściej niż raz w sesji miesięcznej, złożyć pisemne oświadczenie o długości nieprzekraczającej 200 słów, które zostaje załączone do pełnego sprawozdania z debaty.

(Art. 141 i 143 zostają skreślone.)

Poprawka 32

**Regulamin Parlamentu Europejskiego
artykuł 150 – ustęp 6 – akapit drugi a (nowy)**

W przypadku, gdy obecnych jest mniej niż 100 posłów Parlament nie może postanowić inaczej jeżeli przynajmniej jedna dziesiąta obecnych posłów wyraża sprzeciw.

Poprawka 33

**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 156**

Jeśli do sprawozdania wpłynęło więcej niż pięćdziesiąt poprawek do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym, Przewodniczący może zwrócić się do właściwej komisji, po konsultacji z jej przewodniczącym, o zebranie się w celu **ich** rozpatrzenia. Poprawka, **która** na tym etapie nie **otrzyma** poparcia jednej dziesiątej członków komisji, nie **jest poddawana** pod głosowanie na posiedzeniu plenarnym.

Jeśli wpłynęło więcej niż pięćdziesiąt poprawek **i wniosków o głosowanie podzielone lub głosowanie odrębne** odnośnie do sprawozdania, które ma być rozpatrywane na posiedzeniu plenarnym, Przewodniczący może zwrócić się do właściwej komisji, po konsultacji z jej przewodniczącym, o zebranie się w celu rozpatrzenia **tych poprawek lub wniosków**. Poprawka **lub wniosek o głosowanie podzielone czy głosowanie odrębne, które** na tym etapie nie **otrzymają** poparcia jednej dziesiątej członków komisji, nie **są poddawane** pod głosowanie na posiedzeniu plenarnym.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 34**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 157 – ustęp 1**

1. Grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów może wnioskować o przeprowadzenie głosowania podzielonego, jeżeli poddawany pod głosowanie tekst zawiera więcej niż jedno postanowienie lub odnosi się do kilku kwestii, albo jeżeli może on być podzielony na części, **z których każda stanowi logiczną całość** lub **ma własną** wartość normatywną.

1. Grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów może wnioskować o przeprowadzenie głosowania podzielonego, jeżeli poddawany pod głosowanie tekst zawiera więcej niż jedno postanowienie lub odnosi się do kilku kwestii, albo jeżeli może on być podzielony na części **mające odrębne znaczenie** lub wartość normatywną.

Poprawka 35**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 159 a (nowy)****Artykuł 159a****Głosowanie końcowe**

Głosując nad jakimkolwiek wnioskiem dotyczącym aktu legislacyjnego, czy to w ramach pojedynczego lub końcowego głosowania, Parlament głosuje imiennie, przy użyciu elektronicznego systemu głosowania.

Poprawka 36**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 160 – ustęp 1**

1. Poza przypadkami przewidzianymi w art.99 ust.4 i art.100 ust.5 głosowanie imienne przeprowadza się, jeżeli grupa polityczna lub co najmniej czterdziestu posłów złożyło pisemny wniosek w tej sprawie nie później niż wieczorem w dniu poprzedzającym głosowanie, chyba że Przewodniczący wyznaczył inny termin.

1. Poza przypadkami przewidzianymi w art. 99 ust. 4 i art. 100 ust. 5 **i 159a** głosowanie imienne przeprowadza się, jeżeli grupa polityczna lub co najmniej 40 posłów złożyło pisemny wniosek w tej sprawie wieczorem w dniu poprzedzającym głosowanie, chyba że Przewodniczący wyznaczył inny termin.

Poprawka 37**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 160 – ustęp 2 – akapit drugi**

2. Głosowanie imienne przeprowadza się w kolejności alfabetycznej rozpoczynając od wybranego losowo nazwiska posła. Przewodniczący głosuje jako ostatni.

2. Głosowanie imienne **przeprowadzane jest przy użyciu elektronicznego systemu głosowania. Jeśli nie jest on dostępny z powodów technicznych, głosowanie imienne** przeprowadza się w kolejności alfabetycznej rozpoczynając od wybranego losowo nazwiska posła. Przewodniczący głosuje jako ostatni.

Poprawka 38**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 162 – ustęp 4 – akapit pierwszy**

4. Wyniki głosowania tajnego obliczane są przez dwóch do **sześciu** posłów wybranych w drodze losowania.

4. Wyniki głosowania tajnego obliczane są przez dwóch do **ośmiu** posłów wybranych w drodze losowania, **chyba że przeprowadzane jest głosowanie elektroniczne.**

Poprawka 39**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 172**

1. Protokół każdego posiedzenia, **zawierający** decyzje Parlamentu **i** nazwiska mówców, jest doręczany najpóźniej na pół godziny przed rozpoczęciem popołudniowej części następnego posiedzenia.

1. Protokół każdego posiedzenia, **opisujący szczegółowo obrady i** decyzje Parlamentu **oraz** nazwiska mówców, jest doręczany najpóźniej na pół godziny przed rozpoczęciem popołudniowej części następnego posiedzenia.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

W ramach procedur legislacyjnych za „decyzje” uważa się także wszelkie poprawki przyjęte przez Parlament, nawet jeśli ostatecznie wniosek Komisji, zgodnie z art.52 ust.1, lub **wspólne** stanowisko Rady, zgodnie z art.61 ust.3, zostają odrzucone.

Teksty przyjęte przez Parlament są doręczane oddzielnie. Jeżeli teksty o charakterze legislacyjnym przyjęte przez Parlament zawierają poprawki, publikuje się je w wersji ujednoliconej.

2. Na początku popołudniowej części każdego posiedzenia Przewodniczący przedkłada Parlamentowi do zatwierdzenia protokół poprzedniego posiedzenia.

3. Jeżeli do protokołu zgłoszono zastrzeżenia, Parlament decyduje w razie potrzeby o wzięciu pod uwagę żądanych zmian. Poseł nie może zabierać głosu w sprawie **protokołu** dłużej niż jedną minutę.

4. Protokół opatrzony podpisem Przewodniczącego i Sekretarza Generalnego jest przechowywany w archiwach Parlamentu. **Protokół jest publikowany** w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

POPRAWKA

W ramach procedur legislacyjnych za „decyzje” **w rozumieniu niniejszego artykułu** uważa się także wszelkie poprawki przyjęte przez Parlament, nawet jeśli ostatecznie **odnośny** wniosek Komisji, zgodnie z art. 52 ust. 1, lub stanowisko Rady, zgodnie z art. 61 ust. 3, zostają odrzucone.

2. Na początku popołudniowej części każdego posiedzenia Przewodniczący przedkłada Parlamentowi do zatwierdzenia protokół poprzedniego posiedzenia.

3. Jeżeli do protokołu zgłoszono zastrzeżenia, Parlament decyduje w razie potrzeby o wzięciu pod uwagę żądanych zmian. Poseł nie może zabierać głosu w **tej** sprawie dłużej niż jedną minutę.

4. Protokół opatrzony podpisem Przewodniczącego i Sekretarza Generalnego jest przechowywany w archiwach Parlamentu. **Zostaje on opublikowany** w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Poprawka 40

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 172 a (nowy)

Artykuł 172a

Teksty przyjęte

1. **Teksty przyjęte przez Parlament publikowane są zaraz po głosowaniu. Przedstawiane są one Parlamentowi razem z protokołami właściwych posiedzeń i zachowywane są w archiwach Parlamentu.**

2. **Przewodniczący jest właściwy dla przeprowadzenia końcowego opracowania prawnolingwistycznego tekstów przyjętych przez Parlament. W przypadku tekstów przyjętych na podstawie porozumienia osiągniętego między Parlamentem i Radą, to opracowanie końcowe wykonują obie instytucje, w ścisłej współpracy i w oparciu o obopólne porozumienie.**

3. **Procedura określona w art. 204a ma zastosowanie w przypadkach gdzie, w celu zapewnienia spójności i jakości tekstu zgodnie z wolą wyrażoną przez Parlament, niezbędne są dostosowania tekstu wychodzące poza poprawienie błędów typograficznych lub korekty niezbędne do zapewnienia zgodności wszystkich wersji językowych, jak również ich językowej poprawności i spójności terminologicznej.**

4. **Stanowiska przyjęte przez Parlament zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą przyjmują formę tekstu skonsolidowanego. Jeśli głosowanie Parlamentu nie opierało się na porozumieniu z Radą, tekst skonsolidowany określa wszystkie przyjęte poprawki.**

5. **Po końcowym opracowaniu teksty przyjęte podpisywane są przez Przewodniczącego oraz Sekretarza Generalnego i publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 41**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 175****Powoływanie komisji *tymczasowych***

Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament może w każdej chwili powołać komisje **tymczasowe**, których **kompetencje**, skład i okres funkcjonowania są ustalane równocześnie z decyzją o ich powołaniu. Komisje te są powoływane na nie dłużej niż dwanaście miesięcy, chyba że pod koniec tego okresu Parlament zadecyduje o przedłużeniu okresu ich funkcjonowania.

Z uwagi na fakt, iż według postanowień Regulaminu **kompetencje**, skład i okres funkcjonowania komisji **tymczasowych** są określane równocześnie z decyzją o ich powołaniu, Parlament nie może później modyfikować ich kompetencji, niezależnie od tego, czy chodzi o ich ograniczenie czy rozszerzenie.

Powoływanie komisji *specjalnych*

Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament może w każdej chwili powołać **specjalne** komisje, których **uprawnienia**, skład i okres funkcjonowania są ustalane równocześnie z decyzją o ich powołaniu. Komisje te są powoływane na nie dłużej niż dwanaście miesięcy, chyba że pod koniec tego okresu Parlament zadecyduje o przedłużeniu okresu ich funkcjonowania.

Z uwagi na fakt, iż **uprawnienia**, skład i okres funkcjonowania komisji **specjalnych** są określane równocześnie z decyzją o ich powołaniu, Parlament nie może później modyfikować ich kompetencji, niezależnie od tego, czy chodzi o ich ograniczenie czy rozszerzenie.

Poprawka 42**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 177 – ustęp 1 – wykładnia (nowa)**

Proporcjonalność między grupami politycznymi nie powinna odbiegać od najbardziej odpowiedniej liczby całkowitej. Jeśli jakaś grupa postanowi nie zasiadać w komisji, miejsca w komisji pozostają wolne i wielkość komisji jest zmniejszona o odpowiednią liczbę. Nie należy zezwalać na wymianę miejsc między grupami politycznymi.

Poprawka 43**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 179 – ustęp 2**

2. W przypadku, gdy stała komisja uzna się za niewłaściwą do rozpatrzenia danej sprawy lub też w przypadku sporu kompetencyjnego pomiędzy dwiema lub więcej komisjami stałymi, sprawa przekazywana jest do Konferencji Przewodniczących w terminie czterech tygodni roboczych od ogłoszenia na posiedzeniu plenarnym skierowania sprawy do komisji. **Poinformowana o tym zostaje Konferencja Przewodniczących Komisji, która może wydać Konferencji Przewodniczących zalecenie. Konferencja Przewodniczących** podejmuje decyzję w terminie sześciu tygodni **roboczych od chwili zwrócenia się do niej o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego.** W przeciwnym wypadku sprawa jest włączana do porządku **dziennego kolejnej sesji miesięcznej w celu podjęcia** decyzji.

2. W przypadku, gdy stała komisja uzna się za niewłaściwą do rozpatrzenia danej sprawy lub też w przypadku sporu kompetencyjnego pomiędzy dwiema lub więcej komisjami stałymi, sprawa przekazywana jest do Konferencji Przewodniczących w terminie czterech tygodni roboczych od ogłoszenia na posiedzeniu plenarnym skierowania sprawy do komisji. Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie sześciu tygodni **na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji lub, jeśli takiego zalecenia nie otrzymuje, od jej przewodniczącego.** W przypadku **niepodjęcia przez Konferencję Przewodniczących** decyzji w tym terminie, zalecenie uważa się za przyjęte.

Poprawka 44**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 179 – ustęp 2 – wykładnia (nowa)**

Przewodniczący komisji mogą zawierać porozumienia z innymi przewodniczącymi komisji w sprawie przydzielania poszczególnej komisji jakiegoś punktu obrad, a porozumienia te wymagają, w miarę potrzeby, zgody na zastosowanie procedury obejmującej zaangażowane komisje zgodnie z art. 47.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 45
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 182a (nowy)

Artykuł 182a

Koordynatorzy komisji i kontrsprawozdawcy

1. Grupy polityczne mogą mianować jednego ze swych członków koordynatorem.

2. W stosownych przypadkach koordynatorzy komisji są wzywani przez przewodniczącego komisji do przygotowania decyzji, które mają być podjęte przez komisję, w szczególności decyzji dotyczących procedury i mianowania sprawozdawców. Komisja może przekazać koordynatorom uprawnienia do podejmowania niektórych decyzji, z wyjątkiem decyzji dotyczących przyjęcia sprawozdań, opinii lub poprawek. Wiceprzewodniczący mogą zostać zaproszeni do udziału w roli doradców w posiedzeniach koordynatorów komisji. Koordynatorzy dążą do osiągnięcia konsensusu. Jeżeli nie można osiągnąć konsensusu podejmują decyzję jedynie większością głosów wyraźnie reprezentującą zdecydowaną większość komisji uwzględniając wielkość poszczególnych grup politycznych.

3. Grupy polityczne mogą wyznaczać kontrsprawozdawcę do każdego sprawozdania w celu śledzenia postępów w pracy nad danym sprawozdaniem oraz poszukiwania kompromisu w komisji w imieniu grupy politycznej. Nazwiska kontrsprawozdawców podaje się do wiadomości przewodniczącemu. Na wniosek koordynatorów komisja może w szczególności zadecydować o włączeniu kontrsprawozdawców w poszukiwanie porozumienia z Radą w procedurze współdecyzji.

Poprawka 46
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 184

Protokół każdego posiedzenia komisji jest doręczany wszystkim jej członkom i przedstawiany do zatwierdzenia przez komisję w **trakcie następnego posiedzenia.**

Protokół każdego posiedzenia komisji jest doręczany wszystkim jej członkom i przedstawiany do zatwierdzenia przez komisję.

Poprawka 47
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 186

Przepisy art.11, 12, 13, 16, 17, 140, 141, 143 ust.1, 146, 148, 150-153, 155, 157 ust.1, 158, 159, 161, 162, 164-167, 170 i art.171 stosuje się odpowiednio do posiedzeń komisji.

Do posiedzeń komisji stosuje się odpowiednio przepisy art. 11, 12, 13, 16, 17, ~~34-41~~, 140, 141, 143 ust. 1, 146, 148, 150-153, 155, 157 ust. 1, 158, 159, 161, 162, 164-167, 170 i art. 171.

Poprawka 48
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 188 – ustęp 6 a (nowy)

6a. Przewodniczący delegacji ma możliwość wypowiedzenia się przed komisją, jeśli w porządku dziennym jest punkt dotyczący zakresu kompetencji delegacji. Ma to zastosowanie również podczas posiedzeń delegacji do przewodniczącego lub sprawozdawcy tej komisji.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 49**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 192 – ustęp 1 a (nowy)**

1a. Zwłaszcza jeśli sprawozdanie dotyczy. stosowania lub wykładni prawa Unii Europejskiej lub proponowanych zmian do istniejących przepisów, angażuje się komisję przedmiotowo właściwą zgodnie z art. 46 ust. 1 oraz art. 47 tiret pierwsze i drugie. Właściwa komisja przyjmuje bez głosowania propozycje komisji przedmiotowo właściwej dotyczące części projektu rezolucji, odnoszących się do stosowania lub wykładni prawa Unii Europejskiej lub zmian do istniejących przepisów. Jeśli właściwa komisja nie przyjmie tych propozycji, komisja zaangażowana może zgłosić je bezpośrednio Parlamentowi.

Poprawka 50**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 204 – litera c a) (nowa)**

(ca) wytyczne i kodeksy postępowania przyjęte przez właściwe organy Parlamentu (załączniki XVIa, XVIb i XVIe).

Wtorek, 5 maja 2009 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych w zakresie norm handlowych odnoszących się do mięsa drobiowego *

P6_TA(2009)0336

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych w zakresie norm handlowych odnoszących się do mięsa drobiowego (COM(2008)0336 – C6-0247/2008 – 2008/0108(CNS))

(2010/C 212 E/27)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0336),
 - uwzględniając art. 37 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0247/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0223/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 traktatu WE;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 5 preambuły**

(5) *Biorąc pod uwagę postęp technologiczny, odniesienie wyłącznie do obróbki za pośrednictwem schładzania w definicji „mięsa drobiowego” jest zbyt restrykcyjne. Należy zatem odpowiednio dostosować tę definicję.* **skreślony**

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 6a preambuły (nowy)**

(6a) Obowiązkowe wskazanie miejsca pochodzenia lub źródła mięsa umożliwi konsumentowi dokonanie świadomego wyboru.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 6b preambuły (nowy)**

(6b) W celu udostępnienia konsumentom możliwie jak najlepszych informacji, wskazanie daty uboju drobiu na etykietach wszystkich wyrobów z mięsa drobiowego powinno być obowiązkowe.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Załącznik – punkt 2
Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007
Załącznik XIV – część B – część II – punkt 1**

1. „mięso drobiowe”: *jadalne części ptaków hodowlanych objętych kodem CN 0105;*

1. „mięso drobiowe”: *oznacza mięso drobiowe nadające się do spożycia przez ludzi, które nie zostało poddane żadnej obróbce, z wyjątkiem schłodzenia;*

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Załącznik – punkt 2
Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007
Załącznik XIV – część B – część II – punkt 2**

2. „świeże mięso drobiowe”: *oznacza mięso drobiowe, które nie zostało na żadnym etapie usztywnione wskutek procesu wychładzania przed stałym utrzymywaniem w temperaturze nie niższej niż - 2°C i nie wyższej niż 4°C; państwa członkowskie mogą jednak ustalić na krótki okres inne wymogi odnośnie do temperatury rozbioru i przechowywania świeżego mięsa drobiowego w sklepach sprzedaży detalicznej lub na terenie przyległym do punktów sprzedaży, o ile rozbiór i przechowywanie służą wyłącznie bezpośredniej obsłudze konsumenta na miejscu;*

2. „świeże mięso drobiowe”: *oznacza mięso drobiowe, które nie zostało na żadnym etapie usztywnione wskutek procesu wychładzania przed stałym utrzymywaniem w temperaturze nie niższej niż - 2°C i nie wyższej niż +4°C; jednak świeże mięso drobiowe przeznaczone do produkcji przetworów mięsnych można usztywnić przez krótki okres w temperaturze poniżej 2°C; na wszystkich wyrobach z mięsa drobiowego należy obowiązkowo wskazać datę uboju.*

Wtorek, 5 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Załącznik – punkt 3a (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Załącznik XIV– część B – część IIIa (nowa)

3a. Dodaje się część o następującej treści:

„IIIa. Obowiązkowe informacje na etykiecie

**Nazwa produktu żywnościowego zamieszczona na etykiecie
świeżego mięsa drobiowego zawiera:**

- a) określenie wszelkich dodatków pochodzenia zwierzęcego innego niż w przypadku reszty mięsa; i**
- b) określenie zawartości wody w przypadku przekroczenia 5 % wagi produktu.”**

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Załącznik – punkt 3b (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Załącznik XIV– część B – część IIIb (nowa)

3b. Dodaje się część o następującej treści:

„IIIb. Określenie ceny

**Cena za kilo produktu żywnościowego oparta jest wyłącznie
na masie suchej netto.”**

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji

P6_TA(2009)0339

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2009)0150 – C6-0115/2009 – 2009/2033(ACI))

(2010/C 212 E/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady (COM(2009)0150 - C6-0115/2009),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A6-0266/2009),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami wynikającymi z najważniejszych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im ponownej integracji na rynku pracy,
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać tak szybko i efektywnie, jak to tylko możliwe, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także należycie uwzględniając postanowienia Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. dotyczące przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,
- C. mając na uwadze, że Hiszpania zwróciła się o pomoc w związku z przypadkami redukcji zatrudnienia w przemyśle samochodowym we wspólnotach autonomicznych Kastylii-León oraz Aragonii ⁽³⁾ i że spełniła niezbędne kryteria określone w rozporządzeniu w sprawie EFG,
- D. mając na uwadze, że art. 8 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EFG stanowi, że maksymalnie 0,35 % rocznej kwoty może być wykorzystane do finansowania monitorowania, informacji, wsparcia administracyjnego i technicznego, audytu, kontroli i działań związanych z oceną, niezbędnych do wdrażania rozporządzenia w sprawie EFG,
- E. mając na uwadze, że na podstawie tego artykułu Komisja zaproponowała uruchomienie Funduszu w celu utworzenia strony internetowej EFG, zapewniającej informacje na temat Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji we wszystkich językach UE, wspartych publikacjami, działaniami audio-wizualnymi i siecią wymiany najlepszych praktyk pomiędzy państwami członkowskimi ⁽⁴⁾, co jest zgodne z wolą Parlamentu Europejskiego, by podnosić świadomość obywateli w odniesieniu do działań UE,

Wtorek, 5 maja 2009 r.

1. zwraca się do instytucji zaangażowanych w proces decyzyjny i wdrożeniowy o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia Funduszu;
2. przypomina, że Unia Europejska powinna wykorzystać wszystkie środki w celu stawienia czoła konsekwencjom światowego kryzysu gospodarczego i finansowego; dostrzega w związku z tym, że Fundusz może odegrać kluczową rolę w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
3. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji mającą na celu zapewnienie obywatelom Unii Europejskiej przejrzystej, przyjaznej dla użytkowników i aktualnej strony internetowej;
4. podkreśla, że uruchomienie EFG w formie środków na płatności nie powinno zagrozić finansowaniu Europejskiego Funduszu Społecznego;
5. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania decyzji wraz z przewodniczącym Rady oraz do zarządzenia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

(¹) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

(²) Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

(³) Sprawa EGF/2008/004 ES/Kastylija-León i Aragonia.

(⁴) SEC(2008)2986.

ZAŁĄCZNIK

ZAŁĄCZNIK DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

- uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (¹), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (²), a w szczególności art. 12 ust. 3 tego rozporządzenia,
- uwzględniając wniosek Komisji,

(¹) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

(²) Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia zwolnionym pracownikom ponoszącym konsekwencje poważnych zmian w strukturze światowego handlu oraz udzielenia pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić Fundusz w ramach rocznego pułapu wynoszącego 500 mln EUR.
- (3) W dniu 29 grudnia 2008 r. władze Hiszpanii złożyły wniosek o uruchomienie Funduszu w odniesieniu do zwolnień w sektorze pojazdów silnikowych. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnioskuje zatem o uruchomienie kwoty w wysokości 2 694 300 EUR.
- (4) Ponadto Komisja wnioskuje o uruchomienie z Funduszu kwoty w wysokości 690 000 EUR na pomoc techniczną zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006.
- (5) W związku z tym należy uruchomić Fundusz, aby zapewnić wsparcie finansowe dla wniosku złożonego przez Hiszpanię, a także aby zaspokoić potrzebę wsparcia technicznego.

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W ogólnym budżecie Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009 należy uruchomić środki Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 3 384 300 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Strasburgu,

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Odzyskiwanie oparów benzyny na etapie II podczas tankowania pojazdów silnikowych na stacjach paliw *I**

P6_TA(2009)0341

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie odzyskiwania oparów benzyny na etapie II podczas tankowania samochodów osobowych na stacjach paliw (COM(2008)0812 – C6-0470/2008 – 2008/0229(COD))

(2010/C 212 E/29)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0812),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 175 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0470/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0208/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0229

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie odzyskiwania oparów benzyny na etapie II podczas tankowania pojazdów silnikowych na stacjach paliw

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego, dyrektywy 2009/126/WE.)

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Handel wyrobami uzyskiwanymi z fok *I**

P6_TA(2009)0342

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie handlu produktami z fok (COM(2008)0469 – C6-0295/2008 – 2008/0160(COD))

(2010/C 212 E/30)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0469),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 i 133 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0295/2008),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie projektu,
 - uwzględniając swoje oświadczenie w sprawie wprowadzenia w Unii Europejskiej zakazu na wyroby otrzymywane z fok ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 24 kwietnia 2009 r., do zatwierdzenia wniosku po poprawkach, zgodnie z art. 251 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze Traktatu WE
 - uwzględniając art. 51 oraz art. 35 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0118/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 194.

P6_TC1-COD(2008)0160**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie handlu produktami z fok**

(Jako że Parlament i Rada zawarły porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania jest zgodne z ostateczną wersją aktu legislacyjnego dotyczącego rozporządzenia (WE) nr 1007/2009.)

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Ochrona zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych ***I

P6_TA(2009)0343

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych (COM(2008)0543 – C6-0391/2008 – 2008/0211(COD))

(2010/C 212 E/31)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0543),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0391/2008),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii(A6-0240/2009),

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. wzywa Komisję do ponownego przekazania sprawy do Parlamentu, w przypadku zamiaru istotnej zmiany wniosku bądź zastąpienia go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0211

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE w sprawie ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

- uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 95,
- uwzględniając wniosek Komisji ||,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,
- po konsultacji z Komitetem Regionów ||,
- stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Opinia z dnia 13 maja 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dobrostan zwierząt jest wartością wspólnotową zapisaną w Protokole w sprawie ochrony i dobrobytu zwierząt załączonym do Traktatu.
- (2) W dniu 23 marca 1998 r. Rada przyjęła decyzję 1999/575/WE dotyczącą zawarcia przez Wspólnotę Europejską konwencji w sprawie ochrony zwierząt kręgowych wykorzystywanych do celów doświadczalnych i innych celów naukowych⁽¹⁾. Poprzez przystąpienie do tej konwencji Wspólnota uznała znaczenie ochrony i dobrostanu zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych na poziomie międzynarodowym.
- (3) W dniu 24 listopada 1986 r. Rada przyjęła dyrektywę 86/609/EWG⁽²⁾, aby wyeliminować różnice pomiędzy przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi państw członkowskich dotyczącymi ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów doświadczalnych i innych celów naukowych. Od czasu przyjęcia tej dyrektywy pojawiły się dalsze różnice pomiędzy państwami członkowskimi. Niektóre z państw członkowskich przyjęły krajowe środki wykonawcze zapewniające wysoki poziom ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych, podczas gdy inne stosują jedynie wymogi minimalne określone w dyrektywie 86/609/EWG. Niniejsza dyrektywa ma zatem określić bardziej szczegółowe zasady w celu ograniczenia tego typu różnic i zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (4) W swoim sprawozdaniu z dnia 5 grudnia 2002 r. dotyczącym dyrektywy 86/609/EWG Parlament Europejski wezwał Komisję do przedstawienia propozycji zmiany tej dyrektywy z ustanowieniem bardziej rygorystycznych i przejrzystych środków w dziedzinie doświadczeń na zwierzętach.
- (5) Dostępna jest nowa wiedza naukowa dotycząca czynników wpływających na dobrostan zwierząt, a także na zdolność zwierząt do odczuwania i wyrażania bólu, cierpienia, niepokoju lub trwałego uszkodzenia. Dlatego konieczna jest poprawa dobrostanu zwierząt wykorzystywanych w procedurach naukowych poprzez podwyższenie minimalnych norm ochrony tych zwierząt w sposób zgodny z najnowszymi osiągnięciami naukowymi.
- (6) **Pożądaną** jest uwzględnienie w zakresie niniejszej dyrektywy określonych gatunków bezkręgowców, **w przypadku gdy** istnieją dowody naukowe na potencjalną zdolność tych gatunków do odczuwania bólu, cierpienia, niepokoju lub trwałego uszkodzenia.
- (7) Niniejsza dyrektywa powinna również obejmować formy embrionalne i płodowe kręgowców, **w przypadku gdy** istnieją dowody naukowe wykazujące, że takie formy w ostatniej jednej trzeciej okresu rozwoju są narażone na zwiększone ryzyko odczuwania bólu, cierpienia i niepokoju, co może niekorzystnie wpływać na późniejszy ich rozwój. Dowody naukowe wykazały również, że procedury przeprowadzane na formach embrionalnych i płodowych **gatunków ssaków** we wcześniejszym stadium rozwoju mogą prowadzić do bólu, cierpienia, niepokoju lub trwałego uszkodzenia, jeśli pozostawi się je przy życiu po przekroczeniu *dwóch trzecich ich okresu* rozwoju.
- (8) **Wykorzystywanie żywych zwierząt w ramach obecnych ograniczeń naukowych** jest nadal konieczne w celu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt oraz środowiska. **Jednakże niniejsza dyrektywa stanowi ważny krok w kierunku osiągnięcia pełnego zastąpienia procedur przeprowadzanych na żywych zwierzętach w celach naukowych tak szybko, jak tylko będzie to możliwe z naukowego punktu widzenia. W tym celu niniejsza dyrektywa ma za zadanie ułatwić i promować postępy w opracowywaniu metod alternatywnych oraz zagwarantować wysoki poziom ochrony zwierząt wykorzystywanych w procedurach. Niniejsza dyrektywa powinna podlegać regularnym przeglądom w świetle najnowszych środków naukowych i środków ochrony zwierząt.**
- (9) **W świetle rozwoju naukowego prowadzenie doświadczeń na zwierzętach pozostaje jedną z ważnych metod mających na celu zapewnienie bardzo wysokich standardów badań naukowych w dziedzinie zdrowia publicznego.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 222 z 24.8.1999, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 358 z 18.12.1986, s. 1. ||

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (10) Opieka i wykorzystywanie żywych zwierząt do celów naukowych podlegają ustanowionym na skalę międzynarodową zasadom zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia. W celu zapewnienia, aby sposób hodowli zwierząt, opieki nad nimi i wykorzystywania ich w procedurach we Wspólnocie był zgodny z normami międzynarodowymi i krajowymi poza Wspólnotą, podczas wdrażania niniejszej dyrektywy należy systematycznie uwzględniać zastąpienie, ograniczenie i udoskonalenie wykorzystania zwierząt. **Komisja powinna zapewnić wysoki poziom przejrzystości w związku z wykorzystywaniem zwierząt oraz pod względem informowania opinii publicznej o wdrażaniu środków ochrony zwierząt oraz o postępach w zakresie zastępowania metod przewidujących wykorzystywanie zwierząt.**
- (11) Zwierzęta przedstawiają same w sobie wartość, którą należy szanować. Opinia publiczna wyraża również zaniepokojenie ze względów etycznych w odniesieniu do sposobów wykorzystywania zwierząt w procedurach. Dlatego zwierzęta powinny być zawsze traktowane jako istoty zdolne do odczuwania i ich wykorzystanie w procedurach naukowych powinno być ograniczone do obszarów, które wiążą się z postępowaniem **nauki i podstawowej wiedzy, ponieważ może to ostatecznie przynieść korzyści np. zdrowiu ludzi i zwierząt bądź też środowisku. Wykorzystywanie zwierząt w procedurach naukowych powinno być zatem rozważane jedynie wtedy, gdy nie jest dostępna metoda alternatywna bez wykorzystania zwierząt.** Wykorzystywanie zwierząt w procedurach naukowych w innych obszarach podlegających kompetencji Wspólnoty powinno być zabronione.
- (12) Należy wdrożyć zasady zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystywania zwierząt za pośrednictwem ścisłej hierarchii wymagań stosowania metod alternatywnych. W przypadku gdy prawodawstwo wspólnotowe nie uznaje żadnej metody alternatywnej, można zmniejszyć liczbę zwierząt poprzez korzystanie z innych, racjonalnie i praktycznie dostępnych metod oraz poprzez wdrożenie takich strategii badań, jak stosowanie metody *in vitro* i innych, które doprowadzą do ograniczenia i udoskonalenia wykorzystywania zwierząt.
- (13) **Zgodnie z celami komunikatu Komisji z dnia 23 stycznia 2006 r. w sprawie wspólnotowego planu działań dotyczącego ochrony i dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010 Komisja powinna dokładać starań o wspieranie na arenie międzynarodowej dobrostanu zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych, a w szczególności dążyć do wspierania zastępowania, ograniczania i doskonalenia procedur z wykorzystaniem zwierząt na forum Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE) oraz do włączenia norm dobrostanu zwierząt do kryteriów oceny zgodności z zasadami dobrej praktyki laboratoryjnej.**
- (14) Wybór wykorzystywanych metod i gatunków do wykorzystania ma bezpośredni wpływ zarówno na liczbę wykorzystywanych zwierząt, jak i na ich dobrostan. Dlatego należy zapewnić wybór takiej metody, która pozwoli na uzyskanie adekwatnych wyników i spowoduje najprawdopodobniej w najmniejszym możliwym stopniu ból, cierpienie lub niepokój. W ramach takich wybranych metod należy wykorzystywać minimalną liczbę zwierząt, która pozwoli na uzyskanie wiarygodnych wyników, oraz należy wybrać gatunki o najniższym stopniu wrażliwości neurofizjologicznej, optymalne do ekstrapolacji na gatunek docelowy.
- (15) W ramach wybranych metod należy unikać, w największym możliwym stopniu, śmierci jako punktu końcowego na skutek ciężkiego cierpienia spowodowanego jej zbliżaniem się. O ile to możliwe, powinno się ją zastąpić bardziej humanitarnymi punktami końcowymi z wykorzystaniem objawów klinicznych, które są oznaką nieuchronnie zbliżającej się śmierci, co pozwoli na uśmiercenie zwierzęcia metodą humanitarną bez jakiegokolwiek dalszego cierpienia.
- (16) Zastosowanie niewłaściwych metod uśmiercenia zwierzęcia może spowodować u niego znaczny ból, niepokój i cierpienie. Równie istotny jest poziom kompetencji osoby wykonującej ten zabieg. Dlatego zwierzęta powinny być uśmiercane wyłącznie przez **wyszkoloną i upoważnioną osobę, metodą humanitarną, którą uważa się za odpowiednią dla danego gatunku.**
- (17) Konieczne jest zapewnienie, aby wykorzystywanie zwierząt w procedurach nie stwarzało zagrożenia dla różnorodności biologicznej. Dlatego wykorzystywanie zagrożonych gatunków w procedurach należy ograniczyć do niezbędnego minimum obejmującego istotne cele biomedyczne oraz badania mające na celu zachowanie tych gatunków.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (18) W świetle aktualnej wiedzy naukowej wykorzystywanie zwierząt z rzędu ssaków naczelnych w procedurach naukowych jest dalej niezbędne w badaniach biomedycznych. Ze względu na ich bliskość genetyczną w stosunku do ludzi i na ich wysoce rozwinięte umiejętności społeczne, wykorzystywanie zwierząt z rzędu ssaków naczelnych w procedurach naukowych wiąże się z określonymi problemami etycznymi i praktycznymi, jeśli chodzi o spełnienie ich potrzeb behawioralnych, środowiskowych i społecznych w otoczeniu laboratoryjnym. Ponadto, wykorzystywanie zwierząt z rzędu ssaków naczelnych budzi największe zaniepokojenie opinii publicznej. Dlatego powinno być ono dozwolone wyłącznie w tych istotnych obszarach biomedycznych przynoszących korzyści ludziom, w przypadku których nie są jeszcze dostępne żadne zastępcze metody alternatywne lub w celu zachowania danego gatunku zwierząt z rzędu ssaków naczelnych. Badania podstawowe w niektórych dziedzinach nauk biomedycznych mogą dostarczyć nowych ważnych **na określonym etapie w przyszłości** informacji na temat zagrażających życiu lub powodujących przewlekłą niepełnosprawność stanów klinicznych u ludzi. ■
- (19) Wykorzystywanie małych człękokoształtnych, jako gatunków najbliższych ludziom, cechujących się najbardziej zaawansowanymi umiejętnościami społecznymi i behawioralnymi, powinno być dozwolone wyłącznie w ramach badań mających na celu zachowanie tych gatunków oraz w przypadkach gdy upoważnione jest podjęcie działań związanych z zagrażającymi życiu lub powodującymi przewlekłą niepełnosprawność stanami u ludzi, a żaden inny gatunek ani alternatywna metoda nie byłoby w stanie spełnić celów danej procedury. Państwo członkowskie, w którego opinii taka potrzeba zachodzi, powinno dostarczyć Komisji informacji niezbędnych do podjęcia decyzji.
- (20) ■W celu stopniowego zaprzestania pozyskiwania dzikich zwierząt do celów hodowlanych **należy jak najszybciej przeprowadzić dokładną analizę naukową dotyczącą możliwości ograniczenia liczby wykorzystywanych zwierząt do tych, które pochodzą z samodzielnych kolonii**. Dlatego ośrodki hodujące i dostarczające zwierzęta z rzędu ssaków naczelnych powinny dysponować strategią ukierunkowaną na ten cel i ułatwiającą jego stopniową realizację.
- (21) Zachodzi konieczność hodowania niektórych gatunków zwierząt kręgowych wykorzystywanych w procedurach badawczych wyłącznie w celu wykorzystania ich w tych procedurach, tak aby osoby wykonujące procedury znały podstawowe cechy genetyczne, biologiczne i behawioralne tych zwierząt. Taka wiedza zarówno poprawia jakość naukową i wiarygodność wyników, jak i ogranicza zmienność, ostatecznie prowadząc do zmniejszenia liczby procedur i redukcji wykorzystywania zwierząt. Ponadto, ze względów związanych z dobrostanem zwierząt i zachowaniem ich gatunków, wykorzystywanie pozyskanych dzikich zwierząt w ramach procedur badawczych należy ograniczyć wyłącznie do tych przypadków, gdy osiągnięcie celu procedur badawczych jest niemożliwe przy wykorzystaniu zwierząt hodowlanych w celu wykorzystania ich w takich procedurach.
- (22) Ponieważ pochodzenie zbłąkanych i dziedzicznych zwierząt z gatunków domowych nie jest znane, a ich pozyskiwanie i umieszczanie w ośrodkach zwiększa niepokój u tych zwierząt, nie należy ich wykorzystywać w procedurach badawczych.
- (23) Aby zwiększyć przejrzystość, ułatwić wydawanie pozwoleń na projekty i zapewnić narzędzia służące do monitorowania przestrzegania przepisów, należy wprowadzić klasyfikację dotkliwości procedur na podstawie oszacowanego poziomu zadawanego zwierzętom bólu lub cierpienia, przysparzanego im niepokoju lub wyrządzanego trwałego uszkodzenia. ■
- (24) Z etycznego punktu widzenia powinna istnieć górna granica bólu, cierpienia i niepokoju, powyżej której nie powinno się poddawać zwierząt procedurom naukowym. W związku z tym **zwykle nie należy zezwalać na wykonywanie** procedur prowadzących do ciężkiego bólu, cierpienia lub niepokoju oraz takich, które mogą być długotrwałe. Przy opracowywaniu wspólnego formatu dla celów sprawozdawczości, zamiast poziomu dotkliwości przewidywanego w momencie wydawania oceny etycznej, należy wziąć pod uwagę rzeczywistą dotkliwość procedur, odczuwaną przez zwierzęta.
- (25) Liczba zwierząt wykorzystywanych w procedurach powinna być zredukowana poprzez wielokrotne wykonywanie procedur na zwierzętach, jeśli nie szkodzi to realizacji celu naukowego lub nie zmniejsza stopnia dobrostanu zwierząt. Jednak ponowne wykorzystywanie zwierząt należy ocenić w świetle zmniejszenia do minimum wszelkich niekorzystnych skutków dla ich dobrostanu, biorąc pod uwagę doświadczenia danego zwierzęcia w ciągu całego życia. W wyniku tego potencjalnego konfliktu możliwość ponownego wykorzystywania zwierzęcia należy oceniać indywidualnie w każdym przypadku oraz należy je ograniczyć wyłącznie do tych procedur, w których **łącznie** ból, niepokój i cierpienie **są etycznie uzasadnione**.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (26) Pod koniec **dozwolonej** procedury należy podjąć najwłaściwszą decyzję dotyczącą przyszłości zwierzęcia, z uwzględnieniem dobrostanu zwierząt i potencjalnych zagrożeń dla środowiska. Zwierzęta, których dobrostan mógłby ulec pogorszeniu, powinny być uśmiercane metodą humanitarną. W niektórych przypadkach zwierzęta powinny zostać wypuszczone na wolność, a takim zwierzętom, jak psy i koty, powinno się umożliwić znalezienie nowego domu w rodzinach, ponieważ istnieje coraz większe zaniepokojenie opinii publicznej dotyczące losu tych zwierząt. W przypadku jeśli ośrodki dopuszczająby możliwość znalezienia nowego domu dla zwierząt, bezwzględnie musi istnieć program przewidujący właściwą socjalizację tych zwierząt, tak aby **wspierać** udane znalezienie nowego domu i uniknąć przysparzania zbędnego niepokoju zwierzętom, a także zagwarantować bezpieczeństwo publiczne.
- (27) Tkanki i narządy zwierzęce są wykorzystywane do opracowywania metod in vitro. W celu wdrożenia zasady ograniczania **pożądane jest, aby** państwa członkowskie **ustanowiły** programy wzajemnego udostępniania narządów i tkanek zwierząt, które są uśmiercane metodą humanitarną.
- (28) Dobrostan zwierząt wykorzystywanych w procedurach zależy w wysokim stopniu od jakości i kompetencji zawodowych personelu nadzorującego te procedury, jak również osób wykonujących procedury, lub nadzorujących osoby sprawujące codzienną opiekę nad zwierzętami. W celu zapewnienia wystarczającego stopnia kompetencji osób zajmujących się zwierzętami i procedurami z udziałem zwierząt, działania te powinny być wykonywane **w ośrodkach i** wyłącznie przez osoby upoważnione przez właściwe organy. Przede wszystkim należy się skoncentrować na uzyskaniu i utrzymaniu właściwego poziomu kompetencji, którym przed otrzymaniem upoważnienia lub przedłużeniem okresu jego ważności osoby te powinny się wykazać. **Upoważnienia wydawane przez właściwy organ oraz dowody potwierdzające ukończenie odpowiednich kursów szkoleniowych powinny być wzajemnie uznawane przez wszystkie państwa członkowskie.**
- (29) Ośrodki powinny być wyposażone w odpowiednie urządzenia i sprzęt spełniające wymagania związane z trzymaniem danych gatunków zwierząt oraz umożliwiające wydajne wykonywanie procedur przy jak najmniejszym niepokojeniu **zarówno** zwierząt **poddawanych procedurom, jak i innych zwierząt.** Ośrodki powinny działać wyłącznie wówczas, gdy są one upoważnione przez właściwe organy.
- (30) W celu zaspokojenia potrzeb bieżącego monitorowania dobrostanu zwierząt przez cały czas powinna być dostępna właściwa opieka weterynaryjna. Należy również wyznaczyć spośród personelu osobę odpowiedzialną za opiekę nad zwierzętami i ich dobrostan w każdym ośrodku.
- (31) Względy dobrostanu zwierząt powinny zostać uznane za najwyższy priorytet w kontekście trzymania, hodowli i wykorzystywania zwierząt. Dlatego w każdym ośrodku powinien istnieć stały organ odpowiadający za przegląd etyczny, którego podstawowym zadaniem powinno być skoncentrowanie się na debacie etycznej na poziomie ośrodka, budowanie atmosfery troski i zapewnianie narzędzi do praktycznego stosowania i terminowego wdrażania najnowszych osiągnięć technicznych i naukowych w powiązaniu z zasadami zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystania zwierząt, aby poprawić doświadczenia zwierząt w trakcie całego życia. Decyzje stałego organu ds. przeglądu etycznego powinny być właściwie dokumentowane i dostępne do wglądu w trakcie kontroli.
- (32) W celu umożliwienia właściwym organom monitorowania przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy, o ile to możliwe, każdy ośrodek powinien **w miarę możliwości** prowadzić dokładną ewidencję liczby zwierząt, ich pochodzenia i losów.
- (33) Zwierzęta z rzędu ssaków naczelnych, o wysoce rozwiniętych umiejętnościach społecznych, **jak również psy i koty,** powinny mieć indywidualne akta obejmujące historię całego ich życia poczynając od narodzin, tak aby opieka nad nimi i warunki przebywania były dostosowane do ich indywidualnych potrzeb i cech.
- (34) Trzymanie zwierząt i opieka nad nimi powinny być dostosowane do określonych potrzeb i cech każdego gatunku.
- (35) W dniu 15 czerwca 2006 r. podczas czwartych wielostronnych konsultacji stron Europejskiej konwencji w sprawie ochrony zwierząt kręgowych wykorzystywanych do celów doświadczalnych i innych celów naukowych przyjęto zmieniony tekst dodatku A, który określa wytyczne dotyczące warunków trzymania zwierząt doświadczalnych i opieki nad nimi. Wytyczne te zostały włączone do treści zalecenia Komisji 2007/526/WE z dnia 18 czerwca 2007 r. w sprawie wytycznych dotyczących trzymania zwierząt wykorzystywanych do celów doświadczalnych i innych celów naukowych i opieki nad tymi zwierzętami ⁽¹⁾.

(1) Dz.U. L 197 z 30.7.2007, s. 1.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (36) Istnieją różnice w zakresie wymagań dotyczących trzymania zwierząt i opieki nad nimi pomiędzy państwami członkowskimi, co przyczynia się do powstawania zakłóceń na rynku wewnętrznym. Co więcej, niektóre z tych wymagań nie odzwierciedlają już najnowszej wiedzy na temat wpływu warunków trzymania i opieki na dobrostan zwierząt i wyniki naukowe procedur. Dlatego konieczne jest ustanowienie w niniejszej dyrektywie minimalnych wymogów dotyczących trzymania zwierząt i opieki nad nimi, **podlegających w każdym przypadku osiągnięciom opartym na nowych dowodach naukowych.**
- (37) W celu monitorowania przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny przeprowadzać co najmniej dwie kontrole rocznie w każdym ośrodku. W celu pozyskania zaufania opinii publicznej i promowania przejrzystości, co najmniej jedna kontrola w roku musi być niezapowiedziana. Konieczne jest ustanowienie programów wspólnych kontroli przez państwa członkowskie, co będzie sprzyjać zwyczajowi dzielenia się dobrymi praktykami i wiedzą specjalistyczną.
- (38) Aby pomóc państwom członkowskim w egzekwowaniu niniejszej dyrektywy oraz na podstawie ustaleń przedstawionych w sprawozdaniach na temat funkcjonowania kontroli krajowych, w stosownych przypadkach Komisja powinna przeprowadzić kontrole krajowych systemów kontrolnych. Państwa członkowskie powinny zająć się wszelkimi słabymi punktami zidentyfikowanymi w ustaleniach z tych kontroli.
- (39) Kompleksowa ocena etyczna projektów z wykorzystaniem zwierząt, stanowiąca zasadniczy element udzielania na nie pozwolenia, powinna zapewnić wdrażanie w ramach tych projektów zasad zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystywania zwierząt.
- (40) Ze względów moralnych i naukowych niezbędne jest również zapewnienie, aby każde wykorzystanie zwierząt zostało poddane starannej ocenie pod względem ważności naukowej, przydatności i istotności takiego wykorzystania. Prawdopodobne szkody wyrządzone zwierzętom powinny być proporcjonalne do oczekiwanych korzyści z projektu. Dlatego w ramach procesu udzielania pozwolenia na projekty obejmujące wykorzystanie żywych zwierząt powinna zostać przeprowadzona ocena etyczna **niezależna od oceny dyrektorów badania.** Skuteczne wdrażanie oceny etycznej powinno również umożliwić właściwą ocenę stosowania wszelkich nowych technik doświadczalnych w miarę ich pojawiania się.
- (41) W niektórych przypadkach, ze względu na charakter projektu, rodzaj wykorzystywanego gatunku oraz prawdopodobieństwo osiągnięcia pożądanego celu projektu, konieczne **może być** przeprowadzenie oceny retrospektywnej. Ponieważ projekty mogą się istotnie między sobą różnić pod względem złożoności, długości, a także opóźnienia, z jakim uzyskuje się wyniki, konieczne jest pełne uwzględnienie tych aspektów w decyzji co do tego, czy należy przeprowadzić ocenę retrospektywną.
- (42) Aby zapewnić informowanie opinii publicznej ważne jest podawanie do publicznej wiadomości obiektywnych informacji na temat projektów wykorzystujących żywe zwierzęta. Format tych informacji nie powinien naruszać praw własności ani ujawniać informacji poufnych. Dlatego ośrodki badawcze powinny przekazywać **właściwym organom informacje mające charakter jakościowy lub ilościowy, dotyczące wykorzystania żywych zwierząt,** i podawać je do publicznej wiadomości.
- (43) W celu ograniczenia zagrożeń dla zdrowia ludzi i zwierząt oraz środowiska, prawodawstwo wspólnotowe przewiduje, że substancje i produkty mogą być wprowadzane do obrotu wyłącznie po przedłożeniu odpowiednich danych dotyczących ich bezpieczeństwa i skuteczności. Niektóre z tych wymagań mogą być spełnione wyłącznie poprzez wykonanie badań na zwierzętach, dalej nazywanych „badaniami regulacyjnymi”. Konieczne jest wprowadzenie określonych środków mających na celu zwiększenie wykorzystania metod alternatywnych i wyeliminowanie zbędnego powielania badań regulacyjnych. W tym celu państwa członkowskie powinny uznać ważność danych z badań uzyskanych przy użyciu metod badawczych przewidzianych w prawodawstwie wspólnotowym.
- (44) W celu zredukowania zbędnego nakładu prac administracyjnych i zwiększenia konkurencyjności badań i przemysłu we Wspólnocie powinno być możliwe udzielanie pozwoleń obejmujących wiele procedur badań regulacyjnych, jednak bez zwalniania tych procedur z oceny etycznej.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (45) W celu zapewnienia skutecznego zbadania wniosku o pozwolenie i zwiększenia konkurencyjności badań i przemysłu we Wspólnocie należy ustanowić limit czasowy oceny propozycji projektów przez właściwe organy i podejmowania przez nie decyzji o udzieleniu pozwolenia na te projekty. Aby nie obniżyć jakości oceny etycznej, może okazać się konieczne przewidzenie dodatkowego czasu w przypadku bardziej złożonych projektów ze względu na liczbę zaangażowanych dyscyplin, nowatorski charakter i większą złożoność technik proponowanego projektu. Jednak wydłużenie terminów oceny etycznej powinno pozostawać wyjątkiem.
- (46) Dostępność metod alternatywnych zależy w wysokim stopniu od postępu badań mających na celu ich opracowanie. We wspólnotowych ramowych programach badań i rozwoju technologicznego zapewniono zwiększone finansowanie projektów mających na celu zastąpienie, ograniczenie i udoskonalenie wykorzystania zwierząt w procedurach. Dlatego, w celu zwiększenia konkurencyjności badań i przemysłu we Wspólnocie, Komisja i państwa członkowskie powinny przyczynić się do rozwoju i walidacji metod alternatywnych.
- (47) W ramach Wspólnotowego Centrum Badawczego Komisji ustanowiono Europejskie Centrum Weryfikacji Metod Alternatywnych, które koordynuje walidację metod alternatywnych we Wspólnocie. Jednak istnieje coraz większe zapotrzebowanie na opracowanie nowych metod i przedstawienie ich do walidacji. W celu zapewnienia niezbędnych mechanizmów na poziomie poszczególnych państw członkowskich każde z nich powinno wyznaczyć laboratorium referencyjne do walidacji metod alternatywnych. Państwa członkowskie powinny wyznaczyć laboratoria referencyjne akredytowane zgodnie z dyrektywą 2004/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie harmonizacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania zasad dobrej praktyki laboratoryjnej i weryfikacji jej stosowania na potrzeby badań substancji chemicznych ⁽¹⁾, aby zapewnić spójną i porównywalną jakość wyników. **Ponadto zakres obowiązków Europejskiego Centrum Weryfikacji Metod Alternatywnych powinien zostać rozszerzony, aby obejmował koordynowanie i wspieranie rozwoju i wykorzystywania metod alternatywnych dla doświadczeń na zwierzętach.**
- (48) Istnieje potrzeba zapewnienia spójnego podejścia do strategii oceny etycznej i przeglądów etycznych na poziomie krajowym. Państwa członkowskie powinny ustanowić krajowe komitety ds. dobrostanu zwierząt i etycznych, aby udzielały porad właściwym organom i stałym organom przeglądu etycznego w ośrodkach, w celu promowania zasad zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystywania zwierząt. Dlatego sieć krajowych komitetów ds. dobrostanu zwierząt i etycznych powinna odegrać rolę w wymianie informacji na temat najlepszych praktyk na poziomie wspólnotowym.
- (49) Postęp techniczny i naukowy w dziedzinie badań biomedycznych może być szybki, podobnie jak pogłębianie wiedzy na temat czynników wpływających na dobrostan zwierząt. Dlatego należy przewidzieć przegląd niniejszej dyrektywy. W takim przeglądzie, **opartym na wynikach prac naukowych poddanych wzajemnej ocenie**, sprawą priorytetową powinno być zbadanie czy zachodzi możliwość potencjalnego zastąpienia wykorzystywania zwierząt, w szczególności zwierząt z rzędu ssaków naczelnych, biorąc pod uwagę postęp nauki.
- (50) Środki niezbędne do wdrażania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanym Komisji ⁽²⁾.
- (51) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do ustanawiania kryteriów klasyfikacji procedur i dostosowania do postępu naukowego i technicznego załączników od II do IX. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie o nowe, inne niż istotne elementy, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (52) Państwa członkowskie powinny ustanowić zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów niniejszej dyrektywy oraz zapewnić ich wdrożenie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (53) W związku z tym dyrektywa 86/609/EWG powinna jak najszybciej być uchylona.

⁽¹⁾ Dz.U. L 50 z 20.2.2004, s. 44.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. ||

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (54) Korzyści dla dobrostanu zwierząt wynikające z retrospektywnego wydawania pozwolenia na projekty i związane z nim koszty administracyjne mogą być uzasadnione wyłącznie w przypadku długotrwałych, trwających projektów. Należy zatem ustanowić środki przejściowe w odniesieniu do trwających krótkotrwałych i średniookresowych projektów, aby uniknąć wstecznego udzielania pozwoleń, co mogłoby przysporzyć jedynie ograniczonych korzyści.
- (55) Ponieważ cel *niniejszej dyrektywy* – harmonizacja prawodawstwa dotyczącego wykorzystywania zwierząt do celów naukowych – nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skalę i skutki może być lepiej osiągnięty na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wychodzi poza zakres niezbędny do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki ochrony zwierząt wykorzystywanych lub przeznaczonych do wykorzystania do celów naukowych.

W tym celu określa się w niej zasady:

- (1) zastępowania i ograniczania wykorzystywania zwierząt w procedurach oraz doskonalenia warunków hodowli i trzymania zwierząt, opieki nad nimi i wykorzystywania ich w procedurach;
- (2) pochodzenia, hodowli i znakowania zwierząt oraz trzymania zwierząt i opieki nad nimi;
- (3) funkcjonowania ośrodków hodujących lub dostarczających zwierzęta, oraz ośrodków wykorzystujących je do celów badawczych;
- (4) oceny i wydawania pozwoleń na projekty wykorzystujące zwierzęta w procedurach.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się **do trzymania i hodowania zwierząt wykorzystywanych lub przeznaczonych** do wykorzystania w procedurach lub gdy są one hodowane wyłącznie po to, aby ich narządy lub tkanki mogły być wykorzystywane do celów naukowych; **dyrektywa obejmuje wszystkie sposoby wykorzystania zwierząt w procedurach, które mogą powodować u nich ból, cierpienie, niepokój lub trwałe uszkodzenia.**

W przypadku jakiegokolwiek bólu, cierpienia, niepokoju lub trwałego uszkodzenia, ich eliminacja poprzez skuteczne zastosowanie znieczulenia farmakologicznego, zniesienia czucia bólu lub innych metod nie wyklucza wykorzystywania zwierzęcia w procedurach z zakresu obowiązywania niniejszej dyrektywy.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się do następujących zwierząt:

- a) żywe zwierzęta kręgowo poza istotą ludzką, w tym niezależnie odżywiające się formy larwalne oraz formy embrionalne lub płodowe **gatunków ssaków** od ostatniej jednej trzeciej ich prawidłowego rozwoju;
- b) żywe zwierzęta bezkręgowo **z gatunków z rzędów** wymienionych w załączniku I.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

3. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wykorzystywanych w procedurach zwierząt, które są we wcześniejszym stadium rozwoju niż wskazane w ust. 2 lit. a), jeśli zwierzęciu umożliwi się życie po tym stadium rozwoju i może ono doświadczyć bólu, cierpienia, niepokoju lub trwałego uszkodzenia po osiągnięciu tego stadium rozwoju.

4. **Z wyłączeniem ogólnych kontroli obiektów hodowlanych**, niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:

a) czynności weterynaryjnych dokonywanych w gospodarstwach rolnych lub klinikach, które nie mają na celu prowadzenia doświadczeń;

b) czynności wykonywanych do celów uznanej hodowli zwierząt;

c) czynności wykonywanych przede wszystkim w celu oznakowania zwierzęcia;

d) czynności, które nie **powodują bólu, cierpienia, niepokoju lub trwałego uszkodzenia**.

5. Niniejszą dyrektywę stosuje się nie naruszając przepisów dyrektywy Rady 76/768/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących produktów kosmetycznych⁽¹⁾.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- (1) „procedura” oznacza jakiegokolwiek wykorzystanie zwierzęcia do celów doświadczalnych lub innych naukowych, o znanym lub nieznanym wyniku, które może **lub nie** spowodować u niego ból, cierpienie, niepokój lub trwałe uszkodzenie, **i które obejmuje wszelkie czynności mające** na celu lub powodujące urodzenie się zwierzęcia w takiej sytuacji lub stworzenie nowej, zmodyfikowanej genetycznie linii zwierząt;
- (2) „projekt” oznacza program prac mających określony cel naukowy i obejmujący jedną procedurę lub większą ich liczbę;
- (3) „ośrodek” oznacza jakiegokolwiek obiekt, budynek, grupę budynków lub inne zabudowania, mogące zawierać miejsca niecałkowicie ogrodzone lub zadaszone oraz pomieszczenia ruchome;
- (4) „ośrodek hodowlany” oznacza jakiegokolwiek ośrodek, w którym hoduje się zwierzęta w celu wykorzystania ich w procedurach lub w celu wykorzystania ich tkanek lub narządów do celów naukowych;
- (5) „ośrodek zaopatrzeniowy” oznacza jakiegokolwiek ośrodek inny niż hodowlany, z którego dostarczane są zwierzęta przeznaczone do wykorzystywania w procedurach lub w celu wykorzystania ich tkanek lub narządów do celów naukowych;
- (6) „ośrodek badawczy” oznacza jakiegokolwiek ośrodek, gdzie zwierzęta są wykorzystywane do doświadczeń.
- (7) **„właściwy organ” oznacza organ lub organy wyznaczone przez poszczególne państwa członkowskie jako odpowiedzialne za nadzór nad wykonywaniem niniejszej dyrektywy;**
- (8) **„etyczne podejście” oznacza podejście poprzedzające doświadczenie i które polega na ocenie naukowych i społecznych przesłanek wykorzystania zwierząt w odniesieniu do obowiązku, jaki ma człowiek, by szanować zwierzęta jako istoty żywe i zdolne do odczuwania;**

⁽¹⁾ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, s. 169.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (9) „właściwa osoba” oznacza osobę uznawaną przez państwo członkowskie za kompetentną do pełnienia odpowiednich funkcji określonych w niniejszej dyrektywie;
- (10) „hodowla” oznacza wszystkie działania konieczne do hodowania i utrzymywania zwierząt w stanie normalnym pod względem fenotypowym, zarówno do celów naukowych jak i innych, ale które same w sobie nie są doświadczeniami;
- (11) „praktyka” oznacza wszelkie działania niemające charakteru doświadczalnego lub wszelkie działania o charakterze naukowym, które nie są doświadczeniami;
- (12) „odpowiednio znieczulony” oznacza pozbawiony odczuć przy pomocy znieczulenia, zarówno miejscowego jak i ogólnego, które jest tak samo skuteczne, jak te stosowane w ramach dobrej praktyki weterynaryjnej;
- (13) „protokół” oznacza serię procedur, które stanowią doświadczenie z określonym celem;
- (14) „procedura regulowana” oznacza jakąkolwiek procedurę doświadczalną lub naukową, która prawdopodobnie będzie wywoływała u chronionego zwierzęcia ból, cierpienie, niepokój lub trwałe uszkodzenie;
- (15) „ponowne wykorzystanie” oznacza wykorzystanie zwierzęcia w procedurze, w której może zostać wykorzystane inne, niepoddane dotychczas żadnej innej procedurze zwierzę;
- (16) „informacje poufne” oznaczają informacje, których ujawnienie bez zgody ich właściciela mogłoby naruszyć uzasadniony interes handlowy lub inne interesy właściciela lub strony trzeciej.

Artykuł 4

Zastąpienie, ograniczenie i udoskonalenie

1. W przypadkach gdy istnieją metody badawcze, doświadczenia lub inne działania o charakterze naukowym, w których nie przewiduje się wykorzystywania żywych zwierząt, które z naukowego punktu widzenia stanowią satysfakcjonujące metody lub strategie badawcze mające na celu osiągnięcie zakładanych rezultatów i które mogą zostać zastosowane zamiast procedury, państwa członkowskie zapewniają stosowanie metody alternatywnej pod warunkiem, że nie jest ona zakazana w danym państwie członkowskim. Na mocy niniejszej dyrektywy metody badawcze, w których wykorzystuje się komórki pochodzące z zarodków i płodów ludzkich, nie są uznawane za metody alternatywne, co oznacza, że w odniesieniu do stosowania tych metod badawczych państwa członkowskie mogą podejmować własne etyczne decyzje.
2. Państwa członkowskie zapewniają zredukowanie liczby zwierząt wykorzystywanych w projektach do minimum, bez uszczerbku dla celów projektu.
3. Państwa członkowskie zapewniają udoskonalenie hodowli, trzymania zwierząt i opieki nad nimi, jak również metod stosowanych w procedurach, tak aby wszelki możliwy ból, cierpienie, niepokój lub trwałe uszkodzenie u zwierząt zostały wyeliminowane lub ograniczone do minimum.
4. Państwa członkowskie zapewniają dostępność finansowania szkoleń i badań w zakresie odpowiednich pod względem naukowym metod lub strategii badawczych, które nie wiążą się z wykorzystywaniem zwierząt, jak również w zakresie ich rozwoju i wdrażania.
5. Państwa członkowskie gwarantują, że właściwy organ, podejmując decyzje dotyczące wydawania pozwoleń na projekty, będzie dążył do realizacji celu określonego w ust. 1.
6. Państwa członkowskie zapewniają, aby odpowiednie osoby i ośrodki odbyły szkolenia w zakresie stosowania odpowiednich pod względem naukowym metod lub strategii badawczych, które nie wiążą się z wykorzystywaniem zwierząt, jak również promują tego rodzaju metody i strategie badawcze.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 5

Cele procedur

Procedury mogą być wykorzystywane wyłącznie do następujących celów:

- (1) badania podstawowe w celu uzyskania postępu wiedzy w dziedzinach nauk biologicznych lub behawioralnych;
- (2) badania translacyjne lub stosowane prowadzone w jednym z następujących celów:
 - a) w celu uniknięcia choroby, złego stanu zdrowia lub innych nieprawidłowości, w celu zapobieżenia im, zdiagnozowania i leczenia ich oraz wywołanych przez nie skutków u ludzi, zwierząt lub roślin;
 - b) w celu oceny, wykrywania, regulacji lub modyfikacji warunków fizjologicznych u ludzi, zwierząt lub roślin;
 - c) **w celu poprawy warunków hodowli i dobrostanu zwierząt hodowlanych w celach rolniczych;**
- (3) opracowywanie i produkcja leków, środków spożywczych i innych substancji lub produktów lub badanie ich jakości, skuteczności i bezpieczeństwa ich stosowania w jednym z celów określonych w punkcie 2);
- (4) ochrona środowiska naturalnego w interesie zdrowia lub dobrostanu ludzi lub zwierząt;
- (5) **ochrona zdrowia ludzkiego z punktu widzenia zawodowego lub konsumenckiego kontaktu z chemikaliami;**
- (6) badania mające na celu zachowanie, **zdrowie oraz dobrostan** gatunku;
- (7) kształcenie lub szkolenia na poziomie szkolnictwa wyższego;
- (8) badania z zakresu medycyny sądowej.

Artykuł 6

Humanitarne metody uśmiercania

1. Państwa członkowskie zapewniają uśmiercanie zwierząt w upoważnionym ośrodku, przez upoważnioną osobę i z ograniczeniem do minimum bólu, cierpienia i niepokoju, w odniesieniu do gatunków wymienionych w załączniku VI, z użyciem odpowiedniej humanitarnej metody uśmiercania określonej w tym załączniku **lub innych metod, w odniesieniu do których w sposób naukowy dowiedziono, że są przynajmniej tak samo humanitarne. W przypadku gdy możliwe jest użycie bardziej humanitarnej metody uśmiercania i jest ona łatwo dostępna, może ona zostać użyta nawet wtedy, gdy nie została uwzględniona w załączniku VI.**

Jednakże, do celów badań terenowych zwierzę może zostać uśmiercone w miejscu innym niż upoważniony ośrodek.

2. Właściwe organy mogą ustanawiać odstępstwa od ust. 1 na podstawie uzasadnienia naukowego potwierdzającego, że celu procedury nie można uzyskać poprzez zastosowanie humanitarnej metody uśmiercania **lub potwierdzającego, że zostały opracowane inne metody w wyższym stopniu zapewniające ochronę zwierząt. Bez względu na jakiegokolwiek odstępstwa, zwierzęta są uśmiercane z ograniczeniem bólu, cierpienia i niepokoju do minimum.**

3. Ustęp 1 nie ma zastosowania w przypadkach, gdy zachodzi konieczność uśmiercania zwierzęcia w nagłych okolicznościach ze względów związanych z dobrostanem zwierząt.

Państwa członkowskie określają nagłe okoliczności określone w akapicie pierwszym.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 7**Środki krajowe**

Niniejsza dyrektywa nie stoi na przeszkodzie stosowaniu lub przyjęciu przez państwa członkowskie bardziej rygorystycznych środków krajowych służących poprawie dobrostanu zwierząt i ochronie zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych.

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY DOTYCZĄCE WYKORZYSTYWANIA PEWNYCH ZWIERZĄT W PROCEDURACH

Artykuł 8

Gatunki zagrożone inne niż zwierzęta z rzędu ssaków naczelnych

1. Gatunków zagrożonych wymienionych w załączniku A do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 ⁽¹⁾ nie wykorzystuje się w procedurach, jeśli procedury nie spełniają następujących warunków:
 - a) procedura ma jeden z celów określonych w art. 5 ust. 2 lit. a), art. 5 ust. 3 lub 6;
 - b) istnieje uzasadnienie naukowe potwierdzające, że celu procedury nie można uzyskać z wykorzystaniem innego gatunku niż wymieniony w tym załączniku;
 - c) **wykorzystywane zwierzęta są, o ile to możliwe, hodowane do celów badawczych.**
2. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do żadnego z gatunków zwierząt z rzędu ssaków naczelnych.

Artykuł 9

Zwierzęta z rzędu ssaków naczelnych z wyjątkiem człowieka

1. W procedurach nie wykorzystuje się zwierząt z rzędu ssaków naczelnych, **ze względu na ich zaawansowany poziom rozwoju neurofizjologicznego oraz kognitywnego**, jeśli procedury nie spełniają następujących warunków:
 - a) procedura jest wykonywana w jednym z celów określonych w art. 5 ust. 1, ust. 2 lit. a), ust. 3 **lub** ust. 6;
 - b) istnieje **przedłożone przez wnioskodawcę** uzasadnienie naukowe **i etyczne** potwierdzające, że celu procedury nie można uzyskać z wykorzystaniem innego gatunku niż gatunek zwierząt z rzędu ssaków naczelnych.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1 w procedurach nie wykorzystuje się małych człękoksztalnych, z zastrzeżeniem klauzuli ochronnej z art. 53.
3. **Co dwa lata, a po raz pierwszy ... (*)**, Komisja, w konsultacji z państwami członkowskimi, przeprowadza przegląd wykorzystywania zwierząt z rzędu ssaków naczelnych w procedurach i publikuje jego rezultaty. W ramach tego przeglądu analizuje się wpływ osiągnięć w zakresie wiedzy technologicznej, naukowej i dotyczącej dobrostanu zwierząt, a także określa się cele w zakresie wdrażania zatwierdzonych metod zastępczych.

Artykuł 10

Dzikie zwierzęta

1. W procedurach nie wykorzystuje się dzikich zwierząt.

⁽¹⁾ Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1.

^(*) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

2. Właściwe organy mogą ustanowić odstępstwa od ust. 1 na podstawie uzasadnienia naukowego potwierdzającego, że celu procedury nie można uzyskać z wykorzystaniem zwierzęcia hodowanego w celu wykorzystania w procedurach.

Artykuł 11

Zwierzęta hodowane w celu wykorzystania w procedurach

1. **Do dnia ... (*) Komisja przeprowadza ocenę dobrostanu zwierząt oraz ocenę wykonalności w odniesieniu do wdrożenia wymagań określonych w akapicie drugim i trzecim.**

Państwa członkowskie dopilnowują, aby zwierzęta należące do gatunków wymienionych w załączniku II były wykorzystywane w procedurach wyłącznie wtedy, gdy były hodowane w celu wykorzystania w procedurach.

W przypadku określenia wykonalności, od dat określonych w załączniku III w świetle oceny, o której mowa w akapicie 1, państwa członkowskie dopilnowują, aby zwierzęta z rzędu ssaków naczelnych wymienione w tym załączniku były wykorzystywane w procedurach wyłącznie wówczas, gdy są pozyskiwane z samodzielnych kolonii.

2. Właściwe organy mogą ustanawiać odstępstwa od ust. 1 akapit drugi i trzeci na podstawie **uzasadnienia weterynaryjnego, związanego z dobrostanem zwierząt lub na podstawie** uzasadnienia naukowego.

Artykuł 12

Zwierzęta zbłąkane i dziczyzna z gatunków domowych

W procedurach nie wykorzystuje się zwierząt zbłąkanych i dziczyzny z gatunków domowych.

Artykuł 13

Wykorzystywanie zwłok, tkanek i organów zwierzęcych do celów kształcenia i szkolenia

W ramach kształcenia na poziomie szkolnictwa wyższego i szkoleń wykorzystuje się zwłoki, tkanki i organy zwierzęce pochodzące jedynie od tych zwierząt, które zostały uśmiercone zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr .../2009 z dnia ... [w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania] ⁽¹⁾.

ROZDZIAŁ III

PROCEDURY

Artykuł 14

Procedury

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby procedury były zawsze wykonywane w ośrodkach **określonych w art. 3.**

Właściwy organ może udzielić zwolnienia z przepisów pierwszego akapitu na podstawie uzasadnienia naukowego.

2. Procedury są wykonywane jedynie w ramach projektu.

(*) Pięć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L ...

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 15

Metody wykorzystywane w procedurach

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby procedura nie była wykonywana, jeśli przez prawodawstwo wspólnotowe jest uznawana inna zadowalająca z naukowego punktu widzenia metoda lub strategia badawcza pozwalająca na uzyskanie odpowiednich wyników, bez wykorzystania zwierząt. W przypadku braku takiej metody, nie wykonuje się procedury, jeśli racjonalnie i praktycznie jest dostępna zadowalająca z naukowego punktu widzenia metoda lub strategia badawcza pozwalająca na uzyskanie odpowiednich wyników, w tym wspomaganie komputerowe, in vitro i inne metodologie, nieprzewidujące wykorzystania zwierząt.
2. W przypadku dokonywania wyboru pomiędzy procedurami należy wybrać te, które wiążą się z wykorzystaniem jak najmniejszej liczby zwierząt, wykorzystują zwierzęta z najniższym stopniem wrażliwości neurofizjologicznej, powodują w najmniejszym stopniu ból, cierpienie, niepokój lub trwałe uszkodzenie i które z największym prawdopodobieństwem przyniosą zadowalające wyniki.
3. Należy w jak największym możliwym zakresie unikać śmierci jako punktu końcowego w procedurze i zastąpić ją wczesnymi i humanitarnymi punktami końcowymi. Jeśli nie da się uniknąć śmierci jako punktu końcowego, należy zaplanować procedurę w taki sposób, aby doprowadziła do śmierci jak najmniejszej liczby zwierząt.

Artykuł 16

Znieczulenie

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby **w stosownych przypadkach** wszystkie procedury były przeprowadzane w znieczuleniu ogólnym lub miejscowym **bądź z wykorzystaniem metod, które mogą złagodzić ból lub ograniczyć cierpienie.**
2. W drodze odstępstwa od ust. 1, procedury mogą być wykonywane bez znieczulenia w następujących warunkach:
 - a) znieczulenie jest oceniane jako bardziej traumatyczne dla zwierzęcia niż sama procedura;
 - b) środki przeciwbólowe są stosowane w celu uniknięcia lub kontrolowania potencjalnie silnego bólu;**
 - c) znieczulenie nie daje się pogodzić z celem procedury, chyba że procedura obejmuje poważne urazy, które mogą spowodować silny ból.
3. Jeśli procedura jest wykonywana bez znieczulenia, stosuje się środki przeciwbólowe lub inne odpowiednie środki, **jeżeli będą one korzystne dla zwierzęcia**, zapewniające ograniczenie do minimum niemożliwego do uniknięcia bólu, cierpienia i niepokoju.
4. Państwa członkowskie dopilnowują, aby zwierzęta nie otrzymywały żadnego leku, który uniemożliwiłby im lub utrudnił okazywanie bólu bez właściwego poziomu znieczulenia lub farmakologicznego zniesienia bólu.

W takich przypadkach konieczne jest przedstawienie uzasadnienia naukowego z załączonymi szczegółowymi danymi dotyczącymi schematu stosowania środków znieczulających lub przeciwbólowych.

5. Zwierzę, które może cierpieć z powodu bólu po ustaniu działania znieczulenia, otrzymuje przed zabiegiem i po zabiegu środki przeciwbólowe lub stosuje się inne, właściwe metody zmniejszania bólu, o ile są one zgodne z celem procedury. W przypadkach gdy zastosowanie środków przeciwbólowych nie jest możliwe, zwierzę należy natychmiast uśmiercić metodą humanitarną.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 17

Klasyfikacja dotkliwości procedur

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby wszystkie procedury były klasyfikowane jako „łagodne”, „umiarkowane” lub „dotkliwe”, **zgodnie z załącznikiem IX.**
2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby procedury klasyfikowane jako „dotkliwe” **były uzasadnione naukowo oraz monitorowane pod kątem etycznym**, jeśli ból, cierpienie lub niepokój mogą występować **dłużej niż przejściowo. Tego rodzaju procedury muszą być stosowane w sytuacjach wyjątkowych i podlegają określonej analizie szkody/korzyści oraz kontroli ze strony właściwego organu.**
3. Procedury wykonywane w znieczuleniu ogólnym, pod koniec których, bez możliwości powrotu przytomności, zwierzę jest uśmiercane metodą humanitarną, są klasyfikowane jako „wiążące się z trwałą utratą przytomności”.
4. Komisja, **do dnia ... (*)**, uzupełnia kryteria klasyfikacji procedur, o których mowa w załączniku IX, na podstawie międzynarodowych klasyfikacji i w nawiązaniu do dobrych praktyk opracowanych w Unii Europejskiej. Kryteria te obejmują **górną granicę dotkliwości, po przekroczeniu której zabrania się wykonywania procedur na zwierzętach.**

Środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie o nowe elementy, inne niż istotne, przyjmuje się w ciągu ... (**), zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 54 ust. 4.

Artykuł 18

Ponowne wykorzystanie

1. Państwa członkowskie zapewniają ponowne wykorzystanie zwierzęcia, **na którym przeprowadzono już procedurę, w kolejnych niepowiązanych nowych procedurach, w których zamiast tego** może zostać wykorzystane inne, niepoddane dotychczas żadnej **przygotowawczej lub** innej procedurze zwierzę, wyłącznie wówczas, gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki:
 - a) poprzednia procedura została zaklasyfikowana jako „umiarkowana”;
 - b) wykazano, że u zwierzęcia doszło do pełnego powrotu ogólnego stanu zdrowia i samopoczucia;
 - c) kolejna procedura jest klasyfikowana jako „umiarkowana” lub „wiążąca się z trwałą utratą przytomności”. **Ponowne wykorzystanie zwierzęcia powinno być poprzedzone badaniami przez lekarza weterynarza.**
2. W drodze odstępstwa od ust. 1, właściwy organ, na podstawie uzasadnienia naukowego, może zezwolić na ponowne wykorzystanie zwierzęcia, **jeśli poprzednia procedura przeprowadzona na zwierzęciu jest klasyfikowana jako „umiarkowana”**, a kolejna procedura jest klasyfikowana jako „umiarkowana” lub „wiążąca się z trwałą utratą przytomności”.

Artykuł 19

Zakończenie procedury

1. Uznaje się, że procedura kończy się wówczas, gdy nie będą już wykonywane dalsze obserwacje dotyczące tej procedury lub, w przypadku nowych, zmodyfikowanych genetycznie linii zwierząt, gdy można wykazać naukowo brak działań niepożądanych u zwierząt.
2. Po zakończeniu procedury weterynarz lub inna właściwa osoba podejmuje decyzję co do tego, czy zwierzę będzie pozostawione przy życiu, czy też zostanie uśmiercone metodą humanitarną.

(*) 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

3. **Pod koniec procedury** zwierzę jest uśmiercane metodą humanitarną, jeśli długotrwale może się u niego utrzymywać ból lub niepokój.
4. Zwierzę pozostające przy życiu jest otoczone opieką właściwą do jego stanu zdrowia oraz trzymane w warunkach właściwych dla jego stanu zdrowia, a także znajduje się pod nadzorem weterynarza lub innej właściwej osoby.

Artykuł 20

Wzajemne udostępnianie narządów i tkanek

Państwa członkowskie **zachęcają do ustanawiania programów** wzajemnego udostępniania narządów i tkanek zwierząt uśmierconych metodą humanitarną.

Artykuł 21

Wypuszczanie zwierząt na wolność i znajdowanie dla nich nowego domu

Państwa członkowskie mogą zezwolić na **wypuszczenie do naturalnego siedliska** zwierząt wykorzystywanych lub przeznaczonych do wykorzystania w procedurach, **zwrócenie ich do systemów hodowlanych odpowiednich dla danego gatunku** lub znalezienie nowego domu dla nich pod warunkiem spełnienia następujących warunków:

- a) pozwala na to stan zdrowia zwierzęcia;
- b) nie istnieje zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska;
- c) dołożono wszelkich starań, aby zapewnić dobre samopoczucie zwierzęcia, **w tym przeprowadzono ocenę zachowania zwierzęcia i jego zdolności do dostosowania się do wysoce zmiennych warunków środowiskowych;**
- d) **dane zwierzęta nie są genetycznie zmodyfikowanymi zwierzętami doświadczalnymi ani zwierzętami naczelnymi.**

ROZDZIAŁ IV

WYDAWANIE POZWOLEŃ

Sekcja 1

Wydawanie pozwoleń dla osób

Artykuł 22

Wydawanie pozwoleń dla osób

1. Państwa członkowskie dopilnowują aby osoby mające wykonywać następujące funkcje uzyskały uprzednio pozwolenie od właściwego organu **lub od instytucji delegowanej:**
 - a) wykonywanie procedur na zwierzętach, łącznie z ich uśmiercaniem metodą humanitarną;
 - b) nadzorowanie lub projektowanie procedur i projektów;
 - c) nadzorowanie osób opiekujących się zwierzętami.
2. Do celów wydawania pozwoleń państwa członkowskie zapewniają odpowiedni poziom wykształcenia **weterynaryjnego lub naukowego** u osób określonych w ust. 1, a także dopilnowują, aby zostały one poddane odpowiednim szkoleniom oraz **posiadały dowód potwierdzający wymagane kompetencje.**

Osoby wykonujące funkcje określone w ust. 1 lit. b) zostały przeszkolone w zakresie dyscypliny naukowej istotnej dla podejmowanych prac i są zdolne do zajmowania się i opiekowania się zwierzętami danego gatunku.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

3. Wszystkie pozwolenia dla osób są przyznawane na okres ograniczony, nie dłuższy niż pięć lat. Państwa członkowskie dopilnowują, aby przedłużenie pozwolenia dla osób było przyznawane wyłącznie na podstawie **dowodu potwierdzającego wymagane kompetencje. Państwa członkowskie zapewniają wzajemne uznawanie kształcenia i kwalifikacji szkoleniowych oraz upoważnień do przeprowadzania wyznaczonych procedur.**

4. Państwa członkowskie publikują, na podstawie elementów określonych w załączniku VII, minimalne wymagania dotyczące kształcenia, szkoleń i uzyskiwania, uaktualniania oraz wykazywania wymaganych kompetencji.

Sekcja 2

Wydawanie pozwoleń dla ośrodków

Artykuł 23

Wydawanie pozwoleń dla ośrodków

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby wszystkie ośrodki hodowlane, zaopatrzeniowe i badawcze zostały upoważnione i zarejestrowane przez właściwy organ.

Ośrodek uzyskuje pozwolenie wyłącznie wtedy, gdy został poddany kontroli przez właściwy organ i stwierdzono, że spełnia on wymagania niniejszej dyrektywy.

2. W pozwoleniu określono rodzaj ośrodka i wskazano osobę odpowiedzialną za ośrodek i za przestrzeganie przepisów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 24

Zawieszenie i cofnięcie pozwolenia

1. W przypadku gdy ośrodek przestaje spełniać wymagania określone w niniejszej dyrektywie, właściwy organ **ma prawo do zawieszenia lub cofnięcia udzielonego mu pozwolenia lub do podjęcia odpowiednich działań naprawczych bądź zażądania podjęcia takich działań. Istnieją odpowiednie procedury umożliwiające podmiotom posiadającym pozwolenie odwołanie się od wszelkich tego rodzaju decyzji.**

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby zawieszenie lub cofnięcie pozwolenia nie wpływało niekorzystnie na dobrostan zwierząt przebywających w ośrodku.

Artykuł 25

Wymagania dotyczące obiektów i sprzętu

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby wszystkie ośrodki hodowlane, zaopatrzeniowe i badawcze posiadały obiekty i sprzęt dostosowane do gatunków przebywających w nich zwierząt i przeprowadzanych tam procedur, jeśli są one w nich przeprowadzane.

2. Obiekty i sprzęt określone w ust. 1 są tak zaprojektowane, skonstruowane oraz działają w taki sposób, że procedury są przeprowadzane możliwie wydajnie i przy wykorzystaniu jak najmniejszej liczby zwierząt, przysparzając im jak najmniejszego bólu, cierpienia, niepokoju lub trwałych uszkodzeń.

Artykuł 26

Wymagania dotyczące personelu w ośrodkach

Każdy ośrodek hodowlany, zaopatrzeniowy i badawczy dysponuje wystarczająco wyszkolonym personelem, wśród którego znajdują się przynajmniej:

(1) osoby odpowiedzialne w ośrodku za dobrostan zwierząt hodowanych, trzymanych lub wykorzystywanych w ośrodku i za opiekę nad tymi zwierzętami, które to osoby dbają o to, by:

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- a) personel zajmujący się zwierzętami miał dostęp do informacji dotyczących gatunków przebywających w ośrodku;
 - b) projekty były wykonywane zgodnie z wydanymi na nie pozwoleniami;
 - c) każda procedura, w przebiegu której zwierzę może doznać zbędnego niepokoju, bólu lub cierpienia, była przerywana;
 - d) w przypadku nieprzestrzegania pozwolenia na projekt były podjęte właściwe środki usuwające niezgodność, udokumentowane i zgłoszone stałemu organowi ds. przeglądu etycznego.
- (2) wyznaczony weterynarz mający wiedzę specjalistyczną w zakresie medycyny zwierząt laboratoryjnych, pełniący obowiązki doradcze w zakresie samopoczucia i traktowania zwierząt.

Nie naruszając ogólnych przepisów pkt 1, każdy ośrodek hodowlany, zaopatrzeniowy i badawczy zapewnia stałą obecność w ośrodku przynajmniej jednej wyszkolonej osoby dbającej o dobrostan zwierząt.

Artykuł 27

Stały organ ds. przeglądu etycznego

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby każdy ośrodek hodowlany, zaopatrzeniowy i badawczy ustanowił stały organ ds. przeglądu etycznego.
2. W skład stałego organu ds. przeglądu etycznego wchodzi **przynajmniej** wyznaczony weterynarz, osoba(-y) odpowiedzialna(-e) za dobrostan i opiekę nad zwierzętami w ośrodku oraz, w przypadku ośrodka badawczego, pracownik naukowy **oraz ekspert w dziedzinie stosowania zasad zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystywania zwierząt.**

Artykuł 28

Zadania stałego organu ds. przeglądu etycznego

1. **Mając na uwadze cele niniejszej dyrektywy, a zwłaszcza art. 4,** stały organ ds. przeglądu etycznego wykonuje następujące zadania:
 - a) przekazuje porady etyczne personelowi zajmującemu się zwierzętami w sprawach związanych z dobrostanem zwierząt w odniesieniu do ich pozyskiwania, trzymania, opieki i wykorzystywania;
 - b) przekazuje personelowi ośrodka porady dotyczące stosowania wymogu zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystywania zwierząt i przekazuje mu na bieżąco informacje o najnowszych osiągnięciach technicznych i naukowych związanych ze stosowaniem tych wymogów;
 - c) ustanawia i dokonuje przeglądu wewnętrznych procesów operacyjnych dotyczących monitorowania, zgłaszania i dalszych czynności w związku z dobrostanem zwierząt przebywających lub wykorzystywanych w ośrodku;
 - d) przeprowadza roczny przegląd wszystkich projektów **zaklasyfikowanych jako „dotkliwe” lub przeprowadzanych na zwierzętach z rzędu ssaków naczelnych, a co 3 lata wszystkich pozostałych projektów** o czasie trwania powyżej 12 miesięcy, koncentrując się w szczególności na:
 - liczbach, gatunkach i stadiach życia zwierząt wykorzystywanych w poprzednim roku;
 - uzasadnianiu liczb, gatunków i stadiów życia zwierząt potrzebnych na następny rok;

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- **postępie naukowym osiągniętym w ramach danego projektu;**
 - wykorzystywaniu humanitarnych metod uśmiercania oraz na sposobie uwzględniania nowych osiągnięć związanych z wykorzystywaniem zwierząt w procedurach;
- e) bada, czy konieczne jest złożenie pozwolenia na projekt celem jego zmiany lub przedłużenia okresu ważności, na podstawie przeglądu określonego w lit. d), lub w przypadku odstępstw od pozwolenia na projekt;
- f) udziela porad w sprawie programów znajdowania nowego domu dla zwierząt, w szczególności w związku z właściwą socjalizacją zwierząt objętych tymi programami.
2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dokumenty z wszelkimi poradami przekazanymi ośrodkowi przez stały organ ds. przeglądu etycznego i decyzjami podjętymi w związku z takimi poradami były zachowywane.

Dokumenty są **udostępniane** na żądanie właściwemu organowi. **Państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na zbieranie, porównywanie i publikowanie dokumentów odnoszących się do projektów zaklasyfikowanych jako „dotkliwe” lub przeprowadzanych na zwierzętach z rządu ssaków naczelnych w celu udzielania informacji, które mogą poprawić dobrostan zwierząt i rozszerzyć zasady zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystywania zwierząt.**

Artykuł 29

Strategia hodowli zwierząt z rządu ssaków naczelnych

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby ośrodki UE prowadzące hodowlę zwierząt z rządu ssaków naczelnych lub dostarczające te zwierzęta miały ustanowioną strategię zwiększania odsetka zwierząt będących potomstwem zwierząt z rządu ssaków naczelnych, które były hodowane w niewoli. **Tam gdzie wykorzystywanie zwierząt z rządu ssaków naczelnych będzie dozwolone, Komisja i państwa członkowskie przyjmują wszelkie konieczne środki zapewniające odpowiednie warunki ich transportu.**
2. Ośrodki UE nabywające zwierzęta z rządu ssaków naczelnych dostarczają na żądanie właściwemu organowi dowód, że ośrodek, od którego nabyto zwierzęta, ma ustanowioną strategię hodowli.

Artykuł 30

Program znajdowania nowego domu

W przypadkach gdy państwa członkowskie zezwalają na znajdowanie nowego domu, jak to określono w art. 21, ośrodki hodowlane, zaopatrzeniowe i badawcze, z których przekazuje się zwierzęta, ustanawiają program znajdowania nowego domu zapewniający socjalizację zwierząt, dla których znajduje się nowy dom.

Artykuł 31

Rejestry zwierząt

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby, **o ile to możliwe**, wszystkie ośrodki hodowlane, zaopatrzeniowe i badawcze prowadziły rejestry, w których znajdują się następujące dane:
- a) liczba i gatunki **kregowych** zwierząt hodowanych, nabywanych, dostarczanych, uwalnianych lub dla których znajdowany jest nowy dom;
 - b) pochodzenie zwierząt, ze wskazaniem, czy są one hodowane do wykorzystania w procedurach;
 - c) daty nabycia, dostarczenia, uwolnienia lub znalezienia nowego domu dla zwierząt;
 - d) nazwa i adres ośrodka zaopatrzeniowego i data przybycia zwierząt;

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- e) nazwa i adres **ośrodka przyjmującego zwierzęta**;
 - f) liczba i gatunki zwierząt, które zdechły lub zostały uśmiercone metodą humanitarną w ośrodku.
2. Rejestry określone w ust. 1 są przechowywane przez co najmniej trzy lata i są przedkładane na żądanie właściwemu organowi.

Artykuł 32

Informacje na temat psów, kotów i zwierząt z rządu ssaków naczelnych

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby wszystkie ośrodki hodowlane, zaopatrzeniowe i badawcze przechowywały następujące informacje na temat każdego psa, kota i zwierzęcia z rządu ssaków naczelnych:
- a) dane identyfikacyjne;
 - b) miejsce urodzenia;
 - c) czy jest to zwierzę hodowane do wykorzystania w procedurach;
 - d) w przypadku zwierzęcia z rządu ssaków naczelnych, czy jest ono potomkiem zwierząt z rządu ssaków naczelnych, które były hodowane w niewoli.
2. Każde zwierzę z rządu ssaków naczelnych **oraz każdy pies i kot** ma indywidualne akta historii, które towarzyszą mu w trakcie całego życia. **Państwa członkowskie muszą zapewnić właściwe i spójne stosowanie niniejszej dyrektywy.**

Akta są zakładane z chwilą narodzin zwierzęcia i obejmują **wszelkie istotne** informacje reprodukcyjne, medyczne i społeczne dotyczące danego osobnika.

3. Informacje określone w ust. 1 są przechowywane przez minimum trzy lata po śmierci zwierzęcia i są przedkładane na żądanie właściwemu organowi.

Artykuł 33

Znakowanie

1. Każdy pies, kot lub zwierzę z rządu ssaków naczelnych w jakimkolwiek ośrodku hodowlanym, zaopatrzeniowym lub badawczym przed odstawieniem od matki podlega oznakowaniu w sposób możliwie mało bolesny za pomocą indywidualnego znaku identyfikacyjnego, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 2.
2. W przypadku przeniesienia psa, kota lub zwierzęcia z rządu ssaków naczelnych przed odstawieniem od matki do innego ośrodka, w sytuacji gdy z praktycznych względów nie jest możliwe oznakowanie go przed tym przeniesieniem, ośrodek przyjmujący musi prowadzić pełną dokumentację rejestru zwierzęcia, w szczególności w zakresie informacji na temat jego matki, aż do chwili, gdy zwierzę będzie mogło być oznakowane w sposób opisany powyżej.
3. W przypadku przyjmowania nieoznakowanego psa, kota lub zwierzęcia z rządu ssaków naczelnych do ośrodka po raz pierwszy zwierzę takie podlega możliwie szybkiemu oznakowaniu.
4. Na żądanie właściwego organu ośrodek informuje go o przyczynach nieoznakowania zwierzęcia.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 34

Opieka i trzymanie

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby w zakresie opieki nad zwierzętami i trzymania zwierząt:
 - a) wszystkie zwierzęta miały zapewnione schronienie, otoczenie, swobodę ruchu, pożywienie, wodę oraz opiekę, umożliwiające utrzymanie ich w zdrowiu i w stanie dobrego samopoczucia **i pozwalające im zaspokajać ich potrzeby zarówno etologiczne, jak i fizyczne;**
 - b) wszelkie ograniczenia możliwości zaspokojenia przez zwierzę potrzeb fizjologicznych i behawioralnych były minimalne;
 - c) warunki środowiskowe, w którym zwierzęta są hodowane, trzymane lub wykorzystywane, były codziennie kontrolowane;
 - d) samopoczucie i stan zdrowia zwierząt były obserwowane przez właściwą osobę **przynajmniej raz dziennie**, aby można było zapobiec bólowi lub możliwemu do uniknięcia cierpieniu, niepokojowi lub trwałemu uszkodzeniu;
 - e) poczynione zostały ustalenia zapewniające możliwie szybkie usunięcie wszelkich **możliwych do uniknięcia** wad lub cierpienia.
2. Do celów ust. 1 lit. a) i b), państwa członkowskie stosują normy opieki i trzymania określone w załączniku IV od dat przewidzianych w tym załączniku.
3. Państwa członkowskie mogą zezwolić na wyjątki od ust. 2 z **uzasadnionych** względów **naukowych, weterynaryjnych lub** związanych z dobrostanem zwierząt.
4. **W procedurach, których cel został opisany w art. 5 ust. 2 lit. c), zwierzęta należące do gatunków mających znaczenie dla rolnictwa wymienionych w załączniku V można trzymać w normalnych warunkach hodowli określonych przez obecną praktykę rolniczą państw członkowskich i stosowne regulacje.**

Sekcja 3

Kontrole

Artykuł 35

Kontrole krajowe

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby wszystkie ośrodki hodowlane, zaopatrzeniowe i badawcze były poddawane kontrolom przestrzegania przez nie niniejszej dyrektywy.
2. Kontrole krajowe są przeprowadzane przez właściwy organ **średnio raz w roku, przy czym właściwy organ dostosowuje częstotliwość kontroli w zależności od analizy ryzyka dotyczącej danego ośrodka.**

Co najmniej jedna z kontroli jest niezapowiedziana.

3. Państwa członkowskie zapewniają częstość i zakres kontroli dostosowane do liczby i gatunków zwierząt przebywających w ośrodku, do historii przestrzegania niniejszej dyrektywy przez ośrodek oraz, w przypadku ośrodków badawczych, do liczby i rodzajów projektów realizowanych w tych ośrodkach. **Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby kontrole nie stanowiły zagrożenia dla korzyści naukowej projektów i dla dobrostanu zwierząt i odbywały się w warunkach zgodnych z pozostałymi obowiązującymi przepisami.**

Wtorek, 5 maja 2009 r.

4. Dokumentacja wszystkich kontroli, **w tym dokumentacja wskazująca na jakiegokolwiek naruszenie wymogów niniejszej dyrektywy**, jest przechowywana przez **właściwe organy państw członkowskich** co najmniej pięć lat.
5. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie właściwej infrastruktury do przeprowadzania kontroli, obejmującej wystarczającą liczbę przeszkolonych kontrolerów.
6. Państwa członkowskie ustanawiają programy wspólnych kontroli przez państwa członkowskie.

Artykuł 36

Kontrole dotyczące kontroli krajowych

1. Komisja **przeprowadza** kontrole infrastruktury i działania kontroli krajowych **oraz właściwego stosowania klasyfikacji dotkliwości** w państwach członkowskich. **W tym celu Komisja ustanawia system monitorowania kontroli i egzekwowania niniejszej dyrektywy w każdym państwie członkowskim, średnio raz na trzy lata, zapewniając ujednoczone praktyki wykorzystywania zwierząt i opieki nad zwierzętami wykorzystywanymi lub mającymi być wykorzystanymi w procedurach naukowych.**
2. Państwo członkowskie, na terytorium którego jest przeprowadzana kontrola, udziela wszelkiej niezbędnej pomocy ekspertom Komisji przy wykonywaniu przez nich ich obowiązków. Komisja informuje właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego o wynikach kontroli.
3. Właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego podejmuje środki w celu uwzględnienia wyników kontroli.

Sekcja 4

Wymagania dotyczące projektów

Artykuł 37

Wydawanie pozwoleń na projekty

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby projekty **zaklasyfikowane jako „umiarkowane” lub „dotkliwe”, lub wszelkie projekty z udziałem zwierząt z rzędu ssaków naczelnych** nie były wykonywane bez uprzedniego uzyskania pozwolenia właściwego organu. **Wszelkie pozostałe projekty są z wyprzedzeniem zgłaszane właściwemu organowi po dokonaniu przeglądu etycznego przez stały organ ds. przeglądu etycznego danej instytucji.**
2. Pozwolenie jest wydawane pod warunkiem korzystnego wyniku **niezależnej** oceny etycznej **i naukowej** przeprowadzonej przez właściwy organ.

Artykuł 38

Wniosek o pozwolenie na projekt

1. **Jeżeli to konieczne**, ośrodek badawczy **lub osoba odpowiedzialna pod względem naukowym za dany projekt** składa wniosek o pozwolenie na projekt, obejmujący, co następuje:
 - a) propozycję projektu;
 - b) nietechniczne streszczenie projektu;
 - c) informacje dotyczące elementów określonych w załączniku VIII;
 - d) **uzasadniona naukowo deklaracja, zgodnie z którą projekt badawczy jest konieczny i uzasadniony etycznie, a założonego w nim celu nie można osiągnąć za pomocą innych metod lub procedur.**

Wtorek, 5 maja 2009 r.

2. Państwa członkowskie mogą odstąpić od wymogu określonego w ust. 1 lit. b) i zezwolić ośrodkowi badawczemu na złożenie uproszczonego wniosku o pozwolenie na projekt, obejmującego jedynie ocenę etyczną i elementy wymienione w art. 43 ust. 2, pod warunkiem, że w projekcie tym stosowane są jedynie procedury zaklasyfikowane jako „łagodne” oraz nie wykorzystuje się w nim zwierząt z rządu ssaków naczelnych.

Artykuł 39

Ocena etyczna

1. W ocenie etycznej sprawdza się, czy projekt spełnia następujące kryteria:
 - a) projekt jest uzasadniony naukowo, **konieczny i uzasadniony etycznie**;
 - b) cele projektu uzasadniają wykorzystanie zwierząt **i nie mogą zostać osiągnięte za pomocą innych metod lub procedur**;
 - c) projekt jest tak opracowany, aby umożliwić wykonywanie procedur **w jak najwłaściwszy dla dobrostanu zwierzęcia i jak najbardziej** przyjazny dla środowiska sposób.
2. Ocena etyczna obejmuje w szczególności:
 - a) ocenę celów projektu, przewidywanych korzyści naukowych lub jego wartości edukacyjnej;
 - b) ocenę zgodności projektu z wymogiem zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystywania zwierząt;
 - c) ocenę klasyfikacji dotkliwości procedur;
 - d) analizę stosunku szkodliwości projektu i korzyści z niego płynących, w celu oceny, czy szkody u zwierząt w aspekcie cierpienia, bólu i niepokoju, jak również szkody dla środowiska są w stosownych przypadkach **uzasadnione etycznie** oczekiwanym postępowaniem nauki, który **może** ostatecznie przynieść korzyści ludziom, zwierzętom lub środowisku;
 - e) ocenę wszelkich uzasadnień naukowych określonych w art. 6, || 8, 9, 10, 11, || 14, 16 i 18.
3. Właściwy organ przeprowadzający ocenę etyczną **sięgnie** w szczególności **po odpowiednie ekspertyzy** z następujących dziedzin:
 - a) dziedziny zastosowań naukowych, w których zwierzęta będą wykorzystywane;
 - b) projektowanie badań doświadczalnych, łącznie ze statystyką w stosownych przypadkach;
 - c) praktyka weterynaryjna w zakresie nauki o zwierzętach laboratoryjnych lub praktyka weterynaryjna dotycząca dzikich zwierząt w stosownych przypadkach;
 - d) hodowla zwierząt i opieka nad zwierzętami, w zależności od wykorzystywanego gatunku;
 - e) praktyczne zastosowanie wymagania zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystywania zwierząt;
 - f) etyka stosowana;
 - g) ochrona środowiska, w stosownych przypadkach.
4. Ocenę etyczną wykonuje się w sposób przejrzysty, poprzez włączenie do niej **niezależnej ekspertyzy przy jednoczesnej ochronie w³asności intelektualnej i informacji poufnych, a także zapewnienie bezpieczeństwa dóbr i osób**.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 40

Ocena retrospektywna

1. **Właściwy organ przeprowadzający ocenę etyczną ustala**, na podstawie analizy szkód i korzyści, określonej w art. 39 ust. 2 lit. d), czy po zakończeniu projekt powinien zostać oceniony retrospektywnie ■.

Jeśli uznaje się za właściwe przeprowadzenie oceny retrospektywnej, w ocenie etycznej określa się, w odniesieniu do danego projektu, ostateczny termin, w ramach którego należy przeprowadzić ocenę retrospektywną.

2. W ocenie retrospektywnej **stwierdza się**:

a) stopień realizacji celów projektu;

b) szkody wyrządzone zwierzętom, łącznie z liczbami i gatunkami wykorzystanych zwierząt oraz dotkliwością procedur;

c) **czy istnieją** elementy, które mogą przyczynić się do dalszego wdrażania wymogu zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystania zwierząt.

3. Wszystkie projekty z użyciem zwierząt z rzędu ssaków naczelnych są poddawane ocenie retrospektywnej.

4. ■Wszystkie projekty, w których stosowane są wyłącznie procedury zaklasyfikowane jako „**umiarkowane**” są zwolnione z wymogu poddania ocenie retrospektywnej.

Artykuł 41

Dokumentacja oceny etycznej

1. Ośrodek przechowuje dokumentację oceny etycznej przez co najmniej trzy lata od daty wygaśnięcia pozwolenia na projekt i przedkłada ją na żądanie właściwemu organowi.

2. Dokumentacja oceny etycznej tych projektów, które muszą zostać poddane ocenie retrospektywnej, jest przechowywana do chwili zakończenia oceny retrospektywnej.

Artykuł 42

Nietechniczne streszczenie projektu

1. Pod warunkiem ochrony informacji poufnych, **szczegółowych danych dotyczących ośrodka i personelu**, nietechniczne streszczenie projektu zawiera następujące dane:

a) informacje na temat celów projektu, łącznie z prawdopodobieństwem ich osiągnięcia, potencjalnymi szkodami i szczegółowymi danymi na temat liczb i typów zwierząt, które zostaną wykorzystane;

b) wykazanie, że **w miarę możliwości zasady dotyczące** zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystania zwierząt **były przestrzegane**.

2. Na podstawie wyników oceny etycznej ośrodek badawczy w nietechnicznym streszczeniu projektu określa, czy projekt ma zostać poddany ocenie retrospektywnej, a jeśli tak, to w jakim terminie.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

3. Ośrodek badawczy aktualizuje nietechniczne streszczenie projektu poprzez włączenie do niego wyników oceny retrospektywnej.
4. Państwa członkowskie podają do publicznej wiadomości **anonimowe wersje nietechnicznych streszczeń** dopuszczonych projektów, jak również wszelkie ich aktualizacje.
5. **Z zastrzeżeniem ochrony informacji poufnych i osobowych państwa członkowskie podają do publicznej wiadomości nieosobowe informacje dotyczące naruszeń przepisów niniejszej dyrektywy, prawa krajowego i pozwoleń.**

Artykuł 43

Wydawanie pozwoleń na projekty

1. Pozwolenie na projekt ogranicza się do procedur, które zostały poddane ocenie etycznej i klasyfikacji dotkliwości przyznanej tym procedurom.
2. W pozwoleniu na projekt konieczne jest wskazanie:
 - a) osób odpowiedzialnych w ośrodku za ogólne wdrażanie projektu;
 - b) ośrodków badawczych, w których projekt będzie realizowany;
 - c) w przypadku badań w terenie, ośrodka badawczego, który odpowiada za projekt;
 - d) co najmniej jednej osoby wykazującej się wiedzą na temat danego gatunku.
3. Pozwolenia na projekty są przyznawane na okres nie dłuższy niż **pięć lat**.
4. Państwa członkowskie mogą zezwalać na wydawanie pozwoleń obejmujących wiele projektów, gdy projekty te są wymagane przez **prawo lub gdy stosuje się procedury standardowe, które uzyskały już pozytywną ocenę etyczną**.
5. Ośrodki badawcze przechowują dokumentację wszystkich pozwoleń na projekty przez co najmniej trzy lata od daty wygaśnięcia pozwolenia i przedkładają tę dokumentację na żądanie właściwemu organowi.

Artykuł 44

Zmiana, przedłużenie okresu ważności i cofnięcie pozwolenia na projekt

1. Właściwy organ może wprowadzić zmiany do pozwolenia na projekt lub przedłużyć jego okres ważności na wniosek ośrodka badawczego **lub osoby kierującej danym projektem**.
2. Warunkiem wszelkich zmian lub przedłużenia okresu ważności pozwolenia na projekt jest **przeprawadzenie** kolejnej oceny etycznej.
3. **Zmiany w łagodnych i umiarkowanych procedurach, które nie zwiększają dotkliwości danej procedury, mogą być wprowadzane przez stały organ ds. przeglądu etycznego, ale muszą one zostać zakomunikowane właściwemu organowi w ciągu jednego tygodnia od ich wprowadzenia.**
4. Właściwy organ może cofnąć pozwolenie na projekt, gdy projekt nie jest prowadzony zgodnie z dotyczącym go pozwoleniem **i może prowadzić do pogorszenia standardów dobrostanu zwierząt**.
5. W przypadku cofnięcia pozwolenia na projekt nie może ono niekorzystnie wpłynąć na dobrostan zwierząt wykorzystywanych lub przeznaczonych do wykorzystania w projekcie.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

6. Państwa członkowskie określają i publikują szczegółowe warunki zmiany i przedłużenia okresu ważności pozwoleń na projekty.

Artykuł 45

Decyzje o wydaniu pozwolenia

|| Państwa członkowskie zapewniają podjęcie decyzji o wydaniu pozwolenia i jej przekazanie ośrodkowi badawczemu najpóźniej w terminie 30 dni od złożenia wniosku. W przypadku gdy państwo członkowskie nie podejmie decyzji przed upływem tego okresu, a w przedmiotowym projekcie stosowane są jedynie procedury zaklasyfikowane jako „łagodne” oraz nie wykorzystuje się zwierząt z rzędu ssaków naczelnych uznaje się, że pozwolenie zostało przyznane. We wszystkich innych przypadkach takie domniemanie nie ma zastosowania.

|

ROZDZIAŁ V

UNIKANIE POWIELANIA I METODY ALTERNATYWNE

Artykuł 46

Zbędne powielanie procedur

1. Każde państwo członkowskie akceptuje **otrzymywane od innego państwa członkowskiego** dane | uzyskiwane w wyniku stosowania procedur uznawanych przez prawodawstwo wspólnotowe **lub przeprowadzanych na jego mocy**.

||

2. **Z zastrzeżeniem ochrony informacji poufnych państwa członkowskie zapewniają wzajemne udostępnianie danych uzyskiwanych w wyniku stosowania procedur, w tym tych, które zostały przeprowadzone w Unii Europejskiej przed wejściem niniejszej dyrektywy w życie. Osoba chcąca wykorzystać dane będące w posiadaniu innej osoby w stosownych przypadkach wnosi wkład w pokrycie rzeczywistych kosztów uzyskania takich danych.**

3. **Przed zwróceniem się o wydanie pozwolenia na projekt osoba zamierzająca przeprowadzić procedurę musi podjąć wszystkie racjonalne kroki, aby ustalić, czy dane właściwe dla proponowanego przez nią projektu już istnieją, i jeśli istnieją, aby uzyskać dostęp do tych danych (w tym pokrywając część ich kosztów), a przed udzieleniem pozwolenia państwa członkowskie w podobny sposób weryfikują, czy tego typu dane istnieją.**

4. **Państwa członkowskie nie udzielają pozwolenia na procedurę, jeżeli osoba nie podjęła racjonalnych kroków zmierzających do przestrzegania ust. 3.**

5. **Jeżeli właściwe dane są racjonalnie dostępne, państwa członkowskie udzielają pozwolenia jedynie na projekt, jeżeli jest to konieczne z uwagi na ochronę zdrowia publicznego.**

Artykuł 47

Metody alternatywne

Komisja i państwa członkowskie przyczyniają się **finansowo i w inny sposób do rozwoju i, w razie potrzeby, do naukowej walidacji metod alternatywnych, mających na celu zapewnienie porównywalnego poziomu** informacji, jak ten uzyskiwany w procedurach z wykorzystaniem zwierząt, które jednak nie obejmują wykorzystywania zwierząt, obejmują wykorzystanie mniejszej liczby zwierząt lub wiążą się z mniej bolesnymi procedurami, oraz podejmują takie działania, jakie uznają za właściwe w celu zachęcania do badań w tej dziedzinie. **Należy ustanowić weterynaryjne banki biologiczne o dużym zasięgu, aby wspierać zasady zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystania zwierząt, wykorzystując nadmiar tkanek pobranych w ramach procedur klinicznych.**

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 48

Europejskie Centrum Weryfikacji Metod Alternatywnych

Zakres obowiązków Europejskiego Centrum Weryfikacji Metod Alternatywnych zostaje rozszerzony i obejmuje koordynowanie i promowanie rozwoju i wykorzystywania metod alternatywnych wobec procedur z użyciem zwierząt, w tym stosowanych i podstawowych badań biomedycznych oraz badań weterynaryjnych i badań regulacyjnych, przy pomocy następujących funkcji:

- a) koordynowanie badań mających na celu ułatwienie rozwoju metod alternatywnych wobec procedur z użyciem zwierząt, prowadzonych przez krajowe centra ds. metod alternatywnych opisanych w art. 49;
- b) prowadzenie badań mających na celu ułatwienie rozwoju metod alternatywnych wobec procedur z użyciem zwierząt;
- c) zlecanie badań w obszarach mogących dostarczyć informacji, które ułatwią zastąpienie, ograniczenie i udoskonalenie procedur z użyciem zwierząt;
- d) tworzenie i wdrażanie w konsultacji z zainteresowanymi stronami strategii mających na celu zastąpienie, ograniczenie i udoskonalenie procedur z użyciem zwierząt;
- e) udostępnienie informacji dotyczących metod alternatywnych do procedur z użyciem zwierząt poprzez regularną sprawozdawczość wobec opinii publicznej, zainteresowanych stron i władz państw członkowskich;
- f) zapewnianie baz danych mających na celu ułatwienie wymiany istotnych informacji, w tym informacji dotyczących dostępnych metod alternatywnych oraz informacji udostępnianych dobrowolnie przez badaczy, które w przeciwnym razie nie zostałyby opublikowane, ale które mogłyby zapobiec powielaniu takich badań na zwierzętach, które nie zakończyły się sukcesem;
- g) koordynowanie prac poprzedzających walidację i badań walidacyjnych prowadzonych przez krajowe centra ds. metod alternatywnych zgodnie z art. 49 niniejszej dyrektywy;
- h) prowadzenie prac poprzedzających walidację i badań walidacyjnych, w stosownych przypadkach;
- i) tworzenie i wdrażanie w konsultacji z właściwymi organami regulacyjnymi strategii mających na celu zastąpienie, ograniczenie i udoskonalenie badań na zwierzętach wykorzystywanych do celów regulacyjnych;
- j) ułatwianie zatwierdzania naukowego i akceptacji regulacyjnej w odniesieniu do metod alternatywnych wobec badań na zwierzętach wykorzystywanych do celów regulacyjnych;
- k) informowanie właściwych organów regulacyjnych o rozpoczęciu prac poprzedzających walidację i badań walidacyjnych oraz o uzyskaniu przez alternatywne metody badań zatwierdzenia naukowego i akceptacji regulacyjnej, a także udostępnianie tych informacji opinii publicznej i zainteresowanym stronom poprzez specjalne strony internetowe.

Artykuł 49

Krajowe laboratoria referencyjne ds. metod alternatywnych

1. Do ... (*) każde państwo członkowskie wyznaczy ośrodek odpowiedzialny za wspieranie opracowywania, walidacji i promowania alternatyw dla badań na zwierzętach wykorzystywanych do celów regulacyjnych, a także obiekty mające na celu opracowanie i promowanie stosowania alternatyw dla badań na zwierzętach przeprowadzanych dla innych celów, takich jak podstawowe i stosowane badania biomedyczne i weterynaryjne.

(*) Rok od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

2. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć na krajowe laboratoria referencyjne jedynie laboratoria akredytowane zgodnie z dyrektywą 2004/10/WE.
3. Krajowe laboratoria referencyjne spełniają następujące wymagania:
 - a) dysponują wystarczająco wykwalifikowanym personelem, odpowiednio przeszkolonym z zakresu metod alternatywnych i procesu walidacji oraz technik stosowanych w obszarze kompetencji danego personelu;
 - b) posiadają sprzęt i produkty niezbędne do realizacji przydzielonych im zadań;
 - c) dysponują właściwą infrastrukturą administracyjną;
 - d) zapewniają przestrzeganie zasad poufności przez ich personel.
4. Krajowe laboratoria referencyjne spełniają następujące funkcje:
 - a) współpracują z Komisją w zakresie swoich kompetencji **i wykonują zadania ukierunkowane na opracowywanie strategii mających na celu zastąpienie badań na zwierzętach;**
 - b) uczestniczą w pracach poprzedzających walidację i obejmujących walidację metod alternatywnych, **w stosownych przypadkach** koordynowanych przez Komisję;
 - c) przekazują informacje o dostępności i stosowaniu metod alternatywnych uzyskane od Komisji właściwym organom państwa członkowskiego;
 - d) zapewniają pomoc naukową i techniczną właściwym organom **i ośrodkom badawczym w danym państwie członkowskim i w różnych państwach członkowskich** w zakresie związanym z akceptacją i wdrażaniem metod alternatywnych;
 - e) zapewniają szkolenia ze stosowania metod alternatywnych osobom określonym w art. 22 ust. 1 **oraz – w razie konieczności – ośrodkom badawczym;**
 - f) **informują o postępach dotyczących metod alternatywnych oraz informują opinię publiczną o pozytywnych i negatywnych rezultatach.**
5. **Krajowe ośrodki współpracują z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, aby zrealizować cel, jakim jest zastąpienie wszystkich procedur z wykorzystaniem zwierząt.**
6. Krajowe laboratoria referencyjne deklarują wszelkie konflikty interesów dotyczące jakichkolwiek z podejmowanych przez nie zadań.
7. Każde państwo członkowskie przekazuje nazwę i adres swojego laboratorium referencyjnego Komisji. Komisja podaje do publicznej wiadomości wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych.
8. Po skonsultowaniu się z krajowymi laboratoriami referencyjnymi Komisja ustanawia priorytety dla badań walidacyjnych i przydziela laboratoriom zadania związane z wykonywaniem tych badań.

Artykuł 50

Krajowe komitety ds. dobrostanu zwierząt i etycznych

1. Każde państwo członkowskie ustanawia krajowy komitet ds. dobrostanu zwierząt i etycznych, który doradza właściwym organom i stałym organom ds. przeglądu etycznego w sprawach związanych z pozyskiwaniem, hodowlą, trzymaniem, opieką i wykorzystywaniem zwierząt w procedurach oraz zapewnia wzajemne udostępnianie najlepszych praktyk.
2. Krajowe komitety ds. dobrostanu zwierząt i etycznych wymieniają się informacjami dotyczącymi działalności stałych organów ds. przeglądu etycznego i oceny etycznej oraz wzajemnie udostępniają sobie najlepsze praktyki w obrębie Wspólnoty.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

ROZDZIAŁ VI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 51

Dostosowanie załączników do postępu technicznego

Komisja może dostosowywać załączniki II do IX do postępu technicznego i naukowego.

Środki, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 54 ust. 4.

Artykuł 52

Sprawozdawczość

1. Do ... (*) państwa członkowskie przekażą Komisji informacje dotyczące wdrażania niniejszej dyrektywy, a w szczególności jej art. 11 ust. 1, art. 27, art. 29, art. 35, art. 39, art. 40, art. 42 i art. 46, a następnie przekazują je co pięć lat.

2. Państwa członkowskie gromadzą i podają do publicznej wiadomości co roku, informacje statystyczne dotyczące wykorzystywania zwierząt w procedurach, w tym informacje o rzeczywistej dotkliwości procedur oraz o pochodzeniu i gatunkach zwierząt z rzędu ssaków naczelnych wykorzystywanych w procedurach.

Państwa członkowskie **podadzą do publicznej wiadomości i** przekażą Komisji te informacje do ... (**), a następnie przekazują je **w odstępach czasowych nieprzekraczających dwóch lat**.

3. Do ... (***) Komisja ustanowi wspólny format przekazywania informacji określonych w ust. 2 zgodnie z procedurą regulacyjną określoną w art. 54 ust. 2.

Artykuł 53

Klauzula ochronna

1. W przypadku gdy państwo członkowskie ma uzasadnione powody by sądzić, że należy podjąć działania w celu zachowania gatunku lub w związku z nieoczekiwanym wystąpieniem zagrażającego życiu lub powodującego przewlekłą niepełnosprawność stanu klinicznego u ludzi, może udzielić pozwolenia na wykorzystanie małych człekokształtnych w procedurach stosowanych w celach, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. a), ust. 3 lub 6 pod warunkiem, że celu procedury nie można osiągnąć wykorzystując zwierzęta gatunków innych niż małe człekokształtne, ani przy zastosowaniu metod alternatywnych. Odwołania do art. 5 ust. 2 lit. a) nie należy wykorzystywać w odniesieniu do zwierząt lub roślin.

2. Państwo członkowskie zawiadamia niezwłocznie Komisję i inne państwa członkowskie o tego typu przypadkach, uzasadniając swoją decyzję i przedstawiając dowody na istnienie sytuacji opisanej w ust. 1, stanowiącej podstawę dla środków tymczasowych.

3. Komisja, zgodnie z procedurą regulacyjną określoną w art. 54 ust. 2 podejmuje decyzję w terminie 60 dni od momentu otrzymania informacji od państwa członkowskiego. W decyzji tej:

a) zostanie udzielone pozwolenie na stosowanie środka tymczasowego w okresie określonym w tej decyzji; lub

b) państwo członkowskie zostanie zobowiązane do odwołania środka tymczasowego.

(*) W ciągu sześciu lat od daty transpozycji.

(**) W ciągu trzech lat od daty transpozycji.

(***) 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 54

Komitet

1. Komisja wspomagana jest przez Komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.
3. Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.
4. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1 do 4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Artykuł 55

Sprawozdanie Komisji

1. Do ... (*) a następnie co pięć lat, na podstawie informacji otrzymanych od państw członkowskich na mocy art. 52 ust. 1, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wdrażania niniejszej dyrektywy.
2. Do ... (*) a następnie co trzy lata, na podstawie informacji statystycznych otrzymanych od państw członkowskich na mocy art. 52 ust. 2, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie podsumowujące dotyczące tych informacji.

Artykuł 56

Przegląd

Komisja dokona przeglądu niniejszej dyrektywy do ... (**), biorąc pod uwagę postęp w opracowywaniu metod alternatywnych nieobejmujących wykorzystywania zwierząt, a w szczególności zwierząt z rzędu ssaków naczelnych, i w stosownych przypadkach proponuje zmiany.

Artykuł 57

Przegląd tematyczny

Komisja, co dwa lata, a po raz pierwszy ... (*), we współpracy z państwami członkowskimi i wszystkimi zainteresowanymi stronami, przeprowadza tematyczny przegląd wykorzystywania zwierząt w procedurach. W ramach tego przeglądu analizuje się wpływ osiągnięć w zakresie wiedzy technologicznej, naukowej i dotyczącej dobrostanu zwierząt, a także określa się cele w zakresie wdrażania zatwierdzonych metod zastępczych.**

W przeglądach okresowych Komisja priorytetowo traktuje ograniczanie i eliminację procedur, które powodują największy dopuszczalny ból, cierpienie, niepokój lub trwałe uszkodzenie, oraz procedur, których celem nie jest złagodzenie zagrażających życiu lub powodujących przewlekłą niepełnosprawność stanów klinicznych u ludzi, w celu wyeliminowania wszystkich procedur. Komisja uwzględnia w okresowych przeglądach zmieniającą się opinię publiczną w kwestii wykorzystywania zwierząt w procedurach.

Artykuł 58

Właściwe organy

1. Każde państwo członkowskie wyznacza jeden lub więcej właściwych organów odpowiedzialnych za wykonanie niniejszej dyrektywy.

(*) Siedem lat po dacie transpozycji.

(**) 5 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(***) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Państwa członkowskie mogą wyznaczyć do wykonania niniejszej dyrektywy organy inne niż organy władzy publicznej. Wyznaczone w ten sposób organy są uważane za organy właściwe do celów niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie poinformują Komisję o nazwach i adresach właściwych organów najpóźniej do ... (*) Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich zmianach nazw i adresów właściwych organów.

Komisja podaje do wiadomości publicznej wykaz właściwych organów.

Artykuł 59

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wprowadzenia w życie. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadomią Komisję o tych przepisach najpóźniej do ... (**) a także powiadamią Komisję niezwłocznie o wszelkich kolejnych dotyczących ich zmianach.

Artykuł 60

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia ... (**). Następnie niezwłocznie przekazują Komisji teksty tych przepisów wraz z tabelą korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia ... (****).

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty głównych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 61

Uchylenie

Dyrektywa 86/609/EWG traci moc z dniem ... (*****).

Odniesienia do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 62

Przepisy przejściowe

1. Państwa członkowskie nie stosują przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych zgodnie z art. 37 do 45 w odniesieniu do projektów, które rozpoczęto przed ... (*****) i których okres trwania nie przekracza ... (*****).

2. Projekty, które rozpoczęto przed ... (*****) i których okres trwania przekracza trzy lata po ... (*****), uzyskują pozwolenie na projekt do ... (*****).

(*) Trzy miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) Data określona w art. 60 ust. 1.

(***) 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(****) 1 stycznia następnego roku po dacie transpozycji określonej w art. 60 ust. 1.

(*****) Data określona w drugim akapicie art. 56 ust. 1.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 63

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 64

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ||.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Rzędy bezkręgowców określone w art. 2 ust. 2 lit. b)

- I
- Głownogi
 - Skorupiaki z rzędu dziesięcionogów *należące do infrarzędów Brachyura i Astacidea*

Wtorek, 5 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz zwierząt określonych w art. 11 ust. 1 akapit drugi

1. Żaba (*Xenopus laevis*, *tropicalis*), Rana (*temporaria*, *pipiens*)
2. Mysz (*Mus musculus*)
3. Szczur (*Rattus norvegicus*)
4. Świnka morska (*Cavia porcellus*)
5. Chomik syryjski (*Mesocricetus auratus*)
6. Chomik chiński (*Cricetulus griseus*)
7. Myszoskoczek mongolski (*Meriones unguiculatus*)

■

8. Pies (*Canis familiaris*)
9. Kot (*Felis catus*)
10. Wszystkie gatunki zwierząt z rzędu ssaków naczelnych

11. *Danio pręgowany (Danio danio)*

ZAŁĄCZNIK III

Wykaz zwierząt z rzędu ssaków naczelnych i daty określone w trzecim akapicie art. 11 ust. 1

Gatunek	Daty
Marmozeta (<i>Callithrix jacchus</i>)	[data wniosku określonego w drugim akapicie pierwszego ustępu artykułu o transpozycji]
Makak jawajski (<i>Macaca fascicularis</i>)	[10 lat po transpozycji dyrektywy]
Rezus (<i>Macaca mulatta</i>)	[10 lat po transpozycji dyrektywy]
Inne gatunki zwierząt z rzędu ssaków naczelnych	[10 lat po transpozycji dyrektywy]

Wtorek, 5 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK IV

Standardy opieki i trzymania określone w art. 34

SEKCJA A: SEKCJA OGÓLNA

Opieka i warunki trzymania są dostosowane do celu naukowego

1. OBIEKTYFIZYCZNE

Warunki trzymania są dostosowane do celu naukowego.

1.1. Funkcjonalność i rozkład ogólny

- a) Wszystkie obiekty są zaprojektowane w taki sposób, aby zapewnić otoczenie uwzględniające potrzeby fizjologiczne i etologiczne trzymanych w nich gatunków. Obiekty są również zaprojektowane i zarządzane w sposób uniemożliwiający dostęp osób trzecich oraz wtargnięcie lub ucieczkę zwierząt.
- b) Ośrodki prowadzą program konserwacji obiektów w celu zapobiegania i usuwania wszelkich usterek budynków lub sprzętu.

1.2. Pomieszczenia użytkowe

- a) Ośrodki posiadają regularny i skuteczny program czyszczenia pomieszczeń oraz zachowania odpowiednich norm sanitarnych.
- b) W przypadkach gdy zwierzęta znajdują się na wolnym wybiegu, powierzchnie ścian i podłóg obiektu są wykonane z materiałów odpornych na ciężkie uszkodzenia mechaniczne powodowane przez zwierzęta oraz procesy czyszczenia. Nie stosuje się materiałów szkodliwych dla zdrowia zwierząt, oraz takich z którymi kontakt może spowodować zranienie się zwierząt. Zapewnia się dodatkową ochronę wyposażenia i urządzeń, uniemożliwiającą ich uszkodzenie przez zwierzęta oraz zapobiegającą zranieniu się zwierząt.
- c) Gatunków niedobraných, na przykład drapieżników i ich ofiar, lub zwierząt wymagających różnych warunków bytowania, nie należy trzymać w tym samym pomieszczeniu ani też, w przypadku drapieżników i ich ofiar, w obrębie kontaktu wzrokowego, zapachowego lub głosowego.

1.3. Pomieszczenia do prowadzenia ogólnych i specjalistycznych procedur badawczych

- a) Wszystkie ośrodki są wyposażone w obiekty laboratoryjne do wykonywania prostych testów diagnostycznych, sekcji zwłok i/lub do pobierania próbek poddawanych następnie bardziej szczegółowym procedurom laboratoryjnym w innym miejscu.
- b) Udostępnione są pomieszczenia umożliwiające odizolowanie nowo pozyskanych zwierząt do momentu potwierdzenia ich stanu zdrowotnego oraz dokonanie oceny i zminimalizowanie potencjalnych zagrożeń zdrowotnych dla pozostałych zwierząt.
- c) Istnieją pomieszczenia do oddzielnego trzymania zwierząt chorych lub rannych.

1.4. Pomieszczenia techniczne

- a) Pomieszczenia magazynowe są zaprojektowane, użytkowane i utrzymywane w sposób gwarantujący odpowiednią jakość pożywienia i ściółki. Pomieszczenia takie są skutecznie zabezpieczone przez dostępem szkodników i owadów. Inne materiały, które mogą być skażone lub niebezpieczne dla zwierząt lub personelu, są przechowywane oddzielnie.
- b) Obszary służące do czyszczenia i mycia mają rozmiary umożliwiające instalację sprzętu koniecznego do odkażania i czyszczenia używanego wyposażenia. Proces czyszczenia jest zorganizowany w sposób umożliwiający oddzielenie wyposażenia czystego od zabrudzonego, w celu zapobieżenia skażeniu wyposażenia świeżo oczyszczonego.
- c) Ośrodki zapewniają odpowiednie warunki sanitarne w zakresie składowania i utylizacji zwłok i odpadów zwierzęcych. Ośrodek posiada właściwe środki obsługi, przechowywania i usuwania odpadów toksycznych, radioaktywnych lub skażonych.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

2. WARUNKI BYTOWANIA I ICH KONTROLA

2.1. Wentylacja

- a) Zapewnia się należyłą wentylację pomieszczeń użytkowych i pomieszczeń dla zwierząt, gwarantującą zaspokojenie potrzeb przebywających w nich gatunków.
- b) Powietrze w pomieszczeniach jest często wymieniane.
- c) System wentylacyjny jest zaprojektowany w sposób pozwalający na uniknięcie szkodliwych przeciągów i narażenia zwierząt na hałas.
- d) Palenie w pomieszczeniach, w których przebywają zwierzęta, jest zabronione.

2.2. Temperatura

- a) Temperatura w pomieszczeniach użytkowych jest odpowiednia dla przebywających w nich gatunków. Temperatura w pomieszczeniach użytkowych jest codziennie mierzona i dokumentowana.
- b) Zwierzęta nie są zmuszone do przebywania wyłącznie na zewnątrz budynków w warunkach klimatycznych, które mogą powodować u nich niepokój.

2.3. Wilgotność

Poziomy wilgotności w pomieszczeniach użytkowych są odpowiednie dla przebywających w nich gatunków.

2.4. Oświetlenie

- a) W przypadku gdy dostęp światła naturalnego nie zapewnia właściwego cyklu dzień/noc, zapewnia się kontrolowane oświetlenie w celu zaspokojenia biologicznych potrzeb zwierząt i zagwarantowania odpowiednich warunków pracy personelowi.
- b) Oświetlenie zaspokaja potrzeby związane z wykonywaniem czynności hodowlanych i kontroli zwierząt.
- c) Zapewnia się regularne cykle i intensywność oświetlenia odpowiednie dla danego gatunku.
- d) W przypadku trzymania zwierząt albinosów oświetlenie jest odpowiednio dostosowane, z uwzględnieniem ich wrażliwości na światło.

2.5. Hałas

- a) Poziomy hałasu w zakresie słyszalności zwierząt, w tym ultradźwięki, są zminimalizowane, w szczególności w okresach odpoczynku zwierząt.
- b) Ośrodki mają systemy alarmowe, których dźwięki pozostają poza zakresem słyszalności zwierząt, o ile warunek ten nie ma wpływu na ich słyszalność dla ludzi.
- c) Pomieszczenia użytkowe są wyposażone w izolację akustyczną i materiały dźwiękochłonne.

2.6. Systemy alarmowe

- a) Ośrodki uzależnione od wyposażenia elektrycznego lub mechanicznego zapewniającego kontrolę warunków otoczenia i ochronę przed zagrożeniami, są wyposażone w systemy awaryjne pozwalające na utrzymanie niezbędnego poziomu obsługi i oświetlenia obiektu w sytuacjach awaryjnych oraz zapewniające ciągłość działania systemów alarmowych;
- b) Systemy grzewcze i wentylacyjne są wyposażane w urządzenia monitorujące i alarmowe;
- c) W odpowiednio wyeksponowanych miejscach umieszczone są wyraźne instrukcje postępowania w sytuacjach awaryjnych.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

3. OPIEKA

Opieka jest dostosowana do celu naukowego.

3.1. Stan zdrowotny

- a) Ośrodki mają ustanowioną strategię zapewniającą utrzymanie odpowiedniego stanu zdrowotnego zwierząt, gwarantującą spełnienie warunków dobrostanu zwierząt i wymogów naukowych. Strategia taka obejmuje program monitorowania zagrożeń mikrobiologicznych, plany działania w sytuacjach pogorszenia się stanu zdrowotnego zwierząt oraz określa parametry zdrowotne i procedury wprowadzania nowych zwierząt do obiektu.
- b) Kontrole zwierząt są przeprowadzane co najmniej raz dziennie przez osobę odpowiedzialną w ośrodku za dobrostan i opiekę nad zwierzętami. Kontrole obejmują monitorowanie zdrowia zwierząt i zapewniają identyfikację wszystkich chorych lub rannych zwierząt oraz podjęcie odpowiednich działań.

3.2. Pozyskiwanie zwierząt dzikich

- a) W koniecznych przypadkach pozyskiwanie zwierząt dzikich może być prowadzone wyłącznie metodami humanitarnymi, przez odpowiednio wykwalifikowane osoby. Należy zminimalizować wpływ procedur pozyskiwania zwierząt dzikich na otaczającą przyrodę i siedliska zwierząt.
- b) Wszystkie zwierzęta, u których w trakcie pozyskiwania lub po jego zakończeniu stwierdzono zranienie lub zły stan zdrowotny, są możliwie szybko poddawane badaniu przez właściwą osobę, a następnie odpowiednim procedurą minimalizującym cierpienie zwierząt, z uznaniem za podstawowy priorytet przywrócenia zwierzęcia do zdrowia.
- c) W miejscu pozyskiwania zwierząt zapewniona jest dostępność odpowiednich dla danego gatunku kontenerów transportowych i środków transportu, w razie gdyby zaszła konieczność przewiezienia zwierzęcia na badanie lub leczenie.
- d) Stosuje się specjalne środki w zakresie aklimatyzacji, kwarantanny, trzymania, hodowli pozyskanych dzikich zwierząt oraz opieki nad nimi.

3.3. Trzymanie zwierząt i urozmaicenie warunków bytowania

a) Trzymanie zwierząt

Zwierzęta, z wyjątkiem tych o naturze samotniczej, są trzymane w stałych grupach społecznych złożonych z dobranych osobników. W przypadkach gdy trzymanie pojedynczo jest dozwolone ze względu na wyjątkowe uzasadnienie naukowe i/lub dotyczące dobrostanu poparte korzystną oceną etyczną, okres takiego trzymania jest ograniczony do niezbędnego minimum a jednocześnie zapewnia się zwierzęciu kontakt wzrokowy, głosowy, zapachowy i/lub dotykowy z innymi zwierzętami. Wprowadzanie lub ponowne wprowadzanie zwierząt do ustalonych grup społecznych jest starannie monitorowane w celu uniknięcia problemów związanych z niedobraniami zwierząt i zaburzeniem relacji społecznych w grupie.

b) Urozmaicenie warunków bytowania

Wszystkim zwierzętom zapewnia się odpowiednią przestrzeń życiową o wystarczającym poziomie zróżnicowania umożliwiającej im swobodną manifestację szerokiego wachlarza naturalnych zachowań. Zapewnia się im w odpowiednim stopniu możliwość kontrolowania i wyboru warunków bytowania w celu zapobieżenia zachowaniom spowodowanym stresem. Ośrodki mają ustanowione właściwe techniki urozmaicania warunków otoczenia, rozszerzające zakres czynności, które mogą wykonywać zwierzęta, oraz takich, które pozwalają im na radzenie sobie ze stresem, m.in. w odniesieniu do wysiłku fizycznego, poszukiwania pożywienia oraz czynności manipulacyjnych i poznawczych, stosownie do określonego gatunku. Urozmaicenie warunków bytowania w pomieszczeniach dla zwierząt odpowiada potrzebom specyficznym dla danego gatunku oraz potrzebom poszczególnych zwierząt. Strategie urozmaicania warunków bytowania zwierząt w ośrodkach podlegają regularnym przeglądom i aktualizacjom.

c) Pomieszczenia dla zwierząt

Pomieszczenia dla zwierząt nie mogą być wykonane z materiałów szkodliwych dla zdrowia zwierząt. Powinny być one zaprojektowane i skonstruowane w sposób zapobiegający możliwości okaleczenia zwierząt. Oprócz pomieszczeń jednorazowego użytku pozostałe pomieszczenia wykonane są z materiałów odpornych na techniki czyszczenia i odkażania. Konstrukcja podłóg w pomieszczeniach dla zwierząt jest odpowiednia dla danego gatunku i wieku zwierząt oraz pozwala na łatwe usuwanie odchodów.

3.4. Karmienie

- a) Forma, zawartość i sposób podawania pożywienia odpowiadają potrzebom żywieniowym i behawioralnym zwierzęcia.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- b) Pożywienie dla zwierząt musi być smaczne i nieskażone. Przy doborze surowców, produkcji, przygotowywaniu i podawaniu pożywienia ośrodki stosują niezbędne środki w celu zminimalizowania skażenia chemicznego, fizycznego i mikrobiologicznego.
- c) Pakowanie, transport i przechowywanie powinny być również przeprowadzone w sposób zapobiegający skażeniu, zepsuciu lub uszkodzeniu pożywienia. Wszystkie żłoby, koryta lub inne urządzenia do karmienia zwierząt powinny być regularnie czyszczone, a w razie konieczności sterylizowane.
- d) Każde zwierzę ma swobodny dostęp do pożywienia oraz odpowiednią przestrzeń ograniczającą rywalizację o pożywienie.

3.5. Woda

- a) Każde zwierzę ma ciągły dostęp do nieskażonej wody.
- b) W przypadku stosowania systemów poidel automatycznych konieczna jest regularna kontrola ich sprawności oraz serwis i mycie w celu uniknięcia wypadków. W przypadku stosowania klatek z podłogami pełnymi należy zapewnić odpowiednie środki ostrożności w celu zminimalizowania zagrożenia zalaniem ich wodą.
- c) Ustanawia się przepisy w sprawie dostosowania zaopatrzenia w wodę do akwariów i zbiorników do potrzeb i granic tolerancji poszczególnych gatunków ryb, płazów i gadów.

3.6. Podłogi, podłoża, ściółka i materiały do budowy gniazd

- a) Bezwzględnie zapewnia się materiały ściółkowe lub stanowiska legowiskowe odpowiednie dla gatunku, łącznie z materiałami do budowy gniazd lub stanowiskami rozrodczymi dla zwierząt hodowlanych.
- b) W pomieszczeniach dla zwierząt podłoga stanowi pewne oparcie i wygodne podłoże dla wszystkich zwierząt. Wszystkie obszary legowiskowe są czyste i suche.

3.7. Postępowanie ze zwierzętami

Ośrodki ustanawiają programy szkoleniowe służące zapewnieniu współdziałania zwierząt w trakcie procedur. Programy szkoleń są odpowiednie dla danych gatunków i ich pochodzenia, procedur i długości projektu. Za priorytet uznaje się kontakty społeczne z ludźmi i dostosowuje się je do danych gatunków i ich pochodzenia, procedur i okresu wykonywania projektu.

SEKCJA B: SEKCJA SZCZEGÓŁOWA POŚWIĘCONA INDYWIDUALNYM GATUNKOM

1. Myszy, szczury, myszokoczeki, chomiki i świnki morskie

W poniższej i kolejnych tabelach dotyczących myszy, szczurów, myszokoczeków, chomików i świnek morskich „wysokość pomieszczenia” oznacza odległość w pionie pomiędzy podłogą a pokrywą górną pomieszczenia, przy czym wysokość ta dotyczy ponad 50 % minimalnej powierzchni podłogi pomieszczenia przed wprowadzeniem urządzeń urozmaiaczących warunki bytowania.

W procesie projektowania pomieszczenia uwzględnia się możliwy wzrost masy ciała zwierząt w celu zapewnienia im odpowiedniej przestrzeni życiowej (tak jak podano w tabelach A.1 do A.5) w całym okresie badania.

Tabela 1.1. Myszy

	Masa ciała (g)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (cm ²)	Powierzchnia podłogi na jedno zwierzę (cm ²)	Minimalna wysokość pomieszczenia (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
W utrzymywaniu i podczas procedur	do 20	330	60	12	[styczeń 2012 r.]
	ponad 20 do 25	330	70	12	
	ponad 25 do 30	330	80	12	
	ponad 30	330	100	12	

Wtorek, 5 maja 2009 r.

	Masa ciała (g)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (cm ²)	Powierzchnia podłogi na jedno zwierzę (cm ²)	Minimalna wysokość pomieszczenia (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
Hodowla		330 Dla pary monogamicznej (hodowla niekrewniacza/w pokrewieństwie) lub trio (hodowla w pokrewieństwie). Każdej dodatkowej samicy z młodymi należy zapewnić dodatkowo 180 cm ² .		12	
Zagęszczenie w pomieszczeniach hodowlanych (*) Wymiary pomieszczenia 950 cm ²	poniżej 20	950	40	12	
Wymiary pomieszczenia 1 500 cm ²	poniżej 20	1 500	30	12	

(*) Młode myszy po odsadzeniu od matek można trzymać w takich większych zagęszczeniach przez krótki okres po odstawieniu do momentu rozdzielania, pod warunkiem że zwierzęta trzymane są w większych pomieszczeniach z odpowiednim urozmaiceniem. Powyższe warunki trzymania zwierząt nie mogą skutkować naruszeniem dobrostanu zwierząt, takim jak: podwyższony poziom agresji, zachorowalności lub śmiertelności zwierząt, wykształcenie stereotypii i innych zaburzeń behawioralnych, utrata masy ciała lub inne reakcje fizjologiczne lub behawioralne na stres.

Tabela 1.2. Szczury

	Masa ciała (g)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (cm ²)	Powierzchnia podłogi na jedno zwierzę (cm ²)	Minimalna wysokość pomieszczenia (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
W utrzymywaniu i podczas procedur (*)	do 200	800	200	18	[styczeń 2012 r.]
	ponad 200 do 300	800	250	18	
	ponad 300 do 400	800	350	18	
	ponad 400 do 600	800	450	18	
	ponad 600	1 500	600	18	
Hodowla		800 Matka z młodymi. Każdemu dodatkowemu dorosłemu osobnikowi wprowadzonemu na stałe do pomieszczenia należy zapewnić dodatkowo 400 cm ²		18	
Zagęszczenie w pomieszczeniach hodowlanych (**) Wymiary pomieszczenia 1 500 cm ²	do 50	1 500	100	18	
	ponad 50 do 100	1 500	125	18	
	ponad 100 do 150	1 500	150	18	
	ponad 150 do 200	1 500	175	18	
Zagęszczenie w pomieszczeniach hodowlanych (**) Wymiary pomieszczenia 2 500 cm ²	do 100	2 500	100	18	
	ponad 100 do 150	2 500	125	18	
	ponad 150 do 200	2 500	150	18	

(*) W badaniach obejmujących cały okres życia zwierząt zapewnia się im pomieszczenia o odpowiednich wymiarach umożliwiających trzymanie ich w grupach społecznych. W przypadkach gdy dostępna przestrzeń na jedno zwierzę jest ograniczona w stosunku do wartości podanych powyżej, priorytetem jest utrzymanie stabilnych struktur społecznych wśród zwierząt.

(**) Młode szczury po odsadzeniu od matek można trzymać w takich zagęszczeniach przez krótki okres po odstawieniu do momentu rozdzielania, pod warunkiem że zwierzęta trzymane są w większych pomieszczeniach z odpowiednim urozmaiceniem. Powyższe warunki trzymania zwierząt nie mogą skutkować naruszeniem dobrostanu zwierząt, takim jak: podwyższony poziom agresji, zachorowalności lub śmiertelności zwierząt, wykształcenie stereotypii i innych zaburzeń behawioralnych, utrata masy ciała lub inne reakcje fizjologiczne lub behawioralne na stres.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 1.3. Myszokoczki

	Masa ciała (g)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (cm ²)	Powierzchnia podłogi na jedno zwierzę (cm ²)	Minimalna wysokość pomieszczenia (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
W utrzymywaniu i podczas procedur	do 40	1 200	150	18	[styczeń 2012 r.]
	ponad 40	1 200	250	18	
Hodowla		1 200 Para monogamiczna lub trio z młodymi		18	

Tabela 1.4. Chomiki

	Masa ciała (g)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (cm ²)	Powierzchnia podłogi na jedno zwierzę (cm ²)	Minimalna wysokość pomieszczenia (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
W utrzymywaniu i podczas procedur	do 60	800	150	14	[styczeń 2012 r.]
	ponad 60 do 100	800	200	14	
	ponad 100	800	250	14	
Hodowla		800 Matka lub para monogamiczna z młodymi		14	
Zagęszczenie w pomieszczeniach hodowlanych (*)	poniżej 60	1 500	100	14	

(*) Młode chomiki po odsadzeniu od matek można trzymać w takich zagęszczeniach przez krótki okres po odstawieniu do momentu rozdzielania, pod warunkiem że zwierzęta trzymane są w większych pomieszczeniach z odpowiednim urozmaiceniem. Powyższe warunki trzymania zwierząt nie mogą skutkować naruszeniem dobrostanu zwierząt, takim jak: podwyższony poziom agresji, zachorowalności lub śmiertelności zwierząt, wykształcenie stereotypii i innych zaburzeń behawioralnych, utrata masy ciała lub inne reakcje fizjologiczne lub behawioralne na stres.

Tabela 1.5. Świnki morskie

	Masa ciała (g)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (cm ²)	Powierzchnia podłogi na jedno zwierzę (cm ²)	Minimalna wysokość pomieszczenia (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
W utrzymywaniu i podczas procedur	do 200	1 800	200	23	[styczeń 2012 r.]
	ponad 200 do 300	1 800	350	23	
	ponad 300 do 450	1 800	500	23	
	ponad 450 do 700	2 500	700	23	
	ponad 700	2 500	900	23	

Wtorek, 5 maja 2009 r.

	Masa ciała (g)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (cm ²)	Powierzchnia podłogi na jedno zwierzę (cm ²)	Minimalna wysokość pomieszczenia (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
Hodowla		2 500 Para z młodymi. Każdej dodatkowej samicy hodowlanej należy zapewnić dodatkowo 1 000 cm ²		23	

2. Króliki

W obrębie pomieszczenia zapewnia się odpowiednią półkę znajdującą się powyżej powierzchni podłogi. Zwierzę powinno móc wygodnie położyć się, usiąść lub przemieszczać się pod taką półką, która jednak nie powinna obejmować więcej niż 40 % powierzchni podłogi. W przypadku gdy z wyjątkowych przyczyn naukowych lub weterynaryjnych nie można zastosować półki, należy zwiększyć rozmiar pomieszczenia o 33 % dla pojedynczego królika i o 60 % dla pary. W przypadku gdy półkę zapewnia się królikom w wieku poniżej 10 tygodni, jej wielkość wynosi co najmniej 55×25 cm, a wysokość ponad podłogą jest taka, aby zwierzęta mogły z niej korzystać.

Tabela 2.1. Króliki w wieku ponad 10 tygodni

Wartości podane w tabeli 2.1 stosują się do klatek i kojców. Dodatkowa powierzchnia podłogi na każdego królika wynosi minimum 3 000 cm² dla trzeciego, czwartego, piątego i szóstego królika, natomiast każdy kolejny królik wymaga zwiększenia powierzchni o dodatkowe 2 500 cm².

Końcowa masa ciała (kg)	Minimalna powierzchnia podłogi na jedno lub dwa harmonijnie dobrane zwierzęta (cm ²)	Minimalna wysokość (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
poniżej 3	3 500	45	[styczeń 2012 r.]
od 3 do 5	4 200	45	
ponad 5	5 400	60	

Tabela 2.2. Króliczki z młodymi

Masa ciała króliczki (kg)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (cm ²)	Dodatkowa powierzchnia na skrzynki do budowy gniazda (cm ²)	Minimalna wysokość (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
poniżej 3	3 500	1 000	45	[styczeń 2012 r.,]
od 3 do 5	4 200	1 200	45	
ponad 5	5 400	1 400	60	

Tabela 2.3. Króliki w wieku poniżej 10 tygodni

Wartości podane w tabeli 2.3 stosują się do klatek i kojców.

Wiek	Minimalny rozmiar pomieszczenia (cm ²)	Minimalna powierzchnia podłogi na jedno zwierzę (cm ²)	Minimalna wysokość (cm)
Od odstawienia do 7 tygodnia życia	4 000	800	40
Od 7 do 10 tygodnia życia	4 000	1 200	40

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 2.4. Króliki: optymalne wymiary półek w pomieszczeniach o wymiarach określonych w tabeli 2.1.

Wiek w tygodniach	Końcowa masa ciała (kg)	Wymiar optymalny (cm × cm)	Optymalna wysokość od podłogi pomieszczenia (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
ponad 10	poniżej 3	55 × 25	25	[styczeń 2012 r.]
	od 3 do 5	55 × 30	25	
	ponad 5	60 × 35	30	

3. Koty

Tabela 3.1. Koty

Minimalna przestrzeń, w której można trzymać kocicę z młodymi, jest równa przestrzeni dla pojedynczego kota, jednak konieczne jest jej stopniowe zwiększanie, tak aby do czwartego miesiąca życia kocicę zostały przeniesione do pomieszczeń zgodnych z parametrami przestrzeni dla osobników dorosłych.

Obszary karmienia i obszary, w których umieszczane są kuwety, są oddalone od siebie o co najmniej 0,5 m; obszarów tych nie zamienia się względem siebie.

	Podłoga (*) (m ²)	Półki (m ²)	Wysokość (m)	Data określona w art. 34 ust. 2
Wartość minimalna dla jednego dorosłego osobnika	1,5	0,5	2	[styczeń 2017 r.]
Wartość dodatkowa dla każdego dodatkowego osobnika	0,75	0,25	–	

(*) Uwaga: * Powierzchnia podłogi bez powierzchni półek.

4. Psy

Powierzchnia pomieszczenia wewnętrznego stanowi co najmniej 50 % minimalnej przestrzeni dostępnej dla psów, tak jak podano w tabeli 4.1.

Wymiary dostępnej przestrzeni podano w oparciu o wymogi dla psów rasy beagle, należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że rasy olbrzymie, takie jak bernardyny lub wilczarze irlandzkie, mogą wymagać przestrzeni o wymiarach znacznie przekraczających wartości podane w tabeli 4.1. Decyzje dotyczące określenia rozmiarów przestrzeni dla ras innych niż laboratoryjne beagle należy skonsultować z personelem weterynaryjnym.

Tabela 4.1. Psy

Możliwe jest ograniczenie przestrzeni dostępnej dla każdego psa utrzymanego w parach lub w grupie do połowy łącznej dostępnej przestrzeni (2 m² dla psa o masie ciała poniżej 20 kg, 4 m² dla psa o masie ciała ponad 20 kg) w trakcie procedur określonych w niniejszej dyrektywie, o ile takie oddzielenie jest konieczne ze względów naukowych.

Karmiącej suce z młodymi zapewnia się przestrzeń identyczną, jak pojedynczej suce o takiej samej masie ciała. Kojec hodowlany projektuje się w sposób umożliwiający suce odejście od szczeniąt do oddzielonej konstrukcji lub pod uniesioną półkę.

Masa ciała (kg)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Minimalna powierzchnia podłogi na jedno lub dwa zwierzęta (m ²)	Wartość dodatkowa dla każdego dodatkowego osobnika, minimalnie (m ²)	Minimalna wysokość (m)	Data określona w art. 34 ust. 2
do 20	4	4	2	2	[styczeń 2017 r.]
ponad 20	8	8	4	2	

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 4.2. Psy – szczenięta odstawione od matki

Masa ciała psa (kg)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Minimalna powierzchnia podłogi/zwierzę (m ²)	Minimalna wysokość (m)	Data określona w art. 34 ust. 2
do 5	4	0,5	2	[styczeń 2017 r.]
ponad 5 do 10	4	1,0	2	
ponad 10 do 15	4	1,5	2	
ponad 15 do 20	4	2	2	
ponad 20	8	4	2	

5. Fretki

Tabela 5. Fretki

	Minimalny rozmiar pomieszczenia (cm ²)	Minimalna powierzchnia podłogi na jedno zwierzę (cm ²)	Minimalna wysokość (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
Zwierzęta do 600g	4 500	1 500	50	[styczeń 2012 r.]
Zwierzęta ponad 600g	4 500	3 000	50	
Dorosłe samce	6 000	6 000	50	
Samica z młodymi	5 400	5 400	50	

6. Zwierzęta z rzędu ssaków naczelnych

Tabela 6.1. Marmozety i tamaryny

	Minimalna powierzchnia podłogi pomieszczenia dla 1 (*) lub 2 zwierząt z młodymi do 5 miesiąca życia (m ²)	Minimalna dodatkowa kubatura na każde dodatkowe zwierzę powyżej 5 miesiąca życia (m ³)	Minimalna wysokość pomieszczenia (m) (**)	Data określona w art. 34 ust. 2
Marmozety	0,5	0,2	1,5	[styczeń 2017 r.]
Tamaryny	1,5	0,2	1,5	

(*) Zwierzęta są trzymane w odosobnieniu wyłącznie w wyjątkowych przypadkach.

(**) Górna pokrywa pomieszczenia znajduje się na wysokości co najmniej 1,8 m od poziomu podłogi.

Tabela 6.2. Małpy płaksowate

Minimalna powierzchnia podłogi na 1 (*) lub 2 zwierzęta (m ²)	Minimalna dodatkowa kubatura na każde dodatkowe zwierzę powyżej 6 miesiąca życia (m ³)	Minimalna wysokość pomieszczenia (m)	Data określona w art. 34 ust. 2
2,0	0,5	1,8	[styczeń 2017 r.]

(*) Zwierzęta są trzymane w odosobnieniu wyłącznie w wyjątkowych przypadkach.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 6.3. Makaki i koczkodany (*)

	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Minimalna kubatura pomieszczenia (m ³)	Minimalna kubatura na jedno zwierzę (m ³)	Minimalna wysokość pomieszczenia (m)	Data określona w art. 34 ust. 2
Zwierzęta w wieku poniżej 3 lat (**)	2,0	3,6	1,0	1,8	[styczeń 2017 r.]
Zwierzęta w wieku ponad 3 lat (***)	2,0	3,6	1,8	1,8	
Zwierzęta trzymane do celów hodowlanych (****)			3,5	2,0	

(*) Zwierzęta są trzymane w odosobnieniu wyłącznie w wyjątkowych przypadkach.

(**) W pomieszczeniu o wymiarach minimalnych może przebywać do trzech zwierząt.

(***) W pomieszczeniu o wymiarach minimalnych może przebywać do dwóch zwierząt.

(****) W koloniach hodowlanych nie jest wymagana dodatkowa przestrzeń/kubatura dla młodych zwierząt do 2 roku życia przebywających z matkami.

Tabela 6.4. Pawiany (*)

	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Minimalna kubatura pomieszczenia (m ³)	Minimalna kubatura na jedno zwierzę (m ³)	Minimalna wysokość pomieszczenia (m)	Data określona w art. 34 ust. 2
Zwierzęta (**) w wieku poniżej 4 lat	4,0	7,2	3,0	1,8	[styczeń 2017 r.]
Zwierzęta (**) w wieku ponad 4 lat	7,0	12,6	6,0	1,8	
Zwierzęta trzymane do celów hodowlanych (***)			12,0	2,0	

(*) Zwierzęta są trzymane w odosobnieniu wyłącznie w wyjątkowych przypadkach.

(**) W pomieszczeniu o wymiarach minimalnych może przebywać do 2 zwierząt.

(***) W koloniach hodowlanych nie jest wymagana dodatkowa przestrzeń/kubatura dla młodych zwierząt do 2 roku życia przebywających z matkami.

7. Zwierzęta gospodarskie

Tabela 7.1. Bydło

Masa ciała (kg)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Minimalna powierzchnia podłogi/zwierzę (m ² /zwierzę)	Powierzchnia karmnika do żywienia nieograniczonego bydła nierogatego (m/zwierzę)	Powierzchnia karmnika do żywienia ograniczonego bydła nierogatego (m/zwierzę)	Data określona w art. 34 ust. 2
do 100	2,50	2,30	0,10	0,30	[styczeń 2017 r.]
ponad 100 do 200	4,25	3,40	0,15	0,50	
ponad 200 do 400	6,00	4,80	0,18	0,60	
ponad 400 do 600	9,00	7,50	0,21	0,70	
ponad 600 do 800	11,00	8,75	0,24	0,80	
ponad 800	16,00	10,00	0,30	1,00	

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 7.2. Owce i kozy

Masa ciała (kg)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Minimalna powierzchnia podłogi/zwierzę (m ² /zwierzę)	Minimalna wysokość przegrody (m)	Wymiary karmnika do żywienia nieograniczonego (m/zwierzę)	Wymiary karmnika do żywienia ograniczonego (m/zwierzę)	Data określona w art. 34 ust. 2
poniżej 20	1,0	0,7	1,0	0,10	0,25	[styczeń 2017 r.]
ponad 20 do 35	1,5	1,0	1,2	0,10	0,30	
ponad 35 do 60	2,0	1,5	1,2	0,12	0,40	
ponad 60	3,0	1,8	1,5	0,12	0,50	

Tabela 7.3. Świnie i świnki miniaturowe

Waga żywca (kg)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (*) (m ²)	Minimalna powierzchnia podłogi na jedno zwierzę (m ² /zwierzę)	Minimalna powierzchnia legowiskowa na jedno zwierzę (w neutralnych warunkach termicznych) (m ² /zwierzę)	Data określona w art. 34 ust. 2
Do 5	2,0	0,20	0,10	[styczeń 2017 r.]
ponad 5 do 10	2,0	0,25	0,11	
ponad 10 do 20	2,0	0,35	0,18	
ponad 20 do 30	2,0	0,50	0,24	
ponad 30 do 50	2,0	0,70	0,33	
ponad 50 do 70	3,0	0,80	0,41	
ponad 70 do 100	3,0	1,00	0,53	
ponad 100 do 150	4,0	1,35	0,70	
ponad 150	5,0	2,50	0,95	
Dorośle (zwyczajowo) knury	7,5		1,30	

(*) Świnie mogą być trzymane w mniejszych pomieszczeniach przez krótszy okres, na przykład przez wprowadzenie przegród w pomieszczeniu głównym, z uzasadnionych przyczyn natury weterynaryjnej lub doświadczalnej, na przykład jeśli wymagana jest indywidualna kontrola ilości przyjmowanej paszy.

Tabela 7.4. Koniowate

Najkrótszy bok pomieszczenia powinien mieć co najmniej 1,5 x wysokość zwierzęcia w kłębie. Wysokość pomieszczeń wewnętrznych powinna umożliwiać zwierzętom wyprostowanie się w pełnej wysokości.

Wysokość w kłębie (m)	Minimalna powierzchnia podłogi/zwierzę (m ² /zwierzę)			Minimalna wysokość pomieszczenia (m)	Data określona w art. 34 ust. 2
	Dla każdego zwierzęcia trzymanego w odosobnieniu lub w grupie do 3 sztuk	Dla każdego zwierzęcia trzymanego w grupie 4 lub więcej sztuk	Stanowisko porodowe/klacz ze źrebkiem		
1,00 do 1,40	9,0	6,0	16	3,00	[styczeń 2017 r.]
ponad 1,40 do 1,60	12,0	9,0	20	3,00	
ponad 1,60	16,0	(2 × WK) ² (*)	20	3,00	

(*) W celu zapewnienia odpowiedniej przestrzeni wymiary powierzchni dla każdego osobnika są obliczone na podstawie wysokości w kłębie (WK).

Wtorek, 5 maja 2009 r.

8. Ptaki

Tabela 8.1. Ptactwo domowe

W przypadku gdy ze względów naukowych niemożliwe jest zapewnienie minimalnych wymaganych wymiarów pomieszczenia, długość okresu takiego ograniczenia wolności powinna być uzasadniona przez badacza w uzgodnieniu z personelem weterynaryjnym. W takich okolicznościach ptaki można trzymać w mniejszych pomieszczeniach zawierających odpowiednie urozmaicenie warunków bytowania, o minimalnej powierzchni podłogi równej 0,75 m².

Masa ciała (g)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Minimalna powierzchnia na jednego ptaka (m ²)	Minimalna wysokość (cm)	Minimalna długość karmnika na jednego ptaka (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
Do 200	1,00	0,025	30	3	[styczeń 2012 r.]
ponad 200 do 300	1,00	0,03	30	3	
ponad 300 do 600	1,00	0,05	40	7	
ponad 600 do 1 200	2,00	0,09	50	15	
ponad 1 200 do 1 800	2,00	0,11	75	15	
ponad 1 800 do 2 400	2,00	0,13	75	15	
ponad 2 400	2,00	0,21	75	15	

Tabela 8.2. Indyk domowy

Wszystkie boki pomieszczenia mają długość co najmniej 1,5 m. W przypadku gdy ze względów naukowych niemożliwe jest zapewnienie minimalnych wymaganych wymiarów pomieszczenia, długość okresu takiego ograniczenia wolności powinna być uzasadniona przez badacza w uzgodnieniu z personelem weterynaryjnym. W takich okolicznościach ptaki można trzymać w mniejszych pomieszczeniach zawierających odpowiednie urozmaicenie warunków bytowania, o minimalnej powierzchni podłogi równej 0,75 m² i minimalnej wysokości 50 cm dla ptaków o masie ciała poniżej 0,6 kg, 75 cm dla ptaków o masie ciała poniżej 4 kg, i 100 cm dla ptaków o masie ciała ponad 4 kg. Pomieszczenia takie mogą być wykorzystywane do trzymania małych grup ptaków zgodnie z wymogami dotyczącymi rozmiarów pomieszczeń podanymi w tabeli 8.2.

Masa ciała (kg)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Minimalna powierzchnia na jednego ptaka (m ²)	Minimalna wysokość (cm)	Minimalna długość karmnika na jednego ptaka (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
Do 0,3	2,00	0,13	50	3	[styczeń 2012 r.]
ponad 0,3 do 0,6	2,00	0,17	50	7	
ponad 0,6 do 1	2,00	0,30	100	15	
ponad 1 do 4	2,00	0,35	100	15	
ponad 4 do 8	2,00	0,40	100	15	
ponad 8 do 12	2,00	0,50	150	20	
ponad 12 do 16	2,00	0,55	150	20	
ponad 16 do 20	2,00	0,60	150	20	
ponad 20	3,00	1,00	150	20	

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 8.3. Przepiórka

Masa ciała (g)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Powierzchnia na jednego ptaka trzymanego w parze (m ²)	Powierzchnia na każdego dodatkowego ptaka trzymanego w grupie (m ²)	Minimalna wysokość (cm)	Minimalna długość karmnika na jednego ptaka (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
Do 150	1,00	0,5	0,10	20	4	[styczeń 2012 r.]
Ponad 150	1,00	0,6	0,15	30	4	

Tabela 8.4. Kaczki i gęsi

W przypadku gdy ze względów naukowych niemożliwe jest zapewnienie minimalnych wymaganych wymiarów pomieszczenia, długość okresu takiego ograniczenia wolności powinna być uzasadniona przez badacza w uzgodnieniu z personelem weterynaryjnym. W takich okolicznościach ptaki można trzymać w mniejszych pomieszczeniach zawierających odpowiednie urozmaicenie warunków bytowania, o minimalnej powierzchni podłogi równej 0,75 m². Pomieszczenia takie mogą być wykorzystywane do trzymania małych grup ptaków zgodnie z wymogami dotyczącymi rozmiarów pomieszczeń podanych w tabeli 8.4.

Masa ciała (g)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Powierzchnia na jednego ptaka (m ²) (*)	Minimalna wysokość (cm)	Minimalna długość karmnika na jednego ptaka (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
Kaczki					[styczeń 2012 r.]
Do 300	2,00	0,10	50	10	
Ponad 300 do 1 200 (**)	2,00	0,20	200	10	
Ponad 1 200 do 3 500	2,00	0,25	200	15	
Ponad 3 500	2,00	0,50	200	15	
Gęsi					
Do 500	2,00	0,20	200	10	
Ponad 500 do 2 000	2,00	0,33	200	15	
Ponad 2 000	2,00	0,50	200	15	

(*) Powierzchnia ta obejmuje sadzawkę o minimalnej powierzchni 0,5 m² na 2m² pomieszczenia i minimalnej głębokości 30cm. Sadzawka może obejmować do 50 % minimalnej powierzchni pomieszczenia.

(**) Ptaki przed opierzeniem mogą być trzymane w pomieszczeniach o minimalnej wysokości 75 cm.

Tabela 8.5. Kaczki i gęsi: minimalne rozmiary sadzawki (*)

	Powierzchnia (m ²)	Głębokość (cm)
Kaczki	0,5	30
Gęsi	0,5	od 10 do 30

(*) Rozmiary sadzawki podano na 2 m² pomieszczenia. Sadzawka może obejmować do 50 % minimalnej powierzchni pomieszczenia.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 8.6. Gołębie

Pomieszczenia są długie i wąskie (na przykład 2 m na 1 m), a nie kwadratowe, w celu umożliwienia ptakom podnoszenia się do krótkiego lotu.

Liczebność grupy	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Minimalna wysokość (cm)	Minimalna długość karmnika na jednego ptaka (cm)	Minimalna długość grzędę na jednego ptaka (cm)	Data określona w art. 34 ust. 2
Do 6	2	200	5	30	[styczeń 2012 r.]
od 7 do 12	3	200	5	30	
Dla każdego dodatkowego ptaka w grupie liczącej ponad 12 sztuk	0,15		5	30	

Tabela 8.7. Amadyna zebrowata

Pomieszczenia są długie i wąskie (na przykład, 2 m na 1 m) w celu umożliwienia ptakom podnoszenia się do krótkiego lotu. W badaniach hodowlanych pary lęgowe mogą być trzymane w mniejszych pomieszczeniach zawierających odpowiednie urozmaicenie warunków bytowania, o minimalnej powierzchni podłogi równej 0,5 m² i minimalnej wysokości 40 cm. Długość okresu takiego ograniczenia wolności powinna być uzasadniona przez badacza w uzgodnieniu z personelem weterynaryjnym.

Liczebność grupy	Minimalny rozmiar pomieszczenia (m ²)	Minimalna wysokość (cm)	Minimalna liczba karmników	Data określona w art. 34 ust. 2
Do 6	1,0	100	2	[styczeń 2012 r.]
od 7 do 12	1,5	200	2	
od 13 do 20	2,0	200	3	
Dla każdego dodatkowego ptaka w grupie liczącej ponad 20 sztuk	0,05		1 na 6 ptaki	

9. Płazy

Tabela 9.1. Wodne ogoniaste

Długość ciała (*) (cm)	Minimalna powierzchnia lustra wody (cm ²)	Minimalna powierzchnia lustra wody dla każdego dodatkowego zwierzęcia w utrzymywaniu grupowym (cm ²)	Minimum głębokość wody (cm)	Optymalna temperatura	Wilgotność względna	Data określona w art. 32 ust. 2
Do 10	262,5	50	13	15°C-22°C	100 %	[styczeń 2012 r.]
ponad 10 do 15	525	110	13			
ponad 15 do 20	875	200	15			
ponad 20 do 30	1 837,5	440	15			
Ponad 30	3 150	800	20			

(*) Mierzona od pyszczka do odbytu.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 9.2. Wodne bezogonowe (*)

Długość ciała (**) (cm)	Minimalna powierzchnia lustra wody (cm ²)	Minimalna powierzchnia lustra wody dla każdego dodatkowego zwie- rzęcia w utrzymywaniu grupowym (cm ²)	Minimum głębo- kość wody (cm)	Optymalna temperatura	Wilgotność względna	Data określona w art. 34 ust. 2
Poniżej 6	160	40	6	18°C-22°C	100 %	[styczeń 2012 r.]
od 6 do 9	300	75	8			
ponad 9 do 12	600	150	10			
ponad 12	920	230	12,5			

(*) Zalecenia odnoszą się do zbiorników do trzymania (tzn. inwentarskich), a nie do zbiorników stosowanych do zapładniania naturalnego i stymulacji znoszenia jaj ze względu na wydajność hodowlaną, ponieważ ostatnie wymagają mniejszych zbiorników. Wymagane wymiary podano dla zwierząt dorosłych w oznaczonych kategoriach rozmiarów; młode i kijanki należy przenieść lub zmienić wymiary pomieszczenia zgodnie z zasadą skali.

(**) Mierzona od pyszczka do odbytu.

Tabela 9.3. Ziemnowodne okresowo wodne bezogonowe

Długość ciała (*) (cm)	Minimalny rozmiar pomiesz- czenia (**) (cm ²)	Minimalna powierzchnia dla każdego dodatkowego zwierzęcia w utrzymywaniu grupowym (cm ²)	Minimalna wysokość pomiesz- czenia (***) (cm)	Minimum głębokość wody (cm)	Optymalna temperatura	Wilgotność względna	Data okre- ślona w art. 34 ust. 2
do 5,0	1 500	200	20	10	10°C-15°C	50-80 %	[styczeń 2012 r.]
ponad 5,0 do 7,5	3 500	500	30	10			
Ponad 7,5	4 000	700	30	15			

(*) Mierzona od pyszczka do odbytu.

(**) Jedna trzecia obszaru ziemnego, dwie trzecie obszaru wodnego, o głębokości umożliwiającej zwierzętom zanurzenie się.

(***) Mierzona od powierzchni obszaru ziemnego do wewnętrznej krawędzi górnej terrarium; wysokość pomieszczenia jest ponadto dostosowana do urozmaicenia wprowadzonego do wnętrza.

Tabela 9.4. Ziemnowodne okresowo ziemne bezogonowe

Długość ciała (*) (cm)	Minimalny rozmiar pomiesz- czenia (**) (cm ²)	Minimalna powierzchnia lustra wody dla każdego dodatkowego zwie- rzęcia w utrzymywaniu grupowym (cm ²)	Minimalna wysokość pomiesz- czenia (***) (cm)	Minimum głębokość wody (cm)	Optymalna temperatura	Wilgotność względna	Data okre- ślona w art. 34 ust. 2
do 5,0	1 500	200	20	10	23°C-27°C	50-80 %	[styczeń 2012 r.]
ponad 5,0 do 7,5	3 500	500	30	10			
Ponad 7,5	4 000	700	30	15			

(*) Mierzona od pyszczka do odbytu.

(**) Dwie trzecie obszaru ziemnego, jedna trzecia obszaru wodnego, w głębokości umożliwiającej zwierzętom zanurzenie się.

(***) Mierzona od powierzchni obszaru ziemnego do wewnętrznej krawędzi górnej terrarium; wysokość pomieszczenia jest ponadto dostosowana do urozmaicenia wprowadzonego do wnętrza.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 9.5. Drzewne bezogonowe

Długość ciała (*) (cm)	Minimalny rozmiar pomieszczenia (**) (cm ²)	Minimalna powierzchnia lustra wody dla każdego dodatkowego zwierzęcia w utrzymywaniu grupowym (cm ²)	Minimalna wysokość pomieszczenia (***) (cm)	Optymalna temperatura	Wilgotność względna	Data określona w art. 34 ust. 2
do 3,0	900	100	30	18°C–25°C	50–70 %	[styczeń 2012 r.]
Ponad 3,0	1 500	200	30			

(*) Mierzona od pyszczka do odbytu.

(**) Dwie trzecie obszaru ziemnego, jedna trzecia obszaru wodnego, w głębokości umożliwiającej zwierzętom zanurzenie się.

(***) Mierzona od powierzchni obszaru ziemnego do wewnętrznej krawędzi górnej terrarium; wysokość pomieszczenia jest ponadto dostosowana do urozmaicenia wprowadzonego do wewnątrz.

10. Gady

Tabela 10.1. Żółwie wodne

Długość ciała (*) (cm)	Minimalna powierzchnia lustra wody (cm ²)	Minimalna powierzchnia lustra wody dla każdego dodatkowego zwierzęcia w utrzymywaniu grupowym (cm ²)	Minimum głębokość wody (cm)	Optymalna temperatura	Wilgotność względna	Data określona w art. 34 ust. 2
Do 5	600	100	10	20°C–25°C	80–70 %	[styczeń 2012 r.]
Ponad 5 do 10	1 600	300	15			
Ponad 10 do 15	3 500	600	20			
Ponad 15 do 20	6 000	1 200	30			
Ponad 20 do 30	10 000	2 000	35			
Ponad 30	20 000	5 000	40			

(*) Mierzona w linii prostej od przedniej do tylnej krawędzi skorupy.

Tabela 10.2. Węże ziemne

Długość ciała (*) (cm)	Minimalna powierzchnia podłogi (cm ²)	Minimalna powierzchnia dla każdego dodatkowego zwierzęcia w utrzymywaniu grupowym (cm ²)	Minimalna wysokość pomieszczenia (**) (cm)	Optymalna temperatura	Wilgotność względna	Data określona w art. 34 ust. 2
Do 30	300	150	10	22°C–27°C	60–80 %	[styczeń 2012 r.]
Ponad 30 do 40	400	200	12			
Ponad 40 do 50	600	300	15			
Ponad 50 do 75	1 200	600	20			
Ponad 75	2 500	1 200	28			

(*) Mierzona od pyszczka do ogona.

(**) Mierzona od powierzchni obszaru ziemnego do wewnętrznej krawędzi górnej terrarium; wysokość pomieszczenia jest ponadto dostosowana do urozmaicenia wprowadzonego do wewnątrz.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK V

Wykaz zwierząt określonych w art. 34 ust. 4

- 1) Bydło (*Bos taurus* i *Bos indicus*);
- 2) Owce i kozy (*Ovis aries* i *Capra hircus*);
- 3) Świnie (*Sus scrofa*);
- 4) Koniowate (*Equus caballus* i *Equus asinus*);
- 5) Kura domowa (*Gallus gallus domesticus*);
- 6) Indyk (*Meleagris gallopavo*);
- 7) Kaczki i gęsi (*Anas platyrhynchos*, *Anser anser domesticus*, *Cairina moschata*);
- 8) Przepiórka (*Coturnix spp*);
- 9) Gołąb (*Colombia livia*);
- 10) Królik (*Oryctolagus cuniculus*).

ZAŁĄCZNIK VI

Humanitarne metody uśmiercania zwierząt

Tabela 1 – Humanitarne metody uśmiercania ryb, w tym żuchwoców i krągłoustych

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1–5)	Uwagi
Przedawkowanie środka znieczulającego	++	++	++	+ to ++	++	od 4 do 5 (*)	Można stosować po uprzedniej sedacji zwierzęcia.
Oszołamianie elektryczne	++	+	+	+	++	4	Konieczny jest specjalistyczny sprzęt. Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Maceracja	++	++	++	++	+	4	Wyłącznie w przypadku ryb o długości ciała poniżej 2 cm
Oszołamianie	++	+	+	++	-	3	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Dyslokacja kręgów szyjnych	++	++	+	++	-	2 – jeśli zwierzę jest przytomne 5 – jeśli zwierzę jest nieprzytomne	Nie stosować u ryb o masie ciała >500g. Następnie należy dokonać zniszczenia mózgu.

(*) Niektóre środki znieczulające mogą powodować podrażnienie skóry u ryb.

U nieprzytomnych ryb można zastosować inne metody, pod warunkiem że zwierzę nie odzyska przytomności przed śmiercią.

Szybkość: ++ bardzo szybka, + szybka, – wolna. Skuteczność: ++ bardzo skuteczna, + skuteczna, – nieskuteczna. Łatwość wykonania: ++ łatwa do wykonania, + wymaga wiedzy specjalistycznej, – wymaga specjalnego przeszkolenia. Bezpieczeństwo wykonującego: ++ nie ma zagrożenia, + niewielkie zagrożenie, – metoda niebezpieczna. Wartość estetyczna: ++ do przyjęcia, + do przyjęcia dla większości osób, – nie do przyjęcia dla wielu osób. Ocena ogólna: od 1 do 5 punktów, 5 oznacza ocenę najbardziej zadowalającą.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 2 – Humanitarne metody uśmiercania płazów

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Przedawkowanie środka znieczulającego	++	++	++	++	++	5	Można stosować po uprzedniej sedacji zwierzęcia.
Oszłamianie	++	++	+	++	-	3	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
NMB/mieszanki znieczulające (*)	+	++	-	+	+	3	Środek wstrzykiwany dożylnie, dlatego konieczna jest wiedza specjalistyczna.
Promieniowanie mikrofalowe	++	++	-	+	++	3	Konieczny jest specjalistyczny sprzęt. Dla małych płazów.
Oszłamianie elektryczne	+	+	+	-	-	2	Konieczny jest specjalistyczny sprzęt. Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.

(*) nerwowo-mięśniowy środek blokujący, NMB

U nieprzytomnych płazów można zastosować inne metody, pod warunkiem że zwierzę nie odzyska przytomności przed śmiercią.

Szybkość: ++ bardzo szybka, + szybka, - wolna. Skuteczność: ++ bardzo skuteczna, + skuteczna, - nieskuteczna. Łatwość wykonania: ++ łatwa do wykonania, + wymaga wiedzy specjalistycznej, - wymaga specjalnego przeszkolenia. Bezpieczeństwo wykonującego: ++ nie ma zagrożenia, + niewielkie zagrożenie, - metoda niebezpieczna. Wartość estetyczna: ++ do przyjęcia, + do przyjęcia dla większości osób, - nie do przyjęcia dla wielu osób. Ocena ogólna: od 1 do 5 punktów, 5 oznacza ocenę najbardziej zadowalającą.

Tabela 3 – Humanitarne metody uśmiercania gadów

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Przedawkowanie środka znieczulającego	++	++	++	+	++	5	Można stosować po uprzedniej sedacji zwierzęcia.
Strzał zablokowanym bolcem	++	++	++	+	+	5	Dla dużych gadów Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Zastrzelenie	++	++	++	-	+	4	Metoda do stosowania przez doświadczanego strzelca. Może być konieczna metoda zapewnienia śmierci. Do stosowania w terenie.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Oszołamianie	+	+	+	++	-	3	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.

U nieprzytomnych gadów można zastosować inne metody, pod warunkiem że zwierzę nie odzyska przytomności przed śmiercią.

Szybkość: ++ bardzo szybka, + szybka, – wolna. Skuteczność: ++ bardzo skuteczna, + skuteczna, – nieskuteczna. Łatwość wykonania: ++ łatwa do wykonania, + wymaga wiedzy specjalistycznej, – wymaga specjalnego przeszkolenia. Bezpieczeństwo wykonującego: ++ nie ma zagrożenia, + niewielkie zagrożenie, – metoda niebezpieczna. Wartość estetyczna: ++ do przyjęcia, + do przyjęcia dla większości osób, – nie do przyjęcia dla wielu osób. Ocena ogólna: od 1 do 5 punktów, 5 oznacza ocenę najbardziej zadowalającą.

Tabela 4 – Humanitarne metody uśmiercania ptaków

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
NMB/mieszankiny znieczulające	++	++	+	+	++	4	Środek wstrzykiwany dożylnie, dlatego konieczna jest wiedza specjalistyczna.
Gazy obojętne (Ar, N ₂)	++	++	++	++	+	4	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Maceracja	++	++	++	++	-	4	Dla kurcząt do 72 h życia
Dyslokacja kręgów szyjnych	++	++	-	++	-	1/3 – jeśli zwierzę jest przytomne 5 – jeśli zwierzę jest nieprzytomne	Dla małych i młodych ptaków (<250 g). Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Promieniowanie mikrofalowe	++	++	-	++	+	3	Konieczny jest specjalistyczny sprzęt.
Oszołamianie	++	++	-	++	-	3	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Oszołamianie elektryczne	++	++	+	-	-	3	Konieczny jest specjalistyczny sprzęt. Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Tlenek węgla	+	+	++	-	-	1	Zagrożenie dla wykonującego.

U nieprzytomnych ptaków można zastosować inne metody, pod warunkiem że zwierzę nie odzyska przytomności przed śmiercią.

Szybkość: ++ bardzo szybka, + szybka, – wolna. Skuteczność: ++ bardzo skuteczna, + skuteczna, – nieskuteczna. Łatwość wykonania: ++ łatwa do wykonania, + wymaga wiedzy specjalistycznej, – wymaga specjalnego przeszkolenia. Bezpieczeństwo wykonującego: ++ nie ma zagrożenia, + niewielkie zagrożenie, – metoda niebezpieczna. Wartość estetyczna: ++ do przyjęcia, + do przyjęcia dla większości osób, – nie do przyjęcia dla wielu osób. Ocena ogólna: od 1 do 5 punktów, 5 oznacza ocenę najbardziej zadowalającą.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Tabela 5 – Humanitarne metody uśmiercania gryzoni

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Przedawkowanie środka znieczulającego	++	++	++	+	++	5	Można stosować po uprzedniej sedacji zwierzęcia.
NMB/mieszanki znieczulające	++	++	-	+	++	4	Środek wstrzykiwany dożylnie, dlatego konieczna jest wiedza specjalistyczna.
Gazy obojętne (Ar)	++	+	++	+	+	4	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną z wymienionych metod.
Oszłamianie	++	++	+	++	-	3	Dla gryzoni o masie ciała poniżej 1 kg. Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Dyslokacja kręgów szyjnych	++	++	+	++	-	2/3 – jeśli zwierzę jest przytomne 5 – jeśli zwierzę jest nieprzytomne	Dla gryzoni o masie ciała poniżej 150g. Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Promieniowanie mikrofalowe	++	++	-	++	+	3	Konieczny jest specjalistyczny sprzęt.
Dekapitacja	+	+	+	++	-	1/2 – jeśli zwierzę jest przytomne 5 – jeśli zwierzę jest nieprzytomne	

U nieprzytomnych gryzoni można zastosować inne metody, pod warunkiem że zwierzę nie odzyska przytomności przed śmiercią.

Szybkość: ++ bardzo szybka, + szybka, – wolna. Skuteczność: ++ bardzo skuteczna, + skuteczna, – nieskuteczna. Łatwość wykonania: ++ łatwa do wykonania, + wymaga wiedzy specjalistycznej, – wymaga specjalnego przeszkolenia. Bezpieczeństwo wykonującego: ++ nie ma zagrożenia, + niewielkie zagrożenie, – metoda niebezpieczna. Wartość estetyczna: ++ do przyjęcia, + do przyjęcia dla większości osób, – nie do przyjęcia dla wielu osób. Ocena ogólna: od 1 do 5 punktów, 5 oznacza ocenę najbardziej zadowalającą.

Tabela 6 – Humanitarne metody uśmiercania królików

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Przedawkowanie środka znieczulającego	++	++	++	+	++	5	Można stosować po uprzedniej sedacji zwierzęcia.
NMB/mieszanki znieczulające	++	++	-	+	++	4	Środek wstrzykiwany dożylnie, dlatego konieczna jest wiedza specjalistyczna.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Strzał zablockowanym bolcem	++	++	-	+	+	4	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Dyslokacja kręgów szyjnych	++	++	-	++	-	3 – jeśli zwierzę jest przytomne 5 – jeśli zwierzę jest nieprzytomne	Dopuszczalna dla królików o masie ciała poniżej 1 kg. Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Oszołamianie	++	+	-	++	-	3	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Oszołamianie elektryczne	++	+	++	-	+	3	Konieczny jest specjalistyczny sprzęt. Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Promieniowanie mikrofalowe	++	++	-	++	+	3	Konieczny jest specjalistyczny sprzęt.
Dekapitacja	+	+	+	-	-	1 – jeśli zwierzę jest przytomne 5 – jeśli zwierzę jest nieprzytomne	Dla królików o masie ciała poniżej 1 kg.
Tlenek węgla	+	+	++	-	++	1	Zagrożenie dla wykonującego.
Szybkie zamrożenie	+	+	++	++	+	1	Metoda stosowana u płodów o masie ciała poniżej 4g

U nieprzytomnych gryzoni można zastosować inne metody, pod warunkiem że zwierzę nie odzyska przytomności przed śmiercią.

Szybkość: ++ bardzo szybka, + szybka, – wolna. Skuteczność: ++ bardzo skuteczna, + skuteczna, – nieskuteczna. Łatwość wykonania: ++ łatwa do wykonania, + wymaga wiedzy specjalistycznej, – wymaga specjalnego przeszkolenia. Bezpieczeństwo wykonującego: ++ nie ma zagrożenia, + niewielkie zagrożenie, – metoda niebezpieczna. Wartość estetyczna: ++ do przyjęcia, + do przyjęcia dla większości osób, – nie do przyjęcia dla wielu osób. Ocena ogólna: od 1 do 5 punktów, 5 oznacza ocenę najbardziej zadowalającą.

Tabela 7 – Humanitarne metody uśmiercania psów, kotów, fretek i lisów

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Przedawkowanie środka znieczulającego	++	++	-	+	++	5	Można stosować po uprzedniej sedacji zwierzęcia.
NMB/mieszanki znieczulające	++	++	-	+	+	4	Środek wstrzykiwany dożylnie, dlatego konieczna jest wiedza specjalistyczna.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Zastrzelenie wolnym pociskiem, z użyciem odpowiednich strzelb, pistoletów i amunicji	++	++	-	-	-	4	Metoda do stosowania przez doświadczonego strzelca. Może być konieczna metoda zapewnienia śmierci.
Strzał zablokowanym bolcem	++	++	-	++	+	3	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Oszołamianie elektryczne	++	++	-	-	-	3	Konieczny jest specjalistyczny sprzęt. Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Oszołamianie	++	++	+	++	-	2	Metoda stosowana u noworodków. Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.

U nieprzytomnych gryzoni można zastosować inne metody, pod warunkiem że zwierzę nie odzyska przytomności przed śmiercią.

Szybkość: ++ bardzo szybka, + szybka, – wolna. Skuteczność: ++ bardzo skuteczna, + skuteczna, – nieskuteczna. Łatwość wykonania: ++ łatwa do wykonania, + wymaga wiedzy specjalistycznej, – wymaga specjalnego przeszkolenia. Bezpieczeństwo wykonującego: ++ nie ma zagrożenia, + niewielkie zagrożenie, – metoda niebezpieczna. Wartość estetyczna: ++ do przyjęcia, + do przyjęcia dla większości osób, – nie do przyjęcia dla wielu osób. Ocena ogólna: od 1 do 5 punktów, 5 oznacza ocenę najbardziej zadowalającą.

Tabela 8 – Humanitarne metody uśmiercania dużych ssaków

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Przedawkowanie środka znieczulającego	++	++	-	+	++	5	Można stosować po uprzedniej sedacji zwierzęcia.
Strzał zablokowanym bolcem	++	++	+	+	+	5	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Zastrzelenie wolnym pociskiem, z użyciem odpowiednich strzelb, pistoletów i amunicji.	++	++	+	-	+	4	Metoda do stosowania przez doświadczonego strzelca. Może być konieczna metoda zapewnienia śmierci. Do stosowania w terenie.
NMB/mieszanki znieczulające	++	++	-	+	++	4	Środek wstrzykiwany dożylnie, dlatego konieczna jest wiedza specjalistyczna.
Gazy obojętne (Ar)	++	++	+	+	+	4	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą. Metoda dopuszczalna dla świń.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Oszłamianie elektryczne	++	++	+	-	-	3	Konieczny jest specjalistyczny sprzęt. Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.
Oszłamianie	++	+	-	+	+	3 – jeśli zwierzę jest przytomne 5 – jeśli zwierzę jest nieprzytomne	Następnie konieczne jest natychmiastowe wykrwawienie lub zniszczenie mózgu zwierzęcia bądź też spowodowanie śmierci inną metodą.

U nieprzytomnych gryzoni można zastosować inne metody, pod warunkiem że zwierzę nie odzyska przytomności przed śmiercią.

Szybkość: ++ bardzo szybka, + szybka, – wolna. Skuteczność: ++ bardzo skuteczna, + skuteczna, – nieskuteczna. Łatwość wykonania: ++ łatwa do wykonania, + wymaga wiedzy specjalistycznej, – wymaga specjalnego przeszkolenia. Bezpieczeństwo wykonującego: ++ nie ma zagrożenia, + niewielkie zagrożenie, – metoda niebezpieczna. Wartość estetyczna: ++ do przyjęcia, + do przyjęcia dla większości osób, – nie do przyjęcia dla wielu osób. Ocena ogólna: od 1 do 5 punktów, 5 oznacza ocenę najbardziej zadowalającą.

Tabela 9 – Humanitarne metody uśmiercania zwierząt z rzędu ssaków naczelnych

Metoda	Szybkość	Skuteczność	Łatwość wykonania	Bezpieczeństwo wykonującego	Wartość estetyczna	Ocena ogólna (1-5)	Uwagi
Przedawkowanie środka znieczulającego	++	++	-	+	++	5	Można stosować po uprzedniej sedacji zwierzęcia.

U nieprzytomnych gryzoni można zastosować inne metody, pod warunkiem że zwierzę nie odzyska przytomności przed śmiercią.

Szybkość: ++ bardzo szybka, + szybka, – wolna. Skuteczność: ++ bardzo skuteczna, + skuteczna, – nieskuteczna. Łatwość wykonania: ++ łatwa do wykonania, + wymaga wiedzy specjalistycznej, – wymaga specjalnego przeszkolenia. Bezpieczeństwo wykonującego: ++ nie ma zagrożenia, + niewielkie zagrożenie, – metoda niebezpieczna. Wartość estetyczna: ++ do przyjęcia, + do przyjęcia dla większości osób, – nie do przyjęcia dla wielu osób. Ocena ogólna: od 1 do 5 punktów, 5 oznacza ocenę najbardziej zadowalającą.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK VII

Wykaz elementów określonych w art. 22 ust. 4

1. Obowiązujące ustawodawstwo krajowe w odniesieniu do pozyskiwania, hodowania, opieki i wykorzystywania zwierząt w procedurach naukowych.
2. Zasady etyczne dotyczące relacji ludzi ze zwierzętami, niezbywalnej wartości życia i argumentów za i przeciw wykorzystywaniu zwierząt w procedurach naukowych.
3. Podstawowe uwarunkowania biologiczne związane z anatomią, cechami fizjologicznymi, rozmnażaniem, genetyką i modyfikacjami genetycznymi.
4. Zachowanie, hodowanie i urozmaicenie warunków bytowania zwierząt.
5. Dbanie o zdrowie i higienę zwierząt.
6. Rozpoznawanie właściwego dla gatunku niepokoju, bólu i cierpienia u najpopularniejszych gatunków zwierząt laboratoryjnych.
7. Znieczulenie, metody uśmierzania bólu i eutanazja.
8. Stosowanie humanitarnych punktów końcowych.
9. Wymóg zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystywania zwierząt.

ZAŁĄCZNIK VIII

Wykaz elementów określonych w art. 38 ust. 1 lit. c)

1. Istotność i uzasadnienie dla:
 - (a) wykorzystywania zwierząt, z uwzględnieniem ich pochodzenia, szacowanych liczb, gatunków i stadiów życia;
 - (b) procedur.
2. Wykazanie faktu, że istniejące metody zastąpienia, ograniczenia i udoskonalenia wykorzystania zwierząt w procedurach zostały zastosowane.
3. Wykazanie kompetencji osób zaangażowanych w projekt.
4. Planowane stosowanie znieczulenia, zniesienia uczucia bólu lub innych metod uśmierzających ból.
5. Zmniejszanie, unikanie i łagodzenie wszelkich form cierpienia zwierząt od narodzin do śmierci.
6. Warunki trzymania, praktyk inwentarskich i opieki nad zwierzętami.
7. Zastosowanie wczesnych i humanitarnych punktów końcowych.
8. Strategia doświadczalna lub obserwacyjna oraz planowanie statystyczne w celu ograniczenia do minimum liczby zwierząt, ich cierpienia oraz oddziaływania na środowisko.
9. Doświadczenia w trakcie całego życia i ponowne wykorzystywanie zwierząt.
10. Uniknięcie zbędnego powielania procedur.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK IX

*Ogólne definicje stopni dotkliwości, o których mowa w art. 17 ust. 1**Informacje ogólne:*

Należy zakładać, że procedury wywołujące ból u ludzi również wywołują ból u zwierząt, o ile nie wykazano lub ustalono inaczej.

Brak bólu lub umiarkowany ból: stopień dotkliwości 1

Interwencje i zabiegi przeprowadzane na zwierzętach w celach doświadczalnych, w wyniku których zwierzęta nie doświadczają bólu lub doświadczają krótkotrwałego umiarkowanego bólu, cierpienia, okaleczania lub umiarkowanego niepokoju bez istotnego zaburzenia stanu ogólnego.

Przykłady:

- badania dotyczące pasz o zróżnicowanym składzie lub нефизjologicznej diety, z niewielkimi klinicznymi objawami przedmiotowymi i podmiotowymi;
- pobieranie próbek krwi lub wstrzykiwanie (podskórne, domięśniowe, dootrzewnowe, dożylnie) leku;
- biopsja powierzchownych tkanek w znieczuleniu;
- nieinwazyjne techniki diagnostyki obrazowej z zastosowaniem sedacji lub znieczulenia zwierząt lub bez ich zastosowania;
- badania tolerancji, które mogą powodować krótkotrwałe, nieznaczne odczyny miejscowe lub ogólnoustrojowe;
- zapisy elektrokardiogramu (EKG) przeprowadzane na przytomnych zwierzętach;
- badania obserwacyjne takie jak test otwartego pola, test labiryntu lub test schodów;
- doświadczenia przeprowadzane w znieczuleniu ogólnym bez wybudzania.

Umiarkowany ból: stopień dotkliwości 2

Interwencje i zabiegi przeprowadzane na zwierzętach w celach doświadczalnych, w czasie których zwierzęta narażone są na krótkotrwały umiarkowany niepokój lub występuje u nich trwający umiarkowanie długo lub długo epizod umiarkowanego niepokoju, bólu, cierpienia lub okaleczania bądź istotne zaburzenie stanu ogólnego.

Przykłady:

- zabieg chirurgiczny w znieczuleniu z odpowiednim farmakologicznym zniesieniem bólu;
- implantacja urządzeń takich jak cewnik, transmiter telemetryczny czy minipompy, w znieczuleniu ogólnym;
- badania obejmujące нефизjologiczną dietę z klinicznymi objawami lub symptomami nielecznionej cukrzycy;
- wielokrotne pobieranie próbek krwi lub podawanie substancji;
- wywoływanie niepokoju w modelach zwierzęcych;
- testy ostrej toksyczności, badania dotyczące ostrej tolerancji; - badania ustalające zakres dawek, testy przewlekłej toksyczności/kancerogenności, w których zgon nie jest punktem końcowym;
- badania nad modelami drgawek, np. badania nad padaczką;
- zwierzęce modele nowotworów złośliwych niezwiązane ze zgonem zwierząt, np. badania ksenoprzeszczepów.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Dotkliwy ból: stopień dotkliwości 3

Interwencje i zabiegi przeprowadzane na zwierzętach w celach doświadczalnych, w czasie których zwierzęta odczuwają bardzo dotkliwy niepokój lub występuje u nich trwający umiarkowanie długo lub długo epizod umiarkowanych dolegliwości, dotkliwego bólu, długotrwałego cierpienia lub dotkliwego okaleczenia bądź istotne i utrzymujące się zaburzenie stanu ogólnego.

Przykłady:

- zakażenia bakteryjne lub wirusowe prowadzące do zgonu zwierzęcia;
- przewlekłe modele reumatoidalnego zapalenia stawów;
- zmodyfikowane genetycznie zwierzęta o letalnych fenotypach (np. z onkogenami), bez wczesnego zakończenia eksperymentu;
- przeszczepy narządów (np. nerki, trzustki);
- przewlekłe modele ciężkich chorób neurologicznych, np. choroby Parkinsona.

Zanieczyszczenia pochodzące ze statków oraz sankcje w przypadku naruszenia prawa *I**

P6_TA(2009)0344

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2005/35/WE w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa (COM(2008)0134 – C6-0142/2008 – 2008/0055(COD))

(2010/C 212 E/32)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0134),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 80 ust. 2 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0142/2008),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, jak również Komisji Prawnej (A6-0080/2009),

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.
-

Wtorek, 5 maja 2009 r.

P6_TC1-COD(2008)0055

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającej dyrektywę 2005/35/WE w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odzwierciedla treści ostatecznego aktu prawnego, dyrektywy 2009/123/WE.)

Etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie (przekształcenie) *I**

P6_TA(2009)0345

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (przekształcenie) (COM(2008)0778 – C6-0412/2008 – 2008/0222(COD))

(2010/C 212 E/33)

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0778),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0412/2008),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 11 marca 2009 r. skierowane do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii zgodnie z art. 80a ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając art. 80a i art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0146/2009),

A. mając na uwadze, że grupa konsultacyjna służb prawnych złożona z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz że w odniesieniu do niezmienionych przepisów istniejących tekstów wniosek ogranicza się do ich prostej kodyfikacji bez zmian merytorycznych,

1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu, Rady i Komisji oraz w wersji zawierającej dostosowania techniczne zatwierdzone przez Komisję Prawną, z uwzględnieniem poniższych poprawek;

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0222

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcji, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający || Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji ||,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 92/75/EWG z dnia 22 września 1992 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcji, zużycia energii oraz innych zasobów przez urządzenia gospodarstwa domowego ⁽⁴⁾ była znacząco zmieniana ⁽⁵⁾. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.
- (2) Zakres dyrektywy || 92/75/EWG ogranicza się do urządzeń gospodarstwa domowego. W komunikacie Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącym planu działania w sprawie zrównoważonej konsumpcji i produkcji oraz w sprawie zrównoważonej polityki przemysłowej wykazano, że rozszerzenie zakresu dyrektywy 92/75/EWG na produkty związane z energią, **w tym produkty budowlane**, wpływające **w znaczny sposób bezpośrednio lub pośrednio** na zużycie energii podczas użytkowania mogłoby doprowadzić do zwiększenia ewentualnych synergii między istniejącymi środkami legislacyjnymi, w szczególności z dyrektywą 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiającą zasady ogólne ustalania wymogów dotyczących eko-projektu dla produktów wykorzystujących energię || ⁽⁶⁾. **Niniejsza dyrektywa powinna uzupełniać i w żaden sposób nie naruszać stosowania dyrektywy 2005/32/WE. Proponującą holistyczne podejście, jak również przynoszącą dodatkowe oszczędności energii i korzyści dla środowiska niniejsza dyrektywa musi być postrzegana**

⁽¹⁾ Opinia z dnia 24 marca 2009 r.

⁽²⁾ Dz.U. C ...

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 297 z 13.10.1992, s. 16.

⁽⁵⁾ Zob. część A załącznika I.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

jako część jeszcze szerszych ram prawnych, które obejmują rozporządzenie (WE) nr 1980/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. w sprawie zrewidowanego programu przyznawania wspólnotowego oznakowania ekologicznego ⁽¹⁾ oraz dyrektywę 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽²⁾.

- (3) W konkluzjach prezydencji Rady Europejskiej z dni 8 i 9 marca 2007 r. podkreślono konieczność poprawy efektywności energetycznej we Wspólnocie, tak aby osiągnąć cel, jakim jest obniżenie do roku 2020 zużycia energii przez Wspólnotę o 20 %, oraz wezwano do dokładnego i szybkiego wdrożenia priorytetów określonych w komunikacie Komisji z dnia 19 października 2006 r. zatytułowanym „Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału”. W planie działania wskazano istotne możliwości zaoszczędzenia energii w sektorze produktów.
- (4) W celu wspierania efektywności energetycznej oraz energooszczędności jest nadal niezwykle istotne, by UE i państwa członkowskie uznały za prawnie wiążący cel, jakim jest 20-procentowa oszczędność energii do roku 2020 oraz zaproponowały i wdrożyły spójne środki służące jego realizacji.
- (5) Poprawa efektywności produktów związanych z energią poprzez świadomy wybór konsumentów przynosi korzyści całej gospodarce UE, jak również przemysłowi wytwórczemu, prowadząc do obniżenia cen dwutlenku węgla w systemie handlu uprawnieniami do emisji.
- (6) Udostępnianie rzetelnych, stosownych i porównywalnych informacji dotyczących zużycia energii przez produkty związane z energią **powinno** wpływać na wybór przez użytkowników końcowych tych produktów, które zużywają w trakcie ich użytkowania mniej energii i innych podstawowych zasobów lub bezpośrednim rezultatem ich użytkowania jest mniejsze zużycie energii lub tych zasobów, zachęcając tym samym producentów do podejmowania kroków w zakresie ograniczania zużycia energii i innych podstawowych zasobów przez produkty przez nich wytwarzane. Powinno to również wpłynąć pośrednio na wydajne korzystanie z tych produktów **w celu przyczynienia się do realizacji 20-procentowego unijnego celu w zakresie efektywności energetycznej**. Przy braku tych informacji samo działanie sił rynkowych nie zdoła zachęcić do racjonalnego zużycia energii i innych podstawowych zasobów przez te produkty.
- (7) Ponieważ 40 % całkowitej energii w UE zużywane jest w budynkach, a przegląd dyrektywy 2002/91/WE ma na celu wspieranie opłacalnej poprawy ogólnej efektywności energetycznej budynków, włączenie w tym kontekście określonych wyrobów budowlanych związanych z energią do zakresu niniejszej dyrektywy powinno pomóc prywatnym gospodarstwom domowym w dokonaniu wyboru najbardziej energooszczędnych i opłacalnych wyrobów przy remoncie swych budynków.
- (8) W celu zagwarantowania przewidywalności producentom, a użytkownikom końcowym przejrzystości Komisja powinna sporządzić priorytetowy wykaz produktów związanych z energią, w tym wyrobów budowlanych, które wchodzi w zakres niniejszej dyrektywy i które zostaną w związku z tym objęte środkami wykonawczymi państw członkowskich i Komisji.
- (9) Informacja odgrywa kluczową rolę w działaniu sił rynkowych; konieczne jest zatem wprowadzenie jednolitej etykiety dla wszystkich produktów tego samego typu, by dostarczyć potencjalnym nabywcom dodatkowych, znormalizowanych informacji dotyczących kosztów tych produktów w związku z energią i zużyciem innych podstawowych zasobów oraz by podjąć kroki gwarantujące, że potencjalni użytkownicy końcowi, którzy nie widzą tych produktów i nie mają tym samym możliwości zobaczenia etykiety, uzyskają również te informacje. Dla jej skuteczności i powodzenia, etykieta powinna zawierać proste i zwięzłe informacje oraz być łatwa do rozpoznania dla użytkownika końcowego ||. W tym celu **należy zachować obecny układ graficzny etykiety, jako podstawę informacji dla użytkowników końcowych na temat efektywności energetycznej produktów**. Zużycie energii oraz inne informacje dotyczące produktów powinny być mierzone zgodnie ze zharmonizowanymi normami i metodami.
- (10) Jak podkreślono w dokonanej przez Komisję ocenie wpływu załączonej do wniosku dotyczącego niniejszej dyrektywy, pierwotne, stosowane z powodzeniem etykietowanie w skali A-G zostało przyjęte jako wzorzec w różnych krajach na całym świecie, między innymi w Brazylii, Chinach, Argentynie, Chile, Iranie, Izraelu i Republice Południowej Afryki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 237 z 21.9.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 65.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (11) Państwa członkowskie powinny **regularnie** monitorować zgodność z przepisami niniejszej dyrektywy i **włączać stosowne informacje do sprawozdań, które zobowiązane są co dwa lata przedkładać Komisji na mocy niniejszej dyrektywy**, ze szczególnym uwzględnieniem obowiązków dostawców i dystrybutorów.
- (12) Całkowicie nieobowiązkowy system prowadziłby do tego, że tylko część produktów byłaby etykietowana lub uzupełniana o standardową informację o produkcie, co stanowiłoby ryzyko wprowadzenia w błąd niektórych użytkowników końcowych, **a nawet przekazania im fałszywych informacji**. Obecny system powinien zatem gwarantować, aby dla wszystkich produktów na **obowiązkowej** etykiecie oraz standardowej karcie produktu zamieszczono informacje na temat zużycia energii i innych podstawowych zasobów.
- (13) Użytkowanie produktów związanych z energią ma **bezpośredni lub pośredni** wpływ na zużycie różnorodnych form energii, wśród których największą rolę odgrywają energia elektryczna i gaz. Niniejsza dyrektywa powinna zatem obejmować produkty związane z energią mające **bezpośredni lub pośredni** wpływ na zużycie wszelkich form energii **w trakcie użytkowania, zgodnie z unijnymi celami w zakresie poprawy efektywności energetycznej, promowania odnawialnych źródeł energii oraz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych**.
- (14) Produkty związane z energią, które mają znaczny **bezpośredni lub pośredni** wpływ na zużycie energii lub, w stosownych przypadkach, zużycie podstawowych zasobów w czasie ich użytkowania powinny zostać objęte środkiem wykonawczym, w przypadku, gdy dostarczenie informacji poprzez etykietowanie mogłoby zachęcić użytkowników końcowych do zakupu bardziej efektywnych produktów.
- (15) Zważywszy że 40 % całkowitej energii w UE zużywane jest w budynkach oraz, w kontekście zobowiązań wynikających z protokołu z Kioto, oraz że UE wyznaczyła jako cel poprawę efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r., **koniecznie należy nadać priorytetowy charakter opracowaniu środków wykonawczych w odniesieniu do wyrobów budowlanych, takich jak np. okna**.
- (16) **Należy stale zwiększać liczbę** państw członkowskich **stosujących** politykę zamówień publicznych, która wymaga, aby instytucje zamawiające zamawiały produkty energooszczędne, **do czasu osiągnięcia celu obejmującego całe terytorium Unii Europejskiej. To samo powinno dotyczyć** szeregu państw członkowskich, **w których** stosuje się również zachęty dla produktów energooszczędnych. **Chociaż kryteria** kwalifikowalności produktów w przypadku zamówień publicznych lub zachęt mogą różnić się znacząco w poszczególnych państwach członkowskich, **dla uniknięcia zakłóceń rynku powinny one być zgodne ze strategicznymi celami Unii Europejskiej dotyczącymi efektywności energetycznej**. Określenie klas wydajności jako poziomów odniesienia dla poszczególnych produktów zgodnie ze środkami wykonawczymi do dyrektywy może przyczynić się do zmniejszenia różnic w zamówieniach publicznych i zachętach oraz ułatwić asymilację efektywnych produktów.
- (17) Określając przepisy dotyczące zamówień publicznych w środkach wykonawczych na mocy niniejszej dyrektywy należy ustanowić proporcjonalne progi dotyczące wartości i ilości zamówień publicznych, biorąc pod uwagę obciążenie administracyjne i możliwość stosowania zasad dotyczących zamówień publicznych w państwach członkowskich.
- (18) Zachęty, które państwa członkowskie mogą stosować w celu promowania efektywnych produktów, mogą stanowić pomoc państwa. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wyniku jakichkolwiek przyszłych procedur dotyczących pomocy państwa, które mogą zostać wszczęte zgodnie z art. 87 i 88 Traktatu **||. Jednakże pomoc państwa na ochronę środowiska, a w szczególności efektywność energetyczną, która leży we wspólnym interesie europejskim, podlega odstępstwu zgodnie z różnorodnymi instrumentami wspólnotowymi i na warunkach w nich przedstawionych** ⁽¹⁾.
- (19) Promowanie energooszczędnych produktów poprzez etykietowanie, zamówienia publiczne i zachęty nie powinno szkodzić **|| ogólnej ekologiczności tych produktów**.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 1.4.2008, s. 1.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (20) **Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące treści reklam powinny być postrzegane tylko jako środek nadzwyczajny. Dlatego przepisy te nie powinny ograniczać reklam w żaden inny sposób w jakichkolwiek innych aktach prawnych Wspólnoty.**
- (21) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (22) **W szczególności Komisji należy przyznać uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych w odniesieniu do etykietowania i standardowych informacji o produkcie w zakresie zużycia energii i innych podstawowych zasobów przez produkty związane z energią podczas użytkowania. W celu utworzenia systemu, który będzie jednocześnie przewidywalny dla przemysłu i o szerokim zastosowaniu dla konsumentów, Komisja powinna przejąć odpowiedzialność za wyznaczenie konkretnego okresu obowiązywania klasyfikacji etykiet efektywności energetycznej oraz za regularną aktualizację klasyfikacji progów efektywności energetycznej.** W związku z tym, że środki te mają zakres ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie nowymi elementami innymi niż istotne, środki te powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE. **Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie obejmujące UE i poszczególne państwa członkowskie, zawierające szczegółowe informacje na temat przyjęcia środków wykonawczych, jak również standardowe informacje o produkcie.**
- (23) Obowiązek przeniesienia niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczyć się tylko do przepisów, które stanowią istotną zmianę w stosunku do poprzednich dyrektyw. Obowiązek transpozycji przepisów, które nie zostały zmienione, wynika z poprzedniej dyrektywy.
- (24) **Przy wdrażaniu stosownych przepisów niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny starać się powstrzymać od działań, które mogłyby nałożyć na małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) niepotrzebne biurokratyczne i skomplikowane obowiązki oraz w jak największym stopniu uwzględnić szczególne potrzeby, a także ograniczenia finansowe i administracyjne MŚP.**
- (25) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów przeniesienia do prawa krajowego i zastosowania dyrektyw określonych w załączniku I część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy dla harmonizacji krajowych przepisów dotyczących informacji dla użytkownika końcowego, w szczególności w formie etykiet oraz informacji o produkcie, dotyczącej zużycia energii i innych podstawowych zasobów **podczas użytkowania** oraz informacji dodatkowych o niektórych produktach związanych z energią, umożliwiając tym samym użytkownikom końcowym wybór bardziej efektywnych produktów.
2. Niniejsza dyrektywa obejmuje produkty związane z energią, **w tym wyroby budowlane**, wywierające znaczący **bezpośredni lub pośredni** wpływ na zużycie energii oraz, w stosownych przypadkach, innych podstawowych zasobów podczas użytkowania.
3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
 - a) produktów używanych;
 - b) wszelkich środków transportu osób lub towarów;
 - c) tabliczek znamionowych lub ich odpowiedników umieszczanych ze względów bezpieczeństwa na takich produktach.

(1) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- „produkt związany z energią”, zwany dalej „produktem”, oznacza każdy towar mający wpływ na zużycie energii podczas jego użytkowania, który jest wprowadzany do obrotu lub użytkowania we Wspólnocie, łącznie z częściami, które mają zostać wbudowane do produktów związanych z energią objętych niniejszą dyrektywą, które są wprowadzane do obrotu lub użytkowania jako osobne części dla użytkowników końcowych, a których ekologiczność może być oceniana osobno;
- **„wyrób budowlany”: oznacza związany z energią produkt wykorzystywany w budowie lub odnawianiu budynków;**
- „karta” oznacza standardową tabelę informacyjną dotyczącą produktu;
- „inne podstawowe zasoby” oznaczają wodę, **surowce**, chemikalia lub jakiegokolwiek inne substancje używane przez produkt podczas normalnego użytkowania;
- „informacje dodatkowe” oznaczają inne informacje dotyczące działania i cech produktu, które odnoszą się do oceny jego zużycia energii **w przeliczeniu na jednostkę czasu** lub innych podstawowych zasobów lub są w tym pomocne, **oparte na zmierzalnych danych dotyczących także jego produkcji lub wszelkich innych ważnych aspektów związanych z ochroną środowiska;**
- „znaczące aspekty związane ze środowiskiem” oznaczają aspekty uznane za znaczące w przypadku produktu związanego z energią w środku wykonawczym przyjętym zgodnie z dyrektywą 2005/32/WE w odniesieniu do tego produktu;
- **„bezpośredni wpływ” oznacza wpływ produktów, które faktycznie zużywają energię;**
- **„pośredni wpływ” oznacza wpływ produktów, które nie zużywają energii, lecz przyczyniają się do jej zużycia, przy czym ocena wydajności tych produktów opiera się na obiektywnych i niezależnych parametrach, które nie podlegają zmiennym warunkom klimatycznym;**
- „dystrybutor” oznacza detalistę lub inną osobę, która sprzedaje, wynajmuje, oferuje w sprzedaży ratalnej lub wystawia produkty użytkownikom końcowym;
- „dostawca” oznacza producenta, importera lub jego upoważnionego przedstawiciela we Wspólnocie lub osobę, która wprowadza produkt na rynek wspólnotowy;
- **„użytkownik końcowy” oznacza osobę prawną lub fizyczną, która używa produktu do celów zawodowych lub osobistych. Taka osoba jest ostatecznym konsumentem produktu, a w szczególności osobą, dla której produkt został przeznaczony, ale może nie być osobą, która produkt nabywa. Definicja ta obejmuje konsumentów indywidualnych i grupy konsumentów. Na użytek niniejszej dyrektywy władze publiczne są również postrzegane jako „użytkownicy końcowi” przy zakupie produktów związanych z energią.**

Artykuł 3

Obowiązki państw członkowskich

1. Państwa członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zagwarantowania, aby:
 - a) wszyscy dostawcy i dystrybutorzy prowadzący działalność na ich terytorium spełniali obowiązki, określone w art. 5 i 6 **oraz art. 10 ust. 3 i 4** niniejszej dyrektywy;

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- b) w odniesieniu do produktów objętych niniejszą dyrektywą zakazane zostało umieszczanie innych etykiet, znaków, symboli lub napisów, które nie spełniają wymogów niniejszej dyrektywy, oraz odpowiednich środków wykonawczych, jeżeli takie umieszczanie mogłoby zmylić lub wprowadzić w błąd użytkowników końcowych w odniesieniu do zużycia energii lub, we właściwych przypadkach, innych podstawowych zasobów **podczas użytkowania**;
- c) wprowadzeniu systemu etykiet i kart dotyczących zużycia lub oszczędności energii towarzyszyły kampanie informacyjne o charakterze edukacyjnym i promocyjnym, mające na celu **promowanie efektywności energetycznej i bardziej odpowiedzialne wykorzystywanie energii** przez użytkowników końcowych;
- d) podjęto właściwe środki w celu zachęcenia **Komisji i krajowych** organów odpowiedzialnych za wykonanie niniejszej dyrektywy do wzajemnej współpracy oraz do dostarczania sobie wzajemnie informacji w celu wsparcia stosowania niniejszej dyrektywy.

Współpraca administracyjna i wymiana informacji wykorzystują w najwyższym możliwym stopniu elektroniczne środki łączności i mogą być wspierane za pomocą odpowiednich programów wspólnotowych. Współpraca taka gwarantuje we właściwych przypadkach bezpieczeństwo i poufność przetwarzania i ochrony informacji szczególnie chronionych dostarczonych w ramach tej procedury. Komisja podejmuje odpowiednie środki w celu zachęcenia i przyczynienia się do współpracy pomiędzy państwami członkowskimi ||.

2. Jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, że produkt nie spełnia wszystkich stosownych wymogów określonych w niniejszej dyrektywie i jej środkach wykonawczych w odniesieniu do etykiety i karty, dostawca **zapewnia, że produkt spełnia te wymogi oraz obowiązuje i współmierne warunki narzucone** przez państwo członkowskie. **W odniesieniu do już zakupionych produktów konsumenci korzystają z praw przewidzianych we wspólnotowym i krajowym ustawodawstwie dotyczącym ochrony konsumentów, obejmujących zwrot wartości lub wymianę produktu.**

Jeżeli istnieją wystarczające dowody stwierdzające, że produkt może nie spełniać wymogów, przedmiotowe państwo członkowskie podejmuje **w określonym terminie** odpowiednie środki zapobiegawcze **mające na celu zagwarantowanie zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy i uwzględniające wszelkie szkody spowodowane niezgodnością.**

W przypadku uporczywego niespełniania wymogów państwo członkowskie podejmuje decyzję ograniczającą lub wprowadzającą zakaz wprowadzania omawianego produktu do obrotu lub użytkowania lub zapewnia jego wycofanie z obrotu. W przypadku **ograniczenia**, wycofania produktu z obrotu lub zakazu wprowadzania do obrotu Komisja i inne państwa członkowskie zostają o tym natychmiast poinformowane.

3. Co dwa lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie dotyczące egzekwowania przepisów i stopnia zgodności z przepisami na ich terytorium.

Komisja może określić wspólną treść tych sprawozdań, **ustalając minimalne wymogi dotyczące ujednoliconego wzorca**. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 2.

Artykuł 4

Wymogi dotyczące informacji

Państwa członkowskie zapewniają:

- (1) zwrócenie uwagi użytkowników końcowych na informacje dotyczące zużycia energii elektrycznej, innych form energii i innych podstawowych zasobów **podczas użytkowania** oraz informacje dodatkowe za pomocą kart oraz etykiet w odniesieniu do produktów oferowanych do sprzedaży, wynajmu, sprzedaży ratalnej lub wystawianych użytkownikom końcowym bezpośrednio lub pośrednio poprzez sprzedaż na odległość, w tym przez *Internet*;

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (2) dostarczenie informacji, o których mowa w pkt. 1, w odniesieniu do produktów wbudowanych lub zainstalowanych **■**, jeżeli wymaga tego stosowny środek wykonawczy;
- (3) **wszelkie reklamy dotyczące konkretnego modelu spośród produktów związanych z energią objętych środkiem wykonawczym do niniejszej dyrektywy, jeżeli podawane są dane techniczne, muszą również dostarczać końcowym użytkownikom niezbędnych informacji na temat zużycia energii lub energooszczędności lub zawierać odniesienie do klasy energetycznej produktu;**
- (4) **wszelka dokumentacja techniczna promująca produkty związane z energią, podająca określone parametry techniczne produktu, np. podręczniki techniczne i broszury producenta, drukowane lub dostępne online, dostarcza użytkownikom końcowym niezbędnych informacji na temat zużycia energii lub zawiera odniesienie do etykiety efektywności energetycznej produktu.**

Artykuł 5

Obowiązki dostawców

Państwa członkowskie gwarantują, że:

- (1) dostawcy wprowadzający na rynek lub do użytkowania produkty objęte środkiem wykonawczym, załączają etykietę i kartę zgodnie z niniejszą dyrektywą i środkiem wykonawczym;
- (2) dostawcy *sporządzają* dokumentację techniczną, która umożliwia ocenę rzetelności informacji zawartych na etykiecie i karcie. *Ta dokumentacja techniczna zawiera:*
 - a) ogólny opis produktu,
 - b) wyniki przeprowadzonych obliczeń, o ile są istotne,
 - c) wyniki testów, jeśli są dostępne, w tym testów przeprowadzanych przez organizacje notyfikowane określone na podstawie innych przepisów wspólnotowych,
 - d) jeśli wartości są stosowane dla podobnych modeli, odniesienia pozwalające na określenie tych modeli.

W tym celu dostawcy mogą wykorzystać **||** już *sporządzoną* dokumentację ustanowioną zgodnie z wymogami określonymi w stosownych przepisach wspólnotowych;

- (3) dostawcy udostępniają dokumentację techniczną do celów kontrolnych przez okres pięciu lat od wyprodukowania ostatniego przedmiotowego produktu;

Dostawcy udostępniają dokumentację techniczną w wersji elektronicznej na żądanie organów nadzoru rynku państw członkowskich oraz Komisji;

- (4) w odniesieniu do etykietowania i informacji o produkcie dostawcy dostarczają dystrybutorom nieodpłatnie niezbędne etykiety. Bez uszczerbku dla możliwości wyboru przez dostawców systemu dostaw etykiet, dostawcy dostarczają etykiety na żądanie dystrybutorów jak najszybciej;
- (5) oprócz etykiet dostawcy załączają kartę produktu **■**;
- (6) dostawcy załączają kartę produktu we wszystkich broszurach dotyczących produktu. Jeśli broszury dotyczące produktu nie są dostarczane przez dostawcę, dostawca załącza karty do innej dokumentacji dostarczanej z produktem;

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- (7) dostawcy odpowiadają za rzetelność etykiet i kart, które załączają;
- (8) uznaje się, że dostawcy wyrażają zgodę na publikowanie informacji zawartych na etykiecie lub karcie.

Artykuł 6

Obowiązki dystrybutorów

Państwa członkowskie gwarantują, że:

- (1) dystrybutorzy eksponują etykiety we właściwy, **widoczny i czytelny** sposób oraz udostępniają kartę w broszurze dotyczącej produktu lub innej dokumentacji dołączonej do produktu w momencie sprzedaży użytkownikom końcowym;
- (2) w odniesieniu do etykietowania oraz informacji o produkcie, w każdym wypadku, gdy produkt określony w środku wykonawczym jest wystawiany, dystrybutorzy umieszczają **najnowszą wersję stosownej etykiety po upływie okresu ważności** w dobrze widocznym miejscu określonym w odpowiednim środku wykonawczym oraz we właściwej wersji językowej.

Artykuł 7

Sprzedaż na odległość

Jeśli produkty są oferowane do sprzedaży, do wynajmu, do sprzedaży ratalnej lub sprzedaży przez zamówienie pocztowe, katalog, internet, **telemarketing** lub w inny sposób, który powoduje, że potencjalny użytkownik końcowy nie może zobaczyć wystawionego na sprzedaż produktu, środki wykonawcze zawierają przepisy gwarantujące, by potencjalni użytkownicy końcowi otrzymywali informacje zawarte na **najnowszej wersji etykiety produktu** i w karcie przed zakupem produktu. **W przypadku sprzedaży na odległość sposób ekspozycji etykiety i karty określają środki wykonawcze.**

Artykuł 8

Swobodny przepływ

1. Państwa członkowskie nie zakazują, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania na rynek lub do użytkowania na ich terytorium produktów objętych **niniejszą dyrektywą oraz stosownymi środkami wykonawczymi** i spełniających **w pełni ich** wymogi.
2. **Jeżeli państwa** członkowskie **regularnie monitorują rynek i nie mają dowodów na to, że jest inaczej**, uznają **one** etykiety i karty za zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy i środków wykonawczych **¶**. Państwa członkowskie wymagają od dostawców dostarczenia dowodów zgodnie z art. 5 dotyczących rzetelności informacji podawanych na ich etykietach lub kartach w przypadku gdy mają podejrzenia, że **informacje te nie są ¶ poprawne.**

Artykuł 9

Zamówienia publiczne i zachęty

1. Instytucje zamawiające zawierające umowy na **roboty, dostawy ¶ lub usługi publiczne**, o których mowa w dyrektywie 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, które nie zostały wyłączone na mocy art. 12 do 18 tej dyrektywy, nie zamawiają produktów, które nie osiągają minimalnych poziomów wydajności określonych w stosownym środku wykonawczym, **i które dążąc do spełnienia kryteriów przynależności do najwyższej klasy wydajności, nie spełniają kryteriów zawartych w art. 9 ust 2.**
2. Kryteria ustanawiania minimalnych poziomów wydajności dla zamówień publicznych w środkach wykonawczych są następujące:

- a) efektywność pod względem kosztów w odniesieniu do finansów publicznych,

(1) Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- b) znaczenie produktu dla zamówienia publicznego,
- c) **potencjał w zakresie oszczędności energii,**
- d) **promowanie innowacji zgodnie ze strategią lizbońską,**
- e) prawdopodobieństwo pobudzenia transformacji rynku w kierunku bardziej wydajnych produktów,
- f) konieczność zapewnienia wystarczającej konkurencji.

3. Ustęp 1 stosuje się do umów o szacunkowej wartości bez podatku od wartości dodanej (VAT) równej lub większej niż 15 000 EUR. W środkach wykonawczych próg ten można ustalić na wartość bez VAT wyższą niż 15 000 EUR, uwzględniając normalne ceny zakupu i ilości.

4. Państwa członkowskie nie oferują zachęt w odniesieniu do produktów, które nie osiągają minimalnych poziomów wydajności określonych w stosownym środku wykonawczym.

5. Państwa członkowskie dokonujące zamówień publicznych lub oferujące zachęty w odniesieniu do produktów określają poziomy wydajności na podstawie klas, zgodnie z definicją w stosownym środku wykonawczym.

Zachęty mogą m.in. obejmować ulgi podatkowe zarówno dla końcowych użytkowników wykorzystujących produkty o wysokiej efektywności energetycznej, jak i dla producentów, którzy promują i wytwarzają tego rodzaju produkty, a także zmniejszenie VAT nakładanego na materiały i składniki polepszające wydajność energetyczną. Stosowane przez państwa członkowskie zachęty dotyczące produktów muszą być wydajne i skuteczne.

Artykuł 10

Przegląd klasyfikacji etykiet efektywności energetycznej

1. Komisja powinna odpowiadać za regularne przeglądy klasyfikacji etykiet efektywności energetycznej, zgodnie z wyznaczonym okresem obowiązywania klasyfikacji, jak określono w środkach wykonawczych na mocy art. 12.

2. Komisja przeprowadza przegląd progów klasyfikacji efektywności w oparciu o najnowsze dane, z uwzględnieniem tempa postępu technologicznego w przypadku danego produktu, a znacznie wcześniej przed przeglądem zasięga odpowiednio opinii zainteresowanych stron zgodnie z art. 12 ust. 3.

3. Dostawcy są zobowiązani dostarczyć dystrybutorom najnowszą wersję etykiety najpóźniej po upływie okresu ważności.

4. Zgodnie z art. 6 ust. 2 dystrybutorzy są zobowiązani zastąpić starą etykietę etykietą efektywności energetycznej ze zmienioną klasyfikacją dla danego produktu w dniu upływu okresu ważności starej etykiety.

Artykuł 11

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 12

Środki wykonawcze

1. Szczegółowe informacje dotyczące etykiety i karty są określone w środkach wykonawczych. Takie środki wykonawcze, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 11 ust. 2, w odniesieniu do każdego rodzaju produktu zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

W przypadku, gdy dany produkt spełnia kryteria określone w ust. 2, jest on objęty środkiem wykonawczym zgodnie z ust. 4.

Przepisy zawarte w środkach wykonawczych dotyczące informacji podawanej na etykiecie i w karcie w odniesieniu do zużycia energii i innych podstawowych zasobów podczas użytkowania umożliwiają użytkownikowi końcowemu dokonywanie bardziej świadomych decyzji dotyczących zakupu oraz umożliwiają organom nadzoru rynku sprawdzenie, czy produkty odpowiadają podanym informacjom.

W przypadku, gdy środek wykonawczy ustanawia przepisy w odniesieniu zarówno do efektywności energetycznej produktu, jak i zużycia przez niego podstawowych zasobów, projekt i treść etykiety powinny akcentować dane dotyczące efektywności energetycznej produktu.

Obowiązujące obecnie środki wykonawcze, przyjęte przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, powinny zostać dostosowane do przepisów zawartych w niniejszej dyrektywie, szczególnie dotyczących układu graficznego, projektu, klas lub innych cech etykiety efektywności energetycznej, nie później niż ... (*)

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1, są następujące:

- a) zgodnie z najnowszymi dostępnymi danymi liczbowymi oraz uwzględniając ilości wprowadzone do obrotu we Wspólnocie, produkty posiadają znaczący potencjał w odniesieniu do oszczędności energii oraz, w stosownych przypadkach, innych podstawowych zasobów;
- b) dostępne na rynku produkty o równorzędnej funkcjonalności wykazują znaczne różnice pod względem stosownych poziomów wydajności;
- c) Komisja bierze pod uwagę stosowne prawodawstwo wspólnotowe i samoregulację, jak np. dobrowolne porozumienia, **w przypadku gdy** powinny one w założeniu umożliwić osiągnięcie politycznych celów szybciej i korzystniej pod względem kosztów, niż zostało to przyjęte w obowiązkowych wymogach.

3. Przygotowując projekt środka wykonawczego Komisja:

- a) bierze pod uwagę parametry dotyczące ekologiczności określone w części 1 załącznika I do dyrektywy 2005/32/WE, które zostały określone jako istotne w stosownym środku wykonawczym przyjętym na mocy dyrektywy 2005/32/WE oraz które mają znaczenie dla użytkownika końcowego podczas użytkowania produktu;
- b) ocenia wpływ środka na środowisko, użytkowników końcowych i producentów, w tym MŚP, w odniesieniu do konkurencyjności, z uwzględnieniem wpływu na rynki poza Wspólnotą, innowacyjność, dostęp do rynku oraz koszty i korzyści;
- c) przeprowadza odpowiednie konsultacje z zainteresowanymi stronami, **łącznie z producentami i ich dostawcami**;
- d) ustala datę/daty wprowadzenia, wszelkie stopniowe lub przejściowe środki lub okresy, uwzględniając w szczególności ewentualny wpływ na MŚP lub na poszczególne grupy produktów wytwarzanych przede wszystkim przez MŚP.

(*) S ześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy

Wtorek, 5 maja 2009 r.

4. Środki wykonawcze określają w szczególności:
- a) dokładną definicję typu produktów objętych dyrektywą;
 - b) normy i metody pomiaru wykorzystywane w celu uzyskania informacji określonych w art. 1 ust. 1;
 - c) szczegóły dokumentacji technicznej wymaganej zgodnie z art. 5;
 - d) projekt i treść etykiety o której mowa w art. 4, która będzie ujednolicona w największym możliwym stopniu w różnych grupach produktów **oraz we wszystkich przypadkach jest doskonale widoczna i czytelna, a równocześnie zachowuje jako podstawę aktualny projekt etykiety (ustalona klasyfikacja A-G), który jest prosty i rozpoznawalny; na etykiecie podany jest także okres ważności;**
 - e) miejsce umieszczenia etykiety na wystawionym do sprzedaży produkcie oraz sposób umieszczania etykiety i/lub informacji w przypadku ofert sprzedaży objętych art. 7. W stosownych przypadkach środki wykonawcze mogą przewidywać umieszczenie etykiety na produkcie lub jej wydrukowanie na opakowaniu lub określać szczegółowe informacje dotyczące wymogów etykietowania w katalogach, w przypadku sprzedaży na odległość i sprzedaży internetowej ;
 - f) treść oraz, w stosownych przypadkach, format, a także inne szczegóły dotyczące karty lub inne informacje określone w art. 4 i 5 ust. 3. Informacje na etykiecie są również umieszczane na karcie;
 - g) w przypadku stosownych produktów, minimalny poziom wydajności oraz, we właściwych przypadkach, próg wyższy niż 15 000 EUR bez VAT dla celów art. 9 ust. 1 i 3;
 - h) w przypadku stosownych produktów, minimalny poziom wydajności dla celów art. 9 ust. 4;
 - i) szczegółową treść etykiety do celów reklamy, w tym, w stosownych przypadkach, klasę energetyczną i inne stosowne poziomy wydajności danego produktu w czytelnej i widocznej formie;
 - j) **określony okres obowiązywania klasyfikacji etykiet, który wynosi co najmniej trzy lata, lecz nie przekracza pięciu lat, uwzględniając tempo wprowadzania innowacji w produkcji oraz termin następnego przeglądu tych klasyfikacji, w oparciu o ich określony czas obowiązywania;**
 - k) poziom rzetelności deklaracji zawartych na etykiecie i kartach;
 - l) datę oceny i ewentualnych zmian środka wykonawczego, z uwzględnieniem tempa postępu technicznego.

Artykuł 13

Wykaz priorytetów do zrealizowania

Najpóźniej do dnia ... (*) Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i państwom członkowskim wykaz priorytetowych produktów, łącznie z wyrobami budowlanymi, proponowanych do opatrzenia etykietą w oparciu o ich potencjał energooszczędnościowy.

(*) Sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuł 14**Możliwość rozszerzenia zakresu**

Najpóźniej w 2010 r. Komisja przeprowadza analizę wykonalności w celu zbadania czy, dzięki przyjęciu środków wykonawczych, etykieta dostarcza użytkownikom końcowym także informacji na temat znaczących skutków produktu dla energii i innych zasadniczych zasobów przez cały cykl jego życia.

Artykuł 15**Kary**

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar stosowanych w razie naruszeń przepisów krajowych, przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i jej środkami wykonawczymi oraz podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia stosowania tych kar. Przewidziane kary są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. **Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu wzmocnienia ochrony prawnej przed stosowaniem etykiet bez zezwolenia.** Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty tych przepisów najpóźniej w terminie określonym w art. 16 ust. 1 a także bezzwłocznie informują Komisję o wszelkich późniejszych zmianach, mających wpływ na powyższe przepisy.

Artykuł 16**Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia ... (*) Niezwłocznie przekażą one Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie zaczną stosować te przepisy od dnia [...] r..

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 17**Uchylenie**

Dyrektywa Rady 92/75/EWG zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ wskazana w części A załącznika I traci moc z dniem ...^(**) bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów przeniesienia do prawa krajowego i zastosowania dyrektyw określonych w części B załącznika I.

Odesłanie do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłanie do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 18**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

(*) Dwanaście miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

(1) Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1.

(**) Dzień po dacie określonej w art. 16 ust. 1 akapit drugi niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Artykuły ... ⁽¹⁾ stosuje się od dnia ... ^(*).

Artykuł 19

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

||

W imieniu Rady

Przewodniczący

||

⁽¹⁾ Artykuły uznane za niezmienione w ostatecznej wersji przekształcenia.

^(*) Dzień po dacie określonej w art. 16 ust. 1 akapit drugi niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK I

Część A

Uchylona dyrektywa i jej kolejne zmiany

(o których mowa w art. 17)

Dyrektywa Rady 92/75/EWG
(Dz.U. L 297 z 13.10.1992, s. 16)

Rozporządzenie (WE) nr 1882/2003
(Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1)

Wyłącznie pkt 32 Załącznika III

CZĘŚĆ B

Terminy przeniesienia do prawa krajowego

(o której mowa w art. 16)

Dyrektywa	Termin przeniesienia
92/75/EWG	1 Stycznia 1994 r.
2009/[*]/WE	

Wtorek, 5 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

DYREKTYWA 92/75/EWG	Niniejsza dyrektywa
ARTYKUŁ 1 UST. 1, SFORMUŁOWANIE WPROWADZAJĄCE, ZDANIE PIERWSZE	Artykuł 1 ust. 1
ARTYKUŁ 1 UST. 1, SFORMUŁOWANIE WPROWADZAJĄCE, ZDANIE DRUGIE	Artykuł 1 ust. 2
ARTYKUŁ 1 UST. 1 TIRET PIERWSZE DO SIÓDMEGO ARTYKUŁ 1 UST. 2	—
—	—
ARTYKUŁ 1 UST. 3	Artykuł 1 ust. 3 lit. a) i b)
—	Artykuł 1 ust. 3 lit. c)
ARTYKUŁ 1 UST. 4 TIRET PIERWSZE I DRUGIE	Artykuł 2 tiret pierwsze i trzecie
—	Artykuł 2 tiret szóste i dziesiąte
ARTYKUŁ 1 UST. 4 TIRET TRZECIE	Artykuł 2 tiret pierwsze
ARTYKUŁ 1 UST. 4 TIRET CZWARTE	—
ARTYKUŁ 1 UST. 4 TIRET PIĄTE	Artykuł 2 tiret czwarte
ARTYKUŁ 1 UST. 5	Artykuł 2 tiret piąte
ARTYKUŁ 2 UST. 1	—
ARTYKUŁ 2 UST. 2	Artykuł 4 ust. 1
ARTYKUŁ 2 UST. 3	—
ARTYKUŁ 2 UST. 4	Artykuł 5 ust. 2
ARTYKUŁ 3 UST. 1	Artykuł 5 ust. 2 i 3
ARTYKUŁ 3 UST. 2	Artykuł 5 ust. 1
ARTYKUŁ 3 UST. 3	Artykuł 5 ust. 5 i 6
ARTYKUŁ 3 UST. 4	Artykuł 5 ust. 7
ARTYKUŁ 4 LIT. A)	Artykuł 5 ust. 8
ARTYKUŁ 4 LIT. B)	Artykuł 5 ust. 4 i art. 6 ust. 2
ARTYKUŁ 5	—
ARTYKUŁ 6	Artykuł 7
ARTYKUŁ 7 LIT. A)	—
ARTYKUŁ 7 LIT. B)	Artykuł 3 ust. 1 lit. a)
ARTYKUŁ 7 LIT. C)	Artykuł 3 ust. 1 lit. b)
ARTYKUŁ 8 UST. 1	artykuł 3 ust. 1 lit. c)
ARTYKUŁ 8 UST. 2	Artykuł 8 ust. 1
ARTYKUŁ 9 LIT. A)	Artykuł 8 ust. 2
ARTYKUŁ 9 LIT. B)	—
ARTYKUŁ 10 UST. 1	—
ARTYKUŁ 10 UST. 2	Artykuł 11 ust. 1
ARTYKUŁ 10 UST. 3	Artykuł 11 ust. 2
ARTYKUŁ 11	—
ARTYKUŁ 12 LIT. A)	—
ARTYKUŁ 12 LIT. B)	Artykuł 12 ust. 4 lit. a)
ARTYKUŁ 12 LIT. C)	Artykuł 12 ust. 4 lit. b)
	artykuł 12 ust. 4 lit. c)

Wtorek, 5 maja 2009 r.

DYREKTYWA 92/75/EWG	Niniejsza dyrektywa
ARTYKUŁ 12 LIT. D)	Artykuł 12 ust. 4 lit. d)
ARTYKUŁ 12 LIT. E)	Artykuł 12 ust. 4 lit. e)
ARTYKUŁ 12 LIT. F)	Artykuł 12 ust. 4 lit. f)
ARTYKUŁ 12 LIT. G)	—
ARTYKUŁ 13	Artykuł 17
ARTYKUŁ 14	Artykuł 16
ARTYKUŁ 15	Artykuł 19
—	Artykuł 3 ust. 1 lit. d)
—	Artykuł 3 ust. 2
—	Artykuł 3 ust. 3
—	Artykuł 4 ust. 2
—	Artykuł 6 ust. 1
—	Artykuł 9
—	Artykuł 12 ust. 1-3
—	Artykuł 12 ust. 4 lit. g)-l)
—	Artykuł 15
—	Artykuł 18
—	Załącznik I
—	Załącznik II

Preliminarz budżetowy Parlamentu Europejskiego na rok 2010

P6_TA(2009)0346

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie preliminarza wpływów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2010 (2009/2006(BUD))

(2010/C 212 E/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 272 ust. 2 Traktatu WE,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 31,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim, Radą oraz Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie wytycznych dotyczących procedury budżetowej 2010 – sekcja I, II, IV, V, VI, VII, VIII i IX ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie przedłożone Prezydium przez sekretarza generalnego i dotyczące sporządzenia wstępnego projektu preliminarza Parlamentu na rok budżetowy 2010,

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0096.

Wtorek, 5 maja 2009 r.

- uwzględniając wstępny projekt preliminarza budżetowego sporządzony przez Prezydium w dniu 21 kwietnia 2009 r., zgodnie z art. 22 ust. 6 oraz art. 73 ust. 1 Regulaminu Parlamentu,
 - uwzględniając projekt preliminarza budżetowego przyjęty przez Komisję Budżetową zgodnie z art. 73 ust. 2 Regulaminu Parlamentu,
 - uwzględniając art. 73 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A6-0275/2009),
- A. mając na uwadze, że w ubiegłym roku zapoczątkowano proces pilotażowy w zakresie ściślejszej współpracy między Prezydium a Komisją Budżetową oraz w zakresie wzajemnej współpracy już na wczesnym etapie w odniesieniu do wszystkich pozycji mających znaczące skutki budżetowe oraz że proces ten będzie kontynuowany w ramach procedury 2010,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z zapisami w traktacie i w Regulaminie prawa Parlamentu w zakresie przyjmowania preliminarza i budżetu w jego postaci końcowej zostaną w pełni utrzymane,
- C. mając na uwadze, że w dniu 25 marca 2009 r. i 16 kwietnia 2009 r. odbyły się dwa wstępne posiedzenia pojednawcze z udziałem delegacji Prezydium i Komisji Budżetowej, na których obydwie delegacje omówiły szereg kluczowych kwestii,
1. przypomina, że ogólne założenia budżetu na 2010 r. oraz wyzwania, jakim powinien on sprostać, przedstawiono pokrótce we wspomnianej wyżej rezolucji z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie wytycznych budżetowych; podkreśla w szczególności, że podstawowym elementem budżetu na 2010 r. będzie optymalny i równy dostęp posłów do tłumaczeń i tłumaczy oraz działania związane ze zwiększoną ustawodawczą rolą Parlamentu;
- Ogólne ramy**
2. zwraca uwagę, że zgodnie z propozycją Prezydium ogólny poziom budżetu na 2010 r. będzie niższy niż tradycyjne dobrowolne ograniczenie udziału Parlamentu do 20 % działu 5 (wydatki administracyjne) wieloletnich ram finansowych; zauważa, że zaproponowany wskaźnik wzrostu wynosi 3,98 % oraz że wynikający stąd ogólny poziom będzie nieznacznie wyższy niż w roku 2009, kiedy wynosił 19,67 % środków w ramach tej pozycji;
 3. podejmuje decyzję, że na obecnym etapie ogólny poziom budżetu wynosi 1 590 012 726 EUR, co odpowiada stopie wzrostu w wysokości 3,92 %, aby nowy Parlament miał jesienią większe pole manewru, a także z myślą o uzyskaniu jak największych oszczędności; postanawia utrzymać rezerwę na nieprzewidziane wydatki na takim samym poziomie jak w 2009 r. (10 mln EUR);
 4. ze względu na wieloletni charakter większości wydatków i głównych projektów zainicjowanych w ramach instytucji jest zdania, że należy rozważyć potrzebę lepszego średnioterminowego planowania budżetu i uczynienia go bardziej przejrzystym; uważa, że pełny wniosek budżetowy, a co najmniej jego zdecydowaną większość, należy przedstawiać wiosną na etapie sporządzania preliminarza oraz jest zdania, że korzystanie jesienią z tzw. „pism korygujących” musi się ograniczać do rzeczywiście nieprzewidywalnych wydarzeń lub aktualizacji o charakterze technicznym;
 5. podkreśla, że terminowa współpraca Prezydium z Komisją Budżetową w zakresie wspólnego ustalania konsekwencji budżetowych w wyniku planowanych decyzji powinna stanowić podstawową zasadę zajmowania się najważniejszymi kwestiami przy jednoczesnym zachowaniu formalnych uprawnień każdego organu;
 6. przyjmuje z zadowoleniem przedłużenie o kolejny rok projektu pilotażowego w zakresie ściślejszej współpracy między Prezydium a Komisją Budżetową oraz przypomina o kluczowym znaczeniu zasad takich jak zaufanie i jawność; ostrzega przed tendencją do traktowania tej współpracy jako zwykłej formalności, a nie prawdziwego dialogu, co powoduje przedwczesne podejmowanie fundamentalnych decyzji; podkreśla, że należy podtrzymywać i wzmacniać ducha wzajemnej współpracy na przyszłość przy jednoczesnym poszanowaniu uprawnień każdego organu; ponownie podkreśla, że uprzednia konsultacja w sprawie kwestii o znaczących skutkach finansowych jest jednym z kluczowych aspektów projektu pilotażowego;

Wtorek, 5 maja 2009 r.

7. uważa, że wysokość środków finansowych potrzebnych na najważniejsze sprawy, w tym również stosunek zasobów wewnętrznych do zewnętrznych potrzebnych w związku z najważniejszymi służbami i projektami, stanowi kluczowy element, który należy dokładnie rozważyć z perspektywy budżetu; wzywa swoje organy wykonawcze do wzięcia tego pod uwagę i do podjęcia odpowiednich działań w oparciu o uprzednią analizę elementów strategii politycznej w celu znalezienia odpowiednich rozwiązań i uniknięcia podwójnego wykonywania tej samej pracy;

Kwestie szczegółowe

Stanowiska i restrukturyzacja

8. w związku ze znacznym wzrostem zatwierdzonym już na 2009 rok z uwagą przyjmuje do wiadomości wnioski dotyczące restrukturyzacji służb i zmian planu zatrudnienia, przedłożone przez Prezydium; podkreśla, że pragnie rozważyć kwestię odpowiednich środków budżetowych po przeanalizowaniu wszystkich złożonych wniosków, w tym również dla grup, oraz zaznacza, że wówczas chętnie z uwagą zajmie się tym pakietem, uwzględniając konieczność poprawy w zakresie zwiększonej legislacyjnej roli Parlamentu; wobec tego na obecnym etapie nie zezwala na utworzenie 30 nowych stanowisk; zauważa, że liczba zaproponowanych przesunąć na stanowiskach jest bardzo niska i zachęca do dalszych wysiłków w tym kierunku;

9. w związku z tym zwraca uwagę, że na posiedzeniu dnia 1 kwietnia 2009 r. Prezydium jednogłośnie zatwierdziło plan restrukturyzacji DG INLO dotyczący utrzymania budynków Parlamentu i zarządzania nimi oraz utworzenia wyspecjalizowanych służb centralnych w celu poprawy jakości kontroli budżetowej oraz procedur zamówień publicznych; podkreśla, że ostateczna decyzja dotycząca odpowiedniego poziomu środków dla DG INLO, jak również dla innych dyrekcji, zgodnie z normalną procedurą zostanie podjęta jesienią, podczas pierwszego czytania budżetu; podkreśla, że z budżetowego punktu widzenia dokonany wybór będzie się odnosił do skali zapotrzebowania Parlamentu na wewnętrzne ekspertyzy celem dopilnowania, że powierzone wykonawcom zewnętrznym zadania związane z utrzymaniem są należycie określone, a ich wykonanie odpowiednio kontrolowane; w związku z tym zauważa, że jedyne przytaczane sprawozdanie zewnętrzne dotyczy głównie kwestii bezpieczeństwa budynków, a również kwestii utrzymania i zarządzania oraz ich poprawy;

10. uważa, że plan średnio- i długoterminowej strategii należy przedstawiać odpowiednio wcześniej w stosunku do pierwszego jesiennego czytania, aby możliwe było podjęcie decyzji budżetowych; w związku z tym przyjmuje z dużym zadowoleniem zobowiązanie sekretarza generalnego do przedłożenia ich Prezydium w jak najszybszym terminie po rozpoczęciu nowej kadencji; zgadza się wraz z Prezydium na zmniejszenie na obecnym etapie procedury budżetowej rezerwy przeznaczonej na budynki do kwoty 18 500 000 EUR, aż do wprowadzenia odpowiedniego poziomu środków po dokładniejszym określeniu strategii w tej dziedzinie;

11. przywiązuje wagę do opracowania nowej polityki w zakresie bezpieczeństwa oraz do realizacji celów w tej dziedzinie, pamiętając jednocześnie o specyficznym charakterze instytucji parlamentarnej oraz potrzebie jednoczesnego zapewnienia otwartości i bezpieczeństwa; uważa, że w ramach procedury na rok 2010 można rozważyć przydział odpowiednich środków budżetowych, uwzględniając wspomniane potrzeby strategiczne i operacyjne; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Prezydium dotyczące optymalnego wykorzystania środków, a zwłaszcza uwagi na temat równowagi kosztowej w zakresie zatrudniania pracowników wewnętrznych i zewnętrznych; jest jednak zaniepokojony, że średnio- i długoterminowe skutki operacyjne i finansowe związane z powstaniem nowej dyrekcji obejmującej cztery działy nie zostały jasno zarysowane;

12. jednocześnie z niecierpliwością oczekuje planu oszczędności sporządzonego już przez DG ds. Urzędu Przewodniczącego, stosownie do prośby z 2008 r., oraz w dalszym ciągu wyraża zaniepokojenie zmianami kosztów w operacyjnych liniach budżetowych związanych z bezpieczeństwem i sprzętem służącym zapewnieniu bezpieczeństwa;

13. wstępnie wyraża zadowolenie z wniosków dotyczących reorganizacji służb zarządzających zasobami ludzkimi oraz jest zadowolony, że cele takie jak większy stopień spójności, jasno określone zadania i tworzenie synergii powinny być zasadami przewodnimi; wyraża zadowolenie z zamiaru osiągnięcia tego celu w ramach dostępnych zasobów, w tym poprzez wewnętrzne przesunięcia, ale jednocześnie oczekuje dalszych zapewnień w odniesieniu do skutków średnio- i długoterminowych;

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Wielojęzyczność

14. powtarza, iż równy dostęp posłów do usług tłumaczeniowych stanowi ważny element budżetu na 2010 rok; wyraża zadowolenie z wysiłków podjętych przez administrację w celu spełnienia tego życzenia, ale uważa, że nie należy przy tym zapominać o możliwie jak najlepszym wykorzystaniu zasobów;

15. zwraca się do Prezydium i Komisji Budżetowej o pilne skontaktowanie się z międzyinstytucjonalną grupą roboczą ds. wielojęzyczności w celu przygotowania wniosku (na szczeblu technicznym) dotyczącego usprawnienia współpracy międzyinstytucjonalnej w tej dziedzinie, zwłaszcza w odniesieniu do wykorzystania wszelkich wolnych zasobów; jest na przykład rozczarowany, że system wprowadzony w celu ułatwienia wzajemnego udostępniania sobie tłumaczeń przez instytucje w ogóle nie jest wykorzystywany; oczekuje złożenia wniosku zawierającego propozycje zaradzenia tej sytuacji przed pierwszym czytaniem; jest również bardzo zainteresowany nowymi narzędziami technicznymi dla służb tłumaczeniowych i oczekuje informacji na temat ich rozwoju oraz powiązanych kosztów finansowych w 2010 r., w tym opracowania na temat narzędzia przekładu Euramis; pragnąłby znaleźć w takim opracowaniu ocenę, czy narzędzie to może przyczynić się do poprawy współpracy międzyinstytucjonalnej w dziedzinie tłumaczeń, a także ocenę korzyści w zakresie efektywności i oszczędności kosztów, które mogłyby zmniejszyć zależność od zewnętrznych usług tłumaczeniowych;

16. zwraca się do sekretarza generalnego z prośbą o dokonanie analizy kosztów i korzyści w odniesieniu do usług tłumaczeniowych w okresach największego obciążenia pracą, w tym również zlecania tłumaczeń podmiotom zewnętrznym i analizy możliwości zastosowania alternatywnych metod pracy;

17. zwraca się o aktualne informacje dotyczące możliwości stosowania zasady wspólnego korzystania z zasobów we wszystkich dziedzinach, w których możliwości instytucji są tymczasowo wykorzystywane jedynie częściowo, bez ograniczania niezależności i możliwości operacyjnych instytucji (tłumaczenie ustne, wynajem pomieszczeń, kopiowanie itp.);

Legislacja

18. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż wniosek Prezydium wynika z głównego zeszłorocznego priorytetu, czyli prac legislacyjnych, jest jednak zdania, że zaproponowane stanowiska należy poddać dalszej analizie i – zgodnie z tym, co stwierdzono powyżej – rozważyć je w kontekście ogólnego pakietu; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na pozycje związane z legislacją, a zwłaszcza z procedurą współdecyzji, przeznaczono w 2009 r. najwięcej dodatkowych środków;

Technologia informacyjna i komunikacyjna

19. przypomina, że zwrócono się o wyjaśnienia do sektora IT i oczekuje jasnego planu ogólnej strategii w zakresie technologii informacyjnej i komunikacyjnej dla Parlamentu, która jest niezwykle ważna w związku z jak najlepszym wykorzystaniem dostępnych zasobów; jest przekonany, że taki plan musi być spójny i stanowić złoty środek pomiędzy niezbędną „centralizacją” i korzyściami skali wynikającymi z utworzenia nowej i odrębnej dyrekcji generalnej do tych zadań a potrzebą utrzymania niezbędnego stopnia elastyczności na szczeblu pozostałych dyrekcji generalnych; pragnie, aby Prezydium wystrzegало się dublowania pracy i wydatków; wzywa Prezydium do zadbania o to, aby bezpieczeństwo technologii informacyjnej i komunikacyjnej oraz potrzeby grup politycznych stanowiły integralną część takiego planu;

20. zwraca również uwagę na wniosek dotyczący ostatniego etapu trzyletniego planu odzyskania know-how w tej dziedzinie i ograniczenia zależności od zewnętrznych doradców, a także wniosek w sprawie zwiększenia liczby stanowisk; powtarza swoją opinię, że znaczny wzrost liczby pracowników powinien doprowadzić do oszczędności w wydatkach na doradztwo, a także oczekuje trzyletniego przeglądu tychże kosztów wraz z zatwierdzonym lub sugerowanym wzrostem liczby pracowników;

21. z uwagą przyjmuje do wiadomości plan zarządzania IT przyjęty przez Prezydium i podkreśla znaczenie, jakie nadaje on kwestii określenia priorytetów w jasny i uczciwy sposób, tak aby jak najlepiej wykorzystał ograniczone środki finansowe przydzielone całemu Parlamentowi; w tym kontekście zwraca się również z prośbą o wyjaśnienie, w jaki sposób funkcjonuje relacja „usługodawca – klient” w dziedzinie technologii informacyjnej i komunikacyjnej oraz w jakim stopniu „klienci” mogą określać projekty, które ich zdaniem powinny zostać zrealizowane, jak zapewnia się środki finansowe na realizację tych projektów oraz w jaki sposób, ostatecznie, zapewnia się ich zgodność z ogólną strategią;

Wtorek, 5 maja 2009 r.

Wieloletnie projekty

22. potwierdza opinię, że wiele ważnych inicjatyw i projektów w dziedzinie informacji i analiz przeprowadzanych z myślą o posłach i pracownikach takich jak nowa biblioteczna sekcja analiz, jednostki odpowiedzialne za politykę w komisjach, a także wielość innych dostępnych źródeł informacji i systemów informacyjnych stanowi główną zmianę w sposobie jego pracy oraz pochłania coraz więcej środków; uważa wobec tego, że ocena sytuacji budżetowej i aspektów funkcjonalnych w celu zagwarantowania spójności i właściwego wykorzystania ogólnych zasobów może jedynie przynieść korzyści i w związku z tym zwraca uwagę na swoją wcześniejszą decyzję dotyczącą prezentacji tej kwestii; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane przez administrację w celu wdrożenia systemu zarządzania wiedzą;

23. dostrzega, że projekt Web-TV został uwzględniony na już przewidzianym poziomie we wnioskach Prezydium; oczekuje jednak dodatkowych informacji na temat „zwrotu” z tej inwestycji, zwłaszcza w odniesieniu do statystyki oglądalności i perspektyw na przyszłość; z zainteresowaniem oczekuje także wskazówek, czy dzięki Web-TV ograniczono potrzebę udostępniania innych rodzajów informacji drukowanych lub czy stanie się tak w przyszłości;

24. zwraca uwagę na wniosek Prezydium dotyczący ujęcia konkretnych środków na analizy ekspertów dotyczące Domu Historii Europejskiej; oczekuje przeprowadzenia jasnego przeglądu kosztów przewidzianych w związku z całym projektem, w tym również kosztów administracyjnych najpóźniej na etapie sporządzania wstępnego preliminarza budżetowego do procedury budżetowej na 2011 r.;

25. pragnie, aby Wszechnica Parlamentu Europejskiego rzeczywiście mogła jak najszybciej rozpocząć swoją działalność, w każdym razie nie później niż z początkiem 2010 r.; wobec tego niecierpliwie czeka na decyzję w sprawie koncepcji zarządzania w celu realizacji wyznaczonych celów w oparciu o analizę rzeczywistych kosztów i korzyści istniejących opcji; podkreśla na przykład, że rozwiązanie oparte na korzystaniu z obsługi zewnętrznej powinno mieć co najwyżej bardzo ograniczony wpływ na wewnętrzny plan zatrudnienia i odwrotnie;

Uwagi końcowe

26. podkreśla, że przed pierwszym jesiennym czytaniem budżetu należy dokonać dokładniejszej analizy poszczególnych pozycji budżetowych; wobec tego właśnie wtedy podejmie ostateczne decyzje budżetowe;

27. uwzględniając powyższe stwierdzenia, przyjmuje preliminarz na rok budżetowy i przypomina, że przyjęcie projektu budżetu odbędzie się podczas pierwszego czytania w październiku 2009 r., zgodnie z procedurą głosowania ustaloną w traktacie;

*

* *

28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji i preliminarza budżetowego Radzie i Komisji.

Środa, 6 maja 2009 r.

Uchylenie dyrektywy 83/515/EWG i 11 nieaktualnych decyzji w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa *

P6_TA(2009)0350

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady uchylającej dyrektywę 83/515/EWG i 11 nieaktualnych decyzji w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2009)0088 – C6-0094/2009 – 2009/0022(CNS))

(2010/C 212 E/35)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0088),
 - uwzględniając art. 37 i art. 300 ust. 2 i ust. 3 akapit pierwszy Traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0094/2009),
 - uwzględniając art. 51 oraz art. 43 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A6-0203/2009),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady, jeśli uzna ona za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku Komisji;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Uchylenie 14 nieaktualnych rozporządzeń w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa *

P6_TA(2009)0351

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady uchylającego 14 nieaktualnych rozporządzeń w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2009)0089 – C6-0095/2009 – 2009/0024(CNS))

(2010/C 212 E/36)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0089),
- uwzględniając art. 37 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0095/2009),
- uwzględniając art. 51 oraz art. 43 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A6-0202/2009),

Środa, 6 maja 2009 r.

1. zatwierdza wniosek Komisji;
2. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) *

P6_TA(2009)0352

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (COM(2009)0038 – C6-0051/2009 – 2009/0011(CNS))

(2010/C 212 E/37)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0038),
 - uwzględniając art. 36 i 37 Traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0051/2009),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Budżetowej, jak również Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0259/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. stwierdza, że nie ma pewności co do dostępności marginesów w ramach działu 2; podkreśla, że finansowanie planu naprawy gospodarczej nie powinno stwarzać zagrożeń dla przyszłych zapotrzebowań w tej kategorii wydatków; opowiada się raczej za wykorzystaniem marginesów z zamkniętych już lat budżetowych;
 3. przypomina, że kwota roczna zostanie ustalona w ramach rocznej procedury budżetowej, zgodnie z postanowieniami pkt 38 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾.
 4. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 traktatu WE;
 5. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 6. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 7. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 1a preambuły (nowy)**

(1a) Finansowanie europejskiego planu naprawy gospodarczej powinno przebiegać zgodnie z postanowieniami porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139, 14.6.2006, s. 1.

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 1b preambuły (nowy)**

(1b) Obecne marginesy w dziale 2 nie mogą być uważane za ustalone z góry i wszelkie porozumienia dotyczące planu naprawy gospodarczej nie powinny narażać przyszłych potrzeb w ramach którejkolwiek kategorii wydatków.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 2 preambuły**

(2) Z kwoty tej **1,5 mld** EUR powinno zostać udostępnione wszystkim państwom członkowskim za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w celu rozpowszechnienia szerokopasmowego Internetu na obszarach wiejskich oraz wzmoczenia działań związanych z priorytetami określonymi w art. 16a ust. 1 lit. a)-f) rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 (dalej zwanymi „nowymi wyzwaniem”).

(2) Z kwoty tej **1 020 mln** EUR powinno zostać udostępnione wszystkim państwom członkowskim za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w celu rozpowszechnienia szerokopasmowego Internetu na obszarach wiejskich oraz wzmoczenia działań związanych z priorytetami określonymi w art. 16a ust. 1 lit. a)-f) rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 (dalej zwanymi „nowymi wyzwaniem”). **Z tej kwoty 850 mln EUR powinno być dostępne w 2009 r., natomiast 170 mln EUR powinno zostać zabezpieczone dzięki mechanizmowi wyrównawczemu w ramach procedury pojednawczej dotyczącej budżetu na rok 2010 i powinno być dostępne w 2010 r.**

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 2a preambuły (nowy)**

(2a) Władza budżetowa zwiększyła środki w budżecie na 2009 r. w pozycji dotyczącej rozwoju obszarów wiejskich o 249 840 000 mln EUR. Te dodatkowe środki powinny być udostępnione na działania finansowane w ramach EFRROW podczas realizacji europejskiego planu naprawy gospodarczej.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 4 preambuły**

(4) Aby zagwarantować, że podział dodatkowego wkładu Wspólnoty w każdym państwie członkowskim jest spójny z celami obydwu pakietów środków (nowe wyzwania i Internet szerokopasmowy), każde państwo członkowskie

(4) Aby zagwarantować, że podział dodatkowego wkładu Wspólnoty w każdym państwie członkowskim jest spójny z celami obydwu pakietów środków (nowe wyzwania i Internet szerokopasmowy), każde państwo członkowskie

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

powinno określić w swoim krajowym planie strategicznym orientacyjną kwotę uzyskaną w wyniku zastosowania obowiązkowej modulacji oraz przeniesienia niewykorzystanych środków uzyskanych w wyniku zastosowania art. 136 rozporządzenia (WE) nr ..., a także wzrost zobowiązań globalnych przewidzianych w decyzji Rady 2006/493/WE zmienionej decyzją Kwoty te zostaną przeznaczone z **jednej strony** na rozwój infrastruktury dostępu do szerokopasmowego Internetu na obszarach wiejskich, **a z drugiej** – na działania związane z „nowymi wyzwaniami”.

powinno określić w swoim krajowym planie strategicznym orientacyjną kwotę uzyskaną w wyniku zastosowania obowiązkowej modulacji oraz przeniesienia niewykorzystanych środków uzyskanych w wyniku zastosowania art. 136 rozporządzenia (WE) nr ..., a także wzrost zobowiązań globalnych przewidzianych w decyzji Rady 2006/493/WE zmienionej decyzją Kwoty te zostaną przeznaczone na rozwój infrastruktury dostępu do szerokopasmowego Internetu na obszarach wiejskich, na działania związane z „nowymi wyzwaniami”, **jak również na inne środki zmierzające do zwiększenia poziomu wykorzystania funduszy i stworzenia nowych miejsc pracy.**

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Punkt 4a preambuły (nowy)

(4a) W celu zwiększenia absorpcji swoich programów, państwa członkowskie mogą wykorzystać dodatkowe środki na fundusz gwarancyjny i pożyczkowy.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Punkt 6 preambuły

(6) Z Konkluzji Rady Europejskiej z dnia 12 grudnia 2008 r. wynika, że w zakresie europejskiego planu naprawy gospodarczej Rada Europejska popiera w szczególności rozwój szerokopasmowego Internetu, także na obszarach o słabo rozwiniętej infrastrukturze. Zważywszy że obszary wiejskie są często pozbawione wystarczającego dostępu do Internetu, należy zwiększyć wsparcie na rzecz infrastruktury dostępu do szerokopasmowego Internetu w ramach środków EFRROW. Biorąc pod uwagę znaczenie wspomnianego priorytetu, państwa członkowskie powinny włączyć związane z nim działania do swoich programów do końca 2009 r. Należy sporządzić wykaz typów działań związanych z infrastrukturą dla sieci szerokopasmowych, który pomoże państwom członkowskim określić właściwe działania w kontekście ram prawnych obowiązujących w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich.

(6) Z Konkluzji Rady Europejskiej z dnia 12 grudnia 2008 r. wynika, że w zakresie europejskiego planu naprawy gospodarczej Rada Europejska popiera w szczególności rozwój szerokopasmowego Internetu, także na obszarach o słabo rozwiniętej infrastrukturze. Zważywszy że obszary wiejskie są często pozbawione wystarczającego dostępu do Internetu, należy zwiększyć wsparcie na rzecz infrastruktury **i związanych z nią urządzeń** dostępu do szerokopasmowego Internetu w ramach środków EFRROW. Biorąc pod uwagę znaczenie wspomnianego priorytetu, państwa członkowskie powinny włączyć związane z nim działania do swoich programów do końca 2009 r. Należy sporządzić wykaz typów działań związanych z infrastrukturą **i urządzeniami** dla sieci szerokopasmowych, który pomoże państwom członkowskim określić właściwe działania w kontekście ram prawnych obowiązujących w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Punkt 10 preambuły

(10) Obszary wiejskie często nie dysponują ani dużą, ani małą infrastrukturą dla sieci szerokopasmowych. Tymczasem szczególnie duża infrastruktura **może mieć** decydujące znaczenie dla rozwoju trudno dostępnych obszarów wiejskich. Aby zapewnić jak najwydajniejsze wykorzystanie dostępnych zasobów oraz umożliwić znaczący rozwój Internetu szerokopasmowego na obszarach wiejskich, stosowne działania należy uznać za kwalifikowalne bez ograniczeń dotyczących wielkości odnośnej infrastruktury. W związku z tym, w przypadku działań związanych z infrastrukturą dla sieci szerokopasmowych, istniejące ograniczenie dotyczące wielkości infrastruktury związanej z podstawowymi usługami dla gospodarki i ludności wiejskiej nie powinno być stosowane.

(10) Obszary wiejskie często nie dysponują ani dużą, ani małą infrastrukturą dla sieci szerokopasmowych. Tymczasem szczególnie duża infrastruktura **ma** decydujące znaczenie dla rozwoju trudno dostępnych obszarów wiejskich, **takich jak wyspy i regiony górskie.** Aby zapewnić jak najwydajniejsze wykorzystanie dostępnych zasobów **i istniejącej infrastruktury** oraz umożliwić znaczący rozwój Internetu szerokopasmowego **i urządzeń** na obszarach wiejskich, stosowne działania należy uznać za kwalifikowalne bez ograniczeń dotyczących wielkości odnośnej **aktywnej lub pasywnej** infrastruktury **bądź jej części.** W związku z tym, w przypadku działań związanych z infrastrukturą dla sieci szerokopasmowych, istniejące ograniczenie dotyczące wielkości infrastruktury związanej z podstawowymi usługami dla gospodarki i ludności wiejskiej nie powinno być stosowane.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Punkt 11a preambuły (nowy)

(11a) Biorąc pod uwagę konieczność szybkiej reakcji na obecny kryzys gospodarczy, należy zapewnić środki na płatności, które mogą być zrealizowane w roku budżetowym 2009.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Punkt 13a preambuły (nowy)

(13a) Państwa członkowskie powinny upewnić się, że szczegółowe informacje dotyczące nowych możliwości oferowanych przez zmienione programy rozwoju obszarów wiejskich są dostępne dla regionalnych i lokalnych organów, a także dla potencjalnych beneficjentów.

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Punkt 13b preambuły (nowy)

(13b) Należy stworzyć specjalne środki służące zapewnieniu kursów edukacyjnych i szkoleniowych w zakresie korzystania z infrastruktury szerokopasmowej oraz sprzętu szerokopasmowego w społecznościach wiejskich, ze szczególną uwagą poświęconą szkoleniom zawodowym specjalistów w dziedzinie rolnictwa, dzięki czemu wykorzystane mogłyby zostać następnie ich umiejętności praktyczne. W związku z tym jako kwestię priorytetową należy uznać pobudzanie działań w sektorze związanym z badaniami.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Artykuł 1 – punkt 3

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005
Artykuł 16a – ustęp 1 – litera g)

(g) infrastruktura dostępu do szerokopasmowego Internetu na obszarach wiejskich.

(g) infrastruktura dostępu do szerokopasmowego Internetu na obszarach wiejskich **oraz urzędzenia publicznego dostępu do internetu we wspólnotach wiejskich.**

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Artykuł 1 – punkt 3

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005
Artykuł 16a – ustęp 1 – litera g a) (nowa)

(ga) zarządzanie w przypadku kryzysu gospodarczego w sektorze rolnictwa, przede wszystkim w celu zapewnienia wsparcia dla infrastruktury i dla budowania sieci producentów i organizacji;

Poprawka 14**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający**
Artykuł 1 – punkt 3

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005
Artykuł 16a – ustęp 1 – litera g b) (nowa)

(gb) środki służące zachowaniu lub tworzeniu miejsc pracy na obszarach wiejskich;

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 15**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 3**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Artykuł 16a – ustęp 1 – litera g c) (nowa)

*(gc) środki wsparcia dla młodych rolników.***Poprawka 16****Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 3**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Artykuł 16 a – ustęp 3 – litera b)

(b) tabelę przedstawiającą, w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., całkowity wkład Wspólnoty na rzecz działań, o których mowa w ust. 1 lit. a)-f), oraz wkład Wspólnoty na rzecz działań, o których mowa w ust. 1 lit. g).

(b) tabelę przedstawiającą, w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., całkowity wkład Wspólnoty na rzecz działań, o których mowa w ust. 1 lit. a)-f) **i ga) - gc)**, oraz wkład Wspólnoty na rzecz działań, o których mowa w ust. 1 lit. g).

Poprawka 17**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 6 – podpunkt a)**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Artykuł 69 – ustęp 2 a

„2a. Część kwoty, o której mowa w ust. 1 niniejszego art., wynikająca ze zwiększenia zobowiązań globalnych przewidzianego decyzją Rady 2006/493/WE zmienioną decyzją ..., udostępnia się z dniem 1 stycznia 2009 r. Kwotę tę przeznaczają się na działania związane z priorytetami przewidzianymi w art. 16a ust. 1 **w następującej proporcji:**

(a) jedna trzecia (0,5 mld EUR) na działania związane z priorytetami przewidzianymi w art. 16a ust. 1 lit. a)-f);

(b) dwie trzecie (1 mld EUR) na działania związane z priorytetami przewidzianymi w art. 16a ust. 1 lit. g).”

„2a. Część kwoty, o której mowa w ust. 1 niniejszego art., wynikająca ze zwiększenia zobowiązań globalnych przewidzianego decyzją Rady 2006/493/WE zmienioną decyzją ...**a także kwotę 249 840 000 EUR dodaną do pozycji budżetowej 05 04 05 01 w budżecie na rok 2009**, udostępnia się z dniem 1 stycznia 2009 r. Kwotę tę przeznaczają się na działania związane z priorytetami przewidzianymi w art. 16a ust. 1:”

Poprawka 18**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 6 – podpunkt aa) (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Artykuł 69 – ustęp 4 – akapit pierwszy a (nowy)

(aa) W ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W ramach kwoty, o której mowa w ust. 2a lit. b) Komisja uwzględni różnice w istniejącym dostępie do szerokopasmowego Internetu w państwach członkowskich, zwłaszcza w obszarach o utrudnionym dostępie, oraz wynikające z nich różne potrzeby.”

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 19**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 6 – podpunkt b)**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Artykuł 69 – ustęp 5 a – akapit pierwszy a (nowy)

Roczne sprawozdanie Komisji Europejskiej w sprawie rozwoju obszarów wiejskich zawiera sekcję poświęconą operacji monitorowania związanym z priorytetami wymienionymi w art. 16a ust. 1 lit. g).

Poprawka 20**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 6 – podpunkt b)**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Artykuł 69 – ustęp 5 b

„5b. Jeżeli przy zamknięciu programu rzeczywista kwota wkładu Wspólnoty wydana na działania, o których mowa w art. 16a ust. 1, jest niższa od sumy kwot, o których mowa w ust. 5a niniejszego artykułu, to różnica jest **zwracana** przez państwo członkowskie do **ogólnego** budżetu **Wspólnot Europejskich** do wysokości kwoty, która przekracza całkowitą kwotę środków dostępnych na działania inne niż działania określone w art. 16a ust. 1.

Ponadto jeżeli przy zamknięciu programu rzeczywista kwota wkładu Wspólnoty wydana na działania, o których mowa w art. 16a ust. 1 lit. a)-f), jest niższa od kwoty, o której mowa w ust. 5a niniejszego artykułu w odniesieniu do tego rodzaju działań, to różnica jest zwracana przez państwo członkowskie do ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich do wysokości kwoty, która przekracza całkowitą kwotę środków dostępnych na działania określone w art. 16a ust. 1 lit. g). Jeżeli natomiast rzeczywista kwota wkładu Wspólnoty wydana na działania inne niż określone w art. 16a ust. 1 jest niższa niż kwota środków dostępnych na ten typ działań, kwota podlegająca zwrotowi ulega zmniejszeniu o tę różnicę.

Jednocześnie jeżeli przy zamknięciu programu rzeczywista kwota wkładu Wspólnoty wydana na działania, o których mowa w art. 16a ust. 1 lit. g), jest niższa od kwoty, o której mowa w ust. 5a niniejszego artykułu w odniesieniu do tego rodzaju działań, to różnica jest zwracana przez państwo członkowskie do ogólnego budżetu Wspólnot Europejskich do wysokości kwoty, która przekracza całkowitą kwotę środków dostępnych na działania określone w art. 16a ust. 1 lit. a)-f). Jeżeli natomiast rzeczywista kwota wkładu Wspólnoty wydana na działania inne niż określone w art. 16a ust. 1 jest niższa niż kwota środków dostępnych na ten typ działań, kwota podlegająca zwrotowi ulega zmniejszeniu o tę różnicę.”

5b. Jeżeli przy zamknięciu programu rzeczywista kwota wkładu Wspólnoty wydana na działania, o których mowa w art. 16a ust. 1, jest niższa od sumy kwot, o których mowa w ust. 5a niniejszego artykułu, to różnica jest **włączana** przez państwo członkowskie do budżetu **przeznaczonego na rozwój rolnictwa** do wysokości kwoty, która przekracza całkowitą kwotę środków dostępnych na działania inne niż działania określone w art. 16a ust. 1.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 21**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 6 – podpunkt ba) (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Artykuł 69 – ustęp 6 a (nowy)

(ba) dodaje się ustęp w następującym brzmieniu:

„6a. Z kwoty, o której mowa w ust. 2a, 250 mln euro należy przeznaczyć na płatności w ramach budżetu na rok 2009.”

Poprawka 22**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 6a (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Artykuł 69 a (nowy)

*(6a) Wprowadza się artykuł w brzmieniu:***„Artykuł 69a****Fundusze gwarancyjne i pożyczkowe**

Bez uszczerbku dla postanowień art. 69 państwa członkowskie mogą wykorzystać kwotę, o której mowa w art. 69 ust. 2a na fundusze gwarancyjne i pożyczkowe. W celu wykonania niniejszego artykułu zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽²⁾, a w szczególności jego art. 50, 51 i 52.

⁽²⁾ Dz.U. L 368, 23.12.2006, s. 15.”

Poprawka 23**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 7**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Artykuł 70 – ustęp 4 – akapit drugi

„Nie naruszając pułapów określonych w ust. 3, wkład z EFRROW może zostać zwiększony do **90 %** dla regionów objętych celem konwergencji oraz 75 % dla regionów nieobjętych celem konwergencji w przypadku działań określonych w art. 16a ust. 1 niniejszego rozporządzenia, do wysokości kwoty uzyskanej z zastosowania obowiązkowej modulacji na mocy art. 9 ust. 4 i art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr ..., kwoty określonej w art. 69 ust. 2a niniejszego rozporządzenia oraz, począwszy od 2011 r., kwot uzyskanych na mocy art. 136 rozporządzenia (WE) nr ...”;

„Nie naruszając pułapów określonych w ust. 3, wkład z EFRROW może zostać zwiększony do **100 %** dla regionów objętych celem konwergencji oraz 75 % dla regionów nieobjętych celem konwergencji w przypadku działań określonych w art. 16a ust. 1 niniejszego rozporządzenia, do wysokości kwoty uzyskanej z zastosowania obowiązkowej modulacji na mocy art. 9 ust. 4 i art. 10 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr ..., kwoty określonej w art. 69 ust. 2a niniejszego rozporządzenia oraz, począwszy od 2011 r., kwot uzyskanych na mocy art. 136 rozporządzenia (WE) nr ...”;

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 24**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 8a (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Artykuł 76 – ustęp 2 a (nowy)

*(8a) W artykule 76 dodaje się następujący ustęp:**„2a. Państwa członkowskie zapewniają szczegółowe informacje związane z nowymi priorytetami określonymi w art. 16a. Informacje te udostępniane są z myślą o organach regionalnych i lokalnych oraz potencjalnych beneficjentach tych środków.”.***Poprawka 25****Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Załącznik III – tytuł

Wykaz rodzajów działań związanych z priorytetami określonymi w art. 16a ust. 1 lit. g)

Orientacyjny wykaz rodzajów działań związanych z priorytetami określonymi w art. 16a ust. 1 lit. g)**Poprawka 26****Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Załącznik III – kolumna 1 – wiersz 1

Tworzenie nowej infrastruktury dla sieci szerokopasmowej, w tym urządzeń do przesyłu wstecznego (np. stacjonarnych, bezprzewodowych naziemnych, wykorzystujących połączenia satelitarne lub będących kombinacją różnych technologii)

Tworzenie nowej infrastruktury dla sieci szerokopasmowej, w tym urządzeń do przesyłu wstecznego **i urządzeń naziemnych** (np. stacjonarnych, bezprzewodowych naziemnych, wykorzystujących połączenia satelitarne lub będących kombinacją różnych technologii) **oraz innych koniecznych form wsparcia (np. w zakresie instalacji i konserwacji)****Poprawka 27****Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Załącznik**

Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005

Załącznik III – linia 3 a (nowa)

Zapewnienie publicznego dostępu do urządzeń sieci szerokopasmowej**Artykuł 56: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej**

Środa, 6 maja 2009 r.

Projekt budżetu korygującego nr 4/2009

P6_TA(2009)0355

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie projektu budżetu korygującego nr 4/2009 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009, Sekcja III - Komisja (9126/2009 – C6-0156/2009 – 2009/2039(BUD))

(2010/C 212 E/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 272 Traktatu WE oraz art. 177 Traktatu EWEA (Euratom),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 37 i 38,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 18 grudnia 2008 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim, Radą oraz Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając wstępny projekt budżetu korygującego nr 4/2009 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009 przedstawiony przez Komisję dnia 8 kwietnia 2009 r. (SEC(2009)0496),
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 4/2009 sporządzony przez Radę dnia 27 kwietnia 2009 r. (9126/2009 – C6-0156/2009),
 - uwzględniając art. 69 i załącznik IV do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A6-0281/2009),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 4 do budżetu ogólnego na rok 2009 obejmuje zmianę pułapów wieloletnich ram finansowych dla pozycji 1a i 2,
- B. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 4/2009 służy formalnemu wprowadzeniu tej korekty do budżetu na rok 2009,
1. przyjmuje do wiadomości wstępny projekt budżetu korygującego nr 4/2009;
 2. przyjmuje projekt budżetu korygującego nr 4/2009 bez poprawek;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 69 z 13.3.2009.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 6 maja 2009 r.

Projekt budżetu korygującego nr 5/2009

P6_TA(2009)0356

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie projektu budżetu korygującego nr 5/2009 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009, Sekcja III - Komisja (9127/2009 – C6-0157/2009 – 2009/2040(BUD))

(2010/C 212 E/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 272 Traktatu WE oraz art. 177 Traktatu Euratom,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 37 i 38,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 18 grudnia 2008 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
 - uwzględniając wstępny projekt budżetu korygującego nr 5/2009 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009 przedstawiony przez Komisję dnia 15 kwietnia 2009 r. (COM(2009)0177),
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 5/2009 sporządzony przez Radę dnia 27 kwietnia 2009 r. (9127/2009 – C6-0157/2009),
 - uwzględniając art. 69 Regulaminu i załącznik IV do niego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A6-0282/2009),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 5 do budżetu ogólnego na 2009 r. ma na celu uwzględnienie w budżecie nadwyżki wynikającej z wykonania budżetu na 2008 r.;
- B. mając na uwadze, że celem projektu budżetu korygującego nr 5/2009 jest formalne wpisanie tych dostosowań budżetowych do budżetu na rok 2009;
1. przyjmuje do wiadomości wstępny projekt budżetu korygującego nr 5/2009;
 2. przyjmuje projekt budżetu korygującego nr 5/2009 bez poprawek;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 69 z 13.3.2009.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 6 maja 2009 r.

Sieci łączności elektronicznej, dane osobowe i ochrona prywatności ***II

P6_TA(2009)0360

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. dotyczący wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów (16497/1/2008 – C6-0068/2009 – 2007/0248(COD))

(2010/C 212 E/40)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (16497/1/2008 – C6-0068/2009),
 - uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0698),
 - uwzględniając zmiany do wniosku Komisji (COM(2008)0723),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0257/2009),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, 24.9.2008, P6_TA(2008)0452.

Środa, 6 maja 2009 r.

P6_TC2-COD(2007)0248

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w drugim czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego, dyrektywy 2009/136/WE.)

ZAŁĄCZNIK

Deklaracja Komisji w sprawie usługi powszechnej

Motyw (3a) - Usługa powszechna

Komisja uwzględniła tekst motywu 3a uzgodnionego przez Parlament Europejski i Radę.

W tym kontekście Komisja pragnie podkreślić, że – jak stwierdzono w komunikacie COM (2008)0572 z dnia 25 września 2008 r. w sprawie zakresu usługi powszechnej w sieciach i usługach łączności elektronicznej – w ciągu roku 2009 Komisja będzie promować szeroką debatę na szczeblu europejskim, w celu badającą szeroki zakres alternatywnych rozwiązań i umożliwi wszystkim zainteresowanym wyrażenie swoich poglądów.

Komisja podsumuje debatę w komunikacie skierowanym do Parlamentu Europejskiego i Rady oraz do 1 maja 2010 r. przedstawi niezbędne propozycje w odniesieniu do dyrektywy w sprawie usługi powszechnej.

Deklaracja Komisji w sprawie powiadomień o naruszeniu ochrony danych

Art. 2 lit. h) oraz 4 ust. 3 - Dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej

Reforma ram prawnych komunikacji elektronicznej wprowadza nową koncepcję do zasad ochrony danych i prywatności obowiązujących w UE: obowiązkowe powiadomienia o naruszeniu ochrony danych osobowych przez dostawców usług i sieci komunikacji elektronicznej. Jest to ważny krok w kierunku zwiększenia bezpieczeństwa i ochrony prywatności, mimo że ogranicza się on do sektora komunikacji elektronicznej.

Komisja odnotowuje wolę Parlamentu Europejskiego, by obowiązek powiadomienia o naruszeniu ochrony danych osobowych nie ograniczać do sektora komunikacji elektronicznej, lecz by miał on zastosowanie również do podmiotów takich, jak dostawcy usług społeczeństwa informacyjnego. Takie podejście byłoby w pełni zgodne z ogólnym celem polityki publicznej dotyczącej zwiększenia ochrony danych osobowych obywateli UE oraz ich zdolności do podejmowania działań w przypadku naruszenia ochrony takich danych.

W tej sytuacji Komisja pragnie ponownie potwierdzić swoje stanowisko, określone w drodze negocjacji w sprawie reformy ram prawnych, że obowiązek dostawców publicznych usług komunikacji elektronicznej dotyczący powiadamiania o naruszeniu ochrony danych osobowych uzasadnia rozszerzenie debaty o mające ogólne zastosowanie wymogi powiadomień o naruszeniu takiej ochrony.

Tak więc Komisja niezwłocznie zainicjuje stosowne prace przygotowawcze, w tym konsultacje z zainteresowanymi stronami, w celu przedstawienia propozycji w tym zakresie do 2011 roku. Ponadto, Komisja skonsultuje się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych w sprawie możliwości zastosowania ze skutkiem natychmiastowym w innych sektorach zasad ujętych w wymogach powiadomień o naruszeniu ochrony danych dyrektywy 2002/58/WE, niezależnie od sektora czy rodzaju danych, których to dotyczy.

Środa, 6 maja 2009 r.

Sieci i usługi łączności elektronicznej ***II

P6_TA(2009)0361

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń i 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (16496/1/2008 – C6-0066/2009 – 2007/0247(COD))

(2010/C 212 E/41)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (16496/1/2008 – C6-0066/2009),
 - uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0697),
 - uwzględniając zmieniony wniosek Komisji (COM(2008)0724),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0272/2009),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte dnia 24.9.2008, P6_TA(2008)0449.

Środa, 6 maja 2009 r.

P6_TC2-COD(2007)0247

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń i 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

- uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,
- uwzględniając wniosek Komisji,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,
- stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu stwierdzenia w szczególności, czy w świetle rozwoju technologii i rynku konieczne są zmiany, Komisja dokonuje okresowego przeglądu funkcjonowania pięciu dyrektyw składających się na ramy regulacyjne UE w dziedzinie sieci i usług łączności elektronicznej: dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) ⁽⁴⁾, dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) ⁽⁵⁾, dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach) ⁽⁶⁾, dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽⁷⁾ oraz dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽⁸⁾ (zwane wspólnie „dyrektywą ramową i dyrektywami szczegółowymi”).
- (2) W związku z powyższym Komisja przedstawiła wstępne wyniki przeglądu w komunikacie z dnia 29 czerwca 2006 r. w sprawie przeglądu ram regulacyjnych UE dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej. Na podstawie tych wstępnych wyników przeprowadzono konsultacje społeczne, które pokazały, że najważniejszym problemem do rozwiązania jest fakt, że wciąż nie istnieje rynek wewnętrzny łączności elektronicznej. Stwierdzono w szczególności, że fragmentaryczność regulacji oraz niespójność działań krajowych organów regulacyjnych nie tylko zagrażają konkurencyjności sektora, lecz także mogą pozbawić konsumentów istotnych korzyści wynikających z konkurencji transgranicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 z 30.8.2008, s. 50.

⁽²⁾ Dz.U. C 257 z 9.10.2008, s. 51.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 24 września 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 16 lutego 2009 r. (Dz.U. C 103 E z 5.5.2009, s. 1) oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 7.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 21.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 51.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.

Środa, 6 maja 2009 r.

- (3) W związku z tym należy zreformować ramy regulacyjne UE w dziedzinie sieci i usług łączności elektronicznej w celu pełnego utworzenia rynku wewnętrznego łączności elektronicznej poprzez wzmocnienie mechanizmu wspólnotowego służącego regulacji operatorów o znaczącej pozycji na kluczowych rynkach. Będzie temu towarzyszyć rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 z dnia ... [ustanawiające **Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Urząd**] (*). Reforma obejmuje również określenie skutecznej i skoordynowanej strategii zarządzania widmem w celu stworzenia jednolitej europejskiej przestrzeni informacyjnej, oraz udoskonalenie przepisów o użytkownikach niepełnosprawnych w celu stworzenia zintegrowanego społeczeństwa informacyjnego.
- (4) **Uznając, że Internet ma zasadnicze znaczenie z punktu widzenia oświaty oraz korzystania w praktyce z wolności wypowiedzi i dostępu do informacji, wszelkie ograniczenia nakładane na korzystanie z tych praw podstawowych powinny być zgodne z Europejską Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Komisja powinna przeprowadzić szerokie konsultacje publiczne na ten temat.**
- (5) Celem jest stopniowe zmniejszanie zakresu szczególnych regulacji sektorowych ex ante w miarę rozwoju konkurencji na rynku, aby doprowadzić do stanu, w którym łączność elektroniczna będzie podlegała wyłącznie prawu konkurencji. Zważywszy na fakt, że w ostatnich latach rynki łączności elektronicznej wykazały się silną dynamiką konkurencyjną, obowiązki regulacyjne ex ante należy nakładać tylko wtedy, gdy nie występuje skuteczna i zrównoważona konkurencja.
- (6) **Dokonując przeglądów działania dyrektywy ramowej oraz dyrektyw szczegółowych, Komisja powinna ocenić, czy w świetle rozwoju rynku i przy uwzględnieniu zarówno konkurencji, jak i ochrony konsumenta wciąż istnieje potrzeba utrzymywania przepisów w zakresie specjalnych sektorowych regulacji ex ante ustanowionych w art. 8–13a dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa w sprawie dostępu) i art. 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej), czy też należy zmienić lub uchylić te przepisy.**
- (7) W celu zapewnienia proporcjonalnego i przystosowanego podejścia do zróżnicowanych warunków konkurencji, krajowe organy regulacyjne **powinny mieć możliwość definiowania** rynków na zasadzie ponadnarodowej lub zniesienia obowiązków regulacyjnych na tych rynkach lub obszarach geograficznych, na których występuje skuteczna konkurencja w zakresie infrastruktury.
- (8) **Aby zapewnić realizację celów agendy lizbońskiej, konieczne jest stosowanie odpowiednich zachęt do inwestowania w nowe szybkie sieci, które będą sprzyjały innowacjom w dziedzinie usług internetowych dotyczących przepływu wielu danych oraz będą wzmacniały międzynarodową konkurencyjność Unii Europejskiej.** Sieci takie mają olbrzymi potencjał w zakresie dostarczania korzyści konsumentom i przedsiębiorstwom w całej Unii Europejskiej. Kluczowe znaczenie ma zatem zachęcanie do zrównoważonych inwestycji w rozwój tych nowych sieci, a jednocześnie ochrona konkurencji i zapewnianie klientom większego wyboru dzięki spójności i przewidywalności regulacyjnej.
- (9) W swoim komunikacie „Niwelowanie różnic w dostępie do łączności szerokopasmowych” z dnia 20 marca 2006 r. Komisja przyznała, że w Unii Europejskiej istnieje terytorialny podział pod względem dostępu do szybkich usług szerokopasmowych. Łatwiejszy dostęp do widma radiowego ułatwi rozwój szybkich usług szerokopasmowych w regionach oddalonych. Pomimo ogólnego wzrostu liczby łączności szerokopasmowych dostęp do nich w niektórych regionach jest ograniczony ze względu na wysokie koszty będące skutkiem niskiej gęstości zaludnienia i dużego oddalenia. Aby zapewnić mniej rozwiniętym regionom inwestycje w nowe technologie, przepisy dotyczące telekomunikacji muszą być spójne z innymi środkami politycznymi, takimi jak polityka pomocy państwa, fundusze strukturalne czy też szersze cele polityki przemysłowej.
- (10) Inwestycje publicznych w sieci należy dokonywać zgodnie z zasadą niedyskryminacji. W tym celu wsparcie państwa powinno być udzielane przy zastosowaniu otwartych, przejrzystych i konkurencyjnych procedur.

(*) Dz.U. L ...

Środa, 6 maja 2009 r.

- (11) Aby umożliwić krajowym organom regulacyjnym osiągnięcie celów wyznaczonych w dyrektywie ramowej i w dyrektywach szczegółowych – w szczególności celów dotyczących interoperacyjności typu koniec-koniec – zakres stosowania dyrektywy ramowej należy rozszerzyć w taki sposób, aby objął niektóre aspekty urządzeń radiowych oraz końcowych urządzeń telekomunikacyjnych określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności⁽¹⁾ oraz sprzęt konsumencki wykorzystywany w telewizji cyfrowej, w celu ułatwienia dostępu użytkownikom niepełnosprawnym.
- (12) Niektóre definicje należy doprecyzować lub zmienić w taki sposób, aby uwzględniły rozwój technologii i rynku oraz aby wyeliminować niejednoznaczności zidentyfikowane podczas wprowadzania w życie ram regulacyjnych.
- (13) Należy zwiększyć niezależność krajowych organów regulacyjnych, tak aby zapewnić skuteczniejsze stosowanie przez nie ram regulacyjnych oraz zwiększyć ich uprawnienia i przewidywalność ich decyzji. W tym celu należy wprowadzić do prawa krajowego wyraźne przepisy zapewniające, aby krajowy organ regulacyjny, który odpowiada za regulację rynku ex ante lub rozstrzyganie sporów między przedsiębiorstwami, był chroniony podczas wykonywania swoich zadań przed ingerencją zewnętrzną lub naciskami politycznymi, które mogłyby zagrozić niezależności wydawanych przez niego ocen w sprawach, którymi się zajmuje. Takie zewnętrzne wpływy powodują, że krajowy organ ustawodawczy nie jest odpowiedni do pełnienia roli krajowego organu regulacyjnego w zakresie ram regulacyjnych. W tym celu należy z góry ustalić zasady dotyczące powodów odwołania szefa krajowego organu regulacyjnego, aby uniknąć wszelkich uzasadnionych wątpliwości co do neutralności tego organu i jego odporności na czynniki zewnętrzne. Ważne jest, aby krajowe organy regulacyjne odpowiedzialne za regulację rynku ex ante miały swój własny budżet pozwalający im w szczególności na zatrudnienie wystarczającej liczby wykwalifikowanych pracowników. W celu zapewnienia przejrzystości, budżet powinien być publikowany co roku.
- (14) W celu zapewnienia podmiotom rynkowym pewności prawa, organy odwoławcze powinny skutecznie wykonywać swoje zadania; w szczególności postępowania odwoławcze nie powinny być w nieuzasadniony sposób przewlekłe. **Srodki przejściowe zawieszające skutek decyzji krajowego organu regulacyjnego powinny być udzielane jedynie w pilnych przypadkach, tak aby zapobiec poważnym i nieodwracalnym szkodom wyrządzonym stronie ubiegającej się o te środki oraz jeżeli wymaga tego zapewnienie równowagi interesów.**
- (15) Istniały znaczne rozbieżności co do sposobu stosowania przez organy odwoławcze środków przejściowych mających na celu zawieszenie decyzji krajowych organów regulacyjnych. Aby stosowane podejście było bardziej spójne, należy stosować wspólne standardy zgodne z orzecznictwem wspólnotowym. Organy odwoławcze powinny mieć również możliwość zwrócenia się o dostępne informacje publikowane przez **BEREC**. Ze względu na znaczenie odwołań dla ogólnego funkcjonowania ram regulacyjnych konieczne jest ustanowienie mechanizmu zbierania informacji na temat odwołań i decyzji o zawieszeniu decyzji podjętych przez organy regulacyjne we wszystkich państwach członkowskich oraz mechanizmu przekazywania Komisji takich informacji.
- (16) W celu zapewnienia, aby krajowe organy regulacyjne skutecznie wykonywały swoje zadania regulacyjne, zbierane przez nie dane powinny obejmować dane księgowo o rynkach detalicznych związanych z rynkami hurtowymi, na których operator ma znaczącą pozycję rynkową i które w związku z tym są regulowane przez krajowy organ regulacyjny. Dane powinny również obejmować dane umożliwiające krajowemu organowi regulacyjnemu ocenę potencjalnego wpływu planowanych aktualizacji lub zmian topologii sieci na rozwój konkurencji lub na produkty hurtowe udostępniane innym stronom.
- (17) Konsultacje krajowe przewidziane w art. 6 dyrektywy ramowej powinny zostać przeprowadzone przed konsultacjami wspólnotowymi przewidzianymi w **art. 7 i 7a** tej dyrektywy tak, aby poglądy zainteresowanych stron mogły zostać odzwierciedlone w konsultacjach wspólnotowych. Pozwoliłoby to również uniknąć konieczności przeprowadzenia drugich konsultacji wspólnotowych, jeżeli w wyniku konsultacji krajowych planowany środek zostałby zmieniony.

(1) Dz.U. L 91 z 7.4.1999, s. 10.

Środa, 6 maja 2009 r.

- (18) Swobodę decyzyjną krajowych organów regulacyjnych należy pogodzić z rozwijaniem spójnych praktyk regulacyjnych i spójnym stosowaniem ram regulacyjnych, aby mogła skutecznie przyczynić się do rozwoju i pełnego utworzenia rynku wewnętrznego. Dlatego też krajowe organy regulacyjne powinny wspierać działania Komisji dotyczące rynku wewnętrznego oraz działania **BEREC**.
- (19) Mechanizm wspólnotowy, na mocy którego Komisja może wymagać od krajowych organów regulacyjnych wycofania się z planowanych środków związanych z definiowaniem rynku i wyznaczaniem operatorów o znaczącej pozycji rynkowej, znacząco przyczynił się do wypracowania spójnego podejścia przy identyfikowaniu okoliczności, w których można stosować regulacje ex ante i tych, w których operatorzy podlegają takim regulacjom. Monitorowanie rynku przez Komisję, a zwłaszcza doświadczenia związane ze stosowaniem procedury z art. 7 dyrektywy ramowej wykazały, że niezgodności w stosowaniu środków naprawczych przez krajowe organy regulacyjne – nawet w podobnych warunkach rynkowych – mogłyby osłabiać rynek wewnętrzny łączności elektronicznej. Komisja może więc uczestniczyć w zapewnianiu wyższego stopnia spójności w stosowaniu środków naprawczych, przyjmując opinie w sprawie projektów środków proponowanych przez krajowe organy regulacyjne. Aby wykorzystać fachową wiedzę krajowych organów regulacyjnych o analizie rynkowej, przed przyjęciem decyzji lub opinii Komisja powinna konsultować się z **BEREC**.
- (20) Ramy regulacyjne powinny być wprowadzane w życie terminowo. Gdy Komisja podejmuje decyzję wymagającą od krajowego organu regulacyjnego wycofania planowanego środka, krajowe organy regulacyjne powinny przedłożyć Komisji zmieniony środek. Należy ustanowić termin zgłoszenia Komisji zmienionego środka zgodnie z art. 7 dyrektywy ramowej, tak aby podmioty rynkowe znały czas trwania przeglądu rynku i aby zwiększyć stopień pewności prawa.
- (21) Ze względu na krótkie terminy przewidziane we wspólnotowych mechanizmach konsultacji, należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania zaleceń lub wytycznych w celu uproszczenia procedur wymiany informacji między Komisją a krajowymi organami regulacyjnymi – na przykład w sprawach dotyczących stabilnych rynków lub niewielkich zmian wcześniej zgłoszonych środków. Należy również przyznać Komisji uprawnienia w celu wprowadzenia zwolnień z obowiązku dokonywania powiadomień, aby uprościć procedury w niektórych przypadkach.
- (22) Zgodnie z celami Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych, ramy regulacyjne powinny zapewniać wszystkim użytkownikom, w tym niepełnosprawnym użytkownikom końcowym, osobom starszym oraz użytkownikom o szczególnych potrzebach społecznych, łatwy dostęp do przystępnych cenowo usług o wysokiej jakości. Deklaracja 22 załączona do aktu końcowego z Amsterdamu stanowi, że instytucje Wspólnoty biorą pod uwagę potrzeby osób niepełnosprawnych przy opracowywaniu środków na mocy art. 95 Traktatu.
- (23) **Konkurencyjny rynek zapewni użytkownikom duży wybór treści, aplikacji i usług. Krajowe organy regulacyjne powinny wspierać zdolność użytkowników do dostępu do informacji oraz ich rozpowszechniania, a także korzystania z aplikacji i usług.**
- (24) Częstotliwości radiowe należy uznać za ograniczone zasoby publiczne o istotnej wartości publicznej i rynkowej. W interesie publicznym leży jak najskuteczniejsze i jak najefektywniejsze zarządzanie widmem z punktu widzenia ekonomicznego, społecznego i środowiskowego z uwzględnieniem **istotnej roli, jaką odgrywa dla łączności elektronicznej widmo radiowe**, celów różnorodności kulturowej i pluralizmu mediów **oraz spójności społecznej i terytorialnej. Przeszkody na drodze do jego skutecznego wykorzystania powinny być stopniowo usuwane.**
- (25) **Działania podejmowane we Wspólnocie Europejskiej w ramach polityki dotyczącej widma radiowego nie powinny naruszać środków podejmowanych zgodnie z prawem wspólnotowym na szczeblu wspólnotowym lub krajowym, tak aby realizować cele leżące w interesie ogólnym, w szczególności w odniesieniu do uregulowań dotyczących treści oraz polityki audiowizualnej i polityki medialnej oraz prawa państw członkowskich do organizowania i wykorzystywania widma radiowego do celów porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i obrony.**

Środa, 6 maja 2009 r.

- (26) *Uwzględniając różnice między państwami członkowskimi, ze względu na wyższą efektywność technologii cyfrowej przejście z analogowej do cyfrowej telewizji naziemnej zwiększyłoby dostępność we Wspólnocie Europejskiej cennego widma, tzw. „dywidendy cyfrowej”.*
- (27) Przed zaproponowaniem konkretnego środka harmonizacji na mocy decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 676/2002/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzja o spektrum radiowym) ⁽¹⁾, Komisja powinna przeprowadzić oceny wpływu zaproponowanego środka na koszty i korzyści, takiego jak: realizacja ekonomii skali i interoperacyjność usług z korzyścią dla konsumentów, wpływ na efektywność wykorzystania widma radiowego oraz zapotrzebowanie na zharmonizowane użytkowanie w różnych częściach Unii Europejskiej.
- (28) Chociaż zarządzanie widmem pozostaje w zakresie kompetencji państw członkowskich, **planowanie strategiczne**, koordynacja oraz, w stosownych przypadkach, harmonizacja na poziomie Wspólnoty może pomóc zapewnić, aby użytkownicy widma w pełni czerpali korzyści z rynku wewnętrznego i aby można było skutecznie bronić interesów UE na arenie międzynarodowej. **Aby zrealizować te cele, należy w razie potrzeby ustanowić legislacyjne programy wieloletnie dotyczące polityki w zakresie widma radiowego, aby określić kierunki i cele polityki w odniesieniu do planowania strategicznego oraz harmonizacji korzystania z widma radiowego we Wspólnocie. Kierunki i cele polityki mogą odnosić się do dostępności i wydajnego wykorzystywania widma radiowego niezbędnego do utworzenia i funkcjonowania rynku wewnętrznego. W odpowiednich przypadkach mogą one również dotyczyć harmonizacji procedur dotyczących przyznawania ogólnych zezwoleń lub indywidualnych praw użytkowania częstotliwości radiowych, jeżeli jest to konieczne do pokonania barier utrudniających tworzenie rynku wewnętrznego. Te kierunki i cele polityki powinny być zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych.**
- (29) *Komisja wyraziła zamiar wprowadzenia zmian do swojej decyzji 2002/622/WE z dnia 26 lipca 2002 r. ustanawiającej Zespół ds. Polityki Spektrum Radiowego ⁽²⁾ przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, tak aby decyzja ta gwarantowała Parlamentowi Europejskiemu i Radzie mechanizm występowania z wnioskiem o sporządzanie przez Zespół ds. Polityki Spektrum Radiowego opinii lub sprawozdań, w postaci ustnej albo pisemnej, na temat polityki dotyczącej widma w zakresie łączności elektronicznej, a także aby zespół ten doradzał Komisji w kwestii proponowanej treści programów z zakresu polityki dotyczącej widma radiowego.*
- (30) Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące zarządzania widmem powinny być spójne z wynikami prac organizacji międzynarodowych i regionalnych zajmujących się zarządzaniem widmem radiowym, takich jak Międzynarodowa Unia Telekomunikacyjna (ITU) i Europejska Organizacja Poczty i Telekomunikacji (CEPT), tak aby zapewnić efektywne zarządzanie widmem i harmonizację jego wykorzystania w całej Wspólnocie i **między państwami członkowskimi a innymi członkami ITU.**
- (31) Częstotliwościami radiowymi należy zarządzać w taki sposób, aby zapewnić, że uniknięto szkodliwych zakłóceń. Dlatego należy właściwie zdefiniować podstawową koncepcję szkodliwych zakłóceń, aby zapewnić, że interwencja regulacyjna ogranicza się do zakresu niezbędnego do zapobiegania takim zakłóceniom.
- (32) Obecny system zarządzania widmem i jego dystrybucji opiera się na ogół na decyzjach administracyjnych, które nie są wystarczająco elastyczne, aby dotrzymać kroku zmianom technologicznym i gospodarczym, a zwłaszcza szybkiemu rozwojowi technologii bezprzewodowej i zwiększającemu się zapotrzebowaniu na pasma częstotliwości. Nadmierna fragmentacja polityki w poszczególnych krajach prowadzi do zwiększenia kosztów i utraty szans rynkowych wśród użytkowników widma, a ponadto powoduje spowolnienie tempa innowacji ze szkodą dla rynku wewnętrznego, konsumentów i całej gospodarki. Ponadto warunki dostępu do częstotliwości radiowych i ich użytkowania mogą być różne w zależności od rodzaju operatora, podczas gdy usługi elektroniczne świadczone przez tych operatorów coraz częściej się pokrywają, co stwarza napięcia pomiędzy posiadaczami praw, rozbieżności pod względem kosztów dostępu do widma i potencjalne zakłócenia w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 198 z 27.7.2002, s. 49.

Środa, 6 maja 2009 r.

- (33) Granice krajowe mają coraz mniejsze znaczenie w określaniu optymalnego wykorzystania widma radiowego. Fragmentacja zarządzania prawami dostępu do widma ogranicza inwestycje i innowacje i nie pozwala operatorom i producentom urządzeń na wykorzystywanie ekonomii skali, utrudniając w ten sposób rozwój rynku wewnętrznego sieci i usług łączności elektronicznej z wykorzystaniem widma radiowego.
- (34) Należy zwiększyć elastyczność zarządzania widmem i dostępu do niego za pomocą zezwoleń neutralnych technologicznie i usługowo, tak aby umożliwić użytkownikom wybór najlepszych technologii i usług do stosowania w pasmach częstotliwości **określonych jako dostępne** dla usług łączności elektronicznej w **odnośnych krajowych planach przydziału częstotliwości zgodnie z prawem wspólnotowym** („zasady neutralności technologii i usług”). W przypadku gdy zagrożone są cele leżące w interesie ogólnym, określenie technologii i usług powinno następować w trybie administracyjnym; powinno ono być precyzyjnie uzasadnione i powinno podlegać regularnym przeglądom okresowym.
- (35) Ograniczenia zasady neutralności technologicznej powinny być odpowiednie i uzasadnione potrzebą unikania szkodliwych zakłóceń, na przykład poprzez narzucenie stosowania masek emisji i poziomów mocy, potrzebą zapewnienia ochrony zdrowia publicznego poprzez ograniczenie narażenia ludności na działanie pól magnetycznych, potrzebą zapewnienia właściwego funkcjonowanie usług dzięki odpowiedniemu poziomowi technicznej jakości usługi, ale niekoniecznie wykluczania przy tym możliwości stosowania więcej niż jednej usługi w tym samym paśmie częstotliwości, potrzebą zapewnienia właściwego współużytkowania widma, w szczególności gdy jego użytkowanie podlega jedynie zezwoleniom ogólnym, lub potrzebą gwarantowania efektywnego użytkowania widma lub osiągnięcia celu leżącego w interesie ogólnym zgodnie z prawem wspólnotowym.
- (36) Użytkownicy widma powinni również móc dokonywać swobodnego wyboru usług, które chcą oferować w danej częstotliwości, z uwzględnieniem środków przejściowych dotyczących praw wcześniej nabytych. **Z drugiej strony w uzasadnionym i proporcjonalnym zakresie należy dopuszczać przyjmowanie środków**, które wymagają świadczenia określonej usługi w celu realizacji jasno określonych celów leżących w interesie ogólnym, takich jak bezpieczeństwo życia, konieczność wspierania spójności społecznej, regionalnej i terytorialnej lub unikanie nieefektywnego użytkowania widma. Cele te powinny obejmować promowanie różnorodności kulturowej i językowej oraz pluralizmu mediów, określonych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem wspólnotowym. O ile nie jest to konieczne dla ochrony bezpieczeństwa życia **lub, w drodze wyjątku, dla realizacji innych celów leżących w interesie ogólnym i określonych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem wspólnotowym**, środki nie powinny prowadzić do wyłącznego użytkowania w celu świadczenia pewnych usług, ale raczej polegać na przyznaniu pierwszeństwa, tak aby w tym samym paśmie mogły w jak największym zakresie współistnieć inne usługi lub technologie.
- (37) Określanie zakresu i charakteru każdego wyjątku związanego z promowaniem różnorodności kulturowej i językowej oraz pluralizmu mediów należy do kompetencji państw członkowskich.
- (38) Ponieważ przydział widma na użytek określonych technologii lub usług stanowi wyjątek od zasad neutralności technologicznej i usługowej oraz zmniejsza swobodę wyboru świadczonych usług lub stosowanej technologii, wszelkie wnioski w sprawie takiego przydziału powinny być przejrzyste i podlegać konsultacjom publicznym.
- (39) Ze względu na elastyczność i skuteczność, krajowe organy regulacyjne mogą zezwolić użytkownikom widma na swobodne przekazywanie lub dzierżawienie ich praw do użytkowania osobom trzecim. Pozwoliłoby to na wycenę widma przez rynek. Z uwagi na ich uprawnienie do zapewniania efektywnego użytkowania widma, krajowe organy regulacyjne powinny podejmować działania w celu zapewnienia, aby obrót nie prowadził do zakłócenia konkurencji w przypadku, gdy widmo pozostaje niewykorzystane.
- (40) Wprowadzenie neutralności technologicznej i usługowej oraz obrotu obowiązującymi prawami do użytkowania widma może wymagać przepisów przejściowych, w tym środków zapewniających uczciwą konkurencję, ponieważ nowy system może upoważniać niektórych użytkowników widma do podjęcia konkurencji z użytkownikami widma, którzy nabyli swoje prawa do widma na bardziej ścisłych zasadach i warunkach, i **odwrotnie, jeżeli prawa przyznano w drodze odstępstwa od ogólnych przepisów lub na podstawie nieobiektywnych, nieprzejrzystych, nieproporcjonalnych i dyskryminujących kryteriów z myślą o osiągnięciu celu leżącego w interesie ogólnym, sytuacja posiadaczy takich praw nie powinna być w sposób nieuzasadniony ze szkodą dla ich nowych konkurentów w zakresie wykraczającym poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia takiego celu leżącego w interesie ogólnym lub innego związanego z nim celu leżącego w interesie ogólnym**.

Środa, 6 maja 2009 r.

- (41) Aby promować funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz wspierać rozwój usług transgranicznych, Komisja powinna zostać upoważniona do przyjmowania technicznych środków wykonawczych w dziedzinie numeracji.
- (42) Kluczowymi elementami przy tworzeniu sieci komunikacji elektronicznej lub nowych elementów sieci są zezwolenia wydawane przedsiębiorstwom będącym dostawcami sieci i usług łączności elektronicznej, umożliwiające im dostęp do własności publicznej lub prywatnej. Dlatego też zbędna złożoność i opóźnienia procedur przyznawania praw drogi mogą stanowić istotną przeszkodę dla rozwoju konkurencji. W związku z tym należy uprościć nabywanie praw drogi przez upoważnione przedsiębiorstwa. Krajowe organy regulacyjne powinny mieć moc koordynować nabywanie praw drogi, udostępniając odpowiednie informacje na swoich stronach internetowych.
- (43) Konieczne jest zwiększenie uprawnień państw członkowskich w odniesieniu do posiadaczy praw drogi, aby zapewnić wprowadzanie lub rozwijanie nowych sieci w sposób sprawiedliwy, skuteczny oraz odpowiedzialny wobec środowiska naturalnego, niezależnie od jakiegokolwiek obowiązku operatora o znaczącej pozycji rynkowej w zakresie zapewniania dostępu do sieci łączności elektronicznej. Poprawa współużytkowania urządzeń może znacząco poprawić konkurencję i obniżyć ogólny koszt finansowy i środowiskowy, jaki ponoszą przedsiębiorstwa przy rozmieszczaniu infrastruktury łączności elektronicznej, zwłaszcza w przypadku nowych sieci dostępu. Krajowe organy regulacyjne powinny być uprawnione do wymagania, aby posiadacze praw do instalowania urządzeń na, nad lub pod własnością publiczną lub prywatną współużytkowali takie urządzenia lub nieruchomości (w tym również w formie fizycznej kolokacji), co zachęciłoby do efektywnego inwestowania w infrastrukturę i promowania innowacji, po odpowiednim okresie konsultacji publicznych, podczas których wszystkie zainteresowane strony powinny mieć możliwość wyrażenia swoich poglądów. Takie uzgodnienia o współużytkowaniu lub koordynacji mogą obejmować zasady dotyczące podziału kosztów współużytkowania urządzeń lub nieruchomości i powinny zapewnić, aby ryzyko ponoszone przez dane przedsiębiorstwa było w odpowiedni sposób kompensowane. Krajowe organy regulacyjne powinny w szczególności móc nakładać obowiązek współużytkowania elementów sieci i urządzeń towarzyszących, takich jak kanały, przewody, maszty, studzienki, szafki uliczne, anteny, wieże i inne konstrukcje nośne, budynki lub wejścia do budynków oraz obowiązek lepszej koordynacji prac budowlanych. Właściwe organy, zwłaszcza władze lokalne, powinny również ustanowić – we współpracy z krajowymi organami regulacyjnymi – odpowiednie procedury koordynacji w odniesieniu do robót publicznych oraz do innych odpowiednich urządzeń publicznych lub własności publicznej; procedury te mogą obejmować procedury zapewniające zainteresowanym stronom dostęp do informacji dotyczących odpowiednich urządzeń lub własności publicznej oraz oprowadzonych i planowanych robót publicznych, procedury zapewniające, że strony są terminowo informowane o takich pracach, jak również procedury zapewniające, że współużytkowanie jest w jak najszerszym zakresie ułatwione.
- (44) Coraz ważniejszą rolę w gospodarce i społeczeństwie odgrywa wiarygodne i bezpieczne przekazywanie informacji przez sieci łączności elektronicznej. Złożoność systemów, awarie techniczne lub błędy ludzkie, wypadki lub ataki mogą wpływać na funkcjonowanie i dostępność infrastruktury fizycznej dostarczającej ważnych usług obywatelom UE, w tym usług e-rządu. Dlatego krajowe organy regulacyjne powinny zapewniać utrzymanie integralności i bezpieczeństwa publicznych sieci łączności. Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) ⁽¹⁾ powinna przyczyniać się do zwiększania poziomu bezpieczeństwa łączności elektronicznej, na przykład przez dostarczanie wiedzy i doświadczeń, oraz promować wymianę najlepszych praktyk. Zarówno ENISA, jak i krajowe organy regulacyjne powinny dysponować niezbędnymi środkami do wykonywania swoich obowiązków, w tym uprawnieniami do uzyskiwania informacji wystarczających do oceny poziomu bezpieczeństwa sieci lub usług oraz kompleksowych i wiarygodnych danych na temat przypadków rzeczywistych zagrożeń bezpieczeństwa, które wywarły znaczący wpływ na funkcjonowanie sieci lub usług. Biorąc pod uwagę, że skuteczne stosowanie odpowiednich zasad bezpieczeństwa nie jest działaniem jednorazowym, lecz ciągłym procesem wprowadzania w życie, przeglądu i aktualizacji, od podmiotów zapewniających dostęp do sieci i świadczących usługi łączności elektronicznej należy wymagać podejmowania środków chroniących integralność i bezpieczeństwo stosownie do oceny ryzyka, z uwzględnieniem stopnia rozwoju takich środków.
- (45) **Przed podjęciem specjalnych środków państwa członkowskie powinny zapewnić odpowiedni okres konsultacji publicznych w celu zagwarantowania, aby przedsiębiorstwa dostarczające publiczne sieci łączności elektronicznej lub publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej przyjmowały konieczne środki techniczne i organizacyjne, aby właściwie zarządzać ryzykiem w celu zapewnienia bezpieczeństwa sieci i usług lub w celu zapewnienia integralności swoich sieci.**

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 460/2004 (Dz.U. L 77 z 13.3.2004, s. 1).

Środa, 6 maja 2009 r.

- (46) W przypadku gdy zachodzi konieczność uzgodnienia wspólnego zestawu wymogów związanych z bezpieczeństwem, Komisja powinna zostać uprawniona do przyjmowania technicznych środków wykonawczych w celu osiągnięcia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa sieci i usług łączności elektronicznej na rynku wewnętrznym. ENISA powinna przyczynić się do harmonizacji odpowiednich technicznych i organizacyjnych środków bezpieczeństwa poprzez zapewnianie opinii ekspertów. Krajowe organy regulacyjne powinny mieć uprawnienia do wydawania wiążących instrukcji dotyczących technicznych środków wykonawczych przyjętych zgodnie z dyrektywą ramową. Aby wykonywać swoje obowiązki, organy te powinny mieć prawo do prowadzenia dochodzeń przypadku nieprzestrzegania wymogów oraz do nakładania sankcji.
- (47) *W celu zagwarantowania, że konkurencja na rynkach łączności elektronicznej przebiega bez zakłóceń i ograniczeń krajowe organy regulacyjne powinny móc wprowadzać środki naprawcze mające na celu zapobieganie przenoszeniu znaczącej pozycji rynkowej z jednego rynku na inny rynek ściśle z nim związany. Powinno być jasne, że przedsiębiorstwo posiadające znaczącą pozycję na pierwszym rynku można uznać za przedsiębiorstwo o znaczącej pozycji na drugim rynku, jedynie jeżeli więzi między oboma rynkami pozwalają na przeniesienie pozycji zajmowanej na pierwszym rynku na drugi rynek oraz jeżeli drugi rynek podlega regulacji ex ante zgodnie z kryteriami określonymi w zaleceniu w sprawie odnośnych rynków produktów i usług ⁽¹⁾.*
- (48) W celu zapewnienia podmiotom rynkowym pewności w odniesieniu do warunków regulacyjnych, niezbędne jest ustalenie terminów przeprowadzania analiz rynku. Ważne jest, aby analiza rynku była prowadzona regularnie, w rozsądnych i właściwych ramach czasowych. Ramy czasowe należy ustalić z uwzględnieniem faktu, czy określony rynek był już wcześniej przedmiotem analizy i czy został należycie zgłoszony. Niedokonanie przez krajowy organ regulacyjny analizy rynku w wyznaczonym terminie może zagrozić rynkowi wewnętrznemu, a zwykłe postępowanie w sprawie naruszenia przepisów może doprowadzić do nieuzyskania na czas pożądanego skutku. Krajowy organ regulacyjny, którego to dotyczy, powinien ewentualnie móc wystąpić do **BEREC** o pomoc w dokonaniu analizy rynku. Pomoc ta mogłaby przybrać na przykład formę specjalnej grupy zadaniowej składającej się z przedstawicieli innych krajowych organów regulacyjnych.
- (49) Ze względu na wysoki poziom innowacyjności technologicznej i wysoce dynamiczne rynki w sektorze łączności elektronicznej, istnieje potrzeba szybkiego, skoordynowanego i zharmonizowanego dostosowywania przepisów na poziomie wspólnotowym, ponieważ z doświadczenia wynika, że rozbieżności we wprowadzaniu w życie ram regulacyjnych UE przez krajowe organy regulacyjne mogą stworzyć barierę utrudniającą rozwój rynku wewnętrznego.
- (50) Jednym z ważnych zadań nałożonych na **BEREC** jest przyjmowanie w stosownych przypadkach opinii w odniesieniu do sporów transgranicznych. W związku z tym krajowe organy regulacyjne powinny uwzględniać w takich przypadkach wszelkie opinie **BEREC**.
- (51) Doświadczenie we wprowadzaniu w życie ram regulacyjnych UE wskazuje, że istniejące przepisy uprawniające krajowe organy regulacyjne do nakładania grzywnen stanowią niedostateczną zachętę do przestrzegania wymogów regulacyjnych. Do terminowego wprowadzania w życie ram regulacyjnych UE mogą się przyczynić odpowiednie uprawnienia wykonawcze, które będą tym samym sprzyjać pewności prawa, która jest ważnym czynnikiem inwestycji. Brak skutecznych uprawnień w razie nieprzestrzegania przepisów dotyczy całości ram regulacyjnych. Dlatego też wprowadzenie do dyrektywy ramowej nowego przepisu dotyczącego naruszania obowiązków wynikających z dyrektywy ramowej i dyrektyw szczegółowych, powinno zapewnić stosowanie jednolitych i spójnych zasad w odniesieniu do egzekwowania i sankcji w zakresie całych ram regulacyjnych UE.
- (52) Istniejące ramy regulacyjne UE zawierają pewne przepisy mające na celu ułatwienie procesu przechodzenia od starych ram regulacyjnych z 1998 roku do nowych ram z roku 2002. Przejścia tego dokonano we wszystkich państwach członkowskich, a środki te powinny zostać uchylone, ponieważ są obecnie zbędne.

⁽¹⁾ Zalecenie Komisji z dnia 11 lutego 2003 r. w sprawie odnośnych rynków produktów i usług sektora łączności elektronicznej podlegających regulacji ex ante zgodnie z dyrektywą 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 114 z 8.5.2003, s. 45).

Środa, 6 maja 2009 r.

- (53) Należy zachęcać jednocześnie do efektywnych inwestycji oraz konkurencji, aby zwiększyć wzrost gospodarczy, innowacje oraz wybór oferowany konsumentom.
- (54) *Konkurencji najbardziej sprzyja wydajny pod względem ekonomicznym poziom inwestycji w nową i istniejącą infrastrukturę połączony w razie potrzeby z regulacją niezbędną do osiągnięcia skutecznej konkurencji na rynku detalicznym. Skuteczny poziom konkurencji opartej na infrastrukturze stanowi zakres powstawania nowej infrastruktury, w którym należy oczekiwać, że inwestorzy uzyskają słuszny zwrot w oparciu o rozsądne oczekiwania dotyczące ewolucji udziałów w rynku.*
- (55) *Przy nakładaniu na nową i rozszerzoną infrastrukturę obowiązków udzielania dostępu krajowe organy regulacyjne powinny zagwarantować, że warunki dostępu będą odzwierciedlać okoliczności leżące u podstaw decyzji inwestycyjnych, przy uwzględnieniu między innymi kosztów rozwoju sieci, oczekiwanego tempa przyswajania nowych produktów i usług oraz oczekiwanych poziomów cen detalicznych. Ponadto krajowe organy regulacyjne powinny być w stanie określić w stosowanych warunkach zasady i warunki udzielenia dostępu w ciągu wystarczająco długiego okresu czasu, by zapewnić inwestorom bezpieczeństwo planowania. Takie zasady i warunki mogą obejmować ustalenia dotyczące cen zależne od ilości lub okresu obowiązywania umowy zgodnie z prawem wspólnotowym i pod warunkiem, że nie powodują one dyskryminacyjnego traktowania. Wszelkie warunki dotyczące dostępu powinny być zgodne z potrzebą utrzymania skutecznej konkurencji w dziedzinie usług świadczonych na rzecz konsumentów i przedsiębiorstw.*
- (56) *Oceniając proporcjonalność obowiązków i warunków, jakie mają zostać nałożone, krajowe organy regulacyjne powinny uwzględniać odmienne warunki konkurencyjne istniejące w poszczególnych obszarach na terytorium ich państw członkowskich.*
- (57) *Wprowadzając środki naprawcze w celu kontrolowania cen, krajowe organy regulacyjne powinny dążyć do zapewnienia inwestorowi słusznego zwrotu w przypadku konkretnego nowego przedsięwzięcia inwestycyjnego. W szczególności może istnieć ryzyko związane z przedsięwzięciami inwestycyjnymi typowe dla nowych sieci dostępu wspierających produkty, na które popyt jest niepewny w czasie realizacji inwestycji.*
- (58) *Każda decyzja Komisji podjęta zgodnie z art. 19 ust. 1 decyzji ramowej powinna ograniczać się do zasad, podejść i metodologii regulacyjnych. Dla uniknięcia wątpliwości nie powinna ona zalecać szczegółowych rozwiązań, które z zasady będą musiały odzwierciedlać uwarunkowania krajowe, ani nie powinna zakazywać podejść alternatywnych, które, jak można oczekiwać w rozsądnym zakresie, mogą mieć taki sam skutek. Decyzja taka powinna być proporcjonalna i nie powinna wpływać na decyzje podjęte przez krajowe organy regulacyjne i które nie tworzą barier na rynku wewnętrznym.*
- (59) W załączniku I do dyrektywy ramowej znajdował się wykaz rynków, które winny być wymienione w zaleceniu w sprawie odnośnych rynków produktów i usług mogących wymagać regulacji ex ante. Załącznik ten należy uchylić, ponieważ spełnił on już swój cel jako podstawa do opracowania pierwotnej wersji zalecenia w sprawie odnośnych rynków produktów i usług.
- (60) Dla nowych uczestników rynku powielanie, w całości lub w części, lokalnego dostępu do sieci operatora tradycyjnego w rozsądnym czasie może być ekonomicznie niewykonalne. W tym kontekście przyznanie uwolnionego dostępu do pętli lub podpętli lokalnej operatorów posiadających znaczący udział w rynku może ułatwić wejście na rynek i zwiększyć konkurencję na rynkach detalicznych usług szerokopasmowych. W sytuacjach, w których uwolniony dostęp do pętli lub podpętli lokalnej jest technicznie lub ekonomicznie niewykonalny, mogą mieć zastosowanie odpowiednie obowiązki zapewnienia niefizycznego lub wirtualnego dostępu do sieci oferującego równoważną funkcjonalność.

Środa, 6 maja 2009 r.

- (61) Podział funkcjonalny, zgodnie z którym od operatora zintegrowanego pionowo wymaga się ustanowienia rozdzielonych operacyjnie jednostek organizacyjnych, ma na celu zapewnienie w pełni równoważnych produktów dostępu wszystkim operatorom detalicznym, w tym jednostkom detalicznym, które należą do takiego operatora zintegrowanego pionowo. Podział funkcjonalny – w istotny sposób ograniczający motywację do dyskryminacji oraz pomagający weryfikować i egzekwować przestrzeganie zasady niedyskryminacji – może doprowadzić do zwiększenia konkurencji na kilku ważnych rynkach. Dokonanie podziału funkcjonalnego może być w wyjątkowych przypadkach uzasadnione jako środek naprawczy, jeżeli na kilku ważnych rynkach nie udało się zapobiec dyskryminacji i jeżeli szanse na zaistnienie w rozsądnym terminie konkurencji w zakresie infrastruktury – po zastosowaniu jednego lub kilku środków naprawczych uznanych wcześniej za odpowiednie – są nikłe lub całkowicie ich brak. Ważne jest *zapewnienie*, aby nałożenie takiego obowiązku wiązało się z zachowaniem zachęt dla danego przedsiębiorstwa do inwestowania w swoją sieć i by nie pociągało za sobą jakichkolwiek potencjalnie niekorzystnych skutków dla dobrobytu konsumentów. Nałożenie takiego obowiązku wymaga skoordynowanej analizy różnych odnośnych rynków związanych z siecią dostępu, zgodnie z procedurą analizy rynku określoną w art. 16 dyrektywy ramowej. Podczas dokonywania analizy rynku i określania szczegółów tego środka naprawczego, krajowe organy regulacyjne powinny zwrócić szczególną uwagę na produkty, którymi będą zarządzać oddzielne jednostki organizacyjne, oraz uwzględnić zakres rozwoju sieci i stopień postępu technologicznego, które mogą wpływać na zastępowalność usług stacjonarnych i bezprzewodowych. Aby zapobiec zakłóceniom konkurencji na rynku wewnętrznym, wnioski w sprawie podziału funkcjonalnego powinna uprzednio zatwierdzać Komisja.
- (62) Wprowadzenie w życie podziału funkcjonalnego nie powinno uniemożliwiać stosowania przez oddzielne jednostki organizacyjne odpowiednich mechanizmów koordynacji, aby zapewnić przysługujące spółce dominującej prawa nadzoru nad zarządzaniem i działalnością gospodarczą.
- (63) Trwająca integracja rynku wewnętrznego rynku sieci i usług łączności elektronicznej wymaga lepiej skoordynowanego stosowania regulacji *ex ante*, przewidzianej w ramach regulacyjnych UE w dziedzinie łączności elektronicznej.
- (64) W przypadku, gdy przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo zdecyduje się na przekazanie znacznej części lub całości środków majątkowych lokalnej sieci dostępu oddzielnej jednostce organizacyjnej mającej innych właścicieli lub na ustanowienie oddzielnej jednostki organizacyjnej, która będzie się zajmowała produktami dostępu, krajowy organ regulacyjny powinien ocenić wpływ planowanej transakcji na wszystkie istniejące obowiązki regulacyjne nałożone na operatora zintegrowanego pionowo, aby zapewnić, że wszelkie nowe ustalenia są zgodne z dyrektywą 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) i dyrektywą 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej). Krajowy organ regulacyjny, którego to dotyczy, powinien dokonać nowej analizy rynków, na których prowadzi działalność wyodrębniona jednostka, i powinien odpowiednio nałożyć, utrzymać, zmienić lub uchylić nałożone obowiązki. W tym celu krajowy organ regulacyjny powinien móc żądać informacji od przedsiębiorstwa.
- (65) Mimo że w niektórych okolicznościach właściwe jest, aby krajowy organ regulacyjny nakładał obowiązki na operatorów, którzy nie mają znaczącej pozycji rynkowej, aby osiągnąć cele takie jak możliwość podłączenia typu koniec-koniec lub interoperacyjność usług, niezbędne jest jednak zapewnienie, aby takie obowiązki były nakładane zgodnie z ramami regulacyjnymi UE, a w szczególności z procedurami notyfikacji obowiązującymi dany organ.
- (66) Komisja powinna zostać uprawniona do przyjmowania środków wykonawczych mających na celu dostosowanie określonych w załączniku I warunków dostępu do telewizji cyfrowej i usług radiowych do zmian rynkowych i technologicznych. Dotyczy to także minimalnego wykazu pozycji w załączniku II, które muszą zostać podane do wiadomości publicznej, aby spełniony został wymóg przejrzystości.
- (67) Ułatwienie podmiotom rynkowym dostępu do zasobów częstotliwości radiowych przyczyni się do usunięcia barier we wchodzeniu na rynek. Postęp technologiczny zmniejsza ponadto ryzyko szkodliwych zakłóceń w niektórych pasmach częstotliwości, co z kolei zmniejsza zapotrzebowanie na indywidualne prawa użytkownika. Dlatego warunki użytkowania widma w celu świadczenia usług łączności elektronicznej powinny być zazwyczaj określone w zezwoleniach ogólnych, chyba że prawa indywidualne są niezbędne – ze względu na wykorzystanie widma – do ochrony przed szkodliwymi zakłóceniami, zapewnienia technicznej jakości usługi, zagwarantowania efektywnego wykorzystania widma lub spełnienia określonego celu leżącego w interesie ogólnym. Decyzje w sprawie zapotrzebowania na prawa indywidualne należy podejmować w sposób przejrzysty i proporcjonalny.

Środa, 6 maja 2009 r.

- (68) Wprowadzenie wymogów neutralności usług i technologii w ramach przyznawania praw użytkowania wraz ze zwiększoną możliwością przekazywania praw między przedsiębiorstwami powinno zwiększyć swobodę i zakres sposobów dostarczania usług łączności elektronicznej na rzecz społeczeństwa, ułatwiając przez to również osiągnięcie celów leżących w interesie ogólnym. Jednakże niektóre obowiązki związane z celami leżącymi w interesie ogólnym nakładane na nadawców dostarczających audiowizualnych usług medialnych mogą wymagać zastosowania szczególnych kryteriów przy przyznawaniu praw użytkowania, w przypadku gdy okazuje się to istotne dla osiągnięcia szczególnego celu leżącego w interesie ogólnym określonego przez państwa członkowskie zgodnie z prawem wspólnotowym. Procedury związane z realizacją celów leżących w interesie ogólnym powinny być we wszystkich okolicznościach przejrzyste, obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminacyjne.
- (69) Ważność indywidualnych praw użytkowania, które nie podlegają obrotowi, powinna być ograniczona w czasie ze względu na ich ograniczający wpływ na wolny dostęp do częstotliwości radiowych. W przypadku, gdy prawa użytkowania zawierają postanowienia o przedłużeniu ich ważności, właściwe organy krajowe powinny najpierw przeprowadzić przegląd obejmujący konsultacje publiczne, biorąc pod uwagę zmiany na rynku, zmiany w dziedzinie zasięgu i technologii. Ze względu na ograniczoną dostępność widma konieczne jest dokonywanie regularnych przeglądów indywidualnych praw przyznanych przedsiębiorstwom. Dokonując takiego przeglądu, właściwe organy krajowe powinny równoważyć interesy posiadaczy praw z potrzebą promowania wprowadzenia odsprzedaży widma oraz bardziej elastycznego jego użytkowania dzięki zezwoleniom ogólnym, tam gdzie jest to możliwe.
- (70) ***Drobne zmiany w zakresie praw i obowiązków są to zmiany dotyczące głównie kwestii administracyjnych, nie zmieniają one zasadniczego charakteru ogólnych zezwoleń oraz indywidualnych praw użytkowania i przez to nie mogą przynosić porównywalnych korzyści pozostałym przedsiębiorstwom.***
- (71) Właściwe organy krajowe powinny zostać uprawnione do zapewnienia efektywnego użytkowania widma oraz – w przypadku istnienia niewykorzystanych zasobów widma – podejmowania działań zapobiegających ich antykonkurencyjnemu gromadzeniu, które może utrudnić wchodzenie na rynek nowym podmiotom.
- (72) Krajowe organy regulacyjne powinny móc podejmować skuteczne działania w celu monitorowania oraz zapewniania przestrzegania warunków związanych z zezwoleniami ogólnymi lub prawami użytkowania, w tym również posiadać uprawnienia do nakładania skutecznych sankcji finansowych lub administracyjnych w przypadku naruszenia tych warunków.
- (73) Warunki, które mogą wiązać się z zezwoleniami, powinny obejmować szczególne warunki regulujące dostępność dla użytkowników niepełnosprawnych i konieczność przekazywania ***pomiędzy sobą*** przez organy publiczne i ***usługi ratownicze*** informacji i przekazywania ich ogółowi społeczeństwa przed wystąpieniem, w trakcie i po zakończeniu poważnych katastrof. Ponadto, biorąc pod uwagę znaczenie innowacji technologicznych, państwa członkowskie powinny móc wydawać zezwolenia na wykorzystywanie widma do celów doświadczalnych, podlegające określonym ograniczeniom i warunkom ściśle uzasadnionymi doświadczalnym charakterem takich praw.
- (74) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2887/2000 z dnia 18 grudnia 2000 r. w sprawie uwolnionego dostępu do pętli lokalnej⁽¹⁾ okazało się skuteczne na początkowym etapie otwierania rynku. W dyrektywie ramowej wzywa się Komisję do monitorowania przechodzenia z ram regulacyjnych z roku 1998 na ramy z roku 2002 i do przedstawienia wniosku w sprawie uchylecia tego rozporządzenia we właściwym czasie. Zgodnie z ramami regulacyjnymi z roku 2002 krajowe organy regulacyjne są zobowiązane do analizy rynku hurtowego uwolnionego dostępu do pętli i podpętli metalowych w celu świadczenia usług szerokopasmowych i głosowych zdefiniowanych w zaleceniu w sprawie odnośnych rynków produktów i usług. Ponieważ wszystkie państwa członkowskie dokonały analizy tego rynku co najmniej raz i istnieją odpowiednie obowiązki oparte na ramach regulacyjnych z roku 2002, rozporządzenie (WE) nr 2887/2000 stało się zbędne, w związku z czym powinno zostać uchylone.

(1) Dz.U. L 336 z 30.12.2000, s. 4.

Środa, 6 maja 2009 r.

- (75) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie dyrektywy ramowej, dyrektywy o dostępie i dyrektywy o zezwoleniach należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (76) Komisji należy w szczególności przyznać uprawnienia do przyjmowania zaleceń lub środków wykonawczych w odniesieniu do powiadomień dokonywanych na mocy art. 7 dyrektywy ramowej; do harmonizacji w dziedzinie widma i numeracji oraz w sprawach związanych z bezpieczeństwem sieci i usług; do identyfikacji odnośnych rynków produktów i usług; do identyfikacji rynków ponadnarodowych; do wprowadzania w życie norm i zharmonizowanego stosowania przepisów ram regulacyjnych. Należy również przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania środków wykonawczych mających na celu dostosowanie do zmian rynkowych i technologicznych załącznika I i II do dyrektywy o dostępie. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne tych dyrektyw, między innymi poprzez ich uzupełnienie nowymi elementami innymi niż istotne, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2002/21/WE (dyrektywa ramowa)

W dyrektywie 2002/21/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) Art.1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zharmonizowane ramy prawne dla świadczenia usług łączności elektronicznej, sieci łączności elektronicznej, urządzeń i usług towarzyszących i **niektórych aspektów urzędzeń końcowych, aby ułatwić dostęp użytkownikom niepełnosprawnym**. Określa ona zadania krajowych organów regulacyjnych oraz procedury zmierzające do zapewnienia zharmonizowanego stosowania uregulowań prawnych w obrębie Wspólnoty **■**”.

- 2) W art.2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) »sieć łączności elektronicznej« oznacza systemy transmisyjne oraz, w stosownych przypadkach, urządzenia przełączające lub routinguowe oraz inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają przekazywanie sygnałów przewodowo, za pomocą radia, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych, w tym sieci satelitarnych, stacjonarnych (komutowanych i pakietowych, w tym internetu) i naziemnych sieci przenośnych, elektrycznych systemów kablowych, w zakresie, w jakim są one wykorzystywane do przekazywania sygnałów, w sieciach nadawania radiowego i telewizyjnego oraz sieciach telewizji kablowej, niezależnie od rodzaju przekazywanej informacji;”;

- b) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) »rynki ponadnarodowe« oznaczają rynki zdefiniowane zgodnie z art. 15 ust. 4 obejmujące Wspólnotę lub znaczną jej część, znajdujące się w więcej niż jednym państwie członkowskim;”;

- c) lit. d) otrzymuje brzmienie:

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Środa, 6 maja 2009 r.

„d) »publiczna sieć łączności« oznacza sieć łączności elektronicznej wykorzystywaną całkowicie lub głównie do świadczenia publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej, które wspierają przekazywanie informacji pomiędzy punktami końcowymi sieci;”;

d) dodaje się literę w brzmieniu:

„da) »punkt zakończenia sieci« oznacza fizyczne miejsce, w którym abonent otrzymuje dostęp do sieci łączności publicznej; w przypadku sieci stosujących przełączanie lub przekierowywanie, punkt zakończenia sieci identyfikuje się za pomocą konkretnego adresu sieciowego, który może być łączony z numerem lub nazwiskiem abonenta;”;

e) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) »urządzenia towarzyszące« oznaczają **usługi towarzyszące**, infrastrukturę fizyczną oraz inne urządzenia lub elementy związane z siecią łączności elektronicznej lub usługami łączności elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają dostarczanie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług lub które mogą służyć do tego celu, i obejmują między innymi budynki lub wejścia do budynków, **okablowanie budynków**, anteny, wieże i inne konstrukcje nośne, kanały, przewody, maszty, studzienki i szafki;”;

f) dodaje się literę w brzmieniu:

„ea) »usługi towarzyszące« oznaczają takie usługi związane z siecią lub usługami łączności elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają dostarczanie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług, lub które mogą służyć do tego celu, i obejmują między innymi systemy translacji numerów lub systemy o równoważnych funkcjach, systemy dostępu warunkowego i elektroniczne przewodniki po programach, jak również inne usługi, takie jak usługi identyfikacji, lokalizacji oraz sygnalizowania obecności;”;

g) lit. l) otrzymuje brzmienie:

„l) »dyrektywy szczegółowe« oznaczają dyrektywę 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach), dyrektywę 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie), dyrektywę 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej) i dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (*);

(*) Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.”

h) dodaje się litery w brzmieniu:

„q) »przydział widma« oznacza wyznaczenie danego pasma częstotliwości do wykorzystywania w celu świadczenia jednego rodzaju lub kilku rodzajów usług radiokomunikacyjnych, w stosownych przypadkach na określonych warunkach;

r) »szkodliwe zakłócenia« oznaczają zakłócenia, które zagrażają funkcjonowaniu usług radionawigacyjnych lub innych usług związanych z bezpieczeństwem, lub które w inny sposób poważnie pogarszają, utrudniają lub wielokrotnie przerywają usługę radiokomunikacyjną odbywającą się zgodnie z obowiązującymi przepisami międzynarodowymi, wspólnotowymi lub krajowymi;

s) »wywołanie« oznacza połączenie, które dochodzi do skutku za pośrednictwem publicznie dostępnej usługi łączności elektronicznej umożliwiającej dwustronną łączność głosową.”;

3) W art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust.3 otrzymuje brzmienie:

Środa, 6 maja 2009 r.

„3. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne wykonywały swoje uprawnienia w sposób bezstronny, przejrzysty i terminowy. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne posiadały wystarczające zasoby finansowe i ludzkie do wykonywania przydzielonych im zadań.”

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 4 i 5 krajowe organy regulacyjne odpowiedzialne za regulację rynku ex ante lub rozstrzyganie sporów między przedsiębiorstwami zgodnie z art. 20 lub 21 niniejszej dyrektywy działają niezależnie i nie występują o instrukcje do żadnego innego podmiotu ani nie przyjmują takich instrukcji w związku z wykonywaniem tych zadań, przydzielonych im na podstawie prawa krajowego wprowadzającego w życie prawo wspólnotowe. Nie wyklucza to nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym. Decyzje krajowych organów regulacyjnych mogą zostać zawieszane lub uchylone wyłącznie przez organy odwoławcze ustanowione zgodnie z art. 4. Państwa członkowskie zapewniają, aby odwołanie szefów krajowych organów regulacyjnych, o których mowa w akapicie pierwszym, lub, w stosownych przypadkach, członków organu zbiorowego pełniącego tę funkcję, lub ich zastępców, było możliwe tylko wtedy, gdy przestaną oni spełniać warunki wymagane do wykonywania obowiązków określonych wcześniej w prawie krajowym. Decyzja o odwołaniu szefa danego krajowego organu regulacyjnego lub, w stosownych przypadkach, członków organu zbiorowego pełniącego tę funkcję zostaje podana do wiadomości publicznej w chwili odwołania. Odwołany szef krajowego organu regulacyjnego lub, w stosownych przypadkach, członkowie kolegiального organu pełniącego tę funkcję otrzymują uzasadnienie decyzji i mają prawo wystąpić o jego opublikowanie, w przypadku gdy w przeciwnym razie nie doszłoby do tego; w takim przypadku uzasadnienie to zostaje opublikowane.

Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne, o których mowa w akapicie pierwszym, miały oddzielne budżety roczne. Budżety te są podawane do wiadomości publicznej. **Państwa członkowskie zapewniają również, aby krajowe organy regulacyjne miały odpowiednie zasoby finansowe i ludzkie umożliwiające im aktywne uczestnictwo w pracach Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) (*) i przyczynianie się do realizowanych przez niego funkcji.**

3b. Państwa członkowskie zapewniają, aby odpowiednie krajowe organy regulacyjne aktywnie wspierały cele **BEREC** w promowaniu lepszej koordynacji i spójności regulacyjnej.

3c. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne, przyjmując swoje własne decyzje dotyczące ich rynków krajowych, w jak największym stopniu uwzględniały opinie i wspólne stanowiska przyjmowane przez **BEREC**.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 z dnia ... [ustanawiające **Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) i Urząd**];

4) W art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby na poziomie krajowym istniały skuteczne mechanizmy umożliwiające użytkownikom lub przedsiębiorstwom udostępniającym sieci lub usługi łączności elektronicznej, których dotyczy dana decyzja wydana przez krajowy organ regulacyjny, korzystanie z prawa odwołania się od takiej decyzji do organu odwoławczego niezależnego od stron uczestniczących w sporze. Organ taki, który może być sądem, dysponuje odpowiednią wiedzą specjalistyczną pozwalającą mu na skuteczne wypełnianie swoich funkcji. Państwa członkowskie zapewniają, aby aspekty merytoryczne każdej sprawy zostały właściwie rozpatrzone, oraz zapewniają istnienie skutecznych środków odwoławczych.

Do czasu rozpatrzenia odwołania decyzja krajowego organu regulacyjnego pozostaje w mocy, chyba że zgodnie z prawem krajowym zostaną zastosowane środki przejściowe.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

Środa, 6 maja 2009 r.

„3. Państwa członkowskie gromadzą informacje na temat **ogólnego przedmiotu odwołań**, liczby wniosków odwoławczych, czasu trwania postępowań odwoławczych oraz liczby wydanych decyzji o zastosowaniu środków przejściowych. Na uzasadniony wniosek Komisji lub **BEREC** państwa członkowskie przekazują im takie informacje.”;

5) Art.5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa udostępniające sieci i usługi łączności elektronicznej dostarczały wszystkich informacji, w tym informacji o charakterze finansowym, niezbędnych krajowym organom regulacyjnym do zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych lub wydanych zgodnie z nimi decyzji. **Krajowe organy regulacyjne mają prawo wymagać od tych** przedsiębiorstw **■** w szczególności dostarczania informacji o przyszłym rozwoju sieci lub usług, który mógłby wywrzeć wpływ na usługi hurtowe udostępniane konkurentom przez te przedsiębiorstwa. Od przedsiębiorstw o znaczącej pozycji na rynkach hurtowych można również wymagać, by przedstawiały dane księgowe dotyczące rynków detalicznych, które są związane z tymi rynkami hurtowymi.

Przedsiębiorstwa niezwłocznie dostarczają takich informacji na żądanie krajowego organu regulacyjnego w terminie i na poziomie szczegółowości wymaganych przez ten organ. Informacje, których żąda krajowy organ regulacyjny, są proporcjonalne do wykonywanego zadania. Krajowy organ regulacyjny przedstawia uzasadnienie żądania danych informacji oraz traktuje informacje zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.”;

6) Art.6 i 7 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 6

Mechanizm konsultacji oraz zapewniania przejrzystości

Z wyjątkiem sytuacji objętych art. 7 ust. 9, art. 20 lub art. 21, państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne, które zamierzają podjąć środki zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy lub dyrektyw szczegółowych lub wprowadzić ograniczenia zgodnie z art.9 ust.3 i art.9 ust.4, które mają znaczący wpływ na odnośny rynek lub które zamierzają wprowadzić ograniczenia zgodnie z art. 9 ust. 3 i art. 9 ust. 4, umożliwiły zainteresowanym stronom wypowiedzenie się w rozsądnym terminie w kwestii proponowanych środków.

Krajowe organy regulacyjne ogłaszają krajowe procedury konsultacyjne.

Państwa członkowskie zapewniają, aby utworzono jeden punkt informacyjny, który będzie umożliwiał dostęp do wszystkich bieżących konsultacji.

Krajowy organ regulacyjny podaje do wiadomości publicznej wyniki procedur konsultacyjnych, z wyjątkiem przypadków dotyczących informacji, które zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego i krajowego o tajemnicy handlowej są informacjami poufnymi.

Artykuł 7

Konsolidacja rynku wewnętrznego w zakresie łączności elektronicznej

1. Realizując swoje zadania wynikające z przepisów niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych, krajowe organy regulacyjne w jak największym stopniu uwzględniają cele określone w art. 8, w zakresie, w jakim dotyczą one funkcjonowania rynku wewnętrznego.

2. Krajowe organy regulacyjne przyczyniają się do rozwoju rynku wewnętrznego poprzez przetrzymując współpracę **między sobą**, z Komisją i z **BEREC**, tak aby zapewnić jednolite stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych we wszystkich państwach członkowskich. W tym celu krajowe organy regulacyjne w szczególności współpracują z Komisją i **BEREC** przy określaniu rodzajów instrumentów i środków naprawczych najodpowiedniejszych do zastosowania w określonych sytuacjach rynkowych.

Środa, 6 maja 2009 r.

3. O ile zalecenia lub wytyczne przyjęte zgodnie z art. 7b nie stanowią inaczej, z chwilą zakończenia konsultacji, o których mowa w art. 6, w przypadku gdy krajowy organ regulacyjny zamierza podjąć środek, który:

- a) jest objęty zakresem stosowania art. 15 lub art. 16 niniejszej dyrektywy albo art. 5 lub art. 8 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) oraz
- b) może oddziaływać na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi,

udostępnia on projekt planowanego środka Komisji, **BEREC** i krajowym organom regulacyjnym w innych państwach członkowskich, **jednocześnie**, wraz z uzasadnieniem tego środka, zgodnie z art. 5 ust. 3, oraz informuje o tym Komisję, **BEREC** i inne krajowe organy regulacyjne. Krajowe organy regulacyjne, **BEREC** i Komisja mogą przedstawić swoje uwagi danemu krajowemu organowi regulacyjnemu wyłącznie w terminie jednego miesiąca. Termin jednomiesięczny nie może zostać przedłużony.

4. W przypadku, gdy celem proponowanego środka, o którym mowa w ust. 3, jest:

- a) zdefiniowanie odnośnego rynku, różnego od tych, które zdefiniowano w zaleceniu zgodnie z art. 15 ust. 1; lub
- b) podjęcie decyzji o wskazaniu lub niewskazaniu przedsiębiorstwa jako posiadającego, samodzielnie bądź łącznie z innymi, znaczącą pozycję rynkową, zgodnie z art. 16 ust. 3, 4 lub 5; ■

oraz środek ten oddziaływałby na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, a Komisja poinformowała krajowy organ regulacyjny o swojej opinii, zgodnie z którą proponowany środek stanowiłby przeszkodę w funkcjonowaniu rynku jednolitego, lub o swoich poważnych wątpliwościach co do zgodności tego środka z przepisami prawa wspólnotowego, a w szczególności z celami, o których mowa w art. 8, wówczas proponowany środek nie może zostać przyjęty przez kolejne dwa miesiące. Termin ten nie może zostać przedłużony. W takim przypadku Komisja informuje pozostałe krajowe organy regulacyjne o swoich zastrzeżeniach.

5. W terminie dwóch miesięcy, o którym mowa w ust. 4, Komisja może:

- a) podjąć decyzję ■, zgodnie z którą krajowy organ regulacyjny będzie musiał wycofać proponowany środek, lub

■

- b) podjąć decyzję o wycofaniu zastrzeżeń związanych z proponowanym środkiem, o którym mowa w ust. 4.

Przed wydaniem decyzji ■ Komisja w jak największym stopniu uwzględnia opinię **BEREC**. Decyzji ■ towarzyszy szczegółowa i obiektywna analiza, dlaczego Komisja uznaje, że projektowany środek nie powinien zostać przyjęty, łącznie ze szczegółowymi propozycjami w sprawie zmiany projektowanego środka.

6. W przypadku, gdy Komisja przyjęła, zgodnie z **ust. 5**, decyzję wymagającą od krajowego organu regulacyjnego wycofania proponowanego środka, krajowy organ regulacyjny zmienia lub wycofuje proponowany środek w terminie sześciu miesięcy od daty decyzji Komisji. Gdy proponowany środek zostaje zmieniony, krajowy organ regulacyjny przystępuje do konsultacji publicznych zgodnie z procedurami, o których mowa w art. 6, i ponownie zgłasza zmieniony proponowany środek Komisji zgodnie z przepisami ust. 3.

Środa, 6 maja 2009 r.

7. Dany krajowy organ regulacyjny uwzględnia w jak największym stopniu uwagi innych krajowych organów regulacyjnych, **BEREC** i Komisji i może – z wyjątkiem sytuacji objętych zakresem stosowania ust. 4 i **ust. 5 lit. a)** – przyjąć proponowany odpowiedni środek, a w przypadku przyjęcia tego środka – powiadamia o tym Komisję. ■

■

8. Krajowy organ regulacyjny przekazuje Komisji i **BEREC** wszystkie **przyjęte** ostateczne środki objęte zakresem stosowania art. 7 ust. 3 lit. a) i b).

9. W wyjątkowych okolicznościach, w przypadku gdy krajowy organ regulacyjny uzna, że zachodzi pilna potrzeba podjęcia działania w celu ochrony konkurencji i interesów użytkowników, w drodze odstępstwa od procedury określonej w ust. 3 i 4, może on niezwłocznie przyjąć proporcjonalne i tymczasowe środki. O przyjęciu tych środków zawiadamia niezwłocznie Komisję, pozostałe krajowe organy regulacyjne i **BEREC**, przedstawiając odpowiednie uzasadnienie. Decyzja krajowego organu regulacyjnego o nadaniu tym środkom charakteru trwałego lub przedłużeniu terminu ich stosowania podlega przepisom ust. 3 i 4.”;

7) Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Procedura dotycząca spójnego stosowania środków naprawczych

1. Jeżeli projektowany środek, objęty art. 7 ust. 3, ma na celu nałożenie, zmianę lub wycofanie obowiązku nałożonego na operatora na podstawie art. 16 w związku z art. 5 i art. 9-13 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) oraz na podstawie art. 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej), Komisja może w terminie miesiąca, o którym mowa w art. 7 ust. 3, poinformować dany krajowy organ regulacyjny i **BEREC** o powodach uznania, że projektowany środek stanowiłby przeszkodę dla tworzenia jednolitego rynku lub że żywi poważne wątpliwości co do zgodności tego środka z prawem wspólnotowym. W takim przypadku projektowany środek nie jest przyjmowany w kolejnych trzech miesiącach następujących po zgłoszeniu dokonany przez Komisję.

W przypadku braku takiego zgłoszenia właściwy krajowy organ regulacyjny może przyjąć projektowany środek, uwzględniając w jak największym zakresie wszelkie uwagi Komisji, **BEREC** lub innego krajowego organu regulacyjnego.

2. W terminie trzech miesięcy, o którym mowa w ust. 1, Komisja, **BEREC** i właściwy krajowy organ regulacyjny ściśle współpracują w celu określenia najwłaściwszego i najskuteczniejszego środka w świetle celów ustanowionych w art. 8, biorąc jednocześnie pod uwagę opinie uczestników rynku i konieczność zapewnienia rozwoju spójnej praktyki regulacyjnej.

3. W ciągu sześciu tygodni od rozpoczęcia trzymiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 1, **BEREC** wydaje większością głosów swoich członków opinię na temat powiadomienia Komisji, o którym mowa w ust. 1, wskazując, czy uważa, że projektowany środek powinien być zmieniony lub wycofany i przedstawia w tym celu w stosownych przypadkach szczegółowe propozycje. Opinię tę należy uzasadnić i upublicznić.

4. Jeżeli **BEREC** podziela w swojej opinii wątpliwości Komisji, współpracuje on ściśle z odpowiednim krajowym organem regulacyjnym w celu określenia najwłaściwszego i najskuteczniejszego środka. Przed upływem trzymiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 1, krajowy organ regulacyjny może:

Środa, 6 maja 2009 r.

- a) *zmienić lub wycofać projektowany środek, uwzględniając w jak największym stopniu powiadomienie Komisji, o którym mowa w ust. 1, oraz opinię i radę BEREC;*
- b) *utrzymać swój projektowany środek.*

5. *Jeżeli BEREC nie podziela poważnych wątpliwości Komisji lub nie wyda opinii, lub jeśli krajowy organ regulacyjny zmieni bądź utrzyma swój projektowany środek zgodnie z ust. 4, w ciągu jednego miesiąca od upływu trzymiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 1, oraz przy uwzględnieniu w jak największym stopniu opinii BEREC, jeżeli została ona wydana, Komisja może:*

- a) *wydać zalecenie zobowiązujące właściwy krajowy organ regulacyjny do zmienienia lub wycofania projektowanego środka, włącznie z przedstawieniem konkretnych propozycji w tym zakresie, i zawierające uzasadnienie wydania tego zalecenia, w szczególności jeżeli BEREC nie podziela poważnych wątpliwości Komisji;*
- b) *podjąć decyzję o wycofaniu zastrzeżeń zgłoszonych zgodnie z ust. 1.*

6. *W ciągu jednego miesiąca od wydania przez Komisję zalecenia na mocy ust. 5 lit. a) lub wycofania zastrzeżeń zgodnie z ust. 5 lit. b) właściwy krajowy organ regulacyjny powiadamia Komisję i BEREC o przyjęciu ostatecznego środka.*

Okres ten można wydłużyć, tak aby umożliwić krajowemu organowi regulacyjnemu wszczęcie konsultacji publicznych zgodnie z art. 6.

7. *Jeżeli krajowy organ regulacyjny postanawia nie zmieniać lub też nie wycofywać projektowanego środka na podstawie zalecenia wydanego zgodnie z ust. 5 lit. a), przedstawia on uzasadnione wyjaśnienie.*

8. *Krajowy organ regulacyjny może wycofać wniosek dotyczący projektowanego środka na każdym etapie procedury.*

Artykuł 7b

Przepisy wykonawcze

1. *Po przeprowadzeniu konsultacji publicznych i konsultacji z krajowymi organami regulacyjnymi, a także po uwzględnieniu w jak największym stopniu opinii BEREC, Komisja może przyjąć zalecenia lub wytyczne w odniesieniu do art. 7, w których określa formę, treść i stopień szczegółowości powiadomień wymaganych zgodnie z art. 7 ust. 3, okoliczności, w których powiadomienia nie będą wymagane, oraz sposób obliczania terminów.*

2. *Środki, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2.”;*

8) W art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„O ile art. 9 nie stanowi inaczej w odniesieniu do częstotliwości radiowych, państwa członkowskie w jak największym stopniu uwzględniają zalety zapewnienia neutralności technologicznej regulacji i zapewniają, aby przy wykonywaniu zadań regulacyjnych określonych w niniejszej dyrektywie i w dyrektywach szczegółowych, w szczególności związanych z zapewnieniem skutecznej konkurencji, krajowe organy regulacyjne postępowały tak samo.”;

Środa, 6 maja 2009 r.

b) w ust. 2 **lit. a) i b)** otrzymują następujące brzmienie:

„a) zapewniając, aby użytkownicy, w tym użytkownicy niepełnosprawni, starsi użytkownicy i użytkownicy o szczególnych potrzebach społecznych, czerpali maksymalne korzyści z różnorodności, ceny i jakości usług;”;

b) zapewniając, aby nie było zakłóceń i ograniczeń konkurencji w sektorze łączności elektronicznej, w tym w dziedzinie transmisji treści;

c) w ust. 2 skreśla się lit. c);

d) w ust. 3 skreśla się lit. c);

e) w ust. 3 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) współpracując z Komisją i z **BEREC**, tak aby zapewnić rozwój spójnych praktyk regulacyjnych i spójnego stosowania niniejszej dyrektywy oraz dyrektyw szczegółowych.”;

f) w ust. 4 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) uwzględniając potrzeby określonych grup społecznych, w szczególności użytkowników niepełnosprawnych, użytkowników starszych oraz użytkowników o szczególnych potrzebach społecznych;”;

g) w ust. 4 dodaje się lit. g) i h) w brzmieniu:

„g) wspierając zdolność użytkowników do dostępu do informacji oraz ich rozpowszechniania lub korzystania z dowolnych aplikacji i usług;

h) stosując zasadę, że nie można w żaden sposób ograniczać podstawowych praw i wolności użytkowników końcowych, bez wcześniejszego orzeczenia władz sądowych, przede wszystkim zgodnie z art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dotyczącym wolności wypowiedzi i informacji, z wyjątkiem przypadków, gdy zagrożone jest bezpieczeństwo publiczne, kiedy to orzeczenie może zostać wydane później.”;

h) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. dodaje się ustęp w brzmieniu: W dążeniu do osiągnięcia założeń polityki, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, krajowe organy regulacyjne stosują obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne zasady regulacyjne, w tym celu między innymi:

a) promując przewidywalność regulacyjną **poprzez zapewnienie spójnego podejścia regulacyjnego w kolejnych okresach przeglądu;**

b) zapewniając, aby w podobnych okolicznościach nie występowała dyskryminacja w traktowaniu przedsiębiorstw udostępniających sieci i usługi łączności elektronicznej;

c) chroniąc konkurencję z korzyścią dla konsumentów oraz promując w odpowiednich przypadkach konkurencję opartą na infrastrukturze;

Środa, 6 maja 2009 r.

- d) promując efektywne inwestycje i innowacje w zakresie nowej i rozszerzonej infrastruktury, w tym **poprzez zagwarantowanie, że każdy przypadek obowiązku udzielenia dostępu uwzględni ryzyko, jakie ponoszą inwestujące przedsiębiorstwa, oraz poprzez zezwolenie, aby różne porozumienia o współpracy między inwestorami a stronami zwracającymi się o dostęp stanowiły dywersyfikację ryzyka inwestycyjnego przy zapewnieniu utrzymania konkurencji na rynku i zasady niedyskryminacji;**
- e) w należyтым stopniu uwzględniając warunki związane z konkurencją i konsumentami, które występują w różnych obszarach geograficznych na terytorium danego państwa członkowskiego;
- f) nakładając ex ante obowiązki regulacyjne tylko w przypadku braku skutecznej i zrównoważonej konkurencji, a także łagodząc lub znosząc takie obowiązki, kiedy tylko **spełniony jest ten warunek**”;
- 9) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Planowanie strategiczne i koordynacja polityki █ w zakresie widma radiowego

1. Państwa członkowskie współpracują ze sobą oraz z Komisją w planowaniu strategicznym, koordynacji i harmonizacji wykorzystania widma radiowego **we Wspólnocie** Europejskiej. W tym celu biorą pod uwagę między innymi aspekty ekonomiczne, bezpieczeństwo, zdrowie, interes ogólny, wolność wypowiedzi, aspekty kulturalne, naukowe, społeczne i techniczne polityk UE, jak również różne interesy społeczności użytkowników widma radiowego, mając na celu optymalizację wykorzystania widma radiowego oraz unikanie szkodliwych zakłóceń.

2. Państwa członkowskie **współpracują ze sobą oraz z Komisją** w zakresie **promowania koordynacji podejść do polityki** widma radiowego **we Wspólnocie** Europejskiej oraz, w stosownych przypadkach, **zharmonizowanych warunków** w odniesieniu do dostępności i efektywnego wykorzystania widma radiowego, **koniecznego** do ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego łączności elektronicznej.

3. **Komisja, w jak największym stopniu uwzględniając opinię Zespołu ds. Polityki Spektrum Radiowego (RSPG) ustanowionego na mocy decyzji Komisji 2002/622/WE (*), może przedkładać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski prawodawcze dotyczące ustanowienia wieloletnich programów dotyczących polityki w zakresie widma radiowego. Takie programy określają kierunki i cele polityki w zakresie planowania strategicznego, koordynacji i harmonizacji wykorzystania widma radiowego zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych.**

4. **Jeżeli jest do konieczne do zapewnienia** skutecznej koordynacji interesów **Wspólnoty Europejskiej** w organizacjach międzynarodowych zajmujących się zagadnieniami widma radiowego, █ Komisja – w jak największym stopniu uwzględniając opinię █ RSPG █ – może przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wspólne cele polityczne.

█

(*) Dz.U. L 198 z 27.7.2002, s. 49.”;

- 10) Art.9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Zarządzanie częstotliwościami radiowymi do celów świadczenia usług łączności elektronicznej

1. W należyтым stopniu uwzględniając fakt, że częstotliwości radiowe są dobrem publicznym, które ma istotną wartość społeczną, kulturalną i ekonomiczną, państwa członkowskie zapewniają skuteczne zarządzanie częstotliwościami radiowymi do celów świadczenia usług łączności elektronicznej na ich terytorium zgodnie z **art. 8 i 8a**. Zapewniają także, aby przydział widma na użytek usług łączności elektronicznej i wydawanie zezwoleń ogólnych lub indywidualnych praw do użytkowania takich częstotliwości radiowych przez właściwe organy krajowe odbywały się według obiektywnych, przejrzystych, niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych kryteriów.

Środa, 6 maja 2009 r.

Stosując ten artykuł, państwa członkowskie przestrzegają odpowiednich umów międzynarodowych, w **tym regulacji radiowych ITU**, oraz mogą brać pod uwagę względy polityki publicznej.

2. Państwa członkowskie wspierają proces harmonizacji użytkowania częstotliwości radiowych w obrębie Wspólnoty, mając na uwadze potrzebę ich skutecznego i sprawnego wykorzystania oraz osiągnięcie takich korzyści dla konsumentów, jak ekonomia skali i interoperacyjność usług. W procesie tym postępują one zgodnie z **art. 8a i** decyzją nr 676/2002/WE (decyzja o widmie radiowym).

3. O ile przepisy akapitu drugiego nie stanowią inaczej, państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie rodzaje technologii wykorzystywane w usługach łączności elektronicznej mogły być stosowane w pasmach częstotliwości radiowych **uznanych w krajowym planie przeznaczenia częstotliwości za dostępne dla usług łączności elektronicznej zgodnie z prawem wspólnotowym**.

Państwa członkowskie mogą jednak ustanowić proporcjonalne i niedyskryminacyjne ograniczenia określonych rodzajów użytkowanych sieci radiowych lub technologii dostępu bezprzewodowego wykorzystywanych w usługach łączności elektronicznej, w przypadku gdy jest to uzasadnione koniecznością:

- a) uniknięcia szkodliwych zakłóceń;
- b) ochrony zdrowia publicznego przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych;
- c) zapewnienia jakości technicznej usługi;
- d) zapewnienia jak najszerszego współużytkowania częstotliwości radiowych;
- e) zagwarantowania efektywnego wykorzystania widma; lub
- f) zapewnienia realizacji celu leżącego w interesie ogólnym zgodnie z ust. 4.

4. O ile przepisy akapitu drugiego nie stanowią inaczej, państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie rodzaje || usług łączności elektronicznej mogły być stosowane w pasmach częstotliwości radiowych **uznanych w krajowym planie przeznaczenia częstotliwości za dostępne dla usług łączności elektronicznej zgodnie z prawem wspólnotowym**. Państwa członkowskie mogą jednak ustanowić proporcjonalne i niedyskryminacyjne ograniczenia rodzajów świadczonych usług łączności elektronicznej, **w tym w razie konieczności w celu spełnienia wymogu ustanowionego w regulacjach radiowych ITU**.

Środki, które wymagają świadczenia usług w określonym paśmie dostępnym dla usług łączności elektronicznej, są uzasadnione koniecznością realizacji celu leżącego w interesie ogólnym określonego przez państwo członkowskie zgodnie z prawem wspólnotowym, w szczególności takiego jak:

- a) bezpieczeństwo życia;
- b) wspieranie spójności społecznej, regionalnej lub terytorialnej;
- c) unikanie nieefektywnego wykorzystywania częstotliwości radiowych lub
- d) promowanie różnorodności kulturowej i językowej oraz pluralizmu mediów, na przykład poprzez świadczenie nadawczych usług radiowych i telewizyjnych.

Środa, 6 maja 2009 r.

Środek, który zakazuje świadczenia jakiegokolwiek innej usługi łączności elektronicznej w określonym paśmie można zastosować wyłącznie w przypadku gdy jest to uzasadnione koniecznością ochrony usług związanych z bezpieczeństwem życia. Państwa członkowskie mogą również w **drodze wyjątku** rozszerzyć zakres takiego środka, aby zrealizować inne cele leżące w interesie ogólnym **określone przez państwa członkowskie zgodnie z prawem wspólnotowym**.

5. Państwa członkowskie dokonują regularnego przeglądu konieczności ograniczeń, o których mowa w ust. 3 i 4, oraz podają do wiadomości publicznej wyniki takich przeglądów.

6. Ust. 3 i 4 mają zastosowanie do widma przydzielonego na użytek usług łączności elektronicznej, zezwoleń ogólnych oraz indywidualnych praw do użytkowania częstotliwości radiowych przyznanych po dniu ... (*).

Przydział widma, zezwolenia ogólne oraz indywidualne prawa do użytkowania, które obowiązywały przed dniem ... (*), podlegają art. 9a.

7. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektyw szczegółowych, państwa członkowskie mogą - uwzględniając określone warunki krajowe - ustanowić zasady zapobiegania przetrzymywaniu widma, zwłaszcza przez wyznaczenie ścisłych terminów na skuteczne wykorzystanie przez posiadaczy przyznanych im praw oraz przez stosowanie kar, w tym sankcji finansowych lub cofnięcie praw do użytkowania w razie nieprzestrzegania tych terminów. Zasady te są ustalane i stosowane w sposób proporcjonalny, niedyskryminacyjny i przejrzysty.”;

(*) Data transpozycji niniejszej dyrektywy.

11) Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Przegląd ograniczeń istniejących praw

1. Przez okres pięciu lat począwszy od dnia ... (*) państwa członkowskie **mogą zezwolić** posiadaczom praw do użytkowania częstotliwości radiowych, które zostały przyznane przed tą datą i które pozostaną ważne przez okres nie krótszy niż pięć lat od tej daty, na złożenie wniosku do właściwego organu krajowego o ponowną ocenę ograniczeń ich praw zgodnie z art. 9 ust. 3 i 4.

Przed przyjęciem decyzji właściwy organ krajowy powiadamia posiadacza praw o ocenie ograniczeń, wskazując zakres praw po ponownej ocenie i zapewniając przy tym odpowiednią ilość czasu na wycofanie wniosku.

Jeżeli posiadacz prawa wycofa swój wniosek, jego prawa pozostaną niezmienione do chwili ich wygaśnięcia lub do końca okresu pięciu lat, w zależności od tego, który termin jest krótszy.

2. Po upływie pięcioletniego okresu, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia stosowania art. 9 ust. 3 i 4 w stosunku do wszystkich pozostałych zezwoleń ogólnych lub indywidualnych praw do użytkowania oraz przydziałów widma na użytek usług łączności elektronicznej, które istniały w dniu ... (*).

3. Stosując przepisy niniejszego artykułu, państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu wspierania uczciwej konkurencji.

4. Środki przyjęte w ramach stosowania niniejszego artykułu nie oznaczają przyznania nowych praw do użytkowania, a zatem nie podlegają odpowiednim przepisom art. 5 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach).

Środa, 6 maja 2009 r.

Artykuł 9b

Przekazanie lub dzierżawa indywidualnych praw do użytkowania częstotliwości radiowych

1. Państwa członkowskie **zapewniają, że przedsiębiorstwa mogą zgodnie z warunkami dotyczącymi praw do użytkowania częstotliwości radiowych oraz z procedurami krajowymi przekazywać lub wydierżawiać innym przedsiębiorstwom indywidualne prawa do użytkowania częstotliwości radiowych w pasmach, co do których jest to przewidziane w ramach środków wykonawczych przyjętych zgodnie z art. 3.**

W przypadku innych pasm państwa członkowskie mogą również ustanowić możliwość przekazania lub dzierżawienia przez przedsiębiorstwa na rzecz innych przedsiębiorstw indywidualnych praw użytkowania częstotliwości radiowych zgodnie z krajowymi procedurami.

Po przekazaniu lub wydierżawieniu indywidualnych praw do użytkowania częstotliwości radiowych nadal mają zastosowanie warunki związane z tymi prawami, o ile właściwy organ krajowy nie postanowił inaczej.

Państwa członkowskie mogą również stwierdzić, że przepisy ust. 1 nie mają zastosowania, jeżeli indywidualne prawo przedsiębiorstwa do użytkowania częstotliwości radiowych przyznano początkowo bezpłatnie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa powiadamiały zgodnie z procedurami krajowymi o zamiarze lub fakcie przekazania praw do użytkowania częstotliwości radiowych właściwe organy krajowe odpowiedzialne za przyznawanie tych praw, a także by taki zamiar lub fakt były podawane do wiadomości publicznej. W przypadku, gdy użytkowanie częstotliwości radiowych zostało zharmonizowane poprzez stosowanie decyzji nr 676/2002/WE (decyzja o widmie radiowym) lub innych środków wspólnotowych, każde takie przekazanie musi spełniać wymogi takiego zharmonizowanego użytkowania.

3. **Komisja może przyjąć odpowiednie środki wykonawcze w celu identyfikacji pasm, których prawa użytkowania mogą być przekazywane lub dzierżawione pomiędzy przedsiębiorstwami. Środki te nie obejmują częstotliwości wykorzystywanych do celów nadawczych.**

Takie techniczne środki wykonawcze, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3.”;

(*) Data transpozycji niniejszej dyrektywy.

12) W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne poddawały kontroli przyznawanie praw do wykorzystania wszystkich krajowych zasobów numeracyjnych oraz zarządzanie krajowym planem numeracyjnym. Państwa członkowskie zapewniają, aby dla wszystkich publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej były udostępniane odpowiednie numery i zakresy numeracyjne. Krajowe organy regulacyjne ustanawiają obiektywne, jawne i niedyskryminacyjne procedury przyznawania praw do wykorzystania krajowych zasobów numeracyjnych.

2. Krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby krajowe plany i procedury numeracyjne były stosowane w sposób gwarantujący równe traktowanie wszystkich dostawców publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej. W szczególności państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa, którym przyznano prawo do wykorzystania danego zakresu numerów, nie dyskryminowały innych dostawców usług łączności elektronicznej w odniesieniu do ciągów numerów używanych przy zapewnianiu dostępu do ich usług.”;

Środa, 6 maja 2009 r.

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie wspierają proces harmonizacji określonych numerów lub zakresów numeracyjnych w obrębie Wspólnoty w przypadku, gdy sprzyja to zarówno funkcjonowaniu rynku wewnętrznego, jak i rozwojowi usług ogólnoeuropejskich. Komisja może podjąć w tej sprawie odpowiednie techniczne środki wykonawcze.

Te środki uzupełniające niniejszą dyrektywę o elementy inne niż istotne przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3.”;

13) W art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit drugi tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„– działa na podstawie **prostych**, skutecznych, przejrzystych i ogólnodostępnych procedur, stosowanych bez dyskryminacji i bez zwłoki, przy czym w każdym przypadku – z wyjątkiem przypadków pozbawienia praw – podejmuje decyzję w terminie sześciu miesięcy od daty wpłynięcia wniosku, oraz”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku, gdy władze państwowe lub lokalne zachowują prawo własności lub kontrolę nad przedsiębiorstwami eksploatującymi publiczne sieci łączności elektronicznej lub publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej, istniał skuteczny i strukturalny rozdział funkcji polegającej na przyznawaniu praw, o których mowa w ust. 1, od działalności związanych z wykonywaniem prawa własności lub kontroli.”;

14) Art.12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Kolokacja oraz współużytkowanie elementów sieci i urządzeń towarzyszących przez podmioty udostępniające sieci łączności elektronicznej

1. W przypadku, gdy na podstawie przepisów prawa krajowego przedsiębiorstwo udostępniające sieci łączności elektronicznej ma prawo instalowania urządzeń na, nad lub pod własnością publiczną lub prywatną, lub jeżeli może ono korzystać z procedury wyłączenia lub z użytkowania nieruchomości, krajowe organy regulacyjne, **uwzględniając w pełni zasadę proporcjonalności**, mogą narzucić współużytkowanie tych urządzeń lub tej nieruchomości, w tym budynków, wejść do budynków, **okablowania budynków**, masztów, anten, wież i innych konstrukcji nośnych, kanałów, przewodów, studzienek, szafek ■.

2. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby posiadacze praw, o których mowa w ust. 1, współużytkowali urządzenia lub nieruchomości (łącznie z fizyczną kolokacją), lub podjęli środki ułatwiające koordynację robót publicznych w celu ochrony środowiska, zdrowia publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub w celu realizacji założeń planowania przestrzennego i wyłącznie po upływie odpowiedniego terminu wyznaczonego na przeprowadzenie konsultacji społecznych, podczas których wszystkie zainteresowane strony mogą przedstawić swoje stanowisko. Takie współużytkowanie lub działania koordynacyjne mogą wiązać się z ustanowieniem zasad dotyczących podziału kosztów współużytkowania urządzeń lub nieruchomości.

3. **Państwa członkowskie gwarantują, że organy krajowe, po odpowiednim okresie konsultacji publicznych, w czasie którego wszystkim zainteresowanym stronom daje się możliwość przedstawienia swoich stanowisk, są również uprawnione do nałożenia obowiązku związanego z udostępnianiem okablowania wewnątrz budynków lub okablowania na odcinku do pierwszego punktu koncentracji lub dystrybucji, jeżeli znajduje się on poza budynkiem, na posiadacza praw, o których mowa w ust. 1, i/lub na właściciela takiego okablowania, jeżeli jest to uzasadnione na tej podstawie, że powielanie takiej infrastruktury byłoby niewydajne ekonomicznie lub fizycznie niewykonalne. Tego typu ustalenia dotyczące współużytkowania lub koordynacji mogą obejmować przepisy dotyczące rozkładania kosztów współużytkowania urządzeń lub nieruchomości dostosowane w razie potrzeby do stopnia ryzyka.**

Środa, 6 maja 2009 r.

4. Państwa członkowskie **zapewniają, że właściwe organy krajowe mogą zwracać się do przedsiębiorstw o dostarczenie koniecznych informacji umożliwiających tym organom wraz z krajowymi organami regulacyjnymi ustanowienie szczegółowego wykazu rodzaju, dostępności i lokalizacji urządzeń, o których mowa w ust. 1, oraz udostępnienia go zainteresowanym stronom.**

5. Środki podjęte przez krajowy organ regulacyjny zgodnie z **niniejszym artykułem** są obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne. W **razie potrzeby realizacji tych środków koordynują organy lokalne.**”;

15) Dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ III a

BEZPIECZEŃSTWO I INTEGRALNOŚĆ SIECI I USŁUG

Artykuł 13a

Bezpieczeństwo i integralność

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączności lub świadczące publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej podejmowały właściwe środki techniczne i organizacyjne w razie wystąpienia zagrożenia dla bezpieczeństwa sieci lub usług. Środki te zapewniają poziom bezpieczeństwa proporcjonalny do istniejącego ryzyka z uwzględnieniem aktualnego stanu wiedzy i technologii. W szczególności należy podjąć środki zapobiegające wpływowi i minimalizujące wpływ, jaki na użytkowników i wzajemnie połączone sieci mogą mieć przypadki stwarzające zagrożenie bezpieczeństwa.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączności stosowały wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia integralności swoich sieci, a tym samym zapewniały ciągłość świadczenia usług za pośrednictwem tych sieci.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączności lub świadczące publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej powiadamiały właściwy krajowy organ regulacyjny o każdym naruszeniu bezpieczeństwa lub utracie integralności, które miały znaczący wpływ na sieci lub usług.

W stosownych przypadkach dany krajowy organ regulacyjny informuje krajowe organy regulacyjne innych państw członkowskich oraz Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) **W** przypadku, gdy dany krajowy organ regulacyjny uzna, że ujawnienie takiego naruszenia leży w interesie ogólnym, może podać tę informację do wiadomości publicznej lub nałożyć taki obowiązek na przedsiębiorstwa.

Raz w roku dany krajowy organ regulacyjny przekazuje Komisji i ENISA sprawozdanie podsumowujące otrzymane zgłoszenia i działania podjęte zgodnie z niniejszym ustępem.

4. Komisja, w jak największym stopniu uwzględniając opinię ENISA, może przyjąć właściwe techniczne środki wykonawcze mające na celu harmonizację środków, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, w tym środki określające okoliczności, format i procedury stosowane w odniesieniu do wymogów dotyczących zgłoszenia. Te techniczne środki wykonawcze opierają się w jak najszerszym zakresie na normach europejskich i międzynarodowych i nie uniemożliwiają państwom członkowskim przyjmowania dodatkowych wymogów służących osiągnięciu celów określonych w ust. 1 i 2.

Takie środki wykonawcze, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3.

Środa, 6 maja 2009 r.

Artykuł 13b

Wprowadzanie w życie i egzekwowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w celu wprowadzenia w życie art. 13a właściwe krajowe organy regulacyjne były uprawnione do wydawania wiążących instrukcji, w **tym instrukcji na temat ograniczeń czasowych dotyczących wprowadzania w życie**, przedsiębiorstwom udostępniającym publiczne sieci łączności lub świadczącym publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe krajowe organy regulacyjne były uprawnione do wymagania od przedsiębiorstw udostępniających publiczne sieci łączności lub świadczących publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej:

a) dostarczania informacji potrzebnych do oceny bezpieczeństwa i integralności ich usług i sieci, w tym dokumentów dotyczących polityki bezpieczeństwa; oraz

b) poddania się audytowi bezpieczeństwa przeprowadzanemu przez wykwalifikowany niezależny podmiot lub właściwy organ krajowy i udostępnienia krajowemu organowi regulacyjnemu wyników takiego audytu. Koszty audytu ponosi przedsiębiorstwo.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne posiadały wszelkie uprawnienia niezbędne do badania przypadków nieprzestrzegania wymogów **oraz jego wpływu na bezpieczeństwo i integralność sieci**.

4. Niniejsze przepisy pozostają bez uszczerbku dla art. 3 niniejszej dyrektywy.”;

16) W art. 14 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli przedsiębiorstwo posiada znaczącą pozycję na określonym rynku (**pierwszy rynek**), można także uznać, że posiada ono również znaczącą pozycję na rynku blisko z tym rynkiem związanym (**drugi rynek**), w przypadku gdy powiązania między obydwooma rynkami pozwalają na przeniesienie pozycji rynkowej z **pierwszego** rynku na **drugi** rynek, tym samym zwiększając pozycję rynkową danego przedsiębiorstwa. Dlatego też zgodnie z art. 9, 10, 11 i 13 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) na **drugim** rynku można zastosować środki naprawcze, które mają na celu uniemożliwienie takiego przeniesienia, a jeżeli środki takie okażą się niewystarczające, można nałożyć środki naprawcze zgodnie z art. 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej).”;

17) W art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Procedura określania i definiowania rynków”;

b) w ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Po przeprowadzeniu konsultacji publicznych, w **tym** konsultacji z krajowymi organami regulacyjnymi, a także po uwzględnieniu w jak największym stopniu opinii **BEREC**, Komisja, zgodnie z procedurą *doradczą*, o której mowa w art. 22 ust. 2, przyjmuje zalecenie w sprawie odnośnych rynków produktów i usług (zalecenie). Zalecenie określa te rynki produktów i usług sektora łączności elektronicznej, których cechy mogą uzasadnić nałożenie wymogów regulacyjnych określonych w dyrektywach szczegółowych, bez uszczerbku dla rynków, które mogą być zdefiniowane w szczególnych przypadkach na podstawie przepisów prawa konkurencji. Komisja definiuje rynki zgodnie z zasadami prawa konkurencji.”;

Środa, 6 maja 2009 r.

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uwzględniając w jak największym stopniu treść zalecenia oraz wytycznych, krajowe organy regulacyjne definiują – zgodnie z zasadami prawa konkurencji – odnośne rynki stosownie do okoliczności krajowych, a w szczególności odnośne rynki geograficzne na swoim terytorium. Krajowe organy regulacyjne postępują zgodnie z procedurami, o których mowa w art. 6 i 7, zanim zdefiniują rynki różne od tych, które zdefiniowano w zaleceniu.”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Po przeprowadzeniu konsultacji, w **tym** konsultacji z krajowymi organami regulacyjnymi, Komisja – w jak największym stopniu uwzględniając opinię **BEREC**, może przyjąć decyzję określającą rynki ponadnarodowe, działającą zgodnie z procedurą *regulacyjną połączoną z kontrolą*, o której mowa w **art. 22 ust. 3**”;

18) W art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Krajowe organy regulacyjne przeprowadzają analizę odnośnych rynków, biorąc pod uwagę rynki określone w zaleceniu oraz w jak największym stopniu uwzględniając treść wytycznych. Państwa członkowskie zapewniają, aby taka analiza została przeprowadzona w miarę potrzeby we współpracy z krajowymi organami odpowiedzialnymi za ochronę konkurencji.

2. W przypadku, gdy na podstawie przepisów ust.3 lub 4 niniejszego artykułu, art. 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej) lub art. 8 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) krajowy organ regulacyjny zobowiązany jest podjąć decyzję w sprawie nałożenia, utrzymania, zmiany lub uchylecia obowiązków w odniesieniu do przedsiębiorstw, stwierdza on na podstawie dokonanej analizy rynku, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, czy na odnośnym rynku występuje skuteczna konkurencja.”;

b) ust. 4, 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku, gdy krajowy organ regulacyjny ustali, że na odnośnym rynku nie występuje skuteczna konkurencja, wskazuje on przedsiębiorstwa, które samodzielnie lub wspólnie z innymi posiadają znaczącą pozycję na tym rynku, zgodnie z art. 14. Krajowy organ regulacyjny nakłada na takie przedsiębiorstwa odpowiednie szczególne wymogi regulacyjne, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, albo utrzymuje w lub zmienia już istniejące wymogi.

5. W przypadku rynków ponadnarodowych określonych w decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 4, dane krajowe organy regulacyjne wspólnie przeprowadzają analizę rynku, mając przede wszystkim na uwadze treść wytycznych, a następnie, działając wspólnie, podejmują decyzję dotyczącą nałożenia, utrzymania, zmiany lub uchylecia wymogów regulacyjnych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

6. Środki podjęte zgodnie z przepisami ust. 3 i 4 podlegają procedurom, o których mowa w art. 6 i 7. Krajowe organy regulacyjne przeprowadzają analizę odnośnego rynku i powiadamiają o odpowiednim proponowanym środku zgodnie z art. 7:

a) w terminie trzech lat od przyjęcia poprzedniego środka dotyczącego tego rynku. Jednak w drodze wyjątku termin ten może być **wydłużony maksymalnie** o trzy **dotatkowe** lata, w przypadku gdy krajowy organ regulacyjny powiadomił Komisję o uzasadnionej propozycji jego przedłużenia, a Komisja w ciągu jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia nie wyraziła sprzeciwu;

Środa, 6 maja 2009 r.

- b) w przypadku rynków niezgłoszonych wcześniej Komisji – w terminie dwóch lat od przyjęcia zmienionego zalecenia w sprawie odnośnych rynków, lub
- c) w przypadku państw członkowskich, które niedawno przystąpiły do Unii – w terminie dwóch lat od ich przystąpienia.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. W przypadku, gdy krajowy organ regulacyjny w terminie określonym w art. 16 ust. 6 nie zakończył analizy odnośnego rynku określonego w zaleceniu, **BEREC** pomaga mu, na wniosek, zakończyć analizę konkretnego rynku i szczególnych obowiązków, które mają zostać nałożone. Po uzyskaniu takiej pomocy krajowy organ regulacyjny, którego to dotyczy, powiadamia Komisję o proponowanym środku w terminie sześciu miesięcy, zgodnie z art.7.”;

19) W art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie pierwsze słowa „**normy**” zastępuje się słowami „**normy nieobowiązkowe**”;

b) ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W przypadku braku takich norm lub specyfikacji, państwa członkowskie zachęcają do wdrożenia międzynarodowych norm lub zaleceń przyjętych przez Międzynarodową Unię Telekomunikacyjną (ITU), **Europejską Organizację Poczty i Telekomunikacji (CEPT)**, Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO) lub Międzynarodową Komisję Elektrotechniczną (IEC).”;

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku, gdy Komisja zamierza wprowadzić obowiązek wdrożenia niektórych norm lub specyfikacji, publikuje odpowiednią informację w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz wzywa wszystkie zainteresowane strony do publicznego wypowiedzenia się w tej sprawie. Komisja podejmuje odpowiednie środki wykonawcze oraz wprowadza obowiązek wdrożenia odpowiednich norm, zamieszczając odesłanie do nich, jako norm obowiązkowych w liście norm lub specyfikacji opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

5. W przypadku, gdy Komisja uzna, że normy lub specyfikacje, o których mowa w ust.1, nie przyczyniają się już dłużej do harmonizacji świadczonych usług łączności elektronicznej, albo że nie odpowiadają już potrzebom konsumentów lub utrudniają postęp technologiczny, usuwa je z listy norm lub specyfikacji, o której mowa w ust.1, działając zgodnie z procedurą *doradczą*, o której mowa w **art.22 ust.2.**”;

d) w ust. 6 słowa „usunie je z listy norm i/lub specyfikacji, o których mowa w ust. 1, działając zgodnie z procedurą określoną w art. 22 ust. 3” zastępuje się słowami „podejmuje właściwe środki wykonawcze i usuwa te normy lub specyfikacje z listy norm lub specyfikacji, o której mowa w ust. 1.”;

e) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„6a. Środki wykonawcze mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, o których mowa w ust. 4 i 6, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3.”;

Środa, 6 maja 2009 r.

20) W art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) podmioty świadczące usługi i dostarczające urządzenia telewizji cyfrowej – do współpracy przy świadczeniu interoperacyjnych usług telewizyjnych dla niepełnosprawnych użytkowników końcowych.”;

b) skreśla się ust. 3;

21) Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Procedury harmonizacji

1. Bez uszczerbku dla art. 9 niniejszej dyrektywy oraz art. 6 i 8 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach), w przypadku gdy Komisja stwierdzi, że rozbieżności we wprowadzaniu w życie przez krajowe organy regulacyjne zadań regulacyjnych określonych w niniejszej dyrektywie i w dyrektywach szczegółowych mogą stwarzać przeszkody w tworzeniu rynku wewnętrznego, może ona wydać zalecenie lub decyzję co do zharmonizowanego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych w celu przyspieszenia realizacji celów określonych w art. 8, w jak największym stopniu uwzględniając opinię **BEREC**.

2. Wydając zalecenie zgodnie z ust. 1, Komisja działa zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

Państwa członkowskie zapewniają, aby krajowe organy regulacyjne w jak największym stopniu uwzględniały te zalecenia przy wypełnianiu swoich zadań. W przypadku, gdy krajowy organ regulacyjny postanowi nie stosować się do danego zalecenia, informuje o tym Komisję, uzasadniając swoje stanowisko.

3. Decyzje przyjęte zgodnie z ust. 1 mogą zawierać jedynie określenie zharmonizowanego lub skoordynowanego podejścia w celu rozwiązania następujących kwestii:

a) *niespójnego wdrażania przez krajowe organy regulacyjne ogólnych podejść regulacyjnych dotyczących regulacji rynków łączności elektronicznej przy zastosowaniu art. 15 i 16, jeżeli tworzy to barierę dla rynku wewnętrznego; decyzje takie nie odnoszą się do szczegółowych powiadomień wydawanych przez krajowe organy regulacyjne zgodnie z art. 7a;*

W takim przypadku Komisja przedstawia projekt decyzji jedynie:

— *co najmniej po dwóch latach od przyjęcia swojego zalecenia dotyczącego tej samej kwestii oraz*

— *przy uwzględnieniu w jak największym stopniu opinii BEREC w tej sprawie na temat przyjęcia takiej decyzji, którą to opinię BEREC dostarcza w okresie trzech miesięcy od wystąpienia o nią przez Komisję;*

b) *numerowania, w tym zakresów numerów, przenoszenia numerów i identyfikatorów, systemów translacji numerów i adresów oraz dostępu do służb ratowniczych pod numerem 112.*

Środa, 6 maja 2009 r.

4. **Decyzja, o której mowa w ust. 1, mająca na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, jest przyjmowana zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3.**

5. **BEREC** może z własnej inicjatywy doradzić Komisji, czy należy przyjąć środki zgodnie z ust. 1.”

22) Art.20 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli w związku z istniejącymi obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy lub dyrektyw szczegółowych dojdzie do sporu między przedsiębiorstwami udostępniającymi sieci lub usługi łączności elektronicznej w państwie członkowskim lub do sporu między takimi przedsiębiorstwami a innymi przedsiębiorstwami w państwie członkowskim korzystającymi z obowiązku zapewnienia dostępu lub wzajemnych połączeń wynikającego z niniejszej dyrektywy lub z dyrektyw szczegółowych, dany krajowy organ regulacyjny na wniosek którejkolwiek ze stron i bez uszczerbku dla przepisów ust. 2 wydaje wiążącą decyzję celem rozstrzygnięcia sporu w jak najkrótszym terminie, a w każdym razie w terminie nieprzekraczającym czterech miesięcy, chyba że zachodzą wyjątkowe okoliczności. Dane państwo członkowskie wymaga, aby wszystkie strony sporu w pełni współpracowały z krajowym organem regulacyjnym.”;

23) Art.21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Rozstrzyganie sporów transgranicznych

1. W przypadku sporu transgranicznego powstałego w związku ze stosowaniem niniejszej dyrektywy lub dyrektyw szczegółowych pomiędzy stronami w różnych państwach członkowskich i w przypadku, gdy rozstrzygnięcie sporu należy do właściwości krajowych organów regulacyjnych więcej niż jednego państwa członkowskiego, stosuje się przepisy ust. 2, 3 i 4.

2. Każda ze stron może przekazać spór danemu krajowemu organowi regulacyjnemu. Właściwe krajowe organy regulacyjne koordynują swoje wysiłki i **posiadają prawo do konsultacji z BEREC** w celu **zgodnego** rozstrzygnięcia sporu, zgodnie z celami określonymi w art. 8.

Wszelkie obowiązki nałożone przez krajowe organy regulacyjne na przedsiębiorstwa w ramach rozstrzygnięcia sporu są zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy i dyrektyw szczegółowych.

Każdy krajowy organ regulacyjny właściwy do rozstrzygnięcia takich sporów może zwrócić się do **BEREC** o przyjęcie opinii w odniesieniu do działań, które należy podjąć zgodnie z przepisami dyrektywy ramowej lub dyrektyw szczegółowych w celu rozstrzygnięcia sporu.

W przypadku, gdy zwrócono się do **BEREC** z takim wnioskiem, każdy krajowy organ regulacyjny właściwy do rozstrzygnięcia któregośkolwiek z aspektów sporu czeka z podjęciem działań rozstrzygających spór na opinię **BEREC**. Nie stoi to na przeszkodzie przyjęciu przez krajowe organy regulacyjne w razie potrzeby środków pilnych.

Wszelkie obowiązki nałożone na przedsiębiorstwo przez krajowy organ regulacyjny w ramach rozstrzygnięcia sporu muszą być zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy lub dyrektyw szczegółowych i w jak największym stopniu uwzględniają opinię przyjętą przez **BEREC**.

3. Państwa członkowskie mogą przyjąć przepisy umożliwiające właściwym krajowym organom regulacyjnym wspólne odstępianie od rozstrzygnięcia sporu, w przypadku gdy inne mechanizmy, w tym mediacja, mogące lepiej i w odpowiednim czasie przyczynić się do rozstrzygnięcia sporu, zgodnie z przepisami art. 8.

Środa, 6 maja 2009 r.

Niezwłocznie informują one strony. Jeżeli po upływie czterech miesięcy spór nie jest rozstrzygnięty, a strona domagająca się odszkodowania nie wszczęła postępowania przed sądem oraz jeżeli zażąda tego jedna ze stron, krajowe organy regulacyjne koordynują swoje wysiłki celem rozstrzygnięcia sporu, zgodnie z przepisami art. 8 i w jak największym stopniu uwzględniając opinię przyjętą przez **BEREC**.

4. Procedura, o której mowa w ust. 2, nie stanowi przeszkody dla żadnej ze stron we wszczęciu postępowania przed sądem.”;

24) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i dyrektywami szczegółowymi oraz zapewniają wykonywanie tych sankcji. Przewidziane sankcje muszą być **odpowiednie**, skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie zgłaszają te przepisy Komisji najpóźniej do dnia ... (*) i niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.”;

(*) Termin transpozycji *niniejszej* dyrektywy.

25) W art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

■

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.”;

b) skreśla się ust. 4;

26) Skreśla się art. 27;

27) Skreśla się załącznik I;

28) Załącznik II otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK II

Kryteria, które mają być stosowane przez krajowe organy regulacyjne przy ocenie, czy istnieje wspólna pozycja dominująca zgodnie z art. 14 ust. 2 akapit drugi.

Dwa przedsiębiorstwa lub większą ich liczbę można uznać za posiadające wspólnie pozycję dominującą w rozumieniu art. 14, jeżeli – nawet w przypadku braku powiązań strukturalnych lub innych powiązań między nimi – działają one na rynku, który charakteryzuje się brakiem skutecznej konkurencji i na którym żadne przedsiębiorstwo z osobna nie ma znaczącej pozycji rynkowej. Zgodnie z **mającym zastosowanie prawem wspólnotowym i orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej** o wspólnej pozycji dominującej ■ prawdopodobnie będzie tak w przypadku rynków skoncentrowanych mających pewną liczbę cech, z których w kontekście łączności **elektronicznej** najważniejsze mogą być następujące:

— niska elastyczność podaży

— podobne udziały w rynku

Środa, 6 maja 2009 r.

- wysokie prawne lub ekonomiczne bariery dostępu
- integracja pionowa, której towarzyszy zbiorowa odmowa dostaw
- brak równoważącej siły nabywczej
- brak potencjalnej konkurencji.

Powyższa lista ma charakter orientacyjny i nie jest wyczerpująca, kryteria zaś nie muszą być spełniane łącznie. Powyższa lista ma raczej zilustrować rodzaje dowodów, które mogą być użyte na poparcie twierdzeń o istnieniu wspólnej pozycji dominującej. ¶

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie)

W dyrektywie 2002/19/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) W art.2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) »dostęp« oznacza udostępnianie urządzeń lub usług innemu przedsiębiorstwu na określonych warunkach, na zasadzie wyłączności lub braku wyłączności, na potrzeby świadczenia usług łączności elektronicznej, w tym świadczenia za ich pomocą usług społeczeństwa informacyjnego lub usług nadawania treści. Obejmuje on między innymi: dostęp do elementów sieci i urządzeń towarzyszących, co może się wiązać z podłączeniem urządzeń za pomocą środków stacjonarnych lub niestacjonarnych (w szczególności obejmuje to dostęp do pętli lokalnej oraz urządzeń i usług niezbędnych do obsługi pętli lokalnej); dostęp do infrastruktury fizycznej, w tym budynków, kanałów i masztów; dostęp do odpowiednich systemów oprogramowania, w tym do systemów wsparcia operacyjnego; dostęp do systemów informacyjnych lub baz danych na potrzeby przygotowywania zamówień, dostaw, zamawiania, konserwacji i reklamacji oraz fakturowania; dostęp do translacji numerów lub systemów o równoważnych funkcjach; dostęp do sieci stacjonarnych i ruchomych, w szczególności na potrzeby roamingu; dostęp do systemów warunkowego dostępu na potrzeby usług telewizji cyfrowej oraz dostęp do sieciowych usług wirtualnych.”;

b) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) »pętla lokalna« oznacza fizyczny obwód łączący punkt zakończenia sieci z przełącznicą albo równorzędnym urządzeniem w stacjonarnej publicznej sieci łączności elektronicznej.”;

2) Art.4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Operatorzy publicznych sieci łączności mają prawo, a na wniosek innego uprawnionego przedsiębiorstwa zgodny z art. 4 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach) – obowiązek negocjowania wzajemnych połączeń w celu świadczenia publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej, w celu zapewnienia świadczenia usług i ich interoperacyjności w obrębie całej Wspólnoty. Operatorzy zapewniają dostęp i wzajemne połączenia innym przedsiębiorstwom na zasadach i warunkach zgodnych z obowiązkami nałożonymi przez krajowy organ regulacyjny zgodnie z art. 5-8.”;

3) W art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

Środa, 6 maja 2009 r.

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Dla realizacji celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), krajowe organy regulacyjne wspierają, a w stosownych przypadkach zapewniają – zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy – odpowiedni dostęp i wzajemne połączenia oraz interoperacyjność usług, wykonując swoje zadania w taki sposób, aby promować wydajność, zrównoważoną konkurencję, efektywne inwestycje i innowacje oraz zapewnić maksymalne korzyści użytkownikom końcowym.”;

(ii) **dodaje się lit. ab) w brzmieniu:**

„ab) w uzasadnionych przypadkach i w niezbędnym zakresie spoczywające na przedsiębiorstwach kontrolujących dostęp do użytkowników końcowych obowiązki świadczenia usług interoperacyjnych.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Obowiązki i warunki nałożone na podstawie ust. 1 są obiektywne, przejrzyste, proporcjonalne i niedyskryminacyjne i są wdrażane zgodnie z procedurami przewidzianymi w **art. 6, 7 i 7a** dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).”;

c) skreśla się ust. 3;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„3. W zakresie dostępu i wzajemnych połączeń, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają, aby krajowy organ regulacyjny był uprawniony do interweniowania z własnej inicjatywy, w uzasadnionych przypadkach, w celu zapewnienia przestrzegania celów polityki określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy oraz procedurami, o których mowa w art. 6 i 7, 20 i 21 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).”;

4) Art.6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W związku z rozwojem rynku oraz technologii Komisja może przyjąć środki wykonawcze zmieniające załącznik I. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14 ust. 3.”;

5) Skreśla się art. 7;

6) W art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 słowa „art. 9–13” zastępuje się słowami „art. 9–13a”;

b) „art. b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:”

(i) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany: w tiret pierwszym słowa

— „art. 5 ust. 1 oraz ust. 2 i art. 6” zastępuje się słowami „art. 5 ust. 1 oraz art. 6”;

Środa, 6 maja 2009 r.

- w tiret drugim słowa „dyrektywy 97/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych oraz ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym (*)” zastępuje się słowami „dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (**)

(*) Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 1.

(**) Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.”;

- (ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W wyjątkowych okolicznościach, w przypadku gdy krajowy organ regulacyjny zamierza nałożyć na operatorów posiadających znaczącą pozycję na rynku obowiązki w odniesieniu do dostępu lub wzajemnych połączeń innych niż ustanowione w art. 9-13a niniejszej dyrektywy, przedstawia on odpowiedni wniosek Komisji. Komisja uwzględni w najwyższym stopniu opinię **Organu** Europejskich Regulatorów **Łączności Elektronicznej (BEREC)** (*). Komisja, działając zgodnie z art. 14 ust. 2, podejmuje decyzję zezwalającą krajowemu organowi regulacyjnemu na podjęcie takich środków lub uniemożliwiająca mu ich podjęcie.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 z dnia ... [ustanawiające **Organ** Europejskich Regulatorów **Łączności Elektronicznej (BEREC) i Urząd**]”;

- 7) W art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowe organy regulacyjne mogą, zgodnie z art. 8, nałożyć obowiązek przejrzystości w odniesieniu do wzajemnych połączeń lub dostępu, wymagając od operatorów podania do publicznej wiadomości określonych informacji, na przykład informacji księgowych, specyfikacji technicznych, danych o sieci, zasad i warunków dostępu i użytkowania, w tym również **wszelkich warunków ograniczających dostęp do usług i aplikacji i/lub korzystanie z nich, jeżeli państwa członkowskie dopuszczają takie warunki zgodnie z prawem wspólnotowym**, oraz cen.”;

- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Niezależnie od ust. 3, w przypadku gdy operator na mocy art. 12 obciążony jest obowiązkami w zakresie hurtowego dostępu do infrastruktury sieciowej, **■** krajowe organy regulacyjne zapewniają opublikowanie oferty ramowej zawierającej co najmniej elementy określone w załączniku II.”;

- c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja może przyjąć niezbędne zmiany w załączniku II w celu dostosowania go do rozwoju rynku i technologii. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14 ust. 3. We wprowadzaniu w życie przepisów niniejszego ustępu Komisję może wspierać **BEREC**.”;

- 8) W art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

- „a) ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

a) przyznania osobom trzecim dostępu do określonych elementów lub urządzeń sieciowych, w tym dostępu do nieaktywnych elementów sieciowych lub uwolnionego dostępu do pętli lokalnej, między innymi w celu umożliwienia selekcji lub preselekcji dostawcy lub oferty odsprzedaży linii abonenckiej”;

Środa, 6 maja 2009 r.

b) w ust. 1 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) zapewnienia kolokacji lub innych form współużytkowania urządzeń towarzyszących I”;

c) w ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„j) zapewnienia dostępu do usług towarzyszących takich jak usługi identyfikacji, lokalizacji i sygnalizowania obecności.”;

d) w ust. 2 zdanie wprowadzające i lit. a) otrzymują brzmienie:

„2. Przy rozważaniu nałożenia obowiązków, o których mowa w ustępie 1, a zwłaszcza przy ocenianiu, w jaki sposób nałożyć te obowiązki proporcjonalnie do celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), biorą one pod uwagę w szczególności następujące elementy:

a) techniczną i ekonomiczną wykonalność użytkowania lub instalacji konkurencyjnych urządzeń, mając na uwadze tempo rozwoju rynku oraz rodzaj danych wzajemnych połączeń lub dostępu, w tym możliwość zastosowania innych rozwiązań dotyczących dostępu do sieci, takich jak dostęp do kanałów”;

e) w ust. 2 lit. c) i d) otrzymują następujące brzmienie:

„c) **wstępną inwestycję właściciela urządzenia, przy uwzględnieniu wszelkich poczynionych inwestycji publicznych i ryzyka związanego z inwestycją;**

d) potrzebę ochrony długoterminowej konkurencji, w **szczególności** konkurencji opartej na infrastrukturze”;

f) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Nakładając na operatora obowiązek zapewnienia dostępu zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, krajowe organy regulacyjne mogą określić wymogi techniczne lub operacyjne, które podmiot zapewniający ten dostęp lub podmioty z niego korzystające będą musiały spełnić, w przypadku gdy jest to niezbędne do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania sieci. Obowiązki przestrzegania szczególnych norm lub specyfikacji technicznych powinny być zgodne z normami i specyfikacjami określonymi zgodnie z art. 17 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).”;

9) Art. 13 ust 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowe organy regulacyjne mogą nałożyć na operatorów, zgodnie z przepisami art. 8, obowiązki związane ze zwrotem kosztów oraz kontrolą cen, w tym obowiązki związane z oparciem cen o koszty oraz obowiązki dotyczące systemów księgowania kosztów, w odniesieniu do udostępniania szczególnych rodzajów wzajemnych połączeń lub dostępu, w sytuacjach gdy analiza rynku wskazuje, że brak skutecznej konkurencji oznacza, że dany operator może utrzymywać ceny na nadmiernie wysokim poziomie lub stosować zaniżanie cen ze szkodą dla użytkowników końcowych. W celu zachęcenia operatorów do inwestowania, w tym również w sieci nowej generacji, krajowe organy regulacyjne biorą pod uwagę dokonane przez operatora inwestycje oraz umożliwiają mu uzyskanie zwrotu stosownej części zainwestowanego kapitału, uwzględniając **wszelkie** ryzyko **typowe dla konkretnego nowego przedsięwzięcia inwestycyjnego**.”;

I

Środa, 6 maja 2009 r.

10) Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 13a

Podział funkcjonalny

1. W przypadku, gdy krajowy organ regulacyjny stwierdzi, że odpowiednie obowiązki nałożone na mocy art. 9–13 nie zapewniły skutecznej konkurencji oraz że istnieją istotne i trwałe problemy konkurencyjne lub niewydolność rynków związane z hurtowym oferowaniem **rynków produktów dostępu**, może on, w drodze wyjątku – zgodnie z przepisami art. 8 ust. 3 akapit drugi – nałożyć na przedsiębiorstwa zintegrowane pionowo obowiązek powierzenia działalności związanej z hurtowym oferowaniem odnośnych produktów dostępu niezależnie działającej jednostce organizacyjnej.

Taka jednostka organizacyjna dostarcza produkty i usługi dostępu wszystkim przedsiębiorstwom, także innym jednostkom organizacyjnym działającym w ramach spółki dominującej, w takich samych terminach, na tych samych warunkach – dotyczących między innymi poziomów cen i usług – oraz z użyciem tych samych systemów i procesów.

2. Gdy krajowy organ regulacyjny zamierza nałożyć obowiązek podziału funkcjonalnego, przedkłada on Komisji wniosek, który obejmuje:

- a) dowody uzasadniające stwierdzenia krajowego organu regulacyjnego, o których mowa w ust. 1;
- b) uzasadnioną ocenę, z której wynika, że w rozsądnym terminie nie zaistnieje skuteczna i trwała konkurencja w zakresie infrastruktury lub zaistnieje ona w niewielkim stopniu;
- c) analizę spodziewanego wpływu na organ regulacyjny, na przedsiębiorstwo, w **szczególności na pracowników oddzielnego przedsiębiorstwa i na całość sektora łączności elektronicznej**, oraz na zachęty do inwestowania w sektor jako całość – w szczególności w związku z potrzebą zapewnienia spójności społecznej i terytorialnej – a także na inne zainteresowane strony, w tym przede wszystkim analizę spodziewanego wpływu na konkurencję i analizę wszelkich potencjalnych skutków dla konsumentów;
- d) **analizę przyczyn uzasadniających, że obowiązek ten byłby najskuteczniejszym sposobem wprowadzenia w życie środków naprawczych mających na celu rozwiązanie problemów związanych z konkurencją lub usunięcie zidentyfikowanych nieprawidłowości rynkowych.**

3. Proponowany środek obejmuje następujące elementy:

- a) dokładny charakter i stopień podziału, ze wskazaniem w szczególności statusu prawnego oddzielnej jednostki organizacyjnej;
- b) wskazanie majątku wydzielonej jednostki organizacyjnej i produktów lub usług dostarczanych przez tę jednostkę;
- c) rozwiązania w zakresie zarządu zapewniające niezależność personelu zatrudnionego przez oddzielną jednostkę organizacyjną i odpowiednią strukturę zachęt;
- d) zasady zapewniające przestrzeganie obowiązków;
- e) zasady zapewniające przejrzystość procedur operacyjnych, w szczególności w odniesieniu do innych zainteresowanych stron;
- f) program monitorowania zapewniający przestrzeganie wymogów, obejmujący między innymi publikację corocznego sprawozdania.

Środa, 6 maja 2009 r.

4. Po podjęciu przez Komisję decyzji w sprawie proponowanego środka zgodnie z art. 8 ust. 3, krajowy organ regulacyjny przeprowadza skoordynowaną analizę różnych rynków związanych z siecią dostępu zgodnie z procedurą określoną w art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa). Na podstawie swojej oceny krajowy organ regulacyjny nakłada, utrzymuje, zmienia lub uchyla obowiązki zgodnie z art. 6 i 7 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).

5. Przedsiębiorstwo, któremu narzucono podział funkcjonalny, może podlegać każdemu z obowiązków określonych w art. 9–13 w odniesieniu do rynków, na których jego pozycję uznano za znaczącą pozycję rynkową zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), lub każdemu innemu obowiązkowi zatwierdzonemu przez Komisję zgodnie z art. 8 ust. 3.

Artykuł 13b

Dobrowolny podział przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo

1. Przedsiębiorstwa, które zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) uznano za posiadające znaczącą pozycję na jednym lub kilku odnośnych rynkach, z wyprzedzeniem i na czas informują krajowy organ regulacyjny, w celu umożliwienia mu oceny skutków planowanych działań – o zamiarze przeniesienia środków majątkowych lokalnej sieci dostępu lub ich znacznej części na odrębną osobę prawną mającą innego właściciela lub o zamiarze ustanowienia oddzielnej jednostki organizacyjnej w celu dostarczania wszystkim dostawcom detalicznym, w tym swoim własnym jednostkom detalicznym, w pełni równoważnych produktów dostępu.

Przedsiębiorstwa informują krajowy organ regulacyjny także o każdej zmianie tego zamiaru oraz o ostatecznym wyniku podziału.

2. Krajowy organ regulacyjny ocenia wpływ planowanej transakcji na istniejące obowiązki regulacyjne wynikające z dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).

W tym celu krajowy organ regulacyjny przeprowadza skoordynowaną analizę różnych rynków związanych z siecią dostępu zgodnie z procedurą określoną w art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).

Na podstawie swojej oceny krajowy organ regulacyjny nakłada, utrzymuje, zmienia lub uchyla obowiązki zgodnie z art. 6 i 7 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).

3. Prawnie lub operacyjnie wyodrębniona jednostka może podlegać każdemu z obowiązków określonych w art. 9–13 w odniesieniu do określonych rynków, na których jej pozycję uznano za znaczącą pozycję rynkową zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), lub każdemu innemu obowiązkowi zatwierdzonemu przez Komisję zgodnie z art. 8 ust. 3.”;

11) W art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.”;

b) Skreśla się ust. 4;

12) W załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

Środa, 6 maja 2009 r.

„Minimalna lista elementów, które mają być zawarte w ofercie ramowej dla całej infrastruktury dostępu do sieci, łącznie **ze wspólnym lub w pełni** uwolnionym dostępem do pętli lokalnej w stacjonarnej lokalizacji, do opublikowania przez notyfikowanych operatorów o **znaczącej pozycji rynkowej**”;

b) definicja a) otrzymuje brzmienie:

„a) »podpętla lokalna« oznacza częściową pętlę lokalną łączącą punkt zakończenia sieci z punktem koncentratora lub określonym pośrednim punktem dostępu do stacjonarnej publicznej sieci łączności elektronicznej”;

c) definicja c) otrzymuje brzmienie:

„c) »pełny uwolniony dostęp do pętli lokalnej« oznacza zapewnienie beneficjentowi dostępu do pętli lokalnej albo podpętli lokalnej notyfikowanego operatora o **znaczącej pozycji rynkowej** upoważniające do pełnego wykorzystania możliwości infrastruktury sieci”;

d) definicja d) otrzymuje brzmienie:

„d) »współdzielony dostęp do pętli lokalnej« oznacza zapewnienie beneficjentowi dostępu do pętli lokalnej lub podpętli lokalnej notyfikowanego operatora o **znaczącej pozycji rynkowej** upoważniające do pełnego wykorzystania możliwości infrastruktury sieci takich jak część częstotliwości lub ekwiwalent”;

e) część A pkt 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Elementy sieci, do których oferowany jest dostęp, obejmujące w szczególności następujące elementy, wraz ze stosownymi urządzeniami towarzyszącymi:

a) uwolniony dostęp do pętli lokalnych (pełny i współdzielony);

b) uwolniony dostęp do podpętli lokalnych (pełny i współdzielony), w tym, w stosownych przypadkach, dostęp do **elementów sieci, które nie są aktywne, do celów rozwijania sieci** przesyłu wstecznego;

c) w stosownych przypadkach, dostęp do przewodów umożliwiający instalację sieci dostępu.

2. Informacje dotyczące lokalizacji fizycznych punktów dostępu, w tym szafek ulicznych i przełącznic, dostępności pętli lokalnych i podpętli oraz urządzeń do przesyłu wstecznego w określonych częściach sieci dostępu oraz, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące lokalizacji przewodów i dostępności w przewodach.

3. Warunki techniczne związane z dostępem i wykorzystaniem pętli lokalnych i podpętli, w tym specyfikacje techniczne par skręconych przewodów metalowych lub światłowodów albo ich ekwiwalentów, dystrybutorów kablowych i urządzeń towarzyszących, a także, w stosownych przypadkach, warunków technicznych związanych z dostępem do przewodów.”;

f) część B pkt.1 otrzymuje brzmienie:

„1. Informacje dotyczące odpowiednich punktów dostępowych notyfikowanego operatora o **znaczącej pozycji rynkowej** lub lokalizacji sprzętu oraz jego planowanej aktualizacji. (*)

(*) **Dostęp do tych informacji może być ograniczony jedynie do zainteresowanych stron w celu uniknięcia niepokoju związanego z bezpieczeństwem publicznym.**”;

Środa, 6 maja 2009 r.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach)

W dyrektywie 2002/20/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) Art.2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Stosuje się również następującą definicję:

»ogólne zezwolenie« oznacza ramy prawne określone przez państwo członkowskie zapewniające prawo świadczenia dostępu do sieci oraz usług łączności elektronicznej oraz określające szczególne obowiązki sektorowe, jakie mogą mieć zastosowanie w odniesieniu do wszystkich lub poszczególnych rodzajów sieci i usług łączności elektronicznej, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.”;

2) W art. 3 ust. 2 dodaje się następujący akapit:

„Od przedsiębiorstw świadczących usługi w zakresie transgranicznej łączności elektronicznej na rzecz przedsiębiorstw umiejscowionych w kilku państwach członkowskich nie wymaga się więcej niż jednego powiadomienia w odniesieniu do każdego z tych państw członkowskich.”;

3) Art.5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Prawo użytkowania częstotliwości radiowych i numerów

1. Państwa członkowskie ułatwiają korzystanie z częstotliwości radiowych na podstawie ogólnych zezwoleń. **W razie potrzeby**, państwa członkowskie mogą przyznać indywidualne prawa w celu:

- uniknięcia szkodliwych zakłóceń,
- zapewnienia jakości technicznej usługi;
- zagwarantowania efektywnego wykorzystania widma; lub
- realizacji innych celów leżących w interesie ogólnym określonych przez państwa członkowskie zgodnie z prawem wspólnotowym.

2. W przypadku, gdy konieczne jest przyznanie indywidualnych praw użytkowania częstotliwości radiowych i numerów, państwa członkowskie przyznają takie prawa –na wniosek - każdemu przedsiębiorstwu w związku z dostarczaniem sieci lub usług na podstawie ogólnego zezwolenia, o którym mowa w art. 3, z zastrzeżeniem przepisów art. 6, 7 i art.11 ust. 1 lit. c) niniejszej dyrektywy oraz wszelkimi innymi przepisami zapewniającymi skuteczne wykorzystanie tych zasobów zgodnie z przepisami dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).

Bez uszczerbku dla szczegółowych kryteriów i procedur przyjętych przez państwa członkowskie w celu przyznawania praw użytkowania częstotliwości radiowych dostawcom usług radiowych lub telewizyjnych, aby osiągnąć cele leżące w interesie ogólnym zgodnie z prawem wspólnotowym, prawa użytkowania częstotliwości radiowych i numerów są przyznawane w oparciu o otwarte, obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne i proporcjonalne procedury, a w przypadku częstotliwości radiowych – zgodnie z przepisami art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa). Wyjątek od stosowania wymogu otwartych procedur może mieć zastosowanie w przypadkach, gdy przyznanie indywidualnych praw użytkowania częstotliwości radiowych dostawcom usług radiowych lub telewizyjnych jest konieczne do osiągnięcia celu leżącego w interesie ogólnym określonego przez państwa członkowskie zgodnie z prawem wspólnotowym.

Środa, 6 maja 2009 r.

Przyznając takie prawa, państwa członkowskie określają, czy prawa te mogą być przekazane przez posiadacza prawa, i na jakich warunkach. W przypadku częstotliwości radiowych takie określenie jest zgodne z **art. 9 i 9b** dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).

W przypadku, gdy państwo członkowskie przyznaje prawo użytkowania na czas określony, czas trwania powinien być odpowiedni dla danej usługi z punktu widzenia zamierzonych celów, **przy odpowiednim uwzględnieniu konieczności umożliwienia właściwego okresu amortyzacji inwestycji.**

W przypadku, gdy indywidualne **prawa** użytkowania częstotliwości radiowych **są** przyznane na 10 lat lub dłużej i nie mogą być przekazywane lub dzierżawione między przedsiębiorstwami zgodnie z art. 9b dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), **właściwy organ krajowy zapewnia stosowanie kryteriów przyznawania indywidualnych praw użytkowania i ich przestrzeganie w okresie obowiązywania zezwolenia**, w szczególności na uzasadniony wniosek posiadacza prawa. Jeśli przestaną mieć zastosowanie **te** kryteria, według których przyznano indywidualne prawa użytkowania, indywidualne prawa użytkowania zostają przekształcone w ogólne zezwolenie na użytkowanie częstotliwości radiowych, **pod warunkiem wcześniejszego powiadomienia i po upływie rozsądnego okresu**, lub zostają uznane za możliwe do swobodnego przekazywania lub dzierżawy między przedsiębiorstwami zgodnie z art. 9b dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).

3. Decyzje dotyczące przyznawania praw użytkowania są podejmowane, ogłaszane i podawane do wiadomości publicznej jak najszybciej po wpłynięciu całkowitej dokumentacji wniosku do krajowego organu regulacyjnego, w terminie trzech tygodni – w przypadku numerów przyznaczonych do realizacji szczególnych zadań w ramach krajowego planu numeracji oraz w terminie sześciu tygodni – w przypadku częstotliwości radiowych, które przyznano na potrzeby usług łączności elektronicznej w ramach krajowej tabeli przeznaczeń częstotliwości. Termin sześciu tygodni pozostaje bez uszczerbku dla postanowień mających zastosowanie umów międzynarodowych dotyczących użytkowania częstotliwości radiowych lub pozycji orbitalnych.

4. W przypadku, gdy po konsultacji przeprowadzonej z zainteresowanymi stronami zgodnie z art. 6 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) postanowiono, że prawa użytkowania numeracji o szczególnym znaczeniu gospodarczym mają być przyznane po przeprowadzeniu konkurencyjnej lub porównawczej procedury selekcji, państwa członkowskie mogą przedłużyć maksymalny termin trzech tygodni o kolejne trzy tygodnie.

W odniesieniu do konkurencyjnej lub porównawczej procedury selekcji dla częstotliwości radiowych stosuje się art. 7.

5. Państwa członkowskie nie ograniczają liczby praw użytkowania, które mają zostać przyznane, z wyjątkiem sytuacji, gdy jest to niezbędne do zapewnienia skutecznego wykorzystania częstotliwości radiowych zgodnie z art. 7.

6. Właściwe organy krajowe zapewniają skuteczne i efektywne użytkowanie częstotliwości radiowych zgodnie z art. 8 ust. 2 i art. 9 ust. 2 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa). Zapewniają one, aby w wyniku przekazania lub gromadzenia praw użytkowania częstotliwości radiowych nie występowało zakłócenie konkurencji. Państwa członkowskie mogą w tym celu podjąć odpowiednie środki, takie jak nałożenie obowiązku sprzedaży lub dzierżawy praw użytkowania częstotliwości radiowych.”;

4) W art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ogólne zezwolenie na udostępnianie sieci i świadczenie usług łączności elektronicznej oraz prawa użytkowania częstotliwości radiowych i prawa użytkowania numerów mogą być poddane jedynie wymogom określonym w załączniku I. Takie wymogi powinny być niedyskryminacyjne, proporcjonalne i przejrzyste, a w przypadku praw użytkowania częstotliwości radiowych - zgodnie z art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).”;

b) w ust. 2 słowa „artykułu 16, 17, 18 oraz 19 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej)” zastępuje się słowami „artykułu 17 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej)”;

Środa, 6 maja 2009 r.

- c) w ust. 3 słowo „załącznika” zastępuje się słowami „załącznika I”;
- 5) W art. 7 wprowadza się następujące zmiany:
- a) art. b) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:
- „1. Państwo członkowskie rozważające, czy ograniczyć liczbę praw użytkowania, które mają zostać przyznane dla częstotliwości radiowych, lub czy wydłużyć okres obowiązywania istniejących praw inaczej niż zgodnie z określonymi w nich warunkami, powinno między innymi:”;
- (ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:
- „c) opublikować każdą decyzję dotyczącą ograniczeń w przyznawaniu praw użytkowania lub odnawianiu praw użytkowania, wraz z jej uzasadnieniem;”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. W przypadku, gdy należy ograniczyć przyznawanie praw użytkowania częstotliwości radiowych, państwa członkowskie przyznają takie prawa według kryteriów selekcji, które muszą być obiektywne, przejrzyste, niedyskryminacyjne oraz proporcjonalne. Każde takie kryterium wyboru musi przyznawać odpowiednią wagę celom określonym w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) i wymaganiom zawartym w art. 9 tej dyrektywy.”;
- c) w ust. 5 wyrazy „artykułu 9” zastępuje się wyrazami „art. 9b”;
- 6) W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:
- „1. Krajowe organy regulacyjne monitorują i nadzorują przestrzeganie wymogów związanych z ogólnym zezwoleniem lub prawami użytkowania oraz szczególnych obowiązków, o których mowa w art. 6 ust. 2, zgodnie z art. 11.
- Krajowe organy regulacyjne uprawnione są do zażądania, aby przedsiębiorstwa udostępniające sieci lub świadczące usługi łączności elektronicznej na podstawie ogólnego zezwolenia lub korzystające z prawa użytkowania częstotliwości radiowych lub numerów dostarczyły wszystkich informacji niezbędnych do sprawdzenia, czy są spełnione wymogi określone w ogólnym zezwoleniu, prawach użytkowania lub szczególnych obowiązkach, o których mowa w art. 6 ust. 2, zgodnie z art. 11.
2. W przypadku, gdy krajowy organ regulacyjny stwierdzi, że dane przedsiębiorstwo nie spełnia co najmniej jednego spośród wymogów określonych w ogólnym zezwoleniu, prawach użytkowania lub szczególnych obowiązkach, o których mowa w art. 6 ust. 2, powiadamia o tym przedsiębiorstwo i zapewnia mu możliwość wypowiedzenia się w tej kwestii, w rozsądnym terminie.
3. Właściwy organ uprawniony jest do żądania zaprzestania naruszeń, o których mowa w ust. 2, niezwłocznie lub w rozsądnym terminie, a także przyjmuje odpowiednie i proporcjonalne środki służące zapewnieniu przestrzegania przepisów.

W tym celu państwa członkowskie upoważniają właściwe organy do nakładania:

Środa, 6 maja 2009 r.

- a) w stosownych przypadkach **odstraszających** kar finansowych, **które mogą obejmować okresowe kary z mocą wsteczną; oraz**
- b) **nakazów zaprzestania lub opóźnienia świadczenia usługi lub pakietu usług, których kontynuowanie prowadziłyby do znaczącej szkody dla konkurencji, do czasu osiągnięcia zgodności ze zobowiązaniami dotyczącymi dostępu nałożonymi po przeprowadzeniu analizy rynku zgodnie z art.16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).**

O środkach oraz uzasadnieniu ich zastosowania należy niezwłocznie zawiadomić dane przedsiębiorstwo oraz wyznaczyć rozsądny termin, w którym przedsiębiorstwo będzie musiało się do nich dostosować.”;

- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Niezależnie od przepisów ust. 2 i 3, państwa członkowskie upoważniają właściwy organ do nakładania w stosownych przypadkach kar finansowych na przedsiębiorstwa z tytułu nieprzekazania informacji zgodnie z obowiązkami nałożonymi na podstawie art. 11 ust. 1 lit. a) lub b) niniejszej dyrektywy i art. 9 dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywa o dostępie) w rozsądnym terminie określonym przez krajowy organ regulacyjny.”;

- c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadkach poważnego lub powtarzającego się naruszenia warunków ogólnego zezwolenia lub warunków związanych z prawami użytkownika lub szczególnych obowiązków, o których mowa w art. 6 ust. 2, w przypadku gdy środki służące zapewnieniu przestrzegania przepisów, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, okażą się nieskuteczne, krajowe organy regulacyjne mogą uniemożliwić przedsiębiorstwu dalsze świadczenie usług dostępu do sieci lub usług łączności elektronicznej albo zawiesić lub cofnąć prawo użytkownika. W odniesieniu do okresu każdego uchybienia mogą zostać zastosowane sankcje i kary, które są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające, nawet jeżeli takie uchybienie zostało później naprawione.”;

- d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Niezależnie od przepisów ust. 2, 3 i 5, w przypadku gdy właściwy organ dysponuje dowodem naruszenia wymogów związanych z ogólnym zezwoleniem, prawami użytkownika lub obowiązków szczególnych, o których mowa w art. 6 ust. 2, a naruszenie to stanowi bezpośrednio i poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego, obronności lub zdrowia publicznego, albo spowoduje poważne problemy gospodarcze lub operacyjne dla innych dostawców lub użytkowników korzystających z sieci lub usług łączności elektronicznej lub innych użytkowników widma radiowego, może on niezwłocznie podjąć środki tymczasowe mające na celu naprawienie sytuacji, zanim zostanie wydana ostateczna decyzja w tej sprawie. Należy jednak zapewnić danemu przedsiębiorstwu rozsądną możliwość wypowiedzenia się w danej kwestii i zaproponowania jakichkolwiek środków naprawczych. W stosownych przypadkach właściwy organ może zatwierdzić środki tymczasowe, które mogą obowiązywać przez maksymalnie 3 miesiące, ale które – w sytuacji gdy nie zostały zakończone procedury egzekwowania – mogą zostać przedłużone na kolejny okres nie dłuższy niż trzy miesiące.”;

- 7) W art. 11 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) systematyczną lub dotyczącą konkretnych przypadków weryfikację przestrzegania wymogów 1 i 2 z części A, wymogów 2 i 6 z części B oraz wymogów 2 i 7 z części C załącznika I oraz przestrzegania obowiązków, o których mowa w art. 6 ust. 2.”;

- b) w 1 lit. b) słowo „Załączniku” zastępuje się słowami „załączniku I”;

- c) dodaje się litery w brzmieniu:

Środa, 6 maja 2009 r.

„g) zagwarantowanie efektywnego użytkowania częstotliwości radiowych i zapewnienie skutecznego zarządzania nimi;

h) ocenę przyszłych zmian w dziedzinie sieci lub usług, które mogłyby mieć wpływ na usługi hurtowe udostępniane konkurentom.”;

d) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Informacje o których mowa w lit. a), b), d), e), f), g) i h) akapitu pierwszego nie mogą być wymagane przed dostępem do rynku lub jako jego warunek.”;

8) Art.14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

Zmiana praw i obowiązków

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby prawa, wymogi oraz procedury dotyczące ogólnych zezwoleń, praw użytkowania albo praw instalowania urządzeń mogły być zmienione jedynie w obiektywnie uzasadnionych przypadkach oraz w sposób proporcjonalny, uwzględniając w stosownych przypadkach szczególne warunki dotyczące praw użytkowania częstotliwości radiowych podlegających obrotowi. Z wyjątkiem przypadków, w których proponowane zmiany są niewielkie i zostały uzgodnione z posiadaczem praw lub ogólnego zezwolenia, zamiar wprowadzenia takich zmian ogłasza się w odpowiedni sposób, a zainteresowanym stronom, w tym użytkownikom i konsumentom, przyznaje się wystarczająco dużo czasu na wypowiedzenie się w kwestii proponowanych zmian, nie mniej niż cztery tygodnie, z wyjątkiem okoliczności nadzwyczajnych.

2. Państwa członkowskie nie ograniczają ani nie cofają praw instalowania urządzeń ani praw użytkowania częstotliwości radiowych przed upływem okresu, na jaki zostały one przyznane, chyba że jest to uzasadnione i w stosownych przypadkach zgodne z załącznikiem I oraz odpowiednimi przepisami prawa krajowego dotyczącymi odszkodowania w przypadku cofnięcia uprawnień.”;

9) Art.15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie odpowiednie informacje na temat praw, wymogów, procedur, kosztów, opłat i decyzji związanych z ogólnymi zezwoleniami, prawami użytkowania i prawami instalowania urządzeń były publikowane oraz uaktualniane w odpowiedni sposób, tak aby zapewnić łatwy dostęp do tych informacji wszystkim zainteresowanym stronom.”;

10) W art.17 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Bez uszczerbku dla art. 9a dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) państwa członkowskie doprowadzają ogólne zezwolenia oraz indywidualne prawa użytkowania istniejące w dniu 31 grudnia 2009 r. do zgodności z art. 5, 6, 7 oraz załącznikiem I do niniejszej dyrektywy najpóźniej w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

2. W przypadku, gdy z zastosowania ust. 1 wynika ograniczenie praw lub zwiększenie obowiązków wynikających z obowiązujących już ogólnych zezwoleń oraz indywidualnych praw użytkowania, państwa członkowskie mogą przedłużyć ważność powyższych praw i obowiązków najpóźniej do dnia 30 września 2012 r., pod warunkiem że nie będzie to naruszało wynikających z przepisów prawa wspólnotowego praw innych przedsiębiorstw. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o takim przedłużeniu terminu oraz przedstawiają jego uzasadnienie.”;

11) Treść zmienionego załącznika określono w załączniku do niniejszej dyrektywy.

Środa, 6 maja 2009 r.

Artykuł 4

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 2887/2000 zostaje niniejszym uchylone.

Artykuł 5

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują ... (*) przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te środki od dnia ... (**).

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 7

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) w terminie 18 miesięcy od daty przyjęcia aktu zmieniającego.

(**) następującego po dacie, o której mowa w akapicie pierwszym.

Środa, 6 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach) wprowadza się następujące zmiany:

1. Punkt pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Wymogi wymienione w niniejszym załączniku składają się na maksymalny wykaz wymogów, które mogą być związane z ogólnym zezwoleniem (część A), prawami użytkownika częstotliwości radiowych (część B) oraz prawami użytkownika numerów (część C), o których mowa w art. 6 ust. 1 oraz art. 11 ust. 1 lit.a), w granicach dozwolonych zgodnie z art. 5, 6, 7, 8 i 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).”;

2. W części A wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Dostępność dla końcowych użytkowników numerów z krajowego planu numeracji, numerów przestrzeni numerowej telefonii europejskiej (ETNS), powszechnej sieci bezpłatnych numerów telefonicznych oraz – w przypadkach, gdy jest to wykonalne technicznie i ekonomicznie – planów numeracji innych państw członkowskich, a także warunki zgodne z dyrektywą 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej).”;

b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Ochrona danych osobowych i prywatności specyficzna dla sektora łączności elektronicznej, zgodnie z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/58/WE (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (*).

(*) Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.”;

c) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Przepisy dotyczące ochrony konsumenta specyficzne dla sektora łączności elektronicznej, w tym wymogi zgodne z przepisami dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej) i warunki dostępu dla użytkowników niepełnosprawnych zgodnie z art. 7 tej dyrektywy.”;

d) w pkt 11 słowa „dyrektywą 97/66/WE” zastępuje się słowami „dyrektywą 2002/58/WE”;

e) dodaje się punkt w brzmieniu:

„11a. Warunki użytkowania w odniesieniu do komunikatów kierowanych przez organy publiczne do ogółu ludności, ostrzegających o bezpośrednich zagrożeniach i mających na celu zmniejszenie konsekwencji poważnych kataklizmów.”;

f) pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Warunki użytkowania w przypadku wystąpienia poważnych kataklizmów lub stanów zagrożenia kraju w celu zapewnienia łączności między służbami ratowniczymi a władzami.”;

g) pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16. Zabezpieczenie sieci publicznej przed dostępem podmiotów nieuprawnionych zgodnie z dyrektywą 2002/58/EC (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej).”;

Środa, 6 maja 2009 r.

h) dodaje się punkt w brzmieniu:

„19. Obowiązki w zakresie przejrzystości nakładane na **dostawców publicznych sieci komunikacyjnych**, którzy świadczą publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej w celu zapewnienia łączności typu konieczności, zgodnie z celami i zasadami określonymi w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), ujawnianie informacji dotyczących **wszelkich warunków ograniczających dostęp do usług i aplikacji i/lub korzystanie z nich, jeżeli państwa członkowskie dopuszczają takie warunki zgodnie z prawem wspólnotowym**, oraz – w stosownych przypadkach i w miarę potrzeby – dostęp krajowych organów regulacyjnych do takich informacji potrzebny w związku z weryfikacją dokładności ujawnionych informacji.”;

3. W części B wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obowiązek świadczenia usługi lub korzystania z rodzaju technologii, dla których przyznane zostało prawo użytkowania danej częstotliwości, w stosownych przypadkach, wymogi dotyczące zasięgu i jakości.”;

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sprawne i efektywne wykorzystywanie numeracji zgodnie z przepisami dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).”;

c) dodaje się punkt w brzmieniu:

„9. Obowiązki właściwe dla doświadczalnego użytkowania częstotliwości radiowych.”;

4. W części C pkt.1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wskazanie usługi, do której dany numer ma być wykorzystywany, w tym wszelkie wymogi związane ze świadczeniem tej usługi, oraz – aby uniknąć wątpliwości – zasady taryfowe oraz ceny maksymalne, które można stosować w określonym zakresie numeracyjnym do celów zapewnienia ochrony konsumentów zgodnie z art. 8 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa).”.

Środa, 6 maja 2009 r.

Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej *II**

P6_TA(2009)0362

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Grupę Europejskich Regulatorów Telekomunikacji (GERT) (16498/1/2008 – C6-0067/2009 – 2007/0249(COD))

(2010/C 212 E/42)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (16498/1/2008 – C6-0067/2009),
 - uwzględniając stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0699),
 - uwzględniając zmieniony wniosek Komisji (COM(2008)0720),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 62 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0271/2009),
1. zatwierdza wspólne stanowisko po poprawkach;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, 24.9.2008, P6_TA(2008)0450.

P6_TC2-COD(2007)0249

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej oraz Urząd

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w drugim czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego rozporządzenia (WE) nr1211/2009.)

Środa, 6 maja 2009 r.

Pasma częstotliwości dla łączności komórkowej *I**

P6_TA(2009)0363

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 87/372/EWG w sprawie pasm częstotliwości, które mają zostać zarezerwowane dla skoordynowanego wprowadzenia publicznej paneuropejskiej komórkowej cyfrowej naziemnej łączności ruchomej we Wspólnocie (COM(2008)0762 – C6-0452/2008 – 2008/0214(COD))

(2010/C 212 E/43)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0762),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0452/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0276/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0214

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającej dyrektywę Rady 87/372/EWG w sprawie pasm częstotliwości, które mają zostać zarezerwowane dla skoordynowanego wprowadzenia publicznej paneuropejskiej komórkowej cyfrowej naziemnej łączności ruchomej we Wspólnocie

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego, dyrektywy 2009/114/WE.)

Środa, 6 maja 2009 r.

**Zasada równego traktowania kobiet i mężczyzn pracujących na własny rachunek
***I**

P6_TA(2009)0364

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającej dyrektywę 86/613/EWG (COM(2008)0636 – C6-0341/2008 – 2008/0192(COD))

(2010/C 212 E/44)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0636),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 141 ust. 3 traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0341/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, jak również Komisji Prawnej (A6-0258/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Środa, 6 maja 2009 r.

P6_TC1-COD(2008)0192

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylająca dyrektywę Rady 86/613/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 141 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji ||,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 86/613/EWG z dnia 11 grudnia 1986 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn pracujących na własny rachunek, w tym w rolnictwie, oraz w sprawie ochrony kobiet pracujących na własny rachunek w okresie ciąży i macierzyństwa ⁽⁴⁾ zapewnia stosowanie w państwach członkowskich zasady równego traktowania w odniesieniu do kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek lub przyczyniających się do wykonywania takiej działalności. W odniesieniu do osób prowadzących działalność na własny rachunek i małżonków współpracujących dyrektywa 86/613/EWG nie jest wystarczająco skuteczna, a jej zakres powinien zostać zmieniony, zważywszy, że dyskryminacja ze względu na płeć i molestowanie występują również poza dziedziną pracy, za którą otrzymuje się stałe wynagrodzenie. W celu zapewnienia jasności dyrektywę 86/613/EWG należy zastąpić niniejszą dyrektywą ||.
- (2) W swoim komunikacie z dnia 1 marca 2006 r. zatytułowanym „Plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2006-2010” ⁽⁵⁾ Komisja zapowiedziała, że w celu poprawy ładu administracyjno/regulacyjnego dokona przeglądu istniejącego prawodawstwa UE w dziedzinie równości płci pominiętego w trakcie przekształcenia w roku 2005 w celu zaktualizowania, unowocześnienia i, w stosownych przypadkach, przekształcenia. Dyrektywa 86/613/EWG nie została objęta tym przekształceniem.
- (3) W konkluzjach Rady z 5 i 6 grudnia 2007 r. zatytułowanych „Równowaga ról kobiet i mężczyzn w kontekście miejsc pracy, wzrostu gospodarczego i spójności społecznej” ⁽⁶⁾ Rada wezwała Komisję do rozważenia potrzeby zmiany, w stosownych przypadkach, dyrektywy || 86/613/EWG w celu zagwarantowania praw związanych z macierzyństwem i ojcostwem osób prowadzących działalność na własny rachunek i pomagających im małżonków.
- (4) Parlament Europejski wielokrotnie wnioskował, by Komisja dokonała przeglądu dyrektywy 86/613/EWG, w szczególności w celu **zwiększenia ochrony kobiet prowadzących działalność na własny rachunek w okresie ciąży i macierzyństwa oraz** poprawy sytuacji małżonków, którzy pomagają w gospodarstwach rolnych, **w rzemiośle, handlu, małych i średnich przedsiębiorstwach i wolnych zawodach.**

⁽¹⁾ Opinia z dnia 24 marca 2009 (dotychczas nieopublikowana w Dz.U.).

⁽²⁾ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 359 z 19.12.1986, s. 56.

⁽⁵⁾ COM (2006)0092.

⁽⁶⁾ || Dokument SOC 385 ||.

Środa, 6 maja 2009 r.

- (5) **Parlament Europejski zaproponował w rezolucji z dnia 21 lutego 1997 r. w sprawie sytuacji współpracujących małżonków i osób pracujących na własny rachunek ⁽¹⁾ obowiązkowe rejestrowanie współpracujących małżonków, tak aby przestali być niewidocznymi pracownikami, a także nałożenie na państwa członkowskie obowiązków umożliwienia objęcia współpracujących małżonków systemem ubezpieczeń osób pracujących na własny rachunek na wypadek choroby i inwalidztwa oraz ubezpieczeniem emerytalnym.**
- (6) Komisja w swoim komunikacie zatytułowanym „Odnowiona agenda społeczna: Możliwości, dostęp i solidarność w Europie XXI wieku” ⁽²⁾ potwierdziła potrzebę podjęcia działań dotyczących zniesienia różnicy między kobietami i mężczyznami w zakresie przedsiębiorczości oraz lepszego godzenia życia zawodowego i prywatnego.
- (7) W chwili obecnej istnieje szereg instrumentów prawnych służących wdrażaniu zasady równego traktowania, które obejmują działalność na własny rachunek, w szczególności dyrektywa Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego ⁽³⁾ oraz dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededytowana) ⁽⁴⁾. W związku z powyższym niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do obszarów objętych zakresem innych dyrektyw.
- (8) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do osób prowadzących działalność na własny rachunek i małżonków współpracujących, ponieważ obie grupy uczestniczą w prowadzeniu działalności gospodarczej.
- (9) **Współpracującym małżonkom należy przyznać jasno określony status zawodowy, a także ustalić ich prawa.**
- (10) Dyrektywa ta nie powinna mieć zastosowania do kwestii objętych innymi dyrektywami wdrażającymi zasadę równego traktowania kobiet i mężczyzn, zwłaszcza dyrektywą Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług ⁽⁵⁾. W szczególności, art. 5 dyrektywy 2004/113/WE nadal ma zastosowanie do ubezpieczeń i powiązanych usług finansowych.
- (11) W celu zapobiegania dyskryminacji ze względu na płeć niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie zarówno do dyskryminacji bezpośredniej jak i pośredniej. Molestowanie oraz molestowanie seksualne powinny być uważane za dyskryminację i dlatego są one zabronione.
- (12) Państwa członkowskie mogą, na mocy art. 141 ust. 4 Traktatu, utrzymać lub wprowadzać środki gwarantujące szczególne korzyści w celu ułatwienia osobom płci niedostatecznie reprezentowanej podejmowanie działalności na własny rachunek lub w celu zapobiegania niekorzystnym sytuacjom w karierze zawodowej i ich rekompensowania. **Środki te, w postaci pozytywnych działań**, mające na celu zapewnienie równości w praktyce nie powinny zasadniczo być postrzegane jako naruszenie prawnej zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn.
- (13) W obszarze działalności na własny rachunek, stosowanie zasady równego traktowania oznacza, że zakazana jest wszelka dyskryminacja w zakresie przedsiębiorczości, **zarządzania**, wyposażania lub rozszerzania działalności przedsiębiorstwa lub w zakresie innej formy działalności na własny rachunek.
- (14) Konieczne jest zapewnienie braku dyskryminacji ze względu na stan cywilny i rodzinny w zakresie warunków zakładania przedsiębiorstwa w odniesieniu do małżonków lub partnerów uznanych przez prawo krajowe. **Do celów niniejszej dyrektywy terminy „stan cywilny” i „przedsiębiorstwo rodzinne” są interpretowane w świetle uznawania związków partnerskich na mocy odpowiednich wyroków Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.**

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 17.3.1997, s. 186.

⁽²⁾ COM(2008)0412.

⁽³⁾ Dz.U. L 6 z 10.1.1979, s. 24.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

Środa, 6 maja 2009 r.

- (15) Mając na uwadze wkład małżonków współpracujących w przedsiębiorstwo rodzinne, powinni oni mieć prawo do korzystania z przynajmniej takiego samego poziomu ochrony jak osoby prowadzące działalność na własny rachunek oraz zgodnie z tymi samymi warunkami mający zastosowanie do osób prowadzących działalność na własny rachunek. Państwa członkowskie są zobowiązane do podjęcia środków niezbędnych dla umożliwienia dokonania takiego wyboru. Poziom ochrony małżonków współpracujących **powinien** być proporcjonalny do poziomu **ich** uczestnictwa w działalności **osoby prowadzącej działalność na własny rachunek w ramach** przedsiębiorstwa rodzinnego.
- (16) Ekonomiczna i fizyczna wrażliwość kobiet w ciąży prowadzących działalność na własny rachunek oraz małżonek współpracujących sprawia, iż powinny one korzystać z prawa do urlopu macierzyńskiego, którego część musi być uważana za obowiązkową. Państwa członkowskie zachowują swoje uprawnienia w zakresie ustalania poziomu składek oraz wszystkich uzgodnień dotyczących świadczeń i płatności, pod warunkiem spełnienia minimalnych wymogów określonych w niniejszej dyrektywie. Niemniej jednak, aby uwzględnić szczególną sytuację kobiet prowadzących działalność na własny rachunek i małżonek współpracujących, należy im zapewnić możliwość dokonania ostatecznego wyboru dotyczącego ewentualnego skorzystania z urlopu macierzyńskiego.
- (17) W celu uwzględnienia specyfiki działalności na własny rachunek, kobiety prowadzące działalność na własny rachunek i małżonkowie współpracujący powinni, w najszerszym możliwym zakresie, **oprócz zasiłku finansowego, mieć dostęp do usług czasowego zastępstwa** podczas urlopu macierzyńskiego.
- (18) Zwiększanie skuteczności i efektywności systemów opieki socjalnej, zwłaszcza poprzez lepsze zachęty, zarządzanie i ocenę oraz określanie priorytetów w zakresie programów nakładów, stało się kluczowym elementem w celu zapewnienia długoterminowej finansowej stabilności europejskich modeli społecznych.
- (19) Osoby dyskryminowane ze względu na płeć, powinny dysponować odpowiednimi środkami ochrony prawnej. W celu zapewnienia bardziej skutecznego poziomu bezpieczeństwa, stowarzyszenia, organizacji i inne osoby prawne powinny być również upoważnione do uczestniczenia w postępowaniach, zgodnie z ustaleniami państw członkowskich, w imieniu każdej ofiary albo w jej interesie, bez uszczerbku dla krajowych przepisów proceduralnych dotyczących przedstawicielstwa i obrony w sądzie.
- (20) Ochrona **osób prowadzących działalność na własny rachunek i współpracujących małżonków** przed dyskryminacją ze względu na płeć powinna być wzmocniona poprzez istnienie w każdym państwie członkowskim **jednego organu właściwego** w zakresie analizowania tych problemów, badania możliwych rozwiązań i świadczenia praktycznej pomocy ofiarom.
- (21) Ponieważ cele zamierzonych działań, tj. zapewnienie we wszystkich państwach członkowskich wysokiego poziomu ochrony przed dyskryminacją, nie mogą być osiągnięte w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przedsięwziąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia powyższych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsza dyrektywa określa ramy służące wdrożeniu w państwach członkowskich zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek lub przyczyniających się do wykonywania takiej pracy, w zakresie spraw nieobjętych dyrektywami 2006/54/WE i 79/7/EWG.
2. Niniejsza dyrektywa obejmuje osoby prowadzące działalność na własny rachunek i małżonków współpracujących.
3. Wdrożenie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz podaż towarów i usług pozostaje objęte zakresem dyrektywy Rady 2004/113/WE.

Środa, 6 maja 2009 r.

Artykuł 2

Definicje

|| Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „osoby prowadzące działalność na własny rachunek”, wszystkie osoby prowadzące, na warunkach określonych przez prawo krajowe, działalność zarobkową na własny rachunek, w tym rolnicy, osoby **wykonywujące** wolne zawody, **rzemieślnicy, handlowcy oraz osoby pracujące w małych i średnich przedsiębiorstwach**;
- b) „małżonkowie współpracujący”: małżonkowie lub uznani przez prawo krajowe partnerzy osób prowadzących działalność na własny rachunek niebędący pracownikami ani wspólnikami, którzy w trwały sposób uczestniczą, na warunkach określonych przez prawo krajowe, w działaniach osoby prowadzącej działalność na własny rachunek i wykonują takie same zadania lub zadania o charakterze wspomagającym;
- c) „dyskryminacja bezpośrednia”: sytuacja, w której dana osoba traktowana jest mniej korzystnie ze względu na płeć niż jest, była lub byłaby traktowana inna osoba w porównywalnej sytuacji;
- d) „dyskryminacja pośrednia”: sytuacja, w której z pozoru neutralny przepis, kryterium lub praktyka stawia osoby danej płci w szczególnie niekorzystnym położeniu w porównaniu do osób odmiennej płci, chyba że dany przepis, kryterium lub praktyka są obiektywnie uzasadnione usankcjonowanym prawnie celem, a środki osiągnięcia tego celu są właściwe i niezbędne;
- e) „molestowanie”: sytuacja, w której ma miejsce niepożądane zachowanie związane z płcią osoby, którego celem lub skutkiem jest naruszenie godności tej osoby i stworzenie atmosfery zastraszenia, wrogości, poniżenia, upokorzenia lub obrazy;
- f) „molestowanie seksualne”: sytuacja, w której ma miejsce niepożądane zachowanie werbalne, niewerbalne lub fizyczne o charakterze seksualnym, którego celem lub skutkiem jest naruszenie godności osoby, w szczególności przy stwarzaniu atmosfery zastraszenia, wrogości, poniżenia, upokorzenia lub obrazy.

Artykuł 3

Przedsiębiorstwa rodzinne

Państwa członkowskie gwarantują, że nie dochodzi do dyskryminacji ze względu na stan cywilny lub rodzinny w zakresie warunków zakładania przedsiębiorstwa między małżonkami lub uznanymi przez prawo krajowe partnerami. Każde przedsiębiorstwo założone wspólnie przez małżonków lub uznanych przez prawo krajowe partnerów uznaje się za „przedsiębiorstwo rodzinne”. Związek partnerski uznaje się w oparciu o odpowiednie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Artykuł 4

Zasada równego traktowania

1. Zasada równego traktowania oznacza brak jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na płeć, bezpośredniej lub pośredniej, poprzez odwołanie zwłaszcza do stanu cywilnego lub rodzinnego, w szczególności w zakresie przedsiębiorczości, **zarządzania**, wyposażania lub rozszerzania działalności przedsiębiorstwa lub w zakresie rozpoczęcia innej formy działalności na własny rachunek.
2. Molestowanie oraz molestowanie seksualne uważa się za dyskryminację ze względu na płeć i dlatego są one zakazane. Sprzeciw wobec takich zachowań lub podporządkowanie się im przez daną osobę nie może stanowić podstawy dla decyzji odnoszącej się do tej osoby.
3. Nakłanianie do dyskryminacji osób ze względu na płeć uważane jest za dyskryminację.

Środa, 6 maja 2009 r.

Artykuł 5

Działania pozytywne

Dla zapewnienia w praktyce całkowitej równości mężczyzn i kobiet, zasada równego traktowania nie stanowi przeszkody dla utrzymywania lub wprowadzania przez jakiekolwiek państwo członkowskie szczególnych środków mających zapobiegać niekorzystnym sytuacjom związanym z płcią lub je rekompensować, **na przykład mającym na celu promowanie przedsiębiorczości kobiet.**

Artykuł 6

Zakładanie przedsiębiorstwa

Bez uszczerbku dla szczególnych warunków dostępu do niektórych rodzajów działalności, które są jednolicie stosowane do obu płci, państwa członkowskie podejmują konieczne środki, aby zagwarantować, że warunki zakładania przedsiębiorstwa między małżonkami lub **między** uznanymi przez prawo krajowe partnerami nie były bardziej restrykcyjne niż warunki zakładania przedsiębiorstwa między innymi osobami.

Artykuł 7

Ochrona socjalna dla małżonków i partnerów współpracujących

Państwa członkowskie wprowadzają konieczne środki, aby zapewnić, że małżonkowie i **partnerzy** współpracujący **korzystają** z przynajmniej takiego samego poziomu ochrony jak osoby prowadzące działalność na własny rachunek oraz zgodnie z warunkami mającymi zastosowanie do osób prowadzących działalność na własny rachunek. **Jeżeli rozszerzenie korzyści nie jest obowiązkowe na mocy ustawodawstwa danego państwa członkowskiego, przyznaje się je na wniosek przedkładany przez współpracującego małżonka lub partnera.**

Środki te gwarantują niezależne objęcie współpracujących małżonków systemami zabezpieczeń społecznych istniejącymi dla osób prowadzących działalność na własny rachunek i obejmującymi chorobę, inwalidztwo i ubezpieczenie emerytalne, pod warunkiem że uiszczają składki w tych systemach z tego samego tytułu co osoby prowadzące działalność na własny rachunek, nawet jeżeli trzeba będzie przewidzieć możliwość obliczania wysokości ich składek na zasadzie ryczałtu.

Składki na ubezpieczenie społeczne współpracujących małżonków powinny być odliczane od podatków jako koszty operacyjne, tak samo jak wynagrodzenie rzeczywiście przyznawane małżonkowi, po spełnieniu dwóch warunków: usługi zostały należycie wyświadczone i chodzi o normalne wynagrodzenie za takie usługi.

Artykuł 8

Urlop macierzyński

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki, aby zagwarantować, że kobiety prowadzące działalność na własny rachunek i małżonki współpracujące mogą **■** być uprawnione do okresu urlopu macierzyńskiego **przystosowanego do ich konkretnych potrzeb. Urlop macierzyński powinien mieć wybraną przez nie długość, pod warunkiem że całkowita długość nie przekracza czasu przewidzianego w dyrektywie Rady 92/85/EWG (1).**

2. Aby zapewnić, że osoby wymienione w ust. 1 mogą korzystać ze swoich praw uznanych w niniejszym artykule, państwa członkowskie podejmują środki w celu zagwarantowania, że osoby te otrzymują odpowiedni zasiłek podczas urlopu macierzyńskiego.

3. Zasiłek, o którym mowa w ust. 2, uważa się za odpowiedni, jeśli gwarantuje on przynajmniej dochody, które dana osoba otrzymywałaby w przypadku przerwy w pracy spowodowanej stanem zdrowia lub, jeżeli nie ma to zastosowania, jest on równoważny jakimkolwiek odpowiedniemu zasiłkowi ustalonemu w prawie krajowym, przy czym jego górną granicę ustala ustawodawca krajowy, **a zastosowanie tej granicy nie może prowadzić do jakiegokolwiek formy dyskryminacji.**

(1) Dz.U. L 348 z 28.11.1992, s. 1.

Środa, 6 maja 2009 r.

4. Państwa członkowskie podejmują konieczne kroki, aby zagwarantować, że kobiety prowadzące działalność na własny rachunek i małżonki współpracujące mają dostęp ■ do usług zapewniających czasowe zastępstwo lub do innych krajowych usług socjalnych, **oprócz** zasiłku, o którym mowa w ust. 2.

Artykuł 9

Uznawanie pracy współpracujących małżonków

Państwa członkowskie zobowiązują się do ustalenia, na jakich warunkach możliwe jest uznawanie pracy wykonywanej przez współpracujących małżonków i, w świetle tych ustaleń, rozważą podjęcie wszelkich odpowiednich działań w celu sprzyjania takiemu uznawaniu.

Artykuł 10

Obrona praw

1. Państwa członkowskie dopilnują, by **skuteczne** procedury sądowe lub administracyjne, jak również, o ile uznają to za właściwe, procedury pojednawcze, których celem jest doprowadzenie do wykonania zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy, były dostępne dla wszystkich osób, które uważają, że poniosły stratę lub szkodę w związku z nieprzestrzeganiem wobec nich zasady równego traktowania, nawet w przypadku gdy dobiegła końca sytuacja, w której domniemana dyskryminacja miała miejsce.

2. Państwa członkowskie zapewniają, że stowarzyszenia, organizacje i inne osoby prawne, które mają, zgodnie z kryteriami ustanowionymi w prawie krajowym, uzasadniony interes w dopilnowaniu, by przestrzegane były przepisy niniejszej dyrektywy, mogą wszczynać, w imieniu lub w interesie skarżącego oraz za jego zgodą, postępowanie sądowe lub administracyjne przewidziane dla wykonania obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.

3. Ustęp 1 i 2 nie stanowią uszczerbku dla krajowych przepisów w sprawie terminów wszczynania postępowań dotyczących zasady równego traktowania.

Artykuł 11

Rekompensata lub odszkodowanie

Państwa członkowskie wprowadzają do swoich krajowych systemów prawnych środki niezbędne do zapewnienia rzeczywistej i skutecznej rekompensaty lub odszkodowania za straty i szkody poniesione przez osobę w wyniku dyskryminacji w rozumieniu niniejszej dyrektywy, zgodnie z zasadami ustalonymi przez państwa członkowskie, oraz zniechęcające do dyskryminacji a jednocześnie proporcjonalne do poniesionej straty lub szkody. Taka rekompensata lub odszkodowanie nie podlega ograniczeniom przez ustalony wcześniej górny limit.

Artykuł 12

Organy ds. równości

1. Państwa członkowskie wyznaczają organ ■ do spraw promowania, analizowania, monitorowania i wspierania równego traktowania wszystkich osób bez dyskryminacji ze względu na płeć oraz dokonują odnoszących się do nich niezbędnych ustaleń. **Organ ten** może wchodzić w skład agencji odpowiedzialnych na poziomie krajowym za obronę praw człowieka i przestrzeganie praw jednostki lub wdrażanie zasady równego traktowania.

2. Państwa członkowskie zapewniają, że zadania **organu**, o którym mowa w ust. 1, obejmują::

a) świadczenie niezależnej pomocy ofiarom dyskryminacji w dochodzeniu ich praw w zakresie dyskryminacji, bez uszczerbku dla praw ofiar i stowarzyszeń, organizacji i innych osób prawnych określonych w art. 10 ust. 2;

b) prowadzenie niezależnych badań dotyczących dyskryminacji;

Środa, 6 maja 2009 r.

- c) publikowanie niezależnych sprawozdań i wydawanie zaleceń na temat problemów związanych z taką dyskryminacją;
- d) *wymianę, na właściwym poziomie, dostępnych informacji z odpowiednikami europejskimi, takimi jak Europejski Instytut ds. Równości Mężczyzn i Kobiet.*

Artykuł 13

Uwzględnianie problematyki płci w przepisach, politykach i działaniach

Przy formułowaniu i wprowadzaniu w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych oraz polityki i działań w dziedzinach określonych w niniejszej dyrektywie państwa członkowskie aktywnie uwzględniają cel, jakim jest równość kobiet i mężczyzn.

Artykuł 14

Rozpowszechnianie informacji

Państwa członkowskie, wykorzystując wszystkie stosowne środki, **w tym Internet**, dopilnowują, by przepisy przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz odpowiednie przepisy już będące w mocy były udostępniane zainteresowanym osobom na całym terytorium.

Artykuł 15

Poziom ochrony

Wdrożenie niniejszej dyrektywy nie może być w żadnych okolicznościach przyczyną obniżenia poziomu ochrony przed dyskryminacją, już zapewnianego przez państwo członkowskie w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 16

Sprawozdania

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie dostępne informacje dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy nie później niż ... (*).

Komisja sporządza sprawozdanie podsumowujące, które przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie nie później niż ... (**). Do sprawozdania dołącza się, w miarę potrzeb, wnioski dotyczące zmiany niniejszej dyrektywy.

2. Sprawozdanie Komisji uwzględnia opinie zainteresowanych stron.

Artykuł 17

Przegląd

Najpóźniej ... (*) Komisja analizuje stosowanie niniejszej dyrektywy i, w stosownym przypadku, proponuje wszelkie konieczne zmiany.**

(*) Cztery lata po przyjęciu niniejszej dyrektywy.

(**) Pięć lat po przyjęciu niniejszej dyrektywy.

(***) Sześć lat po przyjęciu niniejszej dyrektywy.

Środa, 6 maja 2009 r.

Artykuł 18

Wykonanie

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej ... (*). Państwa członkowskie niezwłocznie przekazą Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. **Jeżeli jest to uzasadnione szczególnymi trudnościami**, termin określony w ust. 1 na spełnienie wymogów **niniejszej dyrektywy może zostać przedłużony do ... (**).**

3. Państwa członkowskie przekazą Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego dotyczących dziedziny objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 19

Minimalne wymogi

Państwa członkowskie mogą wprowadzać lub utrzymywać przepisy bardziej korzystne dla zapewnienia ochrony zasady równego traktowania od przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 20

Uchylenie

Dyrektywę 86/613/EWG uchyła się z mocą od [termin wdrożenia] (*).

Artykuł 21

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie 20 dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 22

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Dwa lata po przyjęciu niniejszej dyrektywy.

(**) Trzy lata po przyjęciu niniejszej dyrektywy.

Środa, 6 maja 2009 r.

Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ***I

P6_TA(2009)0365

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski fundusz dostosowania do globalizacji (COM(2008)0867 – C6-0518/2008 – 2008/0267(COD))

(2010/C 212 E/45)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0867),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 159 ust. 3 traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0518/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0242/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0267

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski fundusz dostosowania do globalizacji

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 546/2009.)

Środa, 6 maja 2009 r.

Program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnoty na projekty w dziedzinie energetyki *I**

P6_TA(2009)0366

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnoty na projekty w dziedzinie energetyki (COM(2009)0035 – C6-0049/2009 – 2009/0010(COD))

(2010/C 212 E/46)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0035),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 156 i art. 175 ust. 1 traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C6-0049/2009),
 - uwzględniając art.51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0261/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. uważa, że kwota referencyjna określona we wniosku legislacyjnym może być zgodna z wieloletnimi ramami finansowymi, tylko pod warunkiem, że zostaną one poddane przeglądowi;
 4. przypomina, że należy unikać wszelkich przesunięć środków powodujących negatywny wpływ na inne strategie unijne z uwagi na zmniejszenie przeznaczonych na nie środków;
 5. przypomina, że kwota roczna zostanie ustalona w ramach rocznej procedury budżetowej, zgodnie z postanowieniami pkt 37 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. zawartego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾;
 6. zauważa, że skoro uzgodnione zostało finansowanie programu, proces legislacyjny może zostać zakończony;
 7. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 6 maja 2009 r.

P6_TC1-COD(2009)0010

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 ustanawiającego program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnoty na projekty w dziedzinie energetyki

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 663/2009.)

ZAŁĄCZNIK

OŚWIADCZENIE KOMISJI

Komisja podkreśla, że efektywność energetyczna i odnawialne źródła energii są głównymi priorytetami polityki energetycznej UE, z powodów związanych zarówno ze środowiskiem, jak i z bezpieczeństwem dostaw. W tym względzie rozporządzenie przyczyni się do realizacji tych priorytetów przez udzielenie znacznego wsparcia projektom wykorzystującym morską energię wiatrową.

W związku z tym Komisja przypomina o licznych innych nowych inicjatywach wspierania efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii, zaproponowanych przez Komisję w szczególności w opracowanym przez nią europejskim planie naprawy gospodarczej, zatwierdzonym przez Radę Europejską w grudniu 2008 r. Obejmują one poniższe programy oraz inicjatywy.

Zmiana rozporządzenia w sprawie EFRR, aby umożliwić zainwestowanie do 8 mld EUR w efektywność energetyczną i odnawialne źródła energii w sektorze mieszkaniowym we wszystkich państwach członkowskich. Partnerstwo publiczno-prywatne realizujące inicjatywę na rzecz europejskich efektywnych energetycznie budynków, której celem jest promowanie ekologicznych technologii i rozwój efektywnych energetycznie systemów i materiałów w nowych i modernizowanych budynkach. Szacowana pula na to działanie wynosi 1 mld EUR: 500 mln EUR z obowiązującego obecnie budżetu 7. programu ramowego na lata 2010–2013 i 500 mln EUR zaoferowane przez przemysł.

Inicjatywa WE–EBI »Inicjatywa UE na rzecz finansowania zrównoważonej energii«. Jej celem jest umożliwienie inwestycji w projekty dotyczące efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych w środowiskach miejskich. Komisja finansuje instrument pomocy technicznej w ramach programu »Inteligentna Energia – Europa« (kwota na rok 2009 wynosi 15 mln EUR). Instrument ten, zarządzany przez EBI, ułatwi dostęp do kredytów z EBI, prowadząc do istotnych efektów dźwigni finansowej.

Utworzenie przez inwestorów instytucjonalnych z UE – pod przewodnictwem EBI – zorientowanego na rynek funduszu kapitałowego pod nazwą »Marguerite: Europejski Fundusz Roku 2020 na rzecz Energii, Zmiany Klimatu i Infrastruktury«. Ten fundusz będzie inwestował w nowych obszarach energii i zmiany klimatu (TEN-E, zrównoważona produkcja energii, energia ze źródeł odnawialnych, nowe technologie, inwestycje w efektywność energetyczną, bezpieczeństwo dostaw i infrastruktura środowiskowa). Komisja popiera tę inicjatywę.

Ponadto Komisja do końca listopada 2009 r. przedstawi zmieniony plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, czego życzyły sobie Rada (konkluzje Rady Europejskiej z marca 2009 r.) i Parlament (rezolucja Parlamentu Europejskiego P6_TA(2009)0064).

Pośród specjalistów panuje zgoda co do tego, że efektywność energetyczna jest najtańszym dostępnym sposobem ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Do listopada 2009 r. Komisja przedstawi szczegółową analizę przeszkód utrudniających zwiększenie inwestycji w efektywność energetyczną. Komisja w szczególności przeanalizuje następujące kwestie: czy istnieje potrzeba zwiększania zachęt finansowych w postaci niskooprocentowanych pożyczek lub dotacji i jak można by w tym celu wykorzystać budżet europejski – a w odpowiednim przypadku Komisja ujmie między innymi dodatkowe środki w nowym instrumencie na rzecz bezpieczeństwa energetycznego i infrastruktury energetycznej UE, który ma być przedstawiony w roku 2010.

Dokonując przeglądu planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, Komisja zwróci szczególną uwagę na aspekt efektywności energetycznej związany z sąsiedztwem. Przeanalizuje, w jaki sposób może udzielić zachęt finansowych i prawnych krajom sąsiadującym, by przyspieszyć ich inwestycje w tej dziedzinie.

W przypadku gdyby Komisja w sprawozdaniu z roku 2010 w sprawie wykonywania rozporządzenia, przewidzianym jego art. 28, stwierdziła, że do roku 2010 nie jest możliwe wykorzystanie części środków przewidzianych na projekty wymienione w załączniku do rozporządzenia, w stosownych przypadkach i przy zachowaniu równowagi geograficznej Komisja proponuje poprawkę do rozporządzenia umożliwiającą finansowanie projektów w dziedzinie efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych dodatkowo wobec wyżej wymienionych inicjatyw, zawierającą kryteria kwalifikowalności podobne do tych, które mają zastosowanie do projektów wymienionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Środa, 6 maja 2009 r.

Dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych *I**

P6_TA(2009)0367

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru i zarządzania kryzysowego (COM(2008)0602 – C6-0339/2008 – 2008/0191(COD))

(2010/C 212 E/47)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady (COM(2008)0602),
 - uwzględniając projekt dyrektywy Komisji zmieniający niektóre załączniki do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/48/WE w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem oraz rezolucję Parlamentu z dnia 16 grudnia 2008 r. na ten temat ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 47 ust. 2 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0339/2008),
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 29 kwietnia 2009 r., do zatwierdzenia wniosku po poprawkach, zgodnie z art. 251 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0139/2009),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego o przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0607.

P6_TC1-COD(2008)0191

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającej dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru i zarządzania w sytuacji kryzysowej

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego, dyrektywy 2009/111/WE.)

Środa, 6 maja 2009 r.

Wspólnotowy program wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych
*****I**

P6_TA(2009)0368

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej wspólnotowy program wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych (COM(2009)0014 – C6-0031/2009 – 2009/0001(COD))

(2010/C 212 E/48)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0014),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0031/2009),
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 6 maja 2009 r., do zatwierdzenia wniosku po poprawkach, zgodnie z art. 251 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Prawnej i Komisji Budżetowej (A6-0246/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. uważa, że finansowa kwota referencyjna podana w projekcie legislacyjnym musi być zgodna z pułapem działu 1a nowych wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013 i wskazuje na fakt, że decyzja w sprawie kwoty rocznej zostanie podjęta w ramach rocznej procedury budżetowej zgodnie z punktem 37 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI);
 3. uważa, że pkt 47 PMI ma zastosowanie w przypadku, gdyby organy europejskie współfinansowane w ramach programu wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych stały się agencjami;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 5. zatwierdza swoje oświadczenie załączone do niniejszej rezolucji.
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 6 maja 2009 r.

P6_TC1-COD(2009)0001**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2009/WE ustanawiającej wspólnotowy program wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych**

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 716/2009/WE.)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego

Pogłębiający się kryzys finansowy zwrócił uwagę na konieczność pilnego wzmocnienia konwergencji w zakresie nadzoru i współpracy na szczeblu UE. Można osiągnąć to w dwojaki sposób – poprzez opracowanie wspólnych narzędzi technologii informacyjnej oraz wspólną strukturę w dziedzinie nadzoru sprawowaną przez trzy komitety organów nadzoru UE: CESR (Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych), CEBS (Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego) i CEOIPS (Komitetu Europejskich Inspektorów ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych).

W związku z tym, w oczekiwaniu na wejście w życie programu wspólnotowego na okres 2010-2013, Parlament Europejski i Rada zwracają się do Komisji o przedstawienie wniosku zapewniającego finansowanie tymczasowe na 2009 r. trzem komitetom organów nadzoru UE poprzez decyzję Komisji obejmującą co następuje:

- Tymczasowe finansowanie Komisji na 2009 r. wpisuje się w ramy pozycji budżetowej 12.0201 na wdrażanie i rozwój rynku wewnętrznego w 2009 r. Tymczasowe finansowanie pochodzi zatem z istniejącego budżetu Komisji – z kwot, które władze budżetowe przyznały już DG ds. Rynku Wewnętrznego i Usług na 2009 r. Decyzja dotycząca finansowania przyjmie więc postać decyzji Komisji.
- Komisja udostępni trzem komitetom organów nadzoru UE określone dotacje na działania z myślą o finansowaniu (i) projektów szkoleń o charakterze sektorowym i międzysektorowym opracowywanych przez każdy z trzech komitetów organów nadzoru UE oraz (ii) w odniesieniu do CESR – konkretnego projektu IT w ramach mechanizmu przysyłania sprawozdań dotyczących transakcji (TREM), o którym mowa w dyrektywie w sprawie rynków instrumentów finansowych (dyrektywa RIF) ⁽¹⁾, a konkretnie objęcia pozagiełdowych instrumentów pochodnych mechanizmem TREM. Trzy komitety organów nadzoru UE uznały te strategiczne projekty za priorytetowe.
- Całkowita kwota tymczasowego finansowania Komisji na 2009 r., nie przekraczając 500 000 EUR, winna pokrywać część kosztów na finansowanie wyłonionych projektów i szkoleń zaproponowanych przez komitety organów nadzoru UE na 2009 r.

Decyzja Komisji w sprawie tymczasowego finansowania na 2009 r. jest uzasadniona wyjątkowymi okolicznościami związanymi z kryzysem finansowym oraz faktem, że planowany program wspólnotowy wejdzie w życie dopiero od 2010 r. Decyzja ta nie może zatem mieć charakteru precedensu.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

Środa, 6 maja 2009 r.

Ochrona zwierząt podczas ich uśmiercania *

P6_TA(2009)0369

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania (COM(2008)0553 – C6-0451/2008 – 2008/0180(CNS))

(2010/C 212 E/49)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2008)0553),
 - uwzględniając art. 37 traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0451/2008),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0185/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 traktatu WE;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Tytuł

Wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania

Wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie ochrony zwierząt podczas ich **uboju i** uśmiercania

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 6 preambuły

(6) Konieczne jest ustanowienie wspólnych przepisów w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju wewnętrznego rynku tych produktów. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) przyjął dwie opinie na temat aspektów dobrostanu w odniesieniu do głównych systemów oszołamiania i uśmiercania niektórych gatunków zwierząt, a mianowicie na temat aspektów dobrostanu w odniesieniu do podstawowych systemów oszołamiania i uśmiercania najważniejszych handlowych gatunków zwierząt (2004 r.) oraz aspektów dobrostanu w odniesieniu do podstawowych systemów oszołamiania i uśmiercania stosowanych wobec jeleni, kóz, królików, strusi, kaczek, gęsi i przepiórek utrzymywanych w celach handlowych (2006 r.). Prawodawstwo wspólnotowe w tej dziedzinie powinno zostać zaktualizowane, aby uwzględnić te opinie naukowe. Zalecenia dotyczące stopniowego wycofywania stosowania dwutlenku węgla w przypadku świń i drobiu oraz wodnych kąpeli oszołamiających wobec drobiu nie zostały ujęte we wniosku, ponieważ ocena skutków dowiodła, że obecnie w UE metody te nie są ekonomicznie opłacalne. Ponadto inne zalecenia nie powinny wchodzić w zakres niniejszego rozporządzenia, ponieważ odnoszą się one do parametrów technicznych, które należy ująć w środkach wykonawczych lub kodeksach dobrych praktyk. Zalecenia dotyczące ryb utrzymywanych w warunkach fermowych nie zostały ujęte we wniosku, ponieważ potrzebne są dalsze opinie naukowe i oceny gospodarcze w tej dziedzinie.

(6) Konieczne jest ustanowienie wspólnych przepisów w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju wewnętrznego rynku tych produktów. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) przyjął dwie opinie na temat aspektów dobrostanu w odniesieniu do głównych systemów oszołamiania i uśmiercania niektórych gatunków zwierząt, a mianowicie na temat aspektów dobrostanu w odniesieniu do podstawowych systemów oszołamiania i uśmiercania najważniejszych handlowych gatunków zwierząt (2004 r.) oraz aspektów dobrostanu w odniesieniu do podstawowych systemów oszołamiania i uśmiercania stosowanych wobec jeleni, kóz, królików, strusi, kaczek, gęsi i przepiórek utrzymywanych w celach handlowych (2006 r.). **W 2001 r. Komitet Naukowy ds. Zdrowia i Dobrostanu Zwierząt sporządził sprawozdanie w sprawie dobrostanu zwierząt hodowanych dla produkcji futra, które zawiera analizę metod uboju stosowanych na fermach zwierząt futerkowych.** Prawodawstwo wspólnotowe w tej dziedzinie powinno zostać zaktualizowane, aby uwzględnić te opinie naukowe. Zalecenia dotyczące stopniowego wycofywania stosowania dwutlenku węgla w przypadku świń i drobiu nie zostały ujęte we wniosku, ponieważ ocena skutków dowiodła, że obecnie w UE metody te nie są ekonomicznie opłacalne. Ponadto inne zalecenia nie powinny wchodzić w zakres niniejszego rozporządzenia, ponieważ odnoszą się one do parametrów technicznych, które należy ująć w środkach wykonawczych lub kodeksach dobrych praktyk. Zalecenia dotyczące ryb utrzymywanych w warunkach fermowych nie zostały ujęte we wniosku, ponieważ potrzebne są dalsze opinie naukowe i oceny gospodarcze w tej dziedzinie.

Poprawka 3
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 15 preambuły

(15) Protokół w sprawie dobrobytu zwierząt podkreśla również konieczność poszanowania przepisów legislacyjnych lub administracyjnych oraz zwyczajów państw członkowskich, dotyczących zwłaszcza obyczajów religijnych, tradycji kulturowych i dziedzictwa regionalnego, przy formułowaniu i wdrażaniu polityk wspólnotowych, m.in. w odniesieniu do rolnictwa i rynku wewnętrznego. Dlatego też należy wyłączyć z zakresu rozporządzenia imprezy kulturalne, podczas których stosowanie się do wymagań dotyczących dobrostanu zwierząt miałyby negatywny wpływ na sam charakter tych imprez.

(15) Protokół w sprawie dobrobytu zwierząt podkreśla również konieczność poszanowania przepisów legislacyjnych lub administracyjnych oraz zwyczajów państw członkowskich, dotyczących zwłaszcza obyczajów religijnych, tradycji kulturowych **lub tradycji o pochodzeniu religijnym** i dziedzictwa regionalnego, przy formułowaniu i wdrażaniu polityk wspólnotowych, m.in. w odniesieniu do rolnictwa i rynku wewnętrznego. Dlatego też należy wyłączyć z zakresu rozporządzenia imprezy kulturalne, **religijne i tradycyjne**, podczas których stosowanie się do wymagań dotyczących dobrostanu zwierząt miałyby negatywny wpływ na sam charakter tych imprez.

Poprawka 4
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 16 preambuły

(16) Ponadto tradycje kulturowe odnoszą się do odziedziczonych, przyjętych lub zwyczajowych wzorców myślenia, działania i zachowania, które obejmują pojęcie czegoś przekazanego przez poprzedników lub od nich nabytego. Przyczyniają się one do rozwoju długoletnich więzi społecznych między pokoleniami. Należy wyłączyć z zakresu niniejszego rozporządzenia **uśmiercanie** zwierząt **odbywające** się podczas tych imprez, pod warunkiem że działania te nie mają wpływu na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego **i nie są motywowane celami związanymi z produkcją.**

(16) Ponadto tradycje kulturowe **lub tradycje mające swe źródło w religii** odnoszą się do odziedziczonych, przyjętych lub zwyczajowych wzorców myślenia, działania i zachowania, które obejmują pojęcie czegoś przekazanego przez przodków lub od nich nabytego. Przyczyniają się one do rozwoju długoletnich więzi społecznych między pokoleniami. Należy wyłączyć z zakresu niniejszego rozporządzenia **ubój** zwierząt **odbywający** się podczas tych imprez, pod warunkiem że działania te nie mają wpływu na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 22 a preambuły (nowy)**

(22a) Wyżej wymienione nowe wyzwania będą nieuchronnie miały znaczące skutki finansowe dla podmiotów w Unii. Aby zapewnić zgodność z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, powinno zostać udostępnione odpowiednie finansowanie z Unii na rzecz wsparcia finansowego koniecznego do zapewnienia sektorowi Unii wiodącej pozycji w zakresie dobrostanu zwierząt w kontekście międzynarodowym.

Poprawka 6**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 24 preambuły**

(24) Zależnie od sposobu ich użycia w czasie uboju lub uśmiercania, niektóre metody oszołamiania mogą prowadzić do śmierci zwierzęcia, przez co unika się bólu i minimalizuje niepokój i cierpienie zwierząt. **W rezultacie wprowadzanie rozróżnienia między odwracalnymi i nieodwracalnymi metodami oszołamiania nie jest konieczne.**

(24) Zależnie od sposobu ich użycia w czasie uboju lub uśmiercania, niektóre metody oszołamiania mogą prowadzić do śmierci zwierzęcia, przez co unika się bólu i minimalizuje niepokój i cierpienie zwierząt.

Poprawka 7**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 32 preambuły**

(32) Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 przewiduje prowadzenie wykazu zakładów, z których dozwolony jest przywóz na teren Wspólnoty określonych produktów pochodzenia zwierzęcego. Określone w niniejszym rozporządzeniu ogólne i dodatkowe wymagania mające zastosowanie do rzeźni powinny zostać uwzględnione do celów tego wykazu.

(32) Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 przewiduje prowadzenie wykazu zakładów, z których dozwolony jest przywóz na teren Wspólnoty określonych produktów pochodzenia zwierzęcego. Określone w niniejszym rozporządzeniu ogólne i dodatkowe wymagania mające zastosowanie do rzeźni powinny zostać uwzględnione do celów tego wykazu. **Komisja powinna dołożyć starań, aby przywóz mięsa i produktów mięsnych z krajów trzecich przeznaczonych na rynek wewnętrzny był zgodny z ogólnymi zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.**

Poprawka 8**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 33 preambuły**

(33) Rzeźnie i stosowane w nich urządzenia są zaprojektowane dla konkretnych kategorii zwierząt oraz wydajności. Jeżeli wydajność ta jest przekraczana lub urządzenia używane są w innych celach niż te, do których są przeznaczone, ma to negatywny wpływ na dobrostan zwierząt. Dlatego też informacje o tych aspektach powinny być przekazywane właściwym organom oraz powinny stanowić część procedury zatwierdzania rzeźni.

(33) Rzeźnie i stosowane w nich urządzenia są zaprojektowane dla konkretnych kategorii zwierząt oraz wydajności. Jeżeli wydajność ta jest przekraczana lub urządzenia używane są w innych celach niż te, do których są przeznaczone, ma to negatywny wpływ na dobrostan zwierząt. Dlatego też informacje o tych aspektach powinny być przekazywane właściwym organom oraz powinny stanowić część procedury zatwierdzania rzeźni. **Małe, regularnie kontrolowane rzeźnie o możliwościach ubojowych sięgających 50 sztuk zwierząt gospodarskich tygodniowo lub 150 000 sztuk drobiu rocznie i które sprzedają żywność bezpośrednio konsumentom końcowym, nie potrzebują kosztownej procedury wydawania zezwoleń, aby spełnić wymogi niniejszego rozporządzenia.**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 34a preambuły (nowy)**

(34a) Należy unikać cierpienia zwierząt spowodowanego strachem i stresem przed ubojem. Należy zatem zaprojektować budowę rzeźni i zaplanować procedury uboju oraz przeszkolić personel tak, aby zapobiec cierpieniom zwierząt spowodowanym stresem, strachem i bólem w czasie pomiędzy wyładunkiem a ubojem.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 35 preambuły**

(35) W odniesieniu do konstrukcji, rozplanowania i wyposażenia rzeźni ciągle odnotowuje się postęp naukowy i techniczny. Z tego względu ważne jest, aby Wspólnota upoważniła Komisję do zmiany wymagań stosujących się do konstrukcji, rozplanowania i wyposażenia rzeźni przy jednoczesnym utrzymaniu stałego, wysokiego poziomu ochrony zwierząt.

(35) W odniesieniu do konstrukcji, rozplanowania i wyposażenia rzeźni ciągle odnotowuje się postęp naukowy i techniczny. Z tego względu ważne jest, aby Wspólnota upoważniła Komisję do zmiany wymagań stosujących się do konstrukcji, rozplanowania i wyposażenia rzeźni przy jednoczesnym utrzymaniu stałego, wysokiego poziomu ochrony zwierząt. **Starania na rzecz opracowania lepszych procedur oszołamiania powinny być nadal prowadzone. Należy także przyspieszyć badania w dziedzinie dostępnych alternatyw dla uboju nadwyżki kurcząt.**

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 37 preambuły**

(37) **Uśmiercanie** bez oszołamienia wymaga dokładnego podcięcia gardła w celu zminimalizowania cierpienia. Ponadto w przypadku zwierząt, które nie są mechanicznie skrępowane po podcięciu, proces wykrwawiania może zostać spowolniony, tym samym niepotrzebnie przedłużając cierpienie. Dlatego też zwierzęta poddawane ubojowi bez oszołamienia powinny być indywidualnie krępowane.

(37) **Ubój** bez oszołamienia wymaga dokładnego podcięcia gardła w celu zminimalizowania cierpienia. Ponadto w przypadku zwierząt, które nie są mechanicznie skrępowane po podcięciu, proces wykrwawiania może zostać spowolniony, tym samym niepotrzebnie przedłużając cierpienie. Dlatego też zwierzęta poddawane ubojowi bez oszołamienia powinny być indywidualnie krępowane, **przy zastosowaniu skutecznego oszołamienia bezpośrednio po podcięciu.**

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 38 preambuły**

(38) W odniesieniu do postępowania ze zwierzętami i ich krępowania w rzeźniach ciągle odnotowuje się postęp naukowy i techniczny. Z tego względu ważne jest, aby Wspólnota upoważniła Komisję do zmiany wymagań stosujących się do postępowania ze zwierzętami i ich krępowania przed **ubojem** przy jednoczesnym utrzymaniu stałego, wysokiego poziomu ochrony zwierząt.

(38) W odniesieniu do postępowania ze zwierzętami i ich krępowania w rzeźniach **i fermach zwierząt futerkowych** ciągle odnotowuje się postęp naukowy i techniczny. Z tego względu ważne jest, aby Wspólnota upoważniła Komisję do zmiany wymagań stosujących się do postępowania ze zwierzętami i ich krępowania przed **uśmiercaniem** przy jednoczesnym utrzymaniu stałego, wysokiego poziomu ochrony zwierząt.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 2 – litera a) – punkt (i)**

- (i) *podczas technicznych lub naukowych eksperymentów przeprowadzanych pod nadzorem właściwego organu,*
- (i) *w ramach działalności regulowanej dyrektywą Rady 86/609/EWG z dnia 24 listopada 1986 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów doświadczalnych i innych celów naukowych ⁽¹⁾;*

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 18.12.1986, s. 1.

Poprawka 14**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 2 – litera a) – punkt (ii)**

- (ii) *podczas polowań;*
- (ii) *podczas polowań i wędkarstwa rekreacyjnego;*

Poprawka 15**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 2 – litera a) – punkt (iv a) (nowy)**

(iva) podczas ważnych świąt, w trakcie których składa się tradycyjną ofiarę przeznaczoną do własnego spożycia, takich jak Wielkanoc lub Boże Narodzenie, i tylko w okresie dziesięciu dni poprzedzających datę święta.

Poprawka 16**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 2 – litera b a) (nowa)**

ba) na wpół udomowionych jeleni odstrzelonych w naturze i przetworzonych na fermie zwierząt łownych;

Poprawka 17**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – litera b)**

- b) „działania powiązane” oznaczają działania takie jak obchodzenie się ze zwierzętami, magazynowanie, krępowanie, oszołamianie i wykrwawianie zwierząt, wykonywane w związku z ich **uśmierceniem** i w miejscu, w którym ma **ono** się odbyć;
- b) „działania powiązane” oznaczają działania takie jak obchodzenie się ze zwierzętami, **wyladunek**, magazynowanie, krępowanie, oszołamianie i wykrwawianie zwierząt, wykonywane w związku z ich **ubojem** i w miejscu, w którym ma **on** się odbyć;

Poprawka 18**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – litera ba) (nowa)**

ba) „właściwy organ”: organ centralny danego państwa członkowskiego uprawniony do zagwarantowania stosowania wymogów niniejszego rozporządzenia lub jakiegokolwiek inny organ, któremu organ centralny oddelegował to uprawnienie;

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 19**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – litera d a) (nowa)**

da) „nieprzytomność” oznacza utratę świadomości, w której następuje tymczasowe lub trwałe zaburzenie funkcji mózgu i po której zwierzę nie jest w stanie reagować na normalne bodźce, w tym na ból;

Poprawka 20**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – litera f)**

f) „oszołamianie” oznacza jakikolwiek celowo wywołany szereg czynności, który **bezboleśnie** powoduje utratę przytomności i wrażliwości na bodźce, w tym każdy szereg czynności powodujący natychmiastową śmierć;

f) „oszołamianie” oznacza jakikolwiek celowo wywołany szereg czynności, który powoduje utratę przytomności i wrażliwości na bodźce, w tym każdy szereg czynności powodujący natychmiastową śmierć;

Poprawka 21**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – litera g)**

g) „obyczaj religijny” oznacza szereg czynności związanych z ubojem zwierząt i zalecany przez religię **taką jak islam lub judaizm**;

g) „obyczaj religijny” oznacza szereg czynności związanych z ubojem zwierząt i zalecany przez religię **lub wynikający z niektórych świąt religijnych**;

Poprawka 22**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – litera k)**

k) „rzeźnia” oznacza **każdy zakład wykorzystywany do uboju zwierząt lądowych**;

k) „rzeźnia”: oznacza **zakład, w którym dokonuje się uboju i patroszenia zwierząt, których mięso przeznaczone jest do spożycia przez ludzi**;

Poprawka 23**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – litera m)**

m) „zwierzęta futerkowe” oznaczają zwierzęta z gatunków ssaków utrzymywanych głównie w celu produkcji futra, takich jak norki, tchórze, lisy, szopy, nutrie i szynszyle;

m) „zwierzęta futerkowe” oznaczają zwierzęta z gatunków ssaków utrzymywanych głównie w celu produkcji futra, takich jak norki, tchórze, lisy, szopy, **jenoty**, nutrie, **króliki** i szynszyle;

Poprawka 24**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 2 – litera a)**

a) fizyczną wygodę i ochronę, szczególnie poprzez utrzymywanie ich w **czystości i** odpowiednich warunkach cieplnych oraz zapobieganie upadkom i potknięciom;

a) fizyczną wygodę i ochronę, szczególnie poprzez utrzymywanie ich w odpowiednich warunkach cieplnych oraz zapobieganie upadkom i potknięciom;

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 25

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 2 – litera d)

d) warunki, w których nie wykazują objawów bólu, **strachu**, agresji ani innego nietypowego zachowania;

d) warunki, w których nie wykazują objawów bólu, agresji ani innego nietypowego zachowania;

Poprawka 26

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 2 – litera f)

f) **zabezpieczenie przed niepożądanymi interakcjami.**

skreślona

Poprawka 119

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 3 a (nowy)

3a. Uśmiercanie w jakiegokolwiek formie nadwyżki jednodniowych piskląt jest niedopuszczalne od momentu pojawienia się odpowiednich alternatyw dla uśmiercania tych zwierząt.

Poprawka 27

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 2 – akapit pierwszy

2. **Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli obyczaje religijne zalecają taką metodę**, zwierzęta mogą być **uśmiercane** bez uprzedniego oszołomienia, pod warunkiem że **uśmiercenie** ma miejsce w rzeźni.

2. **Zgodnie z obyczajami religijnymi** zwierzęta mogą być **poddawane ubojowi** bez uprzedniego oszołomienia, pod warunkiem że **ubój** ma miejsce w rzeźni.

Poprawka 28

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 2 – akapit drugi

Jednakże państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu tego odstępstwa.

skreślony

Poprawka 29

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 1

1. Oszołamianie przeprowadza się zgodnie z metodami określonymi w załączniku I.

1. Oszołamianie przeprowadza się zgodnie z metodami określonymi w załączniku I. **W celu uwzględnienia postępu naukowego i technicznego Komisja może zatwierdzić nowe metody oszołamiania na podstawie oceny Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2.**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 30**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 2 – akapit pierwszy**

2. Personel odpowiedzialny za oszołamianie przeprowadza regularne kontrole, dopilnowując, aby zwierzęta nie wykazywały objawów przytomności i wrażliwości w okresie od zakończenia procesu oszołamiania do **stwierdzenia** śmierci.

2. Personel odpowiedzialny za oszołamianie przeprowadza regularne kontrole, dopilnowując, aby zwierzęta nie wykazywały objawów przytomności i wrażliwości w okresie od zakończenia procesu oszołamiania do śmierci.

Poprawka 31**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 2a (nowy)**

2a. Po oszołomieniu jak najszybciej rozpoczyna się wykrwawianie.

Poprawka 32**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 3 – akapit drugi**

Jednakże każda taka zmiana musi zapewniać poziom dobrostanu zwierząt co najmniej równy poziomowi zapewnianemu przez obecne metody, co mają wykazać dowody naukowe **publikowane w odpowiednich czasopismach uznawanych na całym świecie i poddawanych wzajemnej ocenie.**

Jednakże każda taka zmiana musi zapewniać poziom dobrostanu zwierząt co najmniej równy poziomowi zapewnianemu przez obecne metody, co mają wykazać **odpowiednie** dowody naukowe.

Poprawka 33**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 4**

4. Wspólnotowe **kodeksy dobrych praktyk** dotyczących metod określonych w załączniku I mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

4. Wspólnotowe **wytyczne odnośnie do opracowywania procedur i wdrażania zasad** dotyczących metod określonych w załączniku I mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

Poprawka 34**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 6 – ustęp 2 – akapit pierwszy**

2. Podmioty sporządzają i wdrażają standardowe procedury operacyjne, aby zapewnić zgodność **uśmiercania** i powiązanych działań z art. 3 ust. 1.

2. Podmioty sporządzają i wdrażają standardowe procedury operacyjne, aby zapewnić zgodność **uboju** i powiązanych działań z art. 3 ust. 1. **W tym celu w przypadku rzeźni można stosować procedury określone w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 852/2004.**

Poprawka 35**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 6 – ustęp 3**

3. Standardowe procedury operacyjne udostępniane są właściwemu organowi na jego żądanie.

3. Standardowe procedury operacyjne udostępniane są właściwemu organowi na jego żądanie. **Urzędowy weterynarz jest powiadamiany na piśmie, ilekroć standardowe procedury operacyjne ulegają zmianie.**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 36**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 6 – ustęp 3 a (nowy)**

3a. Właściwy organ może dokonać zmiany standardowych procedur operacyjnych w przypadku, gdy procedury te są w sposób oczywisty niezgodne z ogólnymi regułami i wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

Poprawka 120**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 6 – ustęp 3 b (nowy)**

3b. Ustępy 1-3 nie mają zastosowania do uśmiercania zwierząt w rzeźniach, które dokonują uboju do 50 sztuk zwierząt gospodarskich tygodniowo.

Poprawka 37**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 2 – litera a)**

a) zajmowanie się zwierzętami *i opieka nad nimi przed ich skrupowaniem;*

a) zajmowanie się zwierzętami *w celu skrupowania, oszłomienia lub uboju;*

Poprawka 38**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 2 – litera f)**

f) wykrwawianie żywych zwierząt.

f) wykrwawianie żywych zwierząt *i/lub metody uboju, o których mowa w art. 4 ust. 2.*

Poprawka 39**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 2 – litera f a) (nowa)**

fa) uśmiercanie zwierząt futerkowych.

Poprawka 40**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 3**

3. Uśmiercanie zwierząt futerkowych nadzorowane jest przez osobę posiadającą świadectwo kwalifikacji, o którym mowa w art. 18, obejmujące wszystkie działania wykonywane pod jej nadzorem.

Skreślony

Poprawka 41**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – litera a)**

a) *katégorie* lub masę ciała zwierząt, do stosowania wobec których urządzenia są przeznaczone;

a) *gatunek* lub masę ciała zwierząt, do stosowania wobec których urządzenia są przeznaczone;

Poprawka 42**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – litera c a) (nowa)**

ca) obsługa i regulacja urządzeń.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 43**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ustęp 2**

2. Podczas działań związanych z ubojem na miejscu są bezpośrednio **dostępne odpowiednie zapasowe urządzenia oszłamiające** do użycia w przypadku awarii początkowo zastosowanych urządzeń oszłamiających.

2. Podczas działań związanych z ubojem na miejscu **jest** bezpośrednio **dostępna odpowiednia zastępcza metoda oszłamiania** do użycia w przypadku awarii początkowo zastosowanych urządzeń oszłamiających. **Jeżeli zastępcza metoda oszłamiania wymaga ciężkiego wyposażenia, odpowiednie będzie urządzenie przenośne.**

Poprawka 44**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ustęp 2 a (nowy)**

2a. Żadne zwierzę nie może zostać skrupowane, jeżeli pracownik rzeźni odpowiedzialny za ogłuszenie lub ubój tego zwierzęcia nie jest w pełnej gotowości do wykonania swojej pracy.

Poprawka 45**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 10**

Wymagania określone w rozdziałach II i III niniejszego rozporządzenia są właściwe do celów art. 12 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 854/2004.

W trakcie przeprowadzania kontroli w rzeźniach lub przedsiębiorstwach, które zostały zatwierdzone lub mają być zatwierdzone w państwach trzecich do celów wywozu do Unii Europejskiej, zgodnie z prawodawstwem unijnym, biegli Komisji upewniają się, że żywe zwierzęta określone w art. 5 zostały poddane ubojowi zgodnie z warunkami, które w odniesieniu do dobrostanu zwierząt są przynajmniej równoznaczne z przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.

Świadectwo zdrowia dołączone do mięsa przywożonego z państw trzecich jest uzupełnione zaświadczeniem potwierdzającym, że powyższy wymóg został spełniony.

Poprawka 46**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 10 a (nowy)****Artykuł 10a**

Uzgodnienia dotyczące przywozu z krajów trzecich

Komisja dopilnowuje, by mięso i produkty mięsne z krajów trzecich przeznaczone do spożycia na rynku wewnętrznym spełniały wymogi niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 121**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 11 – ustęp 2 – część wprowadzająca**

2. Do celów niniejszego rozporządzenia właściwy organ, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 853/2004, zatwierdza w odniesieniu do każdej rzeźni:

2. Do celów niniejszego rozporządzenia właściwy organ, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 853/2004, zatwierdza w odniesieniu do każdej rzeźni **o możliwościach ubojowych przekraczających 50 sztuk zwierząt gospodarskich tygodniowo lub 150 000 sztuk drobiu rocznie:**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 48**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 11 – ustęp 2 – litera a)**

a) *maksymalny przerób dla każdej linii uboju;* *skreślona*

Poprawka 49**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 11 – ustęp 2 – litera c)**

c) maksymalną pojemność każdego magazynu przeznaczonego dla koniowatych, bydła, owiec, kóz i świń oraz drobiu i zajęczaków. c) maksymalną pojemność każdego magazynu przeznaczonego dla koniowatych, bydła, owiec, kóz i świń oraz drobiu, **drobiu bezgrzebieniowego** i zajęczaków.

Poprawka 50**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 12 – ustęp 2**

2. Podmioty zapewniają mechaniczne krępowanie zwierząt **uśmierczanych** bez oszołomienia. 2. Podmioty zapewniają - **w stosownych przypadkach i w razie uboju zgodnego z obyczajami religijnymi** - mechaniczne krępowanie zwierząt **poddawanych ubojowi** bez oszołomienia.

Poprawka 51**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 12 – ustęp 3 – litera e)**

e) *stosowanie prądu elektrycznego, który nie oszołamia ani nie uśmierca zwierzęcia w warunkach kontrolowanych, a szczególnie stosowanie prądu elektrycznego, który nie przepływa przez mózg.* *skreślona*

Poprawka 52**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 12 – ustęp 3 – akapit drugi**

Jednakże lit. a) i b) nie stosują się do pęt używanych w stosunku do drobiu. Jednakże lit. a) i b) nie stosują się do pęt używanych w stosunku do drobiu **i zajęczaków**.

Poprawka 53**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 1**

1. Podmioty ustalają i wdrażają na miejscu odpowiednie procedury monitorowania w celu sprawdzenia i potwierdzenia, czy zwierzęta przeznaczone do uboju są skutecznie oszołomione w okresie od zakończenia procesu oszołamiania do stwierdzenia śmierci. 1. Podmioty ustalają i wdrażają na miejscu odpowiednie procedury monitorowania w celu sprawdzenia i potwierdzenia, czy zwierzęta przeznaczone do uboju są skutecznie oszołomione w okresie od zakończenia procesu oszołamiania do stwierdzenia śmierci. **Zwierzęta muszą być martwe przed przystąpieniem do wszelkich innych procedur obróbki tusz lub czynności mogących wywoływać ból.**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 54**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 4 a (nowy)**

4a. Podmioty prowadzące hodowle zwierząt futerkowych z wyprzedzeniem powiadamiają właściwy organ o terminie uboju zwierząt, tak aby umożliwić urzędowemu weterynarzowi kontrolę przestrzegania wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz standardowych procedur operacyjnych.

Poprawka 55**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 5**

5. Wspólnotowe **kodeksy dobrych praktyk w zakresie** procedur monitorowania w rzeźniach mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

5. Wspólnotowe **wytyczne odnośnie do opracowywania procedur i wdrażania zasad dotyczących** procedur monitorowania w rzeźniach mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

Poprawka 56**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 13 – ustęp 5a (nowy)**

5a. Urzędowy weterynarz **regularnie sprawdza** wyżej wymienione procedury monitorowania i przestrzeganie standardowych procedur operacyjnych.

Poprawka 57**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 14 – ustęp -1 (nowy)**

-1. **Podmioty są odpowiedzialne za zagwarantowanie przestrzegania norm określonych w niniejszym rozporządzeniu.**

Poprawka 58**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 14 – ustęp 1**

1. W każdej rzeźni podmioty wyznaczają urzędnika odpowiedzialnego za dobrostan zwierząt, który jest odpowiedzialny w danej rzeźni za **zapewnienie** zgodności z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Osoba ta bezpośrednio informuje podmiot o kwestiach związanych z dobrostanem zwierząt.

1. W każdej rzeźni podmioty wyznaczają urzędnika odpowiedzialnego za dobrostan zwierząt, który jest odpowiedzialny w danej rzeźni za **kontrolę** zgodności z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Osoba ta bezpośrednio informuje podmiot o kwestiach związanych z dobrostanem zwierząt.

Poprawka 103**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 14 – ustęp 5**

5. **Ustępy 1 i 4 nie stosują się do rzeźni dokonujących** rocznie uboju mniej niż 1 000 sztuk zwierząt gospodarskich z gromady ssaków lub 150 000 sztuk drobiu.

5. Rzeźnie dokonujące rocznie uboju mniej niż 1 000 sztuk zwierząt gospodarskich z gromady ssaków lub 150 000 sztuk drobiu **mogą być obsługiwane przez pracownika odpowiedzialnego za dobrostan zwierząt, a procedura uzyskania zaświadczenia o kwalifikacjach będzie uproszczona zgodnie z wymogami określonymi przez właściwy organ.**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 60
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 15 – ustęp 1

1. Przed rozpoczęciem działań właściwy organ i podmioty zaangażowane w wykonanie likwidacji ustalają plan działania w celu zapewnienia zgodności z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. skreślony

Wymagane przez prawodawstwo wspólnotowe w zakresie zdrowia zwierząt plany awaryjne obejmują w szczególności planowane metody uśmiercania i odpowiadające im standardowe procedury operacyjne zapewniające zgodność z przepisami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, przy czym metody i procedury te oparte są na ustalonych w planie awaryjnym hipotezach dotyczących rozmiaru i lokalizacji podejrzewanych ognisk.

Poprawka 61
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 15 – ustęp 3

3. Do celów niniejszego artykułu oraz w **wyjątkowych okolicznościach** właściwy organ może wyrazić zgodę na odstępstwa od jednego lub więcej przepisów niniejszego rozporządzenia, jeżeli uzna, że zgodność może wpłynąć na zdrowie ludzi lub znacząco spowolnić proces zwalczania choroby.

3. Do celów niniejszego artykułu oraz w **przypadku działania siły wyższej** właściwy organ może wyrazić zgodę na odstępstwa od jednego lub więcej przepisów niniejszego rozporządzenia, jeżeli uzna, że **przestrzeganie przepisów może wpłynąć na zdrowie ludzi, znacząco spowolnić proces zwalczania choroby lub być w późniejszym czasie sprzeczne z dobrostanem zwierząt.**

Poprawka 62
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 15 – ustęp 4

4. W ciągu jednego roku od daty zakończenia działań związanych z likwidacją właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, przesyła Komisji i publicznie udostępnia, szczególnie za pośrednictwem Internetu, sprawozdanie oceniające wyniki tych działań. skreślony

Sprawozdanie to zawiera w szczególności:

- a) powody likwidacji;
- b) liczbę uśmierconych zwierząt i ich gatunek;
- c) użyte metody oszołamiania i uśmiercania;
- d) opis napotkanych trudności, oraz, w stosownych przypadkach, znalezione rozwiązania łagodzące lub minimalizujące cierpienie danych zwierząt;
- e) wszelkie odstępstwa przyznane zgodnie z ust. 3.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 63
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16

W przypadku **uśmiercania** z konieczności, osoba odpowiedzialna za dane zwierzęta podejmuje wszelkie konieczne działania, aby jak najszybciej **uśmiercić zwierzę**.

W przypadku **uboju** z konieczności, osoba odpowiedzialna za dane zwierzęta podejmuje wszelkie konieczne działania, aby jak najszybciej **dokonać uboju zwierzęcia bez uszczerbku dla warunków określonych w załączniku III sekcja I rozdział IV rozporządzenia (WE) nr 853/2004 dotyczących uboju z konieczności poza rzeźnią**.

Poprawka 64
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 17

Artykuł 17

skreślony

Ośrodki referencyjne

1. Każde państwo członkowskie powołuje krajowy ośrodek referencyjny (zwany dalej „ośrodkiem referencyjnym”) do wykonywania następujących zadań:

- a) zapewnianie naukowej i technicznej wiedzy specjalistycznej związanej z zatwierdzaniem rzeźni;
- b) przeprowadzanie oceny nowych metod oszłamiania;
- c) aktywne zachęcanie podmiotów i innych zainteresowanych stron do opracowania kodeksów dobrej praktyki w celu wdrożenia niniejszego rozporządzenia oraz publikowanie i rozpowszechnianie tych kodeksów, jak również kontrolowanie ich zastosowania;
- d) opracowywanie wytycznych dla właściwych organów do celów niniejszego rozporządzenia;
- e) akredytacja organów i podmiotów w związku z przyznawaniem świadectw kwalifikacji, o których mowa w art. 18;
- f) korespondowanie i współpraca z Komisją i innymi ośrodkami referencyjnymi w celu wymiany informacji technicznych i naukowych oraz najlepszych praktyk w odniesieniu do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. W ciągu jednego roku od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie przekazują Komisji i pozostałym państwom członkowskim szczegółowe informacje o swoich ośrodkach referencyjnych oraz udostępniają te informacje w internecie.

3. Ośrodki referencyjne mogą zostać utworzone jako sieć składająca się z odrębnych podmiotów, pod warunkiem że wszystkie zadania wymienione w ust. 1 są przydzielone w odniesieniu do wszelkich istotnych działań mających miejsce w danym państwie członkowskim.

Do wykonywania jednego lub więcej tych zadań państwa członkowskie mogą wyznaczyć podmiot znajdujący się poza ich terytorium.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 65

**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18 – ustęp 1 – litera b)**

- b) przyznawanie świadectw kwalifikacji potwierdzających zdanie niezależnego egzaminu końcowego; przedmioty tego egzaminu są odpowiednie w odniesieniu do danych kategorii zwierząt, odpowiadają działaniom wymienionym w art. 7 ust. 2 oraz przedmiotom określonym w załączniku IV;
- b) dopilnowanie, by osoby odpowiedzialne za opracowanie i przestrzeganie standardowych procedur operacyjnych wymienionych w art. 6 zostały odpowiednio przeszkolone;

Poprawka 66

**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18 – ustęp 1 – litera c)**

- c) zatwierdzanie programów szkoleń, o których mowa w lit. a), oraz treści i warunków egzaminu, o którym mowa w lit. b);
- skreślona

Poprawka 67

**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18 – ustęp 2**

2. Właściwy organ może zlecić organizowanie szkoleń, przeprowadzanie egzaminu końcowego oraz wydawanie świadectw kwalifikacji odrębnemu organowi bądź podmiotowi, który:
- a) posiada wiedzę specjalistyczną, personel i wyposażenie konieczne do realizacji tych zadań;
- b) jest niezależny i wolny od wszelkich konfliktów interesów w odniesieniu do wydawania świadectw kwalifikacji;
- c) jest uznany przez ośrodek referencyjny.
2. Programy szkoleń są opracowywane i, w razie potrzeby, prowadzone przez dane przedsiębiorstwo lub podmiot uprawniony przez właściwy organ.
- Przedsiębiorstwo lub podmiot wydaje świadectwa kwalifikacji z tej dziedziny.
- Właściwy organ, kiedy uzna za stosowne, może opracować i prowadzić programy szkoleń oraz wydawać świadectwa kwalifikacji.

Szczegółowe informacje o tych organach i podmiotach są udostępniane, w szczególności za pośrednictwem Internetu.

Poprawka 68

**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18 – ustęp 3 – akapit pierwszy**

3. Świadectwa kwalifikacji wskazują, dla jakich kategorii zwierząt oraz działań wymienionych w art. 7 ust. 2 lub 3, świadectwo jest ważne.
3. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ odpowiedzialny za zatwierdzanie treści programów szkoleń wymienionych w ust. 2.

Poprawka 69 i 70

**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18 – ustęp 3 – akapit drugi**

Świadectwa kwalifikacji są ważne przez okres nie dłuższy niż pięć lat.

Świadectwa kwalifikacji są ważne **bezterminowo**. Posiadacze świadectw kwalifikacji powinni podlegać wymogowi przechożenia regularnych szkoleń.

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 71**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 24 – ustęp 2**

2. Do dnia 31 grudnia 2014 r. państwa członkowskie mogą postanowić, aby świadectwa kwalifikacji, o których mowa w art. 18, były wydawane bez egzaminów w przypadku osób z co najmniej **[dziesięcioletnim]** odpowiednim **nieprzerwanym** doświadczeniem zawodowym.

2. Do dnia 31 grudnia 2014 r. państwa członkowskie mogą postanowić, aby świadectwa kwalifikacji, o których mowa w art. 18, były wydawane bez egzaminów w przypadku osób **odpowiednio wyszkolonych i** z co najmniej **12-miesięcznym** odpowiednim doświadczeniem zawodowym **poprzedzającym wejście w życie niniejszego rozporządzenia.**

Poprawka 72**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 24 – ustęp 2a (nowy)**

2a. Najpóźniej w dniu 1 stycznia 2013 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek legislacyjny w sprawie określenia warunków i przepisów dotyczących stosowania rzeźni polowych na terenie Unii gwarantujący, że w tych rzeźniach polowych zostaną podjęte wszelkie zabezpieczenia w celu zapobiegania naruszaniu dobrostanu zwierząt.

Poprawka 73**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik I – rozdział I – tabela 1 – punkt nr 2 – Kategoria zwierząt**

Przeżuwacze **o masie ciała do 10 kg**, drób i zajęczaki.

Przeżuwacze, drób i zajęczaki.

Poprawka 74**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik I – rozdział I – tabela I – punkt nr 2 – Najważniejsze parametry – akapit drugi**

Odpowiednia prędkość i średnica bolca dostosowane do gatunku i rozmiaru zwierzęcia.

Odpowiednia prędkość i średnica bolca (**metoda płytki kontaktowej**) dostosowane do gatunku i rozmiaru zwierzęcia.

Poprawka 75**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik I – rozdział I – tabela 2 – punkt nr 2 – Nazwa**

Uśmiercanie z elektrodami przyłożonymi na głowie i grzbiecie zwierzęcia

Oszalanie lub ubój z elektrodami przyłożonymi na głowie i sercu **lub na głowie i** grzbiecie zwierzęcia

Poprawka 76**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik I – rozdział I – tabela 2 – punkt nr 2 – Kategoria zwierząt**

Wszystkie gatunki z **wyjątkiem jagniąt lub prosiąt o żywej wadze poniżej 5 kg oraz bydła.**

Wszystkie gatunki.

Poprawka 77**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik I – rozdział I – tabela 3 – punkt nr 2 – Kategoria zwierząt**

Świnie **i** drób.

Świnie, drób **i zwierzęta futerkowe.**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 78**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik I – rozdział II – ustęp 7 – akapit pierwszy a (nowy)**

Nie należy stosować dwutlenku węgla w stężeniach powyżej 30 % do głuszenia lub uboju drobiu w rzeźniach. Stężenia takie mogą być wykorzystywane jedynie do uśmiercania nadwyżki kurcząt w celu zwalczania chorób.

Poprawka 79**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik II – punkt 2.3**

2.3. Między zagrodami do przetrzymywania a korytarzem prowadzącym do miejsca oszołamiania znajduje się zagroda dla zwierząt oczekujących, z **równym podłożem i pełnymi ściankami**, która zapewnia stałe wprowadzanie zwierząt do oszołamiania i uśmiercania oraz pozwala na uniknięcie konieczności przepędzania zwierząt z zagród do przetrzymywania przez personel zajmujący się zwierzętami. Zagroda dla zwierząt oczekujących jest zaprojektowana w sposób uniemożliwiający uwięzienie lub stratowanie zwierząt

2.3. Między zagrodami do przetrzymywania a korytarzem prowadzącym do miejsca oszołamiania znajduje się zagroda dla zwierząt oczekujących, która zapewnia stałe wprowadzanie zwierząt do oszołamiania i **uboju** oraz pozwala na uniknięcie konieczności przepędzania zwierząt z zagród do przetrzymywania przez personel zajmujący się zwierzętami. Zagroda dla zwierząt oczekujących jest zaprojektowana w sposób uniemożliwiający uwięzienie lub stratowanie zwierząt

Poprawka 80**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik II – punkt 3.2**

3.2. *Boksy do krępowania używane razem z urządzeniem z zablokowanym bolcem wyposażone są w urządzenia ograniczające ruchy głowy zwierzęcia w poziomie i pionie.*

skreślony

Poprawka 81**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik II – punkt 3.3**

3.3. *Nie stosuje się systemów krępujących bydło przez odwrócenie lub zastosowanie nienaturalnej pozycji.*

skreślony

Poprawka 82**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik II – punkt 4.1 a (nowy)****4.1a. Urządzenia do głuszenia elektrycznego:**

- a) zawierają w sobie urządzenie sygnalizujące akustycznie lub wizualnie czas przyłożenia ich do zwierzęcia;
- b) są połączone z urządzeniem wskazującym zastosowane napięcie i natężenie prądu, umieszczonym tak, aby było wyraźnie widoczne dla obsługującego.

Poprawka 83**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik II – punkt 4.2**

4.2. *Urządzenia elektryczne dostarczają prąd stały.*

skreślony

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 84**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik II – punkt 7.2**

- 7.2. *Obiekty dla drobiu są zaprojektowane i zbudowane tak, aby zwierzęta były umieszczane w mieszance gazów wyłącznie w skrzynkach transportowych bez rozładunku.*
- 7.2. *Żywy drób należy umieścić w mieszance gazów w skrzynkach transportowych lub za pomocą taśmociągu.*

Poprawka 85**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 1.2**

- 1.2. *Zwierzęta muszą być wylądowane jak najszybciej po dostarczeniu, a następnie uśmiercone bez zbędnej zwłoki.* skreślony

W przypadku drobiu i zajęczaków całkowity czas transportu powiększony o czas między wylądunkiem a uśmierceniem nie może przekraczać 12 godzin.

W przypadku ssaków z wyjątkiem zajęczaków całkowity czas transportu powiększony o czas między wylądunkiem a uśmierceniem nie może przekraczać:

- a) 19 godzin dla zwierząt nieodsadzonych jeszcze od matki;*
- b) 24 godzin dla koniowatych i świń;*
- c) 29 godzin dla przeżuwaczy.*

Po upływie tych terminów należy przetrzymać zwierzęta w magazynach, nakarmić je, a następnie w odpowiednich odstępach podawać im umiarkowane ilości pokarmu. W takim przypadku zwierzętom zapewnia się odpowiednią ilość ściółki lub odpowiedniego materiału gwarantującego wygodę stosowną dla gatunku i liczby danych zwierząt. Materiał ten musi zapewniać odpowiednią absorpcję moczu i odchodów.

Poprawka 86**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 1.5**

- Dla celów uboju zwierzęta nieodsadzone jeszcze od matki, zwierzęta mleczne w okresie laktacji, samice, u których podczas podróży nastąpił poród, oraz zwierzęta dostarczone w kontenerach mają pierwszeństwo przed innymi rodzajami zwierząt. Jeżeli jest to niemożliwe, wprowadza się środki mające na celu złagodzenie ich cierpienia, szczególnie przez:* skreślony

- a) dojenie zwierząt mlecznych w odstępach nie dłuższych niż 12 godzin;*
- b) w przypadku samic, u których nastąpił poród – zapewnienie nowonarodzonym zwierzętom odpowiednich warunków do ssania oraz odpowiednich warunków w zakresie dobrostanu;*
- c) zapewnienie wody w przypadku zwierząt dostarczonych w kontenerach.*

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 87**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 1.7 – litera c)**

- c) podnoszenie lub ciągnięcie zwierząt za głowę, uszy, rogi, nogi, ogon lub sierść lub obsługa w sposób powodujący niepotrzebny ból lub cierpienie;
- c) podnoszenie lub ciągnięcie zwierząt za głowę, uszy, rogi, nogi (z **wyjątkiem nóg drobiu i zajęczaków**), ogon lub sierść lub obsługa w sposób powodujący niepotrzebny ból lub cierpienie;

Poprawka 88**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 1.8 a (nowy)**

- 1.8a. Urządzenia do głuszenia elektrycznego nie wolno używać jako środka krępowania lub unieruchamiania, bądź zmuszania zwierząt do poruszania się.**

Poprawka 89**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 1.8b (nowy)**

- 1.8b Zwierząt niemogących samodzielnie się poruszać nie wolno zaciągać do miejsca uboju, ale należy dokonywać ich uboju tam, gdzie się znajdują.**

Poprawka 90**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 2.1**

- 2.1. **Każde** zwierzę musi mieć wystarczająco dużo miejsca, aby wstać, położyć się i obrócić.
- 2.1. **Za wyjątkiem dużego bydła trzymanego w indywidualnych zagrodach przez okres czasu nieprzekraczający rozsądnych granic, każde** zwierzę musi mieć wystarczająco dużo miejsca, aby wstać, położyć się i obrócić.

Poprawka 91**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – ustęp 2 a (nowy)****2a. Głuszenie za pomocą przyrządu bolcowego**

- 2 a.1. Przyrząd bolcowy musi być ustawiony w taki sposób, aby pocisk wchodził w korę mózgową. Należy zakazać zwłaszcza strzelania bydłu w potylicę. Zezwala się na strzelanie owcom i kozom w potylicę, jeśli obecność rogów uniemożliwia wykorzystanie ciemienia. W takim przypadku strzał musi być umiejscowiony bezpośrednio za podstawą rogów i wymierzony w kierunku pyska, a wykrwawienie należy rozpocząć w ciągu 15 sekund po strzale.**
- 2 a.2. Używając przyrządu bolcowego, obsługujący musi po każdym strzale sprawdzić, czy bolec chowa się całkowicie. Jeśli tak nie jest, przyrządu nie wolno ponownie użyć do czasu, kiedy zostanie naprawiony.**

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 92**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – ustęp 2b (nowy)****2b. Krępowanie zwierząt**

Zwierzę nie jest umieszczane w boksie do głuszenia, a jego głowa nie jest umieszczana w urządzeniu do ograniczania jego ruchów, chyba że osoba zajmująca się głuszeniem zwierzęcia jest gotowa do wykonania swojego zadania natychmiast po umieszczeniu zwierzęcia w boksie lub zapięciu jego głowy.

Poprawka 93**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 3.1**

3.1. W przypadku gdy jedna osoba jest odpowiedzialna za oszołamianie, pętanie, podnoszenie i wykrwawianie zwierząt, osoba ta musi przeprowadzać wszystkie te działania kolejno na jednym zwierzęciu przed przeprowadzeniem któregośkolwiek z nich na innym zwierzęciu.

3.1. W przypadku gdy jedna osoba jest odpowiedzialna za oszołamianie, pętanie, podnoszenie i wykrwawianie zwierząt, osoba ta musi przeprowadzać wszystkie te działania kolejno na jednym zwierzęciu przed przeprowadzeniem któregośkolwiek z nich na innym zwierzęciu. **Wymóg ten nie ma zastosowania w przypadku oszołamiania grupowego.**

Poprawka 94**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 3.1a (nowy)**

3.1a. Wykrwawianie należy rozpocząć niezwłocznie po ogłuszeniu i przeprowadzać w taki sposób, aby spowodować natychmiastowe, obfite i całkowite wykrwawienie.

Poprawka 95**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 3.2a (nowy)**

3.2a. Po przecięciu naczynia krwionośnego przed zakończeniem wykrwawiania nie wolno wykonywać na zwierzętach żadnych czynności związanych z oprawianiem, ani stosować wobec nich żadnego stymulowania elektrycznego przed upływem:

- a) min. 120 sekund w przypadku indyków lub kaczek;
- b) min. 90 sekund w przypadku wszelkich innych typów drobiu;
- c) min. 30 sekund w przypadku ogłuszonego bydła;
- d) min. 120 sekund w przypadku bydła, które nie zostało ogłuszone;
- e) min. 20 sekund w przypadku owiec, kóz, świń i zwierzyny płowej;

Środa, 6 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 112**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 3.2 b (nowy)****3.2b. W przypadku uboju samic ciężarnych:**

a) Jeżeli macica jest nienaruszona, należy zostawić w niej płód aż do śmierci.

b) W razie wątpliwości lub w sytuacji odkrycia przytomnego płodu w macicy zwierzęcia po uśmierceniu, płód należy natychmiast usunąć, ogłuszyć za pomocą przyrządu bolcowego penetrującego i uśmiercić przez wykrwawienie.

Rzeźnie powinny posiadać odpowiedni sprzęt do szybkiego ręcznego przeprowadzenia procedury, jeżeli zachodzi taka potrzeba.

Poprawka 96**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik III – punkt 3.3**

3.3. Nie uśmierca się ptaków za pomocą automatycznych noży do obcinania szyi, jeżeli nie można stwierdzić czy noże te skutecznie przecięły naczynia krwionośne. Jeżeli noże okazują się nieskuteczne, **ptaka niezwłocznie się uśmierca.**

3.3. Nie uśmierca się ptaków za pomocą automatycznych noży do obcinania szyi, jeżeli nie można stwierdzić czy noże te skutecznie przecięły naczynia krwionośne. Jeżeli noże okazują się nieskuteczne, **można niezwłocznie dokonać uboju ptaka.**

Poprawka 97**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Załącznik IV – litera f a) (nowa)**

fa) uśmiercanie zwierząt futerkowych.

Praktyczne aspekty zajmowania się zwierzętami i krępowania ich.

Praktyczne aspekty technik oszołamiania.

Wspomagające metody oszołamiania i/lub uboju.

Konserwacja urządzeń do ogłuszania lub uboju.

Kontrolowanie skuteczności oszołamiania.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 *I**

P6_TA(2009)0375

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 w zakresie zniesienia finansowania niektórych działań wspólnotowych oraz zmiany limitu na ich finansowanie (COM(2009)0067 – C6-0070/2009 – 2009/0026(COD))

(2010/C 212 E/50)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0067),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 akapit pierwszy pkt 2 lit. b) Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0070/2009),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Budżetowej (A6-0280/2009),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego o przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (przekształcenie) *I**

P6_TA(2009)0376

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (przekształcenie) (COM(2008)0815 – C6-0477/2008 – 2008/0244(COD))

(2010/C 212 E/51)

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0815),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 akapit pierwszy ust. 1 lit. b) Traktatu WE, na podstawie których Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C6-0477/2008),
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 4 kwietnia 2009 r. skierowane do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zgodnie z art. 80a ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 80a i art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0285/2009),
- A. mając na uwadze, że grupa konsultacyjna służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku oraz że w odniesieniu do niezmienionych przepisów istniejących tekstów wniosek ogranicza się do ich zwykłego ujednoczenia bez zmian merytorycznych,
1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, z zastrzeżeniem poniższych zmian;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

P6_TC1-COD(2008)0244

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (przekształcenie)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 akapit pierwszy pkt 1 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl mają być wprowadzone zasadnicze zmiany ⁽⁴⁾. Dla zachowania przejrzystości, dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.
- (2) Wspólna polityka azylowa, łącznie ze wspólnym europejskim systemem azylowym, jest integralną częścią celu Unii Europejskiej, jakim jest stopniowe ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, otwartej dla wszystkich, którzy zmuszeni okolicznościami słusznie szukają ochrony we Wspólnocie.
- (3) Na specjalnym posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. Rada Europejska uzgodniła podjęcie prac zmierzających do ustanowienia wspólnego europejskiego systemu azylowego, opartego na pełnym stosowaniu konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., uzupełnionej protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r., utrzymując w ten sposób zasadę non-refoulement.
- (4) Konkluzje Rady Europejskiej z Tampere przewidują, że wspólnym europejskim systemem azylowym powinny w krótkim czasie zostać objęte wspólne minimalne warunki przyjmowania osób ubiegających się o azyl.
- (5) Ustanowienie minimalnych norm dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o azyl jest kolejnym krokiem w kierunku europejskiej polityki azylowej.
- (6) Zakończono pierwszy etap tworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, który w dłuższej perspektywie powinien doprowadzić do ustalenia wspólnych procedur i jednolitego statusu, obowiązujących na obszarze całej Unii, dla osób którym przyznano azyl. Na posiedzeniu w dniu 4 listopada 2004 r. Rada Europejska przyjęła program haski zawierający cele, które powinny zostać zrealizowane w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w latach 2005-2010. W tym kontekście w programie haskim wezwano Komisję do przeprowadzenia oceny instrumentów prawnych pierwszego etapu i przedstawienia Radzie i Parlamentowi Europejskiemu instrumentów i środków drugiego etapu w celu ich przyjęcia przed końcem 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C [...], [...], s. [...].

⁽²⁾ Dz.U. C [...], [...], s. [...].

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 31 z 6.2.2003, s. 18.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (7) W świetle wyników przeprowadzonej oceny, na obecnym etapie właściwe jest potwierdzenie zasad, na których opiera się dyrektywa 2003/9/WE, w celu poprawy warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl.
- (8) Aby zapewnić równe traktowanie osób ubiegających się o azyl na obszarze całej Unii, niniejsza dyrektywa powinna być stosowana na wszystkich etapach i we wszystkich rodzajach procedur o udzielenie ochrony międzynarodowej, a także we wszystkich miejscach oraz ośrodkach pobytu dla osób ubiegających się o azyl.
- (9) Państwa członkowskie powinny starać się o jak najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka oraz znaczenia jedności rodziny i odpowiednio stosować niniejszą dyrektywę zgodnie z konwencją Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1989 r. o prawach dziecka oraz europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- (10) W odniesieniu do traktowania osób objętych zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie związane są obowiązkami w ramach aktów prawa międzynarodowego, których są stronami.
- (11) Należy ustanowić minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl, **zasadniczo** wystarczające do zapewnienia **im** godnego poziomu życia **i** porównywalnych warunków życia we wszystkich państwach członkowskich **■**.
- (12) Harmonizacja warunków dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o azyl powinna pomóc w ograniczaniu wtórnego przemieszczania się osób ubiegających się o azyl wynikającego ze zróżnicowania warunków ich przyjmowania.
- (13) W świetle zapewnienia równego traktowania wszystkich osób ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz w celu zapewnienia spójności z obowiązującym wspólnotowym dorobkiem prawnym w obszarze azylu, w szczególności z dyrektywą Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli krajów trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują ochrony międzynarodowej oraz zawartości przyznawanej ochrony ⁽¹⁾, właściwe jest rozszerzenie zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy na osoby ubiegające się o ochronę uzupełniającą.
- (14) W celu promowania samowystarczalności osób ubiegających się o azyl oraz ograniczenia znacznych rozbieżności między państwami członkowskimi, istotne jest określenie jasnych zasad dotyczących dostępu osób ubiegających się o azyl do rynku pracy.
- (15) Priorytetem organów krajowych powinna być natychmiastowa identyfikacja i odpowiednie monitorowanie osób ze szczególnymi potrzebami w celu zapewnienia aby *warunki przyjęcia* tych osób *zostały* tak zorganizowane, aby *zaspokajały* ich szczególne potrzeby.
- (16) Zatrzymanie osób ubiegających się o azyl należy stosować zgodnie z podstawową zasadą, według której **nikt nie powinien** zostać **zatrzymany** wyłącznie z powodu starań o uzyskanie ochrony międzynarodowej, w szczególności zgodnie z **obowiązkami, jakie spoczywają na państwach członkowskich na mocy prawa międzynarodowego, a w szczególności z art. 31** konwencji genewskiej z dnia 28 lipca 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców. Państwa członkowskie nie powinny w szczególności stosować sankcji wobec osób ubiegających się o azyl z powodu nielegalnego wjazdu lub pobytu oraz ograniczeń swobody poruszania się. W tym kontekście zatrzymanie osób ubiegających się o azyl powinno być możliwe jedynie w jasno zdefiniowanych, wyjątkowych okolicznościach, określonych w niniejszej dyrektywie, przy czym sposób i cel zatrzymania podlega ocenie zgodnie z zasadą konieczności i proporcjonalności. Jeżeli *osoby ubiegające się o azyl zostały zatrzymane*, powinny mieć prawo do środka odwoławczego od decyzji o zatrzymaniu przed sądem krajowym.
- (17) Zatrzymani wnioskodawcy powinni być traktowani z poszanowaniem ich godności, a ich *warunki przyjęcia* powinny być zorganizowane w sposób umożliwiający zaspokojenie ich potrzeb w tej sytuacji. Państwa członkowskie powinny zapewnić w szczególności stosowanie artykułu 37 konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1989 r. o prawach dziecka.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (18) W celu zapewnienia zgodności z minimalnymi gwarancjami procesowymi obejmującymi możliwość skontaktowania się z organizacjami lub grupami osób świadczącymi pomoc prawną, należy udostępnić informacje na temat takich organizacji lub osób.
- (19) Należy ograniczyć możliwości nadużyć w systemie przyjmowania osób ubiegających się o azyl przez określenie okoliczności, w jakich można zaostrzyć warunki przyjmowania osób ubiegających się o azyl lub odmówić przyjęcia tych osób, jednocześnie zapewniając osobom starającym się o azyl godne warunki życia.
- (20) Należy zabezpieczyć wydajność krajowych systemów przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz współpracę między państwami członkowskimi w zakresie przyjmowania takich osób.
- (21) Należy więc wspierać odpowiednią koordynację między właściwymi organami w odniesieniu do przyjmowania osób ubiegających się o azyl oraz promować harmonijne relacje między wspólnotami lokalnymi i ośrodkami dla cudzoziemców.
- (22) Istotą minimalnych norm jest to, że państwa członkowskie są uprawnione do wprowadzania lub utrzymywania korzystniejszych przepisów dla obywateli krajów trzecich oraz bezpaństwowców, którzy ubiegają się o ochronę międzynarodową w państwie członkowskim.
- (23) W tym duchu zachęca się również państwa członkowskie do stosowania przepisów niniejszej dyrektywy w związku z procedurami dotyczącymi podejmowania decyzji w sprawie wniosków o udzielenie innych form ochrony niż te wynikające z dyrektywy 2004/83/WE.
- (24) Należy proporcjonalnie zwiększyć środki udostępniane przez Unię Europejską na pokrycie kosztów poprawy minimalnych standardów przyjmowania osób ubiegających się o azyl, szczególnie w przypadku państw członkowskich, których krajowe systemy azylu poddawane są wyjątkowej i nieproporcjonalnej presji wynikającej z ich położenia geograficznego lub sytuacji demograficznej.**
- (25) Stosowanie niniejszej dyrektywy powinno być oceniane w regularnych odstępach czasu.
- (26) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie minimalnych norm przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwach członkowskich, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary i skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (27) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (Karta). W szczególności niniejsza dyrektywa ma na celu zapewnienie pełnego poszanowania godności ludzkiej i wspieranie stosowania art. 1, 4, 6, 7, 18, 24 i 47 Karty i powinna zostać odpowiednio wdrożona.
- (28) Zobowiązanie do przeniesienia niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinno ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z wcześniejszą dyrektywą. Zobowiązanie do przeniesienia przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.
- (29) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów przeniesienia do prawa krajowego i niniejszej dyrektywy określonych w załączniku II część B,

Czwartek, 7 maja 2009 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

CEL, DEFINICJE I ZAKRES

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie minimalnych norm dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwach członkowskich.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) 'wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej' oznacza wniosek o udzielenie międzynarodowej ochrony **zdefiniowany w art. 2 lit. g) dyrektywy 2004/83/WE**;
- b) 'wnioskodawca' lub 'osoba ubiegająca się o azyl' oznacza obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, który złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, w sprawie którego nie podjęto jeszcze prawomocnej decyzji;
- c) 'członkowie rodziny' oznaczają, o ile rodzina istniała już w kraju pochodzenia, następujących członków rodziny wnioskodawcy, którzy przebywają w tym samym państwie członkowskim w związku z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej:
 - (i) małżonka osoby ubiegającej się o azyl lub jej partnera stanu wolnego, z którym pozostaje w stałym związku, w przypadku gdy prawo lub praktyka danego państwa członkowskiego traktuje związki niemałżeńskie w sposób porównywalny do związków małżeńskich na mocy przepisów prawa tego państwa członkowskiego odnoszących się do cudzoziemców;
 - (ii) małoletnie dzieci pochodzące ze związku, o którym mowa w ppkt (i) lub małoletnie dzieci wnioskodawcy, pod warunkiem że nie pozostają w związku małżeńskim, oraz bez względu na to, czy zostały urodzone w małżeństwie czy poza nim lub adoptowane zgodnie z przepisami prawa krajowego;
 - (iii) małoletnie dzieci pochodzące ze związku, o którym mowa w ppkt (i) lub małoletnie dzieci wnioskodawcy, które zawarły związek małżeński, bez względu na to, czy zostały urodzone w małżeństwie czy poza nim, lub adoptowane zgodnie z przepisami prawa krajowego, **pod warunkiem, że nie towarzyszą im ich małżonkowie**, jeżeli mieszkanie z wnioskodawcą najlepiej zabezpiecza interesy dzieci;
 - (iv) ojca, matkę lub opiekuna wnioskodawcy, jeżeli wnioskodawca jest małoletni i nie pozostaje w związku małżeńskim lub jeżeli jest małoletni i pozostaje w związku małżeńskim **lecz nie towarzyszy mu jego/jej małżonka/malżonek**, i mieszkanie z ojcem, matką lub opiekunem najlepiej zabezpiecza jego interesy;
 - (v) małoletnie i nie pozostające w związku małżeńskim rodzeństwo wnioskodawcy, jeżeli wnioskodawca jest małoletni i nie pozostaje w związku małżeńskim lub jeżeli wnioskodawca lub jego rodzeństwo jest małoletnie i pozostaje w związku małżeńskim **lecz nie towarzyszy mu jego małżonka/jej malżonek**, i wspólne mieszkanie najlepiej zabezpiecza interesy jednej lub większej liczby wymienionych osób;
- (vi) **pozostające na utrzymaniu osoby dorosłe o szczególnych potrzebach**;
- d) 'procedury' i 'odwołania' oznaczają procedury i odwołania ustanowione przez państwa członkowskie w ich prawie krajowym;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- e) 'małoletni' oznacza obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, który nie ukończył 18 lat;
- f) 'małoletni bez opieki' oznacza małoletniego, który przybywa na terytorium państw członkowskich bez opieki osób dorosłych, odpowiedzialnych za niego zgodnie z prawem lub zwyczajem, dopóki nie zostanie skutecznie objęty opieką takich osób; jest to również małoletni pozostawiony bez opieki po wjeździe na terytorium państw członkowskich;
- g) 'warunki przyjmowania' oznaczają pełen zestaw środków, które państwa członkowskie *stosują wobec osób ubiegających się o azyl* zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- h) 'materialne warunki przyjmowania' oznaczają warunki przyjmowania, które obejmują zakwaterowanie, wyżywienie i odzież świadczone w naturze lub świadczenia pieniężne, lub talony, lub połączenie tych trzech form pomocy oraz dzienne diety na drobne wydatki;
- i) 'zatrzymanie' oznacza umieszczenie osoby ubiegającej się o azyl przez państwo członkowskie w określonym miejscu, gdzie wnioskodawca jest pozbawiony swobody przemieszczania się;
- j) 'ośrodek dla cudzoziemców' oznacza każde miejsce używane jako miejsce zbiorowego zakwaterowania osób ubiegających się o azyl.

Artykuł 3

Zakres

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wszystkich obywateli krajów trzecich i bezpaństwowców, którzy składają wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej na terytorium, w tym na granicy lub w strefie tranzytowej państwa członkowskiego, tak długo jak posiadają oni zezwolenie na pozostanie na jego terytorium jako osoby ubiegające się o azyl, a także do członków ich rodzin, jeżeli są oni objęci wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z właściwym prawem krajowym.
2. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do wniosków o udzielenie azylu dyplomatycznego lub terytorialnego, składanych w przedstawicielstwach państw członkowskich.
3. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się w przypadku, gdy zastosowanie mają przepisy dyrektywy Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami ⁽¹⁾.
4. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o stosowaniu niniejszej dyrektywy w związku z procedurami podejmowania decyzji w sprawie wniosków o ochronę innego rodzaju niż ochrona określona w dyrektywie 2004/83/WE.

Artykuł 4

Korzystniejsze przepisy

Państwa członkowskie mogą wprowadzić lub utrzymać korzystniejsze przepisy dotyczące warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl i || bliskich krewnych *osób ubiegających się o azyl* przebywających w tym samym państwie członkowskim, którzy są || zależni od *osób ubiegających się o azyl*, lub ze względów humanitarnych, w zakresie, w jakim przepisy te są zgodne z niniejszą dyrektywą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

ROZDZIAŁ II

PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE WARUNKÓW PRZYJMOWANIA

Artykuł 5

Informacje

1. W rozsądnym czasie nieprzekraczającym piętnastu dni od złożenia do właściwego organu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, państwa członkowskie powiadamiają osoby ubiegające się o taką ochronę przynajmniej o ustalonych świadczeniach oraz o obowiązkach dotyczących warunków przyjmowania, które osoby te muszą wypełniać.

Państwa członkowskie zapewniają dostarczanie wnioskodawcom informacji o organizacjach lub grupach osób świadczących szczególną pomoc prawną oraz o organizacjach, które mogą świadczyć pomoc lub udzielić informacji o dostępnych warunkach przyjmowania, w tym o opiece zdrowotnej.

2. Państwa członkowskie zapewniają **przekazywanie informacji**, o których mowa w ust. 1 w formie pisemnej oraz w **zrozumiałym dla wnioskodawców języku lub w języku, co do którego** można w uzasadniony sposób **spodziewać się**, że jest dla **nich zrozumiały**. W przypadkach takie informacje mogą być również przekazane ustnie.

Artykuł 6

Dokumenty

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w terminie trzech dni od dnia złożenia wniosku do właściwego organu wnioskodawca otrzymał dokument wydany na jego nazwisko, potwierdzający jego status jako osoby ubiegającej się o azyl lub poświadczający, że uzyskał on zezwolenie na pobyt na terytorium państwa członkowskiego, podczas gdy jego wniosek czeka na rozpatrzenie lub jest rozpatrywany.

Aby osoba ubiegająca się o azyl mogła korzystać z przysługujących jej praw i świadczeń na podstawie niniejszej dyrektywy, **nie będą wymagane żadne dodatkowe dokumenty**.

Jeżeli posiadacz || dokumentu, o którym mowa w pierwszym akapicie, nie może swobodnie przemieszczać się po całości lub części terytorium państwa członkowskiego, dokument powinien stwierdzać także ten fakt.

2. Państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie niniejszego artykułu, jeżeli osoba ubiegająca się o azyl została zatrzymana oraz na czas rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego na granicy lub w kontekście procedury podejmowania decyzji w sprawie prawa wnioskodawcy do legalnego wjazdu na terytorium państwa członkowskiego. W szczególnych przypadkach, państwa członkowskie mogą na czas rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wydać wnioskodawcom inne dowody równoważne dokumentowi, o którym mowa w ust. 1.

3. Dokument, o którym mowa w ust. 1 nie musi poświadczać tożsamości osoby ubiegającej się o azyl.

4. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do wydawania osobom ubiegającym się o azyl dokumentów, o których mowa w ust. 1, które muszą być ważne tak długo, jak długo osoby te posiadają zezwolenie na pobyt na terytorium lub na granicy danego państwa członkowskiego ||.

5. Państwa członkowskie mogą wydać osobom ubiegającym się o azyl dokument podróży, jeśli wynikną ważne powody humanitarne wymagające obecności tych osób w innym państwie.

Artykuł 7

Pobyt i swoboda przemieszczania się

1. Osoby ubiegające się o azyl mogą swobodnie przemieszczać się w granicach terytorium przyjmującego państwa członkowskiego lub na obszarze wyznaczonym im przez to państwo członkowskie. Wyznaczony obszar nie ma wpływu na nienaruszalną sferę życia prywatnego i zapewnia wystarczającą swobodę gwarantującą dostęp do wszystkich świadczeń na podstawie niniejszej dyrektywy.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Państwa członkowskie mogą podejmować decyzje dotyczące miejsca pobytu osoby ubiegającej się o azyl, jeśli przemawia za tym interes publiczny, porządek publiczny lub, w razie konieczności, ze względu na sprawne rozpatrzenie i skuteczne monitorowanie wniosku.

3. Państwa członkowskie mogą uzależnić korzystanie z materialnych warunków przyjmowania od rzeczywistego pobytu wnioskodawcy w konkretnym miejscu, które zostanie określone przez państwa członkowskie. Taka decyzja, która może mieć charakter ogólny, jest podejmowana indywidualnie, na podstawie przepisów ustawodawstwa krajowego.

4. Jeżeli okaże się to konieczne, na przykład z przyczyn prawnych lub ze względu na porządek publiczny, państwa członkowskie mogą ograniczyć pobyt wnioskodawcy do określonego miejsca, zgodnie z przepisami prawa krajowego.

5. Państwa członkowskie określają przypadki, w których wnioskodawcom może zostać wydane zezwolenie na tymczasowe opuszczenie miejsca pobytu, o którym mowa w ust. 2 i 3 lub wyznaczonego obszaru, o którym mowa w ust. 1. Decyzje są podejmowane indywidualnie, obiektywnie i bezstronnie, a decyzja odmowna jest uzasadniana.

Wnioskodawca nie musi posiadać zezwolenia na stawienie się przed organami lub sądami, jeżeli jego obecność jest niezbędna.

6. Państwa członkowskie zobowiązują wnioskodawców do niezwłocznego powiadomienia właściwych organów o ich aktualnym adresie oraz o każdej zmianie adresu.

Artykuł 8

Zatrzymanie

1. Państwa członkowskie nie zatrzymują żadnej osoby wyłącznie ze względu na fakt, że ubiega się ona o przyznanie ochrony międzynarodowej zgodnie z dyrektywą Rady z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w Państwach Członkowskich 2005/85/WE ⁽¹⁾.

2. Jeżeli okaże się to konieczne, państwa członkowskie mogą, po indywidualnym zbadaniu każdej sprawy, zatrzymać wnioskodawcę i umieścić go w specjalnym miejscu, określonym w ustawodawstwie krajowym, jeżeli nie można skutecznie zastosować łagodniejszych środków przymusu. Wnioskodawca może być przetrzymywany w specjalnym miejscu jedynie:

- a) w celu ustalenia, potwierdzenia lub weryfikacji tożsamości lub obywatelstwa wnioskodawcy;
- b) w celu ustalenia danych, na których wnioskodawca opiera swój wniosek o ochronę międzynarodową, i które w innych okolicznościach mogłyby zostać utracone;
- c) w kontekście procedury mającej na celu wydanie decyzji w sprawie prawa wnioskodawcy do wjazdu na terytorium państwa;
- d) jeżeli wymaga tego bezpieczeństwo państwa lub porządek publiczny.

Niniejszy ustęp nie narusza przepisów art. 11.

3. Państwa członkowskie zapewnią określenie w krajowych przepisach ustawowych zasad będących alternatywą dla zatrzymania, takich jak regularne zgłaszanie się do wskazanych organów, złożenie do depozytu poręczenia majątkowego lub nakaz przebywania w określonym miejscu pobytu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 326, 13.12.2005, s. 13.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 9

Gwarancje dla zatrzymanej osoby ubiegającej się o azyl

1. Zatrzymanie zarządza się na najkrótszy możliwy okres czasu. W szczególności *okres zatrzymania* na podstawie art. 8 ust. 2 lit. a), b) i c) nie przekracza czasu rozsądnie koniecznego do przeprowadzenia procedur administracyjnych niezbędnych do uzyskania informacji na temat obywatelstwa **lub tożsamości** osoby ubiegającej się o azyl lub danych, na których osoba ta opiera swój wniosek o azyl, lub przeprowadzenia właściwej procedury mającej na celu wydanie decyzji w sprawie prawa wnioskodawcy do wjazdu na terytorium państwa.

Takie procedury administracyjne należy przeprowadzać z należyтым pośpiechem. Opóźnienia w procedurze, których nie można przypisać osobie ubiegającej się o azyl, nie stanowią uzasadnienia dla przedłużenia zatrzymania.

2. Zatrzymanie nakazują organy sądowe. W pilnych przypadkach nakaz zatrzymania mogą wydać organy administracyjne; w takim przypadku jest on zatwierdzany przez organy sądowe w ciągu 72 godzin od zatrzymania. Jeżeli organ sądowy stwierdzi, że zatrzymanie jest niezgodne z prawem, lub nie podejmie decyzji o zatrzymaniu w ciągu 72 godzin od zatrzymania, osoba ubiegająca się o azyl zostaje natychmiast zwolniona.

3. Nakaz zatrzymania jest wydawany na piśmie. Nakaz zatrzymania zawiera przesłanki faktyczne i prawne, na których został oparty i określa maksymalny czas zatrzymania.

4. Osoba ubiegająca się o azyl, która została zatrzymana, jest niezwłocznie informowana o przyczynach zatrzymania, maksymalnym czasie zatrzymania oraz przewidzianych w prawie krajowym procedurach zaskarżenia nakazu zatrzymania, w języku **zrozumiałym dla tej osoby lub w języku, co do którego istnieją podstawy, aby** przypuszczać, że jest dla niej zrozumiała.

5. Organ sądowy, z urzędu lub na wniosek osoby ubiegającej się o azyl, bada potrzebę dalszego zatrzymania w rozsądnych odstępach czasu.

Zatrzymanie nie jest nigdy bezzasadnie przedłużane.

6. Państwa członkowskie zapewniają **na wniosek** dostęp do **niezbędnej** bezpłatnej pomocy prawnej lub bezpłatnej reprezentacji **zgodnie z art. 15 ust. 3-6 dyrektywy 2005/85/WE.**

Prawo krajowe określa procedury dotyczące dostępu do pomocy prawnej lub reprezentacji w takich przypadkach.

Artykuł 10

Warunki w czasie zatrzymania

1. Państwa członkowskie nie umieszczają osób ubiegających się o azyl na czas zatrzymania w zakładach karnych. Na czas zatrzymania osoby są umieszczane wyłącznie w specjalnych ośrodkach strzeżonych.

W czasie trwania zatrzymania osoby ubiegające się o azyl umieszcza się oddzielnie od innych obywateli krajów trzecich, którzy nie złożyli wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, chyba że konieczne jest zapewnienie jedności rodziny i wnioskodawca wyraził na to zgodę.

2. Państwa członkowskie zapewniają zatrzymanym osobom ubiegającym się o azyl możliwość nawiązania kontaktu, w tym prawo do odwiedzin, z **przedstawicielami prawnymi, członkami rodziny oraz pracownikami socjalnymi i osobami odwiedzającymi w celach religijnych.** Także Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) i inne właściwe organizacje i instytucje krajowe, międzynarodowe i pozarządowe mają możliwość kontaktowania się z wnioskodawcami i odwiedzania ich w miejscu zatrzymania.

3. **Państwa członkowskie w odpowiednich przypadkach zapewniają osobom ubiegającym się o azyl dostęp do właściwej opieki lekarskiej i doradztwa psychologicznego.**

Czwartek, 7 maja 2009 r.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby osoby ubiegające się o azyl, które zostały zatrzymane, niezwłocznie otrzymały aktualne informacje na temat zasad obowiązujących w ośrodku strzeżonym oraz poznały swoje prawa i obowiązki **w zrozumiałym dla nich języku lub w języku, co do którego istnieją podstawy, aby** przypuszczać, że jest dla nich zrozumiały.

Artykuł 11

Zatrzymanie osób szczególnie narażonych i osób o szczególnych potrzebach

1. Nie zatrzymuje się małoletnich, chyba że najlepiej zabezpiecza to ich interesy, o których mowa w art. 23 ust. 2, i wyłącznie po uwzględnieniu wyników indywidualnego badania sytuacji małoletniego zgodnie z || ust. 5 niniejszego artykułu.

Nie zatrzymuje się małoletnich bez opieki.

2. Zatrzymani małoletni mają możliwość uczestniczenia w zajęciach wypoczynkowych, w tym w grach, zabawach i zajęciach rekreacyjnych odpowiednich dla ich wieku **oraz zajęciach na świeżym powietrzu.**

3. Zatrzymanym rodzinom zapewnia się oddzielne pomieszczenia gwarantujące odpowiedni poziom prywatności.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby zatrzymane kobiety ubiegające się o azyl były umieszczane w oddzielnych pomieszczeniach niż mężczyźni ubiegający się o azyl, chyba że mężczyźni są członkami rodziny i wszystkie zainteresowane osoby wyrażą zgodę na umieszczenie we wspólnych pomieszczeniach.

5. Nie zatrzymuje się osób o szczególnych potrzebach, chyba że wykwalifikowany **i niezależny** pracownik po indywidualnym **zbadaniu** sytuacji tych osób wyda zaświadczenie, że ich stan zdrowia, w tym stan zdrowia psychicznego i samopoczucie, nie pogorszą się znacząco na skutek zatrzymania.

W przypadku zatrzymania osób o szczególnych potrzebach państwa członkowskie zapewniają regularne monitorowanie oraz odpowiednie wsparcie tych osób.

Artykuł 12

Rodziny

Zapewniając zakwaterowanie wnioskodawcom państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu utrzymania w możliwie jak najszerszym zakresie, jedności *rodzin osób ubiegających się o azyl* w postaci, w jakiej przebywa na ich terytorium. Środki takie wykonywane są za zgodą osoby ubiegającej się o azyl.

Artykuł 13

Profilaktyczne badania medyczne

Państwa członkowskie mogą wymagać od wnioskodawców poddania się profilaktycznemu badaniu medycznemu uzasadnionemu względami zdrowia publicznego.

Artykuł 14

Nauka szkolna i kształcenie małoletnich

1. Państwa członkowskie przyznają małoletnim dzieciom osób ubiegających się o azyl oraz małoletnim osobom ubiegającym się o azyl dostęp do systemu kształcenia na podobnych warunkach, jak obywatelom przyjmującego państwa członkowskiego, do czasu wykonania wobec nich lub ich rodziców środka w postaci wydalenia. Takie kształcenie może być prowadzone w ośrodku dla cudzoziemców.

Państwa członkowskie nie odmawiają prawa do kształcenia średniego z tej tylko przyczyny, że małoletni osiągnął wiek pełnoletności.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. **Dostęp** do systemu kształcenia **należy zagwarantować możliwie jak najszybciej po złożeniu przez małoletniego lub jego rodziców wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a w każdym przypadku nie można go odroczyć** na okres dłuższy niż trzy miesiące od daty złożenia || wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

W razie potrzeby należy udostępnić kursy przygotowawcze, w tym kursy językowe, mające na celu ułatwienie małoletnim dostępu do krajowego systemu kształcenia lub kształcenia specjalnego mające na celu wsparcie integracji małoletnich w tym systemie.

3. W przypadku gdy dostęp do systemu kształcenia, o którym mowa w ust. 1, nie jest możliwy ze względu na szczególną sytuację małoletniego, państwo członkowskie proponuje inne formy kształcenia zgodne z prawem krajowym i przyjętą praktyką.

Artykuł 15

Zatrudnienie

1. Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcom dostęp do rynku pracy nie później niż 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku o ochronę międzynarodową.

2. Państwa członkowskie podejmują decyzję dotyczącą warunków przyznawania wnioskodawcy dostępu do rynku pracy zgodnie z własnym ustawodawstwem krajowym, nie opóźniając lub nie ograniczając bezzasadnie dostępu osób ubiegających się o azyl do rynku pracy.

3. Dostęp do rynku pracy nie może zostać cofnięty podczas trwania procedury odwoławczej w przypadku, gdy odwołanie się od decyzji odmownej w zwykłym trybie ma skutek zawieszający, do momentu doręczenia decyzji odmownej podjętej w procedurze odwoławczej.

Artykuł 16

Szkolenie zawodowe

Państwa członkowskie mogą zezwolić osobom ubiegającym się o azyl na dostęp do szkolenia zawodowego bez względu na to, czy mają one dostęp do rynku pracy.

Dostęp do szkolenia zawodowego związanego z umową o pracę zależy od zakresu, w jakim wnioskodawca ma dostęp do rynku pracy zgodnie z art. 15.

Artykuł 17

Ogólne zasady dotyczące materialnych warunków przyjmowania i opieki zdrowotnej

1. Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie wnioskodawcom materialnych warunków przyjmowania w momencie złożenia przez nich wniosku ||.

2. Państwa członkowskie zapewniają materialne warunki przyjmowania zapewniające osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową odpowiedni poziom życia, gwarantujący im utrzymanie i ochronę zdrowia fizycznego i psychicznego.

Państwa członkowskie zapewniają odpowiedni poziom życia osobom mającym szczególne potrzeby, zgodnie z art. 22, jak również w związku z sytuacją osób zatrzymanych.

3. Państwa członkowskie mogą uzależnić przyznanie wszystkich lub niektórych materialnych warunków przyjmowania i opieki zdrowotnej od tego, że wnioskodawcy nie posiadają środków wystarczających do życia na poziomie odpowiednim do ich stanu zdrowia oraz zapewnienia im utrzymania.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

4. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby wnioskodawcy pokrywali w całości lub w części koszty materialnych warunków przyjmowania i opieki zdrowotnej przewidzianych w niniejszej dyrektywie, zgodnie z przepisami ust. 3, jeżeli wnioskodawcy posiadają wystarczające środki, na przykład jeżeli pracowali przez wystarczający okres czasu.

Jeżeli okaże się, że wnioskodawca posiadał środki wystarczające do pokrycia kosztów materialnych warunków przyjmowania i opieki zdrowotnej w czasie, gdy te podstawowe potrzeby były zaspokajane, państwa członkowskie mogą zażądać od osoby ubiegającej się o azyl zwrotu poniesionych kosztów.

5. *Materialne warunki przyjmowania mogą być zapewniane w naturze, jako zasiłki pieniężne lub talony, lub jako połączenie tych trzech form.*

Jeżeli państwa członkowskie zapewniają materialne warunki przyjmowania w postaci zasiłków pieniężnych lub talonów, ich wysokość określa się zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym artykule.

Artykuł 18

Formy materialnych warunków przyjmowania

1. W przypadku gdy zakwaterowanie jest świadczone w naturze, powinno ono przyjąć jedną z następujących form lub ich kombinację:

- a) lokali wykorzystywanych do celów zakwaterowania wnioskodawców na czas rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego na granicy;
- b) ośrodków dla cudzoziemców, które gwarantują odpowiedni poziom życia;
- c) domów prywatnych, mieszkań, hoteli lub innych lokali zaadaptowanych na potrzeby zakwaterowania wnioskodawców.

2. Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcom, którym zapewniono zakwaterowanie, o którym mowa w ust. 1 lit. a), b) i c):

- a) ochronę ich życia rodzinnego;
- b) możliwość kontaktowania się z krewnymi, doradcami prawnymi oraz przedstawicielami UNHCR i organizacji pozarządowych || uznawanych przez państwa członkowskie.

W odniesieniu do wnioskodawców umieszczonych w lokalach i ośrodkach dla cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), państwa członkowskie biorą pod uwagę szczególne względy płci i wieku oraz sytuację osób o szczególnych potrzebach.

Państwa członkowskie przyjmują środki zapobiegające napadom, w szczególności napadom na tle seksualnym w lokalach i ośrodkach dla cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b).

3. Państwa członkowskie zapewniają małoletnim dzieciom wnioskodawców lub małoletnim wnioskodawcom zakwaterowanie z ich rodzicami lub z dorosłymi członkami rodziny odpowiedzialnymi za nie zgodnie z prawem lub zwyczajem, jeżeli służy to jak najlepszemu zabezpieczeniu interesów małoletniego.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby wnioskodawcy byli przenoszeni z jednego miejsca zakwaterowania do innego jedynie wtedy, gdy jest to niezbędne. Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcom możliwość powiadamiania doradców prawnych o przeniesieniu oraz o nowym adresie.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

5. Osoby pracujące w ośrodkach dla cudzoziemców są odpowiednio przeszkolone i związane zasadą poufności w rozumieniu prawa krajowego, w odniesieniu do wszelkich informacji uzyskanych w trakcie wykonywania pracy.

6. Państwa członkowskie mogą włączyć wnioskodawców w zarządzanie zasobami materialnymi oraz niematerialnymi aspektami życia w ośrodku poprzez organ doradczy lub radę reprezentującą mieszkańców.

7. Doradcom prawnym osób ubiegających się o azyl oraz przedstawicielom UNHCR lub organizacjom pozarządowym przez niego wyznaczonym i uznawanym przez dane państwo członkowskie przyznaje się dostęp do ośrodków dla cudzoziemców i innych miejsc zakwaterowania w celu udzielania pomocy wspomnianym osobom ubiegającym się o azyl. Ograniczenia dotyczące takiego dostępu mogą być nałożone wyłącznie ze względu na bezpieczeństwo ośrodków i miejsc zamieszkania oraz osób ubiegających się o azyl.

8. W należycie uzasadnionych przypadkach państwa członkowskie mogą wyjątkowo, na rozsądny i możliwie najkrótszy okres czasu, ustalić inne formy materialnych zasad przyjmowania niż te przewidziane w niniejszym artykule, jeżeli:

- a) wymagana jest wstępna ocena szczególnych potrzeb wnioskodawcy;
- b) zwykle dostępne zasoby mieszkaniowe są tymczasowo wyczerpane;
- c) osoba ubiegająca się o azyl jest zatrzymana lub jej pobyt ograniczono do punktu granicznego.

Te inne warunki w każdym przypadku zaspokajają podstawowe potrzeby.

Artykuł 19

Opieka zdrowotna

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wnioskodawcy otrzymali niezbędną opiekę zdrowotną, która obejmuje przynajmniej opiekę medyczną w nagłych przypadkach i podstawowe leczenie chorób lub zaburzeń psychicznych.

2. Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcom o szczególnych potrzebach pomoc medyczną i inną, w tym, w razie potrzeby, opiekę medyczną w zakresie zdrowia psychicznego.

Artykuł 20

Ofiary tortur

Państwa członkowskie dopilnowują, aby ofiary tortur były szybko kierowane do odpowiednich ośrodków zdrowia.

ROZDZIAŁ III

OGRANICZENIE LUB COFNIĘCIE MATERIALNYCH WARUNKÓW PRZYJMOWANIA

Artykuł 21

Ograniczenie lub cofnięcie materialnych warunków przyjmowania

1. Państwa członkowskie mogą ograniczyć materialne warunki przyjmowania w przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl:

- a) opuszcza miejsce zamieszkania ustalone przez właściwy organ bez powiadomienia organu lub bez zezwolenia, jeśli jest ono wymagane; lub

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- b) nie spełnia obowiązków zgłaszania się lub dostarczania informacji, lub stawiania się na rozmowy osobiste dotyczące procedury udzielania azylu, w rozsądnym okresie czasu, przewidzianym w prawie krajowym; lub
- c) złożyła już wniosek w tym samym państwie członkowskim.

Jeżeli wnioskodawca zostanie odnaleziony lub dobrowolnie zgłosi się do właściwego organu, wydaje się należycie uzasadnioną decyzję w sprawie ponownego przyznania części lub całości tych materialnych warunków przyjmowania, które zostały ograniczone, biorąc pod uwagę powody opuszczenia miejsca zamieszkania.

2. Państwa członkowskie mogą ograniczyć lub cofnąć materialne warunki przyjmowania, jeżeli wnioskodawca zataił środki finansowe i w związku z tym korzystał z materialnych warunków przyjmowania nie będąc do tego uprawnionym.
3. Państwa członkowskie mogą określić sankcje mające zastosowanie w przypadku poważnego złamania zasad obowiązujących w ośrodkach dla cudzoziemców oraz szczególnie agresywnego zachowania.
4. Decyzje dotyczące ograniczenia lub cofnięcia materialnych warunków przyjmowania lub sankcji o których mowa w ust. 1, 2 i 3 podejmowane są indywidualnie, obiektywnie i bezstronnie, a każda decyzja jest uzasadniona. Decyzje opierają się na konkretnej sytuacji danej osoby, szczególnie w odniesieniu do osób objętych przepisami art. 22, uwzględniając zasadę proporcjonalności. Państwa członkowskie w każdym wypadku zapewniają utrzymanie, dostęp do opieki medycznej w nagłych przypadkach oraz podstawowe leczenie chorób lub zaburzeń psychicznych.
5. Państwa członkowskie zapewniają, aby materialne warunki przyjmowania nie zostały cofnięte ani ograniczone przed wydaniem decyzji odmownej.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY DOTYCZĄCE OSÓB O SZCZEGÓLNYCH POTRZEBACH

Artykuł 22

Zasada ogólna

1. Państwa członkowskie uwzględniają szczególną sytuację osób o szczególnych potrzebach w ustawodawstwie krajowym wdrażającym niniejszą dyrektywę. Osoby szczególnie narażone, takie jak małoletni, małoletni bez opieki, osoby niepełnosprawne, osoby starsze, kobiety ciężarne, rodzice samotnie wychowujący małoletnie dzieci, ofiary handlu ludźmi, **ofiary okaleczeń żeńskich narządów płciowych**, osoby z problemami ze zdrowiem psychicznym oraz osoby, które zostały poddane torturom, ofiary gwałtu lub innych poważnych form przemocy fizycznej, psychicznej lub seksualnej, są zawsze uważane za osoby o szczególnych potrzebach.
2. Państwa członkowskie ustanawiają w prawie krajowym procedury mające na celu stwierdzenie w momencie złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, czy wnioskodawca jest osobą o szczególnych potrzebach i jakiego rodzaju są to potrzeby. W trakcie całej procedury udzielania azylu państwa członkowskie zapewniają **odpowiednią** pomoc osobom o szczególnych potrzebach oraz odpowiednie monitorowanie sytuacji tych osób.

Artykuł 23

Małoletni

1. Jak najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka jest jednym z priorytetów branych pod uwagę przez państwa członkowskie podczas wprowadzania w życie przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących małoletnich. Państwa członkowskie zapewniają poziom życia odpowiedni dla fizycznego, psychicznego, duchowego, moralnego i społecznego rozwoju dziecka.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Przy ocenie, co najlepiej służy zabezpieczeniu interesów dziecka państwa członkowskie odpowiednio uwzględniają w szczególności następujące czynniki:

- a) możliwość połączenia rodziny;
- b) dobro małoletniego i jego rozwój społeczny, szczególnie biorąc pod uwagę etniczne, religijne, kulturalne i językowe pochodzenie małoletniego;
- c) względy bezpieczeństwa i ochrony, w szczególności jeżeli istnieje ryzyko, że dziecko jest ofiarą handlu ludźmi;
- d) zdanie małoletniego odpowiednio do jego wieku i dojrzałości.

3. Państwa członkowskie zapewniają małoletnim możliwość uczestniczenia w wolnym czasie w zajęciach wypoczynkowych, w tym grach i zajęciach rekreacyjnych odpowiednich dla ich wieku, w lokalach i ośrodkach dla cudzoziemców, o których mowa w art. 18 ust. 1 lit. a) i b).

4. Państwa członkowskie zapewniają dostęp do opieki rehabilitacyjnej małoletnim, którzy są ofiarami jakiegokolwiek formy nadużycia, zaniedbania, wykorzystania, torturowania lub okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania, lub małoletnim, którzy ucierpieli w wyniku konfliktów zbrojnych, oraz zapewniają im w razie potrzeby właściwą opiekę w zakresie zdrowia psychicznego oraz fachową poradę.

Artykuł 24

Małoletni bez opieki

1. Państwa członkowskie jak najszybciej przyjmują środki mające na celu zapewnienie osobom małoletnim bez opieki niezbędnego przedstawicielstwa przez instytucję kurateli. **Należy wyznaczyć kuratora, aby doradzał i chronił dziecka, oraz czuwał nad tym, by decyzje były podejmowane w najlepszym interesie dziecka. Kurator powinien posiadać specjalistyczną wiedzę w zakresie opieki nad dziećmi, aby zapewnić poszanowanie interesów dziecka oraz należyte zapewnienie jego potrzeb prawnych, socjalnych, zdrowotnych, psychologicznych, materialnych i edukacyjnych. Organów lub osób prywatnych, których interesy mogłyby być potencjalnie sprzeczne z interesami dziecka, nie można brać pod uwagę przy wyznaczaniu kurateli.** Właściwe organy dokonują regularnych ocen.

2. Małoletni bez opieki składający wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, od momentu wjazdu na terytorium do momentu, w którym są zobowiązani opuścić terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej lub w którym wniosek jest rozpatrywany, są umieszczani:

- a) z pełnoletnimi krewnymi;
- b) w rodzinie zastępczej;
- c) w ośrodkach dla cudzoziemców specjalnie przystosowanych do przyjmowania małoletnich;
- d) w innych miejscach zakwaterowania odpowiednich dla małoletnich.

Państwa członkowskie mogą umieścić małoletnich bez opieki w wieku co najmniej 16 lat w ośrodkach dla cudzoziemców dla osób pełnoletnich ubiegających się o azyl.

W miarę możliwości nie rozdziela się rodzeństwa, uwzględniając najlepiej pojęty interes małoletniego, w szczególności jego wiek i stopień dojrzałości. Zmiany miejsca zamieszkania małoletnich bez opieki ogranicza się do minimum.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

3. Państwa członkowskie ustanawiają w ustawodawstwach krajowych procedury odszukiwania członków rodziny małoletnich bez opieki. Rozpoczynają one poszukiwanie członków rodziny małoletniego bez opieki tak szybko, jak to możliwe po złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w celu jak najlepszego zabezpieczenia jego interesów. W przypadkach, gdy życie lub integralność małoletniego albo jego bliskich krewnych może być zagrożona, szczególnie jeżeli pozostali oni w kraju pochodzenia, należy zadbać o zapewnienie poufności gromadzenia, przetwarzania i obiegu informacji dotyczących tych osób tak, aby uniknąć zagrożenia ich bezpieczeństwa.

4. Pracujący z małoletnimi bez opieki otrzymują odpowiednie szkolenie i są na bieżąco doszkalani w zakresie potrzeb małoletnich oraz są związani zasadą poufności określoną w prawie krajowym w odniesieniu do każdej informacji uzyskanej podczas wykonywania pracy.

Artykuł 25

Ofiary tortur i przemocy

1. Państwa członkowskie zapewniają osobom torturowanym, ofiarom gwałtu lub innych poważnych aktów przemocy otrzymanie niezbędnego leczenia szkód zdrowotnych wyrządzonych wymienionymi aktami, w szczególności dostęp do świadczeń rehabilitacyjnych, które obejmują możliwość uzyskania opieki medycznej i psychologicznej.

2. Osoby pracujące z ofiarami tortur, **gwałtu lub innych poważnych aktów przemocy** otrzymują odpowiednie szkolenie i są na bieżąco doszkalane w zakresie potrzeb osób będących ofiarami oraz są związane zasadą poufności określoną w prawie krajowym w odniesieniu do każdej informacji uzyskanej podczas wykonywania pracy.

ROZDZIAŁ V

ODWOŁANIA

Artykuł 26

Odwołania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby od decyzji w sprawie przyznania, cofnięcia lub ograniczenia świadczeń na mocy niniejszej dyrektywy lub decyzji podjętych na podstawie art. 7, które indywidualnie wpływają na sytuację osób ubiegających się o azyl, przysługiwało odwołanie w ramach procedur ustanowionych w prawie krajowym. Należy ustanowić możliwość odwołania lub złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie pod względem faktycznym i prawnym do organu sądowego przynajmniej w ostatniej instancji.

2. Państwa członkowskie zapewniają **na wniosek** dostęp do **niezbędnej bezpłatnej** pomocy prawnej lub **bezpłatnej** reprezentacji **zgodnie z art. 15** ust. 3-6 **dyrektywy 2005/85/WE**.

Procedury dotyczące dostępu do pomocy prawnej lub reprezentacji w takich przypadkach są ustanawiane w prawie krajowym.

ROZDZIAŁ VI

DZIAŁANIA MAJĄCE NA CELU POPRAWĘ SKUTECZNOŚCI SYSTEMU PRZYJMOWANIA

Artykuł 27

Właściwe organy

Każde państwo członkowskie zgłasza Komisji nazwy organów odpowiedzialnych za wypełnienie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie informują Komisję o wszystkich zmianach dotyczących tych organów.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 28

System wytycznych, monitorowania i kontroli

1. Państwa członkowskie tworzą, z należyтым poszanowaniem własnej struktury konstytucyjnej, właściwe mechanizmy mające na celu zapewnienie przyjęcia właściwych wytycznych oraz środków monitorowania i kontroli poziomu warunków przyjmowania.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji co roku, począwszy od [...], odpowiednie informacje w formularzu dołączonym w załączniku I.

Artykuł 29

Personel i zasoby

1. Państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu zapewnienia, by organy i inne organizacje wdrażające niniejszą dyrektywę odbyły odpowiednie podstawowe szkolenie w odniesieniu do potrzeb wnioskodawców obu płci.
2. Państwa członkowskie przeznaczają niezbędne zasoby w związku z przepisami krajowymi ustanowionymi w celu wdrożenia niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 30

Sprawozdania

Najpóźniej do dnia [...] r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy i zaproponuje wszelkie niezbędne zmiany.

Państwa członkowskie prześlą Komisji wszelkie informacje, które są właściwe do sporządzenia sprawozdania, wraz z danymi statystycznymi przewidzianymi w art. 28 ust. 2, do dnia [...] r.

Po przedstawieniu sprawozdania Komisja będzie składać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy co najmniej co pięć lat.

Artykuł 31

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania artykułów [...] [Artykuły, które zostały zmienione co do istoty w porównaniu z wcześniejszą dyrektywą] oraz załącznika I [...] najpóźniej do dnia [...] r.. Niezwłocznie przekażą one Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 32

Uchylenie

Dyrektywa 2003/9/WE traci moc od dnia [dzień po dacie określonej w art. 31 ust. 1 niniejszej dyrektywy], bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów przeniesienia do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku II część B.

Odesłanie do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłanie do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 33

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuły [...] [artykuły, które nie uległy zmianie w stosunku do wcześniejszej dyrektywy] oraz załącznik I stosuje się od dnia [dzień po dacie określonej w art. 31 ust. 1].

Artykuł 34

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w [...]

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAAŁĄCZNIK I

Formularz sprawozdawczy służący do corocznego przekazywania informacji przez państwa członkowskie zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 2 dyrektywy [...]/WE

1. Proszę podać liczbę osób w Pani/Pana państwie członkowskim objętych obecnie warunkami przyjmowania, o których mowa w art. 3 ust. 1 dyrektywy [...]/WE, z podziałem według płci i wieku. Dla każdej takiej osoby proszę podać, czy jest to osoba ubiegająca się o azyl czy członek rodziny w rozumieniu art. 2 lit. c) dyrektywy [...]/WE.

--

2. Na podstawie art. 22 dyrektywy [...]/WE proszę przekazać dane statystyczne dotyczące liczby osób ubiegających się o azyl ze stwierdzonymi szczególnymi potrzebami, z podziałem na następujące grupy osób o szczególnych potrzebach:

- małoletni bez opieki
- osoby niepełnosprawne
- osoby starsze
- kobiety ciężarne
- rodzice samotnie wychowujący małoletnie dzieci

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- osoby, które zostały poddane torturom, ofiary gwałtu lub innych poważnych form przemocy fizycznej, psychicznej lub seksualnej
- ofiary handlu ludźmi
- osoby z problemami ze zdrowiem psychicznym
- inne (proszę wyjaśnić)

3. Proszę podać szczegółowe informacje na temat dokumentów, o których mowa w art. 6 dyrektywy [.../.../WE], z wyszczególnieniem rodzaju, nazwy i formatu tych dokumentów.

4. W nawiązaniu do art. 15 dyrektywy [.../.../WE] proszę podać liczbę osób ubiegających się o azyl w Pani/Pana państwie członkowskim, którzy mają dostęp do rynku pracy oraz całkowitą liczbę wnioskodawców, którzy są obecnie zatrudnieni, z podziałem na sektory gospodarki. Jeżeli dostęp do rynku pracy dla osób ubiegających się o azyl jest związany ze szczególnymi warunkami, proszę szczegółowo przedstawić wszystkie ograniczenia tego rodzaju.

5. W nawiązaniu do art. 17 ust. 5 dyrektywy [.../.../WE] proszę szczegółowo przedstawić charakter materialnych warunków przyjmowania, w tym ich wartość pieniężną, oraz sposób ich świadczenia (tj. jakie materialne warunki przyjmowania są udostępniane w formie rzeczowej, pieniężnej, w talonach lub w kombinacji tych form) i podać wysokość dziennej diety na drobne wydatki wypłacanej osobom ubiegającym się o azyl.

I

ZAŁĄCZNIK II

Część A

Uchylona dyrektywa

(o której mowa w art. 32)

Dyrektywa Rady 2003/9/WE

(Dz.U. L 31 z 6.2.2003, s. 18)

Część B

Termin przeniesienia do prawa krajowego

(o którym mowa w art. 31)

Dyrektywa	Termin przeniesienia
2003/9/WE	6 lutego 2005 r.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK III

Tabela korelacji

Dyrektywa 2003/9/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2, część wprowadzająca	Artykuł 2, część wprowadzająca
Artykuł 2 lit. a)	—
Artykuł 2 lit. b)	Artykuł 2 lit. a)
Artykuł 2 lit. c)	Artykuł 2 lit. b)
Artykuł 2 lit. d) część wprowadzająca oraz ppkt (i) i (ii)	Artykuł 2 lit. c) część wprowadzająca oraz ppkt (i) i (ii)
—	Artykuł 2 lit. c) ppkt (iii), (iv), (v) i (vi)
Artykuł 2 lit. e) i f)	—
Artykuł 2 lit. g)	Artykuł 2 lit. d)
—	Artykuł 2 lit. e)
Artykuł 2 lit. h)	Artykuł 2 lit. f)
Artykuł 2 lit. i)	Artykuł 2 lit. g)
Artykuł 2 lit. j)	Artykuł 2 lit. h)
Artykuł 2 lit. k)	Artykuł 2 lit. i)
Artykuł 2 lit. l)	Artykuł 2 lit. j)
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4	Artykuł 4
Artykuł 5	Artykuł 5
Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy	Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 6 ust. 1 akapit drugi	Artykuł 6 ust. 1 akapit trzeci
Artykuł 6 ust. 2 – 5	Artykuł 6 ust. 2 – 5
Artykuł 7 ust. 1 i 2	Artykuł 7 ust. 1 i 2
Article7 ust. 3	—
Artykuł 7 ust. 4	Artykuł 7 ust. 3
—	Artykuł 7 ust. 4
Artykuł 7 ust. 5 i 6	Artykuł 7 ust. 5 i 6
—	Artykuł 8
—	Artykuł 9
—	Artykuł 10
—	Artykuł 11
Artykuł 8	Artykuł 12
Artykuł 9	Artykuł 13

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Dyrektywa 2003/9/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 10 ust. 1 <i>akapit pierwszy</i>	Artykuł 14 ust. 1 <i>akapit pierwszy</i>
Artykuł 10 ust. 1 <i>akapit drugi</i>	—
Artykuł 10 ust. 1 <i>akapit trzeci</i>	Artykuł 14 ust. 1 <i>akapit drugi</i>
Artykuł 10 ust. 2	Artykuł 14 ust. 2 <i>akapit pierwszy</i>
—	Artykuł 14 ust. 2 <i>akapit drugi</i>
Artykuł 10 ust. 3	Artykuł 14 ust. 3
Artykuł 11 ust. 1	—
—	Artykuł 15 ust. 1
Artykuł 11 ust. 2 i 3	Artykuł 15 ust. 2 i 3
Article 11 (4)	—
Artykuł 12	Artykuł 16
Artykuł 13 ■	Artykuł 17 ■
Artykuł 14 ust. 1	Artykuł 18 ust. 1
Artykuł 14 część wprowadzająca i <i>akapit pierwszy</i>	Artykuł 18 ust. 2 część wprowadzająca i <i>akapit pierwszy</i>
—	Artykuł 18 ust. 2 <i>akapit drugi</i>
Artykuł 14 ust. 2 <i>akapit drugi</i>	Artykuł 18 ustęp 2 <i>akapit trzeci</i>
Artykuł 14 ust. 3-7	Artykuł 18 ust. 3-7
Art. 14 ust. 8 część wprowadzająca	Art. 18 ust. 8 część wprowadzająca
Artykuł 14 ust. 8 <i>akapit pierwszy tiret pierwsze</i>	Artykuł 18 ustęp 8 <i>akapit pierwszy lit. a)</i>
Artykuł 14 ust. 8 <i>akapit pierwszy tiret drugie</i>	—
Artykuł 14 ust. 8 <i>akapit pierwszy tiret trzecie i czwarte</i>	Artykuł 18 ust. 8 <i>akapit pierwszy lit. b) i c)</i>
Artykuł 14 ust. 8 <i>akapit drugi</i>	Artykuł 18 ust. 8 <i>akapit drugi</i>
Artykuł 15	Artykuł 19
—	Artykuł 20
Artykuł 16 ust. 1 część wprowadzająca	Artykuł 21 ust. 1 część wprowadzająca
Artykuł 16 ust. 1 lit. a)	—
Artykuł 16 ust. 1 lit. a) <i>tiret pierwsze, drugie i trzecie</i>	Artykuł 21 ust. 1 lit. a), b) i c)
Artykuł 16 ust. 1 lit. b) ■	—
—	Artykuł 21 ust. 2 ■
■	■
Artykuł 16 ust. 2	—
Artykuł 16 ust. 3-5	Artykuł 21 ust. 3-5
Artykuł 17 ust. 1	Artykuł 22 ust. 1 <i>akapit pierwszy</i>
—	Artykuł 22 ust. 1 <i>akapit drugi</i>
Artykuł 17 ust. 2	—
—	Artykuł 22 ust. 2

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Dyrektywa 2003/9/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 18 ust. 1	Artykuł 23 ust. 1
—	Artykuł 23 ust. 2 i 3
Artykuł 18 ust. 2	Artykuł 23 ust. 4
Artykuł 19	Artykuł 24
Artykuł 20	Artykuł 24 ust. 1
—	Artykuł 24 ust. 2
Artykuł 21 ust. 1	Artykuł 25 ust. 1
—	Artykuł 25 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 21 ust. 2	Artykuł 25 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 22	—
—	Artykuł 26
Artykuł 23	Artykuł 27 ust. 1
—	Artykuł 27 ust. 2
Artykuł 24	Artykuł 28
Artykuł 25	Artykuł 29
Artykuł 26	Artykuł 30
—	Artykuł 31
Artykuł 27	Artykuł 32 akapit pierwszy
—	Artykuł 32 akapit drugi
Artykuł 28	Artykuł 33
—	Załącznik I
—	Załącznik II
—	Załącznik III

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Wniosek o zapewnienie międzynarodowej ochrony złożony w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (przekształcenie) *I**

P6_TA(2009)0377

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (przekształcenie) (COM(2008)0820 – C6-0474/2008 – 2008/0243(COD))

(2010/C 212 E/52)

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0820),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0474/2008),
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając pismo z dnia 3 kwietnia 2009 r. skierowane przez Komisję Prawną do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zgodnie z art. 80a ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 80a oraz art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0284/2009),
- A. mając na uwadze, że zdaniem konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych istotnych poprawek poza poprawkami określonymi jako takie we wniosku oraz mając na uwadze, że jeżeli chodzi o kodyfikację niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów oraz przedmiotowych poprawek, wniosek zawiera zwykłą kodyfikację istniejących tekstów, bez jakichkolwiek zmian co do ich istoty,
1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, z uwzględnieniem poniższych poprawek;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

P6_TC1-COD(2008)0243

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr.../2009 ustanawiające kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (przekształcenie)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 akapit pierwszy pkt 1 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego mają być wprowadzone zasadnicze zmiany ⁽⁴⁾. Dla zachowania przejrzystości, rozporządzenie to powinno zostać przekształcone.
- (2) Wspólna polityka azylowa, w tym wspólny europejski system azylowy, jest integralną częścią celu Unii Europejskiej, jakim jest stopniowe ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości otwartej dla wszystkich tych, którzy, zmuszeni okolicznościami, słusznie szukają ochrony we Wspólnocie.
- (3) Na specjalnym posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. Rada Europejska uzgodniła podjęcie wysiłków na rzecz ustanowienia wspólnego europejskiego systemu azylowego, opartego na pełnym i integralnym stosowaniu konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., uzupełnionej protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r., i zapewnienia w ten sposób, że nikt nie jest odsyłany z powrotem tam, gdzie czekają go prześladowania, tj. utrzymanie zasady non-refoulement. W odniesieniu do tej kwestii bez uszczerbku dla kryteriów odpowiedzialności ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, państwa członkowskie, wszystkie przestrzegając zasady non-refoulement, są uważane za kraje bezpieczne dla obywateli krajów trzecich.
- (4) W konkluzjach z Tampere stwierdzono także, że system ten powinien zostać uzupełniony, w krótkim terminie, o precyzyjną i sprawną metodę ustalania, które państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu.
- (5) Metoda taka powinna być oparta na kryteriach obiektywnych i sprawiedliwych, zarówno dla państw członkowskich, jak i dla zainteresowanych osób. W szczególności powinna ona umożliwiać szybkie ustalenie odpowiedzialnego państwa członkowskiego, tak by zagwarantować skuteczny dostęp do procedur ustalania statutu w zakresie ochrony międzynarodowej i nie powinna zagrażać celowi, jakim jest szybkie rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C ...

⁽²⁾ Dz.U. C ...

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 50 z 25.2.2003, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (6) **W odniesieniu do stopniowego wprowadzania w życie wspólnego europejskiego systemu azylowego, który w dłuższej perspektywie czasowej powinien doprowadzić do ustanowienia wspólnej procedury azylowej i jednolitego statusu obowiązującego w całej UE w odniesieniu do osób, którym przyznaje się azyl, na obecnym etapie należy potwierdzić zasady leżące u podstaw konwencji, podpisanej w Dublinie 15 czerwca 1990 r. (zwanej dalej konwencją dublińską) i określającej państwo odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu, złożonego w jednym z państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej, której wprowadzanie w życie pobudziło harmonizację polityki azylowej.**
- (7) Pierwsza faza tworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego || została już obecnie zrealizowana. Rada Europejska zebrana w dniu 4 listopada 2004 r. przyjęła program haski, w którym wyznaczono cele do osiągnięcia w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w latach 2005-2010. W tym kontekście w programie haskim wezwano Komisję || do zakończenia oceny aktów prawnych przyjętych w ramach tej pierwszej fazy oraz przedłożenia Radzie i Parlamentowi Europejskiemu aktów i środków, które mają zostać przyjęte w ramach drugiej fazy, tak by mogły zostać przyjęte przed 2010 r.
- (8) **Służby państw członkowskich odpowiedzialne za azyl powinny otrzymać praktyczną pomoc w związku z realizacją swoich codziennych zadań operacyjnych. Istotną rolę w tym zakresie będzie odgrywał Europejski Urząd Wsparcia ds. Polityki Azylowej ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr .../... z dnia ...⁽¹⁾.**
- (9) W świetle rezultatów przeprowadzonych ocen, należy na tym etapie potwierdzić zasady stanowiące fundament rozporządzenia (WE) nr 343/2003, wprowadzając równocześnie potrzebne udoskonalenia w oparciu o zdobyte doświadczenia, by zwiększyć skuteczność systemu oraz ochronę udzielaną osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową w ramach tej procedury.
- (10) W celu zapewnienia równego traktowania wszystkich wnioskodawców oraz osób korzystających z ochrony międzynarodowej, jak również w celu zagwarantowania spójności z obecnym dorobkiem prawnym UE w dziedzinie azylu, w szczególności z dyrektywą Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony⁽²⁾, należy rozszerzyć zakres zastosowania niniejszego rozporządzenia w celu objęcia nim osób ubiegających się o ochronę uzupełniającą oraz osób korzystających z ochrony uzupełniającej.
- (11) Aby zapewnić równe traktowanie wszystkich osób ubiegających się o azyl, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady ||.../.../||WE z dnia ... ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl⁽³⁾ powinna mieć zastosowanie do procedury dotyczącej ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego, uregulowanej w niniejszym rozporządzeniu.
- (12) Zgodnie z konwencją Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka z 1989 r. oraz Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w stosowaniu niniejszego rozporządzenia jednym z priorytetów powinno być dla państw członkowskich jak najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka. Obok tego należy ustanowić specjalne gwarancje proceduralne dla małoletnich bez opieki, ze względu na ich szczególnie narażony status.
- (13) Zgodnie z europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w stosowaniu niniejszego rozporządzenia jednym z priorytetów państw członkowskich powinno być poszanowanie jedności rodziny.
- (14) Łączne rozpatrywanie przez jedno państwo członkowskie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, złożonych przez członków jednej rodziny umożliwia zapewnienie, że wnioski są rozpatrywane dokładnie, a decyzje podejmowane w odniesieniu do nich są spójne, jak również to, że członkowie jednej rodziny nie są rozdzielani.

⁽¹⁾ Dz.U. L...

⁽²⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L [...] z [...], s. [...].

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (15) Aby zapewnić pełne poszanowanie zasady jedności rodziny oraz najlepiej zabezpieczyć interesy dziecka, istnienie stosunku zależności między wnioskodawcą i członkami jego szeroko pojmowanej rodziny, ze względu na ciężę lub macierzyństwo, ich stan zdrowia lub podeszły wiek, *powinny stać się wiążącymi kryteriami* ustalania odpowiedzialności. Jeżeli wnioskodawcą jest małoletni bez opieki, również fakt obecności na terytorium innego państwa członkowskiego krewnego, który może się nim zaopiekować, powinna stać się wiążącym kryterium ustalania odpowiedzialności.
- (16) *Każde państwo członkowskie powinno mieć możliwość odstąpienia od kryteriów odpowiedzialności, w szczególności ze względów humanitarnych i ze względu na trudne położenie wnioskodawcy, oraz rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w tym lub innym państwie członkowskim, nawet jeżeli nie ma obowiązku rozpatrzenia tego wniosku zgodnie z wiążącymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu, o ile zainteresowane państwo członkowskie i wnioskodawca wyrażą na to zgodę.*
- (17) Należy organizować indywidualne rozmowy z wnioskodawcami, by ułatwić ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o ochronę międzynarodową oraz ■ ustnie informować wnioskodawców o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (18) Zgodnie, w szczególności, z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy ustanowić gwarancje prawne oraz prawo do skutecznego środka zaskarżenia w odniesieniu do decyzji dotyczących przekazania do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, by zapewnić skuteczną ochronę praw zainteresowanych jednostek.
- (19) Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, skuteczny środek zaskarżenia powinien obejmować zarówno zbadanie stosowania niniejszego rozporządzenia, jak również prawnej i faktycznej sytuacji w państwie członkowskim, do którego wnioskodawca jest przekazywany, aby zapewnić poszanowanie prawa międzynarodowego.
- (20) ***Do celów niniejszego rozporządzenia „zatrzymanie” nie powinno być pojęciem sugerującym karny lub odwetowy charakter tej czynności, lecz oznaczać wyłącznie tymczasowy środek administracyjny polegający na operacji zatrzymania.***
- (21) Zatrzymanie osób ubiegających się o azyl powinno być stosowane zgodnie z fundamentalną zasadą stanowiącą, że nikt nie powinien być zatrzymywany tylko z tego powodu, że ubiega się o ochronę międzynarodową. W szczególności zatrzymanie osób ubiegających się o azyl ***w ośrodkach służących zatrzymaniu ze względów administracyjnych, które nie są tożsame z więzieniem***, musi być zgodne z art. 31 konwencji genewskiej i może nastąpić tylko w ściśle określonych, wyjątkowych okolicznościach, z poszanowaniem gwarancji ustanowionych w dyrektywie ||...||/WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl]. Ponadto zatrzymanie na potrzeby przekazania do odpowiedzialnego państwa członkowskiego powinno być stosowane w ograniczonym zakresie i zgodnie z zasadą proporcjonalności podejmowanych środków w stosunku do założonych celów.
- (22) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ⁽¹⁾, przekazanie do odpowiedzialnego państwa członkowskiego może nastąpić na zasadzie dobrowolności, przez wyjazd pod nadzorem lub wyjazd pod eskortą. Państwa członkowskie powinny wspierać przekazywanie na zasadzie dobrowolności oraz zapewnić, by wyjazdy pod nadzorem lub eskortą odbywały się w sposób humanitarny, z pełnym poszanowaniem praw podstawowych i godności ludzkiej.
- (23) Stopniowe tworzenie przestrzeni bez granic wewnętrznych, w której zagwarantowany jest swobodny przepływ osób, zgodnie z Traktatem ||, oraz ustanowienie polityki wspólnotowej dotyczącej warunków wjazdu i pobytu obywateli krajów trzecich, włącznie ze wspólnymi wysiłkami w kierunku zarządzania granicami zewnętrznymi, powoduje, że niezbędne jest wyważenie kryteriów odpowiedzialności w duchu solidarności.

(1) Dz.U. L 222 z 5.9.2003, s. 3.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (24) Stosowanie niniejszego rozporządzenia może, w określonych okolicznościach, wiązać się z dodatkowymi obciążeniami dla państw członkowskich stojących w obliczu szczególnie naglącej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie ich zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego oraz infrastruktury. W takich okolicznościach należy ustanowić skuteczną procedurę umożliwiającą przejściowe wstrzymanie przekazywania do danego państwa członkowskiego i dostarczenie pomocy finansowej, zgodnie z obowiązującymi aktami finansowymi UE. Tymczasowe wstrzymanie przekazywania w ramach systemu dublińskiego może zatem przyczynić się do osiągnięcia większej solidarności z tymi państwami członkowskimi, których systemy azylowe poddawane są szczególnie obciążeniom, przede wszystkim ze względu na ich położenie geograficzne i sytuację demograficzną.
- (25) Procedura wstrzymywania przekazywania powinna być stosowana również wtedy, gdy Komisja uzna, że poziom ochrony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w danym państwie członkowskim jest niezgodny z prawodawstwem wspólnotowym w dziedzinie azylu, w szczególności w zakresie dotyczącym warunków przyjęcia, **kwalfikowania do ochrony międzynarodowej** i dostępu do procedury azylowej, w celu zagwarantowania, by wszystkim osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową zapewniono odpowiedni poziom ochrony we wszystkich państwach członkowskich.
- (26) *Procedura wstrzymywania przekazywania stanowi środek wyjątkowy do stosowania jedynie w sytuacjach szczególnie obciążenia lub wobec ciągłych problemów w zakresie ochrony.*
- (27) *Komisja powinna regularnie poddawać ocenie postępy w kierunku poprawy długoterminowego rozwoju i harmonizacji wspólnego europejskiego systemu azylowego oraz badać, w jakim stopniu solidarne działania i dostępność procedury wstrzymywania ułatwiają te postępy, a także przedstawiać sprawozdanie z tych postępów.*

Mając na uwadze fakt, że system dubliński nie został pomyślany jako mechanizm sprawiedliwego podziału odpowiedzialności w związku z rozpatrywaniem wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej i mając na uwadze, że szereg państw członkowskich jest szczególnie narażonych na przepływy migracyjne, zwłaszcza ze względu na ich położenie geograficzne, istotne jest odzwierciedlenie i zaproponowanie prawnie wiążących instrumentów w celu zapewnienia większej solidarności między państwami członkowskimi i wyższych standardów ochrony. Takie instrumenty powinny w szczególności uwzględniać oddelegowanie urzędników z innych państw członkowskich, którzy będą wspierać państwa członkowskie podlegające szczególnie obciążeniom i w których wnioskodawcy nie mogą korzystać z odpowiednich standardów ochrony, a w przypadku gdy zdolność danego państwa członkowskiego do przyjmowania jest niewystarczająca, urzędnicy ci będą ułatwiać przeniesienie osób korzystających z ochrony międzynarodowej do innych państw członkowskich, przy założeniu że sami zainteresowani wyrażą na to zgodę, a ich prawa podstawowe będą przestrzegane.

- (28) Dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾ stosuje się do przetwarzania przez państwa członkowskie danych w zastosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (29) Wymiana danych osobowych wnioskodawców, w tym szczególnie chronionych danych zdrowotnych, które mają być przesyłane przed dokonaniem przekazania, zagwarantuje, że właściwe organy azylowe będą w stanie dostarczyć wnioskodawcom odpowiedniej pomocy oraz zapewnić ciągłość ochrony i poszanowania praw przyznanych tym osobom. Należy wprowadzić szczególny przepis w celu zagwarantowania ochrony danych dotyczących wnioskodawców, którzy znaleźli się w takiej sytuacji, zgodnie z dyrektywą 95/46/WE.
- (30) Stosowanie niniejszego rozporządzenia może zostać ułatwione, a jego skuteczność zwiększona, na drodze uzgodnień dwustronnych między państwami członkowskimi służących poprawie komunikacji między właściwymi departamentami, skracaniu terminów przeprowadzania procedur lub uproszczeniu rozpatrywania wniosków o przejęcie lub wtórne przejęcie, lub też ustanawianiu procedur w odniesieniu do wykonania przekazania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (31) Należy zapewnić ciągłość między systemem ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego ustanowionym rozporządzeniem (WE) nr 343/2003 dublińskim a systemem ustanowionym przez niniejsze rozporządzenie. Podobnie należy zapewnić spójność między niniejszym rozporządzeniem a rozporządzeniem (WE) nr .../... z dnia ... [dotyczącym ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia ||(WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca] ⁽¹⁾.
- (32) Działanie systemu Eurodac ustanowionego rozporządzeniem (WE) nr .../.../... [dotyczącym ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca], a w szczególności wykonanie zawartych w nim art. 6 i 10, powinno ułatwić stosowanie niniejszego rozporządzenia.
- (33) Działanie wizowego systemu informacyjnego ustanowionego rozporządzeniem (WE) nr 767/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wizowego systemu informacyjnego (VIS) oraz wymiany danych pomiędzy państwami członkowskimi na temat wiz krótkoterminowych ⁽²⁾, a w szczególności wykonanie jego art. 21 i 22 powinno ułatwić stosowanie niniejszego rozporządzenia.
- (34) W odniesieniu do traktowania osób objętych zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie związane są zobowiązaniami wynikającymi z umów międzynarodowych, których są stroną.
- (35) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾.
- (36) W szczególności Komisji należy przyznać uprawnienia do ustanawiania warunków i procedur służących wykonaniu przepisów dotyczących małoletnich bez opieki i ponownego połączenia z zależnymi krewnymi oraz do ustanawiania kryteriów koniecznych do przeprowadzenia przekazania. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów innych niż istotne, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (37) Środki niezbędne do wykonania rozporządzenia (WE) nr 343/2003 zostały przyjęte rozporządzeniem (WE) nr 1560/2003. Niektóre przepisy rozporządzenia (WE) nr 1560/2003 powinny zostać włączone do niniejszego rozporządzenia, dla zachowania przejrzystości lub dlatego, że mogą one służyć ogólnemu celowi. Szczególnie istotne znaczenie zarówno dla państw członkowskich, jak i zainteresowanych osób ubiegających się o azyl, ma ustanowienie ogólnego mechanizmu pozwalającego znaleźć rozwiązanie w przypadkach, w których państwa członkowskie w sposób zróżnicowany stosują jeden z przepisów niniejszego rozporządzenia. Dlatego zasadne jest włączenie mechanizmu przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 1560/2003 do rozstrzygania sporów dotyczących klauzuli humanitarnej do niniejszego rozporządzenia oraz rozszerzyć zakres zastosowania tego mechanizmu na całe niniejsze rozporządzenie.
- (38) Warunkiem skutecznego monitorowania stosowania niniejszego rozporządzenia jest poddawanie go ocenie w regularnych odstępach czasu.
- (39) W niniejszym rozporządzeniu respektuje się prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności niniejsze rozporządzenie zmierza do zapewnienia pełnego przestrzegania prawa do azylu gwarantowanego przez art. 18 i wspierania stosowania art. 1, 4, 7, 24 i 47 wymienionej karty oraz powinno być stosowane zgodnie z tymi artykułami.

⁽¹⁾ Dz.U. L ...

⁽²⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 60.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (40) Ponieważ cel *niniejszego rozporządzenia*, a mianowicie ustanowienie kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wniesionego w jednym państwie członkowskim przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, i, ze względu na jego rozmiary i skutki, może zostać w lepszym stopniu osiągnięty na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „obywatel kraju trzeciego” oznacza każdą osobę, która nie jest obywatelem Unii w rozumieniu art. 17 ust. 1 Traktatu || i która nie jest osobą korzystającą ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się, zdefiniowanego w art. 2 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
- b) „wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej” oznacza wniosek o udzielenie międzynarodowej ochrony zdefiniowany w art. 2 lit. g) dyrektywy 2004/83/WE;
- c) „wnioskodawca” lub „osoba ubiegająca się o azyl” oznacza obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, który złożył wniosek o udzielenie, ochrony międzynarodowej, w odniesieniu do którego nie została jeszcze podjęta prawomocna decyzja;
- d) „rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej” oznacza wszelkie przypadki rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej lub wydania decyzji lub orzeczenia w sprawie takiego wniosku przez właściwe organy zgodnie z dyrektywą Rady 2005/85/WE ⁽²⁾, z wyjątkiem procedur ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz dyrektywą 2004/83/WE;
- e) „wycofanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej” oznacza działanie, w wyniku którego osoba ubiegająca się o kończy procedurę rozpoczętą złożeniem przez nią wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, zgodnie z dyrektywą 2005/85/WE, w sposób wyraźny lub dorozumiany;
- f) osoba, której udzielono ochronę międzynarodową oznacza obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, co do których uznano, że wymagają międzynarodowej ochrony zdefiniowanej w art. 2 lit. a) dyrektywy 2004/83/WE;
- g) „małoletni” oznacza obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca w wieku poniżej 18 lat;

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 13.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- h) „małoletni bez opieki” oznacza małoletniego, który przybywa na terytorium państw członkowskich bez towarzystwa osób dorosłych, odpowiedzialnych za niego z mocy prawa lub zwyczaju, dopóki nie zostanie faktycznie objęty opieką takich osób; obejmuje to małoletnich, którzy zostali pozostawieni bez opieki po przybyciu na terytorium państw członkowskich;
- i) „członkowie rodziny” oznaczają, o ile rodzina już istniała w kraju pochodzenia, następujących członków rodziny wnioskodawcy, którzy są obecni na terytorium państw członkowskich:
- małżonek osoby ubiegającej się o azyl albo jej partner stanu wolnego w stabilnym związku, w przypadku gdy ustawodawstwo lub praktyka danego państwa członkowskiego traktuje pary, które nie zawarły związku małżeńskiego w sposób porównywalny do małżeństw na podstawie swoich przepisów odnoszących się do cudzoziemców;
 - małoletnie dzieci par, o których mowa w *tiret pierwszym* lub wnioskodawcy, pod warunkiem że nie pozostają w związku małżeńskim oraz bez względu na to, czy zostały urodzone w związku małżeńskim czy poza takim związkiem czy też zostały adoptowane w rozumieniu prawa krajowego;
 - pozostające w związku małżeńskim małoletnie dzieci par, o których mowa w *tiret pierwszym* lub wnioskodawcy, bez względu na to, czy zostały urodzone w związku małżeńskim czy poza takim związkiem, czy też zostały adoptowane w rozumieniu przepisów prawa krajowego, **pod warunkiem, że nie towarzyszą im małżonkowie**, jeżeli pobyt z wnioskodawcą najlepiej zabezpiecza ich interesy;
 - ojciec, matka lub opiekun wnioskodawcy jeżeli *wnioskodawca* jest małoletnim i nie pozostaje w związku małżeńskim lub też jest małoletnim pozostającym w związku małżeńskim **i nie towarzyszy mu małżonek**, ale pobyt z ojcem, matką lub opiekunem najlepiej zabezpiecza jego interesy;
 - nie pozostające w związku małżeńskim rodzeństwo wnioskodawcy, jeżeli *wnioskodawca* jest małoletnim nie pozostającym w związku małżeńskim albo też jeżeli wnioskodawca lub jego rodzeństwo są małoletnimi pozostającymi w związku małżeńskim **i nie towarzyszy mu małżonek**, ale wspólny pobyt najlepiej zabezpiecza interesy jednej lub większej liczby wymienionych osób;
- j) „dokument pobytu” oznacza każde zezwolenie wydane przez organy państwa członkowskiego zezwalające obywatelowi kraju trzeciego lub bezpaństwowcowi na pozostanie na jego terytorium, włącznie z dokumentami potwierdzającymi zezwolenie na pozostanie na jego terytorium na podstawie ustaleń dotyczących ochrony czasowej lub tak długo, jak długo istnieją okoliczności uniemożliwiające wykonanie decyzji o wydaleniu, z wyjątkiem wiz i zezwoleń na pobyt wydanych w okresie niezbędnym do ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego na mocy niniejszego rozporządzenia lub podczas rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej lub wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt;
- k) „wiza” oznacza zezwolenie lub decyzję państwa członkowskiego, wymagane do tranzytu lub wjazdu w celu zamierzonego pobytu w tym państwie członkowskim lub w wielu państwach członkowskich. Charakter wizy ustala się zgodnie z następującymi definicjami:
- (i) „wiza długoterminowa” oznacza zezwolenie lub decyzję wydane przez państwo członkowskie wymagane do wjazdu w celu zamierzonego pobytu w tym państwie członkowskim dłuższego niż trzy miesiące;
 - (ii) „wiza krótkoterminowa” oznacza zezwolenie lub decyzję państwa członkowskiego wymagane do wjazdu w celu zamierzonego pobytu w tym państwie członkowskim lub w wielu państwach członkowskich, którego całkowity okres nie przekracza trzech miesięcy;
 - (iii) „wiza tranzytowa” oznacza zezwolenie lub decyzję państwa członkowskiego wymagane do wjazdu w celu tranzytu przez terytorium tego państwa członkowskiego lub wielu państw członkowskich, z wyjątkiem tranzytu w obrębie lotniska;
 - (iv) „lotniskowa wiza tranzytowa” oznacza zezwolenie lub decyzję pozwalające obywatelowi kraju trzeciego wyraźnie podlegającemu *takiemu* wymogowi, na przejście przez strefę tranzytową lotniska bez uzyskania wstępu na krajowe terytorium danego państwa członkowskiego, podczas przerwy w podróży lub w związku z przesiadką w ramach jednego lotu międzynarodowego.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- l) „ryzyko ucieczki” oznacza istnienie w indywidualnym przypadku przesłanek, opartych na obiektywnych, prawnie określonych kryteriach, wskazujących na to, że wnioskodawca lub obywatel kraju trzeciego lub bezpieczeństwa, wobec którego podjęto decyzję o przekazaniu, może zbiec.

ROZDZIAŁ II

OGÓLNE ZASADY I ZABEZPIECZENIA

Artykuł 3

Dostęp do procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej

1. Państwa członkowskie rozpatrują każdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony przez obywatela kraju trzeciego lub bezpieczeństwa który składa wniosek na terytorium jednego z nich, w tym na granicy lub w *strefie tranzytowej*. Wniosek jest rozpatrywany przez jedno państwo członkowskie, którym jest państwo, które kryteria wymienione w rozdziale III niniejszego rozporządzenia wskazują jako odpowiedzialne.
2. W przypadku gdy nie można wyznaczyć państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie kryteriów wymienionych w niniejszym rozporządzeniu, odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jest pierwsze państwo członkowskie, w którym wniosek ten został złożony.
3. Każde państwo członkowskie zachowuje prawo do wysłania osoby ubiegającej się o azyl do bezpiecznego kraju trzeciego, z zastrzeżeniem przepisów i zabezpieczeń ustanowionych w dyrektywie 2005/85/WE.

Artykuł 4

Prawo do informacji

1. Niezwłocznie po złożeniu przez osobę ubiegającą się o azyl wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, właściwe organy państwa członkowskiego informują ją o stosowaniu niniejszego rozporządzenia, a w szczególności o:
 - a) celach niniejszego rozporządzenia oraz konsekwencjach złożenia kolejnego wniosku w innym państwie członkowskim;
 - b) kryteriach ustalenia odpowiedzialności oraz ich hierarchii;
 - c) ogólnej procedurze i terminach obowiązujących państwa członkowskie;
 - d) potencjalnych rezultatach procedury oraz ich konsekwencjach;
 - e) możliwości zaskarżenia decyzji o przekazaniu;
 - f) fakcie, że właściwe organy mogą wymieniać dane na jej temat, wyłącznie w celu wypełnienia zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia;
 - g) **prawie** dostępu do danych jej dotyczących oraz **prawie** do żądania poprawienia nieprawidłowych danych jej dotyczących lub usunięcia danych jej dotyczących przetworzonych niezgodnie z prawem, **a także** o procedurach służących wykonaniu tych praw, **w tym** danych kontaktowych **organów, o których mowa w art. 34, oraz** krajowych organów ochrony danych rozpatrujących skargi dotyczące ochrony danych osobowych.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, udzielane są na piśmie w języku, który **wnioskodawca rozumie lub można w uzasadniony sposób przypuszczać, że jest on dla niego zrozumiały**. Państwa członkowskie wykorzystują do tego celu wspólną ulotkę przygotowaną na podstawie ust. 3.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Aby informacje zostały właściwie zrozumiane przez wnioskodawcę, są one udzielane także ustnie, podczas indywidualnej rozmowy zorganizowanej na mocy art. 5.

Państwa członkowskie udzielają informacji w sposób odpowiedni do wieku wnioskodawcy.

3. Przygotowuje się wspólną ulotkę zawierającą co najmniej informacje, o których mowa w ust. 1, zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 5

Indywidualna rozmowa

1. Państwa członkowskie realizujące procedurę ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego na mocy niniejszego rozporządzenia **wzywają wnioskodawców do** odbycia indywidualnej rozmowy z osobą, która zgodnie z prawem krajowym ma kwalifikacje do prowadzenia takich rozmów.
2. Indywidualna rozmowa **ma za cel ułatwienie** ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego, w szczególności w celu umożliwienia wnioskodawcy przedłożenia istotnych informacji niezbędnych do prawidłowej identyfikacji odpowiedzialnego państwa członkowskiego, **jak również ustne poinformowanie** wnioskodawcy o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
3. Indywidualna rozmowa przeprowadzana jest w odpowiednim czasie po złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a w każdym razie przed podjęciem jakichkolwiek decyzji o przekazaniu wnioskodawcy do odpowiedzialnego państwa członkowskiego na mocy art. 25 ust. 1.
4. Indywidualna rozmowa przeprowadzana jest w języku, który **wnioskodawca rozumie lub co do którego** można racjonalnie oczekiwać, **że** jest zrozumiałą dla wnioskodawcy, i w którym jest on w stanie porozumiewać. W razie potrzeby państwa członkowskie wyznaczają tłumacza, który jest w stanie zapewnić właściwą komunikację między wnioskodawcą a osobą przeprowadzającą indywidualną rozmowę.
5. Indywidualna rozmowa przeprowadzana jest w warunkach zapewniających odpowiednią poufność.
6. Państwo członkowskie przeprowadzające indywidualną rozmowę sporządza krótkie pisemne sprawozdanie zawierające najważniejsze informacje przekazane przez wnioskodawcę podczas rozmowy oraz udostępnia odpis tego sprawozdania wnioskodawcy. Sprawozdanie to dołączane jest do wszelkich decyzji o przekazaniu wydanych na mocy art. 25 ust. 1.

Artykuł 6

Gwarancje dla małoletnich

1. W odniesieniu do wszystkich procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu jednym z priorytetów jest dla państw członkowskich jak najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by w odniesieniu do wszystkich procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu małoletni bez opieki był reprezentowany lub wspomagany przez przedstawiciela **w rozumieniu art. 2 lit. i) dyrektywy 2005/85/WE**. Przedstawiciel ten może być również przedstawicielem, o którym mowa w art. 24 dyrektywy ||.../.../WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl].
3. Przy ocenie, co najlepiej służy zabezpieczeniu interesów dziecka państwa członkowskie ściśle współpracują za sobą, a w szczególności należy uwzględniać następujące czynniki:
 - a) możliwość ponownego połączenia rodziny;
 - b) dobro i rozwój społeczny małoletniego, ze szczególnym uwzględnieniem jego tożsamości etnicznej, religijnej, kulturowej i językowej;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- c) aspekty związane z bezpieczeństwem i ochroną, w szczególności jeżeli zachodzi ryzyko, że dziecko jest ofiarą handlu ludźmi;
- d) opinię małoletniego, stosownie do jego wieku i dojrzałości.

4. Państwa członkowskie ustanawiają **■** procedury służące poszukiwaniu przebywających w państwach członkowskich członków rodziny i innych krewnych małoletnich bez opieki, **w razie konieczności przy pomocy organizacji międzynarodowych lub innych właściwych organizacji**. Rozpoczynają one poszukiwania członków rodziny i innych krewnych małoletniego bez opieki najszybciej jak to możliwe po złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, dbając przy tym o najlepsze zabezpieczenie interesów małoletniego.

5. Właściwe organy, o których mowa w art. 34, które zajmują się wnioskami dotyczącymi małoletnich bez opieki otrzymują odpowiednie szkolenie w zakresie specyficznych potrzeb małoletnich.

6. W ramach stosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie mogą przeprowadzać badania lekarskie w celu ustalenia wieku małoletnich bez opieki na zasadach określonych w art. 17 dyrektywy 2005/85/WE.

W takim przypadku państwa członkowskie czuwają nad rozsądnym i starannym sposobem przeprowadzenia badania lekarskiego zgodnie z wymogami standardów naukowych i etycznych.

ROZDZIAŁ III

KRYTERIA USTALENIA ODPOWIEDZIALNEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO

Artykuł 7

Hierarchia kryteriów

1. Kryteria ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu stosuje się w kolejności, w jakiej są one wymienione w niniejszym rozdziale.
2. Państwo członkowskie odpowiedzialne zgodnie z kryteriami określonymi w niniejszym rozdziale ustalane jest na podstawie stanu istniejącego w chwili, w której osoba ubiegająca się o azyl po raz pierwszy złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim.

■

Artykuł 8

Małoletni bez opieki

1. W przypadku gdy wnioskodawca jest małoletnim bez opieki, państwem członkowskim odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jest to państwo, w którym legalnie przebywa członek rodziny wnioskodawcy, pod warunkiem że najlepiej zabezpiecza to interesy małoletniego.
2. W przypadku, gdy wnioskodawca jest małoletnim bez opieki, który **nie** posiada **członka rodziny w rozumieniu art. 2 lit. i), legalnie przebywającego w innym państwie członkowskim, ale posiada innego** krewnego legalnie przebywającego w innym państwie członkowskim, który może się nim opiekować, to państwo członkowskie odpowiada za rozpatrzenie wniosku, o ile najlepiej zabezpiecza to interesy małoletniego.
3. W przypadku gdy członkowie rodziny wnioskodawcy lub inni jego krewni przebywają legalnie w więcej niż jednym państwie członkowskim, decyzja o ustaleniu państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku podejmowana jest tak, by najlepiej zabezpieczyć interesy małoletniego.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

4. W przypadku braku członka rodziny lub innego krewnego państwem członkowskim odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku jest to państwo, w którym małoletni złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, o ile najlepiej zabezpiecza to interesy małoletniego.

5. Warunki i procedury wykonania ust. 2 i 3 są przyjmowane przez Komisję. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez uzupełnienie go, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 41 ust. 3.

Artykuł 9

Członkowie rodziny będący osobami, którym udzielono ochrony międzynarodowej

W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl ma członka rodziny, bez względu na to, czy rodzina została założona jeszcze w kraju pochodzenia, któremu zezwolono na pobyt jako osobie, której udzielono ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, pod warunkiem że zainteresowane osoby wyrażą taką wolę na piśmie.

Artykuł 10

Członkowie rodziny, którzy złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej

Jeżeli osoba ubiegająca się o azyl, ma w państwie członkowskim członka rodziny, którego wniosek nie stał się jeszcze przedmiotem pierwszej decyzji co do istoty w tym państwie członkowskim, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, pod warunkiem że zainteresowane osoby wyrażą taką wolę na piśmie.

Artykuł 11

Zależni krewni

1. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest uzależniona od pomocy krewnego, z powodu ciąży lub opieki nad niemowlęciem, poważnej choroby, *poważnej niepełnosprawności* lub podeszłego wieku, lub też jeżeli krewny jest, z tych samych powodów, uzależniony od pomocy osoby ubiegającej się o azyl państwem członkowskim odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku jest państwo uznawane za najwłaściwsze do ich połączenia lub ponownego połączenia pod warunkiem że więzy rodzinne istniały w kraju pochodzenia i że osoby te wyrażą taką wolę na piśmie. Przy ustalaniu najwłaściwszego państwa członkowskiego uwzględnia się potrzebę najlepszego zabezpieczenia interesów zainteresowanych osób, biorąc pod uwagę takie kwestie jak zdolność osoby zależnej do odbywania podróży.

2. Warunki i procedury wykonania ust. 1 są przyjmowane przez Komisję. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez uzupełnienie go, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 41 ust. 3.

Artykuł 12

Procedura rodzinna

W przypadku gdy wielu członków rodziny przedkłada równocześnie wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej w tym samym państwie członkowskim równocześnie lub w wystarczająco krótkim odstępie czasu, by procedury ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego mogły zostać przeprowadzone łącznie, oraz w przypadku gdy zastosowanie kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu prowadziłyby do ich rozdzielania, odpowiedzialne państwo członkowskie ustala się na podstawie następujących przepisów:

- a) odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej wszystkich członków rodziny spoczywa na państwie członkowskim, które kryteria wskazują jako odpowiedzialne za przyjęcie największej liczby członków rodziny;
- b) jeżeli to nie wystarczy, odpowiedzialność spoczywa na państwie członkowskim, które kryteria wskazują jako odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku najstarszego z nich.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 13

Wydanie dokumentów pobytu lub wiz

1. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest w posiadaniu ważnego dokumentu pobytu, państwo członkowskie, które wydało ten dokument, jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.
2. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest w posiadaniu ważnej wizej, państwo członkowskie, które wydało tę wizę, jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, chyba że wiza została wydana || w imieniu lub za pisemnym upoważnieniem innego państwa członkowskiego. W takim przypadku to *inne* państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. W przypadku gdy państwo członkowskie najpierw konsultuje się z organem centralnym innego państwa członkowskiego, w szczególności ze względów bezpieczeństwa, odpowiedź tego ostatniego udzielona w ramach konsultacji nie stanowi pisemnego upoważnienia w rozumieniu niniejszego przepisu.
3. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest w posiadaniu więcej niż jednego ważnego dokumentu pobytu lub wizej wydanej przez różne państwa członkowskie, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej przyjmowana jest przez państwa członkowskie w następującej kolejności:
 - a) państwo członkowskie, które wydało dokument pobytu przyznający prawo do najdłuższego okresu pobytu lub, w przypadku gdy okresy ważności są identyczne, państwo członkowskie, które wydało dokument o pobytu o najpóźniejszej dacie wygaśnięcia;
 - b) państwo członkowskie, które wydało wizę o najpóźniejszej dacie wygaśnięcia, w przypadku gdy poszczególne wizej są tego samego typu;
 - c) w przypadku gdy wizej są różnego rodzaju, państwo członkowskie, które wydało wizę o najdłuższym okresie ważności lub, w przypadku gdy okresy ważności są identyczne, państwo członkowskie, które wydało wizę o najpóźniejszej dacie wygaśnięcia.
4. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl posiada wyłącznie jeden lub większą liczbę jedynie dokumentów pobytu, które wygasły mniej niż sześć miesięcy wcześniej oraz które faktycznie umożliwiły tej osobie wjazd na terytorium państwa członkowskiego, ust. 1, 2 i 3 stosuje się do czasu opuszczenia przez wnioskodawcę terytorium państw członkowskich.

W przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl jest w posiadaniu jednego lub większej ilości dokumentów pobytu, które wygasły ponad więcej niż dwa lata wcześniej lub jednej lub większej ilości wiz, które wygasły więcej niż sześć miesięcy wcześniej i które faktycznie umożliwiły tej osobie wjazd na terytorium państwa członkowskiego i osoba ta nie opuściła terytorium państw członkowskich, państwo członkowskie, w którym wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został złożony, jest odpowiedzialne za jego rozpatrzenie.

5. Fakt, że dokument pobytu lub wiza zostały wydane na podstawie fałszywej lub przybranej tożsamości lub wskutek przedłożenia przerobionych, podrobionych lub nieważnych dokumentów, nie stanowi przeszkody dla powierzenia odpowiedzialności państwu członkowskiemu, które wydało ten dokument lub wizę. Państwo członkowskie wydające dokument pobytu lub wizę nie jest jednakże odpowiedzialne, jeżeli jest w stanie wykazać, że fałszerstwo zostało popełnione po wydaniu tego dokumentu lub wizej.

Artykuł 14

Wjazd lub pobyt

1. W przypadku gdy ustalono, na podstawie dowodów lub poszlak opisanych w dwóch wykazach wymienionych w art. 22 ust. 3 *niniejszego rozporządzenia*, włącznie z danymi, o których mowa w rozdziale III rozporządzenia (WE) nr ||.../...|| [dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia || (WE) nr .../2009 ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca], że osoba ubiegająca się o azyl przekroczyła nielegalnie granicę lądową, morską lub powietrzną państwa członkowskiego, przybywając z kraju trzeciego, państwo członkowskie, do którego w ten sposób wjechała, jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Odpowiedzialność *taka* wygasa z upływem dwunastu miesięcy od dnia, kiedy nastąpiło nielegalne przekroczenie granicy.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Jeżeli państwo członkowskie nie może lub nie może dłużej ponosić odpowiedzialności zgodnie z ust. 1 oraz w przypadku gdy ustalono, na podstawie dowodów lub poszlak opisanych w dwóch wykazach wymienionych w art. 22 ust. 3, że osoba ubiegająca się o azyl, która wjechała na terytorium państw członkowskich nielegalnie, lub której okoliczności wjazdu nie można ustalić, mieszkała w państwie członkowskim nieprzerwanie przez okres co najmniej pięciu miesięcy przed złożeniem wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Jeżeli wnioskodawca mieszkał przez okresy co najmniej pięciu miesięcy w wielu państwach członkowskich, za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej odpowiedzialne jest państwo członkowskie, w którym mieszkał przez ostatni taki okres.

Artykuł 15

Wjazd bezwizowy

1. Jeżeli obywatel kraju trzeciego lub bezpaństwowiec wjeżdża na terytorium państwa członkowskiego, w którym jest zwolniony z obowiązku posiadania wizy, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

2. Zasady określonej w ust. 1 nie stosuje się, jeżeli obywatel kraju trzeciego lub bezpaństwowiec składa wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim, w którym także jest zwolniony z obowiązku posiadania wizy w celu wjazdu na terytorium tego państwa. W takim przypadku to *inne* państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Artykuł 16

Wniosek złożony w strefie tranzytu międzynarodowego lotniska

W przypadku gdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został złożony przez obywatela kraju trzeciego w strefie tranzytu międzynarodowego lotniska państwa członkowskiego, to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie tego wniosku.

ROZDZIAŁ IV

KLAUZULE DYSKRECYJONALNE

Artykuł 17

Klauzule dyskrecjonalne

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 każde państwo członkowskie może, w szczególności ze względów humanitarnych i ze względu na trudne położenie wnioskodawcy, zdecydować o rozpatrzeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wniesionego w tym państwie przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, nawet jeżeli za takie rozpatrzenie nie jest odpowiedzialne na podstawie kryteriów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, o ile wnioskodawca zgodzi się na to.

W takim przypadku to państwo członkowskie staje się odpowiedzialnym państwem członkowskim w rozumieniu niniejszego rozporządzenia oraz przyjmuje zobowiązania związane z tą odpowiedzialnością. W odpowiednich przypadkach powiadamia ono uprzednio odpowiedzialne państwo członkowskie, państwo członkowskie przeprowadzające procedurę ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego lub państwo członkowskie, do którego został złożony wniosek o przejście lub wtórne przejście osoby ubiegającej się o azyl, z wykorzystaniem sieci łączności elektronicznej Dublinet ustanowionej na mocy art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1560/2003.

Państwo członkowskie, które staje się odpowiedzialne zgodnie z niniejszym ustępem niezwłocznie zaznacza również w systemie Eurodac, że przyjęło odpowiedzialność na mocy art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr .../... || [dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia || (WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca].

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej i które prowadzi procedurę ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego lub odpowiedzialne państwo członkowskie może w każdym czasie zwrócić się do innego państwa członkowskiego o przejęcie wnioskodawcy, by połączyć członków rodziny, jak również innych krewnych, z przyczyn humanitarnych opartych w szczególności na względach rodzinnych lub kulturowych, nawet jeśli to *inne* państwo członkowskie nie jest odpowiedzialne zgodnie z kryteriami ustanowionymi w art. 8-12 ¶. Osoby zainteresowane muszą wyrazić zgodę na piśmie.

Do wniosku o przejęcie dołączane są wszystkie materiały będące w posiadaniu wnioskującego państwa członkowskiego, by umożliwić państwu członkowskiemu, do którego kierowany jest wniosek, ocenę sytuacji.

Państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek przeprowadza wszelkie niezbędne czynności sprawdzające by sprawdzić zasadność podanych przyczyn humanitarnych oraz wydaje decyzję w sprawie wniosku w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku. W decyzji o odrzuceniu wniosku podaje się przesłanki, na których została ona oparta.

W przypadku gdy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek akceptuje ten wniosek, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zostaje przeniesiona na to państwo.

ROZDZIAŁ V

OBOWIĄZKI ODPOWIEDZIALNEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO

Artykuł 18

Obowiązki odpowiedzialnego państwa członkowskiego

1. Państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na podstawie niniejszego rozporządzenia jest zobowiązane do:
 - a) przejęcia, na warunkach ustanowionych w art. 21, 22 i 28, osoby ubiegającej się o azyl, która złożyła wniosek w innym państwie członkowskim;
 - b) wtórnego przejęcia, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24 i 28, wnioskodawcy, którego wniosek jest rozpatrywany i który złożył wniosek w innym państwie członkowskim, lub który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego bez dokumentu pobytu;
 - c) wtórnego przejęcia, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24 i 28, wnioskodawcy, który wycofał wniosek w trakcie jego rozpatrywania i złożył wniosek w innym państwie członkowskim;
 - d) wtórnego przejęcia, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24 i 28, obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, którego wniosek został odrzucony, i który złożył wniosek w innym państwie członkowskim, lub który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego bez dokumentu pobytu.
2. We wszystkich okolicznościach, o których mowa w ust. 1 lit. a)-d), odpowiedzialne państwo członkowskie rozpatruje wniosek lub kończy rozpatrywanie wniosku o udzielenie; ochrony międzynarodowej złożonego przez wnioskodawcę, w rozumieniu art. 2 lit. d). W przypadku gdy odpowiedzialne państwo członkowskie przestało rozpatrywać wniosek w związku z wycofaniem go przez wnioskodawcę, odwołuje tę decyzję i kończy rozpatrywanie wniosku, w rozumieniu art. 2 lit. d).

Artykuł 19

Wygaśnięcie odpowiedzialności

1. W przypadku gdy państwo członkowskie wydaje wnioskodawcy dokument pobytu, obowiązki określone w art. 18 ust. 1 przechodzą na to państwo członkowskie.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Obowiązki określone w art. 18 ust. 1 wygasają, w przypadku gdy państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku jest w stanie wykazać, kiedy otrzyma wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie wnioskodawcy lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d), że dana osoba opuściła terytorium państw członkowskich na okres co najmniej trzech miesięcy, chyba że jest ona w posiadaniu ważnego dokumentu pobytu wydanego przez odpowiedzialne państwo członkowskie.

Wniosek złożony po takiej nieobecności uznawany jest za nowy wniosek, stanowiący podstawę wszczęcia nowej procedury w celu ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

3. Obowiązki określone w art. 18 ust. 1 lit. c) i d) wygasają w przypadku gdy państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku jest w stanie wykazać, kiedy otrzyma wniosek o przyjęcie z powrotem wnioskodawcy lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d), że dana osoba opuściła terytorium państw członkowskich zgodnie z decyzją o odesłaniu lub decyzją o wydaleniu wydaną w następstwie wycofania lub odrzucenia wniosku.

Wniosek złożony po faktycznym wydaleniu uznawany jest za nowy wniosek, stanowiący podstawę wszczęcia nowej procedury w celu ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ VI

PROCEDURY PRZEJĘCIA I WTÓRNEGO PRZEJĘCIA

Sekcja I

Wszczęcie procedury

Artykuł 20

Wszczęcie procedury

1. Procedura ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego na podstawie niniejszego rozporządzenia rozpoczyna się, gdy tylko wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zostanie po raz pierwszy złożony w państwie członkowskim.

2. Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej uważa się za złożony, jeśli formularz przedłożony przez wnioskodawcę lub sprawozdanie przygotowane przez organy dotarł do właściwych organów zainteresowanego państwa członkowskiego. W przypadku gdy wniosek nie został złożony na piśmie, okres między deklaracją zamiaru a przygotowaniem sprawozdania powinien być możliwie jak najkrótszy.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia status małoletniego towarzyszącego osobie ubiegającej się o azyl i odpowiadającego definicji członka rodziny określonej w art. 2 lit. i), jest rozpatrywany nieodłącznie od statusu jego rodzica lub opiekuna przez państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej tego rodzica lub opiekuna, nawet jeżeli sam małoletni nie jest osobą ubiegającą się o azyl, o ile najlepiej zabezpiecza to jego interesy. W identyczny sposób traktowane są dzieci urodzone po przyjeździe osoby ubiegającej się o azyl na terytorium państw członkowskich, bez potrzeby wszczęcia nowej procedury w celu ich przejęcia.

4. W przypadku gdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zostaje złożony do właściwych organów państwa członkowskiego przez wnioskodawcę, który znajduje się na terytorium innego państwa członkowskiego, ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego dokonuje państwo członkowskie, na którego terytorium przebywa wnioskodawca. To ostatnie państwo członkowskie jest bezzwłocznie powiadamiane przez państwo członkowskie, które otrzymało wniosek, a następnie, do celów niniejszego rozporządzenia, jest uznawane za państwo członkowskie, w którym został złożony wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Wnioskodawca jest powiadamiany na piśmie o takim przekazaniu oraz o dacie, kiedy to nastąpiło.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

5. Osoba ubiegająca się o azyl, która przebywa w innym państwie członkowskim i tam składa wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej po wycofaniu swojego pierwszego wniosku złożonego w innym państwie członkowskim w trakcie procedury ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego, zostaje wtórnie przejęta, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24 i 28, przez państwo członkowskie, w którym ten wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został najpierw złożony, w celu zakończenia procedury ustalania państwa odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Obowiązek ten wygasa, w przypadku gdy państwo członkowskie, do którego zwrócono się o dokończenie procedury ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest w stanie dowieść, że osoba ubiegająca się o azyl opuściła w międzyczasie terytorium państw członkowskich na okres dłuższy niż trzy miesiące lub uzyskała dokument pobytu od innego państwa członkowskiego.

Wniosek złożony po takiej nieobecności uznawany jest za nowy wniosek, stanowiący podstawę wszczęcia nowej procedury w celu ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

Sekcja II

Procedura w zakresie wniosków o przejęcie

Artykuł 21

Złożenie wniosku o przejęcie

1. W przypadku gdy państwo członkowskie, w którym został złożony wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, uznaje, że inne państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosku, może, tak szybko jak to możliwe, i w każdym przypadku w ciągu trzech miesięcy od daty złożenia wniosku w rozumieniu art. 20 ust. 2 zwrócić się do innego państwa członkowskiego o przejęcie wnioskodawcy.

W przypadku gdy wniosek o przejęcie wnioskodawcy nie został wniesiony w terminie trzech miesięcy, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej spoczywa na państwie członkowskim, w którym taki wniosek został złożony.

2. Wnioskujące państwo członkowskie może poprosić o pilną odpowiedź w przypadkach, gdy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został złożony po tym jak odmówiono zezwolenia na wjazd lub pozostanie, po aresztowaniu za nielegalny pobyt lub po doręczeniu lub wykonaniu decyzji o wydaleniu lub w przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl została zatrzymana.

We wniosku podawane są powody uzasadniające pilną odpowiedź oraz okres, w którym oczekuje się odpowiedzi. Okres ten wynosi przynajmniej jeden tydzień.

3. W obu przypadkach wniosek o przejęcie przez inne państwo członkowskie składany jest przy wykorzystaniu standardowego formularza oraz zawiera dowody lub poszlaki opisane w dwóch wykazach, wymienionych w art. 22 ust. 3 lub odpowiednie fragmenty oświadczenia złożonego przez osobę ubiegającą się o azyl, umożliwiające organom państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, sprawdzenie, czy jest ono odpowiedzialne na podstawie kryteriów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

Reguły dotyczące przygotowania wniosków i procedur ich przekazywania przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną określoną w art. 41 ust. 2.

Artykuł 22

Odpowiedź na wniosek o przejęcie

1. Państwo członkowskie, do którego został skierowany wniosek, przeprowadza niezbędne czynności sprawdzające i podejmuje decyzję w sprawie wniosku o przejęcie osoby ubiegającej się o azyl w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania tego wniosku.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. W procedurze ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej ustanowionej w niniejszym rozporządzeniu wykorzystuje się materiały dowodowe oraz poszlaki.

3. Zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 41 ust. 2 ustanawia się dwa wykazy poddawane regularnej weryfikacji, wskazujące materiały dowodowe i poszlaki zgodnie z następującymi kryteriami:

a) dowód:

(i) odnosi się to do dowodów formalnych, które określają odpowiedzialność na mocy niniejszego rozporządzenia, o ile nie zostały one obalone przez dowód przeciwny;

(ii) państwa członkowskie dostarczają komitetowi przewidzianemu w art. 41 wzory różnych rodzajów dokumentów administracyjnych, zgodnie z typologią ustaloną w wykazie dowodów formalnych;

b) poszlaki:

(i) odnosi się to do przesłanek, które, chociaż możliwe do obalenia, mogą okazać się wystarczające w niektórych przypadkach, zgodnie z przypisywaną im wartością dowodową;

(ii) ich wartość dowodową w odniesieniu do odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej ustala się odrębnie w każdym przypadku.

4. Wymagania dowodowe nie powinny wykraczać poza to, co jest niezbędne dla właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia.

5. Jeżeli nie dostarczono dowodu formalnego, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, uznaje swoją odpowiedzialność, jeżeli poszlaki są spójne, nadające się do zweryfikowania i wystarczające szczególnie dla ustalenia odpowiedzialności.

6. W przypadku gdy wnioskujące państwo członkowskie poprosiło o rozpatrzenie sprawy w trybie pilnym, zgodnie z przepisami art. 21 ust. 2, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, dokłada wszelkich starań, by nie przekroczyć wnioskowanego terminu. W wyjątkowych przypadkach, jeżeli można wykazać, że rozpatrywanie wniosku o przejście osoby ubiegającej się o azyl jest szczególnie skomplikowane, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek może udzielić odpowiedzi po upływie wnioskowanego terminu, jednakże w każdym przypadku w ciągu jednego miesiąca. W takich sytuacjach państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, *powiadomi* o swojej decyzji o odroczeniu udzielenia odpowiedzi wnioskujące państwo członkowskie w terminie pierwotnie wnioskowanym.

7. Brak podjęcia działań w terminie dwóch miesięcy, wymienionym w ust. 1, oraz w terminie jednego miesiąca, wymienionym w ust. 6, jest równoznaczne z akceptacją wniosku i pociąga za sobą obowiązek przejścia danej osoby, w tym obowiązek poczynienia odpowiednich przygotowań do jej przyjęcia.

Sekcja III

Procedury w zakresie wniosków o wtórne przejście

Artykuł 23

Złożenie wniosku o wtórne przejście

1. W przypadku gdy państwo członkowskie, w którym złożono następny wniosek o ochronę międzynarodową, lub na którego terytorium wnioskodawca, lub inna osoba, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) przebywa bez dokumentu pobytu, uznaje, że odpowiedzialne jest inne państwo członkowskie, zgodnie z art. 20 ust. 5 i art. 18 ust. 1 lit. b), c) i d), może ono zwrócić się do tego innego państwa członkowskiego o wtórne przejście tej osoby:

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. W przypadku złożenia następnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, wniosek o wtórne przejście zainteresowanej osoby składany jest najszybciej jak to jest możliwe, a w każdym przypadku w terminie **jednego miesiąca** od uzyskania trafienia w systemie Eurodac, na mocy art. 6 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr .../... [dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia || (WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca].

Jeżeli wniosek o wtórne przejście osoby ubiegającej się o azyl, która złożyła następny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej opiera się dowodach innych niż dane uzyskane z systemu Eurodac, jest on przesyłany do państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek o wtórne przejście w terminie trzech miesięcy od daty, w której wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został złożony w rozumieniu art. 20 ust. 2.

3. W przypadku gdy nie złożono następnego wniosku o ochronę międzynarodową oraz w przypadku gdy wnioskujące państwo członkowskie zdecyduje się na wyszukiwanie w systemie Eurodac zgodnie z art. 13 rozporządzenia (WE) nr .../... [dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia || (WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca], wniosek o wtórne przejście zainteresowanej osoby składany jest najszybciej jak to jest możliwe, a w każdym przypadku w terminie **jednego miesiąca** od uzyskania trafienia w systemie Eurodac, na mocy art. 13 ust. 4 tego rozporządzenia.

Jeżeli wniosek o wtórne przejście zainteresowanej osoby opiera się dowodach innych niż dane uzyskane z systemu Eurodac, jest on przesyłany do państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek w terminie trzech miesięcy od daty, w której wnioskujące państwo członkowskie uzyskało wiedzę, że inne państwo członkowskie może być odpowiedzialne za zainteresowaną osobę.

4. W przypadku gdy wniosek o wtórne przejście osoby ubiegającej się o azyl lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) nie został złożony w terminach ustanowionych w ust. 2 i 3 powyżej, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej spoczywa na tym państwie członkowskim, w którym wniosek został następnie złożony, lub na którego terytorium dana osoba przebywa bez dokumentu pobytu.

5. Wniosek o wtórne przejście wnioskodawcy lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) składany jest przy wykorzystaniu standardowego formularza oraz zawiera dowody lub poszlaki lub odpowiednie fragmenty oświadczeń złożonych przez osobę umożliwiające organom państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, sprawdzenie, czy jest ono w tym zakresie odpowiedzialne.

Przepisy dotyczące dowodów i ich oceny oraz przygotowania i procedur przekazywania wniosków o przyjmuje się zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 24

Odpowiedź na wniosek o wtórne przejście

1. Państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek jest zobowiązane do przeprowadzenia niezbędnych czynności sprawdzających i wydaje decyzję w sprawie wniosku o wtórne przejście zainteresowanej osoby tak szybko, jak to możliwe, a w każdym przypadku nie później niż jeden miesiąc od daty otrzymania wniosku. Jeżeli wniosek oparty jest na danych pochodzących z systemu Eurodac, termin ten ulega skróceniu do dwóch tygodni.

2. Brak podjęcia działań w terminie jednego miesiąca lub dwóch tygodni, wymienionych w ust. 1, jest równoznaczne z akceptacją wniosku i pociąga za sobą obowiązek wtórnego przejścia danej osoby, w tym obowiązek poczynienia odpowiednich przygotowań do jej *przyjęcia*;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Sekcja IV

Gwarancje proceduralne

Artykuł 25

Powiadomienie o decyzji o przekazaniu

1. W przypadku gdy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, zgadza się na przejęcie lub wtórne przejęcie osoby ubiegającej się o azyl, lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d), wnioskujące państwo członkowskie powiadamia zainteresowaną osobę o decyzji o przekazaniu jej do odpowiedzialnego państwa członkowskiego oraz, w odpowiednich przypadkach, o tym, że nie będzie ono rozpatrywać jej wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Powiadomienie to dokonywane jest na piśmie w języku, który **wnioskodawca rozumie lub co do którego** można racjonalnie oczekiwać, że jest zrozumiały dla **wnioskodawcy**, w terminie *nieprzekraczającym* piętnastu dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi od państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1 podaje się podstawy, na jakich jest oparta, w tym opis głównych etapów procedury prowadzącej do wydania tej decyzji. Decyzja zawiera informację na temat dostępnych prawnych środków zaskarżenia oraz terminów na wniesienie takich środków, jak również informację na temat osób lub innych podmiotów mogących zapewnić danej osobie szczególną prawną pomoc lub reprezentację. Zawiera ona szczegółowe informacje na temat terminu na przeprowadzenia przekazania oraz, w razie potrzeby, informacje na temat miejsca i terminu, w których dana osoba powinna się stawić, jeżeli podróżuje do odpowiedzialnego państwa członkowskiego własnymi środkami. Terminy na przeprowadzenie przekazania ustalane są w taki sposób, by dana osoba dysponowała racjonalnym okresem czasu na wniesienie środka zaskarżenia zgodnie z art. 26.

Artykuł 26

Środki zaskarżenia

1. Wnioskodawca oraz inna osoba, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) mają prawo wniesienia do sądu skutecznego sądowego środka zaskarżenia w formie odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie, z powodów faktycznych lub prawnych, decyzji o przekazaniu, o której mowa w art. 25.
2. Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanym osobom racjonalny okres czasu na skorzystanie z prawa do wniesienia skutecznego sądowego środka zaskarżenia na mocy ust. 1.

Okres ten wynosi co najmniej 10 dni roboczych od daty powiadomienia zgodnie z art. 25 ust. 1.

3. W przypadku wniesienia odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie dotyczących decyzji o przekazaniu, o której mowa w art. 25, organ, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, **działający na wniosek zainteresowanej osoby lub, w przypadku braku takiego wniosku**, z urzędu, decyduje jak najszybciej, a w każdym przypadku nie później niż **w terminie pięciu** dni roboczych od daty wniesienia odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie, czy dana osoba może pozostać na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego do czasu rozstrzygnięcia jej odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie.

4. Przed podjęciem decyzji, o której mowa w ust. 3 nie dokonuje się żadnego przekazania. W decyzji o tym, że dana osoba nie może pozostać na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego do czasu rozstrzygnięcia jej odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie podaje się przyczyny, na jakich jest oparta.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by dana osoba miała dostęp do pomocy lub reprezentacji prawnej oraz, w razie potrzeby, pomocy językowej.

6. Państwa członkowskie zapewniają, by **na wniosek** dana osoba uzyskała **bezpłatnie niezbędną** pomoc prawną **lub reprezentację zgodnie z art. 15 ust. 3 - 6 dyrektywy 2005/85/WE**.

Procedurę dostępu do reprezentacji lub pomocy prawnej ustanawia się w prawie krajowym.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Sekcja V

Zatrzymanie w celu przekazania

Artykuł 27

Zatrzymanie

1. Państwa członkowskie nie stosują wobec żadnej osoby zatrzymania tylko z tego powodu, że ubiega się ona o ochronę międzynarodową zgodnie z dyrektywą 2005/85/WE.

2. Bez uszczerbku dla art. 8 ust. 2 dyrektywy ||.../.../WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl], państwa członkowskie mogą, jeśli okaże się to potrzebne na podstawie indywidualnej oceny każdego przypadku, ■ zatrzymać osobę ubiegającą się o azyl lub inną osobę, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia, wobec której wydano decyzję o przekazaniu do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, **w ośrodku innym niż ośrodek zatrzymań tylko wówczas, jeżeli inne mniej przymusowe środki okazały się nieskuteczne**, wyłącznie jeżeli istnieje ryzyko jej ucieczki.

3. Przy ocenie możliwości zastosowania innych, mniej przymusowych środków do celów ust. 2, państwa członkowskie uwzględniają również środki alternatywne wobec zatrzymania, takie jak obowiązek regularnego zgłaszania się do organów, złożenia poręczenia majątkowego, obowiązek przebywania w określonym miejscu lub inne środki mające zapobiec ryzyku ucieczki.

4. Zatrzymanie na mocy ust. 2 może być zastosowane wyłącznie w od momentu powiadomienia danej osoby o decyzji o przekazaniu do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 25, do czasu przekazania jej do odpowiedzialnego państwa członkowskiego.

5. Zatrzymanie na mocy ust. 2 zarządzane jest na najkrótszy możliwy okres. Nie przekracza on okresu racjonalnie niezbędnego do realizacji procedur administracyjnych niezbędnych do przeprowadzenia przekazania.

6. Zatrzymanie na mocy ust. 2 zarządzają organy sądowe. W wypadkach nie cierpiących zwłoki zatrzymanie mogą zarządzić organy administracyjne; w takim przypadku organy sądowe zatwierdzają nakaz zatrzymania w terminie 72 godzin do chwili zatrzymania. W przypadku gdy organ sądowy uzna, że zatrzymanie było nielegalne, zatrzymany jest natychmiast zwalniany.

7. Zatrzymanie na mocy ust. 2 zarządza się na piśmie z podaniem przesłanek prawnych i faktycznych, w szczególności z podaniem powodów, dla których uznaje się, że istnieje ■ ryzyko ucieczki danej osoby, jak również uzasadnienia okresu zatrzymania.

Zatrzymani są natychmiast informowani o przyczynach zatrzymania, zamierzonym okresie zatrzymania oraz ustanowionych w prawie krajowym procedurach zaskarżenia nakazu zatrzymania, w języku, który **rozumieją lub co do którego** można racjonalnie oczekiwać, że jest **dla nich zrozumiały**.

8. W każdym przypadku zatrzymania osoby na mocy ust. 2, organ sądowy w racjonalnych odstępach czasu bada potrzebę ■ zatrzymania, na wniosek zatrzymanego lub z urzędu. Zatrzymanie nie jest nigdy bezzasadnie przedłużane.

9. Państwa członkowskie zapewniają, że w przypadku zatrzymania na mocy ust. 2 zatrzymani mają bezpłatny dostęp do reprezentacji lub pomocy prawnej, jeżeli nie są w stanie ponieść związanych z tym kosztów.

Procedury dostępu do reprezentacji lub pomocy prawnej w takich przypadkach ustanawia się w prawie krajowym.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

10. Małoletni nie są zatrzymywani, chyba, że najlepiej zabezpiecza to ich interesy, zgodnie z **art. 6 ust. 3** niniejszego rozporządzenia i po indywidualnym zbadaniu ich sytuacji zgodnie z art. 11 ust. 5 dyrektywy ||.../.../WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl].

11. Małoletni bez opieki nie są nigdy zatrzymywani.

12. Państwa członkowskie zapewniają że osoby ubiegające się o azyl zatrzymane zgodnie z niniejszym artykułem korzystają z warunków przyjęcia zatrzymanych wnioskodawców na takim samym poziomie jak te ustanowione w szczególności w art. 10 i 11 dyrektywy ||.../.../WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl].

Sekcja VI

Przekazanie

Artykuł 28

Metody i terminy

1. Przekazanie osoby ubiegającej się o azyl lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) z wnioskującego państwa członkowskiego do odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest przeprowadzane zgodnie z prawem krajowym wnioskującego państwa członkowskiego, po konsultacjach między zainteresowanymi państwami członkowskimi, tak szybko, jak to jest praktycznie możliwe, a najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od wyrażenia zgody na złożony przez inne państwo członkowskie wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie danej osoby lub od prawomocnej decyzji w sprawie odwołania się lub ponownego rozpoznania, w przypadku gdy ma ono skutek zawieszający, zgodnie z decyzją wydaną na mocy art. 26 ust. 3.

W miarę potrzeby wnioskujące państwo członkowskie wydaje osobie ubiegającej się o azyl w przepustkę o wzorze przyjętym zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Odpowiedzialne państwo członkowskie powiadamia wnioskujące państwo członkowskie, w zależności od przypadku, o bezpiecznym przybyciu danej osoby lub o tym, że osoba ta nie zjawiła się w wyznaczonym terminie.

2. W przypadku gdy nie dokonano przekazania w terminie sześciomiesięcznym, odpowiedzialne państwo członkowskie zostaje zwolnione z obowiązku przejęcia lub wtórnego przejęcia danej osoby, a odpowiedzialność zostaje przeniesiona na wnioskujące państwo członkowskie. Termin ten może być przedłużony do maksymalnie jednego roku, jeżeli przekazania nie można było przeprowadzić w związku z uwięzieniem danej osoby lub do maksymalnie 18 miesięcy, jeżeli dana osoba uciekła.

3. Jeżeli dana osoba została przekazana wskutek błędu lub decyzja o przekazaniu została uchylona w następstwie odwołania po przeprowadzeniu przekazania, państwo członkowskie, które przeprowadziło przekazanie szybko przyjmuje tę osobę z powrotem.

4. Komisja może przyjąć dodatkowe przepisy dotyczące przeprowadzania przeniesień. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez uzupełnienie go, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 41 ust. 3.

Artykuł 29

Koszty przekazania

1. Koszty, których wymaga przekazanie wnioskodawcy lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. d) do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, ponosi przekazujące państwo członkowskie.

2. W przypadku gdy dana osoba jest odsyłana z powrotem do państwa członkowskiego, w następstwie tego, że przekazanie nastąpiło wskutek błędu lub że decyzja o przekazaniu została uchylona wskutek odwołania po przeprowadzeniu przekazania, państwo członkowskie, które pierwotnie przeprowadziło przekazanie ponosi koszty przekazania danej osoby z powrotem na swoje terytorium.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

3. Od osób, które mają być przekazane na podstawie niniejszego rozporządzenia, nie wymaga się poniesienia kosztów takiego przekazania.
4. Dodatkowe przepisy dotyczące obowiązku pokrycia przez *przekazujące* państwo członkowskie kosztów przekazania mogą być przyjęte zgodnie z procedurą *regulacyjną*, o której mowa w art. 41 ust. 2.

Artykuł 30

Wymiana właściwych informacji przed przeprowadzeniem przekazania

1. We wszystkich przypadkach przekazania, przekazujące państwo członkowskie informuje państwo członkowskie o tym, czy dana osoba jest w stanie umożliwiającym przekazanie. Przekazywane są wyłącznie osoby, które są w stanie umożliwiającym przekazanie.
2. Państwo członkowskie przeprowadzające przekazanie dostarcza odpowiedzialnemu państwu członkowskiemu takie dane osobowe dotyczące wnioskodawcy, który ma zostać przekazany, które są odpowiednie, właściwe i wystarczają by zagwarantować właściwym organom azylowym w odpowiedzialnym państwie członkowskim możliwość zapewnienia wnioskodawcy odpowiedniej pomocy, w tym zapewnienia niezbędnej opieki medycznej, oraz do zapewnienia dalszej ochrony i poszanowania praw przyznanych niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą ||.../.../WE|| [ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl]. Informacje te dostarczane są na wczesnym etapie, nie później jednak niż siedem dni roboczych przed przeprowadzeniem przekazania, chyba że państwo członkowskie uzyska takie informacje na późniejszym etapie.
3. Państwa członkowskie wymieniają w szczególności następujące informacje:
 - a) w odpowiednim przypadku, dane kontaktowe członków rodziny lub innych krewnych w przyjmującym państwie członkowskim;
 - b) w przypadku małoletnich, informacje na temat poziomu ich wykształcenia;
 - c) informacje na temat wieku wnioskodawcy;
 - d) pozostałe informacje, które wysyłające państwo członkowskie uznaje za konieczne dla zabezpieczenia praw i szczególnych potrzeb || wnioskodawcy.
4. Przekazujące państwo członkowskie przesyła, wyłącznie do celów zapewnienia opieki lub leczenia, w szczególności w odniesieniu do osób niepełnosprawnych, osób starszych, ciężarnych kobiet, małoletnich i osób, które padły ofiarą tortur, zgwałcenia lub innych poważnych form przemocy psychicznej, fizycznej lub seksualnej, informacje na temat szczególnych potrzeb wnioskodawcy, który ma zostać przekazany, które w określonych przypadkach obejmować mogą informacje na temat stanu zdrowia fizycznego i psychicznego wnioskodawcy, który ma zostać przekazany. Odpowiedzialne państwo członkowskie zapewnia, by te szczególne potrzeby zostały odpowiednio uwzględnione, w szczególności poprzez zapewnienie wszelkiej podstawowej opieki medycznej, jaka może okazać się potrzebna.
5. Wszelkie informacje wymienione w ust. 4 są przekazywane przez przekazujące państwo członkowskie do odpowiedzialnego państwa członkowskiego wyłącznie po uzyskaniu wyraźnej zgody wnioskodawcy lub jego przedstawiciela lub jeżeli jest to niezbędne dla ochrony podstawowych interesów tej jednostki lub innej osoby, jeżeli jest ona fizycznie lub prawnie niezdolna do wyrażenia takiej zgody. Po dokonaniu przekazania państwo przekazujące natychmiast usuwa powyższe informacje.
6. Przetwarzanie danych osobowych dotyczących zdrowia przeprowadzane jest wyłącznie przez pracowników służby zdrowia zobowiązanych do zachowania tajemnicy *medycznej* na mocy przepisów krajowych lub reguł ustanowionych przez właściwe organy krajowe lub inną osobę, na której spoczywa równorzędny obowiązek zachowania tajemnicy. Tacy specjaliści w dziedzinie ochrony zdrowia oraz osoby otrzymujące i przetwarzające te informacje otrzymują odpowiednie szkolenie medyczne, jak również szkolenie na temat właściwego przetwarzania szczególnie chronionych danych osobowych dotyczących zdrowia.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

7. Wymiana informacji na podstawie niniejszego artykułu odbywa się wyłącznie między organami zgłoszonymi Komisji zgodnie z art. 34 niniejszego rozporządzenia, za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej Dublinet II. Organy zgłoszone zgodnie z art. 34 niniejszego rozporządzenia określają również specjalistów w dziedzinie ochrony zdrowia uprawnionych do przetwarzania informacji wspomnianych w ust. 4 powyżej. Wymieniane informacje wykorzystywane są wyłącznie do celów określonych w ust. 2 i 4 niniejszego artykułu.

8. W celu ułatwienia wymiany informacji między państwami członkowskimi przyjmowany jest standardowy formularz do przekazywania danych, o które zwrócono się na mocy niniejszego artykułu, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 41 ust. 2.

9. Przepisy ustanowione w art. 33 ust. 8-12 stosuje się do wymiany informacji na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 31

Tryb przeprowadzania przekazania

1. Państwo członkowskie przeprowadzające przekazanie sprzyja przekazaniu na zasadzie dobrowolności poprzez udzielenie odpowiednich informacji wnioskodawcy.

2. Jeżeli przekazania do odpowiedzialnego państwa członkowskiego odbywają się przez wyjazd pod nadzorem lub wyjazd pod eskortą, państwa członkowskie dbają o to, by były one przeprowadzane w humanitarny sposób, w pełnym poszanowaniu praw podstawowych i godności ludzkiej.

Sekcja VII

Tymczasowe wstrzymanie przekazywania

Artykuł 32

Tymczasowe wstrzymanie przekazywania

1. W przypadku gdy państwo członkowskie stoi w obliczu szczególnie nagłej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie jego zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, system azylowy lub infrastrukturę oraz jeżeli przekazywanie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do tego państwa członkowskiego mogłoby zwiększyć to obciążenie, zainteresowane państwo członkowskie może wnioskować o wstrzymanie takiego przekazywania.

Wniosek w tej sprawie kierowany jest do Komisji. Podawane są w nim podstawy, na których został oparty i zawiera on w szczególności:

- a) szczegółowy opis szczególnie nagłej sytuacji, która powoduje nadzwyczaj duże obciążenie zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego lub infrastruktury wnioskującego państwa członkowskiego, w tym właściwe dane statystyczne i dowody;
- b) uzasadnioną prognozę przypuszczalnego rozwoju tej sytuacji w perspektywie krótkoterminowej;
- c) uzasadnione wyjaśnienie dodatkowego obciążenia, które przekazywanie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do tego państwa członkowskiego mogłoby stanowić dla zasobów przeznaczonych na przyjmowanie osób, systemu azylowego lub infrastruktury wnioskującego państwa członkowskiego, w tym właściwe dane statystyczne i dowody.

2. W przypadku, gdy Komisja uzna, że okoliczności występujące w państwie członkowskim mogą doprowadzić do tego, że poziom ochrony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową będzie niezgodny z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą II/.../WE ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl, dyrektywą 2005/85/WE i **dyrektywą 2004/83/WE**, może zdecydować, zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 4, o wstrzymaniu wszelkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

3. W przypadku gdy państwo członkowskie jest przekonane, że okoliczności występujące w innym państwie członkowskim mogą doprowadzić do tego, że poziom ochrony osób ubiegających się o ochronę międzynarodową będzie niezgodny z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą ||.../.../WE|| [ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl], dyrektywą 2005/85/WE i **dyrektywą 2004/83/WE**, może złożyć wniosek, by wszelkie operacje przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem zostały wstrzymane.

Wniosek w tej sprawie kierowany jest do Komisji. Podawane są w nim podstawy, na których został oparty i zawiera on w szczególności szczegółowe informacje na temat sytuacji w danym państwie członkowskim, ze wskazaniem potencjalnej niezgodności z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności z dyrektywą ||.../.../WE|| [ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl], dyrektywą 2005/85/WE i **dyrektywą 2004/83/WE**.

4. Komisja może, po otrzymaniu wniosku na podstawie ust. 1 lub 3 lub z własnej inicjatywy na podstawie ust. 2, zdecydować o wstrzymaniu wszystkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Decyzja ta podejmowana jest jak najszybciej, nie później niż jeden miesiąc po otrzymaniu wniosku. W decyzji o wstrzymaniu przekazywania podawane są powody, na których została oparta oraz zawiera ona w szczególności:

- a) analizę wszystkich istotnych okoliczności występujących w państwie członkowskim, do którego przekazywanie może zostać wstrzymane;
 - b) analizę potencjalnego wpływu wstrzymania przekazywania na pozostałe państwa członkowskie;
 - c) proponowaną datę wstrzymania przekazywania;
 - d) wszelkie szczególne warunki związane takim wstrzymaniem.
- e) wskaźniki, normy i harmonogramy, jakie należy ustanowić w celu oceny postępów w dążeniu do unormowania sytuacji określonej zgodnie z lit. a).**

5. Komisja zawiadamia Radę i państwa członkowskie o decyzji o wstrzymaniu wszelkich operacji przekazywania wnioskodawców do danego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Każde państwo członkowskie może przekazać decyzję Komisji do rozpatrzenia przez Radę w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć odmienną decyzję w terminie jednego miesiąca od daty przekazania przez państwo członkowskie.

6. Po wydaniu przez Komisję decyzji o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego, pozostałe państwa członkowskie, w których znajdują się wnioskodawcy, których przekazanie zostało wstrzymane, odpowiadają za rozpatrzenie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych przez te osoby.

W decyzji o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego uwzględnia się należyte potrzeby zapewnienia ochrony małoletnich i jedności rodziny.

7. Decyzja o wstrzymaniu przekazywania do państwa członkowskiego na mocy ust. 1 uzasadnia przyznanie, na wniosek tego państwa członkowskiego, pomocy na środki nadzwyczajne ustanowionej w art. 5 decyzji 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

8. Państwo członkowskie w rozumieniu ust. 1 - 3 podejmuje skuteczne i sprawne działania w celu poprawy sytuacji, która doprowadziła do tymczasowego wstrzymywania przekazywania.

9. Przekazywanie może zostać wstrzymane na okres nie dłuższy niż sześć miesięcy. W przypadku gdy po upływie sześciu miesięcy nadal istnieją podstawy dla zastosowania środków, Komisja może zdecydować, na wniosek ||państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 1, lub z własnej inicjatywy, o przedłużeniu ich stosowania o okres dalszych sześciu miesięcy. **Zastosowanie mają także przepisy ust. 5.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 144 z 6.6.2007, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

10. Żaden z przepisów niniejszego artykułu nie jest interpretowany jako umożliwiający państwom członkowskim uchylene się od spoczywającego na nich ogólnego obowiązku podjęcia wszelkich ogólnych lub konkretnych właściwych środków, by zagwarantować wypełnienie ich zobowiązań wynikających z prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie azylu, w szczególności z niniejszego rozporządzenia, dyrektywy ||.../.../WE|| [ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl] oraz dyrektywy 2005/85/WE.

11. *Na wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 251 Traktatu, wprowadza się instrumenty wiążące dla wszystkich państw członkowskich mające na celu skuteczne wsparcie tych państw członkowskich, których systemy azylowe poddawane są szczególnym i nieproporcjonalnym obciążeniom, przede wszystkim ze względu na ich położenie geograficzne i sytuację demograficzną. Instrumenty te wchodzi w życie nie później niż dnia 31 grudnia 2011, a w każdym razie zapewniają:*

- a) *oddelegowanie urzędników z innych państw członkowskich, pod egidą Europejskiego Urzędu Wsparcia ds. Polityki Azylowej, wspierających w działaniach te państwa członkowskie, które podlegają szczególnym obciążeniom i w których wnioskodawcy nie mogą korzystać z odpowiednich standardów ochrony;*
- b) *system przemieszczenia osób korzystających z ochrony międzynarodowej z tych państw członkowskich, które poddawane są szczególnym i nieproporcjonalnym obciążeniom, do innych państw w porozumieniu z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców, przy jednoczesnym czuwaniu nad tym, by te przemieszczenia podlegały przejrzystem, jednoznacznym i innym niż uznaniowe zasadom.*

12. *Niniejszy artykuł przestaje obowiązywać po wejściu w życie instrumentów, o których mowa w ust. 11, a w każdym razie najpóźniej dnia 31 grudnia 2011 r.*

13. *W ramach monitorowania i oceny, o których mowa w art. 42, Komisja dokonuje przeglądu stosowania niniejszego artykułu i składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 30 czerwca 2011 r. W sprawozdaniu tym Komisja ocenia, czy istnieje uzasadniona potrzeba dalszego stosowania niniejszego artykułu po dniu 31 grudnia 2011 r. Jeżeli Komisja uzna to za właściwe, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący przedłużenia okresu stosowania zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu.*

ROZDZIAŁ VII

WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 33

Dzielenie się informacjami

1. Każde państwo członkowskie przekazuje wszystkim państwom członkowskim, które się o to zwrócą, dane osobowe dotyczące osoby ubiegającej się o azyl, które są odpowiednie, właściwe, i wystarczające do:

- a) ustalenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;
- b) rozpatrzenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;
- c) wykonania wszelkich zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 mogą obejmować wyłącznie:

- a) dane identyfikacyjne osoby ubiegającej się o azyl oraz, w odpowiednich przypadkach, członków jego rodziny (imię i nazwisko oraz, w odpowiednim przypadku, poprzednie nazwisko, przydomki lub pseudonimy; obywatelstwo, obecne i poprzednie; data i miejsce urodzenia);

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- b) dokumenty tożsamości i dokumenty podróży (numery referencyjne, okres ważności, data wydania, organ wydający, miejsce wydania itd.);
- c) inne informacje niezbędne dla ustalenia tożsamości wnioskodawcy, w tym odciski palców przetwarzane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr .../.../... [dotyczącym ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia ((WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca];
- d) miejsca zamieszkania oraz trasy odbytych podróży;
- e) dokumenty pobytu lub wizy wydane przez państwo członkowskie;
- f) miejsce złożenia wniosku;
- g) datę złożenia wszelkich poprzednich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, datę złożenia rozpatrywanego wniosku, etap, na którym znajduje się postępowanie i ewentualnie podjętą decyzję.

3. Ponadto, pod warunkiem że jest to niezbędne dla rozpatrzenia wniosku o udzielenie, ochrony międzynarodowej, odpowiedzialne państwo członkowskie może zwrócić się do innego państwa członkowskiego o powiadomienie go, na jakiej podstawie osoba ubiegająca się o azyl opiera swój wniosek oraz, w odpowiednich przypadkach, jakie są podstawy wszelkich podjętych decyzji dotyczących wnioskodawcy. Państwo członkowskie może odmówić odpowiedzi na przedłożony mu wniosek, jeżeli istnieje *prawdopodobieństwo*, że przekazanie takich informacji mogłoby zaszkodzić ważnym interesom państwa członkowskiego lub ochronie swobód i praw podstawowych osoby, której informacje dotyczą lub innych osób. W każdym przypadku przekazanie wnioskowanych informacji wymaga pisemnej zgody osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową, uzyskanej przez państwo członkowskie, do którego zwrócono się o te informacje. W takim przypadku wnioskodawca musi wiedzieć, jakich informacji dotyczy wyrażana zgoda.

4. Wszelkie wnioski o udzielenie informacji są wysyłane wyłącznie w kontekście konkretnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. We wniosku podawane są podstawy, na których został oparty oraz, w przypadku gdy ma on na celu sprawdzenie, czy istnieje kryterium mogące pociągać za sobą odpowiedzialność państwa członkowskiego, do którego wniosek jest kierowany, podawane są także dowody, w tym istotne informacje z wiarygodnych źródeł o sposobach i środkach wjazdu na terytorium państwa członkowskiego osób ubiegających się o azyl lub konkretny i możliwy do zweryfikowania fragment oświadczeń wnioskodawcy, na których wniosek został oparty. Przyjmuje się, że takie istotne informacje z wiarygodnych źródeł są same w sobie niewystarczające do ustalenia odpowiedzialności i kompetencji państwa członkowskiego na podstawie niniejszego rozporządzenia, ale mogą pomóc w ocenie innych przesłanek odnoszących się do poszczególnych osób ubiegających się o azyl.

5. Państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, udziela odpowiedzi w ciągu czterech tygodni. Wszelkie opóźnienia w udzieleniu odpowiedzi są należycie uzasadniane. Jeżeli w wyniku badań przeprowadzonych przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek i które przekroczyło maksymalny termin, uzyskane zostaną informacje ukazujące, że jest ono odpowiedzialnym państwem członkowskim, to państwo członkowskie nie może powoływać się na przekroczenie terminu przewidzianego w art. 21 i 23 jako przyczynę odmowy uwzględnienia wniosku o przejęcie lub wtórne przejęcie.

6. Wymiana informacji przeprowadzana jest na wniosek państwa członkowskiego i może odbywać się jedynie między organami, o których wyznaczeniu przez każde państwo członkowskie powiadomiono Komisję zgodnie z art. 34 ust. 1.

7. Informacje uzyskane w ramach wymiany mogą być wykorzystywane jedynie do celów określonych w ust. 1. W każdym państwie członkowskim takie informacje mogą być, w zależności od ich rodzaju i uprawnień organu otrzymującego, przekazywane jedynie organom i sądom, którym powierzono:

- a) ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- b) rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;
- c) wykonanie wszelkich zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.

8. Państwo członkowskie, które przekazuje informacje, zapewnia, że są one dokładne i aktualne. Jeżeli okaże się, że państwo członkowskie przekazało informacje niedokładne lub informacje, które nie powinny być zostać przekazane, państwa członkowskie będące odbiorcami tych informacji zostają o tym natychmiast powiadomione. Są one zobowiązane do poprawienia lub usunięcia tych informacji.

9. Osoba ubiegająca się o azyl ma prawo do uzyskania na swój wniosek informacji o wszelkich przetwarzanych danych, które jej dotyczą.

Jeżeli stwierdzi ona, że dane te były przetwarzane z naruszeniem niniejszego rozporządzenia lub dyrektywy 95/46/WE, w szczególności z tego względu, że są one niekompletne lub niedokładne, jest ona uprawniona do żądania poprawienia lub usunięcia tych informacji.

Organ, który poprawia lub usuwa te dane powiadamia, w zależności od przypadku, państwo członkowskie przekazujące lub otrzymujące informacje.

Osoba ubiegająca się o azyl ma prawo wnieść powództwo lub skargę do właściwych organów lub sądów państwa członkowskiego, które odmówiło jej prawa dostępu do danych jej dotyczących lub prawa do poprawienia lub usunięcia tych danych.

10. W każdym zainteresowanym państwie członkowskim odnotowuje się w indywidualnych aktach zainteresowanej osoby lub w rejestrze fakt przekazania lub otrzymania wymienianych informacji.

11. Dane uzyskane w ramach wymiany przechowywane są przez okres nieprzekraczający okresu niezbędnego do realizacji celów, dla których dane te są wymieniane.

12. W przypadku gdy dane nie są przetwarzane automatycznie lub nie są lub nie mają być zawarte w aktach, każde państwo członkowskie podejmuje właściwe środki w celu zapewnienia zgodności z niniejszym artykułem przez skuteczne kontrole.

Artykuł 34

Właściwe organy i zasoby

1. Każde państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję o konkretnych organach odpowiedzialnych za wypełnianie zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz wszelkich zmianach w tym zakresie. Państwa członkowskie zapewniają, że organy te posiadają zasoby niezbędne do wykonywania przez nie ich zadań, w szczególności do udzielania w wyznaczonych terminach odpowiedzi na wnioski o przekazanie informacji, wnioski o przejęcie lub wnioski o wtórne przejęcie ubiegających się o azyl.

2. Komisja publikuje kompletny wykaz organów, o których mowa w ust. 1 w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. W przypadku wprowadzenia zmian w wykazie Komisja publikuje każdego roku zaktualizowany kompletny wykaz.

3. Organy, o których mowa w ust. 1 otrzymują niezbędne szkolenie w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia.

4. Przepisy odnoszące się do ustanowienia bezpiecznych kanałów łączności elektronicznej między organami wymienionymi w ust. 1 w celu przekazywania wniosków, odpowiedzi i wszelkiej pisemnej korespondencji oraz zapewnienia, by wysyłający automatycznie otrzymywali elektroniczne poświadczenie dostarczenia ustanawiane są zgodnie z procedurą regulacyjną określoną w art. 41 ust. 2.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 35

Uzgodnienia administracyjne

1. Państwa członkowskie mogą, na zasadzie dwustronnej, dokonać uzgodnień administracyjnych dotyczących praktycznych metod wykonania niniejszego rozporządzenia, w celu ułatwienia jego stosowania i zwiększenia jego skuteczności. Takie uzgodnienia mogą dotyczyć:

- a) wymiany oficerów łącznikowych;
- b) uproszczenia procedur i skrócenia terminów odnoszących się do przekazywania i rozpatrywania wniosków o przyjęcie lub wtórne przyjęcie osób ubiegających się o azyl;

2. Uzgodnienia, o których mowa w ust. 1 przekazywane są Komisji. Komisja zatwierdza uzgodnienia, o których mowa w ust. 1 lit. b) po sprawdzeniu, że nie naruszają one przepisów niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VIII

POSTĘPOWANIE POJEDNAWCZE

Artykuł 36

Postępowanie pojednawcze

1. W przypadku gdy państwa członkowskie nie mogą rozwiązać sporu dotyczącego jakiegokolwiek kwestii związanej ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, mogą one zastosować postępowanie pojednawcze przewidziane w ust. 2.

2. Postępowanie pojednawcze rozpoczyna złożenie przez jedno z państw członkowskich uczestniczących w sporze wniosku do przewodniczącego komitetu, ustanowionego przez art. 41. Poprzez wyrażenie zgody na postępowanie pojednawcze zainteresowane państwa członkowskie podejmują się uwzględnienia w jak najszerszym stopniu zaproponowanego rozwiązania.

Przewodniczący komitetu wyznacza trzech członków komitetu reprezentujących trzy państwa członkowskie niezwiązane ze sprawą. Przekazywane są im argumenty stron na piśmie lub ustnie i, po naradzie, proponują oni w ciągu miesiąca rozwiązanie, w razie potrzeby po przeprowadzeniu głosowania.

Naradzie przewodniczy przewodniczący komitetu lub jego zastępca. Może on przedstawić swoją opinię, lecz nie może brać udziału w głosowaniu.

Niezależnie od tego, czy zaproponowane rozwiązanie zostanie przyjęte czy odrzucone przez strony, jest ono ostateczne i nieodwołalne.

ROZDZIAŁ IX

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 37

Kary

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by wszelkie przypadki niewłaściwego wykorzystania danych przetwarzanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym karom, w tym karom administracyjnym lub kryminalnym, zgodnie z prawem krajowym.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 38

Środki przejściowe

W przypadku gdy wniosek został złożony po dacie wymienionej w art. 45 akapit drugi, uwzględnia się zdarzenia, które przypuszczalnie pociągną za sobą odpowiedzialność państwa członkowskiego na podstawie niniejszego rozporządzenia, nawet jeżeli miały one miejsce przed tą datą, z wyjątkiem zdarzeń wymienionych w art. 14 ust. 2.

Artykuł 39

Obliczanie terminów

Każdy okres czasu przewidziany w niniejszym rozporządzeniu oblicza się w sposób następujący:

- a) w przypadku gdy początkiem okresu oznaczonego w dniach, tygodniach lub miesiącach jest pewne zdarzenie lub czynność nie uwzględnia się przy obliczaniu danego okresu, dnia, w którym to zdarzenie lub czynność nastąpiły.
- b) okres oznaczony w tygodniach lub miesiącach kończy się z upływem tego dnia ostatniego tygodnia lub miesiąca, który nazwą lub datą odpowiada dniowi, w którym miało miejsce zdarzenie lub czynność, od którego okres ten ma być obliczany. Jeżeli w okresie oznaczonym w miesiącach dzień, w którym okres ten powinien upłynąć w ostatnim miesiącu nie występuje, okres ten kończy się ostatniego dnia tego miesiąca;
- c) terminy obejmują soboty, niedziele oraz dni ustawowo wolne od pracy w każdym zainteresowanym państwie członkowskim.

Artykuł 40

Terytorialny zakres stosowania

W zakresie dotyczącym Republiki Francuskiej niniejsze rozporządzenie stosuje się wyłącznie do jej europejskiego terytorium.

Artykuł 41

Komitet

1. Komisję wspiera komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 42

Monitorowanie i ocena

Najpóźniej po trzech latach od daty wymienionej w art. 45 akapit pierwszy, z **zastrzeżeniem art. 32 ust. 13**, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia oraz, w odpowiednich przypadkach, proponuje niezbędne zmiany. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie informacje właściwe do przygotowania tego sprawozdania, najpóźniej na sześć miesięcy przed wygaśnięciem tego terminu.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Po przedłożeniu tego sprawozdania Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia w tym samym czasie, w którym przedkłada sprawozdanie w sprawie wdrożenia systemu Eurodac przewidziane w art. 28 rozporządzenia (WE) nr .../... || [dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia ||(WE) nr .../... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca].

Artykuł 43

Statystyki

Zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej ⁽¹⁾ państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) statystyki dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzenia (WE) nr 1560/2003.

Artykuł 44

Utrata mocy

Rozporządzenie (WE) nr 343/2003 traci moc.

Uchyła się art. 11 ust. 1 oraz art. 13, 14 i 17 rozporządzenia || (WE) nr 1560/2003.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia lub artykułów należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 45

Wejście w życie i obowiązywanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych od pierwszego dnia następującego po upływie sześciu miesięcy od jego wejścia w życie. Od tego dnia niniejsze rozporządzenie będzie stosowane do każdego wniosku o przejęcie lub wtórne przejęcie osób ubiegających się o azyl, niezależnie od tego, kiedy został złożony wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przed tą datą ustala się zgodnie z kryteriami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 343/2003. Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ||.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący [...][...]

(1) Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK I

Rozporządzenia, które utraciły moc

(o których mowa w art. 44)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003	(Dz.U. L 50 z 25.2.2003, s. 1)
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1560/2003 – wyłącznie art. 11 ust. 1, art. 13, 14 i 17	(Dz.U. L 222 z 5.9.2003, s. 1)

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) 343/2003	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2 lit. a)	Artykuł 2 lit. a)
Artykuł 2 lit. b)	skreślona
Artykuł 2 lit. c)	Artykuł 2 lit. b)
Artykuł 2 lit. d)	Artykuł 2 lit. c)
Artykuł 2 lit. e)	Artykuł 2 lit. d)
Artykuł 2 lit. f)	Artykuł 2 lit. e)
Artykuł 2 lit. g)	Artykuł 2 lit. f)
—	Artykuł 2 lit. g)
Artykuł 2 lit. h)-k)	Artykuł 2 lit. h)-k)
—	Artykuł 2 ust. 1
Artykuł 3 ust. 1	Artykuł 3 ust. 1
Artykuł 3 ust. 2	Artykuł 17 ust. 1
Artykuł 3 ust. 3	Artykuł 3 ust. 3
Artykuł 3 ust. 4	Artykuł 4 ust. 1, sformułowanie wprowadzające
—	Artykuł 4 ust. 1 lit. a)-g)
—	Artykuł 4 ust. 2 i 3
Artykuł 4 ust. 1-5	Artykuł 20 ust. 1-5
—	Artykuł 20 ust. 5 akapit trzeci
—	Artykuł 5
—	Artykuł 6

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Rozporządzenie (WE) 343/2003	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 7 ust. 1
Artykuł 5 ust. 2	Artykuł 7 ust. 2
—	Artykuł 7 ust. 3
Artykuł 6 akapit pierwszy	Artykuł 8 ust. 1
—	Artykuł 8 ust. 3
Artykuł 6 akapit drugi	Artykuł 8 ust. 4
Artykuł 7	Artykuł 9
Artykuł 8	Artykuł 10
Artykuł 9	Artykuł 13
Artykuł 10	Artykuł 14
Artykuł 11	Artykuł 15
Artykuł 12	Artykuł 16
Artykuł 13	Artykuł 3 ust. 2
Artykuł 14	Artykuł 12
Artykuł 15 ust. 1	Artykuł 17 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 15 ust. 2	Artykuł 11 ust. 1
Artykuł 15 ust. 3	Artykuł 8 ust. 2
Artykuł 15 ust. 4	Artykuł 17 ust. 2 akapit czwarty
Artykuł 15 ust. 5	Artykuł 8 ust. 5 i art. 11 ust. 2
Artykuł 16 ust. 1 lit. a)	Artykuł 18 ust. 1 lit. a)
Artykuł 16 ust. 1 lit. b)	Artykuł 18 ust. 2
Artykuł 16 ust. 1 lit. c)	Artykuł 18 ust. 1 lit. b)
Artykuł 16 ust. 1 lit. d)	Artykuł 18 ust. 1 lit. c)
Artykuł 16 ust. 1 lit. e)	Artykuł 18 ust. 1 lit. d)
Artykuł 16 ust. 2	Artykuł 19 ust. 1
Artykuł 16 ust. 3	Artykuł 19 ust. 2 akapit pierwszy
—	Artykuł 19 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 16 ust. 4	Artykuł 19 ust. 3
	Artykuł 19 ust. 3 akapit drugi
Artykuł 17	Artykuł 21
Artykuł 18	Artykuł 22
Artykuł 19 ust. 1	Artykuł 25 ust. 1
Artykuł 19 ust. 2	Artykuł 25 ust. 2 i art. 26 ust. 1
—	Artykuł 26 ust. 2-6
Artykuł 19 ust. 3	Artykuł 28 ust. 1

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Rozporządzenie (WE) 343/2003	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 19 ust. 4	Artykuł 28 ust. 2
—	Artykuł 28 ust. 3
Artykuł 19 ust. 5	Artykuł 28 ust. 4
Artykuł 20 ust. 1, sformułowanie wprowadzające	Artykuł 23 ust. 1
—	Artykuł 23 ust. 2
—	Artykuł 23 ust. 3
—	Artykuł 23 ust. 4
Artykuł 20 ust. 1 lit. a)	Artykuł 23 ust. 5 akapit pierwszy
Artykuł 20 ust. 1 lit. b)	Artykuł 24 ust. 1
Artykuł 20 ust. 1 lit. c)	Artykuł 24 ust. 2
Artykuł 20 ust. 1 lit. d)	Artykuł 28 ust. 1 akapit pierwszy
Artykuł 20 ust. 1 lit. e)	Artykuł 25 ust. 1 i 2, art. 26 ust. 1, art. 28 ust. 1 akapit drugi i trzeci
Artykuł 20 ust. 2	Artykuł 28 ust. 2
Artykuł 20 ust. 3	Artykuł 23 ust. 5 akapit drugi
Artykuł 20 ust. 4	Artykuł 28 ust. 4
—	Artykuł 27
—	Artykuł 29
—	Artykuł 30
—	Artykuł 32
Artykuł 21 ust. 1-9	Artykuł 33 ust. 1-9 akapity pierwszy, drugi i trzeci
	Artykuł 33 ust. 9 akapit czwarty
Artykuł 21 ust. 10-12	Artykuł 33 ust. 10-12
Artykuł 22 ust. 1	Artykuł 34 ust. 1
—	Artykuł 34 ust. 2
—	Artykuł 34 ust. 3
Artykuł 22 ust. 2	Artykuł 34 ust. 4
Artykuł 23	Artykuł 35
Artykuł 24 ust. 1	skreślony
Artykuł 24 ust. 2	Artykuł 38
Artykuł 24 ust. 3	skreślony
Artykuł 25 ust. 1	Artykuł 39
Artykuł 25 ust. 2	skreślony
Artykuł 26	Artykuł 40
Artykuł 27 ust. 1 i 2	Artykuł 41 ust. 1 i 2
Artykuł 27 ust. 3	skreślony

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Rozporządzenie (WE) 343/2003	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 28	Artykuł 42
Artykuł 29	Artykuł 45
—	Artykuł 36
—	Artykuł 37
—	Artykuł 43
—	Artykuł 44

Rozporządzenie (WE) 1560/2003	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 11 ust. 1	Artykuł 11 ust. 1
Artykuł 13 ust. 1	Artykuł 17 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 13 ust. 2	Artykuł 17 ust. 2 akapit drugi
Artykuł 13 ust. 3	Artykuł 17 ust. 2 akapit trzeci
Artykuł 13 ust. 4	Artykuł 17 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 14	Artykuł 36
Artykuł 17 ust. 1	Artykuł 9 i 10 oraz art. 17 ust. 2 akapit pierwszy
Artykuł 17 ust. 2	Artykuł 33 ust. 3

Ustanowienie systemu Eurodac do porównywania odcisków palców (przekształcenie) ***I

P6_TA(2009)0378

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (WE) nr [...] [...] [ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca] (przekształcenie) (COM(2008)0825 – C6-0475/2008 – 2008/0242(COD))

(2010/C 212 E/53)

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0825),

— uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 ust. 1a traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0475/2008),

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 3 kwietnia 2009 r. skierowane do Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zgodnie z art. 80 a ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 80 a i art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0283/2009),
- A. mając na uwadze, że grupa konsultacyjna złożona z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz że w odniesieniu do niezmienionych przepisów istniejących tekstów wniosek ogranicza się do ich prostej kodyfikacji bez zmian merytorycznych,
1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji oraz w wersji zawierającej dostosowania techniczne zatwierdzone przez Komisję Prawną, z uwzględnieniem poniższych poprawek;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

P6_TC1-COD(2008)0242

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 dotyczące ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (WE) nr [.../...] [ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca] (przekształcenie)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 akapit pierwszy pkt 1 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji ||,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 2725/2000 z dnia 11 grudnia 2000 r. dotyczącym ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania konwencji dublińskiej⁽¹⁾ oraz rozporządzeniu Rady (WE) nr 407/2002 z dnia 28 lutego 2002 r. ustanawiającym niektóre zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 2725/2000 dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania konwencji dublińskiej⁽²⁾ – mają być wprowadzone zasadnicze zmiany. Dla zachowania przejrzystości, rozporządzenia te powinny zostać przekształcone.
- (2) Wspólna polityka azylowa, w tym wspólny europejski system azylowy, stanowi jedno z osiągnięć, do których doprowadzić ma realizacja celu Unii Europejskiej zakładającego stopniowe ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, otwartej dla tych, którzy ■ słusznie szukają ochrony **międzynarodowej** we Wspólnocie.
- (3) Pierwsza faza tworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, który powinien w dłuższej perspektywie doprowadzić do wspólnej procedury i jednolitego statusu dla osób, które uzyskały azyl, obowiązujących w całej Unii, została już obecnie zrealizowana. Rada Europejska zebrana w dniu 4 listopada 2004 r. przyjęła program haski, w którym wyznaczono cele do osiągnięcia w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w latach 2005-2010. W tym kontekście w programie haskim wezwano Komisję ■ do zakończenia oceny aktów prawnych przyjętych w ramach tej pierwszej fazy oraz przedłożenia Radzie i Parlamentowi Europejskiemu aktów i środków, które mają zostać przyjęte w ramach drugiej fazy, tak by mogły zostać przyjęte przed 2010 r.
- (4) W celu stosowania rozporządzenia *Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) [.../...] ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca*⁽³⁾, konieczne jest ustalenie tożsamości osób ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz osób zatrzymanych w związku z nielegalnym przekroczeniem granic zewnętrznych Wspólnoty. Pożądane jest również, w celu skutecznego stosowania rozporządzenia ■ (WE) nr [.../...], w szczególności jego art. 18 ust. 1 lit. b) i d), umożliwienie każdemu z państw członkowskich sprawdzenia, czy obywatel kraju trzeciego lub bezpaństwowiec przebywający nielegalnie na jego terytorium wystąpił o ochronę międzynarodową w innym państwie członkowskim.
- (5) Odciski palców stanowią ważny element w dokładnym ustalaniu tożsamości takich osób. Konieczne jest ustanowienie systemu do porównywania ich odcisków palców.
- (6) W tym celu niezbędne jest ustanowienie systemu nazwanego „Eurodac“, składającego się z centralnej bazy danych o odciskach palców, który będzie obsługiwał skomputeryzowaną centralną bazę danych o odciskach palców, a także elektronicznych środków transmisji danych między państwami członkowskimi a systemem centralnym.
- (7) W celu zapewnienie równego traktowania wszystkich wnioskodawców oraz osób korzystających z ochrony międzynarodowej, jak również w celu zagwarantowania spójności z obecnym dorobkiem prawnym UE w dziedzinie azylu, w szczególności z dyrektywą Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony⁽⁴⁾, a także rozporządzeniem (WE) nr [.../...], należy rozszerzyć zakres zastosowania niniejszego rozporządzenia w celu objęcia nim osób ubiegających się o ochronę uzupełniającą oraz osób korzystających z ochrony uzupełniającej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 316 z 15.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 62 z 5.3.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L ...

⁽⁴⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (8) Niezbędne jest również wprowadzenie dla państw członkowskich wymogu niezwłocznego pobierania i przesyłania danych o odciskach palców każdej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową oraz każdego obywatela kraju trzeciego lub bezpieczeństwa zatrzymanego w związku z nielegalnym przekroczeniem granicy zewnętrznej państwa członkowskiego, jeżeli ukończyli oni czternaście lat.
- (9) Konieczne jest precyzyjne określenie reguł przesyłania danych o takich odciskach palców do systemu centralnego, zapisu takich danych oraz innych właściwych danych w systemie centralnym, ich przechowywania, porównywania z innymi danymi o odciskach palców, przesyłania wyników takich porównań oraz **oznaczenia** i usuwania zapisanych danych; reguły te mogą być zróżnicowane dla różnych kategorii obywateli krajów trzecich lub bezpieczeństwa oraz powinny być dostosowane do ich sytuacji.
- (10) Okres przechowywania danych o odciskach palców powinien być krótszy w niektórych szczególnych sytuacjach, w przypadku gdy nie ma potrzeby ich przechowywania przez tak długi czas. Dane o odciskach palców powinny być usuwane natychmiast po uzyskaniu przez obywateli krajów trzecich lub bezpieczeństwa obywatelstwa państwa członkowskiego.
- (11) Okres przechowywania danych o odciskach palców powinien być krótszy w niektórych szczególnych sytuacjach, w przypadku gdy nie ma potrzeby ich przechowywania przez tak długi czas. Dane o odciskach palców powinny być usuwane natychmiast po uzyskaniu przez obywateli krajów trzecich lub bezpieczeństwa obywatelstwa państwa członkowskiego **lub pozwolenia na pobyt długoterminowy w państwie członkowskim zgodnie z dyrektywą Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącą statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi** ⁽¹⁾.
- (12) Dane dotyczące tych osób, których odciski palców zostały pierwotnie zapisane w systemie Eurodac, kiedy złożyły one wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej i którym udzielono ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim powinny być przechowywane, by umożliwić porównywanie ich z danymi zapisywanymi przy składaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.
- (13) W okresie przejściowym odpowiedzialność za zarządzanie systemem centralnym i infrastrukturą komunikacyjną powinna w dalszym ciągu spoczywać na Komisji. W perspektywie długoterminowej i po dokonaniu oceny skutków, obejmującej dogłębną analizę rozwiązań alternatywnych pod kątem finansowym, operacyjnym i organizacyjnym, należy ustanowić organ zarządzający odpowiedzialny za te zadania.
- (14) Niezbędne jest wyraźne ustalenie obowiązków odpowiednio Komisji i organu zarządzającego w odniesieniu do systemu centralnego oraz infrastruktury komunikacyjnej i obowiązków państw członkowskich w zakresie dotyczącym wykorzystania i ochrony zapisanych danych, dostępu do nich i ich korygowania.
- (15) Podczas gdy odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty w związku z obsługą systemu Eurodac będzie regulowana odpowiednimi postanowieniami Traktatu, niezbędne jest ustanowienie szczególnych przepisów dotyczących odpowiedzialności pozaumownej państw członkowskich w związku z obsługą tego systemu.
- (16) Zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu cel proponowanych działań, mianowicie stworzenie systemu do porównywania danych o odciskach palców w celu wspomoczenia wdrażania polityki azylowej Wspólnoty, nie może być, ze względu na swoją naturę, w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie i dlatego może być lepiej osiągnięty przez Wspólnotę. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną we wspomnianym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (17) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾ ma zastosowanie do przetwarzania danych osobowych przez państwa członkowskie na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (18) Zasady ustanowione w dyrektywie 95/46/WE, dotyczące ochrony praw i wolności jednostek, a zwłaszcza ich prawa do prywatności w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych należy uzupełnić lub sprecyzować, szczególnie w zakresie dotyczącym niektórych sektorów.
- (19) **Przetwarzanie danych osobowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przez instytucje i organy wspólnotowe podlega przepisom rozporządzenia** (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽²⁾. Należy jednakże wyjaśnić **pewne kwestie dotyczące** odpowiedzialności za przetwarzanie danych i nadzoru nad ochroną danych.
- (20) Krajowe organy nadzorcze powinny monitorować, czy państwa członkowskie przetwarzają dane osobowe zgodnie z prawem, podczas gdy Europejski Inspektor Ochrony Danych, powołany na mocy decyzji 2004/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, powinien monitorować działalność instytucji i organów wspólnotowych związaną z przetwarzaniem danych osobowych, ze względu na ograniczony zakres zadań instytucji i organów wspólnotowych w odniesieniu do samych danych.
- (21) Należy w regularnych odstępach czasu monitorować i oceniać rezultaty uzyskiwane dzięki systemowi Eurodac.
- (22) Państwa członkowskie powinny wprowadzić system **skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających** kar nakładanych za wykorzystanie danych **wprowadzonych do systemu centralnego** w sposób sprzeczny z celem systemu Eurodac.
- (23) Państwa członkowskie powinny być informowane o stanie konkretnych procedur azylowych w celu ułatwienia odpowiedniego stosowania rozporządzenia (WE) nr [.../...].
- (24) W niniejszym rozporządzeniu respektuje się prawa podstawowe oraz musi być ono stosowane zgodnie z tymi prawami, przestrzega się w nim również zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Niniejsze rozporządzenie ma w szczególności zapewnić pełne poszanowanie zasady ochrony danych osobowych oraz prawa do azylu, jak również wspierać stosowanie art. 8 i 18 karty.
- (25) Właściwe jest ograniczenie terytorialnego zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia tak, aby pokrywał się on z terytorialnym zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr [.../...],

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 12 z 17.1.2004, s. 47.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cel systemu Eurodac

1. Niniejszym ustanawia się system o nazwie „Eurodac“, który ma pomagać w ustaleniu, które państwo członkowskie, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr [.../...], odpowiada za rozpatrywanie wniosków o ochronę międzynarodową złożonych w państwie członkowskim przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, jak również w pozostałym zakresie ułatwić stosowanie powyższego rozporządzenia || na warunkach określonych w powyższym rozporządzeniu.

2. Bez uszczerbku dla możliwości korzystania z danych przeznaczonych do systemu Eurodac przez państwo członkowskie pochodzenia w bazach danych ustanowionych na mocy prawa tego państwa członkowskiego, dane o odciskach palców i inne dane osobowe mogą być przetwarzane w systemie Eurodac tylko w celach określonych w art. 33 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr .../... [ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca].

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „rozporządzenie dublińskie“ oznacza rozporządzenie (WE) nr [.../...] [ustanawiające kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca];
- b) „osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową“ oznacza obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, który złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, w sprawie którego nie podjęto jeszcze prawomocnej decyzji;
- c) „państwo członkowskie pochodzenia“ oznacza:
- (i) w odniesieniu do osoby objętej zakresem art. 6 państwo członkowskie, które przesyła dane osobowe do systemu centralnego i otrzymuje wyniki porównania;
 - (ii) w odniesieniu do osoby objętej zakresem art. 10 państwo członkowskie, które przesyła dane osobowe do systemu centralnego;
 - (iii) w odniesieniu do osoby objętej zakresem art. 13 państwo członkowskie, które przesyła takie dane do systemu centralnego i otrzymuje wyniki porównania;
- d) „uchodźca osoba, której udzielono ochrony międzynarodowej“ oznacza obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, co do którego uznano, że potrzebuje on ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy || 2004/83/WE;
- e) „trafienie“ oznacza, że dane o odciskach palców określonej osoby przekazane przez państwo członkowskie zostały w systemie centralnym porównane i przynajmniej jednokrotnie skojarzone z danymi o odciskach palców zapisanymi w bazie danych, co nie zwalnia państwa członkowskie z obowiązku natychmiastowego sprawdzenia wyników porównania na podstawie art. 17 ust. 4.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Pojęcia zdefiniowane w art. 2 dyrektywy 95/46/WE mają takie samo znaczenie w niniejszym rozporządzeniu.
3. O ile nie ustalono inaczej, pojęcia zdefiniowane w art. 2 rozporządzenia dublińskiego mają takie samo znaczenie w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 3

Architektura systemu i podstawowe zasady

1. Na system Eurodac składają się:
 - a) skomputeryzowana centralna baza danych o odcisków palców (system centralny) złożona z
 - jednostki centralnej,
 - systemu zachowania ciągłości funkcjonowania;
 - b) infrastruktury komunikacyjnej między systemem centralnym i państwami członkowskimi zapewniającej szyfrowaną wirtualną sieć służącą do przekazywania danych systemowi Eurodac (infrastruktura komunikacyjna).
2. Każde państwo członkowskie ma jeden wyznaczony krajowy system danych (krajowy punkt dostępu), który łączy się z systemem centralnym.
3. Dane osób objętych zakresem art. 6, 10 i 13, przetwarzane przez system centralny, przetwarzane są w imieniu państwa członkowskiego pochodzenia na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz są rozdzielane za pomocą odpowiednich środków technicznych.
4. Przepisy regulujące działanie systemu Eurodac mają również zastosowanie do operacji przeprowadzanych przez państwa członkowskie, począwszy od przesyłania danych do systemu centralnego, aż do wykorzystania wyników porównania.
5. Procedurę pobierania odcisków palców ustala się i stosuje zgodnie z praktyką obowiązującą w danym państwie członkowskim i zgodnie z gwarancjami ustanowionymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, jak również w europejskiej konwencji praw człowieka oraz w konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka

Artykuł 4

Zarządzanie operacyjne przez organ zarządzający

1. Po okresie przejściowym odpowiedzialność za zarządzanie operacyjne systemem Eurodac spoczywać będzie na organie zarządzającym, finansowanym z budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Organ zarządzający zapewnia, we współpracy z państwami członkowskimi, by w systemie centralnym stosowane były zawsze, gdy przemawiają za tym wyniki analizy kosztów i korzyści, najlepsze z dostępnych technologii.
2. Organ zarządzający odpowiada również za następujące zadania związane z infrastrukturą komunikacyjną:
 - a) nadzór;
 - b) bezpieczeństwo;
 - c) koordynacja stosunków między państwami członkowskimi i dostawcą.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

3. Komisja odpowiada za wszystkie pozostałe zadania związane z infrastrukturą komunikacyjną, w szczególności:

- a) zadania związane z wykonaniem budżetu;
- b) zakupy i odnawianie;
- c) sprawy umowne.

4. W okresie przejściowym do czasu przejścia odpowiedzialności przez organ zarządzający Komisja odpowiada za zarządzanie operacyjne systemem Eurodac.

5. Zarządzanie operacyjne systemem Eurodac polega na realizacji wszystkich zadań niezbędnych do zapewnienia funkcjonowania tego systemu 24 godziny na dobę przez 7 dni w tygodniu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w szczególności prac konserwacyjnych i technicznych udoskonaleń niezbędnych do zapewnienia odpowiedniej jakości funkcjonowania systemu, co dotyczy w szczególności czasu niezbędnego na przeprowadzenie wyszukiwania w systemie centralnym.

6. Bez uszczerbku dla art. 17 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich organ zarządzający stosuje właściwe reguły tajemnicy zawodowej lub nakłada inne równoważne obowiązki dotyczące zachowania poufności na wszystkich swoich pracowników zobowiązanych do pracy z danymi z systemu Eurodac. Wymóg ten obowiązuje również po tym, gdy osoby te przeniosły się na inne stanowisko, ustało ich zatrudnienie lub zakończyły swoją działalność.

7. Organem zarządzającym, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu jest organ zarządzający właściwy ds. **Eurodac**, SIS II i VIS.

8. Powołanie organu zarządzającego oraz interoperacyjność poszczególnych baz danych, w zakresie których organ ten ma uprawnienia, odbywa się bez uszczerbku dla osobnego i niezależnego działania tych baz danych.

Artykuł 5

Statystyki

Organ zarządzający opracowuje co miesiąc dane statystyczne dotyczące pracy systemu centralnego, wskazujące w szczególności:

- a) liczbę przesłanych zestawów danych dotyczących osób ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz osób, o których mowa w art. 10 || 1 i art. 13 ||;
- b) liczbę trafień w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, które złożyły wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim;
- c) liczbę trafień w odniesieniu do osób, o których mowa w art. 10 ||, które następnie złożyły wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej;
- d) liczbę trafień w odniesieniu do osób, o których mowa w art. 13 ||, które wcześniej złożyły wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim;
- e) liczbę danych o odciskach palców, których system centralny musiał wielokrotnie zażądać od państw członkowskich pochodzenia, ponieważ dane o odciskach palców przesłane za pierwszym razem nie pozwalały na porównanie przy użyciu skomputeryzowanego systemu rozpoznawania odcisków palców;
- f) liczbę zestawów danych oznaczonych zgodnie z art. 14 ust. 1;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

g) liczbę trafień w stosunku do osób, o których mowa w art. 14 ust. 1.

Pod koniec każdego roku przygotowuje się dane statystyczne w formie zestawienia miesięcznych statystyk za ten rok, włącznie ze wskazaniem liczby osób, w odniesieniu do których odnotowano trafienia na podstawie lit. b), c), d) i g).

W statystykach dane przedstawiane są z podziałem na poszczególne państwa członkowskie.

ROZDZIAŁ II

OSOBY UBIEGAJĄCE SIĘ O OCHRONĘ MIĘDZYNARODOWĄ

Artykuł 6

Pobieranie, przesyłanie i porównywanie danych o odciskach palców

1. Każde państwo członkowskie **w ciągu 48 godzin od złożenia** wniosku określonego w art. 20 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego pobiera odciski wszystkich palców od każdej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w wieku co najmniej 14 lat i **w ciągu 24 godzin od pobrania tych odcisków** przesyła **dane o odciskach palców**, wraz z danymi, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. b)-g) **niniejszego rozporządzenia** do systemu centralnego.

W drodze wyjątku w przypadkach, w których odciski palców zostały poważnie, lecz jedynie tymczasowo uszkodzone i nie mogą być źródłem odpowiednich danych o odciskach palców, lub w przypadkach, w których istnieje konieczność wprowadzenia okresu kwarantanny z powodu poważnej choroby zakaźnej, termin 48 godzin na pobranie odcisków palców od osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, o których mowa w tym ustępie, można wydłużyć do maksymalnie trzech tygodni. W uzasadnionych i sprawdzonych przypadkach siły wyższej państwa członkowskie mogą również wydłużyć termin 48 godzin o czas występowania tych okoliczności. Termin 24 godzin na przesłanie wymaganych danych stosuje się odpowiednio.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową przybywa do państwa członkowskiego **odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej** w następstwie przekazania na mocy **art. 23** rozporządzenia dublińskiego, odpowiedzialne państwo członkowskie, zgodnie z wymogami łączności elektronicznej z systemem centralnym ustanowionymi przez organ zarządzający, **jedynie zaznacza fakt udanego przekazania** właściwych danych zapisanych w systemie centralnym na mocy **art. 7 niniejszego rozporządzenia**. Informacje te przechowywane są zgodnie z art. 8 w celu przekazywania ich na mocy ust. 5 **niniejszego artykułu**.

3. **Państwo członkowskie, które przyjmuje odpowiedzialność zgodnie z art. 17 rozporządzenia dublińskiego, zaznacza ten fakt w odniesieniu do właściwych danych zapisanych w systemie centralnym na mocy art. 7 niniejszego rozporządzenia, zgodnie z wymogami komunikacji elektronicznej z systemem centralnym ustanowionymi przez organ zarządzający. Informacje te przechowywane są zgodnie z art. 8 w celu przekazywania ich na mocy ust. 6 niniejszego artykułu.**

4. Dane o odciskach palców w rozumieniu art. 7 lit. a, przesłane przez którekolwiek z państw członkowskich, są automatycznie porównywane z danymi o odciskach palców przesłanymi przez inne państwa członkowskie i przechowywanymi już w systemie centralnym.

5. System centralny zapewnia, na wniosek państwa członkowskiego, by zakres porównania, o którym mowa w ust. 4, oprócz danych z innych państw członkowskich, obejmował dane o odciskach palców wcześniej przesłane przez to państwo członkowskie.

6. System centralny automatycznie przesyła informacje o trafieniu lub negatywnym wyniku porównania do państwa członkowskiego pochodzenia. W przypadku gdy nastąpi trafienie, przesyła on wszystkie zestawy danych odpowiadające trafieniu oraz dane, o których mowa w art. 7 lit. a)-g) w odpowiednich przypadkach łącznie z oznaczeniem, o którym mowa w art. 14 ust. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 7

Recording of data

W systemie centralnym zapisywane są tylko następujące dane:

- a) dane o odciskach palców;
- b) państwo członkowskie pochodzenia, miejsce i data złożenia wniosku o przyznanie ochrony międzynarodowej;
- c) płeć;
- d) numer referencyjny użyty przez państwo członkowskie pochodzenia;
- e) data pobrania odcisków palców;
- f) data przesłania danych do systemu centralnego;
- g) numer identyfikacyjny operatora.

Artykuł 8

Przechowywanie danych

Każdy zestaw danych, o którym mowa w art. 7 jest przechowywany w systemie centralnym przez okres dziesięciu lat od daty pobrania odcisków palców.

Po upływie tego okresu system centralny automatycznie usuwa te dane z systemu centralnego.

Artykuł 9

Wcześniejsze usunięcie danych

1. Dane odnoszące się do osoby, która uzyskała obywatelstwo któregośkolwiek z państw członkowskich **lub której państwo członkowskie wydało pozwolenie na pobyt długoterminowy zgodnie z dyrektywą 2003/109/WE** przed upływem okresu, o którym mowa w art. 8 niniejszego rozporządzenia, usuwa się z systemu centralnego, zgodnie z art. 20 ust. 3, zaraz po tym, gdy państwo członkowskie pochodzenia uzyska informację, że dana osoba uzyskała takie obywatelstwo **lub wydano jej takie pozwolenie**.

2. System centralny informuje wszystkie państwa członkowskie pochodzenia o usunięciu przez inne państwo członkowskie pochodzenia, z **przyczyny określonej w ust. 1**, danych, które doprowadziły do trafienia w połączeniu z danymi przesłanymi przez **te państwa**, dotyczącymi osób, o których mowa w art. 6 lub 10.

ROZDZIAŁ III

OBYWATELE KRAJÓW TRZECICH LUB BEZPAŃSTWOWCY ZATRZYMANI W ZWIĄZKU Z NIELEGALNYM PRZEKROCZENIEM GRANICY ZEWNĘTRZNEJ

Artykuł 10

Pobieranie i przesyłanie odcisków palców

1. Każde państwo członkowskie, zgodnie z zabezpieczeniami ustanowionymi w europejskiej **Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności** oraz w konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka, **■** pobiera odciski wszystkich palców od wszystkich obywateli krajów trzecich lub bezpaństwowców w wieku co najmniej 14 lat, którzy przybyli z kraju trzeciego, zostali zatrzymani przez właściwe organy kontrolne w związku z nielegalnym przekroczeniem lądowej, morskiej lub powietrznej granicy tego państwa członkowskiego oraz nie zostali zawróceni, **w ciągu 48 godzin od terminu zatrzymania**.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Dane państwo członkowskie w ciągu **24 godzin od pobrania odcisków palców od obywateli krajów trzecich lub bezpieczeństwa, o których mowa w ust. 1**, przesyła do systemu centralnego następujące dane dotyczące **tych osób**:

- a) dane o odciskach palców;
- b) państwo członkowskie pochodzenia, miejsce i data zatrzymania;
- c) płeć;
- d) numer referencyjny użyty przez państwo członkowskie pochodzenia;
- e) data pobrania odcisków palców;
- f) data przesłania danych do systemu centralnego;
- g) numer identyfikacyjny operatora.

W drodze wyjątku w przypadkach, w których odciski palców zostały poważnie, lecz jedynie tymczasowo uszkodzone i nie mogą być źródłem odpowiednich danych o odciskach palców, lub w przypadkach, w których istnieje konieczność wprowadzenia okresu kwarantanny z powodu poważnej choroby zakaźnej, termin 48 godzin na pobranie odcisków palców od obywateli krajów trzecich lub bezpieczeństwa, o których mowa w ust. 1, można wydłużyć do maksymalnie trzech tygodni. W uzasadnionych i sprawdzonych przypadkach siły wyższej państwa członkowskie mogą również wydłużyć termin 48 godzin o czas występowania tych okoliczności. Termin 24 godzin na przesłanie wymaganych danych stosuje się odpowiednio.

Artykuł 11

Zapisywanie danych

1. Dane, o których mowa w art. 10 ust. 2 są zapisywane w systemie centralnym.

Bez uszczerbku dla przepisów art. 5 dane przesyłane do systemu centralnego na podstawie art. 10 ust. 2 są zapisywane wyłącznie w celu porównania z danymi dotyczącymi osób ubiegających się o ochronę międzynarodową przesłanymi później do systemu centralnego.

System centralny nie porównuje danych przesłanych do tego systemu na podstawie art. 10 ust. 2 z żadnymi innymi danymi zapisanymi w systemie centralnym ani z danymi przesyłanymi później do systemu centralnego na podstawie art. 10 ust. 2.

2. Przy porównywaniu danych osób ubiegających się o ochronę międzynarodową przesłanych później do systemu centralnego z danymi, o których mowa w ust. 1, stosuje się procedury przewidziane w *art. 6 ust. 4 i 6*.

Artykuł 12

Przechowywanie danych

1. Każdy zestaw danych odnoszący się do obywatela kraju trzeciego lub bezpieczeństwa, o których mowa w art. 10 ust. 1 jest przechowywany w systemie centralnym przez rok od daty pobrania odcisków palców obywatela kraju trzeciego lub bezpieczeństwa. Po upływie tego okresu system centralny automatycznie usuwa te dane z systemu centralnego.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Dane odnoszące się do obywatela kraju trzeciego lub bezpieczeństwa, o których mowa w art. 10 ust. 1, zostają usunięte z systemu centralnego zgodnie z **art. 20** ust. 3, **gdy tylko** państwo członkowskie pochodzenia uzyska wiadomość o zaistnieniu jednej z następujących okoliczności przed upływem ■ okresu wspomnianego w ust. 1 **niniejszego artykułu**:

- a) obywatelowi kraju trzeciego lub bezpieczeństwowcowi wydano dokument pobytowy;
- b) obywatel kraju trzeciego lub bezpieczeństwowiec opuścił terytorium państw członkowskich;
- c) obywatel kraju trzeciego lub bezpieczeństwowiec uzyskał obywatelstwo któregośkolwiek z państw członkowskich.

3. System centralny informuje wszystkie państwa członkowskie pochodzenia o usunięciu przez inne państwo członkowskie pochodzenia, z przyczyn określonych w ust. 2 lit. a) **lub** b), danych, które doprowadziły do trafienia w połączeniu z danymi przesłanymi przez **te państwa**, dotyczącymi osób, o których mowa w art. 10.

4. System centralny informuje wszystkie państwa członkowskie pochodzenia o usunięciu przez inne państwo członkowskie pochodzenia, z przyczyny określonej w ust. 2 lit. c), danych, które zostały wyszukane i skojarzone z danymi przesłanymi przez **te państwa**, dotyczącymi osób, o których mowa w art. 6 lub 10.

ROZDZIAŁ IV

OBYWATELE KRAJÓW TRZECICH LUB BEZPAŃSTWOWCY PRZEBYWAJĄCY NIELEGALNIE W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

Artykuł 13

Porównywanie danych o odciskach palców

1. W celu sprawdzenia, czy przebywający nielegalnie na jego terytorium obywatel kraju trzeciego lub bezpieczeństwowiec złożył wcześniej wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim, każde państwo członkowskie może przesłać do systemu centralnego wszelkie dane o odciskach palców związane z odciskami, które mogły być pobrane od takiego obywatela kraju trzeciego lub bezpieczeństwowca w wieku co najmniej 14 lat, wraz z numerem referencyjnym użytym przez to państwo członkowskie.

Ogólną zasadą jest, że podstawy do sprawdzenia, czy obywatel kraju trzeciego lub bezpieczeństwowiec złożył wcześniej wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim, występują w przypadku, gdy:

- a) obywatel kraju trzeciego lub bezpieczeństwowiec deklaruje, że złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, ale nie wskazuje państwa członkowskiego, w którym wniosek ten został złożony;
- b) obywatel kraju trzeciego lub bezpieczeństwowiec nie występuje o ochronę międzynarodową, ale sprzeciwia się odesłaniu do swojego kraju pochodzenia, twierdząc, że będzie tam w niebezpieczeństwie, lub
- c) obywatel kraju trzeciego lub bezpieczeństwowiec w inny sposób próbuje zapobiec wydaleniu go, odmawiając współpracy w ustaleniu jego tożsamości, w szczególności nie okazując żadnych dokumentów tożsamości lub okazując fałszywe dokumenty tożsamości.

2. W przypadku gdy państwa członkowskie uczestniczą w procedurze określonej w ust. 1, przesyłają ono do systemu centralnego dane o odciskach wszystkich palców lub przynajmniej palców wskazujących, albo jeśli takowych danych brak, dane o odciskach wszystkich innych palców obywateli krajów trzecich lub bezpieczeństwowców, o których mowa w ust. 1.

3. Dane o odciskach palców obywatela kraju trzeciego lub bezpieczeństwowca, o których mowa w ust. 1 przesyła się do systemu centralnego wyłącznie w celu porównania z danymi o odciskach palców osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, przesłanymi przez inne państwa członkowskie i zapisanymi już w systemie centralnym.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Danych o odciskach palców takich obywateli kraju trzeciego lub bezpieczeństwa nie zapisuje się w systemie centralnym ani nie są one porównywane z danymi przesłanymi do systemu centralnego na podstawie art. 10 ust. 2.

4. W przypadku porównywania danych o odciskach palców przesłanych na mocy niniejszego artykułu z danymi o odciskach palców osób ubiegających się o ochronę międzynarodową przesłanych przez inne państwa członkowskie, które to dane zostały już zapisane w systemie centralnym, stosuje się procedury przewidziane w art. 6 ust. 4 i 6.

ROZDZIAŁ V

OSOBY, KTÓRYM UDZIELONO OCHRONY MIĘDZYNARODOWEJ

Artykuł 14

Oznaczanie danych

1. Państwo członkowskie pochodzenia, które objęło ochroną międzynarodową osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową, której dane zostały uprzednio zapisane na podstawie art. 7 w systemie centralnym, oznacza właściwe dane zgodnie z wymogami w zakresie łączności elektronicznej z systemem centralnym ustanowionymi przez organ zarządzający. Oznaczenie to przechowywane jest w systemie centralnym zgodnie z art. 8, w celu przekazywania go na mocy art. 6 ust. 6.

2. Państwo członkowskie pochodzenia usuwa oznaczenie danych dotyczących obywatela kraju trzeciego lub bezpieczeństwa, którego dane zostały uprzednio oznaczone zgodnie z ust. 1, jeżeli ochrona została cofnięta, wygasła lub odmówiono jej przedłużenia na podstawie art. 14 lub 19 dyrektywy || 2004/83/WE **lub jeżeli osoba taka przestaje być uchodźcą bądź przestaje kwalifikować się do ochrony uzupełniającej na mocy – odpowiednio – art. 11 i 16 tej dyrektywy.**

ROZDZIAŁ VI

WYKORZYSTANIE DANYCH, OCHRONA DANYCH I ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Artykuł 15

Odpowiedzialność za wykorzystywanie danych

1. Państwo członkowskie pochodzenia odpowiada za zapewnienie, by:
 - a) odciski palców pobierane były zgodnie z prawem;
 - b) dane o odciskach palców i inne dane, o których mowa w art. 7, art. 10 ust. 2 i art. 13 ust. 2 były przesyłane do systemu centralnego zgodnie z prawem;
 - c) dane były dokładne i aktualne w momencie przesyłania do systemu centralnego;
 - d) bez uszczerbku dla kompetencji Komisji, dane w systemie centralnym były zapisywane, przechowywane, poprawiane i usuwane zgodnie z prawem;
 - e) wyniki porównania danych o odciskach palców przesyłane przez system centralny były wykorzystywane zgodnie z prawem.
2. Zgodnie z art. 19 państwo członkowskie pochodzenia zapewnia bezpieczeństwo danych, o których mowa w ust. 1, przed i podczas przesyłania ich do systemu centralnego, jak również bezpieczeństwo danych, które otrzymuje z system centralnego.
3. Państwo członkowskie odpowiada za ostateczną identyfikację danych na podstawie art. 17 ust. 4.
4. Komisja zapewnia, aby system centralny funkcjonował zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia. Komisja w szczególności:

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- a) przyjmuje środki zapewniające, że osoby pracujące z systemem centralnym wykorzystują dane w nim zapisane tylko zgodnie z celem systemu Eurodac, ustanowionym w art. 1 ust. 1;
- b) podejmuje środki niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa systemu centralnego zgodnie z art. 19;
- c) zapewnia, by tylko osoby upoważnione do pracy z systemem centralnym miały dostęp do tego systemu, bez uszczerbku dla kompetencji Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.

Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o środkach podejmowanych zgodnie z akapitem pierwszym.

Artykuł 16

Przesyłanie

1. Odciski palców są poddawane cyfrowej obróbce i przesyłane w formacie danych, o którym mowa w załączniku I. W takim stopniu, w jakim jest to niezbędne do skutecznego działania systemu centralnego, organ zarządzający określa techniczne wymagania w zakresie przesyłania formatu danych przez państwa członkowskie do systemu centralnego i w przeciwną stronę. Organ zarządzający zapewnia, by dane o odciskach palców przesyłane przez państwa członkowskie mogły być porównywane przez skomputeryzowany system rozpoznawania odcisków palców.
2. Państwa członkowskie powinny przysyłać dane, o których mowa w art. 7, art. 10 ust. 2 oraz art. 13 ust. 2 drogą elektroniczną. Dane, o których mowa w art. 7 oraz art. 10 ust. 2 są automatycznie zapisywane w systemie centralnym. W takim stopniu, w jakim jest to niezbędne do skutecznego działania systemu centralnego, organ zarządzający określa techniczne wymagania zapewniające właściwe przesyłanie danych drogą elektroniczną z państw członkowskich do systemu centralnego i w przeciwną stronę.
3. Numer referencyjny, o którym mowa w art. 7 lit. d), art. 10 ust. 2 lit. d) **oraz art. 13 ust. 1**, umożliwia jednoznaczne przyporządkowanie danych do jednej określonej osoby oraz do państwa członkowskiego, które **przesłało** dane. Ponadto umożliwia stwierdzenie, czy dane te odnoszą się do osoby, o której mowa w art. 6, || 10 lub || 13.
4. Numer referencyjny zaczyna się od liter(-y), dzięki którym(-ej), zgodnie z normą, o której mowa w załączniku I, zidentyfikowane jest państwo członkowskie przysyłające dane. Po literach(literze) identyfikujących(-ej) znajduje się cyfra określająca kategorię osoby. Cyfra „1” odnosi się do osób, o których mowa w art. 6, „2” do osób, o których mowa w art. 10, a „3” do osób, o których mowa w art. 13.
5. Organ zarządzający ustanawia procedury techniczne niezbędne do tego, aby państwa członkowskie zapewniły, by system centralny otrzymywał jednoznaczne dane.
6. System centralny, najszybciej jak to możliwe, potwierdza otrzymanie przesłanych danych. W tym celu organ zarządzający ustanawia wymogi techniczne niezbędne do zapewnienia, by państwa członkowskie na żądanie otrzymywały potwierdzenie.

Artykuł 17

Dokonywanie porównań i przesyłanie wyników

1. Państwa członkowskie zapewniają właściwą jakość przekazywanych danych o odciskach palców umożliwiającą porównywanie przy pomocy skomputeryzowanego systemu rozpoznawania odcisków palców. W takim stopniu, w jakim jest to niezbędne do zapewnienia bardzo wysokiej dokładności wyników porównania przez system centralny, organ zarządzający określa właściwą jakość przesyłanych danych o odciskach palców. System centralny, najszybciej jak to możliwe, sprawdza jakość przesłanych danych o odciskach palców. Jeżeli dane o odciskach palców nie nadają się do porównania przy użyciu skomputeryzowanego systemu rozpoznawania odcisków palców, system centralny, najszybciej jak to możliwe, zwraca się do państwa członkowskiego o przesłanie danych o odciskach palców właściwej jakości.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. System centralny przeprowadza porównania zgodnie z kolejnością napływania wniosków. Każdy wniosek musi zostać rozpatrzony w ciągu 24 godzin. Państwo członkowskie może, ze względów związanych z prawem krajowym, wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie szczególnie pilnych porównań w ciągu godziny. Jeżeli nie można dotrzymać terminów określonych powyżej z uwagi na okoliczności niezależne od organu zarządzającego, system centralny rozpatruje taki wniosek w pierwszej kolejności, jak tylko ustaną te okoliczności. W takich przypadkach, w stopniu, w jakim jest to niezbędne do skutecznego działania systemu centralnego, organ zarządzający ustanawia kryteria zapewniające pierwszeństwo rozpatrzenia wniosków.

3. W stopniu, w jakim jest to niezbędne do skutecznego działania systemu centralnego, organ zarządzający ustanawia procedury operacyjne przetwarzania otrzymanych danych oraz przesyłania wyników porównania.

4. Wyniki porównania są niezwłocznie sprawdzane w państwie członkowskim pochodzenia. Ostatecznej identyfikacji dokonuje państwo członkowskie pochodzenia we współpracy z zainteresowanymi państwami członkowskimi, na podstawie art. 33 rozporządzenia dublińskiego.

Informacje otrzymane z systemu centralnego dotyczące innych danych, uznanych za niewiarygodne zostają usunięte ■ zaraz po stwierdzeniu niewiarygodności tych danych.

5. Jeżeli ostateczna identyfikacja dokonana zgodnie z ust. 4 doprowadzi do ujawnienia, że wynik porównania otrzymany z systemu centralnego jest nieprawidłowy, państwa członkowskie informują o tym fakcie Komisję, organ zarządzający **oraz Europejskiego Inspektora Ochrony Danych**.

■

Artykuł 18

Komunikacja między Państwami Członkowskimi a systemem centralnym

Przesyłanie danych przez państwa członkowskie do systemu centralnego i w przeciwną stronę odbywa się za pośrednictwem infrastruktury komunikacyjnej, którą zapewnić ma organ zarządzający. W stopniu, w jakim jest to niezbędne do skutecznego działania systemu centralnego, organ zarządzający ustanawia procedury techniczne niezbędne do korzystania z infrastruktury komunikacyjnej.

Artykuł 19

Bezpieczeństwo danych

1. ■ Państwo członkowskie **pochodzenia** zapewnia bezpieczeństwo danych przed przesłaniem danych do systemu centralnego i w trakcie ich przesyłania. Każde państwo członkowskie zapewnia bezpieczeństwo danych otrzymanych z systemu centralnego.

2. Każde państwo członkowskie przyjmuje, w odniesieniu do swojego systemu krajowego, środki, w tym plan bezpieczeństwa, niezbędne do:

- a) fizycznej ochrony danych, w tym poprzez opracowanie planu na wypadek zagrożenia, w celu ochrony infrastruktury krytycznej;
- b) uniemożliwienia osobom nieupoważnionym dostępu do krajowych obiektów, w których państwa członkowskie prowadzą działania zgodnie z celem systemu Eurodac (kontrola przy wejściu do obiektów);
- c) zapobieżenia nieupoważnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, modyfikacji lub usunięciu nośników danych (kontrola nośników danych);
- d) zapobieżenia nieupoważnionemu wprowadzaniu danych oraz nieupoważnionemu przeglądaniu, modyfikacji lub usuwaniu przechowywanych danych osobowych (kontrola przechowywania);

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- e) zapobieżenia nieupoważnionemu przetwarzaniu danych w systemie Eurodac oraz wszelkiemu nieupoważnionemu modyfikowaniu lub usuwaniu danych przetwarzanych w systemie Eurodac (kontrola wprowadzania danych);
- f) zapewnienia, by osoby upoważnione do dostępu do systemu Eurodac miały dostęp wyłącznie do danych objętych zakresem ich upoważnienia, dzięki tworzeniu indywidualnych i unikalnych identyfikatorów użytkowników, i tylko w trybach poufnego dostępu (kontrola dostępu do danych);
- g) zapewnienia, by wszystkie organy mające prawo dostępu do systemu Eurodac tworzyły profile opisujące funkcje i kompetencje osób upoważnionych do uzyskiwania dostępu do danych oraz do wprowadzania, aktualizacji i wyszukiwania danych, jak również by wniosek krajowych organów nadzorczych, o których mowa w art. 24, niezwłocznie udostępniały im te profile (profile personelu);
- h) zapewnienia, by istniała możliwość sprawdzenia i ustalenia, do których organów można przesyłać dane osobowe za pośrednictwem urzędów do przesyłania danych (kontrola komunikacji);
- i) zapewnienia, by możliwe było sprawdzenie i ustalenie, jakie dane były przetwarzane w systemie Eurodac, przez kogo i w jakim celu (kontrola rejestrowania danych);
- j) zapobieżenia nieupoważnionemu odczytywaniu, kopiowaniu, modyfikowaniu oraz usuwaniu danych osobowych w trakcie przesyłania danych osobowych z lub do systemu Eurodac lub podczas transportu nośników danych, w szczególności poprzez odpowiednie techniki szyfrowania (kontrola transportu);
- k) monitorowania skuteczności środków bezpieczeństwa, o których mowa w niniejszym ustępie, oraz podejmowania niezbędnych środków organizacyjnych związanych z wewnętrznym monitorowaniem w celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia (kontrola wewnętrzna).

3. Wszystkie organy, które uczestniczą w systemie Eurodac, zapobiegają dostępowi do danych lub transferowi danych zapisanych w Eurodac do organów nieupoważnionego kraju trzeciego, szczególnie do kraju pochodzenia osób objętych zakresem niniejszego rozporządzenia.

4. Organ zarządzający podejmuje środki niezbędne w celu osiągnięcia celów określonych w ust. 2 w odniesieniu do funkcjonowania systemu Eurodac, łącznie z przyjęciem planu bezpieczeństwa.

5. Organ zarządzający ustanawia wspólny zestaw wymogów, których muszą przestrzegać osoby chcące otrzymać upoważnienie do dostępu do systemu Eurodac.

Artykuł 20

Dostęp do danych zapisanych w systemie Eurodac oraz ich poprawianie i usuwanie

1. Państwo członkowskie pochodzenia ma dostęp do danych, które przesłało i które są zapisane w systemie centralnym zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Żadne państwo członkowskie nie może przeszukiwać danych przesłanych przez inne państwo członkowskie ani nie może otrzymywać takich danych z wyjątkiem danych wynikających z porównania, o którym mowa w art. 6 ust. 6.

2. Organami państw członkowskich, które zgodnie z ust. 1 mają dostęp do danych zapisanych w systemie centralnym, są organy wyznaczone przez każde państwo członkowskie do celów art. 1 ust. 1. Przy wyznaczeniu określa się, która dokładnie jednostka odpowiada za realizację zadań związanych ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia. Każde państwo członkowskie niezwłocznie przekazuje Komisji i organowi zarządzającemu wykaz tych organów oraz wszelkie zmiany w tym wykazie, **a w przypadku zmian najpóźniej 30 dni od ich dokonania.** Organ zarządzający publikuje kompletny wykaz w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Jeżeli w wykazie nastąpiły zmiany, organ zarządzający raz do roku publikuje zaktualizowany kompletny wykaz.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

3. Tylko państwo członkowskie pochodzenia ma prawo do zmiany danych, które przesłało do systemu centralnego, przez uzupełnianie i poprawianie takich danych lub przez ich usuwanie, z zastrzeżeniem usuwania danych wykonywanego zgodnie z art. 8 lub art. 12 ust. 1.

4. Jeżeli państwo członkowskie lub organ zarządzający dysponują dowodami wskazującymi, że dane zapisane w systemie centralnym są rzeczywiście nieprawidłowe, powiadamia o tym jak najszybciej państwo członkowskie pochodzenia.

Jeżeli państwo członkowskie dysponuje dowodami wskazującymi, że dane zostały zapisane w systemie centralnym niezgodnie z niniejszym rozporządzeniem, powiadamia o tym jak najszybciej Komisję i państwo członkowskie pochodzenia. To ostatnie sprawdza dane, o których mowa i, w razie potrzeby, niezwłocznie je zmienia lub usuwa.

5. Organ zarządzający nie przesyła ani nie udostępnia danych zapisanych w systemie centralnym organom żadnego kraju trzeciego, chyba że zostanie do tego wyraźnie upoważniony w ramach umowy wspólnotowej o kryteriach i mechanizmach określania państwa odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Artykuł 21

Prowadzenie rejestru

1. Organ zarządzający prowadzi rejestr wszystkich operacji związanych z przetwarzaniem danych w systemie centralnym. W rejestrze tym odnotowuje się cel, w jakim uzyskano dostęp do danych, datę i godzinę, przesłane dane, dane użyte do wyszukiwania oraz nazwę jednostki wprowadzającej lub pobierającej dane jak również nazwiska odpowiedzialnych osób.

2. Rejestr ten można wykorzystywać tylko do monitorowania, czy operacje przetwarzania danych są dopuszczalne w świetle zasad ochrony danych oraz do zapewnienia bezpieczeństwa danych zgodnie z art. 19. Rejestr musi być zabezpieczony przed nieupoważnionym dostępem za pomocą właściwych środków a zawarte w nim zapisy usuwane po upływie jednego roku po zakończeniu okresu przechowywania, o którym mowa w art. 8 oraz art. 12 ust. 1, jeśli nie są konieczne do przeprowadzenia procedur monitorowania, które zostały już uruchomione.

3. Każde państwo członkowskie podejmuje środki niezbędne do osiągnięcia celów określonych w ust. 1 i 2 w odniesieniu do swojego systemu krajowego. Oprócz tego każde państwo członkowskie prowadzi rejestr personelu należycie upoważnionego do wprowadzania lub pobierania danych.

Artykuł 22

Odpowiedzialność

1. Każda osoba lub państwo członkowskie, które poniosło szkodę w wyniku niezgodnego z prawem przetwarzania danych lub działania niezgodnego z przepisami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu, jest uprawnione do odszkodowania od państwa członkowskiego odpowiedzialnego za wyrządzoną szkodę. *To Państwo Członkowskie* jest zwolnione z odpowiedzialności, całkowicie lub częściowo, jeśli udowodni, że nie jest odpowiedzialne za zdarzenie, które wywołało szkodę.

2. Jeżeli niewypełnienie przez państwo członkowskie zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia spowoduje szkodę w systemie centralnym, takie państwo członkowskie odpowiada za te szkody, chyba że organ zarządzający lub inne państwo członkowskie nie podjęły odpowiednich kroków mających na celu zapobieżenie szkodzie lub zminimalizowanie jej wpływu.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

3. Roszczenia odszkodowawcze wobec państwa członkowskiego za szkody, o których mowa w ust. 1 i 2 regulują przepisy prawa krajowego pozwanego państwa członkowskiego.

Artykuł 23

Prawa osoby, której dotyczą dane

1. Państwo członkowskie pochodzenia podaje osobie objętej zakresem niniejszego rozporządzenia na piśmie lub w odpowiednich przypadkach ustnie, w języku, który **osoba ta rozumie lub** można **w uzasadniony sposób przypuszczać, że** jest dla niej zrozumiały, następujące informacje:

- a) tożsamość administratora i, w odpowiednich przypadkach, jego przedstawiciela;
- b) cel, dla którego jej dane będą przetwarzane w systemie Eurodac, łącznie z opisem celów rozporządzenia dublińskiego, zgodnie z art. 4 tego rozporządzenia ;
- c) odbiorców danych;
- d) w odniesieniu do osoby objętej zakresem art. 6 lub || 10, informację o obowiązku pobrania odcisków palców od tej osoby;
- e) **prawo** dostępu do dotyczących **jej danych** oraz **prawo** do żądania poprawienia nieprawidłowych dotyczących **jej danych** lub usunięcia dotyczących **jej danych** przetworzonych niezgodnie z prawem, **a także procedury** korzystania z tych praw, **w tym** dane kontaktowe **administratora i** krajowych organów nadzorczych, o których mowa w **art. 24**, które rozpatrują skargi dotyczące ochrony danych osobowych.

W odniesieniu do osoby objętej zakresem art. 6 lub || 10 informacje, o których mowa w akapicie pierwszym przekazuje się przy pobieraniu odcisków palców od tej osoby.

W odniesieniu do osoby objętej zakresem art. 13 informacje określone w akapicie pierwszym podaje się nie później niż w momencie przesłania danych dotyczących tej osoby do systemu centralnego. Obowiązek ten nie ma zastosowania w przypadku, gdy przekazanie takich informacji jest niemożliwe lub wymagałoby nieproporcjonalnie dużego wysiłku.

Jeżeli osobą **objętą zakresem niniejszego rozporządzenia** jest małoletni, państwa członkowskie przekazują te informacje w sposób stosowny do jego wieku.

2. W każdym państwie członkowskim każda osoba, której dotyczą dane, może, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz procedurami tego *państwa członkowskiego*, wykonywać prawa przewidziane w art. 12 dyrektywy 95/46/WE.

Bez uszczerbku dla obowiązku dostarczenia innych informacji zgodnie z art. 12 lit. a) dyrektywy 95/46/WE osoba, której dotyczą dane, ma prawo do uzyskania informacji o danych jej dotyczących zapisanych w systemie centralnym oraz o państwie członkowskim, które przesłało je do systemu centralnego. Taki dostęp do danych może być przyznany jedynie przez państwo członkowskie.

3. W każdym państwie członkowskim każda osoba może wystąpić z wnioskiem, aby dane, które są rzeczywiście nieprawidłowe, zostały poprawione, a dane zapisane bezprawnie usunięte. Poprawy i usunięcia danych dokonuje bez nadmiernej zwłoki państwo członkowskie, które przesłało dane, zgodnie z jego przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz procedurami.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

4. Jeżeli prawa do poprawienia i usunięcia danych wykonywane są w innym państwie członkowskim niż to lub te, które przesłało/przesłały dane, organy tego państwa członkowskiego kontaktują się z organami państwa członkowskiego lub państw członkowskich, o których mowa, aby mogły one sprawdzić prawidłowość danych oraz legalność przesłania ich do systemu centralnego i zapisania ich w tym systemie.

5. Jeżeli okaże się, że dane zapisane w systemie centralnym są rzeczywiście nieprawidłowe lub zostały zapisane bezprawnie, państwo członkowskie, które przesłało te dane, poprawia je lub usuwa zgodnie z art. 20 ust. 3. Wspomniane państwo członkowskie powiadamia pisemnie osobę, której dotyczą dane, bez nadmiernej zwłoki, że podjęło działania mające na celu poprawienie lub usunięcie danych jej dotyczących.

6. Jeżeli państwo członkowskie, które przesłało dane, nie zgadza się, że dane zapisane w systemie centralnym są rzeczywiście nieprawidłowe lub zostały zapisane bezprawnie, wyjaśnia pisemnie osobie, której dane dotyczą, bez nadmiernej zwłoki, dlaczego nie jest gotowe do poprawienia lub usunięcia danych jej dotyczących.

To samo państwo członkowskie przekazuje również osobie, której dane dotyczą, informacje o krokach, jakie osoba ta może podjąć, jeśli nie akceptuje udzielonych wyjaśnień. Obejmuje to informacje, jak wnieść powództwo lub, w odpowiednich przypadkach, wnieść skargę do właściwych organów lub sądów tego państwa członkowskiego, oraz informacje o wszelkiej pomocy finansowej i pomocy innego rodzaju dostępnej zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz procedurami tego państwa członkowskiego.

7. Każdy wniosek złożony na podstawie ust. 2 i 3 zawiera wszystkie szczegółowe informacje niezbędne do zidentyfikowania osoby, której dotyczą dane, włącznie z odciskami palców. Dane takie wykorzystuje się wyłącznie do umożliwienia korzystania z praw, o których mowa w ust. 2 i 3, a następnie natychmiast niszczy się.

8. Właściwe organy państw członkowskich aktywnie współpracują w celu szybkiego wykonania praw ustanowionych w ust. 3, 4 i 5.

9. W każdym przypadku, w którym osoba występuje o udostępnienie dotyczących jej danych zgodnie z **ust. 2**, właściwy organ odnotowuje w formie dokumentu pisemnego, że taki wniosek został złożony oraz, na żądanie krajowych organów nadzorczych, o których mowa w **art. 24**, niezwłocznie udostępnia im ten dokument.

10. W każdym państwie członkowskim krajowy organ nadzorczy pomaga osobie, której dotyczą dane, w wykonywaniu jej praw, zgodnie z art. 28 ust. 4 dyrektywy 95/46/WE.

11. Krajowy organ nadzorczy państwa członkowskiego, które przesłało dane, oraz krajowy organ nadzorczy państwa członkowskiego, w którym przebywa osoba, której dane dotyczą, pomagają i, na wniosek takiej osoby, doradzają jej w wykonywaniu jej prawa do poprawienia lub usunięcia danych. Oba krajowe organy nadzorcze współpracują w tym celu. Wniosek o taką pomoc może być złożony w krajowym organie nadzorczym państwa członkowskiego, w którym osoba, której dotyczą dane, przebywa, a organ ten przekazuje wniosek do organu państwa członkowskiego, które przesłało dane.

12. W każdym państwie członkowskim każda osoba może, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz procedurami tego państwa, wnieść powództwo lub, w odpowiednich przypadkach, skargę do właściwych organów lub sądów tego państwa, jeśli odmówiono jej prawa dostępu do danych przewidzianego w ust. 2.

13. Każda osoba może, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi oraz procedurami państwa członkowskiego, które przesłało dane, wnieść powództwo lub, w odpowiednich przypadkach, skargę do właściwych organów lub sądów tego państwa w związku z danymi odnoszącymi się do tej osoby zapisanymi w systemie centralnym, w celu wykonania swoich praw na podstawie ust. 3. Wymóg udzielania przez krajowe organy nadzorcze pomocy i, na wniosek, doradztwa osobie, której dotyczą dane, zgodnie z ust. 11, obowiązuje przez cały czas trwania postępowania.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 24

Nadzór ze strony krajowego organu nadzorczego

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by krajowy organ lub organy nadzorcze wyznaczone na podstawie art. 28 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE monitorowały niezależnie, zgodnie z obowiązujących w danym państwie prawem krajowym, legalność przetwarzania, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, danych osobowych przez to państwo członkowskie włącznie z przesyłaniem danych do systemu centralnego.
2. Każde państwo członkowskie zapewnia, by krajowy organ nadzorczy miał możliwość zasięgnięcia opinii osób dysponujących wystarczającą wiedzą na temat danych o odciskach palców.

Artykuł 25

Nadzór ze strony Europejskiego Inspektora Ochrony Danych

1. Europejski Inspektor Ochrony Danych sprawdza, czy działania organu zarządzającego związane z przetwarzaniem danych osobowych przeprowadzane są zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Ma on w związku z tym obowiązki i uprawnienia, o których mowa w art. 46 i 47 rozporządzenia (WE) nr 45/2001. **Europejski Inspektor Ochrony Danych może wymagać dostarczenia przez organ zarządzający wszelkich informacji, które uzna za konieczne do prowadzenia zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia.**
2. Europejski Inspektor Ochrony Danych zapewnia, by audyt działań organu zarządzającego związanych z przetwarzaniem danych osobowych przeprowadzany był zgodnie z międzynarodowymi standardami audytu, co najmniej raz na cztery lata. Sprawozdanie z takiego audytu przesyłane jest Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, organowi zarządzającemu, Komisji i krajowym organom nadzorczym. Organ zarządzający ma możliwość wniesienia uwag przed przyjęciem sprawozdania.

Artykuł 26

Współpraca między krajowymi organami nadzorczymi a Europejskim Inspektorem Ochrony Danych

1. Krajowe organy nadzorcze oraz Europejski Inspektor Ochrony Danych, każdy działając w granicach swych odpowiednich kompetencji, aktywnie współpracują przy wypełnianiu swoich obowiązków oraz zapewniają skoordynowany nadzór nad systemem Eurodac.
2. Wymieniają one, każdy działając w granicach swych odpowiednich kompetencji, właściwe informacje, pomagają sobie wzajemnie w prowadzeniu audytów i inspekcji, analizują trudności z wykładnią lub stosowaniem niniejszego rozporządzenia, badają problemy ze sprawowaniem niezależnego nadzoru lub wykonywaniem praw przysługujących osobom, których dotyczą dane, opracowują zharmonizowane propozycje wspólnych rozwiązań wszelkich problemów oraz propagują wiedzę na temat praw związanych z ochroną danych, stosownie do potrzeb.
3. Krajowe organy nadzorcze oraz Europejski Inspektor Ochrony Danych spotykają się w tym celu co najmniej dwa razy do roku. Obowiązek pokrycia kosztów i obsługi takich spotkań spoczywa na Europejskim Inspektorze Ochrony Danych. Na pierwszym spotkaniu przyjmowany jest regulamin. W razie potrzeby wspólnie opracowywane są dalsze metody pracy. Wspólne sprawozdanie z działalności przesyłane jest co dwa lata Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i organowi zarządzającemu.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 27

Koszty

1. Koszty poniesione w związku z ustanowieniem i funkcjonowaniem systemu centralnego i infrastruktury komunikacyjnej pokrywane są z budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Koszty poniesione przez jednostki krajowe i koszty ich połączenia z systemem centralnym pokrywane są przez każde państwo członkowskie.

Artykuł 28

Roczne sprawozdanie: monitoring i ocena

1. Organ zarządzający przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie roczne sprawozdanie z działalności systemu centralnego. Roczne sprawozdanie zawiera informacje dotyczące zarządzania systemem Eurodac i jego funkcjonowania oparte na wcześniej ustalonych ilościowych wskaźnikach dotyczących celów, o których mowa w ust. 2.
2. Organ zarządzający zapewnia stosowanie procedur monitorowania funkcjonowania systemu centralnego pod kątem realizacji celów dotyczących rezultatów, efektywności pod względem kosztów i jakości działania.
3. Organ zarządzający dysponuje, na potrzeby konserwacji technicznej, sprawozdawczości i statystyk, dostępem do niezbędnych informacji dotyczących operacji przetwarzania danych przeprowadzonych w systemie centralnym.
4. Co dwa lata organ zarządzający przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie z technicznego funkcjonowania systemu centralnego, w tym na temat jego bezpieczeństwa.
5. Trzy lata po dacie, w której niniejsze rozporządzenie zaczęło być stosowane, przewidzianej w art. 33 ust. 2 a następnie co każde cztery lata, Komisja przygotowuje ogólną ocenę systemu Eurodac, analizując osiągnięte rezultaty na tle wyznaczonych celów oraz oceniając, czy przesłanki, które doprowadziły do ustanowienia systemu, są nadal aktualne jak również oceniając stosowanie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do systemu centralnego, bezpieczeństwo centralnego systemu oraz wszelkie implikacje dla przyszłej działalności. Komisja przekazuje ocenę Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Państwa członkowskie przekazują organowi zarządzającemu i Komisji informacje niezbędne do sporządzenia sprawozdań, o których mowa w ust. 4 i 5.
7. Organ zarządzający przekazuje Komisji informacje niezbędne do sporządzenia ogólnych ocen, o których mowa w ust. 5.

Artykuł 29

Kary

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby wykorzystanie danych wprowadzonych do systemu centralnego niezgodnie z celem systemu Eurodac określonym w art. 1 ust. 1, podlegało karom w tym skutecznym, proporcjonalnym i odstrasającym karom administracyjnym lub kryminalnym, zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 30

Terytorialny zakres stosowania

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania na żadnym terytorium, na którym nie obowiązuje rozporządzenie dublińskie.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 31

Przepis przejściowy

Dane zablokowane w systemie centralnym zgodnie z art. 12 rozporządzenia || (WE) nr 2725/2000 odblokowuje się i oznacza zgodnie z art. 14 ust. 1 niniejszego rozporządzenia w dniu przewidzianym w art. 33 ust. 2.

Artykuł 32

Utrata mocy

Rozporządzenia (WE) nr 2725/2000 || oraz || (WE) nr 407/2002 || tracą moc ze skutkiem od dnia przewidzianego w art. 33 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Odesłania do rozporządzeń, które utraciły moc, należy odczytywać zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 33

Wejście w życie i obowiązywanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od daty, którą Komisja opublikuje w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, gdy spełnione zostaną następujące warunki:
 - a) każde państwo członkowskie powiadomi Komisję, że poczyniło niezbędne przygotowania techniczne do przesyłania danych do systemu centralnego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
 - b) Komisja poczyni niezbędne przygotowania techniczne do uruchomienia systemu centralnego, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
3. Po zakończeniu przygotowań, o których mowa w ust. 2 lit. a), a w każdym przypadku nie później niż po 12 miesiącach od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie zawiadamiają o tym Komisję.
4. ***W okresie przejściowym, o którym mowa w art. 4 ust. 4, odesłania do organu zarządzającego w niniejszym rozporządzeniu należy interpretować jako odesłanie do Komisji.***

|| Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 7 maja 2009 r.

ZAŁĄCZNIK I

Format wymiany danych o odciskach palców

Następujący format jest przewidziany do wymiany danych o odciskach palców:

ANSI/NIST-ITL 1a-1997, wer.3, czerwiec 2001 (INT-1) i wszelkie przyszłe wersje tej normy.

Norma w odniesieniu do liter identyfikujących państwo członkowskie

Stosowana będzie następująca norma ISO: ISO 3166 – kod dwuliterowy.

ZAŁĄCZNIK II

Rozporządzenia, które utraciły moc

(o których mowa w art. 32)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2725/2000	(Dz.U. L 316 z 15.12.2000, s. 1)
Rozporządzenie Rady (WE) nr 407/2002	(Dz.U. L 62 z 5.3.2002, s. 1.)

ZAŁĄCZNIK III

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 2725/2000	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1 ust. 1	Artykuł 1 ust. 1
Artykuł 1 ust. 2 akapit pierwszy	Artykuł 3 ust. 1
Artykuł 1 ust. 2 akapit drugi	Artykuł 3 ust. 4
Artykuł 1 ust. 3	Artykuł 1 ust. 2
Artykuł 2	Artykuł 2
Artykuł 3 ust. 1	Artykuł 3 ust. 1
Artykuł 3 ust. 2	Artykuł 3 ust. 3
Artykuł 3 ust. 3	Artykuł 5
Artykuł 3 ust. 4	—
Artykuł 4 ust. 1	Artykuł 6 ust. 1
Artykuł 4 ust. 2	—
Artykuł 4 ust. 3	Artykuł 6 ust. 4
Artykuł 4 ust. 4	Artykuł 6 ust. 5

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Rozporządzenie (WE) nr 2725/2000	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 4 ust. 5	Artykuł 6 ust. 6
Artykuł 4 ust. 6	Artykuł 17 ust. 4
Artykuł 4 ust. 7	—
Artykuł 5	Artykuł 7
Artykuł 6	Artykuł 8
Artykuł 7	Artykuł 9
Artykuł 8	Artykuł 10
Artykuł 9	Artykuł 11
Artykuł 10	Artykuł 12
Artykuł 11 ust. 1-4	Artykuł 13 ust. 1-4
Artykuł 11 ust. 5	—
Artykuł 12	Artykuł 14
Artykuł 13	Artykuł 15
Artykuł 14	Artykuł 19
Artykuł 15	Artykuł 20
Artykuł 16	Artykuł 21
Artykuł 17	Artykuł 22
Artykuł 18	Artykuł 23
Artykuł 19	Artykuł 24
Artykuł 20	Artykuł 25
Artykuł 21	Artykuł 27
Artykuł 22	—
Artykuł 23	—
Artykuł 24	Artykuł 28
Artykuł 25	Artykuł 29
Artykuł 26	Artykuł 30
Artykuł 27	Artykuł 33
—	Załącznik II
Rozporządzenie (WE) nr 407/2002	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	—
Artykuł 2	Artykuł 16
Artykuł 3	Artykuł 17
Artykuł 4	Artykuł 18
Artykuł 5 ust. 1	Artykuł 3 ust. 3
Załącznik I	Załącznik I
Załącznik II	—

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Utworzenie Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej ***I

P6_TA(2009)0379

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej (COM(2009)0066 – C6-0071/2009 – 2009/0027(COD))

(2010/C 212 E/54)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0066),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 63 ust. 1 i 2, a także art. 66 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0071/2009),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Budżetowej (A6-0279/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. podkreśla, że przy ustanawianiu Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej będą mieć zastosowanie przepisy pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾ (PMI); podkreśla, że jeżeli władza ustawodawcza podejmie decyzję o ustanowieniu takiej agencji, Parlament przystąpi do negocjacji z drugim organem władzy budżetowej w celu terminowego uzyskania porozumienia w sprawie finansowania agencji zgodnie z odpowiednimi przepisami PMI;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

P6_TC1-COD(2009)0027**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie utworzenia Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 ust. 1, art. 63 ust. 2 i art. 66;

uwzględniając wniosek Komisji ||,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem polityki wspólnotowej w zakresie wspólnego europejskiego systemu azylowego jest, zgodnie z założeniami programu haskiego, stworzenie wspólnego obszaru azylowego za pomocą skutecznej, ujednoliconej procedury, zgodnie z wartościami i tradycją humanitarną Unii.
- (2) W ciągu ostatnich lat, dzięki wprowadzeniu wspólnych minimalnych norm osiągnięto znaczne postępy na drodze do wspólnego europejskiego systemu azylowego. Jednakże jeśli chodzi o przyznawanie ochrony i o formy tej ochrony, wciąż istnieją duże rozbieżności między państwami członkowskimi.
- (3) W swoim planie polityki azylowej || przyjętym w czerwcu 2008 r. Komisja zapowiedziała, iż będzie prowadzić działania na rzecz rozwoju wspólnego europejskiego systemu azylowego, z jednej strony proponując wprowadzenie zmian w istniejących instrumentach prawnych w celu większej harmonizacji obowiązujących norm, a z drugiej strony zwiększając wsparcie na rzecz zacieśniania praktycznej współpracy między państwami członkowskimi, w szczególności poprzez przedstawienie wniosku legislacyjnego w sprawie utworzenia Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej, aby umożliwić lepszą koordynację współpracy operacyjnej państw członkowskich w celu skutecznego wprowadzania w życie wspólnych zasad.
- (4) Przyjmując we wrześniu 2008 r. Europejski pakt o imigracji i azylu ||, Rada Europejska uroczyście przypomniała, że każdy prześladowany cudzoziemiec ma prawo otrzymać pomoc i ochronę na terytorium Unii Europejskiej na podstawie Konwencji genewskiej z dnia 28 lipca 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców, zmienionej protokołem z Nowego Jorku z dnia 31 stycznia 1967 r. i innymi odpowiednimi traktatami. Rada Europejska ponadto stanowczo postanowiła „utworzyć w 2009 roku europejskie biuro wsparcia, które będzie miało za zadanie ułatwiać wymianę informacji, analiz i doświadczeń między państwami członkowskimi i rozwijać współpracę w konkretnych dziedzinach między administracjami odpowiedzialnymi za rozpatrywanie wniosków o azyl”.

⁽¹⁾ Dz.U. C⁽²⁾ Dz.U. C⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (5) Praktyczna współpraca w dziedzinie azylu ma na celu zwiększenie konwergencji **i jakości** procesów podejmowania decyzji w dziedzinie azylu przez państwa członkowskie, w ramach przepisów prawnych UE. W ramach praktycznej współpracy podjęto w ostatnich latach szereg działań, a zwłaszcza przyjęto wspólny instrument uzyskiwania informacji o krajach pochodzenia oraz ustanowiono wspólny program szkoleń dla pracowników służb azylowych (European Asylum Curriculum).
- (6) Względem tych państw członkowskich, których krajowe systemy azylowe znajdują się pod szczególną lub nieproporcjonalną presją, zwłaszcza z racji swojego położenia geograficznego lub sytuacji demograficznej, Europejski Urząd Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej powinien pomagać przy wdrażaniu **wiążących** mechanizmów solidarności w celu wspierania lepszego rozmieszczenia osób korzystających z ochrony międzynarodowej między państwami członkowskimi **zgodnie z przejrzystymi, jednoznacznymi i innymi niż uznaniowe zasadami**, czuwając przy tym, by nie dochodziło do nadużyć systemów azylowych.
- (7) W celu wypracowania skutecznych *mechanizmów* i dalszego ich rozwijania, konieczne jest utworzenie wyspecjalizowanego organu – Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej (zwanego dalej „Urzędem”) – mającego wspierać i koordynować tego rodzaju działania.
- (8) Aby wykonywać swoje uprawnienia w sposób optymalny, Urząd powinien cieszyć się niezależnością w dziedzinach technicznych oraz posiadać autonomię prawną, administracyjną i finansową. Dlatego właśnie Urząd powinien być organem wspólnotowym, posiadającym osobowość prawną i dysponującym uprawnieniami wykonawczymi, które zostają mu przyznane na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (9) Aby wykorzystać wiedzę fachową i wsparcie, jakich mogą dostarczyć *Urząd Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) i organizacje pozarządowe*, Urząd powinien ściśle z nimi współpracować. Dlatego właśnie rola UNHCR **i organizacji pozarządowych** powinna być w pełni uznana **i powinny one** w pełni uczestniczyć w pracach Urzędu. Urząd powinien także ściśle współpracować z właściwymi organami państw członkowskich, które prowadzą działania w dziedzinie azylu, z organami krajowych służb imigracyjnych i azylowych oraz z innymi organami a także wykorzystywać ich zdolności i wiedzę fachową oraz współpracować z Komisją. Państwa członkowskie powinny współpracować z Urzędem, aby umożliwić mu wykonanie jego zadań.
- (10) Urząd powinien stać się europejskim centrum eksperckim w dziedzinie azylu i odpowiadać za ułatwianie, koordynację i zacieśnianie praktycznej współpracy państw członkowskich w dziedzinie azylu pod wieloma względami. Uprawnienia Urzędu powinny być ukierunkowane na realizację trzech ważnych zadań, a mianowicie wspierania praktycznej współpracy w dziedzinie azylu, wspierania państw członkowskich znajdujących się pod szczególną presją oraz przyczynianie się do wdrażania wspólnego europejskiego systemu azylowego.
- (11) Urząd nie powinien dysponować żadnymi uprawnieniami bezpośrednimi lub pośrednimi w zakresie podejmowania decyzji przez organy państw członkowskich w sprawie indywidualnych wniosków o przyznanie ochrony międzynarodowej.
- (12) Aby służyć szybkim i skutecznym wsparciem operacyjnym państwom członkowskim, których systemy azylowe znajdują się pod dużą presją, Urząd powinien koordynować oddelegowywanie na terytorium wnioskujących państw członkowskich zespołów wsparcia w dziedzinie azylu, w skład których wchodzi eksperci z dziedziny azylu. Zespoły te powinny przede wszystkim służyć wiedzą fachową w zakresie usług tłumaczenia ustnego, posiadanymi informacjami o krajach pochodzenia oraz wiedzą w zakresie rozpatrywania wniosków azylowych i zarządzania nimi. Aby zapewnić skuteczność ich oddelegowywania, zasady działania zespołów wsparcia w dziedzinie azylu powinny być regulowane przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (13) Urząd powinien spełniać swoją rolę w taki sposób, by stać się punktem odniesienia pod względem niezależności oraz naukowej i technicznej jakości świadczonego wsparcia i rozpowszechnianych informacji, przejrzystości swoich procedur i metod działania, gotowości do wywiązywania się z zadań, które są mu powierzone.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (14) Aby skutecznie kontrolować funkcjonowanie Urzędu, Komisja i państwa członkowskie powinny być reprezentowane w zarządzie. W miarę możliwości zarząd Urzędu powinien składać się z dyrektorów operacyjnych krajowych służb odpowiedzialnych za politykę azylową lub ich przedstawicieli. Zarząd powinien dysponować niezbędnymi uprawnieniami do sporządzania budżetu, kontroli jego wykonywania, przyjmowania odpowiedniego rozporządzenia finansowego, ustanawiania przejrzystych zasad działania w zakresie decyzji podejmowanych przez Urząd i mianowania dyrektora wykonawczego. Aby w pełni włączyć UNHCR w prace Urzędu i ze względu na jego wiedzę fachową w dziedzinie azylu, powinien on być członkiem zarządu bez prawa głosu. **Mając na uwadze charakter zadań Urzędu oraz rolę dyrektora wykonawczego, należy włączyć Parlament Europejski w proces wyboru kandydatów proponowanych na to stanowisko.**
- (15) Aby zapewnić szybkie i skuteczne zarządzanie Urzędem, powinien być on wspomagany przez komitet wykonawczy, składający się z przedstawicieli państw członkowskich, którego zadaniem będzie doradzanie dyrektorowi wykonawczemu Urzędu i przedstawianie opinii zarządowi.
- (16) Aby zagwarantować pełną autonomię i niezależność Urzędu, należy przyznać mu odrębny budżet, którego przychody pochodziłyby głównie z wkładu Wspólnoty. **Finansowanie Urzędu powinno podlegać porozumieniu władzy budżetowej zgodnie z pkt 47 porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. (1).** Procedura budżetowa Wspólnoty powinna mieć zastosowanie do wkładu Wspólnoty i innych dotacji, którymi obciążony jest budżet ogólny Unii Europejskiej. Kontrola sprawozdań finansowych powinna być przeprowadzona przez || Trybunał Obrachunkowy.
- (17) Aby Urząd mógł skutecznie wypełniać swoją rolę i w zakresie, w jakim jest to niezbędne do realizacji swoich zadań, Urząd powinien współpracować z innymi organami wspólnotowymi, zwłaszcza z Europejską Agencją Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (FRONTEX), ustanowioną rozporządzeniem Rady (WE) nr 2007/2004 (2) i Agencją Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA), ustanowioną rozporządzeniem Rady (WE) nr 168/2007 (3). Urząd powinien również współpracować z właściwymi organami krajów trzecich, organizacjami międzynarodowymi właściwymi w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem, i krajami trzecimi w ramach ustaleń roboczych przyjętych zgodnie ze stosownymi postanowieniami traktatu z **myślą o zapewnieniu zgodności z międzynarodowymi i wspólnotowymi standardami prawnymi w dziedzinie azylu.**
- (18) Aby Urząd mógł skutecznie wypełniać swoją rolę, udział w jego pracach powinien być otwarty dla państw, które zawarły ze Wspólnotą || umowy na mocy których przyjęły i stosują przepisy wspólnotowe w dziedzinie objętej niniejszym rozporządzeniem, takich jak || Norwegia, Islandia i Szwajcaria. Urząd może również, za zgodą Komisji, przyjmować ustalenia robocze, **w celu zapewnienia zgodności z międzynarodowymi i wspólnotowymi standardami prawnymi w dziedzinie azylu**, z krajami innymi niż te, które zawarły ze Wspólnotą || umowy na mocy których przyjęły i stosują przepisy wspólnotowe. Jednakże w żadnym wypadku Urząd nie powinien prowadzić autonomicznej polityki zewnętrznej.
- (19) **Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (4) (rozporządzenie finansowe), a w szczególności jego art. 185, powinno mieć zastosowanie do Urzędu.**
- (20) Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (5) powinno mieć nieograniczone zastosowanie do Urzędu, który powinien przystąpić do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (6).

(1) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

(2) Dz.U. L 349 z 25.11.2004, s. 1.

(3) Dz.U. L 53 z 22.2.2007, s. 1.

(4) Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

(5) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

(6) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- (21) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽¹⁾ powinno mieć zastosowanie do Urzędu.
- (22) Operacje przetwarzania danych osobowych przez Urząd powinny podlegać przepisom rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾.
- (23) Niezbędne przepisy dotyczące pomieszczeń, jakie należy Urzędowi zapewnić w przyjmującym go państwie członkowskim a także specyficzne przepisy mające zastosowanie do pracowników Urzędu i członków ich rodzin powinny być określone w porozumieniu w sprawie siedziby. Ponadto państwo członkowskie przyjmujące Urząd powinno zapewnić mu najlepsze możliwe warunki dla prowadzenia działalności, w tym pod względem edukacji dzieci i transportu, aby mógł on przyciągnąć odpowiednie zasoby ludzkie wysokiej jakości, z największego możliwego obszaru geograficznego.
- (24) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ułatwienie i zacieśnienie praktycznej współpracy państw członkowskich w kwestiach azylowych oraz przyczynienia się do wdrażania wspólnego europejskiego systemu azylowego, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podejmować działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia jego celów.
- (25) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie bierze udziału w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana, ani nie podlega jego stosowaniu.
- (26) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami ustanowionymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i powinno być stosowane zgodnie z jej art. 18 dotyczącym prawa azylu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1

USTANOWIENIE I ROLA EUROPEJSKIEGO URZĘDU WSPARCIA W ZAKRESIE POLITYKI AZYLOWEJ

Artykuł 1

Ustanowienie Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej

Niniejszym ustanawia się Europejski Urząd Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej (zwany dalej „Urzędem”) w celu przyczyniania się do wdrażania wspólnego europejskiego systemu azylowego i zacieśniania praktycznej współpracy państw członkowskich w dziedzinie azylu.

Artykuł 2

Rola Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej

1. Urząd ułatwia, koordynuje i zacieśnia praktyczną współpracę państw członkowskich w dziedzinie azylu pod wieloma względami, aby przyczynić się do lepszego wdrożenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, w tym jego aspektów zewnętrznych.
2. Urząd służy wsparciem operacyjnym państwom członkowskim, których systemy azylowe znajdują się pod dużą presją, zwłaszcza koordynując zespoły wsparcia w dziedzinie azylu, w skład których wchodzi eksperci z dziedziny azylu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

3. Urząd udziela wsparcia naukowego i technicznego w zakresie polityki i prawodawstwa wspólnotowego we wszystkich dziedzinach mających bezpośredni lub pośredni wpływ na kwestie azylowe, aby móc udzielać pełnego wsparcia praktycznej współpracy w dziedzinie azylu i wykonywać swoje zadania w sposób optymalny. Urząd jest niezależnym źródłem informacji na temat wszystkich kwestii przynależących do tych dziedzin.

4. Urząd spełnia swoją rolę w taki sposób, by stać się punktem odniesienia pod względem niezależności oraz naukowej i technicznej jakości świadczonych wsparcia i rozpowszechnianych informacji, przejrzystości swoich procedur i metod działania, gotowości do wywiązywania się z zadań, które są mu powierzone oraz wsparcia informatycznego niezbędnego do wykonywania swoich uprawnień.

5. Urząd wykonuje swoje zadania bez uszczerbku dla zadań powierzonych Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) i ściśle współpracuje z nią oraz z || UNHCR.

6. Urząd nie powinien dysponować żadnymi bezpośrednimi ani pośrednimi uprawnieniami w zakresie podejmowania decyzji przez organy państw członkowskich w sprawie indywidualnych wniosków o przyznanie ochrony międzynarodowej.

ROZDZIAŁ 2

ZADANIA EUROPEJSKIEGO URZĘDU WSPARCIA W ZAKRESIE POLITYKI AZYLOWEJ

Sekcja 1

Wspieranie praktycznej współpracy w dziedzinie azylu

Artykuł 3

Wymiana informacji i dobrych praktyk

Urząd organizuje, promuje i koordynuje wszelkie działania umożliwiające wymianę informacji, a także identyfikację i wymianę dobrych praktyk w dziedzinie azylu między państwami członkowskimi.

Artykuł 4

Informacje o krajach pochodzenia

Urząd organizuje, promuje i koordynuje wszelkie działania związane z informacjami o krajach pochodzenia, a w szczególności:

- a) gromadzi **w sposób przejrzysty i bezstronny** – wykorzystując wszelkie istotne źródła, w tym rządowe i pozarządowe, **organizacje międzynarodowe i instytucje UE – odpowiednie, wiarygodne, dokładne i aktualne** informacje o krajach pochodzenia osób ubiegających się o azyl i osób występujących o ochronę międzynarodową;
- b) zarządza portalem, na którym gromadzone są informacje o krajach pochodzenia, zapewnia jego rozwój i obsługę techniczną, **a także jego dostępność i przejrzystość**;
- c) opracowuje wspólny format i wspólną metodykę prezentowania, weryfikowania i wykorzystywania informacji o krajach pochodzenia;
- d) **bezstronnie** analizuje informacje o krajach pochodzenia i sporządza sprawozdania o krajach pochodzenia **zgodnie z lit. (a), dążąc do wspólnych kryteriów oceny**.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 5

Wsparcie w zakresie przesiedlania wewnątrzspółnotowego osób objętych ochroną międzynarodową

Względem tych państw członkowskich, których krajowe systemy azylowe znajdują się pod szczególną lub nieproporcjonalną presją, zwłaszcza z racji swojego położenia geograficznego lub sytuacji demograficznej, Urząd koordynuje wymianę informacji i wszelkie inne działania związane z wdrażaniem instrumentów i mechanizmów dotyczących przesiedlania wewnątrzspółnotowego ■ osób objętych ochroną międzynarodową w Unii Europejskiej.

Artykuł 6

Wsparcie w zakresie szkoleń

1. Urząd, **w ścisłej współpracy z UNHCR i odpowiednimi organizacjami pozarządowymi**, tworzy i rozwija szkolenia przeznaczone dla członków wszystkich krajowych organów administracyjnych i sądowych oraz wszelkiego rodzaju organów krajowych służb **lub innych podmiotów formalnie biorących udział w procedurze azylowej w państwach członkowskich**.

2. Urząd rozwija europejski program szkoleń dla pracowników służb azylowych, **w skład którego wchodzi co najmniej szkolenia na temat prawa międzynarodowego dotyczącego uchodźców i praw człowieka oraz dorobku prawnego Wspólnoty w dziedzinie azylu**, i zarządza nim.

3. Szkolenia oferowane przez Urząd mogą być ogólne, specyficzne lub tematyczne.

4. Szkolenia specyficzne **lub tematyczne** dotyczą przede wszystkim następujących kwestii:

a) kwestii związanych z rozpatrywaniem wniosków o azyl składanych przez małoletnich, osoby wymagające szczególnego traktowania i mające specyficzne potrzeby;

b) sposobów rozpoznawania symptomów bycia torturowanym;

c) technik rozmowy;

d) zasad wykorzystywania sprawozdań z ekspertyz medycznych i prawnych w procedurach azylowych;

e) wszelkich kwestii dotyczących wytwarzania i wykorzystania informacji o krajach pochodzenia;

f) specyficznych kwestii prawnych lub związanych z orzecznictwem.

5. Szkolenia mają na celu przede wszystkim zapewnienie wysokiej jakości szkoleń osobom, do których są kierowane, jak również zdefiniowanie podstawowych zasad i wzorcowych dobrych praktyk w celu zwiększenia spójności praktyk, metod administracyjnych i orzecznictwa krajowego.

6. Dla ekspertów, którzy wchodzi w skład rezerwy interwencyjnej w dziedzinie azylu, o której mowa w **art. 15**, Urząd organizuje szkolenia specjalistyczne, dostosowane do rodzaju powierzanych im zadań i wykonywanych przez nich uprawnień, a także okresowe ćwiczenia przeznaczone dla tych ekspertów, odpowiadające harmonogramowi specjalistycznych szkoleń i ćwiczeń, określonego w rocznym programie prac Urzędu.

7. Urząd może we współpracy z państwami członkowskimi **i organizacjami pozarządowymi** organizować działania szkoleniowe na ich terytoriach.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 7

Wsparcie w zakresie zewnętrznych aspektów polityki azylowej

W kwestiach zewnętrznych, za zgodą Komisji, Urząd koordynuje wymianę informacji i wszelkie inne działania w zakresie aspektów wdrażania instrumentów i mechanizmów dotyczących wymiaru zewnętrznego wspólnego europejskiego systemu azylowego.

Urząd koordynuje wymianę informacji i wszelkie inne działania dotyczące przesiedlania uchodźców na terenie Unii Europejskiej **przy uwzględnieniu zasady solidarności i zasady rozłożenia obciążenia**.

W ramach swoich uprawnień i zgodnie z art. 49, Urząd może **wspierać budowanie** zdolności krajów trzecich w ramach regionalnych programów ochrony.

Sekcja 2

Wsparanie państw członkowskich znajdujących się pod szczególną presją

Artykuł 8

Szczególna presja

Urząd koordynuje i wspiera wszelkie wspólne działania na rzecz państw członkowskich znajdujących się pod szczególną presją, zwłaszcza z racji swojego położenia geograficznego lub sytuacji demograficznej lub w sytuacjach charakteryzujących się nagłym i masowym napływem obywateli krajów trzecich, którzy mogą potrzebować ochrony międzynarodowej.

Artykuł 9

Gromadzenie i analiza informacji

1. Aby móc ocenić potrzeby państw członkowskich znajdujących się pod szczególną presją, Urząd gromadzi, opierając się między innymi na informacjach dostarczanych mu przez państwa członkowskie, UNHCR i **inne właściwe organizacje**, wszelkie użyteczne informacje umożliwiające identyfikację, przygotowanie i określenie środków nadzwyczajnych w celu zaradzenia szczególnej presji, zwłaszcza w ramach rozporządzenia (WE) nr .../2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca⁽¹⁾.

2. Opierając się na informacjach dostarczanych przez państwa członkowskie, Urząd sporządza wykaz dostępnych struktur i personelu, zwłaszcza w dziedzinie tłumaczenia pisemnego i ustnego i **pomocy we wstępnym gromadzeniu informacji w celu wspierania państw członkowskich w określaniu statusu**, oraz zdolności państw członkowskich pod względem przyjmowania azylantów i systematycznie analizuje te kwestie w celu promowania szybkiej i wiarygodnej wymiany informacji między poszczególnymi organami krajowymi odpowiedzialnymi za kwestie azylowe.

Artykuł 10

Działania wspierające państwa członkowskie

Urząd koordynuje działania wspierające państwa członkowskie znajdujące się pod szczególną presją, a zwłaszcza podejmuje następujące działania:

- a) wdraża system wczesnego ostrzegania, za pomocą którego państwa członkowskie i **Komisja** powiadamiane są o ewentualnym masowym napływie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową;

⁽¹⁾ Dz.U. L ..., s. ...

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- b) *na wniosek Komisji wdraża wiążący mechanizm solidarności w celu przeniesienia osób znajdujących się pod ochroną międzynarodową z państw członkowskich, których krajowe systemy azylowe znajdują się pod szczególną i nieproporcjonalną presją, w porozumieniu z UNHCR, zgodnie z przejrzystymi, jednoznacznymi i innymi niż uznaniowe zasadami;*
- c) koordynuje działania na rzecz państw członkowskich znajdujących się pod presją w celu ułatwienia pierwszej analizy wniosków o azyl przeprowadzanej przez właściwe władze krajowe;
- d) koordynuje działania umożliwiające szybkie stworzenie przez państwo członkowskie znajdujące się pod presją odpowiedniej infrastruktury przyjmowania, w szczególności zakwaterowania zastępczego, środków transportu i pomocy medycznej;
- e) koordynuje pracę zespołów wsparcia w dziedzinie azylu, których zasady funkcjonowania określone są w rozdziale 3.

Sekcja 3

Przyczynianie się do wdrażania wspólnego europejskiego systemu azylowego

Artykuł 11

Gromadzenie i wymiana informacji

1. Urząd organizuje, koordynuje i promuje wymianę informacji dotyczących wdrożenia ogółu instrumentów z zakresu dorobku wspólnotowego w dziedzinie azylu między krajowymi organami właściwymi w kwestiach azylowych oraz między Komisją a tymi organami. W tym celu może on tworzyć bazy danych gromadzących dane rzeczowe, z zakresu prawodawstwa i orzecznictwa dotyczące instrumentów w dziedzinie azylu na szczeblu krajowym, europejskim i międzynarodowym.
2. Urząd gromadzi zwłaszcza następujące informacje *dotyczące*:
 - a) || rozpatrywania wniosków o przyznanie ochrony międzynarodowej przez organy administracyjne i władze krajowe;
 - b) || ustawodawstwa krajowego z dziedziny azylu i wprowadzanych w nim zmian, w tym orzecznictwa.

Artykuł 12

Sprawozdania i inne dokumenty Urzędu

1. Co roku Urząd sporządza sprawozdanie na temat sytuacji w dziedzinie azylu w Unii Europejskiej. W sprawozdaniu tym Urząd ocenia między innymi wyniki działań prowadzonych na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia i dokonuje ich całościowej analizy porównawczej, promując w ten sposób lepszą znajomość aktualnych dobrych praktyk przez państwa członkowskie oraz podnoszenie jakości, spójności i skuteczności wspólnego europejskiego systemu azylowego. **Sprawozdanie jest przedstawiane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.**
2. Na wniosek Komisji, po uzyskaniu opinii komitetu wykonawczego, o którym mowa w art. 32 i w ścisłej współpracy ze swoimi grupami roboczymi i Komisją, Urząd może sporządzać dokumenty techniczne dotyczące wdrażania instrumentów wspólnotowych z dziedziny azylu, takie jak wytyczne czy podręczniki postępowania. **UNHCR powinien mieć wiodący udział w opracowywaniu wytycznych UE w celu zapewnienia spójności ze standardami międzynarodowymi. W przypadku kwestii, w odniesieniu do których istnieją już wytyczne UNHCR, wytyczne te powinny służyć za punkt wyjścia dla praktycznej współpracy w celu zmniejszenia różnic praktycznych.**
3. **Na wniosek Parlamentu Europejskiego Urząd może sporządzać sprawozdania dotyczące szczegółowych aspektów wdrażania dorobku prawnego Wspólnoty w dziedzinie azylu, związanych z ochroną międzynarodową.**

Czwartek, 7 maja 2009 r.

ROZDZIAŁ 3

ZESPOŁY WSPARCIA W DZIEDZINIE AZYLU

Artykuł 13

Koordynacja

1. **Państwo lub państwa członkowskie znajdujące się pod szczególną presją mogą zwrócić się do Urzędu o oddelegowanie zespołu wsparcia w dziedzinie azylu. Wnioskujące państwo lub państwa członkowskie w szczególności dokonują opisu sytuacji, określają wszelkie cele i przewidywane wymogi dotyczące oddelegowania zgodnie z art. 18 ust. 1.**

2. **Odpowiadając na taki wniosek, Urząd może koordynować niezbędną pomoc techniczną i operacyjną dla państwa członkowskiego lub państw członkowskich oraz oddelegowanie na określony czas zespołu wsparcia w dziedzinie azylu na terytorium wnioskującego państwa członkowskiego lub państw członkowskich w oparciu o plan operacyjny, o którym mowa w art. 18.**

Artykuł 14

Wsparcie techniczne

Zespoły wsparcia w dziedzinie azylu służą przede wszystkim wiedzą fachową – **jak uzgodniono w planie operacyjnym, o którym mowa w art. 18** – w zakresie usług tłumaczenia ustnego, posiadanymi informacjami o krajach pochodzenia oraz wiedzą w zakresie rozpatrywania wniosków azylowych i zarządzania nimi, w ramach działań wspierających państwa członkowskie prowadzonych przez Urząd zgodnie z art. 10.

Artykuł 15

Rezerwa interwencyjna w dziedzinie azylu

1. Na wniosek dyrektora wykonawczego Urzędu komitet wykonawczy, większością trzech czwartych głosów podejmuje decyzję w sprawie profili i łącznej liczby ekspertów, udostępnianych na potrzeby tworzenia zespołów wsparcia w dziedzinie azylu (rezerwa interwencyjna w dziedzinie azylu). Ta sama procedura obowiązuje w przypadku wszelkich późniejszych zmian profili i łącznej liczby ekspertów wchodzących w skład rezerwy interwencyjnej w dziedzinie azylu.

2. Udział państw członkowskich w rezerwie interwencyjnej w dziedzinie azylu odbywa się za pośrednictwem rezerwy krajowych ekspertów, ustanawianej stosownie do poszczególnych określonych profili poprzez mianowanie ekspertów o profilu odpowiadającym podanym wymogom.

Artykuł 16

Oddelegowanie

1. Na wniosek Urzędu państwa członkowskie bezzwłocznie powiadamiają o liczbie, nazwiskach i profilach ekspertów wchodzących w skład rezerwy krajowej, których są w stanie udostępnić w ciągu pięciu dni w celu stworzenia zespołów wsparcia w dziedzinie azylu. Na wniosek Urzędu państwa członkowskie, o ile nie znajdują się w wyjątkowej sytuacji poważnie wpływającej na możliwość realizowania zadań krajowych, wysyłają ekspertów. Państwo członkowskie miejsca pochodzenia zachowuje autonomię w wyborze personelu i określaniu okresu jego oddelegowania.

2. **Jeżeli państwa członkowskie nie są w stanie zapewnić wiedzy specjalistycznej uznawanej za niezbędną do działania Urzędu, może on przyjąć konieczne środki w celu pozyskania takiej wiedzy od innych niezależnych ekspertów i organizacji, korzystając z wiedzy forum doradczego.**

3. Wybierając skład zespołu wsparcia w dziedzinie azylu, który ma zostać oddelegowany, dyrektor wykonawczy Urzędu ma na uwadze szczególne okoliczności, w jakich znajduje się wnioskujące państwo członkowskie. Skład zespołu wsparcia w dziedzinie azylu ustala się według planu operacyjnego sporządzonego zgodnie z art. 18.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 17

Procedura podejmowania decyzji o oddelegowaniu

1. Wniosek o oddelegowanie zespołów wsparcia w dziedzinie azylu zgodnie z art. 16 ust. 1 zawiera opis sytuacji, ewentualne cele oraz szacunkowe potrzeby w zakresie oddelegowania. W razie potrzeby dyrektor wykonawczy może wysłać ekspertów Urzędu w celu dokonania oceny sytuacji we wnioskującym państwie członkowskim.
2. Dyrektor wykonawczy bezzwłocznie informuje komitet wykonawczy o oddelegowaniu zespołów wsparcia w dziedzinie azylu.
3. Dyrektor wykonawczy podejmuje decyzję w sprawie wniosku o oddelegowanie zespołów wsparcia w dziedzinie azylu tak szybko, jak to możliwe i nie później niż w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku. Dyrektor wykonawczy o swojej decyzji powiadamia na piśmie wnioskujące państwo członkowskie i komitet wykonawczy jednocześnie, *podając główne powody decyzji*.
4. Jeśli dyrektor wykonawczy zdecyduje o oddelegowaniu jednego lub kilku zespołów wsparcia w dziedzinie azylu, Urząd i wnioskujące państwo członkowskie bezzwłocznie sporządzają plan operacyjny zgodnie z art. 18.
5. Bezzwłocznie po zatwierdzeniu planu operacyjnego dyrektor wykonawczy informuje o wymaganej liczbie i profilach ekspertów państwa członkowskie, z których zostaną oddelegowani eksperci do zespołów wsparcia w dziedzinie azylu. Informacje te dostarczane są na piśmie krajowym punktem kontaktowym, o których mowa w art. 19 i zawierają przewidzianą datę oddelegowania. Krajowe punkty kontaktowe otrzymują również egzemplarz planu operacyjnego.
6. Jeżeli dyrektor wykonawczy jest nieobecny lub nie może sprawować swojej funkcji, decyzje dotyczące oddelegowania zespołów wsparcia w dziedzinie azylu podejmuje kierownik działu.

Artykuł 18

Plan operacyjny

1. Dyrektor wykonawczy i wnioskujące państwo członkowskie uzgadniają plan operacyjny, w którym w sposób szczegółowy określone są warunki oddelegowania zespołów wsparcia w dziedzinie azylu. Plan operacyjny zawiera następujące elementy:
 - a) opis sytuacji wraz ze sposobem postępowania, a także cele oddelegowania, w tym cel operacyjny;
 - b) przewidywany okres oddelegowania zespołów wsparcia w dziedzinie azylu;
 - c) geograficzny obszar odpowiedzialności we wnioskującym państwie członkowskim, do którego zostaną oddelegowane zespoły wsparcia w dziedzinie azylu;
 - d) opis zadań i specjalne instrukcje, w tym instrukcje dotyczące baz danych, z których członkowie zespołów wsparcia w dziedzinie azylu mogą korzystać i sprzętu, jaki mają oni prawo stosować w przyjmującym państwie członkowskim;
 - e) skład zespołu wsparcia w dziedzinie azylu.
2. Wszelkie zmiany lub dostosowania planu operacyjnego wymagają zgody zarówno dyrektora wykonawczego jak i wnioskującego państwa członkowskiego. Urząd bezzwłocznie przesyła uczestniczącym państwom członkowskim egzemplarz zmienionego lub dostosowanego planu operacyjnego.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 19

Krajowy punkt kontaktowy

Każde państwo członkowskie wyznacza krajowy punkt kontaktowy, odpowiedzialny za komunikację z Urzędem odnośnie do wszelkich kwestii dotyczących zespołów wsparcia w dziedzinie azylu. Krajowy punkt kontaktowy pełni stały dyżur.

Artykuł 20

Punkt kontaktowy na poziomie Wspólnoty

1. Dyrektor wykonawczy wyznacza jednego lub kilku ekspertów Urzędu, którzy wypełniają rolę punktu kontaktowego na poziomie Wspólnoty i odpowiedzialni są za koordynację. Dyrektor wykonawczy informuje przyjmujące państwo członkowskie o wyznaczonych osobach.
2. Punkt kontaktowy na poziomie Wspólnoty występuje w imieniu Urzędu we wszystkich kwestiach z zakresu oddelegowania zespołów wsparcia w dziedzinie azylu. W szczególności do jego zadań należy:
 - a) pełnienie roli pośrednika między Urzędem a przyjmującym państwem członkowskim;
 - b) pełnienie roli pośrednika między Urzędem a członkami zespołów wsparcia w dziedzinie azylu i zapewnianie, w imieniu Urzędu, wsparcia w odniesieniu do wszelkich kwestii związanych z warunkami oddelegowania zespołów wsparcia w dziedzinie azylu;
 - c) nadzorowanie prawidłowej realizacji planu operacyjnego;
 - d) informowanie Urzędu o wszystkich aspektach oddelegowania zespołów wsparcia w dziedzinie azylu.
3. Dyrektor wykonawczy Urzędu może zezwolić punktowi kontaktowemu na udział w rozstrzygnięciu sporów dotyczących realizacji planu operacyjnego i oddelegowania zespołów wsparcia w dziedzinie azylu.
4. Wykonując swoje zadania punkt kontaktowy na poziomie Wspólnoty przyjmuje instrukcje wyłącznie od Urzędu.

Artykuł 21

Odpowiedzialność cywilna

1. *Jeżeli członkowie zespołu wsparcia w dziedzinie azylu interweniują w przyjmującym państwie członkowskim, to za szkody spowodowane przez nich w czasie wykonywania działań odpowiedzialne jest przyjmujące państwo członkowskie, zgodnie ze swoim prawem krajowym.*
2. *Jeżeli szkody te nastąpiły na skutek poważnego zaniedbania lub działania umyślnego, przyjmujące państwo członkowskie może wystąpić do rodzimego państwa członkowskiego o zwrot wszelkich kwot, które wypłaciło ofiarom lub osobom upoważnionym w ich imieniu.*
3. *Zachowując możliwość dochodzenia swoich praw względem stron trzecich, każde państwo członkowskie zrzeka się wszelkich roszczeń odszkodowawczych wobec przyjmującego państwa członkowskiego lub innego państwa członkowskiego, chyba że szkody nastąpiły na skutek poważnego zaniedbania lub działania umyślnego.*
4. *Wszelkie spory pomiędzy państwami członkowskimi dotyczące stosowania ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, które nie mogą być rozwiązane w drodze negocjacji, są przez nie przedkładane Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zgodnie z art. 239 Traktatu.*
5. *Zachowując możliwość dochodzenia swoich praw względem stron trzecich, Urząd pokrywa koszty związane ze szkodami w wyposażeniu Urzędu poniesionymi w czasie oddelegowania, z wyjątkiem przypadków poważnego zaniedbania lub działania umyślnego.*

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 22

Odpowiedzialność karna

Podczas oddelegowania zespołu wsparcia w dziedzinie azylu członków zespołu traktuje się tak samo jak funkcjonariuszy przyjmującego państwa członkowskiego w odniesieniu do wszelkich ewentualnych przestępstw popełnionych przeciwko nim lub przez nich.

Artykuł 23

Koszty

Urząd w pełni pokrywa następujące koszty ponoszone przez państwa członkowskie, które udostępniają swoich ekspertów na potrzeby oddelegowania zespołów wsparcia w dziedzinie azylu:

- a) koszty podróży z państwa członkowskiego miejsca pochodzenia do przyjmującego państwa członkowskiego i z przyjmującego państwa członkowskiego do państwa członkowskiego miejsca pochodzenia;
- b) koszty szczepień;
- c) koszty wymaganego specjalnego ubezpieczenia;
- d) koszty opieki zdrowotnej;
- e) diety dzienne, w tym koszty zakwaterowania;
- f) koszty wyposażenia technicznego Urzędu.

ROZDZIAŁ 4

ORGANIZACJA URZĘDU

Artykuł 24

Organy Urzędu

Na struktury kierownicze i struktury zarządzania Urzędu składają się:

- a) zarząd;
- b) dyrektor wykonawczy i jego personel;
- c) komitet wykonawczy;
- d) forum doradcze.

Artykuł 25

Skład zarządu

1. Każde państwo członkowskie mianuje jednego członka zarządu, a Komisja – dwóch członków.
2. Zastępca może reprezentować członka zarządu lub mu towarzyszyć. W przypadku towarzyszenia członkowi, zastępca uczestniczy w posiedzeniu bez prawa głosu.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

3. Członkowie zarządu są mianowani na podstawie swojego doświadczenia i wysokiej jakości kompetencji w dziedzinie azylu.
4. UNHCR jest członkiem zarządu z urzędu, bez prawa głosu.
5. Kadencja członków zarządu trwa trzy lata. Może ona zostać przedłużona. Po upływie swojej kadencji lub w przypadku ustąpienia, członkowie pełnią swoją funkcję aż do czasu przedłużenia kadencji lub ich zastąpienia.

Artykuł 26

Przewodnictwo zarządu

1. Zarząd wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i wiceprzewodniczącego. Wiceprzewodniczący zastępuje przewodniczącego z urzędu w przypadku, gdy ten nie jest w stanie wykonywać swoich obowiązków.
2. Kadencja przewodniczącego i wiceprzewodniczącego trwa 3 lata i może zostać przedłużona tylko jeden raz. Jednakże jeżeli w którymkolwiek momencie kadencji przewodniczący lub wiceprzewodniczący tracą status członków zarządu, ich kadencja kończy się automatycznie w tym samym momencie.

Artykuł 27

Posiedzenia zarządu

1. Posiedzenia zarządu zwoływane są przez jego przewodniczącego. Dyrektor wykonawczy Urzędu bierze udział w obradach.
2. Zarząd zbiera się co najmniej dwa razy do roku na posiedzeniach zwyczajnych. Ponadto zbiera się on także z inicjatywy przewodniczącego lub na wniosek jednej trzeciej jego członków. Przewodniczący zwołuje dodatkowe posiedzenia zarządu na wniosek przynajmniej jednej trzeciej jego członków.
3. Zarząd może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie.
4. Z zastrzeżeniem przepisów regulaminu wewnętrznego, członkowie zarządu mogą korzystać z pomocy doradców lub ekspertów.
5. Urząd zapewnia obsługę sekretarską zarządu.

Artykuł 28

Zasady głosowania

1. Zarząd podejmuje swoje decyzje bezwzględną większością głosów wszystkich swoich członków z prawem głosu. Każdy członek posiadający prawo głosu ma prawo oddać jeden głos. W przypadku nieobecności członka jego zastępca jest uprawniony do wykonywania jego prawa głosu.
2. Dyrektor wykonawczy Urzędu nie bierze udziału w głosowaniu.
3. Przewodniczący bierze udział w głosowaniu.
4. Państwa członkowskie, które nie uczestniczą w pełni w dorobku wspólnotowym w dziedzinie azylu, nie biorą udziału w głosowaniu gdy zarząd, w ramach swoich uprawnień w zakresie zarządzania Urzędem, określonych w art. 29, orzeka na podstawie instrumentów wspólnotowych, w których nie biorą one udziału.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

5. Szczegółowe zasady głosowania, między innymi zasady występowania członków w imieniu innego członka, jak również, w miarę potrzeby, wymagania odnośnie kworum określone są w regulaminie wewnętrznym zarządu.

Artykuł 29

Obowiązki zarządu

Zarząd dba, aby Urząd realizował zadania, które zostały mu powierzone. Jest on organem odpowiedzialnym za planowanie i nadzorowanie Urzędu. Zarząd w szczególności wykonuje następujące czynności:

- a) przyjmuje swój regulamin wewnętrzny;
- b) mianuje dyrektora wykonawczego według zasad przewidzianych w art. 30; sprawuje władzę dyscyplinarną wobec dyrektora wykonawczego oraz, w stosownych przypadkach, zawiesza go lub odwołuje;
- c) przyjmuje ogólne roczne sprawozdanie z działalności Urzędu i do dnia 15 czerwca następnego roku przedkłada je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i || Trybunałowi Obrachunkowemu. Sprawozdanie ogólne podawane jest do wiadomości publicznej;
- d) przyjmuje, do dnia 30 września każdego roku, większością trzech czwartych głosów swoich członków z prawem głosu, na podstawie projektu przedstawionego przez dyrektora wykonawczego || i po zasięgnięciu opinii Komisji, program prac Urzędu na nadchodzący rok i przedkłada go Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komisji. Program prac przyjmowany jest zgodnie z roczną procedurą budżetową i programem działalności legislacyjnej Wspólnoty w dziedzinie azylu;
- e) wykonuje swoje obowiązki związane z budżetem Urzędu w zastosowaniu przepisów rozdziału 5;
- f) ustanawia szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, w zastosowaniu art. 43 niniejszego rozporządzenia;
- g) przyjmuje ustalenia językowe dotyczące Urzędu zgodnie z art. 42;
- h) określa strukturę organizacyjną Urzędu i przyjmuje jego politykę kadrową zgodnie z przepisami zawartymi w art. 39;
- i) przyjmuje, po zasięgnięciu opinii Komisji, wieloletni plan w dziedzinie polityki kadrowej;
- j) podejmuje wszelkie decyzje umożliwiające Urzędowi wykonywanie swoich uprawnień, których zakres określono w niniejszym rozporządzeniu;
- k) podejmuje wszelkie decyzje dotyczące stworzenia i – w stosownych przypadkach – rozwoju systemów informacji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, a zwłaszcza portalu informacji, o którym mowa w art. 4 lit. b);
- l) podejmuje wszelkie decyzje dotyczące stworzenia i – w stosownych przypadkach – rozwoju wewnętrznych zasad działania Urzędu;
- m) sprawuje władzę dyscyplinarną wobec dyrektora wykonawczego;
- n) przyjmuje swój regulamin wewnętrzny na podstawie projektu przedłożonego przez dyrektora wykonawczego i po zasięgnięciu opinii Komisji.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 30

Mianowanie dyrektora wykonawczego

1. Dyrektor wykonawczy Urzędu mianowany jest przez zarząd na okres 5 lat **zgodnie z procedurą współpracy przewidzianą niniejszym artykułem. Dyrektor wykonawczy mianowany zostaje na podstawie swoich kompetencji, doświadczenia w dziedzinie azylu oraz umiejętności administracyjnych i zarządczych. Procedura współpracy jest następująca:**

a) **Komisja sporządza wykaz kandydatów wybranych na podstawie przejrzystej procedury w wyniku zaproszenia do zgłaszania kandydatur; przed mianowaniem na stanowisko dyrektora kandydaci zostaną poproszeni o dokonanie prezentacji przed Radą oraz właściwą komisją lub komisjami Parlamentu Europejskiego oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania;**

b) **Parlament Europejski i Rada wyrażają wówczas swoje opinie i wskazują preferowanych kandydatów;**

c) **Zarząd mianuje dyrektora wykonawczego uwzględniając przy tym wyżej wymienione opinie.**

W ciągu dziewięciu miesięcy poprzedzających zakończenie pięcioletniego okresu Komisja wykonuje ocenę, w ramach której oceniane są w szczególności:

— wyniki osiągnięte przez dyrektora wykonawczego;

— rola i potrzeby Urzędu w nadchodzących latach.

2. Zarząd, działając na wniosek Komisji, uwzględniając sprawozdanie z oceny i wyłącznie wtedy, gdy jest to uzasadnione ze względu na rolę i potrzeby Urzędu, może przedłużyć kadencję dyrektora wykonawczego jednokrotnie, maksymalnie o 3 lata.

3. Zarząd informuje Parlament Europejski o zamiarze przedłużenia kadencji dyrektora. W ciągu miesiąca poprzedzającego przedłużenie kadencji, dyrektor wykonawczy **zostaje** wezwany do złożenia oświadczenia przed właściwą(-ymi) komisją(-ami) Parlamentu Europejskiego i odpowiedź na pytania członków tych komisji.

Artykuł 31

Obowiązki dyrektora wykonawczego

1. Dyrektor wykonawczy, który zachowuje niezależność podczas pełnienia swoich obowiązków, zarządza Urzędem. Dyrektor wykonawczy informuje zarząd o swoich działaniach.

2. Bez uszczerbku dla kompetencji Komisji i zarządu, dyrektor wykonawczy nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu lub jakiegokolwiek innego organu.

3. Parlament Europejski lub Rada mogą wezwać dyrektora wykonawczego do przedstawienia sprawozdania z realizacji powierzonych mu zadań.

4. Dyrektor wykonawczy jest ustawowym przedstawicielem Urzędu.

5. Dyrektor wykonawczy może korzystać z pomocy jednego lub kilku kierowników działu. Jeżeli dyrektor wykonawczy jest nieobecny lub nie może sprawować swojej funkcji, decyzje podejmuje w jego imieniu kierownik działu.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

6. Dyrektor wykonawczy jest odpowiedzialny za:
- a) bieżące administrowanie Urzędem;
 - b) sporządzanie projektów programów prac Urzędu po zasięgnięciu opinii Komisji;
 - c) wykonywanie programów prac oraz decyzji przyjętych przez zarząd;
 - d) sporządzanie sprawozdań o krajach pochodzenia, określonych w art. 4 lit. d);
 - e) przygotowanie projektu rozporządzenia finansowego Urzędu, które uchwalane jest przez zarząd na mocy art. 38 oraz przepisów wykonawczych do tego rozporządzenia;
 - f) przygotowanie projektu preliminarza przychodów i wydatków Urzędu oraz realizacji jego budżetu;
 - g) wykonywanie w stosunku do pracowników Urzędu uprawnień określonych w art. 39;
 - h) wszelkie kwestie kadrowe; dyrektor podejmuje wszelkie decyzje dotyczące zarządzania systemami informacji przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, a zwłaszcza portalem informacji, o którym mowa w art. 4 lit. b);
 - i) podejmowanie wszelkich decyzji dotyczących zarządzania wewnętrznymi strukturami administracyjnymi Urzędu.

Artykuł 32

Komitet wykonawczy

1. Aby zwiększyć skuteczność i tempo prowadzonych prac, Urząd ustanawia komitet wykonawczy, składający się z 8 członków, mianowanych spośród członków zarządu.
2. Komisja z urzędu jest członkiem komitetu wykonawczego. Zarząd Urzędu określa zasady mianowania pozostałych członków komitetu wykonawczego.
3. Posiedzenia komitetu wykonawczego odbywają się regularnie na zaproszenie dyrektora wykonawczego lub na wniosek przynajmniej jednej trzeciej jego członków, nie rzadziej jednak niż cztery razy do roku. Zasady funkcjonowania komitetu określone są w regulaminie wewnętrznym Urzędu i podawane do wiadomości publicznej.
4. Kadencja członków komitetu wykonawczego odpowiada kadencji członków zarządu.
5. W razie potrzeby organizowane są posiedzenia komitetu wykonawczego poświęcone specyficznym kwestiom.
6. Zadaniem komitetu wykonawczego jest doradzanie dyrektorowi wykonawczemu Urzędu i przedstawianie zarządowi, na jego wniosek lub z własnej inicjatywy, opinii dotyczących programu prac Urzędu i wszystkich jego działań, oraz we wszystkich przypadkach, gdy Urząd musi szybko podejmować decyzje, zwłaszcza w ramach przepisów rozdziału 3 dotyczących wysyłania zespołów wsparcia w dziedzinie azyłu do państw członkowskich znajdujących się pod szczególną presją.
7. Urząd służy komitetowi wykonawczemu wsparciem technicznym i logistycznym oraz zapewnia obsługę sekretarską jego posiedzeń.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

8. Na wniosek komitetu wykonawczego przedstawiciele UNHCR mogą brać udział w jego pracach, bez prawa głosu.
9. Komitet wykonawczy może zapraszać do udziału w swoich posiedzeniach w charakterze obserwatora każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie.

Artykuł 33

Grupy robocze

1. W ramach przyznanych mu uprawnień, których zakres określono w niniejszym rozporządzeniu, Urząd może powoływać grupy robocze, składające się z ekspertów z właściwych podmiotów działających w dziedzinie azylu z państw członkowskich, w tym wyspecjalizowanych sędziów. Eksperti mogą być zastępowani przez zastępców, mianowanych w tym samym czasie.
2. Komisja z urzędu uczestniczy w grupach roboczych. Przedstawiciele UNHCR mogą brać udział w posiedzeniach grup roboczych Urzędu, w zależności od poruszanych kwestii – w ich części lub całości.
3. Grupy robocze mogą zapraszać na swoje posiedzenia każdą osobę, której opinia może mieć znaczenie, a zwłaszcza przedstawicieli organizacji pozarządowych działających w dziedzinie azylu.

||

ROZDZIAŁ 5

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 34

Budżet

1. Preliminarz wszystkich przychodów i wydatków Urzędu jest sporządzany na każdy rok budżetowy, który odpowiada rokowi kalendarzowemu, i jest wykazywany w budżecie Urzędu.
2. Przychody i wydatki budżetowe są zrównoważone.
3. Niezależnie od innych zasobów, przychody Urzędu obejmują następujące elementy:
 - a) wkład Wspólnoty, wpisany do ogólnego budżetu Unii Europejskiej;
 - b) wszelkie dobrowolne wkłady państw członkowskich;
 - c) należności za publikacje, szkolenia lub wszelkie inne usługi świadczone przez Urząd.
4. Wydatki Agencji obejmują między innymi wynagrodzenie pracowników, koszty administracyjne i koszty infrastruktury, koszty operacyjne oraz wydatki związane z umowami lub konwencjami zawartymi przez Urząd.

Artykuł 35

Sporządzanie budżetu

1. Co roku dyrektor wykonawczy sporządza projekt preliminarza przychodów i wydatków Agencji na następny rok, zawierający plan zatrudnienia i przedkłada go zarządowi.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Na podstawie tego projektu zarząd opracowuje preliminarz przychodów i wydatków Urzędu na następny rok budżetowy.
3. Projekt preliminarza przychodów i wydatków Urzędu przekazywany jest Komisji || do dnia 10 lutego. Zarząd przekazuje Komisji ostateczną wersję tego preliminarza, który obejmuje między innymi projekt planu zatrudnienia || do dnia 31 marca.
4. Komisja przedkłada preliminarz Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (zwanymi dalej „władzą budżetową”), wraz ze wstępnym projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.
5. Na podstawie preliminarza Komisja wpisuje do wstępnego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej taką prognozę planu zatrudnienia, jaką uważa za konieczną, oraz kwotę dotacji, która obciąży budżet ogólny, przedkładany władzy budżetowej zgodnie z art. 272 Traktatu.
6. Władza budżetowa zatwierdza środki przyznane na dotację dla Urzędu.
7. Władza budżetowa przyjmuje plan zatrudnienia Urzędu.
8. Zarząd przyjmuje budżet Urzędu. Budżet staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii Europejskiej. W razie konieczności budżet jest odpowiednio dostosowywany.
9. Zarząd, tak szybko, na ile to możliwe, powiadamia władzę budżetową o zamiarze realizacji projektów, które mogą mieć istotne skutki finansowe dla finansowania budżetu, w szczególności projektów związanych z nieruchomościami, takich jak najem lub nabycie budynków. Informuje on o tym Komisję.
10. Jeśli oddział władzy budżetowej powiadomił o swoim zamiarze wydania opinii, przesyła ją zarządowi w terminie sześciu tygodni od dnia powiadomienia o projekcie.

Artykuł 36

Wykonanie budżetu

1. Dyrektor wykonawczy wykonuje budżet Urzędu.
2. Co roku dyrektor wykonawczy przekazuje władzy budżetowej wszelkie istotne informacje dotyczące wyników procedur oceny.

Artykuł 37

Prezentacja sprawozdania finansowego i absolutorium

1. Do dnia 1 marca następnego roku budżetowego, księgowy Urzędu przesyła księgowemu Komisji tymczasowe sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy. Księgowy Komisji sporządza skonsolidowane tymczasowe sprawozdania finansowe instytucji i zdecentralizowanych organów zgodnie z art. 128 rozporządzenia *finansowego*.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

2. Do dnia 31 marca następnego roku budżetowego, księgowy Komisji przekazuje Trybunałowi Obrachunkowemu tymczasowe sprawozdanie finansowe Urzędu wraz ze sprawozdaniem z zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy. Sprawozdanie z zarządzania budżetem i finansami za dany rok budżetowy przekazywane jest również Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
3. Po otrzymaniu uwag Trybunału Obrachunkowego na temat tymczasowego sprawozdania finansowego Urzędu, zgodnie z przepisami art. 129 rozporządzenia *finansowego*, dyrektor wykonawczy sporządza, na własną odpowiedzialność, ostateczne sprawozdanie finansowe Urzędu i przedkłada je zarządowi do zaopiniowania.
4. Zarząd wydaje opinię na temat ostatecznego sprawozdania finansowego Urzędu.
5. Do dnia 1 lipca następnego roku budżetowego, dyrektor wykonawczy przesyła Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu ostateczne sprawozdanie finansowe wraz z opinią zarządu.
6. Ostateczne sprawozdanie finansowe jest publikowane.
7. Do dnia 30 września dyrektor wykonawczy przekazuje Trybunałowi Obrachunkowemu odpowiedź na jego uwagi. Przekazuje on również tę odpowiedź zarządowi.
8. Dyrektor wykonawczy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, na jego żądanie, wszelkie informacje niezbędne do sprawnego zastosowania procedury udzielania absolutorium za dany rok budżetowy, zgodnie z art. 146 ust. 3 rozporządzenia *finansowego*.
9. Do dnia 15 maja roku $n + 2$ Parlament Europejski, zgodnie z zaleceniem Rady stanowiącej większość kwalifikowaną, udziela dyrektorowi wykonawczemu absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy n .

Artykuł 38

Rozporządzenie finansowe

Po zasięgnięciu opinii Komisji, zarząd przyjmuje rozporządzenie finansowe mające zastosowanie do Urzędu. Przyjęte przepisy nie mogą odbiegać od przepisów rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 || z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w art. 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾, chyba że jest to konieczne ze względu na szczególne potrzeby operacyjne Urzędu oraz za uprzednią zgodą Komisji.

ROZDZIAŁ 6

PRZEPISY DOTYCZĄCE PERSONELU

Artykuł 39

Personel

1. Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich, warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz przepisy przyjęte wspólnie przez instytucje UE w celu zastosowania wspomnianego regulaminu pracowniczego i warunków zatrudnienia mają zastosowanie do pracowników Urzędu, w tym dyrektora wykonawczego.
2. Zarząd w porozumieniu z Komisją przyjmuje niezbędne środki wykonawcze, przewidziane w art. 110 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich oraz warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 72.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

3. Urząd wykonuje w stosunku do swoich pracowników kompetencje nadane – na mocy regulaminu pracowniczego – organowi powołującemu i – na mocy warunków zatrudnienia innych pracowników – organowi upoważnionemu do zawierania umów o pracę.

4. Zarząd może przyjąć przepisy umożliwiające zatrudnienie w Urzędzie oddelegowanych ekspertów krajowych z państw członkowskich.

Artykuł 40

Przywileje i immunitety

Postanowienia Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich mają zastosowanie do Urzędu.

ROZDZIAŁ 7

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 41

Status prawny

1. Urząd jest organem Wspólnoty **ustanowionym zgodnie z art. 185 rozporządzenia finansowego**. Posiada on osobowość prawną.

2. W każdym państwie członkowskim Urząd posiada zdolność prawną o najszerszym zakresie przyznanym osobom prawnym przez prawo krajowe. Urząd może zwłaszcza nabywać i zbywać mienie ruchome i nieruchomości oraz być stroną w postępowaniach sądowych.

3. Przedstawicielem Urzędu jest jego dyrektor wykonawczy.

4. Siedziba Urzędu znajduje się w [...]. ||

Artykuł 42

Ustalenia językowe

1. Przepisy rozporządzenia nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej ⁽¹⁾ mają zastosowanie do Urzędu.

2. Bez uszczerbku dla decyzji podejmowanych na mocy art. 290 Traktatu, ogólne roczne sprawozdanie z działalności Urzędu i roczny program prac, o których mowa w art. 29 lit. c) i d), sporządzane są we wszystkich językach urzędowych Wspólnoty.

3. Tłumaczenia niezbędne dla funkcjonowania Urzędu wykonuje Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej.

4. Zarząd określa praktyczne zasady wdrażania ustaleń językowych.

⁽¹⁾ Dz.U. 17 z 6.10.1958, s. 385.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Artykuł 43

Dostęp do dokumentów

1. **Agencja opracowuje dobre praktyki administracyjne służące zapewnieniu jak największej przejrzystości swych działań.** Przepisy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 || mają zastosowanie do dokumentów będących w posiadaniu Urzędu.
2. Zarząd przyjmuje praktyczne zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w okresie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
3. Decyzje podjęte przez Urząd w zastosowaniu art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą być przedmiotem skargi do Rzecznika Praw Obywatelskich lub może zostać przeciwko nim wniesiona skarga do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, na warunkach określonych odpowiednio w art. 195 i 230 Traktatu.
4. Operacje przetwarzania danych osobowych przez Urząd podlegają przepisom rozporządzenia (WE) nr 45/2001 ||.

Artykuł 44

Zasady bezpieczeństwa w zakresie ochrony informacji niejawnych i informacji szczególnie chronionych nieobjętych klauzulą poufności

1. Urząd stosuje zasady bezpieczeństwa określone w decyzji Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom z dnia 29 listopada 2001 r. zmieniającej jej regulamin wewnętrzny ⁽¹⁾. Obejmuje to między innymi przepisy dotyczące wymiany informacji niejawnych, ich przetwarzania i przechowywania.
2. Urząd stosuje także zasady bezpieczeństwa dotyczące przetwarzania informacji szczególnie chronionych nieobjętych klauzulą poufności, przyjęte i stosowane przez Komisję ||.

Artykuł 45

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. **W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i innych nielegalnych działań stosowane są bez ograniczeń przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999.**
2. **Urząd przystępuje do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. oraz bezzwłocznie wydaje odpowiednie przepisy mające zastosowanie do wszystkich pracowników Urzędu.**
3. **Decyzje dotyczące finansowania oraz wynikające z nich umowy i instrumenty wykonawcze wyraźnie zastrzegają, że Trybunał Obrachunkowy i OLAF mogą w razie konieczności przeprowadzać kontrole na miejscu wśród beneficjentów środków Urzędu oraz urzędników odpowiedzialnych za ich przyznawanie.**

Artykuł 46

Przepisy dotyczące odpowiedzialności

1. Odpowiedzialność umowna Urzędu podlega prawu właściwemu dla danej umowy.
2. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania na mocy klauzuli arbitrażowych umieszczonych w umowie zawartej przez Urząd.
3. W razie odpowiedzialności pozaumownej Urząd, zgodnie z ogólnymi zasadami wspólnymi dla porządków prawnych państw członkowskich, naprawia wszelkie szkody spowodowane przez Urząd lub jego pracowników w trakcie pełnienia przez nich obowiązków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

4. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania w sporach dotyczących odszkodowania za szkody, o których mowa w ust. 3.
5. Odpowiedzialność osobistą pracowników wobec Urzędu regulują przepisy regulaminu pracowniczego lub warunków zatrudnienia mające do nich zastosowanie.

Artykuł 47

Ocena i przegląd

1. Najpóźniej trzy lata od *rozpoczęcia przez Urząd działalności zgodnie z art. 54*, Urząd zleca niezależną zewnętrzną ocenę swoich osiągnięć, zgodnie z zakresem uprawnień określonym przez zarząd w porozumieniu z Komisją. Ocena ta dotyczy wpływu Urzędu na praktyczną współpracę w dziedzinie azyłu i na wspólny europejski system azylowy. W trakcie oceny badana jest zwłaszcza ewentualna potrzeba dostosowania lub rozszerzenia zakresu zadań Urzędu, w tym skutki finansowe takiego dostosowania lub rozszerzenia zakresu zadań. W ramach oceny analizuje się również czy struktura zarządzania Urzędu jest dostosowana do wykonywanych przez niego zadań. W ocenie brane są pod uwagę opinie zainteresowanych stron, zarówno na poziomie wspólnotowym, jak i krajowym.
2. Zarząd, w porozumieniu z Komisją, decyduje o harmonogramie przyszłych ocen, biorąc pod uwagę wynik sprawozdania z oceny, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 48

Kontrola administracyjna

Działania Urzędu podlegają nadzorowi Rzecznika Praw Obywatelskich, zgodnie z postanowieniami art. 195 Traktatu.

Artykuł 49

Współpraca z krajami trzecimi i stowarzyszonymi

1. W pracach Urzędu mogą uczestniczyć państwa, które zawarły ze Wspólnotą || umowy na mocy których przyjęły i stosują przepisy wspólnotowe w dziedzinie objętej niniejszym rozporządzeniem. W oparciu o stosowne postanowienia tych umów, dokonuje się uzgodnień określających w szczególności charakter, zakres i zasady udziału tych krajów w pracach Urzędu. Uzgodnienia obejmują zwłaszcza przepisy dotyczące udziału w inicjatywach podejmowanych przez Urząd, wkładu finansowego i personelu. W odniesieniu do kwestii kadrowych, umowy te w żadnym wypadku nie naruszają regulaminu pracowniczego urzędników || oraz warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich.
2. W odniesieniu do kwestii dotyczących swojej działalności i w zakresie, w jakim jest to niezbędne do realizacji swoich zadań, za zgodą Komisji **oraz w granicach swojego mandatu**, Urząd ułatwia współpracę operacyjną państw członkowskich z krajami trzecimi w ramach polityki stosunków zewnętrznych Unii Europejskiej i może również współpracować z właściwymi organami krajów trzecich, w kwestiach technicznych w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem, w ramach ustaleń roboczych dokonanych z tymi organami, zgodnie ze stosownymi postanowieniami Traktatu.

Artykuł 50

Współpraca Urzędu z || UNHCR

Urząd współpracuje z UNHCR w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem, w ramach ustaleń roboczych dokonanych z UNHCR.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Urząd może udzielać dotacji UNHCR. Celem tych dotacji jest finansowanie działań umożliwiających Urzędowi wykorzystywanie wiedzy fachowej UNHCR w dziedzinie azylu w sposób stały i ciągły. Stanowią one element uprzywilejowanych stosunków w ramach współpracy Urzędu z UNHCR, określonych w niniejszym artykule oraz w art. 2 ust. 5, art. 9 ust. 1, art. 25 ust. 4, art. 32 ust. 8, art. 33 ust. 2 i art. 51 ust. 4. Zgodnie z art. 75 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2343/2002, zastosowanie mają stosowne przepisy rozporządzenia finansowego oraz przepisy wykonawcze do tego rozporządzenia.

Artykuł 51

Forum doradcze

1. **Urząd ściśle współpracuje z organizacjami pozarządowymi, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i odpowiednimi właściwymi jednostkami prowadzącymi działalność w dziedzinie polityki azylowej na szczeblach krajowym, europejskim i międzynarodowym oraz ustanawia w tym celu forum doradcze.**
2. **Organy lokalne odgrywają ważną rolę i dysponują doświadczeniem w dziedzinie polityki azylowej, należy je zatem włączyć do forum doradczego.**
3. **Forum doradcze stanowi mechanizm wymiany informacji i gromadzenia wiedzy. Zapewnia ono ścisłą współpracę Urzędu z odpowiednimi zainteresowanymi stronami.**
4. **Wszystkie zainteresowane strony, właściwe w rozumieniu przepisów ust. 1, mogą uczestniczyć w forum doradczym. Urząd zwraca się do członków forum doradczego w zależności od konkretnych potrzeb w obszarach, które zostały określone jako priorytetowe dla pracy Urzędu.**

UNHCR jest członkiem forum doradczego z urzędu.

5. **Urząd zwraca się do forum doradczego zwłaszcza o:**
 - a) **przedstawianie zarządowi sugestii dotyczących rocznego programu prac przyjmowanego na mocy art. 29 lit. d);**
 - b) **przekazywanie zarządowi informacji zwrotnych i sugerowania mu propozycji działań następczych w odniesieniu do sprawozdania rocznego, o którym mowa w art. 29 lit. c), oraz sprawozdania rocznego na temat sytuacji w dziedzinie azylu w Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 12 ust. 1; oraz**
 - c) **informowanie zarządu, dyrektora wykonawczego i komitetu wykonawczego o wnioskach i zaleceniach z konferencji, seminariów oraz posiedzeń, których tematy mogą mieć znaczenie dla prac Urzędu.**
6. **Forum doradcze odbywa się pod zwierzchnictwem dyrektora wykonawczego.**
7. **Forum doradcze zbiera się co najmniej dwa razy do roku**

Artykuł 52

Współpraca z FRONTEX-em, FRA i innymi organami wspólnotowymi oraz organizacjami międzynarodowymi

Urząd współpracuje z organami wspólnotowymi prowadzącymi działania związane z jego dziedziną działalności, a zwłaszcza z Europejską Agencją Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (FRONTEX) i FRA oraz z organizacjami międzynarodowymi w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem, w ramach ustaleń roboczych dokonanych z tym organami, zgodnie z postanowieniami Traktatu || i przepisami w sprawie uprawnień tych organów.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Współpraca pozwala stworzyć efekt synergii między zainteresowanymi organami i uniknąć powielania prac prowadzonych w ramach uprawnień posiadanych przez te organy.

Artykuł 53

Porozumienie w sprawie siedziby i zasady funkcjonowania

Niezbędne przepisy dotyczące pomieszczeń, jakie należy Urzędowi zapewnić w przyjmującym je państwie członkowskim i obiektów udostępnianych przez to państwo, a także specyficzne przepisy mające zastosowanie do dyrektora wykonawczego, członków zarządu, pracowników Urzędu i do członków ich rodzin w przyjmującym państwie członkowskim, określane są w porozumieniu w sprawie siedziby między Urzędem a państwem przyjmującym, zawierany po uzyskaniu zgody zarządu. Państwo członkowskie przyjmujące Urząd zapewnia mu najlepsze możliwe warunki dla prowadzenia działalności, w tym w zakresie wielojęzycznej edukacji o charakterze europejskim i odpowiednich połączeń transportowych.

Artykuł 54

Rozpoczęcie działalności Urzędu

Urząd rozpoczyna działalność najpóźniej rok po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Komisja odpowiada za stworzenie i uruchomienie Urzędu do momentu osiągnięcia przez niego zdolności operacyjnej do wykonywania własnego budżetu.

W tym celu:

- do czasu objęcia stanowiska przez dyrektora wykonawczego Urzędu, mianowanego przez zarząd według zasad określonych w art. 30, obowiązki dyrektora wykonawczego Urzędu może wypełniać urzędnik Komisji w funkcji dyrektora tymczasowego;
- zadania powierzane Urzędowi mogą realizować urzędnicy Komisji pod nadzorem dyrektora tymczasowego lub dyrektora wykonawczego;

Dyrektor tymczasowy może zatwierdzać wszelkie płatności w ramach środków przewidzianych w budżecie Urzędu, po uzyskaniu zgody zarządu i zawierać umowy, w tym umowy o pracę, po zatwierdzeniu planu zatrudnienia Urzędu.

Artykuł 55

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [...] dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Umowy dwustronne między państwami członkowskimi a krajami trzecimi dotyczące kwestii sektorowych i obejmujących prawo właściwe dla zobowiązań umownych i pozaumownych *I**

P6_TA(2009)0380

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego procedurę negocjowania i zawierania umów dwustronnych między państwami członkowskimi a krajami trzecimi dotyczących kwestii sektorowych i obejmujących prawo właściwe dla zobowiązań umownych i pozaumownych (COM(2008)0893 – C6-0001/2009 – 2008/0259(COD))

(2010/C 212 E/55)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0893),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 61 lit. c), art. 65 i art. 67 ust. 5 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0001/2009),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej i opinię Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0270/2009),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0259

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 ustanawiającego procedurę negocjowania i zawierania umów pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi w sprawie szczegółowych zagadnień dotyczących prawa właściwego dla zobowiązań umownych i pozaumownych

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 662/2009.)

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Program w zakresie współpracy audiowizualnej ze specjalistami z krajów trzecich MEDIA Mundus *I**

P6_TA(2009)0381

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej program w zakresie współpracy audiowizualnej ze specjalistami z krajów trzecich MEDIA Mundus (COM(2008)0892 – C6-0011/2009 – 2008/0258(COD))

(2010/C 212 E/56)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0892),

— uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 150 ust. 4 i art. 157 ust. 3 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0011/2009),

— uwzględniając art. 51 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A6-0260/2009),

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0258

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2009/WE ustanawiającej program w zakresie współpracy audiowizualnej ze specjalistami z krajów trzecich (MEDIA Mundus)

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 1041/2009/WE.)

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Wspólne zasady przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty *I**

P6_TA(2009)0382

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 95/93 w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty (COM(2009)0121 – C6-0097/2009 – 2009/0042(COD))

(2010/C 212 E/57)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0121),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 80 ust. 2 traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0097/2009),
 - uwzględniając art. 51 oraz art. 43 ust. 2 i 3 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A6-0274/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2009)0042

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 95/93 w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 545/2009.)

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Umowy dwustronne między państwami członkowskimi a krajami trzecimi dotyczące wykonywania orzeczeń i decyzji w sprawach małżeńskich, odpowiedzialności rodzicielskiej oraz zobowiązań alimentacyjnych *

P6_TA(2009)0383

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego procedurę negocjowania i zawierania umów dwustronnych między państwami członkowskimi a krajami trzecimi dotyczących kwestii sektorowych i obejmujących jurysdykcję, uznawanie i wykonywanie orzeczeń i decyzji w sprawach małżeńskich, dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz zobowiązań alimentacyjnych, a także prawa właściwego w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych (COM(2008)0894 – C6-0035/2009 – 2008/0266(CNS))

(2010/C 212 E/58)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0894),
 - uwzględniając art. 61 lit. c), art. 65, art. 67 ust. 2 oraz art. 67 ust 5 Traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0035/2009),
 - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0265/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 Traktatu WE;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 54

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Tytuł

Wniosek – rozporządzenie Rady z dnia [...] ustanawiające procedurę negocjowania i zawierania umów **dwustronnych między państwami członkowskimi a krajami trzecimi** dotyczących **kwestii sektorowych i obejmujących jurysdykcję, uznawanie i wykonywanie** orzeczeń i decyzji w sprawach małżeńskich, dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz zobowiązań alimentacyjnych, a także prawa właściwego w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych

Wniosek – rozporządzenie Rady z dnia [...] ustanawiające procedurę negocjowania i zawierania umów dotyczących **jurysdykcji, uznawania i wykonywania** orzeczeń i decyzji w sprawach małżeńskich, **sprawach** dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz **sprawach dotyczących** zobowiązań alimentacyjnych, a także prawa właściwego w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 55**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 1 preambuły**

(1) Tytuł IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (dalej zwanego „Traktatem WE”) stanowi podstawę prawną do przyjęcia wspólnotowego aktu prawnego w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych.

(1) Tytuł IV **części trzeciej** Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (dalej zwanego „Traktatem WE”) stanowi podstawę prawną do przyjęcia wspólnotowego aktu prawnego w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych.

Poprawka 56**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 preambuły**

(2) Umowy między państwami członkowskimi i krajami trzecimi tradycyjnie regulują współpracę sądową w sprawach cywilnych pomiędzy państwami członkowskimi a krajami trzecimi.

(2) Umowy między państwami członkowskimi i krajami trzecimi tradycyjnie regulują współpracę sądową w sprawach cywilnych pomiędzy państwami członkowskimi a krajami trzecimi. **Takie umowy, które są liczne, często stanowią odzwierciedlenie specjalnych więzi między państwem członkowskim a danym krajem trzecim, zaś ich celem jest zapewnienie odpowiednich ram prawnych umożliwiających zaspokojenie szczególnych potrzeb zainteresowanych stron.**

Poprawka 57**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 3 preambuły**

(3) Artykuł 307 Traktatu WE wymaga **wyeliminowania** wszelkich niezgodności między dorobkiem prawnym Wspólnoty a umowami międzynarodowymi zawartymi przez państwa członkowskie z krajami trzecimi. Może to się wiązać z koniecznością renegotjowania wspomnianych umów.

(3) Artykuł 307 Traktatu WE wymaga, **aby państwa członkowskie podjęły wszystkie właściwe kroki w celu eliminacji** wszelkich niezgodności między dorobkiem prawnym Wspólnoty a umowami międzynarodowymi zawartymi przez państwa członkowskie z krajami trzecimi. Może to się wiązać z koniecznością renegotjowania **takich** umów.

Poprawka 58**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 4 preambuły**

(4) **Może** również istnieć konieczność zawarcia nowych umów z krajami trzecimi, **regulujących obszary** sądownictwa cywilnego **wchodzące** w zakres tytułu IV Traktatu WE.

(4) **Zapewnienie odpowiednich ram prawnych umożliwiających zaspokojenie szczególnych potrzeb danego państwa członkowskiego w stosunkach z krajem trzecim może również w oczywisty sposób** wymagać zawarcia nowych umów z krajami trzecimi, **dotyczących obszarów** sądownictwa cywilnego **wchodzących** w zakres tytułu IV **części trzeciej** Traktatu WE.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 59

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 5 preambuły

(5) W opinii 1/03 z dnia 7 lutego 2006 r. dotyczącej zawarcia nowej konwencji z Lugano **ETS** potwierdził, że Wspólnota uzyskała wyłączną kompetencję **zewnątrzną** do **negocjowania i** zawierania umów międzynarodowych z krajami trzecimi **dotyczących wielu istotnych kwestii, o których mowa w tytule IV Traktatu WE. W szczególności Trybunał potwierdził, że Wspólnota otrzymała wyłączną kompetencję zewnętrzną do zawierania umów międzynarodowych z krajami trzecimi** w sprawach mających wpływ na przepisy określone **m.in.** w rozporządzeniu Rady (WE) nr 44/2001 („Bruksela I”), **w szczególności w zakresie** jurysdykcji, uznawania i wykonywania **orzeczeń** w sprawach cywilnych i handlowych.

(5) W opinii 1/03 z dnia 7 lutego 2006 r. dotyczącej zawarcia nowej konwencji z Lugano **Europejski Trybunał Sprawiedliwości** potwierdził, że Wspólnota uzyskała wyłączną kompetencję do zawierania umów międzynarodowych, **takich jak konwencja z Lugano**, z krajami trzecimi w sprawach mających wpływ na przepisy określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 44/2001 z **dnia 22 grudnia 2000 r.** w sprawie jurysdykcji i uznawania **orzeczeń sądowych oraz ich** wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ („Bruksela I”).

⁽¹⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

Poprawka 60

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 6 preambuły

(6) **Tym samym**, zgodnie z art. 300 Traktatu WE, **jeżeli chodzi o zewnętrzną kompetencję Wspólnoty**, zawarcie takich umów pomiędzy Wspólnotą a krajem trzecim **leży w gestii Wspólnoty**.

(6) **To w gestii Wspólnoty leży**, zgodnie z art. 300 Traktatu WE, zawarcie takich umów pomiędzy Wspólnotą a krajem trzecim **dotyczących spraw podlegających wyłącznej kompetencji Wspólnoty**.

Poprawka 61

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 7 preambuły

(7) Zgodnie z art. 10 Traktatu WE państwa członkowskie mają obowiązek ułatwiania Wspólnocie wypełniania jej zadań oraz powstrzymywania się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów Traktatu. Niniejszy obowiązek **rzeczywistej** współpracy ma zastosowanie ogólne i nie zależy od tego, czy kompetencja Wspólnoty jest wyłączna, czy nie.

(7) Zgodnie z art. 10 Traktatu WE państwa członkowskie mają obowiązek ułatwiania Wspólnocie wypełniania jej zadań oraz powstrzymywania się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrozić urzeczywistnieniu celów Traktatu. Niniejszy obowiązek **lojalnej** współpracy ma zastosowanie ogólne i nie zależy od tego, czy kompetencja Wspólnoty jest wyłączna, czy nie.

Poprawka 62

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 8 preambuły

(8) **Należy ocenić, czy w chwili obecnej istnieje wystarczający interes wspólnotowy, by zastąpić wszystkie istniejące lub proponowane umowy pomiędzy państwami członkowskimi a krajami trzecimi umowami wspólnotowymi. Z tego względu konieczne jest ustanowienie procedury spełniającej dwojaki cel. Po pierwsze, umożliwienie Wspólnocie ustalenia, czy istnieje wystarczający interes wspólnotowy w zawarciu danej umowy dwustronnej. Po drugie, upoważnienie państw członkowskich do zawarcia przedmiotowej umowy w przypadku, gdy w danym momencie Wspólnota nie ma interesu w zawarciu takiej umowy.**

skreślony

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 43**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 9 preambuły**

(9) *Należy* utworzyć spójną i przejrzystą procedurę upoważniania **państw członkowskich** do zmiany **obowiązujących umów z krajami trzecimi** lub do negocjowania i zawierania **nowych umów w wyjątkowych sytuacjach**, szczególnie wtedy, gdy Wspólnota nie wyraziła zamiaru wykonywania swojej kompetencji zewnętrznej do zawarcia umowy. Procedura ta pozostaje bez uszczerbku dla wyłącznej kompetencji Wspólnoty oraz postanowień art. 300 i art. 307 Traktatu WE. **Ponieważ stanowi ona odstępstwo od zasady wyłącznej kompetencji Wspólnoty do zawierania umów międzynarodowych w tych kwestiach, proponowaną procedurę należy traktować jako środek wyjątkowy i ograniczyć jej zakres i czas obowiązywania.**

(9) *W odniesieniu do umów z krajami trzecimi dotyczących szczególnych kwestii sądownictwa cywilnego wchodzących w zakres wyłącznej kompetencji Wspólnoty należy* utworzyć spójną i przejrzystą procedurę upoważniania **państwa członkowskiego** do zmiany **obowiązującej umowy** lub do negocjowania i zawierania **nowej umowy**, szczególnie wtedy, gdy Wspólnota nie wyraziła zamiaru wykonywania swojej kompetencji zewnętrznej do zawarcia umowy **na mocy już posiadanego mandatu negocjacyjnego lub proponowanego mandatu negocjacyjnego**. Procedura ta pozostaje bez uszczerbku dla wyłącznej kompetencji Wspólnoty oraz postanowień art. 300 i art. 307 Traktatu WE. **Należy ją** traktować jako środek wyjątkowy i ograniczyć jej zakres i czas obowiązywania.

Poprawka 44**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 9 a preambuły (nowy)**

(9a) *Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania, jeżeli Wspólnota zawarła już umowę w tej samej sprawie z danym krajem trzecim lub krajami trzecimi. Dwie umowy należy uznać za dotyczące tej samej sprawy jedynie wtedy, gdy regulują co do istoty takie same szczegółowe kwestie prawne, i tylko w takim zakresie. Postanowienia zawierające po prostu ogólny zamiar współpracy w takich kwestiach nie powinny być uznawane za dotyczące tej samej sprawy.*

Poprawka 65**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 9 b preambuły (nowy)**

(9b) *Niektóre umowy regionalne, o których mowa w obowiązujących aktach wspólnotowych, powinny zostać objęte niniejszym rozporządzeniem.*

Poprawka 46**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 9 c preambuły (nowy)**

(9c) *Komisja powinna określić priorytety z myślą o rozwoju stosunków zewnętrznych Wspólnoty w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach z zakresu prawa cywilnego i handlowego, zgodnie z ewentualnymi przyszłymi wytycznymi Rady.*

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 66

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 10 preambuły

(10) Niniejsze rozporządzenie powinno ograniczać się do umów w sprawie kwestii sektorowych dotyczących jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich, kwestiach odpowiedzialności rodzicielskiej i zobowiązań alimentacyjnych, a także prawa właściwego w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych.

skreślony

Poprawka 67

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 preambuły

(11) Aby zagwarantować, że umowa **zgłaszana** przez państwo członkowskie nie unieważnia prawa wspólnotowego i nie podważa właściwego funkcjonowania systemu stworzonego przez jego przepisy, **zarówno rozpoczęcie i kontynuacja negocjacji, jak i zawarcie umowy**, powinny **wymagać** upoważnienia. **Umożliwi to** Komisji ocenę oczekiwanego (ewentualnego) wpływu negocjacji na prawo wspólnotowe. **W stosownych przypadkach Komisja może przedstawić wytyczne negocjacyjne i zażądać uwzględnienia określonych klauzul.**

(11) Aby zagwarantować, że umowa **planowana** przez państwo członkowskie nie unieważnia prawa wspólnotowego i nie podważa właściwego funkcjonowania systemu stworzonego przez jego przepisy, **a także aby zapewnić, że nie podważa ona polityki Wspólnoty w obszarze stosunków zewnętrznych, państwa członkowskie, których to dotyczy**, powinny **być zobowiązane do zgłoszenia Komisji swoich zamiarów w celu uzyskania upoważnienia do otwarcia lub kontynuacji formalnych negocjacji dotyczących umowy oraz do jej zawarcia. Zgłoszenia takiego należy dokonać listownie lub drogą elektroniczną. Powinno ono zawierać wszelkie istotne informacje i dokumenty umożliwiające** Komisji ocenę oczekiwanego wpływu wyników negocjacji na prawo wspólnotowe.

Poprawka 47

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 a preambuły (nowy)

(11a) **Należy dokonać oceny, czy w interesie Wspólnoty leży zawarcie umowy dwustronnej pomiędzy Wspólnotą a danym krajem trzecim oraz, w stosownych przypadkach lub, w stosownych przypadkach, czy w interesie Wspólnoty leży zastąpienie obowiązującej umowy dwustronnej pomiędzy państwem członkowskim a krajem trzecim umową wspólnotową.**

W tym celu wszystkie państwa członkowskie powinny zostać poinformowane o powiadomieniu otrzymanym przez Komisję i dotyczącym umowy proponowanej przez dane państwo członkowskie, aby umożliwić im wyrażenie zainteresowania przystąpieniem do inicjatywy podjętej przez powiadamiające państwo członkowskie. W przypadku gdy w wyniku takiej wymiany informacji okazałoby się, że w grę wchodzi interes Wspólnoty, Komisja powinna rozważyć propozycję mandatu negocjacyjnego w celu zawarcia umowy pomiędzy Wspólnotą a danym krajem trzecim.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 69**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 b preambuły (nowy)**

(11b) Jeżeli Komisja żąda od państwa członkowskiego dodatkowych informacji w związku ze swoją oceną, czy to państwo członkowskie należy upoważnić do rozpoczęcia negocjacji z krajem lub krajami trzecimi, żądanie to nie powinno mieć wpływu na długość okresu, w którym Komisja musi wydać uzasadnioną decyzję w sprawie wniosku tego państwa członkowskiego dotyczącego rozpoczęcia takich negocjacji.

Poprawka 70**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 c preambuły (nowy)**

(11c) Udzielając upoważnienia do rozpoczęcia formalnych negocjacji, Komisja powinna, w stosownych przypadkach, móc przedstawić wytyczne negocjacyjne lub zażądać włączenia do proponowanej umowy określonych klauzul. Komisja powinna być w pełni informowana na poszczególnych etapach negocjacji, jeżeli chodzi o sprawy objęte zakresem niniejszego rozporządzenia, i może być dopuszczona do uczestnictwa w charakterze obserwatora w związku z tymi sprawami.

Poprawka 48**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 d preambuły (nowy)**

(11d) Przy powiadamianiu Komisji o zamiarze rozpoczęcia negocjacji z krajem trzecim państwo członkowskie musi poinformować ją o elementach istotnych dla oceny, której musi dokonać. Wydane przez Komisję upoważnienie i wszelkie możliwe wytyczne w zakresie negocjacji lub, jak może się zdarzyć, odmowa ze strony Komisji powinny dotyczyć jedynie spraw wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 49**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 e preambuły (nowy)**

(11e) Parlament Europejski, Rada i państwa członkowskie powinny być informowane o każdym zgłoszeniu otrzymanym przez Komisję dotyczącym proponowanych lub negocjowanych umów oraz o każdej uzasadnionej decyzji podejmowanej przez Komisję na mocy niniejszego rozporządzenia. Informacje tego rodzaju powinny jednak być w pełni zgodne z wszelkimi obowiązującymi wymogami poufności.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 73

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 f preambuły (nowy)

(11f) Parlament Europejski, Rada i Komisja zapewniają, że wszelkie informacje określone jako poufne są traktowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

Poprawka 74

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 g preambuły (nowy)

(11g) W przypadkach gdy Komisja w oparciu o swoje oceny nie zamierza udzielić upoważnienia do otwarcia formalnych negocjacji lub do zawarcia wynegocjowanej umowy, przed wydaniem uzasadnionej decyzji Komisja powinna wydać opinię zainteresowanemu państwu członkowskiemu. W przypadku zawarcia wynegocjowanej umowy opinię należy przekazać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Poprawka 75

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 12 preambuły

(12) Aby zagwarantować, że umowa nie stanowi przeszkody w realizacji polityki zagranicznej Wspólnoty w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, postanowienia umowy powinny przewidywać jej wypowiedzenie z **chwilą zawarcia przez Wspólnotę** umowy z danym krajem trzecim w tej samej sprawie.

(12) Aby zagwarantować, że **wynegocjowana** umowa nie stanowi przeszkody w realizacji polityki zagranicznej Wspólnoty w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, postanowienia umowy powinny przewidywać **albo** jej wypowiedzenie – **częściowe lub całkowite w przypadku kolejnej umowy między Wspólnotą lub Wspólnotą i jej państwami członkowskimi a** danym krajem trzecim w tej samej sprawie – **albo bezpośrednie zastąpienie odpowiednich przepisów przepisami takiej kolejnej umowy.**

Poprawka 76

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 13 preambuły

(13) **Niezbędne jest zapewnienie przepisów przejściowych znajdujących** zastosowanie w sytuacjach, gdy w chwili wejścia w życie rozporządzenia **państwa członkowskie są** w trakcie negocjacji z krajem trzecim bądź też **zakończyły** negocjacje, ale nie **wyraziły** jeszcze na zgodę na przyjęcie zobowiązań wynikających z umowy.

(13) **Należy zapewnić przepisy przejściowe znajdujące** zastosowanie w sytuacjach, gdy w chwili wejścia w życie rozporządzenia **państwo członkowskie jest** w trakcie negocjacji z krajem trzecim bądź też **zakończył** negocjacje, ale nie **wyraził** jeszcze na zgodę na przyjęcie zobowiązań wynikających z umowy.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 77

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 13 a preambuły (nowy)

(13a) W celu zapewnienia, że zgromadzono wystarczające doświadczenie podczas stosowania niniejszego rozporządzenia, Komisja powinna przedstawić swoje sprawozdanie nie wcześniej niż w osiem lat od daty przyjęcia rozporządzenia. W sprawozdaniu tym, korzystając ze swoich prerogatyw, Komisja powinna potwierdzić czasowy charakter niniejszego rozporządzenia lub przeanalizować, czy należy zastąpić niniejsze rozporządzenie innym rozporządzeniem obejmującym swoim zakresem te same zagadnienia lub poruszającym również inne kwestie należące do wyłącznych kompetencji Wspólnoty i zarządzane przy zastosowaniu innych instrumentów.

Poprawka 78

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 13 b preambuły (nowy)

(13b) Jeżeli sprawozdanie przedstawione przez Komisję potwierdzi czasowy charakter niniejszego rozporządzenia, po przedstawieniu sprawozdania państwo członkowskie powinno mieć nadal możliwość powiadamiania Komisji o prowadzonych lub zapowiedzianych już negocjacjach w celu uzyskania zgody na podjęcie oficjalnych negocjacji.

Poprawka 79

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 14 preambuły

(14) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.

skreślony

Poprawka 80

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 15 preambuły

(15) Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza środki niezbędne dla osiągnięcia jego celu.

(15) Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu **WE** niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza środki niezbędne dla osiągnięcia jego celu.

Poprawka 81

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 16 preambuły

(16) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia **wyraziły życzenie** uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia w zakresie, w jakim uczestniczyły w przyjęciu i stosowaniu przepisów objętych niniejszym rozporządzeniem lub zaakceptowały wcześniej przepisy po ich przyjęciu.

(16) Zgodnie z art. 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Zjednoczone Królestwo i Irlandia **powiadomiły o swoim zamiarze** uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 82**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 1**

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia procedurę upoważniania państw członkowskich do zmiany obowiązujących umów **dwustronnych zawartych przez dane państwo członkowskie z krajem trzecim**, lub do negocjowania i zawarcia nowej umowy **dwustronnej** na warunkach określonych w poniższych przepisach.

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia procedurę upoważniania państw członkowskich do zmiany obowiązujących umów lub do negocjowania i zawarcia nowej umowy na warunkach określonych w poniższych przepisach.

Procedura ta pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji właściwych Wspólnocie i państwom członkowskim.

Poprawka 83**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 2**

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do umów **dwustronnych między państwami członkowskimi a krajami trzecimi** dotyczących kwestii **sektorowych i obejmujących jurysdykcję, uznawanie i wykonywanie orzeczeń i decyzji w sprawach małżeńskich, dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz zobowiązań alimentacyjnych, a także prawa właściwego w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych.**

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do umów dotyczących kwestii **wchodzących w całości lub w części w zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 2201/2003⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) 4/2009⁽²⁾ w mierze, w jakiej kwestie te wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Wspólnoty.**

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej (Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz.U. L 7 z 10.1.2009, s.1).

Poprawka 84**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 2 a (nowy)**

2a. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania, jeżeli Wspólnota zawarła już umowę w tej samej sprawie z danym krajem trzecim lub krajami trzecimi.

Poprawka 85**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – ustęp 1**

1. Do celów niniejszego rozporządzenia „umowa” oznacza umowę dwustronną między państwem członkowskim a krajem trzecim.

1. Do celów niniejszego rozporządzenia „umowa” oznacza:

(a) umowę dwustronną między państwem członkowskim a krajem trzecim;

(b) umowę regionalną, o której mowa w art. 59 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2201/2003, bez uszczerbku dla art. 59 ust. 2 lit. c) oraz art. 59 ust. 3 tego rozporządzenia, jak również w art. 69 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 4/2009.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 86**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – ustęp 2**

2. Do celów niniejszego rozporządzenia, „państwo członkowskie” oznacza **każde państwo** członkowskie, z wyjątkiem Danii.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia, „państwo członkowskie” oznacza **państwa** członkowskie, z wyjątkiem Danii.

Poprawka 87**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 1**

1. W przypadku, gdy państwo członkowskie zamierza rozpocząć negocjacje z **krajem trzecim** w **sprawie** zmiany obowiązującej umowy lub zawarcia nowej umowy wchodzącej w zakres niniejszego rozporządzenia, zgłasza swój zamiar Komisji na piśmie.

1. W przypadku, gdy państwo członkowskie zamierza rozpocząć negocjacje w **celu** zmiany obowiązującej umowy lub zawarcia nowej umowy wchodzącej w zakres niniejszego rozporządzenia, zgłasza swój zamiar Komisji na piśmie **jak najwcześniej, przed planowanym rozpoczęciem formalnych negocjacji**.

Poprawka 88**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 2**

2. Jeżeli to **możliwe**, do zgłoszenia należy dołączyć egzemplarz obowiązującej umowy, projektu umowy lub projektu wniosku **danego kraju trzeciego** oraz inne stosowne dokumenty. Państwo członkowskie opisuje **cele** negocjacji i określa kwestie, które będą przedmiotem **negocjacji**, lub postanowienia obowiązującej umowy, które należy zmienić, **a także udziela** wszelkich innych **istotnych** informacji.

2. Jeżeli to **stosowne**, do zgłoszenia należy dołączyć egzemplarz obowiązującej umowy, projektu umowy lub projektu wniosku oraz inne stosowne dokumenty. Państwo członkowskie opisuje **treść** negocjacji i określa kwestie, które będą przedmiotem **planowanej umowy** lub postanowienia obowiązującej umowy, które należy zmienić. **Państwo członkowskie może też udzielić** wszelkich innych **dotatkowych** informacji.

Poprawka 89**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 3**

3. Zgłoszenia należy dokonać **nie później niż trzy miesiące przed planowanym rozpoczęciem formalnych negocjacji z danym krajem trzecim**. **skreślony**

Poprawka 90**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 1**

1. Po otrzymaniu zgłoszenia Komisja ocenia, czy państwo członkowskie może **prowadzić** negocjacje z **danym krajem trzecim**. **W przypadku, jeżeli Wspólnota zawarła już z danym krajem trzecim umowę w tej samej sprawie, Komisja automatycznie odrzuca wniosek państwa członkowskiego.**

1. Po otrzymaniu zgłoszenia Komisja ocenia, czy państwo członkowskie może **rozpocząć formalne** negocjacje.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 91**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 2 – wprowadzenie**

2. W przypadku, jeżeli Wspólnota nie zawarła jeszcze umowy z danym krajem trzecim, Komisja dokonując oceny sprawdza w pierwszej kolejności, czy w niedalekiej przyszłości planowane jest zawarcie jakiegokolwiek istotnej umowy wspólnotowej z danym krajem trzecim. Jeżeli zawarcie takiej umowy nie jest planowane, Komisja może udzielić upoważnienia, jeżeli spełnione są dwa następujące warunki:

2. Dokonując tej oceny, Komisja sprawdza w pierwszej kolejności, czy w ciągu najbliższych 24 miesięcy przewiduje się konkretnie jakikolwiek istotny mandat negocjacyjny w celu zawarcia umowy wspólnotowej z danym krajem trzecim lub danymi krajami trzecimi. Jeżeli zawarcie takiej umowy nie jest planowane, Komisja sprawdza, czy spełnione są wszystkie następujące warunki:

Poprawka 92**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 2 – litera (a)**

(a) dane państwo członkowskie **wykaże**, że ma szczególny interes w zawarciu **dwustronnej** umowy **sektorowej z krajem trzecim, związany w szczególności z istniejącymi** między państwem członkowskim a danym krajem trzecim **więziami gospodarczymi, geograficznymi, kulturowymi lub historycznymi oraz**

(a) dane państwo członkowskie **udzieliło informacji, z których wynika**, że ma szczególny interes w zawarciu umowy **ze względu na więzi gospodarcze, geograficzne, kulturowe, historyczne, społeczne lub polityczne** między tym państwem członkowskim a danym krajem trzecim;

Poprawka 93**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 2 – litera (b)**

(b) Komisja ustali, że zgłoszona umowa **wywiera ograniczony wpływ na jednolite i spójne stosowanie obowiązujących przepisów wspólnotowych oraz prawidłowe funkcjonowanie** ustanowionego przez **nie** systemu.

(b) **w oparciu o informacje przekazane przez państwo członkowskie** wydaje się, że **proponowana** umowa **nie unieważnia** prawa wspólnotowego ani **nie podważa** prawidłowego funkcjonowania systemu ustanowionego przez **przepisy** tego prawa, i

Poprawka 94**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 2 – litera (ba) (nowa)**

(ba) **proponowana** umowa **nie podważa** przedmiotu i celu polityki stosunków zewnętrznych Wspólnoty, uzgodnionych przez Wspólnotę.

Poprawka 95**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 – ustęp 2 a (nowy)**

2a. Jeżeli informacje przekazane przez państwo członkowskie są niewystarczające dla dokonania oceny, Komisja może zwrócić się o dodatkowe informacje.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 96

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 1 – akapit pierwszy

1. Jeżeli **Komisja uzna, że w świetle warunków określonych** w art. 4 **nie ma zastrzeżeń do umowy, może upoważnić** państwo członkowskie do rozpoczęcia negocjacji w sprawie umowy **z danym krajem trzecim**. W razie potrzeby Komisja może przedstawić wytyczne negocjacyjne i zażądać włączenia do **proponowanej** umowy określonych klauzul.

1. Jeżeli **proponowana umowa spełnia warunki określone** w art. 4 **ust. 2, Komisja upoważnia dane** państwo członkowskie do rozpoczęcia **formalnych** negocjacji w sprawie umowy. W razie potrzeby Komisja może przedstawić wytyczne negocjacyjne i zażądać włączenia do **planowanej** umowy określonych klauzul.

Poprawka 97

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 1 – akapit drugi

2. Umowa zawiera klauzulę **przewidującą** wypowiedzenie umowy **na wypadek** zawarcia **przez Wspólnotę umowy** z **danym** krajem trzecim w tej samej sprawie.

2. Umowa zawiera klauzulę **zapewniającą:**

(a) **całkowite lub częściowe** wypowiedzenie umowy **w razie** zawarcia **kolejnej umowy między Wspólnotą Europejską lub Wspólnotą i jej państwami członkowskimi a tym samym** krajem trzecim **lub tymi samymi krajami trzecimi** w tej samej sprawie, **lub**

(b) **bezpośrednie zastąpienie odpowiednich przepisów umowy przepisami kolejnej umowy między Wspólnotą lub Wspólnotą i jej państwami członkowskimi a krajem trzecim lub krajami trzecimi w tej samej sprawie.**

Umowa zawiera następującą klauzulę: „(nazwa państwa członkowskiego) **zobowiązuje się wypowiedzieć umowę** z chwilą zawarcia przez Wspólnotę Europejską umowy z (nazwa kraju trzeciego) dotyczącej tych samych kwestii sądownictwa cywilnego, jakie reguluje niniejsza umowa”.

Klauzula, o której mowa w lit. a), powinna być sformułowana w następujący sposób: „(nazwa państwa członkowskiego) **wypowiada całość lub część niniejszej umowy** z chwilą zawarcia przez Wspólnotę Europejską **lub Wspólnotę Europejską i jej państwa członkowskie** umowy z (nazwa kraju trzeciego **lub nazwy krajów trzecich**) dotyczącej tych samych kwestii sądownictwa cywilnego, jakie reguluje niniejsza umowa”.

Klauzula, o której mowa w lit. b), powinna być sformułowana w następujący sposób: „Umowa/przepisy (należy określić) **przestaje/przestają obowiązywać z dniem wejścia w życie umowy między Wspólnotą Europejską lub Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a (nazwa kraju trzeciego lub nazwy krajów trzecich) w odniesieniu do kwestii regulowanych tą umową/tymi przepisami”.**

Komisja wydaje uzasadnioną decyzję w sprawie wniosku państwa członkowskiego w ciągu 90 dni od otrzymania zgłoszenia, o którym mowa w art. 3.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 98

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 3

3. Komisja podejmuje decyzję w sprawie upoważnienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 8 ust. 2.

skreślony

Komisja wydaje decyzję w sprawie wniosku państwa członkowskiego w terminie sześciu miesięcy od chwili otrzymania zgłoszenia, o którym mowa w art. 3.

Poprawka 50

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 a (nowy)

Artykuł 5a

Odmowa upoważnienia do rozpoczęcia oficjalnych negocjacji

1. Jeżeli na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 4 Komisja zamierza nie udzielić upoważnienia do rozpoczęcia oficjalnych negocjacji w sprawie zaproponowanej umowy, wydaje ona opinię na rzecz danego państwa członkowskiego w ciągu 90 dni od daty otrzymania zgłoszenia, o którym mowa w art. 3.

2. W ciągu 30 dni od wydania opinii przez Komisję zainteresowane państwo członkowskie może zwrócić się do niej o rozpoczęcie rozmów w celu znalezienia rozwiązania.

3. Jeżeli zainteresowane państwo członkowskie nie zwróci się do Komisji o rozpoczęcie z nią rozmów w terminie określonym w ust. 2, Komisja wydaje uzasadnioną opinię w sprawie wniosku państwa członkowskiego w ciągu 130 dni od daty otrzymania zgłoszenia, o którym mowa w art. 3.

4. W przypadku przeprowadzenia rozmów w rozumieniu ust. 2 Komisja wydaje uzasadnioną decyzję w sprawie wniosku państwa członkowskiego w ciągu 30 dni od zakończenia rozmów.

Poprawka 100

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 6

Komisja może uczestniczyć w negocjacjach pomiędzy państwem członkowskim a krajem trzecim w charakterze obserwatora. W przypadku, jeżeli Komisja nie uczestniczy w negocjacjach w charakterze negocjatora, jest informowana o postępach i wynikach poszczególnych etapów negocjacji.

Komisja może uczestniczyć w negocjacjach pomiędzy państwem członkowskim a krajem trzecim w charakterze obserwatora, **jedynie jeżeli dotyczą one kwestii objętych zakresem niniejszego rozporządzenia.** W przypadku, jeżeli Komisja nie uczestniczy w negocjacjach w charakterze negocjatora, jest informowana o postępach i wynikach poszczególnych etapów negocjacji.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 101

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 1

1. Przed **parafowaniem** umowy dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wyniku negocjacji **i przekazuje Komisji** treść umowy.

1. Przed **podpisaniem wynegocjowanej** umowy dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wyniku negocjacji **i przekazuje jej** treść umowy.

Poprawka 102

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 2

2. Po otrzymaniu zgłoszenia Komisja ocenia, czy wynegocjowana umowa **jest zgodna z pierwotnymi założeniami. Dokonując wspomnianej dalszej oceny Komisja ustala, czy proponowana umowa spełnia warunki określone przez Komisję, w szczególności czy zawiera ona klauzule określone w art. 5 ust. 1, a także czy zawarcie proponowanej umowy nie unieważnia prawa wspólnotowego i nie podważa właściwego funkcjonowania systemu ustanowionego przez jego przepisy.**

2. Po otrzymaniu **tego** zgłoszenia Komisja ocenia, czy wynegocjowana umowa:

a) **spełnia warunki, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. b);**

b) **spełnia warunek, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. ba), o ile występują nowe i wyjątkowe okoliczności dotyczące tego warunku; oraz**

c) **spełnia wymóg, o którym mowa w art. 5 ust. 2.**

Poprawka 103

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 3

3. **Jeżeli Komisja uzna, że wynegocjowana umowa nie spełnia warunków określonych w art. 2, państwo członkowskie nie jest upoważnione do jej zawarcia.**

skreślony

Poprawka 104

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 4

4. Jeżeli **Komisja uzna, że** wynegocjowana umowa spełnia warunki określone w art. 2, państwo członkowskie **może być** upoważnione do jej zawarcia.

4. Jeżeli wynegocjowana umowa spełnia warunki określone w art. 2, państwo członkowskie **jest** upoważnione **przez Komisję** do jej zawarcia.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 105

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 5 – akapit pierwszy

5. Komisja podejmuje decyzję w sprawie upoważnienia, o którym mowa w ust. 3 i 4, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 8 ust. 3. skreślony

Poprawka 106

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 – ustęp 5 – akapit drugi

Komisja wydaje decyzję w sprawie wniosku państwa członkowskiego w terminie **sześciu miesięcy** od chwili otrzymania zgłoszenia, o którym mowa w art. 1.

5. Komisja wydaje **uzasadnioną** decyzję w sprawie wniosku państwa członkowskiego w terminie **90 dni** od chwili otrzymania zgłoszenia, o którym mowa w art. 1.

Poprawka 51

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 a (nowy)

Artykuł 7a

Odmowa upoważnienia do zawarcia umowy

1. Jeżeli w oparciu o ocenę dokonaną zgodnie z art. 7 ust. 2 Komisja nie zamierza udzielić upoważnienia do zawarcia wynegocjowanej umowy, w ciągu 90 dni od otrzymania zgłoszenia, o którym mowa w art. 7 ust. 1, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie opinię.

2. W ciągu 30 dni od wydania opinii przez Komisję zainteresowane państwo członkowskie może zwrócić się do niej o rozpoczęcie rozmów w celu znalezienia rozwiązania.

3. Jeżeli zainteresowane państwo członkowskie nie zwróci się do Komisji o rozpoczęcie z nią rozmów w terminie określonym w ust. 2, Komisja wydaje uzasadnioną opinię w sprawie wniosku państwa członkowskiego w ciągu 130 dni od daty otrzymania zgłoszenia, o którym mowa w art. 7.

4. W przypadku przeprowadzenia rozmów w rozumieniu ust. 2 Komisja wydaje uzasadnioną decyzję w sprawie wniosku państwa członkowskiego w ciągu 30 dni od zakończenia rozmów.

5. Komisja powiadamia o swojej decyzji Parlament Europejski i Radę w ciągu 30 dni od jej podjęcia.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 108
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8

Artykuł 8

skreślony

Procedura komitetowa

1. *Komisja jest wspierana przez komitet.*
2. *W przypadku odwołań do niniejszego ustępu, zastosowanie ma procedura doradcza określona w art. 3 z uwzględnieniem art. 7 decyzji 1999/468/WE.*
3. *W przypadku odwołań do niniejszego ustępu, zastosowanie ma procedura zarządzania określona w art. 4 z uwzględnieniem art. 7 decyzji 1999/468/WE.*
4. *Okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji Rady 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.*

Poprawka 52
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 a (nowy)

Artykuł 8a**Informowanie Parlamentu Europejskiego, Rady i państw członkowskich**

Komisja udostępnia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i państwom członkowskim zgłoszenia otrzymane zgodnie z art. 3 i 7 oraz, w razie konieczności, towarzyszącą im dokumentację, a także wszystkie uzasadnione decyzje wydane na mocy art. 5, 5a, 7 i 7a, z zastrzeżeniem zachowania wymogów poufności.

Poprawka 53
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 b (nowy)

Artykuł 8b**Poufność**

1. *Przekazując informacje Komisji zgodnie z art. 3, art. 4 ust. 2a i art. 7 dane państwo członkowskie może zaznaczyć, czy którakolwiek z przekazywanych informacji ma być uznana za poufną i czy można ją przekazać innym państwom członkowskim.*
2. *Komisja i państwa członkowskie gwarantują, że wszelkie informacje określone jako poufne są traktowane zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.*

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 111**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ustęp 1**

1. Jeżeli w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia państwo członkowskie rozpoczęło już negocjacje w sprawie umowy z **krajem trzecim**, zastosowanie **ma art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 4-7** niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli zezwala na to etap negocjacji, Komisja może zaproponować **wytyczne negocjacyjne** lub włączenie do umowy konkretnych klauzul, o których mowa w art. 5 ust.1.

1. Jeżeli w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia państwo członkowskie rozpoczęło już negocjacje w sprawie umowy, zastosowanie **mają art. 3 -7a** niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli zezwala na to etap negocjacji, Komisja może zaproponować **wynegocjowanie wytycznych** lub **zażądać włączenia** do umowy konkretnych klauzul, o których mowa w art. 5 ust.1 i 2.

Poprawka 112**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ustęp 2**

2. Jeżeli w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, państwo członkowskie zakończyło już negocjacje, ale nie zawarło jeszcze umowy, zastosowanie ma **art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 7** ust. 2-5 niniejszego rozporządzenia.

Podejmując decyzję w sprawie udzielenia lub odmowy upoważnienia do zawarcia umowy, Komisja bada również, czy istnieją zastrzeżenia do umowy w świetle warunków określonych w art. 4.

2. Jeżeli w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, państwo członkowskie zakończyło już negocjacje, ale nie zawarło jeszcze umowy, zastosowanie ma **art. 3, art. 7** ust. 2-5 **oraz art. 7a** niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 113**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 10**

Nie **później niż 1 stycznia 2014 r.**, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia, do którego może załączyć **stosowną propozycję legislacyjną**.

1. Nie **wcześniej niż 8 lat od daty przyjęcia niniejszego rozporządzenia** Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia, do którego może załączyć **stosowny wniosek legislacyjny**.

2. **Sprawozdanie to**

a) **albo potwierdza, że niniejsze rozporządzenie powinno wygasnąć w terminie określonym na mocy art. 10a ust. 1,**

b) **albo zawiera zalecenie, że w tym terminie niniejsze rozporządzenie należy zastąpić innym rozporządzeniem.**

3. **Jeżeli w sprawozdaniu zaleca się zastąpienie niniejszego rozporządzenia zgodnie z ust. 2 lit. b), dołącza się do niego stosowny wniosek legislacyjny.**

Czwartek, 7 maja 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 114**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 10 a (nowy)****Artykuł 10a****Wygaśnięcie**

1. *Niniejsze rozporządzenie wygasa 3 lata po przedłożeniu przez Komisję sprawozdania, o którym mowa w art. 10.*

Okres 3 lat rozpoczyna się pierwszego dnia miesiąca następującego po przedłożeniu ostatniego sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu albo Radzie.

2. *Niezależnie od wygaśnięcia niniejszego rozporządzenia w terminie określonym zgodnie z ust. 1 zezwala się na kontynuację i zakończenie na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu wszelkich trwających w tym czasie negocjacji rozpoczętych przez państwo członkowskie na mocy niniejszego rozporządzenia w celu wprowadzenia zmian do obowiązującej umowy lub wynegocjowania i zawarcia nowej umowy.*

Poprawka 115**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 11**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dnia 31 grudnia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2010/C 212 E/17	Madagaskar Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie sytuacji na Madagaskarze 111	
2010/C 212 E/18	Wenezuela: sprawa Manuela Rosalesa Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie Wenezueli: sprawa Manuela Rosalesa 113	

ZALECENIA

Parlament Europejski

2010/C 212 E/19	Rozwój obszaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie rozwoju obszaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych (2009/2012(INI)) 116	
-----------------	--	--

OPINIE

Parlament Europejski**Wtorek, 5 maja 2009 r.**

2010/C 212 E/20	Olimpiady Specjalne w Unii Europejskiej Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego w sprawie wsparcia Olimpiad Specjalnych w Unii Europejskiej 123	
-----------------	--	--

II *Komunikaty*

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski**Wtorek, 5 maja 2009 r.**

2010/C 212 E/21	Wniosek Alda Patriciella o skorzystanie z immunitetu i przywilejów Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku Alda Patriciella o skorzystanie z immunitetu i przywilejów (2009/2021(IMM)) 124	
-----------------	--	--

2010/C 212 E/22	Wniosek Umberto Bossiego o skorzystanie z immunitetu poselskiego Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku Umberta Bossiego o skorzystanie z immunitetu (2009/2020(IMM)) 125	
-----------------	--	--

Środa, 6 maja 2009 r.

2010/C 212 E/23	Uprawnienia komisji parlamentarnych Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uprawnień stałych komisji parlamentarnych 126	
-----------------	---	--

2010/C 212 E/24	Delegacje międzyparlamentarne, delegacje do wspólnych komisji parlamentarnych, delegacje do komisji współpracy parlamentarnej oraz wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie liczby delegacji międzyparlamentarnych, delegacji do wspólnych komisji parlamentarnych, delegacji do komisji współpracy parlamentarnej oraz wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych	136
2010/C 212 E/25	Zmiana przepisów Regulaminu dotyczących procedury rozpatrywania petycji Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie zmiany przepisów Regulaminu dotyczących procedury rozpatrywania petycji (2006/2209(REG))	140
2010/C 212 E/26	Ogólny przegląd Regulaminu PE Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ogólnego przeglądu Regulaminu Parlamentu Europejskiego (2007/2124(REG))	145

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

Wtorek, 5 maja 2009 r.

2010/C 212 E/27	Zmiana rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych w zakresie norm handlowych odnoszących się do mięsa drobiowego * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych w zakresie norm handlowych odnoszących się do mięsa drobiowego (COM(2008)0336 – C6-0247/2008 – 2008/0108(CNS))	162
2010/C 212 E/28	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2009)0150 – C6-0115/2009 – 2009/2033(ACI))	165
	ZAŁĄCZNIK	166
2010/C 212 E/29	Odzyskiwanie oparów benzyny na etapie II podczas tankowania pojazdów silnikowych na stacjach paliw ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie odzyskiwania oparów benzyny na etapie II podczas tankowania samochodów osobowych na stacjach paliw (COM(2008)0812 – C6-0470/2008 – 2008/0229(COD))	168
	P6_TC1-COD(2008)0229 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie odzyskiwania oparów benzyny na etapie II podczas tankowania pojazdów silnikowych na stacjach paliw	168

2010/C 212 E/30

Handel wyrobami uzyskiwanymi z fok ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie handlu produktami z fok (COM(2008)0469 – C6-0295/2008 – 2008/0160(COD))..... 169

P6_TC1-COD(2008)0160

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie handlu produktami z fok..... 169

2010/C 212 E/31

Ochrona zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych (COM(2008)0543 – C6-0391/2008 – 2008/0211(COD)) 170

P6_TC1-COD(2008)0211

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE w sprawie ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych 170

ZAŁĄCZNIK I 201

ZAŁĄCZNIK II 202

ZAŁĄCZNIK III 202

ZAŁĄCZNIK IV 203

ZAŁĄCZNIK V 219

ZAŁĄCZNIK VI 219

ZAŁĄCZNIK VII 226

ZAŁĄCZNIK VIII 226

ZAŁĄCZNIK IX 227

2010/C 212 E/32

Zanieczyszczenia pochodzące ze statków oraz sankcje w przypadku naruszenia prawa ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2005/35/WE w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa (COM(2008)0134 – C6-0142/2008 – 2008/0055(COD))..... 228

P6_TC1-COD(2008)0055

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającej dyrektywę 2005/35/WE w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa 229

2010/C 212 E/33	Etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie (przekształcenie) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (przekształcenie) (COM(2008)0778 – C6-0412/2008 – 2008/0222(COD))	229
	P6_TC1-COD(2008)0222 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (wersja przekształcona)	230
	ZAŁĄCZNIK I	242
	ZAŁĄCZNIK II	243
2010/C 212 E/34	Preliminarz budżetowy Parlamentu Europejskiego na rok 2010 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie preliminarza wpływów i wydatków Parlamentu Europejskiego na rok budżetowy 2010 (2009/2006(BUD))	244
Środa, 6 maja 2009 r.		
2010/C 212 E/35	Uchylenie dyrektywy 83/515/EWG i 11 nieaktualnych decyzji w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady uchylającej dyrektywę 83/515/EWG i 11 nieaktualnych decyzji w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2009)0088 – C6-0094/2009 – 2009/0022(CNS))	249
2010/C 212 E/36	Uchylenie 14 nieaktualnych rozporządzeń w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady uchylającego 14 nieaktualnych rozporządzeń w dziedzinie wspólnej polityki rybołówstwa (COM(2009)0089 – C6-0095/2009 – 2009/0024(CNS))	249
2010/C 212 E/37	Wsparcie rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (COM(2009)0038 – C6-0051/2009 – 2009/0011(CNS))	250
2010/C 212 E/38	Projekt budżetu korygującego nr 4/2009 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie projektu budżetu korygującego nr 4/2009 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009, Sekcja III - Komisja (9126/2009 – C6-0156/2009 – 2009/2039(BUD))	258
2010/C 212 E/39	Projekt budżetu korygującego nr 5/2009 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie projektu budżetu korygującego nr 5/2009 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2009, Sekcja III - Komisja (9127/2009 – C6-0157/2009 – 2009/2040(BUD))	259

2010/C 212 E/40

Sieci łączności elektronicznej, dane osobowe i ochrona prywatności ***II

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. dotyczący wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów (16497/1/2008 – C6-0068/2009 – 2007/0248(COD)) 260

P6_TC2-COD(2007)0248

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów 261

ZAŁĄCZNIK 261

2010/C 212 E/41

Sieci i usługi łączności elektronicznej ***II

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń i 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (16496/1/2008 – C6-0066/2009 – 2007/0247(COD)) 262

P6_TC2-COD(2007)0247

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń i 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej 263

ZAŁĄCZNIK 307

2010/C 212 E/42

Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej ***II

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Grupę Europejskich Regulatorów Telekomunikacji (GERT) (16498/1/2008 – C6-0067/2009 – 2007/0249(COD)) 309

P6_TC2-COD(2007)0249

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej oraz Urząd 309

2010/C 212 E/43

Pasma częstotliwości dla łączności komórkowej ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 87/372/EWG w sprawie pasm częstotliwości, które mają zostać zarezerwowane dla skoordynowanego wprowadzenia publicznej paneuropejskiej komórkowej cyfrowej naziemnej łączności ruchomej we Wspólnocie (COM(2008)0762 – C6-0452/2008 – 2008/0214(COD)) 310

	P6_TC1-COD(2008)0214	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającej dyrektywę Rady 87/372/EWG w sprawie pasm częstotliwości, które mają zostać zarezerwowane dla skoordynowanego wprowadzenia publicznej paneuropejskiej komórkowej cyfrowej naziemnej łączności ruchomej we Wspólnocie	310
2010/C 212 E/44	Zasada równego traktowania kobiet i mężczyzn pracujących na własny rachunek ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającej dyrektywę 86/613/EWG (COM(2008)0636 – C6-0341/2008 – 2008/0192(COD))	311
	P6_TC1-COD(2008)0192	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylająca dyrektywę Rady 86/613/EWG	312
2010/C 212 E/45	Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski fundusz dostosowania do globalizacji (COM(2008)0867 – C6-0518/2008 – 2008/0267(COD))	320
	P6_TC1-COD(2008)0267	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski fundusz dostosowania do globalizacji	320
2010/C 212 E/46	Program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnocie na projekty w dziedzinie energetyki ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnocie na projekty w dziedzinie energetyki (COM(2009)0035 – C6-0049/2009 – 2009/0010(COD))	321
	P6_TC1-COD(2009)0010	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 ustanawiającego program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnocie na projekty w dziedzinie energetyki	322
	ZAŁĄCZNIK	322
2010/C 212 E/47	Dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru i zarządzania kryzysowego (COM(2008)0602 – C6-0339/2008 – 2008/0191(COD))	323
	P6_TC1-COD(2008)0191	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającej dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru i zarządzania w sytuacji kryzysowej	323

2010/C 212 E/48	Wspólnotowy program wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej wspólnotowy program wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych (COM(2009)0014 – C6-0031/2009 – 2009/0001(COD)).....	324
	P6_TC1-COD(2009)0001 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 maja 2009 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2009/WE ustanawiającej wspólnotowy program wspierania określonych działań w obszarach usług finansowych, sprawozdawczości finansowej oraz badania sprawozdań finansowych	325
	ZAŁĄCZNIK	325
2010/C 212 E/49	Ochrona zwierząt podczas ich uśmiercania * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania (COM(2008)0553 – C6-0451/2008 – 2008/0180(CNS))	326
Czwartek, 7 maja 2009 r.		
2010/C 212 E/50	Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 573/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającą Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na lata 2008–2013 w zakresie zniesienia finansowania niektórych działań wspólnotowych oraz zmiany limitu na ich finansowanie (COM(2009)0067 – C6-0070/2009 – 2009/0026(COD)).....	347
2010/C 212 E/51	Minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (<i>przekształcenie</i>) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (<i>przekształcenie</i>) (COM(2008)0815 – C6-0477/2008 – 2008/0244(COD))	348
	P6_TC1-COD(2008)0244 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (<i>przekształcenie</i>)	349
	ZAŁĄCZNIK I	365
	ZAŁĄCZNIK II	366
	ZAŁĄCZNIK III	367
2010/C 212 E/52	Wniosek o zapewnienie międzynarodowej ochrony złożony w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (<i>przekształcenie</i>) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (<i>przekształcenie</i>) (COM(2008)0820 – C6-0474/2008 – 2008/0243(COD)).....	370

P6_TC1-COD(2008)0243

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr.../2009 ustanawiające kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca (*przekształcenie*) 371

ZAŁĄCZNIK I 401

ZAŁĄCZNIK II 401

2010/C 212 E/53

Ustanowienie systemu Eurodac do porównywania odcisków palców (*przekształcenie*) ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (WE) nr [.../...] [ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca] (*przekształcenie*) (COM(2008)0825 – C6-0475/2008 – 2008/0242(COD)) 404

P6_TC1-COD(2008)0242

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 dotyczące ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (WE) nr [.../...] [ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca] (*przekształcenie*) 405

ZAŁĄCZNIK I 426

ZAŁĄCZNIK II 426

ZAŁĄCZNIK III 426

2010/C 212 E/54

Utworzenie Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej (COM(2009)0066 – C6-0071/2009 – 2009/0027(COD)) 428

P6_TC1-COD(2009)0027

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie utworzenia Europejskiego Urzędu Wsparcia w zakresie Polityki Azylowej 429

2010/C 212 E/55

Umowy dwustronne między państwami członkowskimi a krajami trzecimi dotyczące kwestii sektorowych i obejmujących prawo właściwe dla zobowiązań umownych i pozaumownych ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego procedurę negocjowania i zawierania umów dwustronnych między państwami członkowskimi a krajami trzecimi dotyczących kwestii sektorowych i obejmujących prawo właściwe dla zobowiązań umownych i pozaumownych (COM(2008)0893 – C6-0001/2009 – 2008/0259(COD)) 453

	P6_TC1-COD(2008)0259	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 ustanawiającego procedurę negocjowania i zawierania umów pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi w sprawie szczegółowych zagadnień dotyczących prawa właściwego dla zobowiązań umownych i pozaumownych	453
2010/C 212 E/56	Program w zakresie współpracy audiowizualnej ze specjalistami z krajów trzecich MEDIA Mundus ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej program w zakresie współpracy audiowizualnej ze specjalistami z krajów trzecich MEDIA Mundus (COM(2008)0892 – C6-0011/2009 – 2008/0258(COD)).....	454
	P6_TC1-COD(2008)0258	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2009/WE ustanawiającej program w zakresie współpracy audiowizualnej ze specjalistami z krajów trzecich (MEDIA Mundus)	454
2010/C 212 E/57	Wspólne zasady przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 95/93 w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty (COM(2009)0121 – C6-0097/2009 – 2009/0042(COD)).....	455
	P6_TC1-COD(2009)0042	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 7 maja 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 95/93 w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty	455
2010/C 212 E/58	Umowy dwustronne między państwami członkowskimi a krajami trzecimi dotyczące wykonywania orzeczeń i decyzji w sprawach małżeńskich, odpowiedzialności rodzicielskiej oraz zobowiązań alimentacyjnych *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego procedurę negocjowania i zawierania umów dwustronnych między państwami członkowskimi a krajami trzecimi dotyczących kwestii sektorowych i obejmujących jurysdykcję, uznawanie i wykonywanie orzeczeń i decyzji w sprawach małżeńskich, dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz zobowiązań alimentacyjnych, a także prawa właściwego w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych (COM(2008)0894 – C6-0035/2009 – 2008/0266(CNS))	456

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

